

Հայ սնոււթ ու ն 18. Բարձր աղաղակ - 2018-2030

*«Նա ընկաւ, նա ընկաւ, Մեծ
Բաբելոն»: «Դուրս եկեք նրա
միջից, իմ ժողովուրդ...»*

Սամուելը ներկայացնում է

**Բացատրեք ինձ
Դանիելին և
Հայտնությանը**

Մարգարեական ապացույցներ,
որ Աստված գոյություն ունի
Իր վերջնական
հայտնություններն Իր
ընտրյալների համար

Այս աշխատանքում՝ Նրա
նախագիծը՝ նրա դատաստանը

Տարբերակ՝ 01-12-2024

(70-ԱՂուն-5995)

« Եվ ես լսեցի մի մարդու ձայն Ուլայի մեջտեղում.

Նա լաց եղավ և ասաց. «Գաբրիել, բազատրիք նրան տեսիրք» Դանիել 8:16.

Ծածկույթի բազատրական նշում

Վերևից ներքև. Հայտնություն 14-ի երեք հրեշտակների ուղերձները.

Սրանք երեք ճշմարտություններ են Դանիելի գրքից, որոնք բացահայտվել են սրբերին 1843 թվականի գարնան դատավարությունից և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից հետո: Անտեսելով Շաբաթի դերը՝ վաղ աղվենտիստները չկարողացան հասկանալ այս ուղերձների իրական իմաստը: Աղվենտիստները, ովքեր սպասում էին Քրիստոսի վերադարձին, իրենց փորձառությունը կապեցին « **կեսգիշերային աղաղակի** » կամ « *գիշերի կեսի* » հետ, որը բերվում է « *տասը կույսերի* » առակում Մատթ. 25:1-ից մինչև 13-ը, որտեղ « *վերադարձի* » հայտարարությունը. *փեսայի* » նշվում է.

1- **Դատաստանի թեման մշակված է Դան.8:13-14** - ում և առաջին *հրեշտակի ուղերձի թեման* Հայտն.14.7-ում. *երկիրը, երկինքն ու ջրի աղբյուրները*: Վերադարձ դեպի շաբաթ՝ աստվածային կարգի միակ ճշմարիտ յոթերորդ օրը, հրեական շաբաթը և շաբաթական հանգստի օրը, պահանջվում է Աստծո կողմից իր տասը պատվիրաններից չորրորդում:

2- , « *փոքր եղջյուրի* » և « *տարբեր թագավորի* » **դատապարտումը Դանիել 7:8-24 և 8:10-23-ից 25 համարներում, որը ստանում է « Մեծ Բաբելոն »** անունը Ապոյի երկրորդ *հրեշտակի* ուղերձում : 14:8. « *Մեծ Բաբելոնն ընկավ, նա ընկավ*: Հիմնականում, կիրակի օրվա պատճառով, նախկին «արևի օրը», որը ժառանգել է Կոստանդին I կայսրից , ^{ով} այն հիմնել է 321 թվականի մարտի 7-ին : այն ներկայացրեց իր աղվենտիստ ծառաներին 1843 թվականից հետո՝ 1844 թվականին՝ վերականգնելով լքված Շաբաթի պրակտիկան: « *Նա ընկել է* » նշանակում է՝ «*նա տարվել և պարտվել է*»: Ճշմարտության Աստվածն այսպիսով հայտարարում է իր հաղթանակը կրոնական ստերի ճամբարի դեմ:

3- **Վերջին դատաստանի թեման** , որտեղ « *երկրորդ մասիվան կրակը* » հարվածում է քրիստոնյա ապստամբներին: Սա պատկերն է, որը ներկայացված է Դան.7:9-10-ում, թեման մշակված է Հայտն.20.10-15-ում և այն երրորդ *հրեշտակի ուղերձի* թեման է Հայտն.14.9-10-ում . *մեկ ուրիշը՝ երրորդ հրեշտակը հետևում էր նրանց՝ բարձր ձայնով ասելով. «Եթե մեկը երկրպագի զագանին և նրա պատկերին և նշան ստանա իր նակատին կամ ձեռքին, նա նույնպես պետք է խմի կատաղության գինին. Աստված, առանց խառնուրդի թափվեց իր բարկության բաժակի մեջ, և նա պիտի տանջվի կրակով և ծծումբով սուրբ հրեշտակների և Գառան առջև :* Այստեղ կիրակին նույնացվում է « *զագանի նշանի* » հետ:

9-10 և Հայտնություն 14: 9-10 հատվածների թվերի նույնական համապատասխանությանը :

Չորրորդ հրեշտակը . նա հայտնվում է միայն Apo.18-ում, որտեղ նա պատկերում է նախորդ երեք ադվենտիստական ուղերձների վերջնական հոչակումը, որոնք օգտվում են ամբողջ աստվածային լույսից, որը եկել է լուսավորելու դրանք 1994 թվականից և մինչև աշխարհի վերջը, այսինքն՝ մինչև զարուն 2030 Սա այն դերն է, որ պետք է խաղա այս աշխատանքը: Լույսը, որը եկել է այն լուսավորելու, բացահայտում է հաջորդական մեղքերը. բողոքական կրոնի, 1843 թվականից; և պաշտոնական ադվենտիստական հաստատությունը, սկսած 1994թ.-ից: Այս բոլոր հոգևոր անկումները իրենց ժամանակին պատճառ ունենին. մերժում էր Աստծո Սուրբ Հոգու առաջարկած լույսը Հիսուս Քրիստոսում: Դան.11:40-ում նշված « *Վերջի ժամանակ* », կաթոլիկ եկեղեցին իր անեծքի մեջ միավորում է բոլոր կրոնական խմբերին՝ քրիստոնյա թե ոչ, որոնք ճանաչում են նրա ծառայությունն ու իշխանությունը. սա իր, այսպես կոչված, «*էկումենիկ*» դաշինքի հովանու ներքո, որին բողոքականությունից հետո պաշտոնական ադվենտիզմը միացավ 1995 թ.

2 Կորնթացիներ 4.3-4

« ...Եթե մեր Ավետարանը դեռ ծածկված է, այն ծածկված է նրանց համար, ովքեր կորչում են. անհավատների համար, որոնց բանականությունը կուրացրել է այս դարաշրջանի Աստվածը, որպեսզի նրանք չտեսնեն Քրիստոսի փառքի Ավետարանի շքեղությունը, որը Աստծո պատկերն է : »

«Եվ եթե մարգարեական խոսքը մնա սխալ ընկալված, այդպես կմնա միայն նրանց համար, ովքեր պետք է կորչեն»:

Նաև, ամփոփելով այս փաստաթղթում ներկայացված բացահայտումները, իմացեք, որ « *արդարացնել արբությունը* » ,

սկսած 1843 թվականի գարնանից, որը հաստատվել է Դանիել 8:14 ստեղծող և օրենսդիր Աստծո հրամանով, ըստ նրա «
հավիտենական Ավետարանի»,

ամբողջ երկրով մեկ՝ յուրաքանչյուր տղամարդ և
յուրաքանչյուր կին,

պետք է մկրտվի Հիսուս Քրիստոսի անունով ամբողջական
ընկղմամբ՝ աստվածային շնորհը ստանալու համար,

պետք է պահպանեն շաբաթ օրը, շաբաթ օրը յոթերորդ օրը,
որը սրբացվել է Աստծո կողմից Ծննդոց 2-ում և նրա 10
պատվիրաններից 4-րդը, ^{որոնք} նշված են Ելք 20-ում. սա,
որպեսզի պահպանի իր շնորհը,

պետք է հարգեն աստվածային բարոյական օրենքները և
սննդային օրենքները, որոնք նախատեսված են Սուրբ
Գրքում, Ծննդոց 1:29 և Դևտական 11-ում, (մարմնի
սրբություն)

և պետք է «արհամարհի նրա մարգարեական խոսքը»,
որպեսզի «յմարի Աստծո Հոգին» (1 Թեա. 5:20):

Յուրաքանչյուր ոք, ով չի համապատասխանում այս
չափանիշներին, Աստծո կողմից դատապարտված է կրելու «
երկրորդ մահը», որը նկարագրված է Հայտնություն 20-ում:
Մամուել

ԲԱՑԱՏՐԵՔ – ԵՍ ԴԱՆԻԵԼԸ ԵՎ ԱՓՈԿԱԼԻՊՍԸ Լուսարանված թեմաների էջավորում

Առաջին մաս. Նախապատրաստական նշումներ

Օգտագործում է օգտագործվող ծրագրաշարի էջի համարների ավտոմատ
որոնումը

Վերնագրի էջ

07 Ներկայացում

12 Աստված և նրա ստեղծագործությունները

- 13 Ճշմարտության աստվածաշնչյան հիմունքները
 16 Հիմնական նշում . 321 թվականի մարտի 7, մեղքի անիծված օր
 26 Աստծո վկայությունը տրված երկրի վրա
 28 Նշում . Մի շփոթեք նահատակությունը պատժի հետ
 29 Ծննդոց. կարևոր մարգարեական ամփոփում
 30 Հավատք և անհավատություն
 33 Մուսուլման հարմար եղանակի համար
 37 Ճշմարիտ հավատքի բացահայտված պատմությունը
 39 Դանիել գրքի նախապատրաստական նշումներ
41 Ամեն ինչ սկսվում է Դանիելից՝ ԴԱՆԻԵԼԻ ԳԻՐՔՈՒՄ
 42 Դանիել 1 - Դանիելի ժամանումը Բաբելոն
 45 Դանիել 2 - Նաբուգոդոնոսոր թագավորի տեսիլքի *արձանը*
 56 Դանիել 3 - Երեք ուղեկիցները *վառարանում*
 62 Դանիել 4 - թագավորը նվաստացած և դարձի եկավ
 69 Դանիել 5 - Բաղտասար թագավորի դատաստանը
 74 Դանիել 6 - Դանիել *առյուծների գուրում*
 79 Դանիել 7 - *The տրոս կենդանիներ* և պապական փոքրիկ *եղջյուր*
 90 Դանիել 8 - Պապական ինքնությունը հաստատված է – Դան.8:14
 աստվածային հրամանագիրը:
 103 Դանիել 9 - Հիսուս Քրիստոսի երկրային ծառայության ժամանակի
 հայտարարությունը:
 121 Դանիել 10 - *Մեծ աղետի* ավետիս - Աղետի տեսիլքներ
 127 Դանիել 11 - Ասորիքի յոթ պատերազմները.
 146 Դանիել 12 - Ադվենտիստների համընդհանուր առաքելությունը
 նկարագրված և թվագրված:
 155 Մարգարեական սիմվոլիզմի ներածություն
 158 Ադվենտիզմ
 163 Առաջին հայացքը Ապոկալիպսիսին
 167 Հռոմի խորհրդանիշները մարգարեության մեջ
 173 Լույս շաբաթ օրը
 176 Դանիել 8:14-ի Աստծո որոշումը
 179 Պատրաստություն ապոկալիպսիսի
 183 Ապոկալիպսիսը ամփոփում
**188 Երկրորդ մաս՝ Ապոկալիպսիսի մանրամասն
 ուսումնասիրություն**
 188 **Հայտնություն 1.** Նախաբան-Քրիստոսի վերադարձը-
 Ադվենտիստական թեմա
 199 թ **Հայտնություն 2.** Քրիստոսի ժողովն իր սկզբից մինչև 1843 թ
 199 1-ին ^{2րջան}, *Եփեսոս* - 2-րդ ^{2րջան}, *Չմյուռնիս* - 3-րդ ^{2րջան}, *Պերգամոն* -
 4-րդ ^{դարաշրջան}, *Թյատիրա*
 216 **Հայտնություն 3.** Քրիստոսի ժողովը 1843 թվականից - առաքելական
 քրիստոնեական հավատքը վերականգնվել է
 216 5-րդ շրջան՝ *Սարդիս* - 6-րդ ^{շրջան}՝ *Ֆիլադելֆիա* -
 223 Ադվենտիզմի ճակատագիրը բացահայտված էլեն Գ. Ուայթի առաջին
 տեսիլքում
 225 7-րդ ^{դարաշրջան}, Լատդիկետա

- 229 **Հայտնություն 4.** երկնային դատաստան
 232 Ծանոթագրություն . ԱՍՏՎԱԾԱՅԻՆ ՕՐԵՆ-ԶԸ մարգարեանում է
 239 **Հայտնություն 5.** Մարդու Որդին
 244 **Հայտնություն 6.** դերասաններ, աստվածային պատիժներ և
 քրիստոնեական դարաշրջանի ժամանակների նշաններ - Առաջին 6
 կնիքները
 251 **Հայտնություն 7.** Յոթերորդ օրվա ադվենտիզմը կնքված է « *Աստծո
 կնիքով* »՝ շաբաթ օրը և գաղտնի « *յոթերորդ կնիքը* »:
 259 **Հայտնություն 8.** Առաջին չորս « *շեփորները* »
 268 **Հայտնություն 9.** 5-րդ և 6-րդ « *շեփորները* »
 268 5-րդ « *շեփոր* »
 276 6-րդ « *շեփոր* »
 286 **Հայտնություն 10.** « *փորրիկ բաց գիրքը* »
 291 Հայտնության առաջին մասի ավարտ
Երկրորդ մասը՝ մշակված թեմաները
 292 **Հայտնություն 11.** պապական թագավորություն - ազգային աթեիզմ -
 7-րդ « *շեփոր* »
 305 **Հայտնություն 12.** մեծ կենտրոնական պլան
 313 **Հայտնություն 13.** քրիստոնեական կրոնի կեղծ եղբայրները
 322 **Հայտնություն 14.** Յոթերորդ օրվա ադվենտիզմի ժամանակը
 333 **Հայտնություն 15.** Փորձաշրջանի ավարտը
 336 **Հայտնություն 16.** Աստծո *բարկության յոթ վերջին պատուհասները*
 345 **Հայտնություն 17.** մարմնավաճառը դիմակազերծվում է և
 բացահայտվում
 356 **Հայտնություն 18.** մարմնավաճառը ստանում է իր պատիժը
 368 **Հայտնություն 19.** Հիսուս Քրիստոսի *Արմագեդոնի* ճակատամարտը
 375 **Հայտնություն 20.** 7-րդ հազարամյակի հազար տարին և վերջին
դատաստանը
 381 **Հայտնություն 21.** խորհրդանշում էր փառավորված *Նոր Երուսաղեմը*
 392 **Հայտնություն 22.** Հավերժության անվերջ օրը
 40 5 **Գիրք սպանում է, բայց Հոգին կյանք է տալիս**
 408 **Հիսուս Քրիստոսի երկրային ժամանակը**
 410 **Սրբություն և սրբություն**
 424 **Ծննդոցի բաժանումները՝ Ծննդոց 1-ից 22-ը.**
 525 Աբրահամին տրված խոստումների կատարումը. Ծննդոց 23 դեպի...
 528 Ելքը և հավատարիմ Մովսեսը – Ընդհանրապես Աստվածաշնչից –
 Վերջին ընտրության ժամը – Յոթերորդ օրվա ադվենտիզմ.
 բաժանում, անուն, պատմություն – Աստծո հիմնական
 դատողությունները – աստվածային Ա-ից մինչև Չ – աստվածաշնչյան
 տեքստերի աղավաղումներ – Հոգին վերականգնում է
 նշմարտությունը:
 547 **Վերջնական ձոն**
 548 **Վերջին գանգ**

Նշում. Օտար լեզուներով թարգմանություններն իրականացվում են ավտոմատ թարգմանության ծրագրերի միջոցով, հեղինակը պատասխանատու է միայն ֆրանսերեն տեքստերի համար՝ փաստաթղթերի բնօրինակ տարբերակի լեզվով:

Բացատրեք ինձ Դանիելին և Հայտնությանը

Ներկայացում

Ես ծնվել և ապրում եմ այս խիստ նողկալի երկրում, քանի որ Աստված նրա մայրաքաղաքը խորհրդանշականորեն անվանում է « *Սողոմ և Եզրայտոս* » Հայտ.11:8-ում: Նրա հասարակության մոդելը՝ հանրապետական, նախանձելի, ընդօրինակվել, տարածվել և որդեգրվել է աշխարհի բազմաթիվ ժողովուրդների կողմից. այս երկիրը Փրանսիան է՝ գերիշխող միապետական և հեղափոխական երկիր, հինգ հանրապետությունների փորձարկող՝ Աստծո կողմից դատապարտված մաքսային ռեժիմներով: Հպարտորեն, այն հռչակում և ցուցադրում է մարդու իրավունքների իր աղյուսակները՝ խայտառակ կերպով հակադրվելով «տասը պատվիրանների» տեսքով գրված մարդկային պարտականությունների աղյուսակներին, որոնք գրված են հենց Արարիչ Աստծո կողմից: Իր ծագումից և իր առաջին միապետությունից ի վեր, նա պաշտպանել է իր թշնամուն՝ հռոմեական կաթոլիկ կրոնին, որի ուսմունքը երբեք չի դադարել «չար» անվանել այն, ինչ Աստված անվանում է «լավ» և «լավ» անվանել այն, ինչ նա անվանում է «չար»: Շարունակելով իր աննկուն անկումը, նրա հեղափոխությունը հանգեցրեց նրան աթեիզմի ընդունմանը: Այսպիսով, որպես արարած, հողի կաթսա, Փրանսիան ներքաշված է մի դիմակայության մեջ, որը հակադրում է ամենագոր Աստծուն, իսկական երկաթե ամանը. արդյունքը կանխատեսելի էր և մարգարեացված նրա կողմից. նա կարժանանա « *Սողոմի* » ճակատագրին, որը մեղավոր է իր առջև նույն մեղքերի համար: Համաշխարհային պատմությունը վերջին մոտ 1700 տարվա ընթացքում ձևավորվել է նրա չար ազդեցությամբ, հատկապես նրա կողմից հռոմեական կաթոլիկ պապական վարչակարգի հեղինակության աջակցությամբ՝ սկսած նրա առաջին միապետից՝ Կլոդիս I-ից՝ Փրանկների առաջին թագավորից: Նա մկրտվել է Ռեյմսում, 498 թվականի դեկտեմբերի 25-ին: Այս ամսաթիվը կրում է Սուրբ Ծննդյան տոնակատարության նշանը, որը Հռոմը անարդարացիորեն և անարդարացիորեն կապում է Հիսուս Քրիստոսի ծննդյան կեղծ ամսաթվի հետ՝ մարմնավորված Աստծո, աշխարհը և արարչին: այն ամենը, ինչ ապրում կամ գոյություն ունի; ով իրավամբ պնդում է « *ճշմարտության Աստված* » տիտղոսը, քանի որ նա զգվում է « *սուտից, որի հայրն է սատանան* », ինչպես հայտարարեց Հիսուսը:

Ցանկանում եք անհերքելի ապացույց, որ ոչ մի հռոմեական պապ օրինական չէ պնդել, որ Հիսուս Քրիստոսի ծառան է: Ահա ճշգրիտ և աստվածաշնչյան. Հիսուսն ասաց Մատթ.23:9-ում. « *Եվ երկրի վրա ոչ մեկին ձեր հայր մի կոչեք. քանզի մեկն է ձեր հայրը, որ երկնքում է:* »

Ինչ է կոչվում Պապը երկրի վրա: Բոլորը կարող են տեսնել դա, «սուրբ *հայր*», կամ նույնիսկ «շատ սուրբ *հայր*»: Կաթոլիկ քահանաները կոչվում են նաև « *հայրեր* »: Այս ըմբոստ վերաբերմունքը ստիպում է քահանաների բազմությանը իրենց դնել որպես ենթադրաբար անփոխարինելի միջնորդներ

Աստծո և մեղավորի միջև, մինչդեռ Աստվածաշունչը սովորեցնում է նրան ազատ մուտք գործել դեպի Աստված, որը օրինականացրել է Հիսուս Քրիստոսը: Այս կերպ կաթոլիկ հավատքը մանուկացնում է մարդկանց, որպեսզի նրանք հայտնվեն անփոխարինելի և կարևոր: Այս շեղումը Հիսուս Քրիստոսի անմիջական բարեխոսությունից կպարզվի Աստծո կողմից մարգարեության մեջ, Դան.8:11-12-ում: Հարց-Պատասխան . Ո՞վ կարող է հավատալ, որ հզոր Արարիչ Աստված կարող է իր ծառաներ ընդունել մարդկանց, ովքեր չեն ենթարկվում իրեն նման աղաղակող « **գոռոզությանը** » դատապարտված Դան.7:8 և 8:25-ում: Մարդկային մտքերի այս մանկականացման աստվածաշնչյան պատասխանը գտնվում է Երեմ.17:5-ի այս հատվածում. « *Այսպես է ասում Եհովան. Անիծյալ է այն մարդը , ով ապավինում է մարդուն , ով վերցնում է մարմինը որպես իր աջակցությունը , և ով շրջում է իր սիրտը ՅԱՀՎԵ-ից: ! »*

Քանի որ Փրանսիան էր, որը մեծապես ձևավորեց քրիստոնեական դարաշրջանի մեծ մասի կրոնական պատմությունը, Աստված մի ֆրանսիացու տվեց իր անիծված դերը բացահայտելու առաքելությունը. սա՛ լուսաբանելով նրա մարգարեական հայտնությունների թաքնված իմաստը, որը ծածկագրված է խիստ աստվածաշնչային օրենսգրքով:

1975 թվականին ես ստացա իմ մարգարեական առաքելության հայտարարությունը տեսիլքի միջոցով, որի իրական իմաստը հասկացա միայն 1980 թվականին՝ իմ մկրտությունից հետո: Մկրտվելով յոթերորդ օրվա աղվենտիստական քրիստոնեական հավատքով՝ ես գիտեմ, որ 2018 թվականից ի վեր ծառայության եմ ծառայել հորեյլանի ժամանակ (7 անգամ 7 տարի), որը կավարտվի 2030 թվականի գարնանը՝ փառքով վերադառնալով: Տե՛ր Աստված Ամենակարող Հիսուս Քրիստոսը:

Աստծո կամ Հիսուս Քրիստոսի գոյությունը ճանաչելը բավարար չէ հավերժական փրկություն ստանալու համար :

որ նախքան երկինք վերադառնալը, Հիսուսն իր աշակերտներին ուղղեց Մատթ.28:18-ից մինչև 20 համարների այս համարները. երկրի վրա: Ուրեմն գնա՛ղք և աշակերտ դարձե՛ղք բոլոր ազգերին՝ մկրտելով նրանց Հոր և Որդու և Սուրբ Հոգու անունով և սովորեցնելով պահել այն ամենը, ինչ ձեզ պատվիրեցի : Եվ ահա, ես ձեզ հետ եմ միշտ, նույնիսկ մինչև աշխարհի վերջը »: Նրա աստվածային Հոգին ներշնչեց Պետրոս առաքյալին Գործք Առաքելոց 4.12-ի այս մեկ այլ պաշտոնական և հանդիսավոր հայտարարությամբ. քանզի երկնքի տակ մարդկանց տրված ուրիշ անուն չկա, որով մենք պետք է փրկվենք »:

Հետևաբար, հասկացե՛ք, կրոնը, որը մեզ հաշտեցնում է Աստծո հետ, հիմնված չէ կրոնական ժառանգության վրա՝ մարդկային ավանդույթների պատճառով: Հավատքը Աստծո կողմից մատուցված քավող կամավոր գոհաբերության հանդեպ՝ Հիսուս Քրիստոսում Նրա մարդկային մահվան միջոցով, միակ ճանապարհն է՝ ձեռք բերելու մեր հաշտությունը Նրա աստվածային սրբության կատարյալ արդարության հետ: Նաև, ով էլ որ լինե՛ք, անկախ ձեր ծագումից, ձեր ժառանգած կրոնից, ձեր ժողովրդից, ձեր ռասայից, ձեր գույնից կամ լեզվից, կամ նույնիսկ ձեր կարգավիճակը մարդկանց մեջ, ձեր հաշտությունը Աստծո հետ գալիս է միայն Հիսուս Քրիստոսի միջոցով և հավատարիմ մնալով նրա ուսմունքին, որին նա

դիմում է: իր աշակերտներին մինչև աշխարհի վերջը. ինչպես վկայում է այս փաստաթուղթը:

Հայր, Որդի և Սուրբ Հոգի» արտահայտությունը նշանակում է երեք հաջորդական դեր, որը խաղացել է մեկ Աստված իր փրկության ծրագրում, որն առաջարկել է մեղավոր մեղավոր մարդուն, որը դատապարտվել է «*երկրորդ մահվան*»: Այս «եռամիասնությունը» երեք աստվածների հավաք չէ, ինչպես կարծում են մահմեդականները, դրանով իսկ արդարացնելով իրենց մերժումը քրիստոնեական այս դոգմայի և դրա կրոնի նկատմամբ: Որպես «**Հայր**», Աստված մեր Արարիչն է բոլորի համար. որպես «**Որդի**», նա իրեն մարմնավոր մարմին տվեց՝ իրենց փոխարեն իր ընտրյալների մեղքերը քավելու համար. «**Սուրբ Հոգու**» մեջ Աստված՝ հարություն առած Քրիստոսի Հոգին, գալիս է օգնելու իր ընտրյալներին հաջողության հասնել իրենց դարձի մեջ՝ ձեռք բերելով «**սրբություն, առանց որի ոչ ոք չի տեսնի Տիրոջ**», համաձայն այն, ինչ Պողոս առաքյալը ուսուցանում է Եբրայերենում 12: : 14; «**Սրբազունը**» **Աստծո համար և նրա կողմից առանձնագլավ** լինելն է : Այն հաստատում է նրա ընդունումը ընտրյալի նկատմամբ և հայտնվում է նրա հավատքի գործերում, Աստծո հանդեպ նրա սիրո և նրա ներշնչված ու բացահայտված աստվածաշնչյան ճշմարտության մեջ:

Այս փաստաթուղթը կարդալը կարևոր է հասկանալու համար **անեծքի շատ բարձր մակարդակը**, որը ծանրանում է երկրագնդի ժողովուրդների, նրանց կրոնական հաստատությունների և արևմտյան քրիստոնեական աշխարհի վրա, հատկապես նրանց քրիստոնեական ծագման պատճառով . քանի որ Հիսուս Քրիստոսի անցած ճանապարհը կազմում է Աստծո ծրագրի **եզակի և բացառիկ փրկարար ուղին**. արդյունքում քրիստոնեական հավատքը մնում է սատանայի և դևերի հարձակումների հիմնական թիրախը:

Հիմնականում արարիչ Աստծո կողմից մշակված փրկարար նախագիծը պարզ է և տրամաբանական: Բայց կրոնը բարդ բնույթ է ստանում, քանի որ նրանք, ովքեր սովորեցնում են այն, մտածում են միայն արդարացնել իրենց կրոնական ընկալումը և մեղք գործելով, հաճախ անտեղյակությունից դրդված, այս հասկացությունն այլևս չի համապատասխանում Աստծո պահանջներին: Արդյունքում նա հարվածում է նրանց իր անեծքով, որը նրանք մեկնաբանում են իրենց օգտին և չեն լսում աստվածային նախատիները:

Այս ստեղծագործությունը նախատեսված չէ գրական մրցանակ ստանալու համար. Արարիչ Աստծո համար նրա միակ դերը իր ընտրյալներին հավատքի փորձության ենթարկելն է, որը թույլ կտա նրանց ձեռք բերել հավերժական կյանք, որը շահել է Հիսուս Քրիստոսը: Այնտեղ դուք կգտնեք կրկնություններ, բայց սա այն ոճն է, որն օգտագործում է Աստված՝ հանելով նույն ուսմունքները, որոնք նա բացահայտում է տարբեր պատկերների և խորհրդանիշների միջոցով: Այս բազմաթիվ կրկնությունները իրենց իսկության լավագույն ասպացույցն են և վկայում են այն կարևորության մասին, որ նա տվել է համապատասխան պատկերագրող ճշմարտություններին: Հիսուսի ուսուցանած առակները հաստատում են այս շեշտադրումն ու կրկնությունը:

Այս աշխատության մեջ դուք կգտնեք հայտնություններ, որոնք տրվել են մեծ արարիչ Աստծո կողմից, ով մեզ այցելեց Հիսուս Նազովրեցի մարդու անունով, ով եկավ «օծյալ» կամ «մեսիա» տիտղոսով, ըստ եբրայերեն «մաշիա», որը մեջբերված է Դանում: .9:25 կամ «քրիստոս», նոր ուխտի գրվածքների հունարեն «քրիստոս» բառից: Նրա մեջ Աստված եկավ առաջարկելու իր կատարյալ մաքուր կյանքը որպես կամավոր զոհաբերություն, հաստատելու կենդանիների զոհաբերությունների ծեսերը, որոնք նախորդում էին նրա գալուստին Եվայի և Ադամի կատարած սկզբնական մեղքից հետո: « *Օծյալ* » տերմինը նշանակում է մեկին, ով ստանում է Սուրբ Հոգու օծումը, որը խորհրդանշում է ձիթենու յուղով: Մարգարեական հայտնությունը, որը տրվել է Աստծո կողմից Հիսուս Քրիստոսի միանձնյա անունով և նրա քավիչ գործով, առաջնորդում է նրա ընտրյալներին դեպի հավերժական կյանք տանող ճանապարհը: Որովհետև միայն շնորհքով փրկությունը չի խանգարում ընտրյալին ընկնել ծուղակները, որոնցից նա չգիտի: Հետևաբար, իր շնորհի առաջարկն ավարտելու համար է, որ Հիսուս Քրիստոսի անունով Աստված գալիս է բացահայտելու հիմնական թակարդների գոյությունը, որոնք թույլ են տալիս վերջին ժամանակի իր վերջին ծառաներին, վերլուծել, դատել և հասկանալ **շփոթվածը**: համընդհանուր քրիստոնեական կրոնի իրավիճակը, որը տիրում է երկրային փրկության այս վերջին դարաշրջանում:

Բայց ցանկուց առաջ խորհուրդ է տրվում արմատախիլ անել; քանի որ արարիչ Աստծո էությունը խեղաթյուրված է երկրի վրա տարածված մեծ միաստվածական կրոնների ուսուցմամբ: Նրանք բոլորն ունեն ընդհանուր բան, որ նրանք պարտադրում են մեկ Աստծուն կաշկանդվածությամբ և այդպիսով վկայում են իրենց բաժանման և նրա հետ ցանկացած հարաբերությունից: Քրիստոնեական հավատքին առընթեր թվացյալ ազատությունը պայմանավորված է միայն ժամանակի ներկա հանգամանքներով, բայց հենց որ Աստված թույլ տա դևերին ազատորեն գործել, այդ անհանդուրժողականությունը նրանց, ովքեր չեն հետևում նրանց, նորից կհայտնվի: Եթե Աստված ցանկանար գործել կաշկանդվածության միջոցով, ապա բավական կլիներ, որ նա պարզապես տեսանելի դառնար նրանց աչքերին, որպեսզի իր արարածներից ստանա, որ նրանք հնազանդվեն իր բոլոր կամքին: Եթե նա այդպես չի վարվել, դա այն պատճառով է, որ ընտրված պաշտոնյաների նրա ընտրությունը հիմնված է **բազառապես** իրեն սիրելու կամ մերժելու ազատ ընտրության վրա. ազատ ընտրություն, որը նա տալիս է իր բոլոր արարածներին: Եվ եթե կա կաշկանդում, ապա դա միայն ընտրյալների բնական բնավորությունն է, ում դրդում և գրավում է իրենց անհատական ազատ էությունը, սիրո Աստվածը: Եվ այս անունը սեր է սագում նրան, որովհետև այն վեհացնում է այն՝ առաջարկելով իր արարածներին գործողության դրսևորում, որն այն դարձնում է անվիճելի . սա՝ առաջարկելով իր կյանքը՝ ի դեմս Հիսուս Քրիստոսի, մեղքերը քավելու համար, որոնք ժառանգել և գործել են **միայն նրա ընտրյալները**՝ իրենց անտեղյակության և թուլության ժամանակ: Ուշադրություն. Երկրի վրա սեր այս բառը միայն զգացմունքի և նրա թուլության ձևն է ընդունում: Աստծո այն ուժեղ է և կատարյալ արդար. ինչը մեծ տարբերություն է դնում, քանի որ այն ընդունում է սկզբունքի ձև, որտեղ

զգացումը լիովին վերահսկվում է: Հետևաբար, Աստծո կողմից հաստատված ճշմարիտ կրոնը հիմնված է իր անձին, նրա մտքերին և օրենքներում ամրագրված սկզբունքներին ազատ հավատարմության վրա: Ամբողջ երկրային կյանքը կառուցված է իր ֆիզիկական, քիմիական, բարոյական, հոգեկան և հոգևոր օրենքների վրա: Ճիշտ այնպես, ինչպես երկրային ձգողության օրենքից փախչելու և այն անհետացնելու գաղափարը երբեք չի մտնի մարդու միտքը, նրա ոգին կարող է միայն ներդաշնակորեն ծաղկել՝ հարգելով և հնազանդվելով Արարիչ Աստծո կողմից հաստատված օրենքներին և սկզբունքներին: Եվ այսպես, Պողոս առաքյալի այս խոսքերը 1 Կորնթ.10.31-ից միանգամայն արդարացված են. Այս անվճար հրավերի կիրառումը հնարավոր է դարձել այն փաստով, որ Աստվածաշնչում և միայն դրանում Աստված հայտնել և հայտնել է իր աստվածային կարծիքները: Եվ կարևոր է հաշվի առնել նրա կարծիքը «սրբացման» աշխատանքն իրականացնելիս, *առանց որի*, ըստ Եբր.12:14-ի՝ «*ոչ որ չի տեսնի Տիրոջը*»: Երբեմն նրա կարծիքը դեղատոմսի ձև է ստանում, բայց այն ավելի վիճելի չէ, քան մասնագետ բժիշկը, որին մարդն շտապում է հնազանդվել՝ մտածելով, որ այդպիսով գործի ելնելով իր ֆիզիկական կամ մտավոր շահերից (նույնիսկ եթե նա սխալվում է): Արարիչ Աստված, ամենից շատ, հոգիների միակ և ճշմարիտ բժիշկն է, ում նա ճանաչում է նրանց ամենավոք մանրամասներով: Այն ցավում է, բայց բուժում է, երբ իրավիճակը բարենպաստ է: Բայց, ի վերջո, նա կկործանի և կոչնչացնի ամբողջ երկնային և երկրային կյանքը, որն ապացուցել է, որ անկարող է սիրել իրեն և հետևաբար՝ հնազանդվել նրան:

Հետևաբար, կրոնական անհանդուրժողականությունը կեղծ միաստվածական կրոնի բացահայտող պտուղն է: Դա շատ լուրջ թերություն և մեղք է, քանի որ այն խեղաթյուրում է Աստծո բնավորությունը և հարձակվելով նրա վրա՝ չի վտանգում ստանալ նրա օրհնությունը, շնորհը և փրկությունը: Այնուամենայնիվ, Աստված դա օգտագործում է որպես պատուհաս՝ պատժելու և հարվածելու անհավատ կամ անհավատարիմ մարդկությանը: Ես այստեղ ապավինում եմ աստվածաշնչյան և պատմական վկայություններին: Իսկապես, հին ուխտի գրվածքները մեզ սովորեցնում են, որ պատժելու համար իր ժողովրդի՝ Իսրայել կոչվող ազգի անհավատարմությունը, Աստված օգտագործեց «փղշտացի» ժողովրդին՝ իր ամենամոտ հարևանին: Մեր ժամանակներում այս ժողովուրդը շարունակում է այս ակցիան «պաղեստինցի» անվան տակ: Ավելի ուշ, երբ նա ցանկացավ բացահայտել իր դատաստանը և վերջնական դատապարտումը այս երկրային մարմնական Իսրայելի նկատմամբ, նա դիմեց քաղդեացիների թագավոր Նաբուգոդոնոսորին. սա երեք անգամ: Երրորդում՝ 586 թվականին, ազգը կործանվեց, իսկ ողջ մնացած ժողովուրդը տարվեց Բաբելոն՝ «70 տարի» մարգարեացված Եր.25:11-ում: Դեռևս ավելի ուշ, Հիսուս Քրիստոսին որպես իր մեսիա ճանաչելուց հրաժարվելու պատճառով ազգը կրկին կործանվեց հռոմեական զորքերի կողմից՝ Տիտոսի գլխավորությամբ՝ կայսեր Վեսպասիանոսի ժառանգորդով: Քրիստոնեական դարաշրջանում, պաշտոնապես կրկին մեղքի մեջ ընկնելով 321 թվականին, քրիստոնեական հավատքը տրվել է պապերի անհանդուրժողականությանը 538 թվականից: Եվ այս գերիշխող կաթոլիկ հավատքը վեճ էր ձգտում

Մերձավոր Արևելքի ժողովուրդների հետ, ովքեր կրոնապես մահմեդական էին դարձել նույն ^{6-րդ} դարում: Անհավատ քրիստոնեությունը գտել է այնտեղ հավերժական ահեղ հակառակորդ: Որովհետև երկու ճամբարների կրոնական հակադրությունը նման է բևեռների, որոնք բոլորովին հակադրվում են մինչև աշխարհի վերջը: Անհավատը նաև հպարտ է և փնտրում է բացառիկության փառքը. չստանալով այն Աստուծոց, նա դա վերագրում է իրեն և չի ընդունում, որ իրեն մարտահրավեր նետեն: Անհատի այս նկարագրությունը բնութագրում է նաև հավաքականորեն այն անդամներին, ովքեր պատկանում են տարբեր ժողովներին և միավորվում են տարբեր կեղծ կրոններում: Անհանդուրժողականությունը դատապարտելը չի նշանակում, որ Աստված հանդուրժող է: Անհանդուրժողականությունը մարդկային պրակտիկա է, որը ոգեշնչված է դիվային ճամբարից: Հանդուրժողական բառը ենթադրում է անհանդուրժողականության միտք, իսկ ճշմարիտ հավատքի խոսքը հավանություն կամ անհամաձայնություն է համաձայն աստվածաշնչյան «այո, կամ ոչ» սկզբունքի: Իր հերթին Աստված աջակցում է չարի գոյությանը՝ չհանդուրժելով այն. նա աջակցում է այն ազատության ժամանակ, որը նախատեսված է իր ընտրված պաշտոնյաների ընտրության իր նախագծում: Հետևաբար, հանդուրժողականություն բառը վերաբերում է միայն մարդկությանը, և տերմինը հայտնվել է 1598 թվականի ապրիլի 13-ի Հենրի IV-ի Նանտի հրամանագրում: Բայց շնորհիվ ժամանակի ավարտից հետո չարը և նրանք, ովքեր անում են, կկործանվեն: Հանդուրժողականությունը փոխարինել էր ի սկզբանե Աստծո կողմից մարդուն տրված կրոնական ազատությանը:

Հայտարարված է այս աշխատանքի ճաշացանկը; ապացույցները կներկայացվեն և կցուցադրվեն ամբողջ էջերում:

Աստված և նրա ստեղծագործությունները

Լատինական Եվրոպայում տղամարդկանց կողմից օգտագործվող հոգևոր բառապաշարը թաքցնում է Աստծո կողմից փոխանցված էական ուղերձները: Այդպես է առաջին հերթին «Ապոկալիպսիս» բառը, որն այս առումով առաջացնում է այն մեծ աղետը, որից վախենում են մարդիկ: Այնուամենայնիվ, այս սարսափելի տերմինի հետևում թաքնված է «Հայտնություն» թարգմանությունը, որը բացահայտում է Զրիստոսով Իր ծառաներին անփոխարինելի բաներ, որոնք անհրաժեշտ են նրանց փրկության համար: Համաձայն այն սկզբունքի, որ ոմանց երջանկությունը պատճառ է դառնում մյուսների, հակառակ ճամբարի դժբախտություններին, բացարձակ հակադիր պատգամները շատ հարուստ են ուսուցմամբ և շատ հաճախ առաջարկվում են Հովհաննես առաքյալին տրված հենց սուրբ «Հայտնությունում»:

Մեկ այլ տերմին՝ «հրեշտակ» բառը կարևոր դասեր է թաքցնում: Այս ֆրանսերեն բառը գալիս է լատիներեն «angelus» բառից, որը վերցված է հունարեն «aggelos» բառից, որը նշանակում է սուրհանդակ: Այս թարգմանությունը մեզ բացահայտում է այն արժեքը, որ Աստված տալիս է իր արարածներին՝ իր նմաններին, որոնց ստեղծել է ազատ և համեմատաբար անկախ: Աստծո կողմից տրված կյանքը՝ այս անկախությունը պահպանում է տրամաբանական սահմանափակումները: Բայց այս «պատգամաբեր» տերմինը մեզ բացահայտում է, որ Աստված իր ազատ գործընկերներին կենդանի պատգամներ է տեսնում: Այսպիսով, յուրաքանչյուր արարած ներկայացնում է մի ուղերձ, որը բաղկացած է կյանքի փորձից, որը նշանավորվում է անձնական ընտրություններով և դիրքերով, որոնք կազմում են այն, ինչ Աստվածաշունչն անվանում է «հոգի»: Յուրաքանչյուր արարած յուրահատուկ է որպես կենդանի հոգի: Որովհետև այն, ինչ չգիտեին Աստծո կողմից ստեղծված առաջին երկնային նմանակները, ում մենք ավանդաբար անվանում ենք «հրեշտակներ», այն է, որ նա, ով նրանց կյանք է տվել և ապրելու իրավունք, կարող է հետ վերցնել նրանց: Նրանք ստեղծվել են հավերժ ապրելու համար և նույնիսկ չգիտեին մահ բառի իմաստը: Նրանց պարզելու համար է, թե ինչ է նշանակում մահ բառը, որ Աստված ստեղծեց մեր երկրային հարթությունը, որտեղ մարդկային տեսակը կամ Ադամը Եդեմի պարտեզի մեղքից հետո մահկանացուի դեր կկատարի: Պատգամը, որը մենք ներկայացնում ենք, հաճելի է Աստծուն **միայն** այն դեպքում, եթե այն համապատասխանում է բարու և բարու Նրա չափանիշներին: Եթե այս ուղերձը համապատասխանում է չարի և չարի իր չափանիշին, այն կրողը ապստամբ տիպի է, ում այն դատապարտում է հավերժական մահվան, վերջնական կործանման և ոչնչացման իր ողջ հոգու:

Ճշմարտության աստվածաշնչյան հիմունքները

Աստված լավ և ճիշտ տեսավ, որ նախ Մովսեսին հայտնեց մեր երկրային համակարգի ծագումը, որպեսզի յուրաքանչյուր մարդ իմանա այդ մասին: Նա այնտեղ նշում է հոգևոր ուսուցման առաջնահերթությունը: Այս գործողության մեջ նա մեզ է ներկայացնում **իր ճշմարտության հիմքերը**, որոնք սկսվում են ժամանակի կարգը կարգավորելուց: Որովհետև Աստված կարգի և ազնիվ հետևողականության Աստվածն է: Մենք կբացահայտենք, համեմատելով դրա չափանիշների հետ, մեղքի մարդու կողմից հաստատված մեր ներկայիս կարգի հիմար և անհամապատասխան կողմը: Որովհետև իսկապես մեղքն է և արդեն իսկ սկզբնական մեղքը, որ փոխում է ամեն ինչ:

Բայց ամեն ինչից առաջ կարևոր է հասկանալ, որ Աստվածաշնչում Աստծո կողմից հիշատակված « *սկիզբը* » և « *Ծննդոց* » *կոչվող գրքի առաջին բառն է՝ «ծագումը»*, *չի վերաբերում* կյանքի « *սկիզբին* », *այլ միայն*. մեր ամբողջ երկրային հարթության նրա ստեղծման մասին, որը ներառում է երկնային տիեզերքի աստղերը, որոնք բոլորն էլ ստեղծված են հենց երկրից հետո չորրորդ օրը: Այս մտքով մենք կարող ենք հասկանալ, որ այս կոնկրետ երկրային համակարգը, որտեղ գիշերներն ու օրերը կհաջորդեն մեկը մյուսին, ստեղծված է այն միջավայրը դառնալու համար, որտեղ Աստված և նրա հավատարիմ ընտրյալները և սատանայի թշնամու ճամբարը կբախվեն միմյանց: Աստվածային բարիքի այս կռիվը սատանայի չարի դեմ՝ կյանքի պատմության մեջ առաջին մեղավորը, նրա գոյության պատճառն է և նրա համընդհանուր և բազմակողմանի փրկարար ծրագրի ողջ հայտնության հիմքը: Այս աշխատանքի ընթացքում դուք կբացահայտեք որոշ հանելուկային բառերի իմաստը, որոնք ասել է Հիսուս Քրիստոսը իր երկրային ծառայության ընթացքում: Այսպիսով, դուք կտեսնեք, թե որքան մեծ նշանակություն են ստանում նրանք այն մեծ նախագծում, որը գործի է դրվել մեկ մեծ Աստծո՝ կյանքի և նյութի բոլոր ձևերի ստեղծողի կողմից: Այստեղ ես փակում եմ այս կարևոր փակագիծը և վերադառնում գոյության

այս Գերագույն Գերիշխանի կողմից հաստատված ժամանակային կարգի թեմային:

Մեղքից առաջ Ադամն ու Եվան իրենց կյանքը կառուցված էին յոթ օրվա հաջորդականությամբ: Տասը պատվիրաններից չորրորդի (կամ Decalogue) մոդելի համաձայն, որը **հիշեցնում է այն**, յոթերորդ օրը Աստծո և մարդու կողմից հանգստի համար սրբազործված օր է, և այսօր իմանալով, թե ինչ է մարգարեանում այս գործողությունը, մենք կարող ենք հասկանալ, թե ինչու է Աստված պահանջում. հարգել այս պրակտիկան: Իր ընդհանուր նախագծում, որը բացատրում է այս կոնկրետ երկրային արարման պատճառները, շաբաթը, ժամանակի առաջարկվող միավորը, մարգարեանում է յոթ հազար տարի, որի ընթացքում կիրականացվի նրա սիրո և արդարության համընդհանուր (և բազմակողմանի) ցուցադրման մեծ նախագիծը: Այս հաղորդման մեջ, ի նմանություն շաբաթվա առաջին վեց օրերի, նրա սիրո և համբերության դրսևորման ներքո կդրվեն առաջին վեց հազարամյակները: Եվ ինչպես յոթերորդ օրը, յոթերորդ հազարամյակը նվիրված կլինի նրա կատարյալ արդարության հաստատմանը: Ես կարող եմ այս ծրագիրը ամփոփել այսպես՝ ասելով. վեց օր (հազար տարի = վեց հազար տարի) փրկելու համար, և յոթերորդը (= հազար տարի)՝ դատելու և ոչնչացնելու երկրային և երկնային ապստամբներին: Այս փրկարար նախագիծն ամբողջությամբ հիմնված է լինելու արարիչ Աստծո կողմից արված կամավոր քավիչ զոհաբերության վրա, նրա երկրային աստվածային ասպեկտում, որը կոչվում է նրա աստվածային կամքով Հիսուս Քրիստոս հունարեն տարբերակով կամ եբրայերեն՝ Հիսուս Մեսիա:

առաջ , սկզբնական կատարյալ աստվածային կարգով, ամբողջ օրը կազմված է երկու հաջորդական հավասար մասերից. Լուսնային գիշերվա 12 ժամին հաջորդում է 12 ժամ արևի լույս, և ցիկլը անընդհատ կրկնվում է: Մեր ներկայիս պայմաններում այս իրավիճակը ի հայտ է գալիս տարին ընդամենը երկու օր՝ գարնանային և աշնանային գիշերահավասարների ժամանակ: Մենք գիտենք, որ ընթացիկ եղանակները պայմանավորված են երկրագնդի առանցքի թեքությամբ, և մենք կարող ենք հասկանալ, որ այս թեքությունը առաջացել է որպես առաջին զույգի՝ Ադամի և Եվայի կատարած սկզբնական մեղքի հետևանք: Մեղքից առաջ, առանց այս հակման, աստվածային կարգի օրինաչափությունը կատարյալ էր:

Արեգակի շուրջ երկրի ամբողջական պտույտը ցույց է տալիս տարվա միավորը: Իր վկայության մեջ Մովսեսը պատմում է եգիպտական ստրկությունից Աստծո կողմից ազատված եբրայեցիների ելքի պատմությունը: Եվ հենց այս ելքի օրը Աստված ասաց Մովսեսին Ելից 12:2-ում. « *Այս ամիսը կլինի տարվա առաջին ամիսը քեզ համար. դա կլինի ձեզ համար առաջին ամիսը* »: Եման համառությունը վկայում է այն կարևորության մասին, որ Աստված տալիս է իրին: Տասներկու լուսնային ամիսների եբրայական օրացույցը տատանվում էր ժամանակի հետ, և արեգակնային կարգի հետևում անհրաժեշտ էր ավելացնել ևս տասներեքերորդ ամիս՝ այս ուշացման մի քանի տարի կուտակումից հետո համապատասխանությունը վերականգնելու համար: Եբրայեցիները դուրս եկան Եգիպտոսից» . *Տարվա առաջին ամիսի 14-րդ օրը* , որը

տրամաբանորեն սկսվել է գարնանային գիշերահավասարին. անունը, որը նշանակում է հենց «առաջին անգամ»:

Աստծո կողմից տրված այս հրամանը՝ « *այս ամիսը ձեզ համար կլինի տարվա առաջին ամիսը* », մանրուք չէ, քանի որ այն ուղղված է բոլոր մարդկանց, ովքեր կպահանջեն նրա փրկությունը մինչև աշխարհի վերջը. Եբրայական Իսրայելը, աստվածային Հայտնության ստացողը, լինելով իր աստվածային ծրագրի մեծ համընդհանուր փրկարար նախագծի միայն առաջամարտիկը: Նրա լուսնային ժամանակին կհաջորդի Քրիստոսի արևային ժամանակը, որի միջոցով Աստծո փրկարար ծրագիրը բացահայտվում է իր ողջ լույսով:

Այս աստվածային չափանիշների կատարյալ վերականգնումը երբեք չի իրականացվի մի երկրի վրա, որը բնակեցված է ապստամբ և չար մարդկանցով: Այնուամենայնիվ, Աստծո հետ մեր ունեցած անհատական հարաբերություններում հնարավոր է մնում այս հզոր անտեսանելի ստեղծագործ Հոգին, որը մեծացնում է սերը նույնքան, որքան արդարությունը: Եվ նրա հետ ցանկացած հարաբերություն պետք է սկսվի **նրա** արժեքների և առաջին հերթին **իր** ժամանակային արժեքների այս փնտրտուքով: Սա հավատքի ակտ է, բավականին պարզ և առանց հատուկ արժանիքների. մեր մարդկային կողմից առաջարկվող նվազագույնը: Եվ մեր մոտեցումը հաճելի լինելով Նրան՝ հնարավոր է դառնում արարածի և նրա Արարչի սիրառատ հարաբերությունները: Դրախտը նվաճվում է ոչ թե սխրանքներով կամ հրաշքներով, այլ փոխադարձ ուշադրության նշաններով, որոնք արտահայտում են իսկական սերը: Սա այն է, ինչ յուրաքանչյուրը կարող է բացահայտել Հիսուս Քրիստոսի աշխատանքում, ով իր կյանքը տվել է կամավոր, ի նշան կոչի, փրկելու միայն իր ընտրյալ սիրելիին:

Աստվածային կարգի այս հիացական պատկերից հետո եկեք նայենք մեր մարդկային կարգի պաթետիկ կողմին: Այս համեմատությունն առավել անհրաժեշտ է, քանի որ այն թույլ կտա մեզ հասկանալ նախատինքները, որ Աստված մարգարեացել է իր Դանիել մարգարեի միջոցով, որին Հիսուսն իր ժամին հաստատեց որպես այդպիսին: Այս նախատինքների մեջ մենք կարդում ենք Դան.7.25-ում. « *Նա ծրագրելու է փոխել ժամանակներն ու օրերն* »: Աստված գիտի այս բաների միայն մեկ չափանիշ. դրանք, որոնք նա ինքն է հաստատել աշխարհի ստեղծման օրվանից և հետո հայտնել Մովսեսին: Ո՛վ է համարձակվել նման գայրույթ անել: Գերիշխող ռեժիմ, որին նա վերագրում է « *գոռոզությունը* » և « *նրա հնարքների հաջողությունը* »: Նաև նկարագրված որպես « *տարբեր թագավոր* », այս չափանիշների սինթեզը հուշում է կրոնական իշխանության մասին: Ավելին, մեղադրվելով « *տրեղին հալածելու* » մեջ, մեկնաբանության հնարավորությունները նեղացնում և պարփակում են հռոմեական պապական ռեժիմը, որը հաստատվել է **միայն 538 թվականից ի վեր Հուստինիանոս** ¹⁻ ին կայսրի հրամանագրով: Բայց Հայտնությունը, որը կոչվում է Ապոկալիպսիս, կբացահայտի այն փաստը, որ այս 538 թվականը միայն հետևանքն ու երկարաձգումն է « *ժամանակների և աստվածային օրերն* » դեմ բերված չարիքի՝ 321 թվականի մարտի 7-ից Հռոմեական կայսր Կոնստանտին ¹⁻ կողմից: Նրա հանցանքը հաճախ կհիշվի այս ուսումնասիրության մեջ, քանի որ այս չար ամսաթիվը անեծք է բերում առաքյալների ժամանակներում

հաստատված մարտի և կատարյալ քրիստոնեական հավատքի մեջ: Հեթանոս կայսերական Հռոմի և Հռոմի կաթոլիկ պապական Հռոմի մեղքի այս կիսումը Դանիելի կողմից գրված վկայություններում կառուցված մարգարեական հայտնության հիմնական բանալին է: Քանի որ հեթանոս կայսրը սահմանեց առաջին օրվա հանգիստը, բայց դա քրիստոնեական պապական ռեժիմն է ^{ովքեր կրոնականորեն պարտադրեցին այն} Աստծո տասը պատվիրաններից իր « *փոփոխված* », *հատուկ և մարդկային ձևով*:

Հիմնական նշում՝ 321 թվականի մարտի 7, մեղքի անիծված օր

Եվ գորավոր անիծված, քանի որ 321 թվականի մարտի 7-ին, շաբաթ օրվա մնացած սուրբ յոթերորդ օրը, թվագրված կայսերական հրամանով, պաշտոնապես փոխարինվեց առաջին օրը: Այդ ժամանակ հեթանոսների կողմից այս առաջին օրը նվիրված էր Արևի աստծուն՝ SOL INVICTVS-ին, այսինքն՝ աղաղակող ԱՆՊԱՐՏ ԱՐԵՎԻՆ, որն արդեն իսկ եգիպտացիների կողմից պաշտամունքի առարկա էր դարձել եգիպտացիների ելքի ժամանակ:

Երբայեցիները, բայց նաև Ամերիկայում՝ ինկերի և ացտեկների կողմից, և մինչ օրս ճապոնացիների կողմից («ծագող արևի երկիր»): Մատանան միշտ օգտագործում է նույն բաղադրատոմսերը՝ մարդկանց տանելու դեպի իր անկումը և Աստծո կողմից դատապարտումը: Այն օգտագործում է նրանց մակերեսայնությունն ու մարմնական միտքը, ինչը նրանց ստիպում է արհամարհել հոգևոր կյանքը և պատմական անցյալի դասերը: Այսօր՝ 2021 թվականի մարտի 8-ին, երբ գրում եմ այս գրառումը, լուրը վկայում է այս վրդովմունքի կարևորության մասին՝ իսկական աստվածային *lèse-majesté*, և ևս մեկ անգամ աստվածային ժամանակը ստանում է իր ամբողջական իմաստը: Աստծո համար տարվա ժամանակը սկսվում է զարնանը և ավարտվում ձմռան վերջին, այսինքն՝ մեր ներկայիս հռոմեական օրացույցում մարտի 20-ից մինչև հաջորդ մարտի 20-ը: Այսպիսով, երևում է, որ 321 թվականի մարտի 7-ը Աստծո համար էր 320 թվականի մարտի 7-ին, այսինքն՝ 321 թվականի զարնանից 13 օր առաջ: Հետևաբար, Աստծո համար դա 320 թվականն էր, որը նշանավորվեց նրա ավարտին, նրա արդար և արդարների դեմ կատարված նողկալի արարքով: սուրբ աստվածային օրենքը. Ըստ Աստծո ժամանակի՝ 2020 թվականը 320 թվականից սկսած դարերի քանակով կազմում է 17-րդ ^{սարեդարձը} (17՝ դատաստանի թիվը): Ուստի զարմանալի չէ, որ 2020 թվականի սկզբից աստվածային անեծքը թեւակոխել է ազրեսիվ փուլ: Վարակիչ վիրուսի տեսքով, որը խուճապ է առաջացրել, Արևմուտքում մարդկանց հասարակությունը, ում վստահությունն ու հավատն ամբողջությամբ դրվել են գիտության և նրա առաջընթացի վրա: Խուճապը արդյունավետ դեղամիջոց կամ պատվաստանյութ ներկայացնելու անկարողության հետևանքն է, չնայած ներկայիս գիտնականների բարձր տեխնիկական հմտություններին: Մարգարեական արժեք տալով այս 17 դարերին՝ ես ոչինչ չեմ հորինում, քանի որ Աստծո համար թվերն ունեն հոգևոր նշանակություն, որը նա բացահայտում և օգտագործում է իր մարգարեությունների կառուցման մեջ, և հենց Հայտնությունում 17-րդ գլուխը նվիրված է թեմային. *Հատ ջրերի վրա նստած պոռնիկի դատաստանը*»: « *Մեծ Բարեկուն* »-ը նրա անունն է, և ներգրավված «*մեծ ջրերը* » հուշում են « *Եփրատ գետի* » մասին, որի թիրախն Աստված է Հայտն . 9:13-ի « *վեցերորդ փողի* » ուղերձում, որը խորհրդանշում է գալիք Երրորդ համաշխարհային պատերազմի խորհրդանիշը: Այս խորհրդանիշների հետևում պապական կաթոլիկությունն ու անհավատարիմ քրիստոնեական Եվրոպան են՝ նրա զայրույթի աղբյուրներն ու թիրախները: Աստծո և մարդկանց միջև պայքարը նոր է սկսվել. երկաթե ամանը հողե կաթսայի դեմ, պայքարի ելքը կանխատեսելի է. ավելի լավ, դա մարգարեացված է և ծրագրավորված: Ինչպե՞ս էր Աստված պատրաստվում նշել 320-ի մարտի 7-ի 17-րդ ^{հարյուրամյակը} (320-ը՝ իր և իր ընտրյալների համար, 321-ը՝ կեղծ կրոնական կամ սրբապիղծ աշխարհի համար): Ես վաղուց հավատում էի, որ դա կլինի համաշխարհային պատերազմի մեջ մտնելու միջոցով, բայց համաշխարհային պատերազմ, որը կավարտվի ատոմային ձևով, քանի որ Աստված դա մարգարեացել է երեք անգամ՝ Դան.11:40-ից մինչև 45, Եզեկիել 38 և 39, և վերջապես. 2020 թվականի զարնանից ի վեր ապստամբ մարդկության դեմ Աստծո նախաձեռնած պայքարը նույն տեսակին է, ինչ նա ձեռնարկեց դեմ Եգիպտոսի փարավոնը Մովսեսի օրոք.

և վերջնական արդյունքը կլինի նույնը. Աստծո թշնամին այնտեղ կկորցնի իր կյանքը, ինչպես փարավոնը, ով իր ժամանակին տեսավ, որ իր առաջնեկը մեռնում է և կորցնում իր սեփականը: Այս 2021 թվականի մարտի 8-ին ես նշում եմ, որ այս մեկնաբանությունը չի կատարվել, բայց ես դրան պատրաստվել էի մոտ մեկ ամիս՝ աստվածային ներշնչմամբ գիտակցելով, որ 321-ը Աստծո համար է 320 և, հետևաբար, նա ծրագրել էր անիծել, ոչ թե պարզապես. մարտի 7-ի օրը, բայց ամբողջ տարին, որին կցված է այս անիծյալ օրը, այդպիսով կիրառելով այս պատժի համար նշված սկզբունքը. Թ-վեր 14:34. *« Ինչպես քառասուն օր պահանջվեց երկիրը ուսումնասիրելու համար, դուք կկրեք ձեր անօրհնությունների պատիժը քառասուն տարի, **մեկ տարի տուրքանշուր օրվա համար.** ».*

Բայց այս դիտարկմանը մի բան է ավելանում. Մեր կեղծ օրացույցը ոչ միայն սխալ է տարեսկզբի մասին, այլև սխալ է Հիսուս Քրիստոսի ծննդյան տարեթվի վերաբերյալ: Միայն կերպով, 5-րդ դարում վանական Դիոնիսիոս Փոքրը այն դրել է Հերովդես թագավորի մահվան դեպքի վրա, որն իսկապես տեղի է ունեցել նրա օրացույցի 4-ին: Այս 4 տարիների ընթացքում մենք պետք է ավելացնենք « երկու տարին », որը Հերովդեսը գնահատում է որպես Մեսիայի տարիքը, որին նա ցանկանում էր սպանել ըստ Մատթ. 2:16. *« Այնուհետև Հերովդեսը, տեսնելով, որ խաբված էր իմաստունները սաստիկ զայրացան, և նա ուղարկեց սպանելու երկու տարեկանից ցածր բոլոր երեխաներին, որոնք գտնվում էին Բեթղեհեմում և նրա ամբողջ տարածքում, **ըստ այն ամսաթվի, որը նա ուշադիր հարգեց իմաստուններից :** »* Այսպիսով, երբ նա հաշվում է տարիները, Աստված մեր սովորական կեղծ և ապակողմնորոշիչ թվին ավելացնում է 6 տարի, և Հիսուսի ծնունդը տեղի է ունեցել այդ տարվա գարնանը՝ 6: Արդյունքում 320 թվականը նրա համար էր՝ 326, իսկ 17-ը: Մեր 2020 թվականի ^{աշխարհիկ} տարեդարձը նրա համար 2026 թվականն էր՝ Հիսուս Քրիստոսի ծննդյան իսկական պահից: Այս 26 թիվը «YHWH» քառագրամի թիվն է եբրայերեն «Yod, Hé, Wav, Hé», որով Աստված անվանել է իրեն՝ հետևելով Մովսեսի հարցին. *« Ի՞նչ է քո անունը: »* ; սա՝ համաձայն Ելից 3:14-ի: Հետևաբար, մեծ Արարիչ Աստված ևս մեկ պատճառ ուներ իր անձնական թագավորական կնիքով նշելու այս օրը, որը նշանավորվում է իր ամենագոր աստվածային անեծքով. և սա մինչև աշխարհի վերջը: Աստվածային ժամանակի այս 2026 թվականին հայտնված վարակիչ հիվանդության պատուհասը հենց նոր հաստատեց այս անեծքի շարունակականությունը, որը տարբեր ձևեր կունենա Երկիր մոլորակի վրա կյանքի վերջին տարիներին: Երրորդ միջուկային համաշխարհային պատերազմը կնշանակի Հիսուս Քրիստոսի կողմից Մատթ. 24:14-ում հայտարարված «ազգերի ժամանակների» « վերջը » . *ազգեր. Հետո վերջը կգա »:* Այս « *ախարտոր* » կսկսվի արտոնյալ ժամանակաշրջանի ավարտից հետո. փրկության առաջարկը կավարտվի: Նրա սուրբ Շաբաթի հանդեպ հարգանքի վրա հիմնված հավատքի փորձությունը վերջնականապես կբաժանի « *ոչխարների* » ճամբարը Մատթ.25:32–33 « *այծերի* » ճամբարից . *« Բոլոր ազգերը կհավաքվեն նրա առջև: Նա կբաժանի մեկը մյուսից, ինչպես հովիտն է բաժանում ոչխարներին այծերից. և ոչխարները կղնի իր աջ կողմում, և այծերը՝ իր ձախ կողմում »:* Հռոմեական կիրակի օրը պարտադիր դարձնելու օրենքի որոշումը, ի վերջո, կհանգեցնի նրան, որ Հիսուս Քրիստոսի

իսկական ընտրված սրբերը կդատապարտվեն մահվան: Այս իրավիճակը կիրականացնի Դան.12:7-ի այս խոսքերը . *նա բարձրացրեց իր աջ և ձախ ձեռքը դեպի երկինք, և նա երդվեց նրանով, ով հավիտյան է ապրում, որ դա կլինի մի ժամանակ և ժամանակներ և կես ժամանակ, և որ այս ամենը կավարտվի, երբ ժողովրդի ուժը սուրբը անբողոքովին կկոտրվի »: Մարդկային տեսանկյունից նրանց վիճակը կլինի հուսահատ, իսկ մահը՝ անխուսափելի: Հենց այդ ժամանակ ի հայտ են գալիս Հիսուս Քրիստոսի այս խոսքերը, որոնք մեջբերված են Մատթ.24.22-ում. « *Եվ եթե այս օրերը չկրճատվեին, ոչ որ չէր փրկվի. բայց, հանուն ընտրյալների, այս օրերը կկրճատվեն* »: 6000 թվականը կավարտվի մինչև աստվածային ժամանակի 2036 թվականի ապրիլի 3-ը, այսինքն՝ մեր կեղծ օրացույցի 2030 թվականի ապրիլի 3-ը, որը գալիս է զարնան սկզբից 14-րդ ^{օրը կատարված Հիսուս Քրիստոսի խաչելության օրվանից 2000 տարի անց} 30. Եվ այս « *օրերը* » պետք է « *կրճատվեն* » կամ պակասեն: Սա նշանակում է, որ մահվան հրամանագրի կիրառման ամսաթիվը նախորդելու է այս օրվան: Որովհետև հենց արտակարգ իրավիճակն է պահանջում, որ Քրիստոսն ուղղակիորեն միջամտի իր ընտրյալներին փրկելու համար : Այնուհետև մենք պետք է հաշվի առնենք Աստծո առաջնահերթությունը՝ փառաբանելու « *ժամանակի* » չափանիշը, որը Նա տվել է Իր երկրային ստեղծագործությանը: Հենց նա է ոգեշնչելու վերջին օրերի ապստամբների ընտրել մի ամսաթիվ, որը մի քանի օրով կգերազանցի 2030 թվականի զարնան առաջին օրը, որի հետևում փակվում է երկրային պատմության 6000-ամյակը: Այնուհետև երկու հնարավորություն է առաջանում. ամսաթիվ, որը անհայտ կմնա մինչև վերջ, կամ 2030 թվականի ապրիլի 3, որը նշում է առավելագույն հնարավոր և հոգևոր իմաստալից սահմանը: Նկատի ունեցեք, որ չնայած իր ծայրահեղ կարևորությանը, Հիսուս Քրիստոսի խաչելության տարվա 14-րդ ^{օրը հարմար չէ համաշխարհային պատմության 6000 տարվա ավարտը նշելու, առավել ևս 7-րդ} հազարամյակի սկիզբը: Ահա թե ինչու ես իմ նախապատվությունը և իմ հավատքը դնում եմ 2030 թվականի մարտի 21-ի զարնան ամսաթվի վրա, ապրիլի 3-ի « *կրճատ* » մարգարեական ժամանակի կամ միջանկյալ ամսաթվի վրա: Աստծո կողմից ստեղծված բնության նշանավորմամբ՝ գարունը որոշիչ է, երբ ուզում ենք հաշվել մարդկության պատմության 6000 տարիները. ինչը հնարավոր է դառնում Ադամի և Եվայի մեղքի պահից: Ծննդոց աստվածաշնչյան պատմության մեջ այս առաջին զարնանը նախորդող օրերը հավերժական օրեր էին: Աստծո կողմից հաշված ժամանակը մեղքի երկրի ժամանակն է և 6000 տարին, որ շաբաթը մարգարեանում է, սկսվում է առաջին զարնան սկզբից և կավարտվի վերջին ձմռան ավարտով: Մի գարուն էր, որ սկսվեց 6000 տարվա հետհաշվարկը: Մեղքի պատճառով երկիրը ենթարկվել է իր առանցքի 23° 26' թեքության և կարող է սկսվել եղանակների հաջորդականությունը: Հին ուխտի հրեական տոներում գերակշռում են երկու տոներ՝ շաբաթական Ծաբաթը և Պասեքը: Այս երկու տոները դրված են «7-րդ, 14-րդ ^{և 21-րդ»} օրերի «7, 14 ^և 21 » թվերի խորհրդանիշի ներքո, որոնք ներկայացնում են աստվածային փրկության ծրագրի երեք փուլերը. ընտրված սրբերի պարզևը՝ «7»-ի համար. Հիսուս Քրիստոսի փրկագնող աշխատանքը, որը հանդիսանում է այս պարզևը «14»-ի համար առաջարկելու **միջոց** : Նկատի ունեցեք, որ Պասեքի տոնին, որը տեւում է 7 օր, 15-րդ ^և 21-րդ ^{օրը} սրբապիղծ անգործության երկու շաբաթ*

օր է: Եվ եռակի «7» կամ «21» նշանակում է առաջին 7000 տարիների ավարտը և երկրի վրա նոր աստվածային արարչագործության հավերժության մուտքը, որը նորոգվել է ըստ Հայտն.21-ի. այս 21 թիվը խորհրդանշում է կյանքի նախագծի լրիվության (7) կատարելությունը (3), որը Աստծո կողմից ցանկալի նպատակն էր: Հայտնություն 3-ում 7-րդ և 14-րդ հատվածները համապատասխանաբար նշում են Յոթերորդ ^{օրվա} աղվենտիստական հաստատության սկիզբը և ավարտը . այստեղ կրկին նույն սրբացված առարկայի երկու փուլերը: Նմանապես, Rev.7-ն անդրադառնում է աղվենտիստների ընտրյալների կնքման թեմային, իսկ Rev.14-ը ներկայացնում է երեք հրեշտակների ուղերձները, որոնք ամփոփում են նրանց համընդհանուր առաքելությունը: Այսպիսով, 30 թվականին, 4000 տարվա վերջը կատարվեց զարնանը, և միայն խորհրդանշական պատճառներով Հիսուսը խաչվեց 30 թվականի այս տարվա մարտի 21-ից 14 օր անց , այսինքն՝ 36-ը Աստծո համար: Այս օրինակների միջոցով, Աստված հաստատում է, որ շաբաթ օրվա «7»-ը և Հիսուս Քրիստոսի կողմից ընտրյալների մեղքերի քավության «14»-ն անբաժանելի են: Այսպիսով, երբ վերջում հարձակվում է Շաբաթի «7»-ը, «14»-ի Քավիչ Քրիստոսը թռչում է նրան օգնության՝ փառք տալու նրան, առավելագույնը 14 «օրը», որը կբաժանի երկու ամսաթվերը, *կլրճատվի* : կամ՝ ճնշված՝ փրկելու իր վերջին ընտրված հավատարիմներին:

Վերընթերցելով Մատթ.24-ը, ինձ թվաց, որ Քրիստոսի ուղերձն ուղղված է, մասնավորապես, աշխարհի վերջում գտնվող իր աշակերտներին, մեզ, ովքեր ապրում ենք այս վերջին տարիներին: 1–14 համարներն ընդգրկում են մինչև « *վերջի* » ժամանակը : Հիսուսը մարգարեանում է պատերազմների հաջորդականության, կեղծ մարգարեների հայտնվելու և վերջին հոգևոր սառեցման մասին: Այնուհետև, 15-ից 20-րդ համարները, կրկնակի կիրառմամբ, վերաբերում են և՛ Երուսաղեմի կործանմանը, որն իրականացվել է հռոմեացիների կողմից մ.թ. 70-ին, և՛ ազգերի վերջնական ազդեցիկ ընտրյալների հրեության դեմ, ովքեր նշում են Աստծո սուրբ շաբաթ օրը: Դրանից հետո 21-րդ հատվածը մարգարեանում է նրանց վերջնական « *մեծ նեղությունը* ». « *Որովհետև այն ժամանակ այնպիսի մեծ նեղություն կլինի, ինչպիսին չի եղել աշխարհի սկզբից մինչև հիմա, և «երբեք չի լինի* ». Նկատի ունեցեք, որ այս պարզաբանումը « *և երբեք չի լինի* » արգելում է կիրառել առաքյալների ժամանակները, քանի որ այն հակասում է Դան.12:1 ուսմունքին: Սա նշանակում է, որ երկու մեջբերումներն էլ վերաբերում են հավատքի վերջին երկրային փորձության նույն իրագործմանը: Դան .12 :1-ում արտահայտությունը նույնական է. ***և դա կլինի նեղության ժամանակ, ինչպիսին չի եղել ազգերի գոյության օրից մինչև այն ժամանակ*** : Այդ ժամանակ ձեր ժողովրդից նրանք, ովքեր գրված կլինեն գրքում, կփրկվեն : «. « *Նեղությունն* » այնքան մեծ կլինի, որ « *օրերը* » պետք է « *կրճատվեն* »՝ *համաձայն 22-րդ հատվածի* : Հաստված 23-ը ցույց է տալիս ճշմարիտ հավատքի չափանիշը, որը չի աճում Քրիստոսի ինքնաբուխ երևույթների մեջ երկրի վրա. « *Ահա նա անաստատում է. ահա, նա սենյակներում է, մի հավատացեք* »: Նույն վերջին դարաշրջանում սպիրիտիվիզմը կբազմապատկի իր « *հրաշքները* » և կեղծ Քրիստոսի իր խաբուսիկ ու **գայթակղիչ տեսքը, որը կհպատակեցնի վատ ուսուցանված հոգիներին.**

նրանք մեծ հրաշքներ և հրաշքներ կանեն՝ **խաբեղու** աստիճան , եթե դա հնարավոր լիներ, նույնիսկ ընտրյալներին »: որը հաստատում է Հայտն. 13:14-ը . որն ուներ սրի վերքը և ով ապրեց . 27-րդ հատվածը արթնացնում է աստվածային Քրիստոսի հզոր և հաղթական տեսքը, իսկ 28-րդ հատվածը մարգարեանում է « **խնջույքը** », որը մատուցվում է գիշատիչ թշուրհներին նրա միջամտությունից հետո: Քանի որ ապստամբները, ովքեր զոյատևում են մինչև նրա գալուստը, կկործանվեն և արոտավայր կմատուցվեն « **երկնքի թշուրհներին** », ինչպես սովորեցնում է Հայտն. 19.17-18 և 21-ը:

Ես այստեղ ամփոփում եմ աստվածային արարչագործության այս ամբողջ նոր ըմբռնումը: Առաջին շաբաթը հաստատելով՝ Աստված ամրագրում է օրվա միասնությունը, որը բաղկացած է մուլթ գիշերից և լուսավոր օրվանից, արևը կլուսավորի այն միայն 4-րդ ^{օրվանից}: Գիշերը կանխագուշակում է մեղքի հաստատումը երկրի վրա Եվայի և Ադամի ապագա անհնազանդության պատճառով: Մինչև մեղքի այս արարքը, երկրային արարչությունը դրսևորում է **հավերժական** հատկանիշներ : Կատարված մեղքը, ամեն ինչ փոխվում է, և կարող է սկսվել 6000 տարվա հետհաշվարկը, քանի որ երկիրը թեքվում է իր առանցքի վրա և սկսվում է եղանակների սկզբունքը: Աստծո կողմից անիծված երկրային ստեղծագործությունն այնուհետև ընդունում է իր **հավերժական հատկանիշը**, որը մենք գիտենք: 6000 տարիները, որոնք սկսվել են մեղքով նշանավորվող առաջին գարնանը, կավարտվեն 6001 թվականի գարնանը՝ Հիսուս Քրիստոսի աստվածային փառքով վերադարձով: **Նրա վերջին գալուստը կկատարվի ^{7-րդ} հազարամյակի առաջին տարվա « առաջին ամսվա առաջին օրը »** :

Ասել է թե՛ 2021 թվականի մարտի 7-ը, մեր կեղծ մարդկային օրացույցում, հենց նոր կրոնական առումով նշանավորվեց Հռոմի Ֆրանցիսկոս պապի այցելությամբ արևելյան քրիստոնյաներին, որոնք հետապնդվում էին Իրաքում մահմեդական ծայրահեղականների կողմից: Այս հանդիպման ժամանակ նա հիշեցրեց մուսուլմաններին, որ նրանք ունեն նույն Աստվածը՝ Աբրահամինը, և նա նրանց համարում էր իր «եղբայրները»:
Այս խոսքերը, որոնք հիացնում են արևմտյան անհավատներին, ոչ պակաս մեծ վրդովմունք են Հիսուս Քրիստոսի համար, ով իր կյանքը զոհաբերեց իր ընտրյալների մեղքերի թողության համար: Իսկ «նախկին խաչակիրների» կաթոլիկ «քրիստոնյաների» առաջնորդի այս ներխուժումը իրենց տարածք միայն կարող է սաստկացնել իսլամիստների զայրույթը: Պապի այս խաղաղ գործողությունը, հետևաբար, կրերի Դան.11:40-ում կանխագուշակված դրամատիկ հետևանքների՝ «հարավի մուսուլման թագավորի» «բախման» ուժեղացմանը պապական Իտալիայի և նրա եվրոպացի դաշնակիցների դեմ: Եվ այս տեսանկյունից, Ֆրանսիայի և քրիստոնեական ծագում ունեցող բոլոր արևմտյան երկրների տնտեսական փլուզումը, որն առաջացել է նրանց առաջնորդների կողմից, Covid-19 վիրուսի պատճառով, կփոխի ուժերի հավասարակշռությունը և, ի վերջո, թույլ կտա իրականացնել «Երրորդ համաշխարհային պատերազմի» իրականացումը: Վերադարձ դեպի վերջին 9 տարիների վերջ, որոնք դեռ առջևում են: Եզրափակելով հիշենք, որ առաջացնելով Covid-19-ի և դրա զարգացումների պատճառով համաճարակը, Աստված ճանապարհ բացեց այն անեծքի համար, որը պետք

է բնութագրեր երկրի վրա մարդկության պատմության վերջին տասը տարիները:

2021 թվականի մարտի 7-ը, սակայն, նշանավորվեց Ֆրանսիայի մի քանի քաղաքներում երիտասարդների կողմից հակառակորդ ավագակախմբերի և ոստիկանական իշխանությունների դեմ բռնության ակտերով: Սա հաստատում է ընդհանրացված առնակատման ճանապարհը. յուրաքանչյուրի դիրքորոշումներն անհաշտ են, քանի որ դրանք անհամատեղելի են: Սա երկու տրամագծորեն հակադիր մշակույթների բախման հետևանքն է. Covid-19-ի նման ողբերգություն է հասունանում առանց բուժման.

Մարդկության կողմից օրինականացված գազրելի կարգի պահպանումն ավարտին հասցնելու համար պետք է նշել տարվա փոփոխությունը 10-րդ ^{ամսից հետո, որը կրում է 10-րդ ամսվա} անունը (դեկտեմբեր), ձմռան սկզբին. օրվա փոփոխությունը կեսգիշերին (կեսգիշեր); դրական է մնում միայն ժամերի ճշգրիտ և կանոնավոր հաշվարկը: Այսպիսով, աստվածային գեղեցիկ կարգը անհետացել է մեղքի պատճառով, փոխարինվել է մեղավոր կարգով, որն իր հերթին կվերանա, երբ հայտնվի փառավոր արարիչ Աստված, հաշիվների կարգավորման համար, այսինքն՝ առաջին վեց հազար տարվա վերջում, 2030 թվականի գարնանը՝ խաբված մարդկանց համար, կամ 2036 թվականի գարնանը՝ մեր Տեր և Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի ճշմարիտ ծննդյան՝ նրա ընտրյալների համար:

Հաստատված և նկատված անկարգությունը վկայում է մարդկության վրա ծանրացած աստվածային անեծքի մասին: Որովհետև երկրի թեքությունից ի վեր ժամանակի հաշվարկը կորցրել է իր կայունությունն ու կանոնավորությունը, գիշերվա և ցերեկվա ժամերը հավերժական աճի և նվազման հաջորդականությամբ են:

Այն կարգը, որով Արարիչ Աստված կազմակերպում է իր փրկության ծրագիրը, ավելի է բացահայտում մեզ այն հոգևոր առաջնահերթությունները, որոնք նա առաջարկում է մարդուն: Նա որոշեց բացահայտել իր վեհ սերը՝ տալով իր կյանքը Հիսուս Քրիստոսում որպես փրկագին 4000 տարվա մարդկային երկրային փորձառություններից հետո: Այդպես վարվելով՝ Աստված մեզ ասում է. «Նախ՝ ցույց տուր ինձ քո հնազանդությունը, և ես քեզ ցույց կտամ իմ սերը»:

Երկրի վրա տղամարդիկ միմյանց հաջորդում են՝ վերարտադրելով նույն բնավորության պտուղները, սակայն վերջին ժամանակի սերունդը, որի մեջ մտանք 2020 թվականը, ներկայացնում է մի առանձնահատկություն. Եվրոպայում 75 տարվա խաղաղությունից և գենետիկական գիտության անհավանական վերջին էվոլյուցիայից հետո, շատ տրամաբանական է, եվրոպացիները և նրանց աճեցումները՝ ԱՄՆ-ից, Ավստրալիայից և Իսրայելից, կարծում էին, որ կարող են արձագանքել բոլոր առողջական խնդիրներին, և նրանց հասարակությունները գնալով ավելի ախտահանվում են: Նորություն է ոչ թե վարակիչ վիրուսի հարձակումը, այլ առաջադեմ հասարակությունների առաջնորդների պահվածքը: Վախի այս պահվածքի պատճառը նրանց բացահայտումն է երկրագնդի ժողովուրդներին լրատվամիջոցների ռմբակոծության միջոցով, և այդ լրատվամիջոցների

թվում՝ սարդոստայնում հայտնված նոր լրատվամիջոցները կամ սոցիալական ցանցերը, որոնք ներկայացնում են անվճար ինտերնետային հաղորդակցություն, որոնցում մենք գտնել քիչ թե շատ պարզ դիֆուզորներ: Այսպիսով, մարդկությունը թակարդված է իր ազատության ավելցուկներով, որոնք որպես անեծք ընկնում են նրա վրա: ԱՄՆ-ում և Եվրոպայում բռնությունը միմյանց դեմ է հանում էթնիկ համայնքներին. այնտեղ « *Բաբելոն* » փորձառության անեծքն է, որը նորոգվում է. ևս մեկ անհերքելի աստվածային դաս, որը չտվորեց, որովհետև դա միևնույն լեզվով խոսող միայնակ գույզի ժառանգ է, մինչև այս մեղավոր փորձը, որը մենք դեռ տեսնում ենք այսօր, մարդկությունը բաժանված է Աստծո կողմից ստեղծված և ցրված բազմաթիվ լեզուներով և բարբառներով: . Եվ այո, Աստված չդադարեց ստեղծել արարչագործության առաջին յոթ օրերից հետո. նա դեռ շատ բան է ստեղծել անհիծելու և երբեմն իր ընտրյալներին օրհնելու համար, օրհնակ է անապատում մատուցված մանանան Իսրայելի որդիներին:

Այնուամենայնիվ, ազատությունն իր հիմքում է՝ հրաշալի պարզև մեր Արարչի կողմից: Դրա վրա է դրված մեր ազատ հավատարմությունն իր գործին: Եվ այնտեղ, պետք է խոստովանել, որ այս ամբողջական ազատությունը ենթադրում է պատահականության առկայություն, քանի որ Աստված ոչ մի կերպ չի միջամտում. մի խոսք, որին շատ հավատացյալներ ընդհանրապես չեն հավատում: Եվ նրանք սխալվում են, քանի որ Աստված իր ստեղծագործության մեջ թողնում է պատահականության մեծ մասը և առաջին հերթին ընտրյալների մեջ գրգռելու, իր բացահայտված երկնային նորմերի գնահատման դերը: Ճանաչելով իր ընտրյալներին՝ Արարիչը ղեկավարում է նրանց՝ առաջնորդելու և ուսուցանելու նրանց իր ճշմարտությունները, որոնք նախապատրաստում են նրանց հավերժական սելեստիալ կյանքի համար: Մարդկային արարածների ծննդյան ժամանակ նկատված արատներն ու հրեշները ապացուցում են պատահականության գործողությունը, որն առաջացնում է գեներտիկական սխալներ տեսակների վերարտադրության գործընթացում՝ քիչ թե շատ լուրջ հետևանքներով: Տեսակների տարածումը հիմնված է վերարտադրողական շղթաների թափի վրա, որոնք ժամանակ առ ժամանակ առաջացնում են համապատասխանության սխալներ. սա ներառյալ ժառանգականության սկզբունքը կամ անկախ կյանքի հնարավորության պատճառով: Ամփոփելով, եթե ես իմ հավատքի համար պարտական եմ ազատ կյանքի հնարավորությանը, ես, ընդհակառակը, պարտական եմ այս հավատքի վարձատրությանը և սնուցմանը, Աստծո սիրուն և արդեն ձեռնարկված նախաձեռնություններին, որոնք նա շարունակում է ձեռնարկել ինձ փրկելու համար: .

Նրա երկրային արարման պատմության մեջ Աստծո կողմից անհիծված օրը առաջինն է շաբաթվա ընթացքում. նրա ճակատագիրը գրված է. նրա նպատակն է լինելու « *բաժանել յույսը խափարից* »: Կեղծ քրիստոնյաների կողմից ընտրված՝ հակասելու Աստծո ընտրությանը, որը սրբացնում է յոթերորդ օրը, այս առաջին օրը լիովին կկատարի իր դերը՝ որպես անհնազանդ ապատամբների ճամբարի « *նշան* » Հայտն.13:15-ում: Ինչքան որ առաջին կիրակին անհիծված է Աստծո կողմից, յոթերորդ օրը Շաբաթը

օրինված և սրբացված է Նրա կողմից: Եվ այս հակադրությունը հասկանալու համար մենք պետք է ընդունենք Աստծո միտքը, որը նրա կողմից և նրա համար սրբացման նշան է: Ծաբաթը վերաբերում է յոթերորդ օրվան, և այս *յոթ թիվը*՝ «7»-ը լիության խորհրդանիշ է: Այս լրիվության տերմինի տակ Աստված դնում է այն նպատակի մասին միտքը, որի համար նա ստեղծել է մեր երկրային չափումը, այն է՝ մեղքի կարգավորումը, դրա դատապարտումը, նրա մահը և անհետացումը: Եվ այս ծրագրում այս բաներն ամբողջությամբ կկատարվեն 7-րդ ^{հազարամյակի ընթացքում}, որը մարգարեանում է շաբաթաթերթը: Ահա թե ինչու **Աստծո համար այս նպատակն ավելի կարևոր է, քան** փրկագնման միջոցը, որով նա կփրկագնի երկրային ընտրյալների կյանքը, և որը նա կիրագործի անձամբ՝ Հիսուս Քրիստոսում, դաժան տառապանքի գնով:

ևս մեկ պատճառ , թե ինչու Աստված ասում է Ժող.7:8-ում. Ծննդոցում «գիշեր-ցերեկ» կամ « *երեկո-առավոտ* » հաջորդականությունը հաստատում է աստվածային այս միտքը: Ես.14.12-ում , *Բաբելոնի թագավորի քողի տակ* , Աստված ասաց սատանային . *Դու գցված ես գետնին, ո՛վ ազգերի հաղթող* : » Այն արտահայտությունը, որով Աստված նրան նշանակում է « **առավոտյան աստղ** », հուշում է, որ նա համեմատում է նրան մեր երկրային համակարգի «արևի» հետ: Նա իր առաջին արարածն էր և Տյուրոսի *թագավորի քողի տակ*: Եզ. 28:12-ը պատմում է իր սկզբնական փառքի մասին. *Դու նրան կասես. Այսպես է ասում Տեր Եհովան. Դու կատարյալ կնիք դրեցիր, լի էիր խմաստությամբ, կատարյալ գեղեցկությամբ* : Այս կատարելությունը պետք է անհետանար՝ փոխարինվելով ըմբոստ վարքով, որը ստիպեց նրան դառնալ թշնամի, սատանան և հակառակորդ, Աստծո կողմից դատապարտված Սատանան, որովհետև 15-րդ հատվածը հայտարարում է . *ստեղծեցիր այնքան ժամանակ, մինչև որ ձեր մեջ անօրենություն հայտնվեց* »: Այսպիսով, նա, ով համարվում էր « **առավոտյան աստղը** », մղում էր անհավատարիմ մարդկանց՝ որպես աստվածություն հարգելու աստվածային արարչագործության «**առավոտյան աստղը** »՝ «Անհաղթ արևը» աստվածացված հռոմեական պաշտամունքից, որին հեթանոսներն պաշտում է արևմտյան քրիստոնեությունը գրեթե ողջ աշխարհը: Աստված գիտեր, դեռ իր ստեղծումից առաջ, որ այս առաջին հրեշտակը ապստամբելու է իր դեմ, և չնայած դրան, նա ստեղծեց նրան: Նմանապես, իր մահվանից մեկ օր առաջ Հիսուսը հայտարարեց , որ 12 առաքյալներից մեկը պատրաստվում է դավաճանել իրեն, և նա նույնիսկ ուղիղ ասաց Հուդային. «. Սա թույլ է տալիս մեզ հասկանալ, որ Աստված չի ձգտում խանգարել իր արարածներին արտահայտել իրենց ընտրությունը, նույնիսկ երբ դրանք հակասում են իրեն: Հիսուսը նաև հրավիրեց իր առաքյալներին թողնել իրեն, եթե դա իրենց ցանկությունն էր: Իր արարածներին ինքնարտահայտվելու և իրենց էությունը բացահայտելու լիակատար ազատություն թողնելով է, որ նա կարող է ընտրել իր ընտրյալներին իրենց ցուցադրած հավատարմության համար և ի վերջո ոչնչացնել իր բոլոր երկնային և երկրային թշնամիներին՝ անարժաններին և անտարբերներին:

Բնօրինակ մեղք

Առաջին օրվա մնացած մասը հսկայական նշանակություն է ստանում մեր քրիստոնեական դարաշրջանում, քանի որ այն կազմում է « ***մեղքը*** », որը վերականգնվել է 321 թվականի մարտի 7-ից, և որովհետև այն դառնում է ճամբարի նշանը, որը ապստամբություն է սկսել Աստծո սրբացված ճամբարի դեմ: Բայց այս « ***մեղքը*** » չպետք է ստիպի մեզ մոռանալ սկզբնական « ***մեղքը*** », որը Ադամից և Եվայից ի վեր մարդկությանը դատապարտում է մահվան՝ ժառանգաբար: Հոգով լուսավորված՝ այս թեման մղեց ինձ բացահայտելու Ծննդոց գրքում թաքնված կարևոր դասերը: Դիտարկման մակարդակով գիրքը մեզ բացահայտում է արարման ծագումը 1, 2, 3 գլուխներում: Այս թվերի խորհրդանշական իմաստը դեռևս լիովին արդարացված է. 1 = միավոր; 2 = անկատարություն; 3 = կատարելություն: Մա բացատրության է արժանի: Gen.1-ը վերաբերում է առաջին 6 օրերի ստեղծմանը: Նրանց « *երեկոյան առավոտ* » սահմանումը իմաստ կունենա միայն մեղքից և երկրի անեծքից հետո, որը դառնում է սատանայի տիրակալությունը, որը կլինի Ծննդ. 3-ի թեման, առանց որի « *երեկոյան առավոտ* » արտահայտությունը ոչ մի նշանակություն չունի նշանակում է երկրային մակարդակում: Բացատրություն տալով 3-րդ գլուխը կատարելության կնիքն է դնում այս աստվածային հայտնության վրա: Նմանապես, Ծննդոց 2-ում, յոթերորդ օրվա Շաբաթի թեման կամ, ավելի ճիշտ, յոթերորդ օրվա մնացած Աստծո և մարդկանց մասին, նույնպես իր նշանակությունն է ստանում Եվայի և Ադամի կատարած «առաջնային մեղքից» հետո Gen.3-ում, որը տալիս է դրա գոյության պատճառը: Այսպիսով, պարադոքսալ կերպով, առանց իր հիմնավորման, որը տրված է Ծննդ. 3-ում, սրբացված Շաբաթն արժանի է անկատարության իր «2» խորհրդանիշին: Այս ամենից երևում է, որ երկիրը ստեղծվել է Աստծո կողմից՝ մատուցվելու սատանային և նրա դևերին, որպեսզի նրանց հոգու չար պտուղները նյութականանան և հայտնվեն բոլորի՝ Աստծո, հրեշտակների և մարդկանց աչքում, և որ հրեշտակները և տղամարդիկ ընտրում են իրենց կողմը.

Այս վերլուծությունն ինձ ստիպում է նշել, որ հանգստի ժամանակ սրբացված յոթերորդ օրվա հաստատումը մարգարեանում է երկրային « ***մեղքի*** » անեծքը , որը հաստատվել է Ծննդ. 3-ում, քանի որ երկիրն ինքը անիծված է Աստծո կողմից, և, հետևաբար, դա միայն մահվան պահից է: և դրա ընթացքը հարվածում է նրան, նրա վեց հազար տարվա ժամանակը և յոթերորդ հազարամյակի հազարամյակը ստանում են իմաստ, բացատրություն, արդարացում: Տեղին է նշել սա. նախքան երկրային արարումը, երկնքում, հակամարտությունն արդեն հանում է սատանայի ճամբարը Աստծո ճամբարի դեմ, բայց միայն Հիսուս Քրիստոսի մահը կդարձնի անհատական ընտրությունը վերջնական. որը տեսանելի կդառնա ապստամբների դրախտից վտարմամբ, որոնք այդուհետև դատապարտված են մահանալու երկրային արարչագործության մեջ: Այժմ, դրախտում, Աստված չի կազմակերպել հրեշտակների կյանքը « *երեկոյան առավոտյան* » հերթափոխով, քանի որ դրախտը ներկայացնում է նրա հավերժական նորմը. այն, ինչը կհաղթի և կշարունակվի իր ընտրյալների համար հավերժ:

Հանդիպելով այս տվյալների հետ՝ իսկ ի՞նչ կասեք երկրի մասին մեղքից առաջ: Բացի « *երեկոյան-առափոտ* » փոխարկումներից, նրա նորմը նաև դրախտայինն է, ըստ երևույթին կյանքը ծավալվում է հավերժական նորմայի մեջ. վեգան կենդանիներ, վեգան մարդիկ և առանց մահվան, որը կլինի մեղքի վարձատրությունը, օրերը հաջորդում են օրերին, և դա կարող է տևել հավերժ:

Բայց Ծննդ. 2-ում Աստված մեզ հայտնում է շաբաթվա ժամանակի իր կարգը, որն ավարտվում է յոթերորդ օրը՝ Աստծո և մարդկանց համար հանգստով: Այս հանգիստ բառը գալիս է «դադարել» բայից և վերաբերում է Աստծո կատարած աշխատանքին, ինչպես նաև մարդկանց կատարած գործերին: Դուք կարող եք հասկանալ, որ մեղքից առաջ ո՛չ Աստված, ո՛չ մարդիկ չէին կարող հոգնած զգալ: Ադամի մարմինը ոչ մի հիվանդություն, հոգնածություն կամ ցավ չտվեց: Այժմ յոթնօրյա շաբաթները հաջորդեցին մեկը մյուսին և վերաբառադրվեցին հավերժական շրջանի պես, բացառությամբ, որ « *երեկոյան առափոտ* » հաջորդականությունները նշանավորեցին տարբերությունը Աստծո արքայության սելեստիալ նորմայի հետ: Հետևաբար, այս տարբերությունը նպատակ ունեւ մարգարեականորեն բացահայտելու մեծ Արարիչ Աստծո կողմից մշակված ծրագիրը: Ինչպես «Յոմ Կիպուրի» կամ «Քավության օրը» տոնը ամեն տարի նորոգվում էր եբրայեցիների մոտ և մարգարեանում էր մեղքի վերջը Հիսուս Քրիստոսի մահով կատարված քավության միջոցով, այնպես էլ շաբաթական շաբաթ օրը մարգարեանում է յոթերորդի գալուստը: հազարամյակ, երբ Աստված և նրա ընտրյալները կմտնեն իրական հանգստի մեջ, քանի որ ապստամբները կմահանան, իսկ ամբարշտությունը կհաղթի: Այնուամենայնիվ, ընտրյալները դեռևս մտահոգված են « *մեղքով* », քանի որ Քրիստոսի հետ նրանք պետք է դատեն « *մեղքերին* » և մեղավորներին, ովքեր այդ ժամանակ քնած կլինեն մահկանացու քնի մեջ: Ահա թե ինչու, ինչպես նախորդ վեց օրերը, յոթերորդը դրվում է « *մեղքի* » նշանի տակ, որն ընդգրկում և վերաբերում է ամբողջ շաբաթվա յոթ օրերին: Եվ միայն ութերորդ հազարամյակի սկզբին, այն քանից հետո, երբ մեղավորները սպառվեցին « *երկրորդ մահվան կրակով* », հավերժությունն առանց « *մեղքի* » կսկսվի նորացված երկրի վրա: Եթե յոթ օրերը նշանավորվում են մեղքով և մարգարեանում են 7000 տարի, ապա այս 7000 տարիների հաշվառումը կարող է սկսվել միայն Ծննդ.3-ում բացահայտված մեղքի հաստատումից: Այսպիսով, առանց մեղքի երկրային օրերը չեն մտնում « *երեկոյան առափոտի* » կամ « *խափարի յույսի* » հաջորդականության մեջ, և քանի որ այս ժամանակն առանց « *մեղքի* » է, այն չի կարող մտնել « *մեղքի համար» ծրագրված և մարգարեացված 7000 տարի* յոթնօրյա շաբաթվա ընթացքում:

Այս ուսմունքը ընդգծում է այս գործողության կարևորությունը, որը Աստված վերագրում է հոռմեական պապությանը Դան.7:25-ում. « *նա կձևավորի ժամանակները և օրերը փոխելու ծրագիրը* »: « Աստծո կողմից հաստատված ժամանակները փոխելը հանգեցնում է Աստծո « *օրերի* » շաբաթական շաբաթ օրվա մարգարեական բնույթի բացահայտման անհնարինությանը : Եվ ահա թե ինչ է արել Հոռմը Կոնստանտին I-ից սկսած՝ 321 թվականի մարտի 7-ից՝ յոթերորդի փոխարեն առաջին օրը պատվիրելով շաբաթական հանգիստը: Հետևելով հոռմեական կարգին՝ մեղավորը չի

ազատվում Ադամից և Եվայից ժառանգած սկզբնական « մեղքից », այլ իր վրա վերցնում է լրացուցիչ « մեղք », այս անգամ **կամավոր**, ինչը մեծացնում է նրա մեղքը Աստծո հանդեպ:

Երեկոյան առավոտ » կամ « *խախար յույս* » ժամանակի կարգը Աստծո կողմից ընտրված հասկացություն է և այս ընտրությանը հնազանդվելը նպաստում և թույլ է տալիս մուտք գործել դեպի Աստվածաշնչի մարգարեական խորհուրդը: Ոչինչ չի ստիպում մարդուն ընդունել այս ընտրությունը, և ապացույցն այն է, որ մարդկությունը որոշել է իր օրվա փոփոխությունը նշել կեսգիշերին, այսինքն՝ զարնան մայրամուտից 6 ժամ հետո. որը մարգարեանում է նրանց ճամբարը, ովքեր շատ ուշ են արթնանում Քրիստոսի փառավոր վերադարձի համար, Փեսան տասը կույսերի առակում: Այսպիսով, Աստծո կողմից տրված նուրբ ուղերձները նրա մտավոր հասանելիությունից դուրս են: Բայց իր ընտրյալների համար աստվածային ժամանակի կարգը լուսավորում է նրա բոլոր մարգարեությունները և հատկապես Հայտնության մարգարեությունները, որոնց սկզբում Հիսուսն իրեն ներկայացնում է որպես « *ալֆա և օմեգա* », « *սկիզբ կամ սկիզբ և վերջ* »: Մեր կյանքում անցնող յուրաքանչյուր օր մարգարեանում է Աստծո ծրագիրը, որը նա ամփոփում է Ծննդ. 1-ում, 2-րդ և 3-ում, քանի որ « *գիշերը* » կամ « *խախարը* » ներկայացնում են վեց սրբապիղծ օրերը, որոնք ներկայացված են Ծննդ. 1-ում, մինչդեռ աստվածային հանգիստը, որը հաստատվել է Ծննդ. 2-ում, հայտարարում է. « *թեթև* » ժամանակ. Այս սկզբունքով է, որ համաձայն Դան.8:14-ի, քրիստոնեական դարաշրջանի ժամանակը բաժանվում է երկու մասի. հոգևոր « *խախարի* » ժամանակ 321-ի միջև, երբ հաստատվեց « *մեղքը* » Ծաբաթի դեմ, և 1843 թ. « *Լույսի* » ժամանակը ընտրվածների համար սկսվում է այս օրվանից մինչև Հիսուս Քրիստոսի վերադարձը 2030 թվականի գարուն, որտեղ, ինչպես Ծննդ. 3-ում, Ամենակարող Արարիչ Աստծո մեջ նա գալիս է դատելու ընտրյալների և ապստամբներ՝ « *ոչխարներ և այծեր* », ինչպես նա դատեց « *օձի, կնոջ և Ադամի* » միջև: Նմանապես, Հայտնությունում « *Նամակներ յոթ եկեղեցիներին, յոթ կնիքների և յոթ փողերի* » թեմաները մարգարեանում են « *խախարը* » առաջին վեցի համար և աստվածային « *լույսը* » այս թեմաներից յուրաքանչյուրի յոթերորդ և վերջին աստիճանի համար: . Այնքան ճշմարիտ է, որ 1991-ին ինստիտուցիոնալ ադվենտիզմի կողմից այս վերջին «լույսի» պաշտոնական մերժումը, այն լույսը, որը Հիսուսն ինձ տվել է 1982 թվականից ի վեր, ստիպեց նրան ասել իրեն՝ « *Լավողիկիային* » ուղղված նամակում Հայտն. :17: « *Որովհետև դու ասում ես՝ ես հարուստ եմ, հարստացել եմ **և ոչ մի բանի կարիք չունեմ**, և որովհետև չգիտես, որ դու թշվառ ես, թշվառ, աղքատ, կույր և **մեռել**: ...* »: Պաշտոնական ադվենտիստները մոռացել են Ա Պետրոս 4.17-ում տրված այս մեջբերումը. « *Որովհետև սա այն ժամանակն է, երբ **դատաստանը կսկսվի Աստծո տան վրա*** : *Հիմա, եթե այն սկսվի մեզնից, ապա ո՞րն է լինելու նրանց վերջը, ովքեր չեն հնազանդվում Աստծո ավետարանին:* » Հաստատությունը գործում է 1863 թվականից, և Հիսուսը օրհնել է դրա հիմնադրումը « *Ֆիլադելֆիայի* » դարաշրջանում՝ 1873 թվականին: « *Երեկոյան առավոտ* » կամ « *թեթև խախար* » աստվածային սկզբունքի համաձայն՝ վերջին և յոթերորդ դարաշրջանը խորհրդանշվում է « *Լավողիկա* » անունով :

պետք է լինէր մեծ աստվածային « լույսի » ժամանակ , և ներկա աշխատությունը դրա սպացույցն է, մի մեծ « լույս » իսկապես եկել է լուսաբանելու մարգարեացված առեղծվածները, այս վերջին դարաշրջանում, ադվենտիստական պաշտոնական հաստատության հաշվին: ամբողջ աշխարհում: « *Լատոկիկա* » անվանումը արդարացված է, քանի որ նշանակում է «դատված մարդիկ կամ դատաստանի մարդիկ»: Նրանք, ովքեր չեն պատկանում կամ այլևս չեն պատկանում Տիրոջը, դատապարտված են միանալու «Աստծո կողմից անիծված օրվա» կողմնակիցներին: Յույց տալով, որ իրենք ի վիճակի չեն Աստծո հետ կիսել հռոմեական «կիրակի» նրա արդարացի դատապարտումը, շաբաթն այլևս նրանց համար այնքան կարևոր չի լինի, որքան իրենց մկրտության օրինված ժամանակին: Հիսուս Քրիստոսի կողմից իր ծառա էլեն Գ. Ուայթին տրված ուղերձը իր «Վաղ գրվածքներ» գրքում և իր առաջին տեսիլքում այս իրավիճակը թարգմանեց այսպես. չար աշխարհ, և մենք նրանց այլևս երբեք չենք տեսնի»:

լույսի » ժամանակը , և Ծննդոց այս գլուխը սկսվում է « *յոթերորդ օրվա* » **սրբացումով** : Այն ավարտվում է այս հատված 25-ով. « *Տղամարդն ու նրա կինը երկուսն էլ մերկ էին, և նրանք չէին ամաչում* »: Այս երկու թեմաների միջև կապը ցույց է տալիս, որ նրանց ֆիզիկական մերկության բացահայտումը կլինի « *մեղքի* » վերագրման հետևանքը , որը նրանք կգործեն և որը պատմվել է Ծննդ. 3-ում, հետևաբար հայտնվում է որպես մահկանացու հոգևոր մերկության պատճառ: Համեմատելով այս ուսմունքը « *Լատոկիկայի* » հետ ` մենք գտնում ենք, որ շաբաթ օրը կապված է « *մեղքի* » հետ, որը մարդուն դարձնում է « *մերկ* »: Այս վերջին համատեքստում, հետևաբար, Շաբաթի պրակտիկան այլևս բավարար չէ Քրիստոսի շնորհը պահպանելու համար, քանի որ 1982-ից 1991 թվականներին ադվենտիստների պաշտոնական իշխանություններին իր ամբողջ մարգարեական լույսն առաջարկելով Հիսուս Քրիստոսի պահանջը մեծացել է, և նա ցանկանում է դա անել: դարաշրջան, երբ իր սուրբ Շաբաթի կիրառմամբ ընտրյալը, որն արժանի է իր շնորհին, տալիս է իր հետաքրքրությունը, իր ժամանակը, իր կյանքը և իր ողջ հոգին Դանիելում և Հայտնությունում մարգարեացված իր հայտնությունների համար . այլ նաև ամբողջ բացահայտված Աստվածաշնչում, որը կազմում է նրա « *երկու վկաները* »` ըստ Հայտն. 11:3-ի:

Աստծո վկայությունը տրված երկրի վրա

Որքան էլ որ դա կարևոր է, Աստծո այցելությունը մարդկությանը Հիսուս Քրիստոսի կերպարանքով չպետք է ստիպի մեզ մոռանալ Նրա նախորդ այցելությունը Մովսեսի ժամանակ: Որովհետև հենց այս հեռավոր համատեքստում է, որ Աստված բացահայտեց նրան երկրային հարթության ծագումը: Եվ որպես Աստծո կողմից տրված հայտնությունն` Ծննդոցի պատմությունը նույնքան կարևոր է, որքան Հովհաննես առաքյալին հայտնված Հայտնությունը: Երկրային կյանքը կազմակերպելու համար

Աստծո կողմից ընտրված ձևը մարգարեանում է նրա սիրո ծրագիրը արարածների հանդեպ, որոնց նա տալիս է լիակատար ազատություն, որպեսզի նրանք կարողանան արձագանքել նրա սիրուն և հավերժ ապրել նրա հետ կամ մերժել այն և անհետանալ մահվան ոչնչության մեջ՝ համաձայն իր բարեխիղճ առաջարկի պայմանները.

Եթե Ադամը ստեղծվել է միայնակ, ապա դա առաջին հերթին այն պատճառով է, որ նա ներկայացվում է որպես « *Աստծո պատկեր* (Ծննդ. 1:26-27)»՝ փնտրելով սեր իր պատկերի ազատ նմանակից, քանի որ նրա անցյալի հավերժության ողջ ժամանակը. բացարձակ մենակություն էր: Դա նրա համար անտանելի դարձավ այն աստիճան, որ նա պատրաստ էր կրել այն ազատության հետեւանքները, որը պատրաստվում էր տալ իր կենդանի արարածներին: Եվայի ստեղծումը Ադամի կողերից մեկից, մինչ նա ընկղմված է մահացու քնի մեջ, մարգարեանում է նրա Եկեղեցու ստեղծումը, Ընտրյալը, որը կազմված է իր հավատարիմ ընտրյալներից, պտուղը, որը հավաքվել է Հիսուս Քրիստոսում նրա մահվան քավությամբ. սա արդարացնում է « *օգնականի* » դերը , որն Աստված վերագրում է իրենից ծագած կնոջը, որի անունը Եվա նշանակում է « *կյանք* »: Ընտրյալը « *կապրի* » հավերժ, և երկրի վրա նա կոչում ունի Աստծուն առաջարկելու իր « *օգնությունը* »՝ մարդկայնորեն համագործակցելու իր նախագծի իրականացման համար, որի նպատակն է հաստատել կատարյալ ընդհանուր և անխռով սեր իր հավերժական տիեզերքում:

Անհնազանդության մեղքը մարդկության մեջ է մտնում Եվայի միջոցով կամ նրա ընտրյալների « *կնոջ* » *խորհրդանիշի միջոցով, ովքեր կժառանգեն այս սկզբնական մեղքը*: Նաև, ինչպես Ադամը, Եվայի հանդեպ սիրուց դրդված, Հիսուս Քրիստոսում Աստված դառնում է մարդ, որպեսզի կիսվի և կրի իր Ընտրյալի փոխարեն, մահկանացու պատիժը, որին արժանի են նրա մեղքերը: Հետևաբար, Ծննդոցի պատմությունը և՛ պատմական վկայություն է, որը բացահայտում է մեր ծագումն ու հանգամանքները, և՛ մարգարեական վկայություն, որը բացահայտում է ամենակարող արարիչ Աստծո մեծ սիրառատ ծրագրի փրկարար սկզբունքը:

Ծննդոց 1-ում հիշատակված արարչության առաջին վեց օրերից հետո, վեց օր, որոնք մարգարեացել են Աստծո կողմից վերապահված վեց հազար տարին իր երկրային ընտրյալների ընտրության համար, Ծննդոց 2-ում, հավերժական Ծաբաթի պատկերով, յոթերորդ անսահմանափակ օրը կբացվի ողջունելու համար: ապացուցված և ընտրված ընտրյալները:

Աստված ի սկզբանե գիտի իր ծրագրի արդյունքը, իր ընտրյալների անունները, ովքեր կհայտնվեն վեց հազար տարվա ընթացքում: Նա ուներ ողջ գործությունն ու իշխանությունը՝ դատելու և ոչնչացնելու ապստամբ հրեշտակներին՝ առանց մեր երկրային չափը ստեղծելու: Բայց հենց այն պատճառով, որ նա հարգում է իր արարածներին, ովքեր սիրում են իրեն և ում նա սիրում է, նա կազմակերպում է համընդհանուր ցույց այս նպատակով ստեղծված երկրի վրա:

Աստված ամեն ինչից վեր է բարձրացնում ճշմարտության սկզբունքը: Ինչպես հայտարարվում է Սաղմոս 51.6-ում, Հիսուսն իր ընտրյալներին սահմանում է որպես « *վերստին ծնված* » կամ «*ճշմարտությունից ծնված*», որպեսզի նրանք համապատասխանեն աստվածային ճշմարտության

չափանիշներին: Ըստ Հովհաննես 18.37-ի, նա ինքն է եկել « ճշմարտության մասին վկայություն տալու » և Հայտն. 3.14-ում ներկայանում է « Ճշմարիտ » անունով : Ծճմարտության սկզբունքի այս վեհացումն ու փառաբանումը **բացարձակ հակադրվում է** ստի սկզբունքին, և երկու սկզբունքներն ունեն բազմաթիվ ձևեր: Ստի սկզբունքն իր պատմության ընթացքում մշտապես գայթակղել է երկրի բնակիչներին: Ժամանակակից ժամանակներում սուտը դարձել է գոյության նորմ: Այն ընդունված է առևտրային մտքում «բլեֆ» տերմինի ներքո, բայց, այնուամենայնիվ, սատանայի պտուղն է՝ « ստի հայր »՝ ըստ Հովհաննես 8:44-ի: Կրոնական մակարդակում սուտը հայտնվում է բազմաթիվ տարբեր կրոնական կեղծիքների տեսքով՝ կախված տվյալ երկրի վրա գտնվող ժողովուրդներից և վայրերից: Եվ քրիստոնեական հավատքն ինքնին դարձել է «շփոթության» (= Բաբելոնի) կատարյալ պատկերը, այնքան շատ են նրա մութ կեղծիքները:

Սուտը գիտականորեն է դասավանդվում: Որովհետև, հակառակ իր ավտորիտար մոտեցմանը, գիտական միտքն ի վիճակի չէ իրական ապացույցներ ներկայացնել տեսակների իր էվոլյուցիոն տեսությունների և միլիոնավոր ու միլիարդավոր տարիների մասին, որոնք գիտնականները վերագրում են երկրի գոյությանը: Հակառակ գիտական այս մտքի, Արարիչ Աստծո վկայությունը տալիս է նրա իրականության բազմաթիվ ապացույցներ, քանի որ երկրային պատմությունը վկայում է նրա գործողությունների մասին, որոնց առաջին օրինակը ջրերի հեղեղն է, որը վկայում է հարթավայրերում և ծովային բրածոների առկայության մասին: նույնիսկ երկրի ամենաբարձր լեռների գագաթներին: Այս բնական վկայությանը ավելացվել է մարդկության պատմության թողած վկայությունը, Նոյի կյանքը, Աբրահամի կյանքը, եբրայեցիների ազատագրումը եգիպտական ստրկությունից և հրեա ժողովրդի ծնունդը՝ նրա պատմության կենդանի ականատեսները աշխարհի վերջը; կա նաև Հիսուս Քրիստոսի առաքյալների ականատես վկայությունը, ովքեր ականատես են եղել նրա հրաշքներին, նրա խաչելությանը և հարությանը. սա այն աստիճան, որ մահվան վախը լքեց նրանց, և նրանք գնացին նահատակության ճանապարհով, իրենց Ուսուցիչով և իրենց Օրինակ Հիսուս Նազովրեցիով:

Այս «նահատակություն» բառն արթնացնելով այստեղ պետք է բացատրություն բացեմ.

Նշում. մի շփոթեք նահատակությունը պատժի հետ

Երկու բաներն ունեն նույն արտաքին տեսքը և, հետևաբար, կարելի է հեշտությամբ շփոթել: Այնուամենայնիվ, այս խառնաշփոթը լուրջ հետևանքներ ունի, քանի որ պատժի գործողությունը վտանգում է վերագրվել Աստծո իսկական ընտրյալին, և հակառակը, սատանայի զավակը կարող է նահատակվել շատ խաբուսիկ Աստծո համար: Այսպիսով, պարզ տեսնելու համար պետք է հաշվի առնել հետևյալ վերլուծությունը, որը սկսվում է այս սկզբունքից. Նախ հարց տանք՝ ի՞նչ է նահատակությունը: Այս բառը գալիս է հունարեն «*martus*» բառից, որը նշանակում է վկա: Ի՞նչ է վկան. Նա է, ով հավատարմորեն հայտնում է, թե ոչ, թե ինչ է տեսել, լսել կամ հասկացել ինչ-որ թեմայով: Այստեղ մեզ հետաքրքրող թեման կրոնական է, իսկ Աստծո համար վկայողների մեջ կան ճշմարիտ և սուտ վկաներ: Հստակ է, որ Աստված տարբերություն է դնում այդ երկուսի միջև: Ճշմարտությունը նրան հայտնի է, և նա օրհնում է այն, որովհետև այս ճշմարիտ վկան իր կողմից ձգտում է իրեն հավատարիմ դրսևորել՝ «*գործերով*» կիրառելով իր ողջ բացահայտված ճշմարտությունը, և նա համառում է այս ճանապարհին մինչև ճշմարտության ընդունումը: Եվ այս մահը իսկական նահատակություն է, քանի որ մահվան մատուցված կյանքը համապատասխանում էր Աստծո կողմից իր ժամանակի համար պահանջվող սրբության չափանիշներին: Եթե առաջարկվող կյանքը այս համապատասխանության մեջ չէ, ապա դա նահատակություն չէ, դա պատիժ է, որը հարվածում է կենդանի էակին, որը հանձնվել է սատանային նրա ոչնչացման համար, քանի որ նա չի օգտվում պաշտպանությունից և Աստծո օրհնությունից: Կախված յուրաքանչյուր դարաշրջանի համար Աստծո կողմից պահանջվող ճշմարտության չափանիշին համապատասխանությունից՝ «նահատակության» նույնականացումը հիմնված կլինի աստվածային դատաստանի մեր իմացության վրա, որը բացահայտված է նրա մարգարեություններում, որոնք ուղղված են վերջի ժամանակին. որն է այս աշխատանքի նպատակն ու առարկան:

Կարևոր է հասկանալ, որ ճշմարտությունը ըմբոստ միտքը դարձի բերելու կարողություն չունի. Աստուծոյ կողմէ Սատանան կոչուած առաջին արարած հրեշտակի փորձառութիւնը իր ապստամբութենէն ի վեր, կը վկայէ: Ճշմարտությունը մի սկզբունք է, որով ընտրյալները, բնականաբար, գրավված կզգան, նրանք, ովքեր սիրում են այն և պատրաստ են կռվել Աստծո կողքին Հիսուս Քրիստոսում, սուտը, որը վնասում է նրան:

Եզրափակելով, Աստվածային Հայտնությունը աստիճանաբար կառուցվում է լավագույն և վատագույն պայմաններում ապրած վեց հազար տարվա փորձառությունների և վկայությունների վրա: Վեց հազար տարվա ժամանակը կարող է կարճ թվալ, բայց այն մարդու համար, ով իրական հետաքրքրություն է ներկայացնում միայն իր կյանքի տարիների համար, իրականում դա բավական երկար ժամանակ է, որը թույլ է տալիս Աստծուն

երկարաձգել դարերի ընթացքում, իսկ ավելի ճիշտ՝ վեց հազար տարով: , իր գյուրալ նախագծի իրագործումների տարբեր փուլերը: Բացառապես Հիսուս Քրիստոսում Աստված իր վերջին ժամանակի ընտրյալներին տալիս է իր խորհուրդների և գործերի վերաբերյալ հստակ ըմբռնում, որը վերապահված է այս վերջին ժամանակին:

Ծննդոգ. կենսական մարգարեական ամփոփում

Այս հասկացողությամբ Ծննդոգ պատմությունը տալիս է Դանիելի և Հայտնության աստվածաշնչյան մարգարեությունների հիմնական բանալիները. և առանց այս բանալիների այս ըմբռնումն անհնար է: Այս բաները կհիշվեն, երբ անհրաժեշտ լինի, մարգարեական ուսումնասիրության ընթացքում, բայց այսուհետ մենք պետք է իմանանք, որ « *խորը, ծով, երկիր, կին* » բառերը իրենց «Ապոկալիպսիսի» հայտնության մեջ կկրեն աստվածային մտքի կոնկրետ գաղափար: Դրանք կապված են երկրային ստեղծման երեք հաջորդական փուլերի հետ: « *Անդունդը* » վերաբերում է երկիր մոլորակին, որն ամբողջությամբ ծածկված է ջրով, առանց կյանքի: Այնուհետև, տարերքների տարանջատման երկրորդ օրը, « *ծովը* », որպես *մահվան հոմանիշ և խորհրդանիշ, 5-րդ*^{օրը} կրնակեցվի միայն ծովային կենդանիներով . նրա միջավայրը թշնամական է մարդկանց համար, որոնք ստեղծված են օդ շնչելու համար: « *Երկիրը* » դուրս է գալիս « *ծովից* » և հինգերորդ օրը կրնակեցվի նաև կենդանիներով, և վերջապես՝ վեցերորդ օրը, « *Աստծո պատկերով ստեղծված տղամարդը* » և « *Կինը* », որը կձևավորվի: մարդու կողոսկրի վրա. Տղամարդն ու կինը միասին երկու երեխա են հղիանալու: Առաջին « *Աբելը* », հոգևոր ընտրյալի տեսակը (*Աբելը* =Հայրը Աստված է) նախանձից կապանվի իր ավագ « *Կայեն* »-ի կողմից՝ մարմնավոր, նյութապաշտ մարդու տեսակը (=ձեռքբերում)՝ այդպիսով մարգարեանալով բնորոշի ճակատագիրը: ընտրյալը՝ Հիսուս Քրիստոսը և նրա ընտրյալները, ով կտուժի և կմահանա որպես նահատակներ «*Կայենների*», հրեաների, կաթոլիկների և բողոքականների, բոլոր «տաճարի վաճառականների» պատճառով, որոնց հաջորդական ու ագրեսիվ նախանձը դրսևորվում է և իրագործված երկրային պատմության ընթացքում: Ուստի Աստծո Հոգու տված դասը հետևյալն է. «անդունդից » հաջորդաբար դուրս են գալիս « *ծովն ու երկիրը*» *կեղծ քրիստոնեական կրոնների խորհրդանիշները* , որոնք հանգեցնում են հոգիների կորստին: Իր ընտրյալ ժողովը նշանակելու համար նա տալիս է նրան « *կին* » բառը , որը, եթե հավատարիմ է իր Աստծուն, « *Կնոջը* », «գառան » ` Քրիստոսի կերպարի խորհրդանիշը, որը մարգարեացել է « *տղամարդ* » բառով » (Ադամը) : Եթե նա անհավատարիմ է, նա մնում է « *կին* », *բայց ստանում է « մարմնավաճառի »* կերպար : Այս բոլորը կհաստատվեն այս աշխատության մեջ ներկայացված մանրամասն

ուսումնասիրության մեջ և ակնհայտ կդառնա դրանց կենսական նշանակությունը: Դուք հեշտությամբ կարող եք հասկանալ, որ 2020 թվականին Դանիելի և Հայտնության մարգարեություններում մարգարեացված իրադարձությունները, մեծ մասամբ, արդեն կատարվել են պատմության մեջ, և դրանք հայտնի են մարդկանց: Բայց նրանք չեն ճանաչվել Աստծո կողմից իրենց տված հոգևոր դերի համար: Պատմաբանները նշում են պատմական փաստերը, բայց միայն Աստծո մարգարեները կարող են մեկնաբանել դրանք:

Հավատք և անհավատություն

Իր էությամբ մարդ արարածն ի սկզբանե հավատացյալ տիպի է: Բայց հավատը հավատք չէ: Մարդը միշտ հավատացել է Աստծո կամ աստվածությունների գոյությանը, բարձրագույն ոգիներին, որոնց նրանք պետք է ծառայեին և ում պետք է հաճոյանային, որպեսզի չկրեն իրենց բարկությունից առաջացած վնասը: Այս բնական համոզմունքը տարածվել է դարերից մինչև դարեր և հազարամյակներից մինչև հազարամյակներ մինչև մեր օրերը, որտեղ գիտական հայտնագործությունները տիրեցին արևմտյան մարդու ուղեղին, որն այդ ժամանակվանից դարձել է անհավատ և անհավատ: Նշենք, որ այս փոփոխությունը հիմնականում բնութագրում է քրիստոնեական ծագում ունեցող մարդկանց: Որովհետև միևնույն ժամանակ Արևելքում, Հեռավոր Արևելքում և Աֆրիկայում անտեսանելի ոգիների հանդեպ հավատալիքները մնացին: Սա բացատրվում է գերբնական դրսևորումներով, որոնց ականատես են եղել այդ կրոնական ծեսերը կիրառող մարդիկ: Աֆրիկայում անտեսանելի ոգիների գոյության հստակ ապացույցներն արգելում են անհավատությունը: Բայց այն, ինչ այս մարդիկ չգիտեն, այն է, որ ոգիները, որոնք իրենց գորեղորեն դրսևորվում են նրանց մեջ, իրականում դիվային ոգիներ են, որոնք մերժվել են Աստծո կողմից ողջ կյանքի ստեղծողի կողմից և դատապարտվել փորձաշրջանով մահվան: Այս մարդիկ անհավատներ չեն, ոչ էլ անհավատներ, ինչպես արևմտյանները, բայց արդյունքը նույնն է, քանի որ նրանք ծառայում են դևերին, որոնք գայթակղում են իրենց և պահում իրենց բռնակալ տիրապետության տակ: Նրանց կրոնականությունը կռապաշտական հեթանոսական տիպի է, որը բնութագրել է մարդկությանը իր սկզբնաղբյուրից. Եվան նրա առաջին զոհն էր:

Արևմուտքում անհավատությունն իսկապես ընտրության արդյունք է, քանի որ քչերն են անտեղյակ իրենց քրիստոնեական ծագման մասին. իսկ հանրապետական ազատության պաշտպանների մեջ կան մարդիկ, ովքեր խոսքեր են մեջբերում Սուրբ Գրքից՝ դրանով իսկ վկայելով, որ անտեղյակ չեն դրա գոյությանը: Նրանք անտեղյակ չեն այն փառավոր փաստերին, որոնց մասին դա վկայում է Աստծո համար, և այնուամենայնիվ, նրանք նախընտրում են հաշվի չառնել դրանք: Անհավատության այս տեսակն է, որ Հոգին անվանում է անհավատություն և որը բացարձակ ապստամբ ընդդիմություն է ճշմարիտ հավատքին: Որովհետև եթե նա հաշվի առնի այն ապացույցները, որ կյանքը տալիս է իրեն ամբողջ երկրով մեկ և, մասնավորապես, աֆրիկյան ժողովուրդների գերբնական դրսևորումներում, մարդն իր անհավատությունն արդարացնելու հնարավորություն չունի: Այդ պատճառով դևերի կողմից իրականացվող գերբնական գործողությունները դատապարտում են արևմտյան անհավատությունը: Արարիչ Աստված նաև ապացույցներ է տալիս իր գոյության մասին՝ գորավոր գործելով բնության կողմից իրեն ենթակա երևույթների միջոցով. երկրաշարժեր, հրաբխային ժայթքումներ, կործանարար մակընթացային ալիքներ, մահացու համաճարակներ, բայց այս բոլոր բաներն այժմ ստանում են գիտական բացատրություններ, որոնք քողարկում և ոչնչացնում են աստվածային ծագումը: Աչքին՝ հավատքի այս մեծ թշնամուն, ավելացվում է գիտական բացատրությունը, որը համոզում է մարդու ուղեղին և և՛ քաջալերում նրան իր ընտրության մեջ, որը նրան տանում է դեպի կործանում:

Ի՞նչ է Աստված ակնկալում իր արարածներից: Նա նրանց մեջ կընտրի նրանց, ովքեր հավանություն են տալիս կյանքի մասին **նրա** պատկերացումներին, այսինքն՝ ընդունում են նրա մտքերը: Հավատքը կլինի միջոցը, բայց ոչ նպատակը: Ահա թե ինչու « *հավատն առանց գործերի* », որը պետք է կրի, ասում են, որ « *մեռած* » է Հակոբոս 2.17-ում: Որովհետև եթե ճշմարիտ հավատք գոյություն ունի, գոյություն ունի նաև կեղծ հավատք: Ճիշտն ու սխալը բոլորովին տարբերվում են, և Աստված դժվարություն չունի բացահայտելու հնազանդությունը՝ այն անհնազանդությունից տարբերելու համար: Ամեն դեպքում, նա մնում է միակ դատավորը, ում կարծիքը կորոշի իր յուրաքանչյուր արարածի հավերժական ապագան, քանի որ նրա ընտրության նպատակը եզակի է, և նրա հավերժական կյանքի առաջարկը ձեռք է բերվում բացառապես Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Երկրի վրա անցումը արդարացված է միայն հավերժական ընտրյալների այս ընտրության հնարավորությունն առաջարկելու համար: Հավատքը ոչ թե ահռելի ջանքերի և գոհաբերությունների պտուղն է, այլ այն բնական վիճակի, որը ձեռք է բերվել կամ ոչ արարածի կողմից իր ծնունդից: Բայց երբ այն կա, այն պետք է սնվի Աստծուց, այլապես մեռնում է ու անհետանում:

Իսկական հավատքը հազվադեպ բան է: Որովհետև, հակառակ պաշտոնական քրիստոնեական կրոնի խաբուսիկ կողմին, բավարար չէ արարածի գերեզմանի վերևում խաչ դնել, որպեսզի դրախտի դռները բաց լինեն նրա առաջ: Եվ ես մատնանշում եմ սա, քանի որ թվում է, թե դա անտեսված է, Հիսուսն ասաց Մատթ.7:13-14-ում. « *Նեղ դռնով մտեք: Որովհետև լայն է դուռը և լայն է այն ճանապարհը, որ տանում է դեպի կործանում, և շատերը կան, որ մտնում են դրանով: Բայց նեղ է դուռը, և նեղ*

Է ճանապարհորդ, որը տանում է դեպի կյանք , և քչերն են այն գտնում: Այս ուսմունքը հետագայում հաստատվում է Աստվածաշնչում հրեաների Բարեկրոն արտաքսման օրինակով, քանի որ Աստված միայն Դանիելին և նրա երեք ուղեկիցներին և հինգ հզոր թագավորներին արժանի է համարում ընտրվելու: և Եզեկիելը, որն ապրում է այս դարաշրջանում: Այնուհետև Եզեկ.14.13-20-ում կարդում ենք. « *Մարդո՛ւ որդի, եթե մի երկիր մեղանչի իմ դեմ՝ անհավատարմություն անելով, և ես ձեռքս մեկնեմ նրա վրա, եթե նրա համար հացի զախագան կոտրեմ, եթե սով ուղարկեմ. դրա վրա, եթե ես նրանից ոչնչացնեի մարդկանց ու զագաններին, և նրա մեջ լինեին այս երեք մարդիկ՝ Նոյր, Դանիելը. և Հոբբ* , նրանք կփրկեն իրենց հոգիները իրենց արդարությամբ, ասում է Տեր Եհովան: Եթե ես ստիպեի վայրի զագաններին թափառել այն երկրում, որը կբնակեցնի այն, եթե այն դառնար անապատ, որտեղ ոչ ոք չէր անցնի այս զագանների պատճառով, և կային այդ երեք տղամարդիկ նրա մեջ, ես ողջ կլինեի: ասում է Տեր Եհովան, **նրանք չեն փրկի որդիներին կամ դուստրերին, այլ միայն նրանք կփրկվեն** , և երկիրը կդառնա անապատ: Կամ եթե ես սուրբ բերեի այս երկրի վրա, եթե ասեի՝ թող սուրբ վագի երկրի միջով: Եթե ես բնաջնջեի մարդկանց ու զագաններին, և դրա մեջ լինեին այս երեք մարդիկ, ես ողջ կլինեի: ասում է Տեր Եհովան, **նրանք չեն փրկի որդիներին կամ դուստրերին, այլ միայն կփրկվեն** : Կամ եթե ես ժանտախտ ուղարկեի այս երկիր, եթե իմ ցասումը թափեի նրա վրա մահկանացու կյանքով, որպեսզի բնաջնջեի այնտեղից մարդկանց ու զագաններին, և դրանց մեջ կային Նոյր, Դանիելը և Հոբբ, ես ողջ եմ: ասում է Տեր Եհովան, **նրանք չեն փրկի որդիներին կամ դուստրերին, այլ իրենց արդարությամբ կփրկեն իրենց հոգիները**: «Այսպիսով մենք իմանում ենք, որ ջրերի հեղեղման ժամանակ տապանի կողմից պաշտպանված ութ մարդկանց մեջ միայն Նոյը գտնվեց փրկության արժանի:

Հիսուսն այնուհետև ասաց Մատթ.22.14-ում. « Որովհետև շատերն են կանչված, բայց քչերն են ընտրված: Պատճառը պարզապես բացատրվում է Աստծո կողմից պահանջվող սրբության բարձր չափանիշով, ով ցանկանում է առաջին տեղը զբաղեցնել մեր սրտում կամ ոչինչ: Այս պահանջի հետևանքը հակադրվում է աշխարհի մասին հումանիստական մտածողությանը, որը մարդուն վեր է դասում ամեն ինչից: Հակոբոս առաքյալը մեզ զգուշացրեց այս հակառակության դեմ՝ ասելով . Զգիտե՛ք, որ աշխարհի սերը թշնամություն է Աստծո դեմ : Ուտի նա, ով ցանկանում է աշխարհի բարեկամ լինել, իրեն Աստծու թշնամի է դարձնում : Հիսուսը կրկին ասում է մեզ Մատթ.10:37-ում. « Նա, ով սիրում է նրա հայրը կամ նրա մայրը ավելի շատ, քան ես արժանի չէ ինձ , և նա, ով սիրում է նրա որդին կամ դուստրը ինձնից ավելին ինձ արժանի չէ »: Նաև, եթե ինձ պես ընկերոջդ հրավիրում ես արձագանքելու Հիսուս Բրիստոսի պահանջած կրոնական այս չափանիշին, մի զարմացիր, եթե նա քեզ մոլեռանդ անվանի. Ահա թե ինչ կատարվեց ինձ հետ, և ես այն ժամանակ հասկացա, որ ես միայն Հիսուսին ունեի որպես իմ իսկական ընկեր . նրան՝ Հայտն.3:7-ի « Ճշմարիտը »: Մենք ձեզ նաև ֆունդամենտալիստ կանվանենք, քանի որ դուք ձեզ ցույց եք տալիս Աստծո հետ ազնիվ, օրինականիստ, քանի որ սիրում և հարգում եք նրա ամենասուրբ օրենքը ձեր հնազանդությամբ: Սա մասամբ կլինի այն մարդկային գինը, որը պետք է վճարել Տեր Հիսուսին հաճոյանալու համար,

որն այնքան արժանի է մեր անձնագոհությանը և մեր ամբողջական նվիրվածությանը, որ նա պահանջում է:

Հավատքը մեզ թույլ է տալիս Աստծուց ստանալ նրա գաղտնի մտքերը, մինչև մենք բացահայտենք նրա ահռելի նախագծի մեծությունը: Եվ իր ընդհանուր նախագիծը հասկանալու համար ընտրյալը պետք է հաշվի առնի հրեշտակների երկնային կյանքը, որը նախորդել է երկրային փորձառությանը: Որովհետև այս սելեստիալ հասարակության մեջ արարածների բաժանումը և Աստծուն հավատարիմ բարի հրեշտակների ընտրությունը չի կատարվել խաչված Քրիստոսի հանդեպ հավատքի կամ նրա մերժման վրա, ինչպես դա կլինեք երկրի վրա: Սա հաստատում է, որ համընդհանուր մակարդակում Քրիստոսի խաչելությունը, ով մնաց անմեղ, Աստծո համար սատանային և նրա հետևորդներին դատապարտելու **միջոցն է, և որ երկրի վրա Հիսուս Քրիստոսի հանդեպ հավատքը ներկայացնում է Աստծո կողմից ընտրված միջոցը**՝ իր հանդեպ ունեցած սերն ունենալու համար: ընտրյալներ, ովքեր սիրում և գնահատում են նրան: Նրա ամբողջական անձնագոհության այս ցուցադրության **նպատակն էր կարողանալ օրինականորեն մահվան դատապարտել ապստամբ երկնային և երկրային արարածներին, որոնք չեն կիսում նրա գոյության զգացումը**: Եվ իր երկրային արարածների մեջ նա ընտրում է նրանց, ովքեր ընդունում են իր մտքերը, հավանություն են տալիս նրա գործողություններին և դատողություններին, քանի որ նրանք պիտանի են կիսել նրա հավերժությունը: Ի վերջո, նա կլուծի իր բոլոր երկնային և երկրային արարածներին տրված ազատության ստեղծած խնդիրը, որովհետև առանց այդ ազատության, իր ընտրյալ արարածների սերը անարժեք կլինեք և նույնիսկ անհնարին կլինեք: Իսկապես, առանց ազատության, արարածը ոչ այլ ինչ է, քան ռոբոտ՝ ավտոմատացված վարքով: Բայց ազատության գինը, ի վերջո, լինելու է երկնքի ու երկրի ըմբոստ արարածների ոչնչացումը:

Այսպիսով, ապացույցը տրված է, որ հավատքը չի հիմնվում մի պարզ բանի վրա. « *Հավատա Տեր Հիսուսին և կիրկվես* »: Աստվածաշնչյան այս բառերը հիմնված են այն բանի վրա, ինչ ենթադրում է «հավատալ» բայը, այն է՝ հնազանդվել աստվածային օրենքներին, որոնք բնութագրում են ճշմարիտ հավատքը: Աստծո համար նպատակը սիրուց դրդված Իրեն հնազանդվող արարածներ գտնելն է: Նա ոմանց գտավ երկնային հրեշտակների և իր երկրային մարդկային արարածների մեջ, որոշներին ընտրեց և կշարունակի ընտրել մինչև շնորհի ժամանակի վերջը:

Մնունդ ճիշտ եղանակի համար

Ինչպես որ մարդու մարմինը սնուցման կարիք ունի իր կյանքը երկարացնելու համար, այնպես էլ նրա հոգում արտադրված հավատքն ունի իր հոգևոր սնուցման կարիքը: Յուրաքանչյուր մարդ, որը զգայուն է Աստծո կողմից Հիսուս Քրիստոսում տրված սիրո դրսևորման նկատմամբ, ցանկություն է զգում իր հերթին ինչ-որ բան անել նրա համար: Բայց ինչպե՞ս կարող ենք նրան հաճելի բան անել, եթե չգիտենք, թե նա ինչ է ակնկալում մեզանից: Այս հարցի պատասխանն է, որը կկազմի մեր հավատքի սնուցումը: Որովհետև « *առանց հավատքի անհնար է հաճեցնել Աստծուն* » ըստ Եբր.11:6: Բայց այս հավատը դեռևս պետք է կենդանի և հաճելի դարձնի նրա համար՝ իր ակնկալիքներին համապատասխանելու շնորհիվ: Որովհետև Ամենակարող Տեր Աստվածը նրա Ավարտողն ու Դատավորն է: Քրիստոնյա հավատացյալների բազմությունը ցանկանում է լավ հարաբերություններ ունենալ երկնքի Աստծո հետ, սակայն այդ հարաբերությունները մնում են անհնարին, քանի որ նրանց հավատքը պատշաճ կերպով չի սնվել: Խնդրի պատասխանը տրված է մեզ Մատթ. 24 և 25-ում: Հիսուսն իր ուսմունքը կենտրոնացնում է մեր վերջին օրերի վրա, որոնք կարճ ժամանակ անց նախորդում են իր երկրորդ հայտնության ժամանակին, այս անգամ՝ իր աստվածության փառքով: Նա նկարագրում է այն՝ բազմապատկելի պատկերները առականերով. գիշերային գողի առակը, Մատթ.24:43–51; տասը կույսերի առակը Մատթ.25:1–12; տաղանդների առակը Մատթ.25:13–30; ոչխարների և այծերի առակները, Մատթ. 25:31-ից 46-ում: Այս առակներից « *կերակուրի* » հիշատակումը երկու անգամ է հայտնվում՝ գիշերային գողի և ոչխարների ու այծերի առակում, քանի որ չնայած երբ Հիսուսն ասում է. « *Քաղցած էի, և դու ինձ ուտելու բան տվեցիր* », նա մեզ հետ խոսում է հոգևոր սննդի մասին, առանց որի մահանում է մարդու հավատքը: « *Որովհետև մարդը միայն հացով չի ապրի, այլ ամեն խոսքով, որ դուրս է գալիս Աստծո բերանից* : Մատթ.4:4»: Հավատի կերակուրի նպատակը նրան պաշտպանելն է Հայտն. 20-ի « *երկրորդ մահից* », որը ստիպում է մարդուն կորցնել հավերժ ապրելու իրավունքը:

Որպես այս մտորումների մաս, ձեր հայացքն ու ուշադրությունը ուղղեք գիշերային գողի այս առակին.

V.42. « *Ուրեմն արթո՛ւն կացեք, քանի որ չգիտեք, թե ձեր Տերը որ օրը կգա* »:

Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի թեման սահմանվում է, և դրա «սպասումը» հոգևոր զարթոնք կառաջացնի Հյուսիսային Ամերիկայի Միացյալ Նահանգներում 1831-1844 թվականներին: Այն կոչվում է «Ադվենտիզմ», իսկ այս շարժման անդամներն իրենք են նշանակված: իրենց ժամանակակիցների կողմից «ադվենտիստներ» տերմինով. բառը վերցված է լատիներեն «adventus» բառից, որը նշանակում է գալստյան:

V.43. « *Լավ իմացիր սա, եթե տան տերը իմանար, թե գիշերվա որ ժամին պետք է գա գողը, նա կհսկեր և թույլ չէր տա, որ իր տունը ներխուժեն* »:

Այս համարում « տան տերը » այն աշակերտն է, ով սպասում է Հիսուսի վերադարձին, իսկ « գողը » վերաբերում է հենց Հիսուսին: Այս համեմատության միջոցով Հիսուսը մեզ ցույց է տալիս իր վերադարձի ամսաթիվը իմանալու առավելությունը: Ուստի նա խրախուսում է մեզ բացահայտել այն, և նրա խորհուրդներին լսելը կապյանաավորի մեր հարաբերությունները նրա հետ:

V.44. « Ուրեմն դուք էլ պատրաստ եղեք, որովհետև մարդու Որդին գալիս է այն ժամին, երբ դուք չեք մտածում »:

Ես ուղղել եմ բայերի ապագա ժամանակը, քանի որ բնագրի հունարենում այս բայերը ներկա ժամանակով են: Իսկապես, այս խոսքերը Հիսուսն ասել է իր ժամանակակից աշակերտներին, ովքեր հարցաքննում են իրեն այս թեմայով: Տերը վերջի ժամանակ կօգտագործի այս «աղվենտիստական» թեման՝ քրիստոնյաներին մաղելու համար՝ նրանց մարգարեական հավատքի փորձության ենթարկելով: Այդ նպատակով նա ժամանակի ընթացքում հաջորդաբար կկազմակերպի չորս «աղվենտիստական» ակնկալիքներ. ամեն անգամ արդարացված է Հոգու կողմից տրված նոր լուսավորությամբ, առաջին երեքը վերաբերում են Դանիելի և Հայտնության մարգարեական տեքստերին:

V.45. « Ուրեմն ո՞վ է այն հավատարիմ և խելամիտ ծառան, որին իր տերը նշանակել է իր ժողովրդի վրա՝ ժամանակին կերակուր տալու նրանց: »

Չգույշ եղեք, որ չսխալվեք ձեր դատողություններում, քանի որ այս հատվածում խոսված « կերակուրը » ներկայումս ձեր աչքի առաջ է: Այո, հենց այս փաստաթուղթն է, որին ես տվել եմ «Բացատրեք Դանիելին և Հայտնությանը» անունը, որը կազմում է այս հոգևոր « կերակուրը », որն անհրաժեշտ է ձեր հավատքը սնուցելու համար, քանի որ այն տալիս է Հիսուս Թրիստոսից այն հարցերի բոլոր պատասխանները, որոնք դուք կարող եք օրինական կերպով տալ: , և այս պատասխաններից դուրս՝ անսպասելի բացահայտումներ, ինչպիսին է Հիսուս Թրիստոսի վերադարձի իրական ամսաթիվը, որը մեզ պարտավորեցնում է մինչև 2030 թվականի գարուն չորրորդ և վերջին «Աղվենտիստական» «սպասում»:

Անձամբ մտահոգված լինելով այս հատվածով, ես ներկայացնում եմ այս փաստաթուղթը՝ ճշմարտության Աստծուն իմ հավատարմության և իմ խոհեմության պտուղը, որովհետև ես չեմ ուզում զարմանալ Հիսուս Թրիստոսի վերադարձով: Հիսուսն այստեղ բացահայտում է իր վերջին ժամանակի ծրագիրը: Նա այս անգամ ծրագրել է « կերակուր », որը հարմար է սնուցելու իր ընտրյալների հավատը, ովքեր հավատարմորեն սպասում են նրա փառավոր վերադարձին: Եվ այս « կերակուրը » մարգարեական է:

V.46. « Երանի այն ծառային, որին իր տերը, **երբ գա**, կգտնի, որ այդպես է անում: »

Այստեղ հաստատվում է նրա փառահեղ վերադարձի համատեքստը, դա չորրորդ «աղվենտիստական» ակնկալիքն է: Ծահագրգիռ ծառան իսկապես արդեն շատ ուրախ է իմանալով Աստծո բացահայտված միտքը, նրա դատողությունը մարդկանց հավատքի վերաբերյալ: Բայց այս երանությունը կտարածվի և կվերաբերի բոլոր նրանց, ովքեր, ստանալով այս վերջին աստվածային լույսը, իրենց հերթին կտարածեն այն և կկիսվեն

ամբողջ երկրով մեկ ցրված ընտրյալների հետ, մինչև Հիսուս Քրիստոսի արդյունավետ վերադարձը:

V.47. « *Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, նա դա կհաստատի իր ողջ ունեցվածքի վրա:* »

Տիրոջ բարիքները մինչև նրա վերադարձը կվերաբերեն հոգևոր արժեքներին: Եվ ծառան դառնում է Հիսուսի համար՝ նրա հոգևոր գանձի պահապանը. նրա պատգամների և նրա բացահայտված լույսի բացառիկ ավանդապահը: Այս ամբողջ փաստաթուղթը կարդալուց հետո դուք կկարողանաք տեսնել, որ ես չեմ չափազանցում աստվածաշնչյան մարգարեական հայտնությանը «գանձ» անունը տալով: Ուրիշ ի՞նչ անուն կարող եմ տալ հայտնությանը, որը պաշտպանում է « *երկրորդ մահից* » և բացում հավերժական կյանքի ճանապարհը: Որովհետև այն ցրում և վերացնում է կասկածի հավանականությունը, որը ճակատագրական է հավատքի և փրկության համար:

V.48. « *Բայց եթե դա չար ծառան է, ով իր մեջ ասում է. «Իմ տերը ուշանում է գալ* ».

Աստծո ստեղծած կյանքը երկուական տիպի է. Ամեն ինչ ունի իր բացարձակ հակառակը. Եվ Աստված մարդկանց առաջարկեց երկու ճանապարհ, երկու ճանապարհ՝ առաջնորդելու նրանց ընտրությունը. *կյանք և բարիք, մահ և չար; ցորենն ու ցորենը; ոչխարն ու այծը , լույսն ու խավարը* : Այս հաստատում չնոգին ուղղված է չար ծառային, բայց, այնուամենայնիվ, ծառային, որը նշանակում է Աստծուց չսնուցված կեղծ հավատքը, և ամենից առաջ՝ կեղծ քրիստոնեական հավատքը, որն ավարտվում է աղվենտիստական հավատքի հասնելով և առնչվում է հենց մեր վերջին ժամանակներում: . Այլևս չստանալով լույս Հիսուս Քրիստոսից, քանի որ նա մերժեց այն, ինչ ներկայացվել էր իրեն 1982-ից 1991 թվականներին և որն ազդարարում էր նրա գալուստը 1994-ին, այս աղվենտիզմը չարության պտուղ բերեց, որի հետևանքը Աստծո առաքյալի ճառագայթումն էր 1991 թվականի նոյեմբերին: Ուշադրություն դարձրեք, որ Հիսուսը բացահայտում է սրտի թաքնված մտքերը. « *Ով ասում է իր մեջ* »: Քանի որ արտաքին կրոնական վարքագծի դրսևորումները չափազանց խաբուսիկ են. կրոնական ֆորմալիզմը փոխարինում է իրական կենդանի հավատքին, որը լի է ճշմարտության հանդեպ եռանդով:

V.49. « *... եթե նա սկսում է ծեծել իր ուղեկիցներին, եթե նա ուտում և խմում է հարբեցողների հետ* » ,

Պատկերը մի փոքր սպասված է մինչ օրս, բայց ճառագայթումը հստակորեն արտահայտում է խաղաղության ժամանակ հակադրությունն ու կռիվը, որոնք արտահայտում և նախորդում են իրական հալածանքին, որը կգա. դա պարզապես ժամանակի հարց է: 1995 թվականից ինստիտուցիոնալ աղվենտիզմը « *ուտում և խմում է հարբեցողների հետ* » այնքանով, որ դաշինք կնքեց բողոքականների և կաթոլիկների հետ՝ մտնելով էկումենիկ դաշինք: **Որովհետև** Հայտն.17.2-ում, թիրախ դարձնելով « *Մեծ Բարեգոն* » *կոչվող կաթոլիկ հավատքը և « երկիր » կոչվող բողոքական հավատքը* , Հոգին ասում է . , **և նրա պոռնկության գինուց է , որ երկրի բնակիչները հարբել է**»:

V.50. « *...այս ծառայի տերը կգա այն օրը, որը չի սպասում, և այն ժամին, որը նա չգիտի* » :

Երրորդ աղվենտիստական ակնկալիքի և 1994 թվականի ամսաթվի վերաբերյալ լույսի մերժման հետևանքը վերջապես հայտնվում է Հիսուս Քրիստոսի իսկական վերադարձի ժամանակի անտեղյակության տեսքով, այսինքն՝ աստվածային նախագծի չորրորդ աղվենտիստական ակնկալիքով: Այս անտեղյակությունը Հիսուս Քրիստոսի հետ հարաբերությունների խզման հետևանքն է, ուստի կարող ենք եզրակացնել հետևյալը. այս ողբերգական իրավիճակում հայտնված աղվենտիստներն այլևս Աստծո աչքում կամ, նրա դատողությամբ, «աղվենտիստներ» չեն:

V.51. « ...նա կպատառոտի նրան և կտա նրան իր բաժինը **կեղծավորների հետ** . այնտեղ կլինի լաց և ատամների կրճտում: »

Պատկերն արտահայտում է այն բարկությունը, որը Աստված կրերի իրեն դավաճանած կեղծ ծառաների վրա: Այս հատվածում ես նշում եմ « **կեղծավորներ** » տերմինը , որով Հոգին նշանակում է կեղծ քրիստոնյաներին Դան.11:34-ում, սակայն ավելի լայն ընթերցում է պահանջվում՝ հասկանալու համար մարգարեության թիրախավորված ժամանակի համատեքստը, որը ներառում է 33 և 35 հատվածները. « *Եվ նրանցից ամենախիմաստունը կտվորեցնի շատերին. Ոմանք կան, որ որոշ ժամանակ կենդանիվեն սրին ու բոցին, գերությանն ու թալանին: Այն ժամանակ, երբ նրանք ենթարկվեն, նրանց կօգնեն մի փոքր, և շատերին նրանց կմիանա կեղծավորությունից . Իմաստուններից ոմանք կրնկնեն, որպեսզի մաքրվեն, մաքրվեն և սպիտակվեն **մինչև վերջի ժամանակը** , քանի որ այն չի գա մինչև նշանակված ժամանակը: Հետևաբար , « չար ծառան » իսկապես նա է, ով դավաճանում է Աստծո՝ իր Տիրոջ ակնկալիքներին, և նա միանում է « **մինչև վերջի ժամանակը** », « **կեղծավորների** » ճամբարին : Այդուհետև նա կիսում է նրանց հետ Աստծո բարկությունը, որը հարվածում է նրանց մինչև վերջին դատաստանը, որտեղ նրանք ոչնչացվում են, սպառվում են « *կրակի լճում* », որը վերջնականապես տալիս է « *երկրորդ մահը* », ըստ Հայտն. 20. 15. « *Ով որ գրված չգտնվեց կյանքի գրքում, նետվեց կրակի լիճը* »:*

Ճշմարիտ հավատքի բացահայտված պատմությունը

Ճշմարիտ հավատքը

Շատ բաներ կան ասելու ճշմարիտ հավատքի թեմայով, բայց ես արդեն առաջարկում եմ այս ասպեկտը, որն ինձ թվում է առաջնահերթություն է: Յուրաքանչյուր ոք, ով ցանկանում է հարաբերություններ հաստատել Աստծո հետ, պետք է իմանա, որ երկրի և երկնքի կյանքի մասին իր պատկերացումը ծայրահեղ հակառակն է երկրի վրա հաստատված մեր համակարգի, որը կառուցված է Աստծո կողմից ներշնչված հպարտ և չար մտքերի վրա: Նրա թշնամին և նրա իսկական ընտրյալները: Հիսուսը մեզ ճանապարհի տվեց ճշմարիտ հավատքը բացահայտելու. « **Նրանց պտուղներից կճանաչեք նրանց** : Փշից խաղող ենք քաղում, տատասկից՝ թուզ: (Մատթ. 7:16)»: Ելնելով այս հայտարարության վրա՝ վստահ եղեք, որ բոլոր նրանք, ովքեր պնդում են նրա անունը և ովքեր չեն ներկայացնում, նրա հեգությունը, նրա օգտակար լինելը, իր անձնագոհությունը, նրա զոհաբերության ոգին, ճշմարտության հանդեպ սերը և Աստծո պատվիրաններին հնազանդվելու նախանձախնդրությունը, երբեք նրա ծառաները չեն եղել և չեն լինի. սա է մեզ սովորեցնում 1 Կորնթ.13-ը՝ սահմանելով իսկական սրբության խարիզման. այն, ինչ պահանջվում է Աստծո արդար դատաստանով. հատված 6. « *Նա չի ուրախանում անարդարության վրա, այլ ուրախանում է ճշմարտությամբ.* «.

Ինչպե՞ս կարող ենք հավատալ, որ հավածվողն ու հավածողը նույն կերպ են դատվում Աստծո կողմից: Ի՞նչ նմանություն կա ինքնակամ խաչված Հիսուս Քրիստոսի և հռոմեական պապական ինկվիզիցիայի կամ Ջոն Կալվինի միջև, ով մինչև մահ տանջանքների ենթարկեց տղամարդկանց և կանանց: Տարբերությունը չտեսնելու համար մենք պետք է անտեսենք աստվածաշնչյան գրվածքներից ոգեշնչված խոսքերը: Դա այդպես էր, նախքան Աստվածաշունչը աշխարհով մեկ տարածվելը, բայց քանի որ այն հասանելի է եղել աշխարհի ամենուր. ի՞նչ արդարացումներ կարող են արդարացնել մարդկանց դատողության սխալները: Մեկը չկա: Ուստի գալիք աստվածային բարկությունը կլինի շատ մեծ ու անկառավարելի:

Երեքուկես տարիները, որոնց ընթացքում Հիսուսը աշխատեց իր երկրային ծառայության մեջ, բացահայտվում են մեզ Ավետարաններում, որպեսզի մենք կարողանանք իմանալ Աստծո կարծիքով ճշմարիտ հավատքի չափանիշը. միակն է, որ կարևոր է: Նրա կյանքը մեզ առաջարկվում է որպես մոդել. օրինակ, որը մենք պետք է ընդօրինակենք, որպեսզի նա ճանաչվի որպես իր աշակերտներ: Այս ընդունումը ենթադրում է, որ մենք կհսում ենք նրա առաջարկած հավերժական կյանքի մասին նրա պատկերացումը: Այնտեղ վտարված է եսասիրությունը, ինչպես նաև կործանարար ու կործանարար հպարտությունը: Դաժանության և չարության համար տեղ չկա հավերժական կյանքում, որը առաջարկվում է միայն Հիսուս Քրիստոսի կողմից ճանաչված ընտրյալներին: Նրա պահվածքը խաղաղ հեղափոխական էր, որովհետև նա՝ Տերն ու Տերը, իրեն դարձրեց բոլորի ծառան՝ կռանալով մինչև իր աշակերտների ոտքերը լվանալու աստիճան, որպեսզի կոնկրետ իմաստ տա իր կողմից դրսևորվող հպարտ արժեքների դատապարտմանը: իր ժամանակի հրեա կրոնական գործիչները. բաներ, որոնք այսօր էլ բնորոշում են հրեա և քրիստոնյա կրոնական մարդկանց: Բացարձակ հակառակության դեպքում Հիսուս Քրիստոսում հայտնված չափանիշը հավերժական կյանքի չափանիշն է:

Իր ծառաներին ցույց տալով իրենց, իրենց թշնամիներին, Աստծո կեղծ ծառաներին ճանաչելու միջոցները, Հիսուս Քրիստոսը գործեց փրկելու նրանց հոգիները: Եվ մինչև աշխարհի վերջը իր ընտրյալների « *միջոցում* » լինելու նրա խոստումը պահպանվում է, և այն բաղկացած է նրանց ողջ երկրային կյանքի ընթացքում լուսավորելուց և պաշտպանելուց: Ճշմարիտ հավատքի բացարձակ չափանիշն այն է, որ Աստված մնում է իր ընտրյալների հետ: Նրանք երբեք չեն զրկվում նրա լույսից և նրա Սուրբ Հոգուց: Եվ եթե Աստված հեռանում է, դա այն պատճառով է, որ ընտրյալն այլևս մեկն է. նրա հոգևոր կարգավիճակը փոխվեց Աստծո արդար դատաստանում: Որովհետև նրա դատողությունը հարմարվում է մարդու վարքագծին: Անհատական մակարդակում փոփոխությունները հնարավոր են մնում երկու ուղղություններով. բարուց չար կամ չարից բարի: Բայց դա այդպես չէ կրոնական խմբերի և հաստատությունների հավաքական մակարդակում, որոնք միայն բարուց չարի են փոխվում, երբ չեն հարմարվում Աստծո կողմից հաստատված փոփոխություններին: Իր ուսուցման մեջ Հիսուսն ասում է մեզ . « *Լավ ծառը չի կարող վատ պտուղ տալ, ինչպես որ վատ ծառը չի կարող լավ պտուղ տալ* (Մատթ. 7:18): Այսպիսով, նա մեզ հասկացավ, որ իր գարշելի պտուղի պատճառով կաթոլիկ կրոնը « *վատ ծառ* » է, և որ այն, իր կեղծ

վարդապետության միջոցով, կմնա այդպիսին, նույնիսկ երբ, գրկված լինելով միապետական աջակցությունից, դադարի հալածել մարդկանց: Եվ դա նույնն է Անգլիկան կրոնի հետ, որը ստեղծվել է Հենրի VIII-ի կողմից՝ արդարացնելու իր դավանանությունները և իր հանցագործությունները. ի՞նչ արժեք կարող է տալ Աստված իր ժառանգներին և հաջորդ միապետներին: Մա նաև բողոքական կալվինիստական կրոնի դեպքն է, քանի որ այս հիմնադիր Չոն Կալվինից վախենում էին իր կոշտ բնավորության համբավից և բազմաթիվ մահապատիժների պատճառով, որոնք նա օրինականացրել էր իր Ժնև քաղաքում, որը շատ նման էր իր ժամանակի կաթոլիկ սովորույթները, ընդհուպ մինչև դրանց սահմանները: Այս բողոքականությունը չէր կարող հանեցնել քաղցր Տեր Հիսուս Քրիստոսին, և այն ոչ մի կերպ չի կարող ընդունվել որպես ճշմարիտ հավատքի օրինակ: Այնքան ճշմարիտ է, որ Դանիելին տրված իր հայտնության մեջ Աստված անտեսում է բողոքական բարեփոխումները՝ թիրախավորելով միայն 1260 տարվա պապական ռեժիմը և 1844 թվականից ի վեր բացահայտված աստվածային ճշմարտությունների կրող Յոթերորդ օրվա աղվենտիզմի պատգամների հաստատման ժամանակը: , մինչև աշխարհի վերջը, որը գալիս է 2030թ.

Պատմական չար կրոնական կեղծիքները բոլորն էլ ունեն Աստծո կողմից հաստատված մոդելի կողմեր, բայց դրանք երբեք չեն համապատասխանում դրան: Ճշմարիտ հավատքը մշտապես սնվում է Քրիստոսի Հոգով, իսկ կեղծ հավատքը՝ ոչ: Ճշմարիտ հավատքը կարող է բացատրել Աստծո աստվածաշնչյան մարգարեությունների գաղտնիքները, կեղծ հավատքը՝ ոչ: Աշխարհում շրջանառվում են մարգարեությունների բազմաթիվ մեկնաբանություններ, որոնցից յուրաքանչյուրն ավելի երևակայական է, քան նախորդը: Ի տարբերություն նրանց, իմ մեկնաբանությունները ստացվում են բացառապես Աստվածաշնչի մեջբերումներից. Ուստի ուղերձը ճշգրիտ է, կայուն, համահունչ և համահունչ Աստծո մտքին, որից այն երբեք չի շեղվում. և Ամենակարողը հսկում է դրա վրա:

Դանիելի գրքի նախապատրաստական նշումներ

Դանիել անունը նշանակում է, որ Աստված իմ դատավորն է: Աստծո դատաստանի իմացությունը հավատքի հիմնական հիմքն է, քանի որ այն տանում է արարածին հնազանդվելու իր բացահայտված և հասկացված կամքին, որը միակ պայմանն է նրա կողմից միշտ օրհնվելու համար: Աստված փնտրում է իր արարածների սերը, ովքեր այն կոնկրետացնում և ցույց են տալիս իրենց հնազանդ հավատքի միջոցով: Այսպիսով, Աստծո դատաստանը բացահայտվում է նրա մարգարեությունների միջոցով, որոնք օգտագործում են խորհրդանիշներ, ինչպես Հիսուս Քրիստոսի առակներում: Աստծո դատաստանն առաջին անգամ բացահայտվել է Դանիելի գրքով, բայց այն միայն դնում է քրիստոնեական կրոնական պատմության վերաբերյալ Նրա դատողության հիմնական հիմքերը, որոնք մանրամասնորեն կբացահայտվեն Հայտնություն գրքում:

Դանիելում Աստված քիչ բան է հայտնում, բայց այս քանակական քիչը որակական մեծ նշանակություն ունի, քանի որ այն կազմում է ընդհանուր մարգարեական Հայտնության հիմքը: Շենքերի ճարտարապետները գիտեն, թե որքան որոշիչ և որոշիչ է շինհրապարակի նախապատրաստումը: Մարգարեության մեջ դա այն դերն է, որը տրվում է Դանիել մարգարեի ստացած հայտնություններին: Իսկապես, երբ նրանց իմաստները հստակորեն հասկացվում են, Աստված հասնում է երկակի նպատակին` **ապագուցելու իր գոյությունը** և իր ընտրյալներին տալով Հոգու կողմից փոխանցված ուղերձը **հասկանալու բանալիները** : Այս «քիչ բաների» մեջ մենք նույնն ենք գտնում. Դանիելի ժամանակներից սկսած չորս համընդհանուր գերիշխող կայսրությունների հաջորդականության հայտարարությունը (Դան.2, 7 և 8); Հիսուս Քրիստոսի երկրային ծառայության պաշտոնական թվագրությունը (Դան.9); 321-ին քրիստոնեական ուրացության մասին հայտարարությունը (Դան.8), պապական թագավորությունը 1260 տարի 538-ից 1798 թվականներին (Դան.7 և 8); եւ «Ադվենտիստ» դաշինքը (Դան. 8 եւ 12) 1843-ից (մինչեւ 2030 թ.): Ես դրան ավելացնում եմ Դան.11-ը, որը, ինչպես կտեսնենք, բացահայտում է վերջնական երկրային միջուկային համաշխարհային պատերազմի ձևն ու էվոյուցիան, որը դեռ պետք է ավարտվի մինչև Փրկիչ Աստծո փառահեղ վերադարձը:

Տեր Հիսուս Քրիստոսը խորամանկորեն առաջ բերեց Դանիելի անունը` հիշելու դրա կարևորությունը նոր ուխտի համար: « *Ուրեմն, երբ տեսնեք ամայի պղծությունը, որի մասին ասաց Դանիել մարգարեն , հաստատված սուրբ վայրում, թող զգույշ լինի նա, ով կարդում է այն:* (Մատթ. 24:15) »

Եթե Հիսուսը վկայել է Դանիելի օգտին, դա այն պատճառով է, որ Դանիելը նրանից ստացել էր իր առաջին գալստյան և փառավոր վերադարձի վերաբերյալ ուսմունքները, ավելին, քան իրենից առաջ որևէ մեկը: Որպեսզի իմ խոսքերը հստակ ըմբռնվեն, դուք պետք է իմանաք, որ Քրիստոսը, ով եկել է երկնքից, նախկինում ներկայացել է Դանիելին « ***Մայքլ*** » անունով , Դան.10:13-21, 12:3-ում, և այս անունը վերցրել է Հիսուսը. -Քրիստոսը

Հայտն.12:7-ում: Այս « **Միքայել** » անվանումն ավելի հայտնի է իր լատիներեն կաթոլիկ ձևով՝ Միշել, այն անվանումը, որը տրվել է Բրետտոնական Փրանսիայի հանրահայտ Մոն Սեն-Միշելին: Դանիելի գիրքը ավելացնում է թվային մանրամասներ, որոնք թույլ են տալիս մեզ իմանալ նրա առաջին գալստյան տարին: Ուզում եմ նաև նշել, որ « **Միքայել** » անունը նշանակում է. իսկ « **Հիսուս** » անունը թարգմանվում է որպես «YHWÉH փրկում է»: Երկու անուններն էլ վերաբերում են մեծ արարիչ Աստծուն, առաջինը՝ երկնային կոչումով, երկրորդը՝ երկրային:

Ապագայի հայտնությունը մեզ ներկայացվում է որպես բազմահարկ շինարարական խաղ: Կինոյի սկզբում, մուլտֆիլմերում ռեյիեֆային էֆեկտներ ստեղծելու համար , կինոարտադրողները օգտագործում էին ապակե թիթեղներ, որոնց տարբեր ներկված նախշերը, մի անգամ վերադրվելով, պատկեր էին տալիս մի քանի մակարդակներում: Այդպես է Աստծո կողմից մշակված մարգարեության հետ:

ինչ սկսվում է Դանիելից

ԴԱՆԻԵԼԻ ԳԻՐՔ

Դուք, ովքեր կարդում եք այս ստեղծագործությունը, իմացեք, որ անսահմանափակ Ամենակարող Աստվածը կենդանի է, թեև նա թաքնված է: « **Դանիել մարգարեի** » այս վկայությունը գրվել է ձեզ դրանում համոզելու համար: Այն կրում է հին և նոր ուխտի վկայության կնիքը, որովհետև Հիսուսն այն առաջ բերեց իր աշակերտներին ուղղված խոսքերում: Նրա փորձառությունը բացահայտում է այս բարի և արդար Աստծո գործողությունը: Եվ այս գիրքը թույլ է տալիս մեզ բացահայտել այն դատողությունը, որ Աստված իրականացնում է իր միաստվածության կրոնական պատմությունը, հրեական առաջին դաշինքում, ապա քրիստոնյա, իր նոր դաշինքում, որը կառուցվել է Հիսուս Քրիստոսի թափած արյան վրա, իր 30 ապրիլի 30-ին: դարաշրջան. « **Դանիելից** » լավ ո՛վ կարող է բացահայտել Աստծո դատաստանը: Նրա անունը նշանակում է «Աստված իմ դատավորն է»: Այս ապրած փորձառությունները առակներ չեն, այլ նրա հավատարմության մոդելի աստվածային օրհնության վկայությունը: Աստված նրան ներկայացնում է այն երեք մարդկանց մեջ, որոնց կփրկեր դժբախտության մեջ Եզեկ.14:14-20: Ընտրյալների այս երեք տեսակներն են՝ « **Նոյր, Դանիելը և Հորը** »: Աստծո պատգամը մեզ հստակ ասում է, որ նույնիսկ Հիսուս Քրիստոսում, եթե մենք նման չլինենք այս մոդելներին, փրկության դուռը փակ կմնա մեզ համար: Այս ուղերձը հաստատում է այն նեղ ճանապարհը, նեղ ճանապարհը կամ նեղ դարպասը, որով ընտրյալները պետք է անցնեն դրախտ մտնելու համար՝ համաձայն Հիսուս Քրիստոսի ուսմունքի: « **Դանիելի** » և **նրա երեք ուղեկիցների** պատմությունը մեզ ներկայացվում է որպես հավատարմության օրինակ, որը Աստված փրկում է նեղության օրերին:

Բայց Դանիելի կյանքի այս պատմության մեջ կա նաև երեք հզոր թագավորների դարձի գալը, որոնց Աստված կարողացավ խլել սատանայից, որին նրանք երկրպագում էին կատարյալ անգիտությամբ: Աստված այս կայսրերին դարձրեց մարդկության պատմության մեջ իր գործի ամենահզոր խոսնակները, առաջինը, բայց նաև վերջինը, որովհետև այս մոդելավոր

մարդիկ կանհետանան, իսկ կրոնը, արժեքները, բարոյականությունը անդադար կնվազեն: Աստծո համար հոգի պոկելը երկար պայքար է, իսկ «**Նաբուգոդոնոսոր**» թագավորի դեպքն իր տեսակի մեջ չափազանց բացահայտող մոդել է: Այն հաստատում է Հիսուս Քրիստոսի՝ այս «**Քարի Հովիվի**» առակը, ով թողնում է իր հոտը կորած ոչխարին փնտրելու:

Դանիել 1

Դան 1:1 Հուդայի թագավոր Հովակիմի թագավորության երրորդ տարում Բաբելոնի Նաբուգոդոնոսոր թագավորը արշավեց Երուսաղեմի դեմ և պաշարեց այն:

1ա- Յուդայի թագավոր Յովակիմի թագավորության երրորդ տարին Հովակիմի թագավորությունը 11 տարի՝ 608-ից մինչև 597 թվականը:

3-րդ ^{տարի}՝ 605 թ.

1բ- Նաբուգոդոնոսոր

Սա Նաբուգոդոնոսոր թագավորի անվան բաբելոնյան թարգմանությունն է՝ «Նաբուն պաշտպանում է իմ ավագ որդուն»: Նաբուն գիտելիքի և գրի միջագետքի աստվածն է: Մենք արդեն կարող ենք հասկանալ, որ Աստված մտադիր է իրեն վերականգնել գիտելիքի և գրի վրա այս գորությունը:

1:2 Տերը անոր ձեռքը մատնեց Յուդայի Հովակիմ թագավորին եւ Աստուծոյ տան անօթներուն մէկ մասը: Նաբուգոդոնոսորը պարագաները տարավ Սենաարի երկիրը՝ իր աստծու տունը և դրեց իր աստծու զանձատանը:

2ա- Տերը նրա ձեռքը հանձնեց Հուդայի թագավոր Հովակիմին

Աստծո կողմից հրեական թագավորի հրաժարումն արդարացված է: Հովակիմը քսանհինգ տարեկան էր, երբ թագավոր դարձավ, և տասնմեկ տարի թագավորեց Երուսաղեմում: Նա արեց այն, ինչ չար էր իր Եհովայի աչքում:

2բ- Նաբուգոդոնոսորը սպասքը տարավ Սենաարի երկիր՝ իր աստծու տունը, դրեց իր աստծու զանձատանը:

Այս թագավորը հեթանոս է, նա չի ճանաչում ճշմարիտ Աստծուն, որին ծառայում է Իսրայելը, բայց նա հոգ է տանում իր աստծուն՝ Բելին: Իր ապագա դարձից հետո նա նույն հավատարմությամբ կծառայի Դանիելի ճշմարիտ Աստծուն:

Դան 1:3 Թագավորը հրամայեց Աշփենագին՝ իր ներքինիների պետին, բերել թագավորական ծագումով կամ ազնվական տոհմից Բարայելի որդիներից մի քանիսին,

Դան 1:4 Երիտասարդ տղաներ՝ մարմնով անարատ, արտաքինով գեղեցիկ, օժտված իմաստությամբ, հասկացողությամբ և խրատով, ունակ ծառայելու թագավորի պալատում, և որոնց պետք է սովորեցնեն քաղղեսցիների տառերն ու լեզուն:

4ա- Նաբուգոդոնոսոր թագավորը ընկերասեր և խելացի է թվում, նա միայն ձգտում է օգնել հրեա երեխաներին հաջողությամբ ինտեգրվել իր հասարակությանը և նրա արժեքներին:

Դան 1:5 Թագավորը նրանց ամեն օրվա համար նշանակեց իր սեղանի կերակուրից և իր խմած գինուց՝ մտադրվելով դաստիարակել նրանց երեք տարի, որից հետո նրանք ծառայեն ժողովրդին. թագավոր.

5ա- Ակնհայտ են թագավորի բարի զգացմունքները. Նա երիտասարդների հետ կիսվում է այն ամենով, ինչ ինքն է առաջարկում՝ իր աստվածներից մինչև սնունդ:

Դան 1:6 Նրանց թվում էին Դանիելը, Անանիան, Միսայելը և Ազարիան՝ Հուդայի որդիներից:

6ա- Բաբելոն տարված բոլոր երիտասարդ հրեաներից միայն չորսն են ցույց տվել օրինակելի հավատարմություն: Հետևյալ փաստերը կազմակերպված են Աստծո կողմից, որպեսզի ցույց տան պտուղի տարբերությունը, որ տալիս են նրանց, ովքեր ծառայում են իրեն և ում նա օրհնում է, և նրանց, ովքեր չեն ծառայում իրեն և ում նա անտեսում է:

Դան 1:7 Ներքինիների պետը նրանց անուններ տվեց՝ Դանիել Բաղթասար, Անանիա Սեդրաք, Միսայել Միսաք և Ազարիա Աբեդնագով:

7ա- Բանականությունը կիսում են այս երիտասարդ հրեաները, ովքեր համաձայն են կրել հաղթողի կողմից պարտադրված հեթանոսական անունները: Անվանումը գերազանցության նշան է և ճշմարիտ Աստծո կողմից ուսուցանված սկզբունք: Ծննդոց 2:19 Եվ Եհովա Աստված, ով ստեղծեց գետնից դաշտի բոլոր գազաններն ու երկնքի բոլոր թռչունները, նրանց բերեց մարդու մոտ, որպեսզի տեսնի, թե ինչպես է կոչելու նրանց, և որ յուրաքանչյուր կենդանի արարած կոչվի ինչ մարդ: կտա նրան.

7բ- Դանիել «Աստված իմ դատավորն է» վերանվանվել է Բելթաշազար. «Բելը կպաշտպանի»: Բելը նշանակում է սատանային, որին այս հեթանոս ժողովուրդները, կատարյալ անտեղյակության պայմաններում, ծառայեցին և մեծարեցին՝ դիվային ոգիների զոհերին:

Հանանիա «Շնորհք կամ տրված ՅԱՀՎԵ-ից» դառնում է «Սադրաք՝ «ներշնչված Ակուից»: Ակուն Բաբելոնում լուսնի աստվածն էր:

Միշաել «Ով է Աստծո արդարությունը» դառնում է Մեսչակ «որը պատկանում է Ակուին»:

Ազարիան «Օգնությունը կամ օգնությունը ՅահՎեհին է» դառնում է «Աբեդ-Նեգո» «Նեգոյի ծառան» , և այնտեղ արդեն քաղղեսցիների արևի աստվածը:

Դան 1:8 Դանիելը որոշեց չպղծվել թագավորի կերակուրներով և թագավորի խմած գինով, և նա աղաչեց ներքինիին, որ չստիպի իրեն պղծել:

Ցա- **Հեթանոսական անուն ունենալը** խնդիր չի դնում, երբ դու պարտված ես, բայց Աստծուն ամոթ զգելու աստիճան պղծելը չափազանց շատ է խնդրելու համար: Երիտասարդների հավատարմությունը ստիպեց նրանց հրաժարվել *թագավորի գինիներից և մսից*, քանի որ դրանք ավանդաբար մատուցվում էին Բաբելոնում հարգված հեթանոս աստվածների: Նրանց երիտասարդությունը չունի հասունություն, և նրանք դեռևս չեն մտածում, ինչպես Պողոսը՝ Քրիստոսի հավատարիմ վկան, ով կեղծ աստվածներին քամի է համարում (Հռոմ.14; 1Co.8): Բայց վախենալով ցնցել նրանց, ովքեր թույլ են հավատքով, նա վարվում է նրանց նման: Եթե հակառակն է գործում, ապա մեղք չի գործում, քանի որ նրա հիմնավորումը ճիշտ է: Աստված դատապարտում է կամովին կատարված պղծությունը ողջ գիտությամբ և խղճով. այս օրինակում հեթանոս աստվածներին հարգելու միտումնավոր ընտրությունը:

Դան 1:9 *Աստված Դանիելին շնորհ և շնորհք տվեց գլխավոր ներքինիի առաջ:*

9ա- Երիտասարդների հավատքը դրսևորվում է Աստծուն դժգոհելու վախով. Նա կարող է օրհնել նրանց:

1:10 *Ներքինների պետն ասաց Դանիելին. որովհետև ինչո՞ւ նա պետք է քո դեմքն ավելի վիստոված տեսնի, քան քո տարիքի երիտասարդների դեմքը: Գլուխս կբացահայտեիր թագավորին:*

Դանիել 1:11 *Այն ժամանակ Դանիելն ասաց տնտեսին, որին ավագ ներքինիը վստահել էր Դանիելի, Անանիայի, Միսայելի և Ազարիայի հսկողությունը.*

1:12 *Փորձիր քո ծառաներին տասը օրով և մեզ բանջարեղեն տուր ուտելու և ջուր խմելու.*

Դան 1:13 *Այնուհետև դու նայիր մեր երեսներին և այն երիտասարդներին, ովքեր ուտում են թագավորի կերակուրը, և քո ծառաների հետ կվարվես քո տեսածի համաձայն:*

Դան 1:14 *Եվ նա տվեց նրանց այն, ինչ նրանք խնդրեցին, և փորձեց նրանց տասը օր:*

Դան 1:15 *Տասը օրվա վերջում նրանք ավելի լավ տեսք ու հաստիկ եղան, քան բոլոր այն երիտասարդները, ովքեր ուտում էին թագավորի կերակուրը:*

15ա- Մենք կարող ենք հոգևոր համեմատություն հաստատել Դանիելի և նրա երեք ուղեկիցների փորձառության « տասը օրերի » հետ « *Զնյունիայի* » ժամանակաշրջանի Ապոյի պատգամի հալածանքի « տասը օրերի » հետ . Իրոք, երկու փորձառություններում էլ Աստված բացահայտում է նրանց թաքնված պտուղը, ովքեր պնդում են, թե իրենից են:

Դան 1:16 *Տնտեսը վերցրեց նրանց համար նախատեսված կերակուրն ու գինին և բանջարեղեն տվեց նրանց:*

16ա- Այս փորձառությունը ցույց է տալիս, թե ինչպես Աստված կարող է գործել մարդկանց մտքերի վրա, որպեսզի նրանք բարեհաճ են իր ծառաներին՝ համաձայն իր սուրբ կամքի: Քանի որ թագավորի տնտեսի ջիսկը մեծ էր, և Աստված ստիպված էր միջամտել, որպեսզի նա ընդուներ Դանիելի առաջարկները: Հավատքի փորձը հաջողություն է:

1:17 *Աստված այս չորս երիտասարդներին տվեց գիտություն, բոլոր տառերով հասկացողություն և իմաստություն. և Դանիելը բացատրեց բոլոր տեսիլքներն ու երազները:*

17ա- Աստված այս չորս երիտասարդներին շնորհեց գիտելիք, բանականություն բոլոր տառերով և իմաստություն

Ամեն ինչ Տիրոջ նվերն է: Նրանք, ովքեր չեն ճանաչում նրան, չգիտեն, թե որքանով է կախված նրանից՝ նրանք խելացի ու իմաստուն են, թե տգետ ու հիմար:

17բ- և *Դանիելը բացատրեց բոլոր տեսիլքներն ու բոլոր երազները:*

Դանիելն առաջինն իր հավատարմությունը ցույց տալու համար պատվում է Աստծու կողմից, որը նրան տալիս է մարգարեության պարգև: Մա այն վկայությունն էր, որը նա տվեց իր ժամանակին հավատարիմ Ջոզեֆին՝ եգիպտացիների գերին: Աստծո ընծաների մեջ Սողոմոնն ընտրեց նաև իմաստությունը. և այս ընտրության համար Աստված նրան տվեց մնացած ամեն ինչ՝ փառք և հարստություն: Դանիելն իր հերթին կզգա իր հավատարիմ Աստծո կողմից կառուցված այս բարձրությունը:

Դան 1:18 Այն ժամանակ, երբ թագավորը նշանակեց նրանց բերելու համար, ներքինիների պետը նրանց ներկայացրեց Նաբուգոդոնոսորին:

1:19 Թագավորը խօսեցաւ անոնց հետ. և այս բոլոր երիտասարդների մեջ Դանիելին, Անանիային, Միսայելին և Ազարիային նման մեկը չկար: Ուստի նրանք ընդունվեցին թագավորի ծառայության մեջ:

Դան 1:20 Ինչ վերաբերում է այն ամենին, ինչ պահանջում էր իմաստություն և հասկացողություն, և որոնց մասին թագավորը հարցրեց նրանց, նա գտավ, որ դրանք տասնասպատիկ գերազանցում են բոլոր մոզերին ու աստղագուշակներին, որոնք կային իր թագավորության մեջ:

20ա- Աստված այսպիսով ցույց է տալիս « տարբերությունը իրեն ծառայողների և իրեն չծառայողների միջև », որը գրված է Մադ.3:18-ում: Դանիելի և նրա ուղեկիցների անունները կմտնեն Սուրբ Գրքի վկայության մեջ, քանի որ նրանց հավատարմության դրսևորումները կձառայեն որպես օրինակ՝ քաջակերելու ընտրյալներին մինչև աշխարհի վերջը:

Դան 1:21 Այդպես էր Դանիելը մինչև Կյուրոս թագավորի առաջին տարին:

Դանիել 2

Dan 2:1 Նաբուգոդոնոսորի թագավորության երկրորդ տարում Նաբուգոդոնոսորը երազներ տեսավ. Նրա միտքը անհանգիստ էր, և նա չէր կարողանում քնել:

1ա– Ուրեմն, – 604 թ. Աստված դրսևորվում է թագավորի ոգով:

Դան 2:2 Թագավորը կանչեց մոզերին, աստղագուշակներին, կախարդներին և քաղղեացիներին, որպեսզի պատմեն իր երազները: Եկան ու ներկայացան թագավորի առաջ:

2ա- Այնուհետև հեթանոս արքան դիմում է այն մարդկանց, ում մինչ այդ վստահում էր, յուրաքանչյուրն իր ոլորտում մասնագետ լինելով:

2:3 Թագաւորն ասաց նրանց. միտքս հուզված է, և ես կցանկանայի իմանալ այս երազանքը:

3ա- Թագավորը լավ ասաց. Ես ուզում եմ իմանալ այս երազը . նա չի խոսում դրա իմաստի մասին.

Դան 2:4 Քաղղեացիները պատասխանեցին թագավորին արամեերենով. Ասա քո ծառաներին այդ մասին, և մենք կբացատրենք:

2:5 Թագաւորը դարձեալ պատասխանեց եւ ըսաւ քաղղեացիներուն. Եթե դու ինձ տեղյակ չպահես երազի և դրա բացատրության մասին, դու կպատառոտվես, և քո տները կվերածվեն աղբի կոյտի:

5ա- Թագավորի անզիջողականությունը և նրա ձեռնարկած ծայրահեղ միջոցները բացառիկ են և ներշնչված Աստծո կողմից, ով միջոցներ է ստեղծում հեթանոսական շառլատանությունը շփոթեցնելու և իր հավատարիմ ծառաների միջոցով բացահայտելու իր փառքը:

Դան 2:6 Բայց եթե ինձ պատմես երազն ու դրա բացատրությունը, ինձանից նվերներ, նվերներ և մեծ պատիվ կստանաս: Հեռուաբար, ասա երազը և դրա բացատրությունը:

6ա- Այս նվերները, նվերները և մեծ պատիվները Աստված պատրաստում է իր հավատարիմ ընտրյալների համար:

2:7 Նրանք երկրորդ անգամ պատասխանեցին. «Թող թագավորը երազը պատմի իր ծառաներին, և մենք կբացատրենք»:

Դան 2:8 Թագավորը պատասխանեց և ասաց.

8ա- Թագավորն իր իմաստուններին հարցնում է մի բան, որը երբեք չի խնդրել, և նա չի հասնում դրան:

Dan 2:9 Ուրեմն եթէ երազը ինձի ճանչցնէք, նոյն նախադասութիւնը պիտի ծածկէ՛ ձեզ բոլորիդ. դուք ուզում էք պատրաստուիլ ինձ սուտ ու կեղծիք ասելու՝ սպասելով, որ ժամանակները փոխվեն: Հեռուաբար, ասա ինձ երազանքը, և ես կիմանամ, եթե կարողանաս բացատրություն տալ ինձ:

9ա- դուք ուզում էք պատրաստուիլ ինձ սուտ ու կեղծիք ասելու՝ սպասելով, որ ժամանակները փոխվեն

Այս սկզբունքով է, որ մինչև աշխարհի վերջը հարստանում են բոլոր կեղծ տեսանողները և գուշակները:

9բ- Հեռուաբար, ասա ինձ երազը, և ես կիմանամ, եթե կարողանաս բացատրություն տալ ինձ

Առաջին անգամ այս տրամաբանական պատճառաբանությունն արտահայտվում է տղամարդու մտքում: Ծառլատանները հիանալի ժամանակ են անցկացնում՝ իրենց միամիտ և չափից դուրս դյուրահավատ հաճախորդներին ինչ-որ բան ասելով: Թագավորի խնդրանքը քողարկում է նրանց սահմանը:

2:10 Քաղղեացիները պատասխանեցին թագաւորին. ոչ մի թագաւոր, որքան էլ նա մեծ ու հզոր լինէր, երբևէ նման բան չի պահանջել որևէ հրաշագործից, աստղագուշակից կամ քաղղեացուց:

10ա- Նրանց խոսքերը ճշմարիտ են, քանի որ մինչ այդ Աստված չէր միջամտել նրանց դիմակազերծելու համար, որպեսզի նրանք հասկանան, որ նա է միակ Աստվածը, և որ իրենց հեթանոսական աստվածությունները ոչ այլ ինչ են, քան ոչ այլ ինչ և կուռքեր՝ կառուցված ձեռքերով և մարդկանց հոգիներով: անցնել դիվային ոգիներին:

Դան 2:11 *Ինչ է խնդրում թագավորը, դժվար է. չկա մեկը, ով կարող է ասել թագավորին, բացի աստվածներից, որոնց բնակարանը մարդկանց մեջ չէ:*

11ա- Այստեղ իմաստունները անհերքելի ճշմարտություն են արտահայտում. Բայց այս դիտողություններն անելով՝ նրանք ընդունում են, որ հարաբերություններ չունեն *աստվածների հետ*, մինչդեռ մշտապես նրանց հետ խորհրդակցում են խաբված մարդիկ, ովքեր կարծում են, որ իրենց միջոցով թաքնված աստվածներից պատասխաններ կստանան: Թագավորի նախաձեռնած մարտահրավերը մերկացնում է նրանց: Եվ դրան հասնելու համար պահանջվում էր ճշմարիտ Աստծո անկանխատեսելի և անսահման իմաստությունը, որն արդեն վեհորեն բացահայտված էր Սողոմոնի՝ աստվածային իմաստության այս վարպետի մոտ:

Դան 2:12 *Այդ պատճառով թագավորը բարկացավ և սաստիկ բարկացավ: Նա հրամայեց մահապատժի ենթարկել Բաբելոնի բոլոր իմաստուններին:*

Դան 2:13 *Դատավճիռը հրապարակվեց, իմաստունները մահապատժի ենթարկվեցին, և նրանք փնտրում էին Դանիելին ու նրա ընկերներին, որ կործանեն իրենց:*

13ա- Իր ծառաներին մահվան առաջ դնելով է, որ Աստված փառքով կհարուցի նրանց Նաբուգոդոնոսոր թագավորի հետ: Այս ռազմավարությունը կանխագուշակում է ադվենտիստական հավատքի վերջին փորձը, որտեղ ընտրյալները կսպասեն մահը, որը որոշում է կայացվել ապստամբների կողմից որոշված ամսաթվին: Բայց այստեղ կրկին իրավիճակը կփոխվի, քանի որ մահացածները կլինեն այն ապստամբները, ովքեր կսպանեն միմյանց, երբ գորավոր և հաղթական Քրիստոսը հայտնվի երկնքում՝ դատելու և դատապարտելու նրանց:

Դանիել 2:14 *Այն ժամանակ Դանիելը խելամտորեն և խելամտորեն խոսեց Արյոքի՝ թագավորի պահակախմբի հրամանատարի հետ, որը դուրս էր եկել Բաբելոնի իմաստուններին սպանելու:*

2:15 *Նա պատասխանեց և ասաց Արյոքին թագավորի գորավարին. Արյոկը Դանիելին բացատրեց հարցը:*

2:16 *Դանիելը գնաց թագավորի մոտ և աղաչեց, որ իրեն ժամանակ տա թագավորին բացատրություն տալու համար:*

16ա- Դանիելը գործում է ըստ իր բնույթի և իր կրոնական փորձառության: Նա գիտի, որ իր մարգարեական պարգևները տրված են իրեն Աստծուց, ում վրա նա սովոր է իր ողջ վստահությունը դնել: Իմանալով, թե թագավորը ինչ է հարցնում, նա գիտի, որ Աստված ունի պատասխանները, բայց արդյոք իր կամքն է դրանք հայտնի դարձնել իրեն:

2:17 *Այն ժամանակ Դանիելը գնաց իր տուն և ասաց Անանիային, Միսայելին և Ազարիային իր ընկերներին այս մասին:*

17ա- Չորս երիտասարդներն ապրում են Դանիելի տանը: « Նման հոռի մարդիկ միասին » և նրանք ներկայացնում են Աստծո ժողովը: Արդեն Հիսուս Քրիստոսից առաջ, « ուր երկու կամ երեք հոգի հավաքվում են իմ անունով, ես

նրանց մեջ եմ », ասում է Տերը: Եղբայրական սերը միավորում է այս երիտասարդներին, ովքեր դրսևորում են համերաշխության գեղեցիկ ոգի:

Դան 2:18 *հորդորում է նրանց ողորմություն խնդրել երկնքի Աստծուց, որպեսզի Դանիելը և նրա ուղեկիցները չկործանվեն Բաբելոնի մնացած իմաստունների հետ:*

18ա- Իրենց կեանքին դեմ այսպիսի ուժեղ սպառնալիքի մը բախուելով, բուն աղօթքը եւ անկեղծ ծոմը ընտրեալներուն միակ զէնքն են: Նրանք դա գիտեն և կապասեն իրենց Աստծո պատասխանին, ով արդեն տվել է նրանց այնքան ապացույցներ, որ սիրում է իրենց: Աշխարհի վերջում մահվան հրամանագրի թիրախ դարձած վերջին ընտրյալները նույն կերպ կվարվեն:

Դան 2:19 *Այնուհետև գաղտնիքը բացահայտվեց Դանիելին գիշերվա տեսիլքում: Եվ Դանիելը օրհնեց երկնքի Աստծուն:*

19ա- Իր ընտրյալների խնդրանքով, հավատարիմ Աստված այնտեղ է, որովհետև նա կազմակերպեց փորձությունը՝ վկայելու իր հավատարմության մասին Դանիելի և նրա երեք ուղեկիցների համար. նրանց թագավորի կառավարության ամենաբարձր պաշտոններին բարձրացնելու համար: Նա, փորձառության հետևից, դրանք անփոխարինելի կդարձնի այս թագավորի համար, որին նա կառաջնորդի և վերջապես դարձի կգա: Այս դարձը կլինի Աստծո կողմից բացառիկ առաքելության համար սրբազործված չորս երիտասարդ հրեաների հավատարիմ և անմեղսունակ վարքի պտուղը:

2:20 Դանիելը *պատասխանեց. «Օրհնյալ լինի Աստծո անունը հավիտյանս հավիտենից»:* Իմաստությունն ու ուժը պատկանում են նրան:

20ա- Լավ արդարացված գովասանք, քանի որ նրա իմաստության ապացույցը, այս փորձառության մեջ, անհերքելիորեն ցուցադրվում է: Նրա ուժը Հովակիմին հանձնեց Նաբուգոդոնոսորին, և նա իր գաղափարները դրեց այն մարդկանց մտքերին, ովքեր պետք է աջակցեին նրա նախագծին:

Դան 2:21 *Նա է, ով փոխում է ժամանակներն ու հանգամանքները, տապալում և հաստատում է թագավորներին, իմաստություն է տալիս իմաստուններին և գիտություն՝ խելացիներին:*

21ա- Այս համարը հստակ արտահայտում է Աստծուն և նրան հավատալու բոլոր պատճառները: Նաբուգոդոնոսորն ի վերջո դարձի կգա, երբ լիովին գիտակցի այս բաները:

Դան 2:22 *Նա բացահայտում է խորն ու թաքնվածը, գիտի, թե ինչ է խախարում, և յույսը մնում է նրա հետ:*

22ա- Մատանան կարող է նաև բացահայտել խորն ու թաքնվածը, բայց լույսը նրա մեջ չէ: Նա դա անում է մարդկանց ճշմարիտ Աստծուց գայթակղելու և հեռացնելու համար, ով, երբ դա անում է, գործում է փրկելու իր ընտրյալներին՝ բացահայտելով նրանց մահացու թակարդները, որոնք ստեղծվել են երկրային խավարի դատապարտված դևերի կողմից՝ Հիսուս Քրիստոսի մեղքի նկատմամբ հաղթանակից ի վեր: և մահ.

Դան 2:23 *Իմ հայրերի Աստված, ես փառավորում և գովաբանում եմ քեզ, որ դու ինձ իմաստություն և ուժ տվեցիր, և որ ինձ հայտնի դարձրեցիր այն, ինչ մենք քեզանից խնդրեցինք, և դու մեզ հայտնեցիր թագավորի գաղտնիքը:*

23ա- Իմաստությունն ու ուժը Աստծո մեջ էին Դանիելի աղոթքի մեջ, և Աստված դրանք տվեց նրան: Այս փորձառության մեջ մենք տեսնում ենք, որ

կատարվում է Հիսուսի ուսուցանած սկզբունքը. « *խնդրեք և կտրվի ձեզ* »: Բայց հստակ հասկանալի է, որ այս արդյունքը ստանալու համար դիմողի հավատարմությունը պետք է դիմակայել բոլոր փորձություններին: Դանիելի ստացած ուժը կվերցնի թագավորի մտքերի վրա գործող ձև, որը կենթարկվի անհերքելի ակնհայտ ապացույցի, որը կստիպի նրան ընդունել Դանիելի Աստծո գոյությունը, որը մինչ այդ անհայտ էր իր և իր ժողովրդի համար :

2:24 *Դրանից հետո Դանիելը գնաց Արյոքի մոտ, որին թագավորը պատվիրել էր ոչնչացնել Բաբելոնի իմաստուններին. և նա գնաց և սասց նրան. «Մի՛ կործանիր Բաբելոնի իմաստուններին»: Ինձ տարեք թագավորի առաջ, և ես թագավորին բացատրություն կտամ:*

24ա- Աստվածային սերը կարդացվում է Դանիելում, ով մտածում է իմաստուն հեթանոսների համար կյանք ձեռք բերելու մասին: Սա կրկին վարքագիծ է, որը վկայում է Աստծուն իր բարության և կարեկցանքի մասին՝ կատարյալ խոնարհության հոգեվիճակում: Աստված կարող է գոհ լինել, նրա ծառան փառաբանում է նրան իր հավատքի գործերով:

2:25 *Արյոքը Դանիելին շտապ բերեց թագավորի առաջ և սասց նրան. «Հուդայի գերիների մեջ մի մարդ եմ գտել, որը բացատրություն կտա թագավորին:*

25ա- Աստված թագավորին պահում է մեծ տանջանքի մեջ, և նրա ուզած պատասխանը ստանալու լոկ հեռանկարը կհանգեցնի նրա բարկությունն անմիջապես:

2:26 *Թագավորը պատասխանեց Դանիելին, որի անունը Բաղթասարասար էր. «Կարո՞ղ ես ինձ ցույց տալ իմ տեսած երազը և դրա բացատրությունը»:*

26ա- Նրան տրված հեթանոսական անունը ոչինչ չի փոխում: Նրան սպասված պատասխանը կտա Դանիելն ու ոչ թե Բաղթաշացարը:

2:27 *Դանիելը պատասխանեց թագավորի ներկայությամբ և սասց. «Թագավորի խնդրանքը մի գաղտնիք է, որը իմաստունները, աստղագուշակները, մոգերն ու գուշակները չեն կարողանում հայտնել թագավորին:*

27ա- Դանիելը բարեխոսում է իմաստունների անունից: Այն, ինչ թագավորը խնդրեց նրանցից, նրանց հասանելի չէր:

Dan 2:28 *Բայց երկնքում կա մի Աստված, որը բացահայտում է գաղտնիքները, և Նաբուգոդոնոսոր թագավորին հայտնի է դարձնում, թե ինչ է լինելու ժամանակների վերջում: Սա ձեր երազանքն է և այն տեսիլքները, որոնք ունեցել էք ձեր անկողնում:*

28ա- Բացատրության այս սկիզբը Նաբուգոդոնոսորին ուշադիր կդարձնի, քանի որ ապագայի թեման միշտ տանջել և նեղել է տղամարդկանց, և այս թեմայով պատասխաններ ստանալու հեռանկարը հուզիչ և մխիթարական է: Դանիելը թագավորի ուշադրությունն ուղղում է անտեսանելի կենդանի Աստծուն, ինչը զարմանալի է նյութականացված աստվածներին պաշտող թագավորի համար:

2:29 *Քո անկողնում, ո՛վ թագավոր, մտքեր են ծագել քեզ հետ, թե ինչ կլինի այս ժամանակից հետո. և նա, ով բացահայտում է գաղտնիքները, ձեզ հայտնել է, թե ինչ է լինելու:*

2:30 *Եթե այս գաղտնիքը բացահայտվել է ինձ, դա այն պատճառով չէ, որ իմ մեջ ավելի մեծ իմաստություն կա, քան բոլոր կենդանիներինը. բայց դա այն է, որ բացատրությունը տրվի թագավորին, և դու իմանաս քո սրտի մտքերը:*

30ա- այնպես չէ, որ իմ մեջ ավելի բարձր իմաստություն կա, քան բոլոր կենդանի մարդկանցը. բայց դա այնպես է, որ բացատրությունը տրվի թագավորին

Կատարյալ խոնարհություն գործի մեջ: Դանիելը մի կողմ է գնում և թագավորին ասում, որ այս անտեսանելի Աստվածն իրենով է հետաքրքրում. այս Աստվածն ավելի հզոր և արդյունավետ է, քան նրանք, ում մինչ այդ ծառայել է: Պատկերացրեք այս խոսքերի ազդեցությունը նրա մտքի և սրտի վրա:

30 բ- և իմացիր քո սրտի մտքերը

Հեթանոսական կրոնում անտեսվում են ճշմարիտ Աստծո բարու և չարի չափանիշները: Թագավորներին երբեք չեն հարցաքննում, որովհետև նրանցից վախենում և սարսափում են, որովհետև նրանց հզորությունը մեծ է: Ճշմարիտ Աստծո բացահայտումը Նաբուգոդոնոսորին թույլ կտա աստիճանաբար բացահայտել իր բնավորության թերությունները. այն, ինչ ոչ ոք չէր ունենա համարձակություն անել իր ժողովրդի մեջ: Դասը նաև մեզ է ուղղված՝ մենք կարող ենք իմանալ մեր սրտի մտքերը միայն այն դեպքում, եթե Աստված գործում է մեր խղճի մեջ:

2:31 Ո՛վ թագավոր, դու նայեցիր և տեսար մի մեծ պատկեր. այս արձանը հսկայական էր և արտաստվոր շքեղությամբ. նա կանգնեց քո առջև, և նրա տեսքը սարսափելի էր:

31ա- տեսար մեծ արձան; այս արձանը հսկայական էր և արտաստվոր շքեղությամբ

Արձանը կպատկերացնի երկրային մեծ կայսրությունների հաջորդականությունը, որոնք կհաջորդեն մեկը մյուսին մինչև Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձը, հետևաբար նրա հսկայական տեսքը : Նրա շքեղությունն այն հաջորդական կառավարիչներինն է, որոնք պատված են հարստությամբ, փառքով և տղամարդկանց կողմից մատուցված պատիվներով:

31բ- նա կանգնեց քո առջև, և նրա տեսքը սարսափելի էր:

Արձանի կողմից գուշակված ապագան թագավորի առջև է և ոչ թե նրա հետևում: Նրա սարսափելի կողմը մարգարեանում է մարդկային բազմաթիվ մահեր, որոնք կառաջացնեն, պատերազմներն ու հալածանքները, որոնք բնութագրելու են մարդկության պատմությունը մինչև աշխարհի վերջը. կառավարիչները քայլում են դիակների վրայով:

2:32 Այս պատկերի գլուխը մաքուր ոսկի էր. նրա կուրծքն ու ձեռքերը արծաթից էին. նրա որովայնն ու ազդրերը պղնձից էին.

32ա- Այս արձանի գլուխը մաքուր ոսկուց էր

Դանիելը դա կհաստատի 38-րդ հատվածում, ոսկու գլուխը ինքը Նաբուգոդոնոսոր թագավորն է: Այս խորհրդանիշը բնութագրում է նրան, քանի որ նախ նա դարձի կգա և հավատքով կծառայի ճշմարիտ արարիչ Աստծուն: Ոսկին մաքրված հավատքի խորհրդանիշն է Ա Պետրոս 1.7-ում : Նրա երկար թագավորությունը կնշի կրոնական պատմությունը և կհիմնավորի նրա հիշատակումը Աստվածաշնչում: Բացի այդ, նա հանդիսանում է երկրային տիրակալների իրավահաջորդությունների կառուցման **դեկավարը** : Մարգարեությունը սկսվում է նրա գահակալության առաջին տարում՝ 605 թ.

32բ- *նրա կուրծքն ու ձեռքերը արծաթից էին*

Արծաթն ավելի քիչ արժեք ունի, քան ոսկին: Այն փոխվում է, ոսկին մնում է անփոփոխ: Մենք ականատես ենք մարդկային արժեքների դեգրադացիայի, որը հետևում է արձանի նկարագրությանը վերևից վար: 539 թվականից Մարտի և պարսիկների կայսրությունը կհաջորդի Քաղդեական կայսրությանը:

32c- *Նրա փորն ու ազդրերը պղնձից էին*

Արույրը նույնպես ավելի քիչ արժեք ունի, քան արծաթը: Այն պղնձի հիմքով մետաղական համաձուլվածք է: Այն սարսափելիորեն փչանում է և ժամանակի ընթացքում փոխում տեսքը: Այն նաև ավելի կոշտ է, քան արծաթը, ինքնին ավելի կոշտ, քան ոսկին, որը միայնակ մնում է շատ ճկուն: Մեռականությունը Աստծո կողմից ընտրված կերպարի կենտրոնում է, բայց դա նաև մարդկային վերարտադրության պատկերն է: Հունական կայսրությունը, քանի որ իսկապես այդպես է, իսկապես շատ բեղմնավոր կլինի՝ մարդկությանը տալով իր հեթանոսական մշակույթը, որը կշարունակվի մինչև աշխարհի վերջը: Հաված ու ձուլածո արույրից պատրաստված հունական արձանները մարդկանց հիացմունքն են վայելելու մինչև վերջ: Մարմնի մերկությունը բացահայտված է, և նրա այլասերված բարքերը անսահման են. Այս բաները հունական կայսրությունը դարձնում են մեղքի բնորոշ խորհրդանիշ, որը կդիմանա դարերի և հազարամյակների ընթացքում մինչև Քրիստոսի վերադարձը: Դան.11:21-ից մինչև 31-ը հունական թագավոր Անտիոքոս 4-ը, որը հայտնի է որպես Եպիփանես, որը հալածում էր հրեա ժողովրդին «7 տարի»՝ 175-ից մինչև 168 թվականների միջև ընկած ժամանակահատվածում, կներկայացվի որպես պապական հալածողի մի տեսակ, որին նա նախորդում է այս գլխի մարգարեական պատմությունը: Այս 32-րդ համարը հաջորդաբար խմբավորում և արթնացնում էր կայսրությունները, որոնք տանում էին դեպի Հռոմեական կայսրություն:

Դան 2:33 *նրա ոտքերը երկայթից են. նրա ոտքերը՝ մասամբ երկայթից, մասամբ՝ կավից:*

33ա- *նրա ոտքերը՝ երկայթից*

Որպես չորրորդ մարգարեացված կայսրություն, Հռոմը բնութագրվում է առավելագույն կարծրացումով, որը ներկայացված է երկայթով: Այն նաև ամենատարածված մետաղն է, որը օքսիդանում է, ժանգոտվում և քայքայվում: Այստեղ կրկին հաստատվում է վատթարացումը և այն աճում է: Հռոմեացիները բազմաստված են. նրանք ընդունում են հաղթված թշնամիների աստվածներին: Այսպես հունական մեղքն իր ընդլայնմամբ կտարածվի իր կայսրության բոլոր ժողովուրդների վրա:

33բ- *նրա ոտքերը, մասամբ երկայթ, մասամբ կավե*

Այս փուլում կավե հատվածը թուլացնում է այս կոշտ գերիշխանությունը: Բացատրությունը պարզ է և պատմական: 395 թվականին Հռոմեական կայսրությունը փլուզվեց, և դրանից հետո *արձանի ոտքերի տասը մատները* կստեղծեին *տասը* անկախ քրիստոնեական թագավորություններ, բայց բոլորը դրվեցին Հռոմի եպիսկոպոսի կրոնական հսկողության տակ, որը կդառնար Պապ 538 թվականից: Այս տասը թագավորները հիշատակված Դան.7:7 և 24-ում:

Dan 2:34 Մինչ դուք դիտում էիք, մի քար ընկավ առանց ձեռքի, հարվածեց արձանի երկայթից ու կավե ոտքերին և կտոր-կտոր արեց դրանք:

34ա- Հարվածող քարի պատկերը ներշնչված է քարկոծման միջոցով մահվան պրակտիկայից: Սա հին Իսրայելում մեղավոր մեղավորների մահապատժի չափանիշն էր: Այսպիսով, այս քարը գալիս է քարկոծելու երկրային մեղավորներին: Աստուծոյ բարկութեան վերջին պատուհասը պիտի ըլլայ կարկուտը, համաձայն Յայտ.16:21: Այս պատկերը մարգարեանում է Քրիստոսի գործողությունը մեղավորների դեմ նրա փառավոր աստվածային վերադարձի ժամանակ: Չեկ.3.9-ում Հոգին Քրիստոսին տալիս է քարի պատկեր, որի գլխավորն է անկյունում, որով Աստված սկսում է իր հոգևոր շենքի կառուցումը. *այս մեկ քարի վրա յոթ աչք կա. ահա, ես ինքս կփորագրեմ այն, ինչ փորագրված կլինի այնտեղ, ասում է Չորսաց Տերը. և ես մեկ օրում կվերացնեմ այս երկրի անօրենությունը*: Այնուհետև կարդում ենք Չակ.4.7-ում. *Ո՛վ ես դու, մեծ լեռ, Չորսաբարեղից առաջ: Դուք կհարթվեք: Ես կդնի հիմնական քարը խրախուսանքների մեջ՝ շնորհք, շնորհք նրան*: Այս նույն տեղում, 42 և 47 համարներում կարդում ենք. *Ես ասաց ինձ. Ի՞նչ ես տեսնում: Ես պատասխանեցի. «Տեսնում եմ, և ահա մի ամբողջ ոսկյա մոմակալ կա՝ վրան մի ծաղկաման, վրան ունի յոթ ճրագ, և յոթ ճրագակալներ կան աշտանակի վերևի լամպերի համար : ... Քանզի նրանք, ովքեր արհամարհեցին թույլ սկզբի օրը, կուրախանան, երբ տեսնեն Չորսաբարեղի ձեռքի մակարդակը: Այս եօթը Տիրոջ աչքերն են, որոնք վազում են ամբողջ երկրի վրայով* : Այս հաղորդագրությունը հաստատելու համար Հայտն.5:6-ում կգտնենք այս պատկերը, որում քարի յոթ աչքերը և աշտանակը վերագրվում են Աստծո Գառին, այն է՝ Հիսուս Քրիստոսին: *Եվ ես տեսա կեսին. գահը և չորս կենդանի էակները, և երեցների մեջ մի գառ, որը սպանված էր այնտեղ: Ես ուներ յոթ եղջյուր և յոթ աչք, որոնք Աստծո յոթ հոգիներն են, որոնք ուղարկվել են ամբողջ երկրով մեկ*: Մեղավոր ժողովուրդների դատաստանը, որն իրականացվում է անձամբ Աստծո կողմից, մարդկային ոչ մի ձեռք չի միջամտում:

2:35 Այն ատեն երկայթը, կալը, պղինձը, արծաթը եւ ոսկին իրարմէ ջարդուեցան ու դարձան ամառային կալէն դուրս ելնող յարդի պէս. քամին տարավ նրանց, և նրանց հետք չգտնվեց: Բայց այն քարը, որը զարկեց պատկերին, դարձավ մեծ լեռ և լցրեց ամբողջ երկիրը:

35ա– Այնուհետև երկայթը, կալը, պղինձը, արծաթն ու ոսկին միասին ջարդվեցին և եղան հարդի պէս, որը ամռանը դուրս է գալիս կալից. քամին տարավ նրանց, և նրանց հետք չգտնվեց:

Քրիստոսի վերադարձի ժամանակ ոսկով, արծաթով, արույրով, երկայթով և կավով խորհրդանշված ժողովուրդների ժառանգները մնացին իրենց մեղքերի մեջ և արժանի էին նրա կողմից կործանման, և պատկերը մարգարեանում է այս ոչնչացումը:

35բ- Բայց արձանը զարկող քարը մեծ լեռ եղաւ եւ լցրեց ամբողջ երկիրը

Հայտնությունը կրացահայտի, որ այս հայտարարությունը ամբողջությամբ կիրականանա միայն *հազարամյա* երկնային դատաստանից հետո՝ ընտրյալների տեղադրմամբ նորացված երկրի վրա՝ Հայտն. 4, 20, 21 և 22:

Դան 2:36 Սա է երազանքը. Բացատրությունը կտանք թագավորի առաջ:

36ա- Թագավորը վերջապես լսում է այն, ինչ երագում էր: Նման պատասխան չի կարելի հորինել, քանի որ նրան հնարավոր չէր խաբել: Նա, ով նկարագրում է նրան այս բաները, ուրեմն ինքը ստացել է նույն տեսիլքը: Եվ նա նույնպես արձագանքում է թագավորի խնդրանքին՝ ցույց տալով, որ կարող է մեկնաբանել պատկերները և տալ դրանց իմաստը:

2:37 Ո՛վ թագաւոր, դու թագաւորներուն թագաւորն ես, որովհետեւ երկնքի Աստուածը քեզ տուած է իշխանութիւն, զօրութիւն, զօրութիւն եւ փառք.

37ա- Ես իսկապես գնահատում եմ այս համարը, որտեղ մենք տեսնում ենք, որ Դանիելը ոչ պաշտոնական խոսում է հզոր թագավորի հետ, ինչը ոչ ոք չէր համարձակվի անել մեր այլասերված և ապականված օրերում: Ոչ պաշտոնական խոսքը վիրավորական չէ, Դանիելը հարգանքով է վերաբերվում քաղղեացիների թագավորին: Tuinality-ը միայն քերականական ձևն է, որն օգտագործվում է առանձին սուբյեկտի կողմից, որն արտահայտվում է մեկ երրորդ կողմի առաջ: Եվ «ինչքան էլ թագավորը մեծ է, նա պակաս մարդ չէ», ինչպես իր ժամանակին կարողացավ ասել դերասան Մոլիերը: Եվ չարդարացված երդումների շեղումը ծնվել է նրա ժամանակ՝ Լյուդովիկոս 14-ի՝ հպարտ «արևի թագավորի» հետ:

37b- Ո՛վ թագավոր, դու թագավորների թագավորն ես, որովհետեւ երկնքի Աստվածը քեզ է տվել կայսրությունը.

Ավելի քան հարգանք, Դանիելը բերում է թագավորին երկնային ճանաչում, որի մասին նա տեղյակ չէր: Իրականում, թագավորների երկնային Թագավորը վկայում է, որ կառուցել է թագավորների երկրային թագավորը: Թագավորների վրա կառավարելը կայսերական տիտղոսն է: Կայսրության խորհրդանիշը « *արծվի թելերն* » են, որոնք այն կրնութագրեն որպես առաջին կայսրություն Դան.7.

37c- հզորություն,

Այն սահմանում է բազմությունների վրա գերակայելու իրավունքը և չափվում է քանակով, այսինքն՝ զանգվածով:

Այն կարող է գլուխը շրջել և հպարտությամբ լցնել հզոր թագավորին: Թագավորը երբեմն տրվելու է հպարտությանը, և Աստված կբուժի նրան Դան.4-ում բացահայտված նվաստացման դաժան փորձության միջոցով: Նա պետք է ընդունի այն միտքը, որ իր ուժը ձեռք է բերել ոչ թե իր ուժով, այլ այն պատճառով, որ ճշմարիտ Աստվածն է դա տվել իրեն: Դան.7-ում այս իշխանությունը կվերցնի մարերի և պարսիկների *արջի խորհրդանշական պատկերը*:

Իշխանություն ձեռք բերելով, երբեմն, իրենց մեջ և կյանքում դատարկություն զգալով, տղամարդիկ ինքնասպան են լինում: Ուժը ստիպում է ձեզ երևակայել մեծ երջանկություն ձեռք բերելու մասին, որը չի գալիս: «Ամբողջ նոր, ամեն ինչ գեղեցիկ», ասում է ասացվածքը, բայց այս զգացումը հազիվ թե տևի: Ժամանակակից կյանքում ճանաչված և հիացած ու հարստացած արվեստագետներն ավարտվում են ինքնասպանությամբ՝ չնայած ակնհայտ, շլացուցիչ ու փառահեղ հաջողությանը:

37d- ուժ

Այն նշանակում է գործողությունը, ճնշումը սահմանափակման տակ, որը ստիպում է հակառակորդին թեքվել կռվի ժամանակ: Բայց այս կռիվը կարելի է մղել սեփական անձի դեմ: Այնուհետև մենք խոսում ենք

բնավորության ուժի մասին: Ուժը չափվում է որակով և արդյունավետությամբ:

Այն ունի նաև իր խորհրդանիշը՝ *առյուծը*՝ ըստ Դատավորների 14:18-ի՝ «*ինչն առյուծից ուժեղ է, մեղրից քաղցր է*»: Առյուծի ուժը մկանների մեջ է. նրա թաթերն ու ճանկերը, բայց հատկապես բերանի բերանը, որը բռնում և խեղդում է իր զոհերին նախքան նրանց կուլ տալը: Սամսոնի կողմից փղշտացիներին առաջադրված հանելուկի այս պատասխանի շեղված բացահայտումը կդառնա նրա կողմից նրանց դեմ անգուգական ուժի գործողության հետևանքը:

37- *և փառք .*

Այս բառը փոխում է իմաստը իր երկրային և երկնային պատկերացումներում: Նաբուգոդոնոսորը մարդկային փառք ձեռք բերեց մինչև այս փորձառությունը: Երկրի վրա բոլոր արարածների ճակատագիրը տիրելու և որոշելու հաճույքը: Մնում է, որ նա բացահայտի սելեստիալ փառքը, որը ձեռք կբերի Հիսուս Զրիստոսը՝ իրեն՝ Տերն ու Տերը դարձնելով իր ծառաների ծառան: Իր փրկության համար նա ի վերջո կընդունի այս փառքը և դրա երկնային պայմանները:

Դան 2:38 *Նա քո ձեռքը մատնեց, ուր էլ որ նրանք բնակվեն՝ մարդկանց որդիներին, դաշտի գազաններին ու երկնքի թռչուններին, և քեզ տիրակալ կարգեց նրանց բոլորի վրա. ոսկե գլուխը.*

38ա- Այս պատկերը կօգտագործվի Դան.4.9-ում Նաբուգոդոնոսորին նշանակելու համար:

38բ- *դու ոսկու գլուխն ես:*

Այս խոսքերը ցույց են տալիս, որ Աստված նախապես գիտի, թե Նաբուգոդոնոսորն ինչ ընտրություններ է կատարելու: Այս խորհրդանիշը՝ *ոսկու գլուխը*, մարգարեանում է նրա ապագա սրբացումը և նրա ընտրությունը հավերժական փրկության համար: Ոսկին մաքրված հավատքի խորհրդանիշն է ըստ 1 Պետրոս 1.7, *որպեսզի ձեր հավատքի փորձությունը, ավելի թանկ, քան փչացող ոսկին (որը, սակայն, փորձվում է կրակով), կարող է հանգեցնել գովասանքի, փառքի և պատվի, երբ Հիսուս Զրիստոսը հայտնվի*: . Ոսկին, այս ճկուն մետաղը, այս մեծ թագավորի կերպարն է, ով թույլ է տալիս իրեն կերպարանափոխվել Արարիչ Աստծո գործով:

2:39 *Քեզնից յետոյ մի ուրիշ թագաւորույթին պիտի ծագի՝ քոնից փոքր. սպա երրորդ թագավորությունը, որը կլինի պղնձից, և կտիրի ամբողջ երկրի վրա.*

39ա- Ժամանակի ընթացքում մարդու որակը կվատթարանա. Արձանի կրծքավանդակի և երկու թեւերի արծաթը փոքր է գլխի ոսկուց: Ինչպես Նաբուգոդոնոսորը, Դարեհ Մեղը դարձի կգա, Կյուրոս 2 պարսիկը նույնպես ըստ ԵՄԳ.1:1-4, բոլորը նույնպես սիրում են Դանիելին. և նրանցից հետո Պարսից Դարեհը և Արտաշես 1-ը ^{ըստ} Էսդ.6-ի և 7-ի: Փորձությունների ժամանակ նրանք կուրախանան՝ տեսնելով, որ հրեաների Աստվածն իրեն օգնության է հասնում:

39բ- *այնուհետև երրորդ թագավորությունը, որը կլինի պղնձից, և որը կտիրի ամբողջ երկրի վրա:*

Այստեղ իրավիճակը լրջորեն վատանում է հունական կայսրության համար: Արույրը, այն խորհրդանիշը, որը ներկայացնում է այն, նշանակում է

անմաքրություն, Վեղք : Դան.10-ի և 11-ի ուսումնասիրությունը մեզ թույլ կտա հասկանալ, թե ինչու: Բայց արդեն հարցականի տակ է ժողովրդի մշակույթը որպես հանրապետական ազատության հորինող և դրա բոլոր այլասերված ու կոռումպացված շեղումները, որոնք ըստ սկզբունքի սահման չունեն, դրա համար էլ Աստված ասում է Պր.29:18-ում. *Երբ հայտնություն չկա . , ժողովուրդն անգուսպ է. Երջանիկ, եթե նա պահում է օրենքը:*

2:40 *Կլինի չորրորդ թագավորություն՝ ամուր, ինչպես երկայթր. ինչպես երկայթն է կոտորում ու ջարդում ամեն ինչ, այնպես էլ կկոտորի ու կկոտորի ամեն ինչ, ինչպես երկայթր, որ ամեն ինչ կտոր-կտոր է անում:*

40 ա- Իրավիճակը վատթարանում է այս չորրորդ թագավորության հետ, որը Հռոմի թագավորությունն է, որը գերիշխելու է նախորդ կայսրությունների վրա և ընդունելու է նրանց բոլոր աստվածությունները, այնպես որ այն կկուտակի նրանց բոլոր բացասական հատկությունները, բերելով նորություն, անողորմ կարծրության երկայթր կարգապահություն : Սա այն այնքան արդյունավետ է դարձնում, որ ոչ մի երկիր չի կարող դիմակայել դրան. այնքան, որ նրա կայսրությունը կտարածվի արևմուտքում Անգլիայից մինչև արևելյան կողմից Բաբելոն: Երկայթն իրոք նրա խորհրդանիշն է՝ իր երկսայրի սրերից, զրահներից և վահաններից, այնպես որ, երբ հարձակվում է, բանակը ստանում է նիզակներով պարուրված կարապի տեսք, որը ահավոր արդյունավետ է անկարգությունների դեմ և ցրվում է իր թշնամիներից :

2:41 *Եվ ինչպես տեսար ոտքերն ու մատները՝ մասամբ բրուտի կավից, մասամբ՝ երկայթից, այս թագավորությունը կբաժանվի. բայց դրա մեջ երկայթի ասնությունից մի բան կլինի, քանի որ տեսար երկայթը խառնված կավի հետ:*

41ա- Դանիելը չի նշում, բայց պատկերը խոսում է. *Ոտքերը և մատները* ներկայացնում են գերիշխող փուլ, որը կհաջորդի հեթանոս Հռոմեական կայսրությանը, որը պատկերված է երկայթով : Պատակոված՝ այս հռոմեական կայսրությունը կովի դաշտ կդառնա իր փուլումից հետո ձևավորված փոքր թագավորությունների համար: *Երկայթի և կավի* դաշինքը ոչ թե ուժ է ստեղծում, այլ պատակտում և թուլություն: Մենք կարդում ենք *բրուտի կավը* : Բրուտը Աստված է ըստ Երեմ.18:6. *Չե՛մ կարող այս բրուտի պես վարվել ձեզ հետ, ո՛վ Իսրայելի տուն: ասում է Տեղը. Ահա, ինչպես կավն է բրուտի ձեռքում, այնպես էլ դուք իմ ձեռքում եք, ով Իսրայելի տուն:* Այս կավը մարդկության խաղաղ բաղադրիչն է, որից Աստված ընտրում է իր ընտրյալներին և դարձնում նրանց պատվո անոթներ:

Դան 2:42 *Եվ ինչպես ոտքերի մատները մասամբ երկայթից էին, մասամբ՝ կավից, այնպես էլ այս թագավորությունը մասամբ ամուր և մասամբ փխրուն կլինի:*

42ա- Նշում է, որ հռոմեական երկայթը շարունակվել է մինչև աշխարհի վերջը, թեև Հռոմեական կայսրությունը կորցրեց իր միասնությունը և իր տիրապետությունը 395 թվականին: Բացատրությունը կայանում է նրանում, որ վերսկսել է գերիշխանությունը հռոմեական կաթոլիկ հավատքի կրոնական գայթակղությամբ: Դա պայմանավորված է Կրովիսի և բյուզանդական կայսրերի կողմից Հռոմի եպիսկոպոսին մոտ 500 թվականին տրված զինված աջակցությամբ: Նրանք կերտեցին նրա հեղինակությունը և նրա նոր պապական իշխանությունը, որը նրան դարձրեց քրիստոնեական

եկեղեցու երկրային առաջնորդ, բայց միայն մարդկանց աչքում: 538 թվականից:

2:43 *Դու տեսել ես երկայթը խառնված կավի հետ, որովհետև դրանք խառնվելու են մարդկային դաշինքներով. բայց նրանք չեն միանա միմյանց, ինչպես երկայթը չի զուգակցվում կավի հետ:*

43ա- *Ուտքերի մատները, տասը թվով*, կդառնան *տասը եղջյուր* Դան.7:7 և 24-ում: Մարմնից և ոտքերից հետո նրանք ներկայացնում են Եվրոպայի արևմտյան քրիստոնյա ազգերը վերջին ժամանակներում, այսինքն՝ մեր դարաշրջան. Դատապարտելով եվրոպական ազգերի կեղծավոր դաշինքները՝ Աստված 2600 տարի առաջ բացահայտեց համաձայնագրերի փխրունությունը, որոնք միավորում են այսօրվա Եվրոպայի մարդկանց՝ ճշգրիտ միավորված «Հռոմի պայմանագրերի» հիման վրա:

Dan 2:44 *Այս թագավորների օրերում երկնքի Աստվածը կբարձրացնի մի թագավորություն, որը երբեք չի կործանվի և չի անցնի այլ ժողովրդի տիրապետության տակ. նա կջարդի և կկործանի այս բոլոր թագավորությունները, և ինքը կդիմանա հավիտյան:*

44ա- *Այս թագավորների ժամանակ*

Բանը հաստատված է, *տասը մատները* ժամանակակից են Քրիստոսի փառավոր վերադարձին:

44բ- *Երկնքի Աստվածը կբարձրացնի մի թագավորություն, որը երբեք չի կործանվի*

Ընտրյալների ընտրությունը կատարվում է Հիսուս Քրիստոսի անունով՝ սկսած նրա ծառայությունից, նրա առաջին երկիր գալու ժամանակ՝ քավելու նրանց մեղքերը, ում նա փրկում է: Բայց այս ծառայությանը հաջորդած երկու հազար տարիների ընթացքում այս ընտրությունը կատարվեց խոնարհությանը և հալածանքով դիվային ճամբարից: Իսկ 1843 թվականից ի վեր, նրանք, ում փրկում է Հիսուսը, քիչ են, ինչպես դա կհաստատի Դան.8-ի և 12-ի ուսումնասիրությունը:

Ավարտվող ընտրյալների ընտրության ժամանակի 6000 տարիները, 7-րդ ^{հազարամյակը} բացում է հավերժության շարաթը միայն Ադամից և Եվայից ի վեր Հիսուս Քրիստոսի արյունով փրկագնված ընտրյալների համար: Բոլորը կընտրվեն իրենց հավատարմության պատճառով, որովհետև Աստված իր հետ տանում է հավատարիմ և հնազանդ մարդկանց՝ սատանային, նրա ապստամբ հրեշտակներին և անհնազանդ մարդկանց նրանց հոգիների ամբողջական կործանման հանձնելով:

44c- *և որը չի անցնի այլ ժողովրդի տիրապետության տակ*

Որովհետև դա վերջ է դնում մարդկային երկրային տիրապետություններին և իրավահաջորդություններին:

44դ.- *Նա կկտորի և կկործանի այս բոլոր թագավորությունները, և ինքը կդիմանա հավիտյան*

Հոգին բացատրում է այն իմաստը, որը տալիս է վերջ բառին. բացարձակ իմաստ. Կլինի ամբողջ մարդկության վերացում. Եվ Rev.20-ը մեզ կբացահայտի, թե ինչ է տեղի ունենում 7-րդ ^{հազարամյակի ընթացքում}: Այսպիսով, մենք կբացահայտենք Աստծո կողմից ծրագրված ծրագիրը: Ամայի երկրի վրա սատանան գերի կանցնի՝ առանց որևէ երկնային կամ երկրային ընկերության: Իսկ դրախտում 1000 տարի ընտրյալները դատելու են չար

մահացածներին: Այս 1000 տարվա վերջում ամբարիշտները հարություն են առնելու վերջնական դատաստանի համար: Նրանց կործանող կրակը կմաքրի երկիրը, որն Աստված նոր կղարձնի՝ փառաբանելով այն՝ ողջունելու իր գահը և իր փրկագնված ընտրյալներին: Հետևաբար, տեսիլքի պատկերն ամփոփում է ավելի բարդ գործողություններ, որոնք կբացահայտի Հիսուս Քրիստոսի Ապոկալիպսիսը:

Դան 2:45 *Սա ցույց է տալիս այն քարը, որը դուք տեսաք, որ սարից ընկել էր առանց որևէ ձեռքի օգնության, և որը կտոր-կտոր արեց երկայթը, արույրը, կավը, արծաթը և «ոսկին»: Մեծ Աստված թագավորին հայտնեց, թե ինչ պետք է լինի դրանից հետո: Երազը ճշմարիտ է, և դրա բացատրությունը հաստատ է:*

45ա- Վերջապես, նրա գալստից հետո, Քրիստոսը, որը խորհրդանշվում է քարով, հազար տարվա երկնային դատաստանով և նրա վերջին դատաստանի կատարումով, Աստծո կողմից վերականգնված նոր երկրի վրա, տեսիլքում հայտարարված մեծ լեռը կձևավորվի և տեղի կունենա: նրա համար հավերժություն:

Դան 2:46 *Այն ժամանակ Նաբուգոդոնոսոր արքան ընկավ երեսի վրա, երկրպագեց Դանիելին և հրամայեց գոհեք և խունկ մատուցեք նրան:*

46ա- Դեռևս հեթանոս, թագավորը արձագանքում է իր էության համաձայն: Դանիելից ստանալով այն ամենը, ինչ նա խնդրել էր, նա խոնարհվեց նրա առաջ և հարգեց իր պարտավորությունները: Դանիելը չի առարկում իր հանդեպ կատարած կռապաշտական գործողություններին: Դեռ վաղ է դրան հակասելու և կասկածի տակ դնելը: Ժամանակը, որը պատկանում է Աստծուն, կանի իր գործը:

2:47 *Թագավորը խոսեց Դանիելի հետ՝ ասելով.*

47ա- Սա Նաբուգոդոնոսոր թագավորի առաջին քայլն էր դեպի իր դարձը: Նա երբեք չի կարողանա մոռանալ այս փորձառությունը, որը ստիպում է նրան ընդունել, որ Դանիելը հարաբերությունների մեջ է ճշմարիտ Աստծո հետ, իրականում *աստվածների Աստծո և թագավորների Տիրոջ հետ*: Բայց հեթանոսական շրջապատը, որն օգնում է նրան, հետաձգելու է նրա դարձը: Նրա խոսքերը վկայում են մարգարեական աշխատանքի արդյունավետության մասին: Աստծո գորությունը՝ նախապես ասելու, թե ինչ կլինի, նորմալ մարդուն կանգնեցնում է համոզիչ ապացույցների պատին, որին ընտրյալը տրվում է, իսկ ընկածը դիմադրում է:

2:48 *Այն ատեն թագավորը բարձրացուց Դանիելին ու անոր շատ առաու նուէրներ տուաւ. նա հրաման տվեց նրան ամբողջ Բաբելոնի գավառի վրա և նրան գերագույն կառավարիչ կարգեց Բաբելոնի բոլոր իմաստունների վրա:*

48ա- Նաբուգոդոնոսորը Դանիելի նկատմամբ վարվեց այնպես, ինչպես փարավոնն արեց իրենից առաջ Հովսեփի հանդեպ: Երբ նրանք խելացի են և համառորեն փակ և արգելափակված չեն, մեծ առաջնորդները գիտեն, թե ինչպես գնահատել արժեքավոր որակներ բերող ծառայի ծառայությունները: Նրանք և նրանց ժողովուրդը շահառուներ են աստվածային օրհնություններից, որոնք հենվում են նրա ընտրյալների վրա: Այդպիսով ճշմարիտ Աստծո իմաստությունը օգուտ է բերում բոլորին:

Դան 2:49 *Դանիելը խնդրեց թագավորին, որ Բաբելոնի գավառի տնտեսությունը հանձնի Սեդրաքին, Միսաքին և Աբեղնագոյին: Իսկ Դանիելը թագավորի պալատում էր:*

49ա- Այս չորս երիտասարդները առանձնանում էին Աստծո հանդեպ իրենց առանձնահատուկ հավատարիմ վերաբերմունքով մյուս երիտասարդ հրեաներից, ովքեր իրենց հետ եկել էին Բաբելոն: Այս փորձությունից հետո, որը կարող էր դրամատիկ դառնալ բոլորի համար, հայտնվում է կենդանի Աստծո հավանությունը: Այսպիսով, մենք տեսնում ենք այն տարբերությունը, որ Աստված անում է իրեն ծառայողների և իրեն չծառայողների միջև: Նա բարձրացնում է իր ընտրված պաշտոնյաներին, ովքեր իրենց արժանի են դրսևորել հրապարակայնորեն բոլոր մարդկանց աչքում:

Դանիել 3

Դան 3:1 *Նաբուգոդոնոսոր թագավորը ոսկուց արձան շինեց՝ վաթսուն կանգուն բարձրությամբ և վեց կանգուն լայնությամբ: Նա այն կանգնեցրեց Բաբելոնի նահանգի Դուրայի հովտում:*

3ա- Թագավորը համոզված էր, բայց դեռ դարձի չէր եկել Դանիելի կենդանի Աստծու կողմից: Իսկ մեզայումանիստ դեռ բնութագրում է նրան: Շրջապատող մեծերը նրան խրախուսում են այս ճանապարհին, ինչպես առակի աղվեսն է անում ագռավի հետ, նրանք պաշտում են նրան և աստծու պես հարգում են նրան: Բացի այդ, թագավորն ի վերջո իրեն համեմատում է աստծո հետ: Պետք է ասել, որ հեթանոսության մեջ շեղումը հեշտ է, քանի որ մյուս կեղծ աստվածները անշարժ են և սառած արձանների տեսքով, մինչդեռ նա՝ թագավորը, ողջ լինելով, արդեն գերազանցում է նրանց: Բայց որքան վատ է օգտագործվում այս ոսկին արձանի բարձրացման համար: Ակնհայտ է, որ նախորդ տեսլականը դեռ արդյունք չի տվել: Թերևս նույնիսկ այն պատիվները, որ աստվածների Աստվածն իրեն ցույց տվեց, օգնեցին պահպանել և նույնիսկ աճել նրա հպարտությունը: Ոսկին, հավատքի խորհրդանիշը, որը մաքրվել է ըստ Ա Պետրոս 1.7 հատվածի, կօգնի բացահայտել այս տեսակի վսեմ հավատքի առկայությունը Դանիելի երեք

ուղեկիցների մեջ՝ այս գլխում պատմված նոր փորձառության մեջ: Սա դաս է, որը Աստված հատկապես ուղղում է իր ընտրյալներին վերջին աղվենտիստների դատավարության ժամանակ, երբ մահվան հրամանագիրը, որը մարգարեացել էր Հայտն. 13.15-ում, պատրաստվում է իլել նրանց կյանքը:

Դան 3:2 *Նաբուգոդոնոսոր թագավորը կանչեց սատրապներին, տնտեսներին ու կուսակալներին, գլխավոր դատավորներին, գանձապահներին, իրավաբաններին, դատավորներին և գավառների բոլոր կառավարիչներին, որպեսզի գան Նաբուգոդոնոսոր թագավորի բարձրացրած արձանին նվիրագործմանը:*

2ա- Ի տարբերություն Դան.6-ում Դանիելի փորձության, փորձը պայմանավորված չէ թագավորին շրջապատող մարդկանց դավադրություններով: Այստեղ բացահայտվում է նրա անհատականության պտուղը:

Դան 3:3 *Այնուհետև հավաքվեցին սատրապները, տնտեսները և կառավարիչները, գլխավոր դատավորները, գանձապահները, իրավաբանները, դատավորները և գավառների բոլոր կառավարիչները՝ նվիրելու Նաբուգոդոնոսոր թագավորի կողմից կանգնեցված արձանը: Նրանք կանգնեցին Նաբուգոդոնոսորի կանգնեցրած պատկերի առաջ:*

Դան 3:4 *Եվ մի ավետարեր բարձր ձայնով աղաղակեց.*

Դան 3:5 *Երբ լսեք փողի, ծխամորճի, կիթառի, սամբուկի, սաղմոսարանի, պարկապզուկի և երաժշտական բոլոր գործիքների ձայնը, այն ժամանակ ցած կրնկնեք և կերկրպագեք Նաբուգոդոնոսոր թագավորի կանգնեցրած ոսկե արձանը:*

5ա- *Այն պահին, երբ լսում ես շեփորի ձայնը*

Դատավարության ազդանշանը տրվելու է *փողի ձայնով*, ինչպես Հիսուս Քրիստոսի վերադարձը խորհրդանշվում է Հայտն. 11.15-ում 7-րդ ^{փողի} *ձայնով*, և նախորդ վեց պատիժները նույնպես խորհրդանշվում են փողերով:

5b- *դուք կխոնարհվեք*

Խոնարհումը մատուցվող պատվի ֆիզիկական ձևն է: Հայտն.13.16-ում Աստված այն խորհրդանշում է մարդկանց *ձեռքով*, որոնք *կստանան գազանի նշանը*, որը բաղկացած է հեթանոսական արևի օրը կիրառելուց և հարգելուց, որը փոխարինեց սուրբ աստվածային շաբաթ օրը:

5c- *և ձեզ դուր կգա*

Երկրպագությունը մատուցվող պատվի մտավոր ձևն է: Հայտն.13.16-ում Աստված պատկերում է այն մարդու *նակատով*, ով *ստանում է գազանի նշանը*:

Այս համարը թույլ է տալիս մեզ բացահայտել Հիսուս Քրիստոսի Ապոկալիպսիսում մեջբերված այս խորհրդանիշների բանալիները: Մարդու *նակատն ու ձեռքն* ամփոփում են նրա մտքերն ու գործերը, և ընտրյալների մեջ այս խորհրդանիշները ստանում են *Աստծո կնիքը*՝ ի տարբերություն *գազանի նշանի*, որը նույնացվում է հոռմեական կաթոլիկության «կիրակիի» հետ, որն ընդունվել և աջակցվել է բողոքականների կողմից ի վեր: նրանց մուտքը էկումենիկ դաշինք:

Նաբուգոդոնոսոր թագավորի կողմից սահմանված այս միջոցառման ողջ կազմակերպումը կվերականգնվի աշխարհի վերջում՝ Արարիչ Աստծո

Շաբաթի նկատմամբ հավատարմության փորձության ժամանակ: Ամեն շաբաթ օր ընտրվածների աշխատանքից հրաժարվելը կվկայի մարդկանց օրենքին նրանց դիմադրության մասին: Իսկ կիրակի օրը, պարտադրված ընդհանուր պաշտամունքին մասնակցելուց հրաժարվելը նրանց կճանաչի որպես ապստամբներ, որոնցից պետք է ազատվել: Այնուհետև կկայացվի մահապատիժ: Գործընթացը, հետևաբար, լիովին համահունչ կլինի Դանիելի երեք ուղեկիցներին, որոնք լիովին օրհնված կլինեն Աստծո կողմից իրենց արդեն իսկ ցուցաբերած հավատարմության համար:

Այնուամենայնիվ, աշխարհի վերջից առաջ այս դասը տրվեց, նախ, հին դաշինքի հրեաներին, ովքեր ենթարկվել էին նմանատիպ փորձության 175-ից մինչև 168 թվականների միջև, հալածվել էին մահապատժի ենթարկված հունական թագավոր Անտիոքոս 4-ի կողմից, որը հայտնի էր որպես Եպիփանես: Եվ Դան.11-ը կվկայի, որ որոշ հավատարիմ հրեաներ գերադասում էին սպանվել, քան գարշելիություն գործել իրենց իսկական Աստծո առաջ: Որովհետև այդ օրերին Աստված չմիջամտեց նրանց հրաշքով փրկելու համար, ավելին, ինչպես դա արեց հետագայում Հռոմի կողմից սպանված քրիստոնյաների համար:

Դան 3:6 *Ով չխոնարհվի և չերկրպագի՝ անմիջապես կնետվի կրակի հնոցի մեջ:*

6ա- Դանիելի ուղեկիցների համար սպառնալիքը *կրակոտ հնոցն է* : Մահվան այս սպառնալիքը մահվան վերջնական հրամանագրի պատկերն է: Բայց սկզբի և վերջի երկու փորձառությունների միջև տարբերություն կա, քանի որ ի վերջո կրակի հնոցը լինելու է Աստծո ընտրյալ սրբերին հալածողների ագրեսորների վերջին դատաստանի պատիժը:

Դան 3:7 *Ուստի երբ բոլոր ժողովուրդները լսեցին փողի, շեփորի, կիթառի, սամբուկի, սաղմոսարանի և երաժշտության բոլոր գործիքների ձայնը, բոլոր ժողովուրդները, ազգերը և բոլոր լեզուների ժողովուրդները. ընկավ և երկրպագեց Նաբուգոդոնոսոր թագավորի կանգնեցրած ոսկե արձանին:*

7ա- Մարդկային օրենքներին և արարողություններին զանգվածների գրեթե ընդհանուր և միաձայն ենթարկվելու այս վարքագիծը դեռևս մարգարեանում է նրանց վարքը երկրային հավատքի վերջին փորձության ժամանակ: Երկրի վերջին համընդհանուր կառավարությանը հնազանդվելու է նույն վախով:

Դան 3:8 *Այս առիթով, և նույն ժամանակ, որոշ քաղղեսցիներ եկան և մեղադրեցին հրեաներին:*

8ա- Աստծո ընտրյալները սատանայի բարկության թիրախն են, որը տիրում է բոլոր հոգիներին, որոնց Աստված չի ճանաչում որպես իր ընտրյալ: Երկրի վրա այս դիվային ատելությունը ձևավորվում է խանդի և միևնույն ժամանակ մեծ ատելության տեսքով: Այնուհետև նրանք պատասխանատվություն են կրում բոլոր չարիքների համար, որոնցից տատապում է մարդկությունը, թեև հակառակն է բացատրում այդ չարիքները, որոնք պարզապես Աստծո կողմից իրենց պաշտպանության բացակայության հետևանքն են: Նրանք, ովքեր ստում են ընտրված պաշտոնյաներին, դավադրություններ են մշակում, որպեսզի նրանց դարձնեն ժողովրդական ոտնձգություն, որից պետք է ազատվել նրանց սպանելով:

3:9 *Նրանք պատասխանեցին ու ասացին Նաբուգոդոնոսոր թագավորին.*

9ա- Դեպքի վայր են մտնում սատանայի գործակալները, սյուժեն ավելի պարզ է դառնում.

Դան 3:10 *Դուք պատվիրեցիք, որ յուրաքանչյուր ոք, ով լսում է փողի, սրինգի, կիթառի, սամբուկի, սաղմոսարանի, պարկապզուկի և բոլոր տեսակի գործիքների ձայնը, պետք է խոնարհվի և երկրպագի ոսկե արձանը. ,*

10ա- Նրանք հիշեցնում են թագավորին իր իսկ խոսքերը և նրա թագավորական իշխանության կարգը, որին հնազանդություն է պահանջվում:

Դան 3:11 *և ով չխոնարհվի և չերկրպագի՝ կնետվի կրակի հնոցի մեջ:*

11ա- Հիշվում է նաև մահվան սպառնալիքը. թակարդը փակվում է ընտրյալ սրբերի վրա.

3:12 *Այժմ կան հրեաներ, որոնց վատահեղ էիր Բաբելոնի գաւառի տնտեսութիւնը՝ Սեդրաք, Միսաք եւ Աբեղնագով, մարդիկ, որոնք քեզ չեն նկատում, ո՛վ թագաւոր. նրանք չեն ծառայում քո աստվածներին և չեն երկրպագում քո ստեղծած ոսկե արձանին:*

12ա- Բանը կանխատեսելի էր, հրեա օտարերկրացիներին վատահիված բարձր պաշտոնները, բռնկված նենգ խանդը պետք է դրսևորեր սպանիչ ատելության իր պտուղը: Եվ այսպիսով, Աստծո ընտրյալները առանձնանում և դատապարտվում են ժողովրդական վրեժխնդրությամբ:

3:13 *Այն ժամանակ Նաբուգոդոնոսորը բարկացած ու բարկացած հրամայեց բերել Սեդրաքին, Միսաքին և Աբեղնագովին: Եվ այս մարդկանց բերեցին թագավորի առաջ:*

13ա- Հիշեք, որ այս երեք տղամարդիկ Նաբուգոդոնոսորից ստացան նրա թագավորության ամենաբարձր պաշտոնները, քանի որ նրան ավելի իմաստուն էին թվում, ավելի խելացի, քան իր ժողովրդի ժողովուրդը: Ահա թե ինչու նրա « գրգռված ու կատաղած » վիճակը կբացատրի նրանց բացառիկ հատկանիշների վայրկենական մոռանալը:

3:14 *Նաբուգոդոնոսորը պատասխանեց և ասաց նրանց.*

14ա- Նա նույնիսկ չի սպասում, որ նրանք պատասխանեն իր հարցին.

Դան 3:15 *Հինա պատրաստ եղեք, և երբ լսեք փողի, ծխամորճի, կիթառի, սամբուկի, սաղմոսարանի, պարկապզուկի և բոլոր տեսակի գործիքների ձայնը, կխոնարհվեք և կերկրպագեք պատկերը. որ ես արել եմ; եթե չերկրպագես նրան, իսկույն կնետվես կրակե հնոցի մեջը: Իսկ ո՛վ է այն աստվածը, ով կազատի քեզ իմ ձեռքից:*

15ա- Հանկարծ հասկանալով, թե որքան օգտակար են այդ մարդիկ իրեն, թագավորը պատրաստ է նրանց նոր հնարավորություն տալ՝ հնազանդվելով իր համընդհանուր կայսերական հրամանին:

Տրված հարցը անսպասելի պատասխան կստանա ճշմարիտ Աստծուց, որին Նաբուգոդոնոսորը կարծես թե մոռացել է իր կայսերական կյանքի գործունեությամբ: Ավելին, գործի ամսաթիվը հաստատող ոչինչ չկա:

Դան 3:16 *Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեղնագովը պատասխանեցին Նաբուգոդոնոսոր թագավորին.*

16ա- Իր ժամանակի ամենահզոր թագավորին ուղղված այս խոսքերը զգվելի և անպատկառ են թվում, բայց այս մարդիկ, ովքեր ասացին դրանք, ապստամբ մարդիկ չեն: Ընդհակառակը, դրանք կենդանի Աստծուն

հնազանդվելու օրինակներ են, որին նրանք վճռականորեն որոշել են հավատարիմ մնալ:

Դան 3:17 *Միս մեր Աստվածը, որին մենք ծառայում ենք, կարող է մեզ ազատել կրակի հնոցից, և նա կազատի մեզ քո ձեռքից, ո՛վ թագավոր:*

17ա- Ի տարբերություն թագավորի, հավատարիմ ընտրյալները պահպանեցին այն սպացույցները, որոնք Աստված տվել էր նրանց՝ ցույց տալու համար, որ նա իրենց հետ է տեսիլքի փորձության ժամանակ: Այս անձնական փորձառությունը կապելով եգիպտացիներից և նրանց ստրկությունից ազատված իրենց ժողովրդի փառահեղ հիշողությունների հետ՝ այս նույն հավատարիմ Աստծո կողմից, նրանք համարձակությունը հասցնում են թագավորին արհամարհելու աստիճանի: Նրանց վճռականությունը ամբողջական է, նույնիսկ եթե դա պայմանավորված է նրանց մահվան գնով: Բայց Հոգին ստիպում է նրանց մարգարեանալ իր միջամտությունը. *ևս կազատի մեզ քո ձեռքից, ո՛վ թագավոր :*

Dan 3:18 *Այսպես ինացիր, ո՛վ թագավոր, որ մենք չենք ծառայի քո աստվածներին և չենք երկրպագի քո կանգնեցրած ոսկե արձանին:*

18ա- Եվ եթե Աստծո օգնությունը չգա, ավելի լավ է նրանք մեռնեն որպես հավատարիմ ընտրյալներ, քան գոյատևեն որպես դավաճաններ և վախկոտներ: Այս հավատարմությունը կգտնվի հույն հալածողի կողմից 168 թ.-ին պարտադրված փորձության մեջ: Եվ դրանից հետո ողջ քրիստոնեական դարաշրջանում ճշմարիտ քրիստոնյաների մեջ, ովքեր մինչև աշխարհի վերջը չեն շփոթի Աստծո օրենքը չար մարդկանց օրենքի հետ:

Դան 3:19 *Որից հետո Նաբուգոդոնոսորը լցվեց բարկությամբ, և նա փոխեց իր երեսը՝ շրջելով իր դեմքը Սեդրաքի, Միսաքի և Աբեդնագովի դեմ: Նա նորից խոսեց և հրամայեց, որ վառարանը յոթ անգամ ավելի տաքացնեն, քան այն պետք է տաքացվի:*

19ա- Պետք է հասկանալ, որ այս թագավորն իր կենդանության օրոք երբեք չի տեսել կամ չի լսել, որ որևէ մեկը դեմ լինի իր որոշումներին. որն արդարացնում է *նրա կատաղությունն ու դեմքի արտաքին տեսքի փոփոխությունը* : Սատանան մտնում է նրա մեջ՝ առաջնորդելու նրան սպանելու Աստծո ընտրյալներին:

Դան 3:20 *Այնուհետև նա հրամայեց իր բանակի ամենատուժեղ զինվորներից մի բանիսին կապել Սեդրաքին, Միսակին և Աբեդնագովին և նետել կրակի հնոցի մեջ:*

3:21 *Այս մարդիկ կապեցին իրենց վարտիքով, իրենց հանդերձներով, վերարկուներով ու իրենց միս հանդերձներով, ու նետուեցին կրակի հնոցի մեջտեղը:*

21ա- Նշված բոլոր նյութերը այրվող են, ինչպես և դրանց մարմինները:

Դան 3:22 *Քանի որ թագավորի հրամանը աստիկ էր, և հնոցը չսփազանց շոգ էր, բոցը սպանեց Սեդրաքին, Միսաքին և Աբեդնագովին զցած մարդկանց:*

22ա- Այս մարդկանց մահը վկայում է այս վառարանի կրակի մահացու արդյունավետության մասին:

3:23 *Այս երեք մարդիկ՝ Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովը, կապված ընկան կրակի հնոցի մեջ:*

23ա- Թագավորի հրամանը կատարվում է, նույնիսկ սպանելով իր իսկ ծառաներին:

Դան 3:24 Այն ժամանակ Նաբուգոդոնոսորը թագավորը վախեցավ և արագ վեր կացավ: Նա պատասխանեց և ասաց իր խորհրդականներին. Նրանք պատասխանեցին թագավորին. «Իհարկե, ո՛վ թագավոր:

24ա- Իր ժամանակի թագավորների արքան չի հավատում իր աչքերին: Այն, ինչ նա տեսնում է, վեր է մարդկային երևակայությունից: Նա կարիք է զգում իրեն հանգստացնելու՝ հարցնելով իր շրջապատին, թե արդյոք իրականություն է երեք տղամարդու հնոցի կրակը նետելու գործողությունը: Եվ սրանք հաստատում են նրան.

3:25 Նա պատասխանեց և ասաց. իսկ չորրորդի կերպարը նման է աստվածների որդու կերպարին:

25ա- Թվում է, թե միայն թագավորն ուներ չորրորդ կերպարի տեսիլքը, որը սարսափեցնում էր նրան: Երեք տղամարդկանց օրինակելի հավատքը պատվում և պատասխանվում է Աստծո կողմից: Այս կրակի մեջ թագավորը կարող է տարբերել տղամարդկանց և տեսնում է լույսի և կրակի կերպարանք, որը կանգնած է նրանց հետ: Այս նոր փորձը զերազանցում է առաջինին: Նրա համար դեռ ապացուցված է կենդանի Աստծո իրականությունը:

25b- իսկ չորրորդը նման է աստվածների որդու կերպարին

Այս չորրորդ կերպարի արտաքին տեսքն այնքան է տարբերվում տղամարդկանցից, որ թագավորը նրան նույնացնում է աստվածների որդու հետ : Արտահայտությունը ուրախալի է, որովհետև դա իսկապես անմիջական միջամտությունն է նրա, ով կդառնա մարդկանց համար՝ **Աստծո Որդին** և **մարդու Որդի** Հիսուս Քրիստոսը:

3:26 Այն ժամանակ Նաբուգոդոնոսորը մոտեցավ կրակի հնոցի մուտքին և խոսելով ասաց. Եվ Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովր դուրս եկան կրակի միջից:

26ա- Կրկին Նաբուգոդոնոսորը վերածվում է գառի՝ իրենից անչափ ուժեղ առյուծ թագավորի դեմքով: Այս հիշեցումն արթնացնում է նախորդ տեսիլքի փորձառության վկայությունը: Երկնքի Աստվածը երկրորդ կոչն է անում նրան.

3:27 Սատրապները, տնտեսները, կուսակալներն ու թագավորի խորհրդականները հավաքվեցին միասին. նրանք տեսան, որ կրակը ուժ չունի այս մարդկանց մարմինների վրա, որ նրանց գլխի մազերը չեն այրվել, որ նրանց ներքնաշորերը չեն վնասվել, և որ կրակի հոտը չի ազդել նրանց վրա:

27ա- Այս փորձառության մեջ Աստված մեզ և Նաբուգոդոնոսորին տալիս է իր իրական ամենակարողության ապացույցը : Նա ստեղծեց երկրային օրենքներ, որոնք պայմանավորում են բոլոր մարդկանց և բոլոր կենդանիների կյանքը, որոնք ապրում են իր հողի վրա և իր հարթության մեջ: Բայց նա հենց նոր ապացուցեց, որ ոչ ինքը, ոչ հրեշտակները ենթակա չեն այս երկրային կանոններին: Համընդհանուր օրենքների ստեղծող, Աստված վեր է նրանցից և կարող է իր կամքով պատվիրել հրաշագործ դեպքեր, որոնք իր ժամանակին փառք և համբավ կրերեն Հիսուս Քրիստոսին:

Դան 3:28 Նաբուգոդոնոսորը պատասխանեց և ասաց. «Օրհնյալ լինի Սեդրաքի, Միսաքի և Աբեդնագովրի Աստվածը, ով ուղարկեց իր հրեշտակին և ազատեց իր վրա վատահաճ ծառաներին, որոնք խախտեցին թագավորի պատվիրանը և

հանձնեցին իրենց մարմինը, քան ծառայելու և երկրպագելու: որևէ այլ աստված, բացի իրենց Աստծուց:

28ա- Թագավորի բարկությունը վերացել է. Տղամարդկանց ոտքի կանգնելուց հետո նա սովորում է փորձից և հրաման է արձակում, որը թույլ չի տա, որ դեպքը նորից կրկնվի: Որովհետև փորձը դառը է: Աստված ցույց տվեց բաբելոնացիներին, որ Նա կենդանի է, ակտիվ և լի ուժով ու գործությամբ:

28բ- *ով ուղարկեց իր հրեշտակին և ազատեց իր ծառաներին, ովքեր ապավինում էին իրեն, և ովքեր խախտեցին թագավորի հրամանը և հանձնեցին իրենց մարմինները, քան իրենց Աստծուց բացի որևէ այլ աստծու ծառայելու և երկրպագելու փոխարեն:*

Բարձր հստակության մեջ թագավորը հասկանում է, թե որքան հիասքանչ է այն մարդկանց հավատարմությունը, ում իր խելագար հպարտությունը ցանկանում էր սպանել: Կասկածից վեր է, որ նա գիտակցում է, որ իր հզորության շնորհիվ հնարավոր կլինեի խուսափել իր հպարտության պատճառով առաջացած այս հիմար փորձությունից, որը միայն ստիպում է նրան սխալվել անմեղ մարդկանց վտանգի տակ:

Դան 3:29 *Հիմա սա է իմ պատվիրանը. Ամեն մարդ, անկախ ժողովրդից, ազգից կամ լեզվից, ով չարահուսի Սեդրաքի, Միսաքի և Աբեդնագուվի Աստծո մասին, կտոր-կտոր կլինի, և նրա տունը կվերածվի: աղբի կույտ, որովհետև չկա ուրիշ աստված, որը կարող է փրկել նրա պես:*

29ա- Այս հայտարարությամբ Նաբուգոդոնոսոր թագավորը պաշտպանում է Աստծու ընտրյալներին:

Միևնույն ժամանակ, նա սպառնում է ցանկացածին, ով *վատարանում է Սեդրաքի, Միսաքի և Աբեդնագուվի Աստծո մասին*, և նա նշում է, որ *նա կպատառոտվի, և նրա տունը կվերածվի աղբի կույտի, քանի որ նա չկա. ոչ մի այլ աստված, ով կարող է իրեն նման ազատել:* Այս վտանգի առաջ կանգնելով՝ վստահ է, որ քանի դեռ Նաբուգոդոնոսոր թագավորը թագավորում է, Աստծո հավատարիմ ընտրյալները դավադրության պատճառով դժվարություններ չեն ունենա:

3:30 *Դրանից հետո թագավորը Բաբելոնի գավառում հաջողություն բերեց Սեդրաքին, Միսաքին և Աբեդնագուվին:*

30ա- «Ամեն ինչ լավ է, ինչ լավ է ավարտվում» կենդանի Աստծո հավատարիմ ընտրյալների համար, ստեղծողին այն ամենը, ինչ ապրում և գոյություն ունի: Որովհետև նրա ընտրյալները հարություն կառնեն վերջինը, և նրանք կքայլեն մեռելների՝ իրենց նախկին թշնամիների հողի վրա, վերականգնված երկրի վրա հավերժության համար:

Վերջին փորձության ժամանակ այս երջանիկ ավարտը նույնպես կստացվի: Այսպիսով, առաջին փորձությունը և վերջին օգուտը կենդանի Աստծո անմիջական միջամտությունից՝ հոգուտ իր ընտրյալի, ում նա զավիս է փրկելու Հիսուս Քրիստոսի՝ Փրկչի մեջ, քանի որ նրա Հիսուս անունը նշանակում է «Յահ-Վեիր փրկում է»:

Դանիել 4

Դան 4:1 Նաբուգոդոնոսոր թագավորը բոլոր ժողովուրդներին, ազգերին և լեզուներին, որոնք բնակվում են ամբողջ աշխարհում: Թող խաղաղությունը ձեզ առատորեն տրվի:

1ա- Տոնն ու ձևն են դա ապացուցում, խոսող թագավորը նա է, ով դարձի եկավ դեպի Դանիելի Աստվածը: Նրա արտահայտությունները նման են նոր ուխտի նամակների գրություններին: Նա խաղաղություն է առաջարկում, քանի որ ինքն այժմ խաղաղվում է իր մարդկային սրտում սիրո և արդարության Աստծո հետ՝ ճշմարիտ, միակ, եզակի:

Դան 4:2 Ինձ լավ թվաց ցույց տալ այն նշաններն ու հրաշքները, որ Բարձրալ Աստված արել է ինձ հետ:

2ա- Թագավորն այժմ վարվում է այնպես, ինչպես Հիսուսն ասաց իր կողմից բժշկված կույրերին և հաշմանդամներին . Թագավորը կենդանանում է Աստծո կողմից ներշնչված նույն ցանկությամբ: Որովհետև դարձի գալը հնարավոր է ամեն օր, բայց Աստված նրանց բոլորին չի տալիս այն ազդեցությունը, որը կրել է թագավորների թագավորը, հզոր և ուժեղ կայսրը:

Դան 4:3 Ինչ մեծ են նրա նշանները: Որքան գորեղ են նրա հրաշքները: Նրա թագավորությունը հավիտենական թագավորություն է, և նրա իշխանությունը տևում է սերնդեսերունդ:

3ա- Այս բաների ըմբռնումը և վստահությունը նրան տալիս է խաղաղություն և իսկական երջանկություն, որն արդեն հասանելի է ստորև: Թագավորն ամեն ինչ սովորեց ու հասկացավ:

Դան 4:4 Ես՝ Նաբուգոդոնոսորս, խաղաղ էի ասպրում իմ տանը և երջանիկ՝ իմ պալատում:

4ա- Հանգիստ և ուրախ: Այո, բայց դեռևս չդարձի հեթանոս ճշմարիտ Աստծո համար:

Դան 4:5 Ես երազ տեսա, որը վախեցրեց ինձ. այն մտքերը, որոնցով ինձ հետապնդում էին իմ անկողնու վրա, և իմ մտքի տեսիլքները սարսափով էին լցվում ինձ:

5ա- Այս Նաբուգոդոնոսոր թագավորը իսկապես ներկայացվում է մեզ որպես կորած ոչխար, որին Աստված Քրիստոսով գալիս է փնտրելու օգնելու և փրկելու նրան դժբախտությունից: Որովհետև այս խաղաղ և երջանիկ երկրային ժամանակներից հետո թագավորի ապագան կլինի կործանում և հավերժական մահ: Նրա հավիտենական փրկության համար Աստված գալիս է նրան անհանգստացնելու և տանջելու:

Դան 4:6 Եվ ես հրամայեցի, որ Բաբելոնի բոլոր իմաստուններին բերեն իմ առջև, որպեսզի նրանք ինձ բացատրեն երազը:

6ա- Ակնհայտ է, որ Նաբուգոդոնոսորը լուրջ հիշողության խնդիրներ ունի: Ինչո՞ւ նա անմիջապես չի կանչում Դանիելին:

Դան 4:7 *Այնուհետև եկան մոզերը, աստղագուշակները, քաղղեսացիները և գուշակողները: Ես նրանց պատմեցի երազը, իսկ նրանք ինձ բացատրություն չտվեցին:*

7ա- Բաները տեղի են ունենում այնպես, ինչպես առաջին տեսիլքում, հեթանոս գուշակները նախընտրում են ճանաչել իրենց անգործունակությունը, քան առակներ պատմել թագավորին, ով արդեն սպառնացել է իրենց կյանքին:

Դանիել 4:8 *Վերջապես Դանիելը հայտնվեց իմ առջև, որի անունը Բաղտաշասար էր իմ աստծու անունով, և որն իր մեջ ունի սուրբ աստվածների հոգին: Ես ասում եմ նրան երազանքը.*

8ա- Մոռանալու պատճառը տրված է. Բելը դեռ թագավորի աստվածն էր: Այստեղ ես հիշում եմ, որ Դարեհ Մարացին, Կյուրոս պարսից, Դարեհ պարսից, Արտաշես 1-ին՝ ըստ Էսդ.1, 6 և 7, բոլորն իրենց ժամանակին կգնահատեն ընտրված հրեաներին և նրանց միակ Աստծուն: Այդ թվում՝ Կյուրոսը, որի մասին Աստված մարգարեանում է Ես.44:28-ում՝ ասելով. *Կյուրոսի մասին ասում եմ. Երուսաղեմի մասին նա կասի. «Թող այն վերակառուցվի»: Եվ տաճարի մասին. թող այն հիմնվի:* - Մարգարեացված հովիտը կկատարի Աստծո մարգարեական կամքը, որին նա ընդունում է, որ հնազանդվում է: Այս մյուս տեքստը հաստատում է նրա մարգարեացված դարձը. Ես. 45:2. *Այսպես է ասում Տերն իր օծյալին՝ Կյուրոսին, և հատված 13-ում. ; Ես կվերաշինի իմ քաղաքը և կազատի իմ զերիներին՝ առանց փրկանքի և կաշառքի, ասում է Չորքերի Տեր Եհովան:* Եվ այս ծրագրի կատարումը երևում է Եզդ.6:3-ից 5-ում. *Կյուրոս թագավորի առաջին տարում Կյուրոս թագավորը այս պատվիրանը տվեց Երուսաղեմի Աստծո տան վերաբերյալ. Թող տունը նորից կառուցվի, որպեսզի զոհաբերությունների վայր լինի առաջարկվում են, և որ այն անուր հիմքեր ունի: Այն կունենա վաթսուն կանգուն բարձրություն, վաթսուն կանգուն լայնություն, երեք շարք սրբատաշ քարեր և մեկ շարք նոր փայտ: Ծախսերը կվճարի թագավորի ընտանիքը : Ավելին, Աստծո տան ոսկուց և արծաթից անոթները, որոնք Նաբուգոդոնոսորը վերցրել էր Երուսաղեմի տաճարից և տարել Բաբելոն, կվերադարձվեն, կտարվեն Երուսաղեմի տաճար՝ այնտեղ, որտեղ նրանք էին, և կտեղադրվեն տանը: Աստծո. Ծախսերը կվճարի թագավորի տունը:* Աստված նրան շնորհում է այն պատիվները, որ նա տվել էր Սողոմոն թագավորին: Այնուամենայնիվ, զգույշ եղեք. Այս հրամանագիրը թույլ չի տա, որ Դան.9:25-ում առաջարկված հաշվարկն օգտագործվի Մեսիայի առաջին գալստյան ամսաթիվը ստանալու համար. դա կլինի պարսիկ Արտաշես թագավորի թագավորը: Կյուրոսը հրամայեց վերակառուցել տաճարը, բայց Արտաշեսը թույլ տվեց վերականգնել Երուսաղեմի պարիսպները և ամբողջ հրեա ժողովրդի վերադարձը իրենց ազգային հողը:

Դան 4:9 *Բաղթասար, մոզերի գլխավորը, որը ես գիտեմ, որ քո մեջ ունի սուրբ աստվածների ոգին, և որի համար ոչ մի գաղտնիք դժվար չէ, բացատրիր ինձ այն տեսիլքները, որոնք ես տեսա երազում:*

9ա- Պետք է հասկանանք, թե որտեղ է թագավորը: Իր մտքում նա մնաց հեթանոս և միայն ճանաչեց Դանիելի Աստծուն որպես մեկ այլ աստված,

բացառությամբ, որ նա ի վիճակի էր բացատրել երազները: Աստվածներ փոխելու գաղափարը նրա մտքով չի անցել: Դանիելի Աստվածը մյուսների համեմատ այլ աստված էր:

Դան 4:10 *Սրանք են իմ մտքի տեսիլքները, երբ ես պառկած եմ: Նայեցի, և ահա, երկրի մեջտեղում մի մեծ բարձրության ծառ կար:*

10ա- Պատկերների մեջ, որոնք Հիսուսը կօգտագործի իր դասերը տալու համար այն հոգևոր մարդկանց, ում ցանկանում է սովորեցնել, ծառը կլինի մարդու պատկերը՝ սկսած եղեգից, որը թեքվում և թեքվում է մինչև հզոր և վեհաշուք մայրի: Եվ ինչպես մարդը կարող է գնահատել ծառի համեղ պտուղը, այնպես էլ Աստված գնահատում է կամ չի գնահատում իր արարածների պտուղը՝ ամենահաճելիից մինչև ամենասահաճելի, նույնիսկ գարշելի ու զգվելի:

Դան 4:11 *Եվ այս ծառը դարձավ մեծ և ուժեղ, նրա գագաթը հասնում էր մինչև երկինք, և այն երևում էր ամբողջ երկրի ծայրերից:*

11ա- Արձանի տեսիլքում քաղղեացի թագավորն արդեն համեմատվում էր ծառի հետ՝ ըստ գորության, ուժի և կայսրության պատկերի, որը նրան տրվել էր ճշմարիտ Աստծո կողմից:

4:12 *Նրա սաղարթը գեղեցիկ էր, և նրա պտուղը՝ առատ. նա բոլորի համար սնունդ էր տանում. դաշտի գագաթները պատսպարվում էին նրա հովանի տակ, և բոլոր կենդանի արարածները նրանից կեր էին հանում:*

12ա- Այս հզոր թագավորը իր կայսրության բոլոր մարդկանց հետ կիսում էր հարստությունն ու իր հրահանգներով արտադրված սնունդը:

12բ- *երկնքի թռչունները իրենց տունը դարձրին նրա նյուղերի մեջ,*

Արտահայտությունը Դան.2:38-ի կրկնությունն է: Բառացի իմաստով երկնքի այս թռչունները ներկայացնում են խաղաղությունն ու անդորրը, որը տիրում է նրա կառավարման ներքո: Հոգևոր իմաստով դրանք վերաբերում են Աստծո երկնային հրեշտակներին, բայց Ժող. 10:20-ի այս միակ հղումում խոսք է գնում հենց Աստծո մասին, որովհետև միայն նա է քննում յուրաքանչյուրի մտքերը. *Մի՛ անիծիր թագավորին : , նույնիսկ ձեր մտքում, և մի անիծեք հարուստներին այն սենյակում, որտեղ դուք քնում եք. որովհետև երկնքի թռչունը կտանի քո ձայնը, թեևավոր կենդանին կհրապարակի քո խոսքերը :* Մեջբերումների մեծ մասում երկնքի թռչունները առաջացնում են արժիվներ և գիշատիչ թռչուններ, որոնք գերակշռում են թեևավոր տեսակների մեջ: Թռչունները բնակվում են այնտեղ, որտեղ նրանց սնունդն առատ է. Այսպիսով, պատկերը հաստատում է բարգավաճումը և սննդի հազեցվածությունը:

Դան 4:13 *Իմ հոգու տեսիլքներում, որոնք ես տեսա պառկած ժամանակ, տեսա, և ահա նրանցից մեկը, ովքեր արթուն են և սուրբ են, իջավ երկնքից:*

13ա- Իրոք, երկնային հրեշտակները քնելու կարիք չունեն, հետևաբար նրանք մշտական գործունեության մեջ են: Նրանք, *ովքեր սուրբ են* և ծառայում են Աստծուն, *իջնում են երկնքից*, որպեսզի տանեն Նրա պատգամները Իր երկրային ծառաներին:

4:14 *Նա աղաղակեց ուժով ու խօսեցաւ այսպէս. թափահարեք սաղարթը և ցրեք պտուղները. թող գագաթները փախչեն նրա տակից, և թռչունները՝ նրա նյուղերից:*

14ա- Տեսիլքը հայտարարում է, որ թագավորը կկորցնի իր թագավորությունը և իր գերիշխանությունը նրա վրա:

Dan 4:15 *Բայց թողեք ցողունը այնտեղ, որտեղ արմատներն են գետնի մեջ, և կապեք այն երկայթի և պղնձի շղթաներով դաշտի խոտերի մեջ: Թող նա ողորվի երկնքի ցողի մեջ, և ինչպես գազանները, թող իր բաժինը ունենա երկրի խոտը:*

15ա- *Բայց բունը թողեք հողի մեջ, որտեղ արմատներն են Թագավորը կմնա իր թագավորության մեջ. նա չի հեռացվի.*

15բ- *և կապիր նրան երկայթի և պղնձի շղթաներով դաշտի խոտերի մեջ.*

Երկաթե կամ արույրե շղթաների կարիք չկա, քանի որ Աստված պարզապես կստիպի իր ճկուն արարածին կորցնել իր ողջամտությունն ու ողջամտությունը իր բոլոր առումներով՝ ֆիզիկական, մտավոր և բարոյական: Հզոր թագավորն իրեն դաշտի գազան կրնդունի: Նրա թագավորության մեծերը, հետևաբար, ստիպված կլինեն նրանից հեռացնել թագավորության գերիշխանությունը:

15գ- *Թող նա ողորվի երկնքի ցողով, և թող, ինչպես գազանները, ունենա երկրի խոտը որպես իր բաժինը:*

Մենք կարող ենք պատկերացնել նրա մեծահասակների տարակուսանքը, ովքեր կտեսնեն նրան գետնից խոտ ուտելիս, ինչպես կովը կամ ոչխարը: Նա կհրաժարվի ծածկված կացարաններից՝ նախընտրելով ապրել ու քնել դաշտերում:

4:16 *Նրա մարդկային սիրտը կվերցվի նրանից, և գազանի սիրտը կտրվի նրան. և յոթ անգամ կանգնի նրա վրայով:*

Այս փորձառության մեջ Աստված ևս մեկ անգամ ապացուցում է իր իրական ամենակարողությունը: Որովհետև իր բոլոր արարածների կյանքի Արարիչը, նա կարող է ցանկացած պահի, իր փառքի համար, մեկին խելացի դարձնել կամ, ընդհակառակը, խլացնել նրան: Քանի որ այն մնում է անտեսանելի նրանց աչքերի համար, տղամարդիկ անտեսում են այս սպառնալիքը, որն անընդհատ ծանրանում է նրանց վրա: Բայց ճիշտ է, որ նա հազվադեպ է միջամտում, իսկ երբ անում է, դա կոնկրետ պատճառով ու նպատակով է:

Պատիժը չափված է. Այն կկիրառվի Նաբուգոդոնոսոր թագավորի վրա **յոթ անգամ**, ընդամենը յոթ տարի: Ոչ մի լեզվախնություն չկա օգտագործել այս տեւողությունը որեւէ այլ բանի վրա, քան ինքը՝ թագավորը: Այստեղ կրկին, կատարելով «7» թվի այս ընտրությունը, արարիչ Աստված իր «արքայական կնիքով» սկզբնավորում է այն գործողությունը, որը պատրաստվում է իրագործվել:

Դան 4:17 *Այս նախադասությունը հսկողների հրամանն է, այս որոշումը սրբերի պատվիրանն է, որպեսզի ողջ մարդիկ իմանան, որ Բարձրյալը իշխում է մարդկանց թագավորության վրա և տալիս է նրան, ում կամենա, և որ նա այնտեղ բարձրացնում է ամենաստոր մարդկանց:*

17ա- *Այս նախադասությունը դիտողների հրամանագիրն է*

Հոգին ընդգծում է այս աստվածային միջամտության բացառիկ բնույթը, որին նա տալիս է «հրամանագրի» դեր նրանց, *ովքեր դիտում են* : Մարդը պետք է սովորի, որ չնայած խաբուսիկ արտաքինին, իրեն մշտապես հսկում են երկնային էակները: Աստված ցանկանում է այս օրինակը դաս դարձնել մարդկանց համար մինչև աշխարհի վերջը: Վկայակոչելով

դիտողներին` նա բացահայտում է Աստծո ճամբարի հրեշտակների կատարյալ հավաքական միասնությունը, որը նրանց միավորում է իր ծրագրերում և իր գործողություններում: Ավելին, այս համարը հաստատում է, որ Աստված 17 թվին վերագրում է դատողության իմաստ, տես նաև Հայտնություն 17:

17բ- *որպեսզի կենդանին իմանա, որ Բարձրյալն է տիրապետում մարդկանց թագավորության վրա, և այն տալիս է նրան, ում կամենա:*

Աստված ղեկավարում է ամեն ինչ և վերահսկում է ամեն ինչ: Հաճախ, մոռանալով այս թաքնված իրականությունը, մարդը կարծում է, որ ինքը տերն է իր ճակատագրին և որոշումներին: Նա կարծում է, որ ինքն է ընտրում իր ղեկավարներին, բայց Աստված է, ով նրանց պաշտոնի է դնում` ըստ իր բարի կամքի և իրերի ու էակների վերաբերյալ իր դատողության:

17գ- *և որ նա այնտեղ բարձրացնում է ամենաստոր մարդկանց*

Ճիշտ է ասացվածքը` «մարդիկ ունեն այնպիսի առաջնորդներ, որոնց արժանի են»: Երբ ժողովուրդն արժանի է ստոր մարդու որպես առաջնորդ, Աստված դա պարտադրում է նրանց:

Դան 4:18 *Սա այն երազն է, որը ես` Նաբուգոդոնոսոր թագավորը, տեսա. Դո՛ւ, Բաղթասար, բացատրի՛ր, որովհետև իմ թագավորության բոլոր իմաստունները չեն կարող դա տալ ինձ. դու կարող ես, որովհետև քո մեջ կա սուրբ աստվածների ոգին:*

18ա- Նաբուգոդոնոսորը առաջադիմում է, բայց նա դեռ դարձի չի եկել: Նա դեռ հիշում էր, որ Դանիելը ծառայում է սուրբ աստվածներին : Միաստվածությունը նրա կողմից դեռ հասկացված չէ:

4:19 *Այն ատեն Դանիելը, որուն անունը Բաղտաշասար էր, մի պահ շքմեցաւ, եւ նրա մտքերը խռովեցին նրան: Թագավորը պատասխանեց և ասաց. Բաղթասարը պատասխանեց.*

19ա- Դանիելը հասկանում է երազը, և այն, ինչ կատարվելու է, այնքան սարսափելի է թագավորի համար, որ Դանիելը նախընտրում է տեսնել իր թշնամիների վրա կատարվածը:

4:20 *Այն ծառը, որ դու տեսար, մեծացաւ ու ուժեղացաւ, որի գագաթը հասնում էր մինչև երկինք, և որը երևում էր երկրի բոլոր ծայրերում.*

Դան 4:21 *Այս ծառը, որի սաղարթը գեղեցիկ էր, և նրա պտուղը առատ, որը բոլորի համար կեր էր տալիս, որի տակ պատուպարվում էին դաշտի գազանները, և որի ճյուղերի մեջ երկնքի թռչուններն իրենց բնակություն հաստատեցին,*

21ա- *սաղարթը գեղեցիկ էր*

Փիզիկական տեսք և հագուստ:

21բ- *եւ առատ պտուղներ*

Բարեկեցության առատությունը.

21գ- *ով անունդ էր տանում բոլորի համար*

Ով ապահովեց իր ողջ ժողովրդի սնունդը:

21դ- *որի տակ պատուպարվեցին դաշտի գազանները*

Իր ծառաների թագավոր պաշտպանը:

21- *և որի ճյուղերի մեջ երկնքի թռչունները տուն դարձան*

Նրա իշխանության օրոք նրա ժողովուրդն ապրում էր մեծ ապահովության մեջ: Թռչունները թռչում են ու ամենափոքր վտանգի դեպքում թողնում ծառը:

Դան 4:22 Դու ես, ո՛վ թագավոր, որ դարձել ես մեծ ու հզոր, ում մեծությունն անել և բարձրացել է մինչև երկինք, և ում իշխանությունը տարածվում է մինչև երկրի ծայրերը:

4:23 Թագաւորը տեսաւ սուրբ պահակներից մէկին, որ իջնում էր երկնքից՝ ասելով. բայց կոճոր թողէք զետնի մեջ, որտեղ արմատներն են, և կապէք այն երկայթի ու պղնձի շղթաներով դաշտի խոտերի մեջ. թող նա ողողվի երկնքի ցողով, և նրա բաժինը թող լինի դաշտի գազանների հետ, մինչև որ նրա վրա յոթ անգամ անցնի:

Դան 4:24 Սա է բացատրությունը, ով թագավոր, սա է Բարձրյալի հրամանը, որը կկատարվի իմ տեր թագավորի վրա:

4:25 Նրանք քեզ դուրս կհանեն մարդկանց միջից, և դու կբնակվես դաշտի գազանների հետ, և նրանք քեզ խոտ կտան ուտելու, ինչպես եզները. երկնքի ցողով պիտի տոգորվես, և յոթ անգամ կանցնի քո վրայով, մինչև որ իմանաս, որ Բարձրյալը իշխում է մարդկանց թագավորության վրա և տալիս է նրան, ում կամենա:

25ա- մինչև իմանաք, որ Բարձրյալը իշխում է մարդկանց թագավորության վրա և տալիս է նրան, ում կամենա:

Դանիելը նշում է Աստծուն որպես «Բարձրյալ»: Նա այդպիսով ուղղորդում է թագավորի մտքերը մեկ Աստծո գոյության մասին. մի գաղափար, որը թագավորը մեծ դժվարությամբ է հասկանում՝ հորից որդի ժառանգած այս բազմաստվածական ծագման պատճառով:

Դան 4:26 Բունը թողնելու հրամանը, որտեղ ծառի արմատներն են, նշանակում է, որ ձեր թագավորությունը կմնա ձեզ հետ, երբ իմանաք, որ Նա, ով ղեկավարում է, դրախտում է:

26ա- Երբ նա ընդունի, որ տիրողը դրախտում է, նվաստացման փորձը կդադարի, որովհետև թագավորը կհամոզվի և դարձի կգա:

Դան 4:27 Ուրեմն, ո՛վ թագավոր, թող իմ խորհուրդը հանեցնի քեզ: Վերջ տվեք ձեր մեղքերին արդարադատությամբ, իսկ ձեր անօրինություններին՝ կարեկցանք ցուցաբերելով դժբախտների հանդեպ, և ձեր երջանկությունը կարող է շարունակվել:

27ա- Երբ թագավորը գործնականում կիրառի այն բաները, որոնք Դանիելը թվարկում է այս հատվածում, նա իսկապես դարձի կգա: Բայց այս կերպարը տրված է հպարտությանը, նրա անվիճելի ուժը նրան դարձրել է քմահաճ և հաճախ անարդար, ինչպես մեզ սովորեցրել են նախորդ բացահայտված փորձառությունները:

Դան 4:28 Այս քոյր բաները կատարվեցին Նաբուգոդոնոսոր թագավորի վրա :

28ա- Դանիելի այս հայտարարությունը արգելում է այս մարգարեության ցանկացած այլ մեկնաբանություն, որը դատապարտում է անվավեր մարգարեական հիմքերը, որոնք սովորեցնում են Եհովայի վկաները և ցանկացած այլ կրոնական խումբ, որը հակասում է Դանիելի սահմանած կանոնին: Ավելին, դրա ապացույցն է ամբողջ գլխի բովանդակությունը: Որովհետև պատմությունը մեզ կսովորեցնի, թե ինչու է թագավորին անեծքը հարվածում ծառի մարգարեության մեջ:

Դան 4:29 Տասներկու ամսիս վերջում, երբ նա քայլում էր Բաբելոնի թագավորական պալատում,

29a- 12 ամիս, կամ մեկ տարի կամ « *ժամանակ* » է անցնում տեսականի և դրա իրականացման միջև:

4:30 *Թագավորը պատասխանեց և ասաց. «Մի՛ յօժե այս Բաբելոնը այն մեծը չէ, որը ես կառուցել եմ թագավորական բնակության համար իմ գործությանը և իմ փառքի փառքի համար»:*

30ա- Մա այն օրհասական պահն է, երբ թագավորը ավելի լավ կլիներ, որ լռեր: Բայց մենք կարող ենք դա հասկանալ, քանի որ նրա Բաբելոնը իսկապես մաքուր հրաշք էր, որը դեռևս նշված է «աշխարհի յոթ հրաշալիքներից»: Կանաչապատ փարթամ կախովի այգիներ, լճակներ, ընդարձակ հրապարակներ և պարիսպներ՝ յուրաքանչյուր կողմից 40 կմ քառակուսի վրա: Ամբարձիչներ, որոնց զագաթին երկու տանկ կարող էին անցնել միմյանց պարիսպների ողջ երկարությամբ. ժամանակի մայրուղին. Նրա դարպասներից մեկը, որը վերակառուցվել է Բեռլինում, գտնվում է կապույտ էմալապատ քարերից կազմված երկու պատերի կենտրոնում, որոնց վրա փորագրված է թագավորի զինանշանը՝ արծվի թևերով առյուծ, որը հիշատակում է Դան.7:4-ը: Նա հպարտանալու բան ուներ: Բայց Աստված իր խոսքերում հպարտություն չի տեսնում, նա հպարտություն է տեսնում, բայց ամենից առաջ մոռացկոտություն և արհամարհանք իր նախկին փորձառությունների հանդեպ: Անշուշտ, այս թագավորը միակ հպարտ էակը չէ երկրի վրա, բայց Աստված իր հայացքն է դրել նրա վրա, ուզում է, որ նա իր դրախտում լինի և կունենա: Մա բացատրության է արժանի. Աստված դատում է իր արարածներին արտաքինից դուրս: Նա քննում է նրանց սրտերն ու մտքերը և ճանաչում, առանց երբևէ սխալվելու, փրկության արժանի ոչխարներին: Մա ստիպում է նրան պնդել և երբեմն հրաշքներ գործել, սակայն մեթոդը հիմնավորվում է ստացված վերջնական արդյունքի որակով:

Դան 4:31 *Երբ խոսքը դեռ թագավորի բերանում էր, երկնքից մի ձայն իջավ.*

31ա- Նաբուգոդոնոսորը Աստծո սիրո զոհն է, ով նրա համար թակարդ է գցել և դրա մասին զգուշացրել է իր մարգարեական երագում: Երկնքից բերված նախադասությունը լսելի է, բայց եկեք ուրախանանք, որովհետև այն չարությունը, որ Աստված կանի նրան, կփրկի նրա կյանքը և կդարձնի այն հավերժական:

4:32 *Քեզ մարդկանց միջից կքշեն, դաշտի զագանների հետ կբնակվես, եզների պես խոտ կտան քեզ ուտելու. և յոթն անգամ կանցնի քո վրայով, մինչև իմանաս, որ Բարձրյալը իշխում է մարդկանց թագավորության վրա և տալիս է նրան, ում կամենա:*

32ա- Յոթ տարի, *յոթ անգամ*, թագավորը կորցնում է իր պարզությունը, և նրա միտքը համոզում է նրան միայն կենդանի լինելու մեջ:

Դան 4:33 *Միևնույն ժամանակ Նաբուգոդոնոսորի մասին խոսքը կատարվեց. Նա վտարվեց մարդկանց միջից, եզների պես խոտ կերավ, նրա մարմինը ողողվեց երկնքի ցողով. մինչև որ նրա մազերը արծիվների փետուրների պես անեցին, իսկ եղունգները՝ թռչունների պես:*

33ա- Թագավորը վկայում է, որ այն ամենը, ինչ հայտարարվել էր տեսիլքում նրա վրա լավ կատարվեց: Իր վկայությունը գրելիս դարձի եկած թագավորը արթնացնում է այս նվաստացուցիչ փորձառությունը՝ խոսելով իր մասին երրորդ դեմքով: Ամոթը դեռ մղում է նրան նահանջելու: Հնարավոր է

մնում մեկ այլ բացատրություն, որն այն է, որ այս վկայությունը գրվել է թագավորի և Դանիելի կողմից՝ նրա նոր եղբոր՝ ճշմարիտ Աստծո կողմից:

Դան 4:34 *Նշանակված ժամանակից հետո ես՝ Նաբուգոդոնոսորս, աչքերս բարձրացրի դեպի երկինք, և բանականությունը վերադարձավ ինձ մոտ: Ես օրհնեցի Բարձրյալին, զովաբանեցի և փառավորեցի նրան, ով ապրում է հավիտյան, որի իշխանությունը հավիտենական իշխանություն է, և որի թագավորությունը տևում է սերնդեսերունդ:*

34ա- Իմաստուն և ամենակարող Աստված ձեռք է բերում կորած ոչխարների սերը: Նա միացել է նրա հոտին և շատացնում է իր զովասանքները նրա փառքի համար:

34բ- *նա, ում տիրապետությունը հավերժական տիրապետություն է, և որի թագավորությունը տևում է սերնդեսերունդ*

Բանաձևը վերաբերում է Դանի մարդու Որդու տեսիլքի 5-րդ թագավորությանը, այս անգամ՝ հավերժականին: 7:14. *Նրան տրվեց իշխանություն, փառք և թագավորություն. և բոլոր ժողովուրդները, ազգերը և ամեն լեզվի մարդիկ ծառայում էին նրան: Նրա տիրապետությունը հավիտենական իշխանություն է, որը չի անցնի, և նրա թագավորությունը երբեք չի կործանվի: Եվ նաև Դան.2:44-ի պատկերի տեսիլքում. Այս թագավորների օրերում երկնքի Աստվածը կբարձրացնի մի թագավորություն, որը երբեք չի կործանվի և չի անցնի այլ ժողովրդի տիրապետության տակ. նա կշարդի և կկործանի այս բոլոր թագավորությունները, և ինքը կդիմանա հավիտյան:*

Դան 4:35 *Բոլոր նրանք, ովքեր բնակվում են երկրի վրա, նրա աչքում ոչինչ չեն նա: Ինչ ես անում:*

35ա- Փա՛ռք կենդանի Աստծուն: Որովհետև թագավորն այս անգամ ամեն ինչ հասկացավ և դարձի եկավ:

4:36 *Այն ժամանակ ողջախոտությունը վերադարձավ ինձ մոտ. իմ թագավորության փառքը, իմ փառքն ու իմ շքեղությունը վերականգնվեցին ինձ. իմ խորհրդականները և իմ մեծերը նորից հարգրին ինձ. Ես վերականգնվեցի իմ թագավորության մեջ, և իմ գոյությունը միայն ավելացավ:*

36ա- Արդար և ազնիվ Հորի պես, որին Աստված որդիներ, դուստրեր և հետնորդներ տվեց իր փորձությունների ավարտին, թագավորը վերականգնում է իր մեծերի վստահությունը և վերսկսում է իր այժմ իմաստուն թագավորությունը ճշմարիտ իմաստունների մեջ, որոնք լուսավորված են կենդանի Աստծո կողմից: . Այս փորձառությունն ապացուցում է, որ Աստված թագավորությունը տալիս է նրան, ում ցանկանում է: Նա էր, որ ոգեշնչեց մեծ քաղղեացիներին նորից խնդրել իրենց թագավորին:

Դան 4:37 *Հիմա ես՝ Նաբուգոդոնոսորս, զովաբանում և փառաբանում և փառավորում եմ երկնքի Թագավորին, որի գործերը բոլորը ճշմարիտ են, և նրա ճանապարհները՝ արդար, և ով կարող է խոնարհեցնել հպարտությամբ քայլողներին:*

37ա- Նա կարող է ասել, քանի որ վճարել է, որ կարողանա ասել:

Ամենավատից խուսափելու համար ատամը հանելը կարող է շատ վնասել. բայց ցցերը կարող են արդարացնել տառապանքը: Հավերժություն ձեռք բերելու համար գուցե անհրաժեշտ լինի անցնել ծանր կամ շատ ծանր փորձությունների միջով, երբ դա հնարավոր է, կարդարացնի

հպարտությունը: Իմանալով իր ներուժը՝ Հիսուս Քրիստոսը Պողոսին կուրացրեց Դամասկոս տանող ճանապարհին, որպեսզի հոգևոր կույր «իր եղբայրներին հալածողը» դառնա նրա հավատարիմ և նախանձախնդիր վկան՝ վերականգնելով նրա աչքերը, բայց ամենից առաջ՝ իր տեսողությունը: ոգի.

Դանիել 5

Դան 5:1 *Բաղոտասար թագավորը մեծ խնջույք արեց իր ազնվականներին՝ հազար հոգի, և նրանց առաջ գինի խմեց:*

1ա- Նաբուգոդոնոսոր թագավորը քնեց Աստծո խաղաղության մեջ, երբ նա բավականին ծեր էր, և նրա որդի Նաբոնիդը հաջորդեց նրան, չցանկանալով կառավարել, ուստի թողեց իր որդի Բաղոտասարին թագավորել նրա փոխարեն: Մի շփոթեք այս անունը, որը նշանակում է «Բելը պաշտպանում է թագավորին», մի մարտահրավեր, որը Աստված մտադիր է ընդունել, այն մեկի հետ, որը Նաբուգոդոնոսորը տվել է Դանիելին՝ Բելթեշագար, որը նշանակում է «Բելը կպաշտպանի»: Այս անունների սկզբում Բելի կամ Բելիայի պաշտամունքն է, որի հետևում կանգնած է բազմաստվածության միակ կազմակերպիչը՝ Սատանան, սատանան: Ինչպես կտեսնենք, դարձի եկած թագավորի իրավահաջորդներն այս ճանապարհով նրան չհետևեցին:

Դան 5:2 *Բաղոտասարը գինին ճաշակելուց հետո քերեց ոսկյա և արծաթյա անոթները, որոնք նրա հայր Նաբուգոդոնոսորը վերցրել էր Երուսաղեմի տաճարից, որպեսզի թագավորն ու նրա ազնվականները, նրա կանայք ու հարճերը օգտագործվեին. խմելու.*

2ա- Այս հեթանոս թագավորի համար այս ոսկյա և արծաթյա անոթները հրեաներից վերցված ավար են միայն: Ընտրելով անտեսել ճշմարիտ Աստծուն, որին Նաբուգոդոնոսորը դարձի էր եկել, նա անտեսում է այն փաստը, որ այս կենդանի Աստված դատում է իր բոլոր գործողությունները: Օգտագործելով ստոր և սրբապիղծ գործածությամբ այս բաները, որոնք սրբագործվել և սրբագործվել են Արարիչ Աստծո ծառայության մեջ, նա կատարում է իր կարճ կյանքի վերջին սխալը: Իր ժամանակներում Նաբուգոդոնոսորը գիտեր, թե ինչպես հաշվի առնել հրեաների Աստծո գործող ուժը, քանի որ հասկանում էր, որ իր ազգային աստվածները իրականում գոյություն չունեն: Բարեխոսի թագավորին ենթակա բոլոր ժողովուրդները լսել էին նրա գորեղ վկայությունը երկնքի թագավորի օգտին, հատկապես նրա մերձավոր ընտանիքը: Հետևաբար, Աստված բոլոր պատճառներն ունի ցույց տալու իրեն որպես արդար և անողորմ:

5:3 *Այնուհետև քերեցին ոսկյա անոթները, որոնք հանվել էին տաճարից՝ Երուսաղեմի Աստծո տնից: թագաւորն ու իր մեծամեծները, իր կիներն ու հարճերը խմում էին:*

3ա- Դանիելը պնդում է այս անոթների ծագումը, որոնք հեռացվել են տաճարից՝ Երուսաղեմի Աստծո տնից: Արդեն տեսնելով, որ հրեա Աստվածը թույլ է տվել, որ այս բաները հանվեն իր տաճարից, երիտասարդ թագավորը պետք է հասկանար, որ ճշմարիտ Աստված պատժում և դաժանորեն պատժում է իրեն դաժանորեն ծառայողներին: Հեթանոս աստվածները նման

բաներ չեն անում, և նրանց սպասավորները միայն ձգտում են հանեցնել տղամարդկանց, ում դյուրահավատությունը նրանք շահարկում են:

Dan 5:4 *Նրանք զինի խմեցին և գովաբանեցին ոսկու, արծաթի, պղնձի, երկաթի, փայտի և քարի աստվածներին:*

4ա- Անպարկեշտ օգտագործումը ժամանակավրեպ է, դա կռապաշտական գործածություն է, Աստծո համար գարշելիության բարձրակետ: Կարևոր մանրամասն, անզգուշության մեծ դրսևորմամբ, թագավորը խնջույք է անում իր ընկերների հետ, մինչդեռ նրա քաղաքը վտանգված է այն պաշարող մարերի և պարսիկների կողմից:

5:5 *Այդ պահին երեւացին մի մարդու ձեռքի մատներ, և նրանք գրեցին աշտանակի դիմաց արքայական պալատի պատի կրաքարի վրա: Թագավորը տեսավ ձեռքի այս ծայրը, որը գրում էր.*

5ա- Նաբուգոդոնոսորի ժամանակի հրաշքները, արհամարհված լինելով, այս նոր հրաշքը նպատակ չունի դարձի բերել, այլ ոչնչացնել մեղավորների կյանքը, ինչպես կտեսնենք: Չար մեղադրողների առջև, ովքեր ցանկանում էին մեղավորի մահը, Հիսուս Քրիստոսը նույնպես մատով ավագի վրա կգրի նրանց գաղտնի գործած մեղքերը:

5:6 *Այն ատեն թագավորը փոխեց իր գոյնը, եւ իր մտքերը խռովեցին զինք. նրա մեջքի հողերը թուլացան, և նրա ծնկները բախվեցին միմյանց:*

6ա- Հրաշքն անմիջապես առաջացնում է իր ազդեցությունը: Չնայած արբեցմանը, նրա միտքը արձագանքում է, նա սարսափում է.

5:7 *Թագավորը բարձրաձայն աղաղակեց աստղագուշակների, քաղղեացիների և գուշակողների համար. Թագավորը պատասխանեց և ասաց Բաբելոնի իմաստուններին. թագավորության կառավարությունը:*

7ա- Դանիելը կրկին անտեսվում է. նրա վկայությունները արհամարհվել են թագավորական իրավահաջորդության կողմից: Եվ կրկին, ծայրահեղ տագնապով, երիտասարդ արքան բարձրագույն պատիվներ է խոստանում նրան, ով ապացուցում է, որ կարող է գերբնական կերպով վերձանել պատին գրված ուղերձը: Ով դա անի, թագավորության երրորդ տեղը կգբաղեցնի, քանի որ Նաբոնիդն ու Բելթասարը զբաղեցնում են առաջին և երկրորդ տեղերը:

5:8 *Ներս մտան արքայի բոլոր իմաստունները. բայց նրանք չկարողացան կարդալ գրությունը և բացատրություն տալ թագավորին:*

8ա- Ինչպես Նաբուգոդոնոսորի օրոք, դա անհնար է մնում հեթանոս իմաստունների համար:

Դան 5:9 *Բաղթասար թագավորը սաստիկ վախեցավ և գույնը փոխեց, և նրա ազնվականները սարսափեցին:*

5:10 *Եվ թագուհին թագավորի և նրա ազնվականների խոսքերի պատճառով մտավ խնջույքների սրահ և այսպես ասաց. Թող ձեր մտքերը չանհանգստացնեն ձեզ, և ձեր դեմքը չփոխի գույնը:*

5:11 *Քո թագավորությունում կա մի մարդ, ով իր մեջ ունի սուրբ աստվածների հոգին. և քո հոր օրերում նրա մեջ լույսեր, հասկացողություն և աստվածների իմաստության պես իմաստություն հայտնվեցին: Նաբուգոդոնոսոր թագավորը, ձեր հայրը, թագավորը, ձեր հայրը նրան առաջնորդ դրեց մոզերի, աստղագուշակների, քաղղեացիների, գուշակողների,*

Դան 5:12, որովհետև նրա մեջ Դանիելը, որի անունը Բաղտաշասար թագավորն էր, գտնվեց գերագանց ոգի, գիտելիք և հասկացողություն, երազներ մեկնաբանելու, հանելուկներ բացատրելու և դժվար հարցեր լուծելու կարողություն: Ուստի թող Դանիելը կանչվի, և նա բացատրություն կտա:

12ա- Թագուհու այս վկայությունը շփոթեցնող է և դատապարտում է ողջ թագավորական ընտանիքը. մենք դա գիտեինք... բայց նախընտրեցինք հաշվի չառնել այն:

5:13 Այնուհետև Դանիելին բերեցին թագավորի առաջ: Թագավորը պատասխանեց Դանիելին և ասաց. «Դո՛ւ ես Դանիելը՝ Հուդայի գերիներից մեկը, որին իմ հայր թագավորը հանեց Հուդայից:

Դան 5:14 Ես լսել եմ քո մասին, որ քո մեջ կա աստվածների ոգին, և որ քո մեջ կա լույս, հասկացողություն և արտասովոր իմաստություն:

5:15 Հենց նոր իմ առջև բերեցին իմաստուններին և աստղագուշակներին, որպեսզի կարդան այս գրությունը և ինձ բացատրություն տան. բայց բառերի բացատրությունը չկարողացան տալ:

Դան 5:16 Ես սովորել եմ, որ դու կարող ես բացատրություններ տալ և լուծել բարդ հարցեր. այժմ, եթե կարողանաս կարդալ այս սուրբ գրությունը և ինձ բացատրություն տալ, դու կհազցնես ծիրանագույն, պարանոցիդ ոսկյա վզնոց կհազնես և թագավորության կառավարման մեջ երրորդ տեղը կունենաս:

16ա- Երրորդ տեղը Նաբոնիդից հետո նրա հորը և ինքն իրեն:

5:17 Դանիելը պատասխանեց թագավորի առջև. բայց ես թագավորին կկարդամ գրությունը և բացատրություն կտամ նրան:

17ա- Դանիելը ծեր է և կարևորություն չի տալիս ոչ պատիվներին, ոչ արծաթի ու ոսկու իրերին ու արժեքներին, բայց հնարավորություն չի տալիս այս երիտասարդ թագավորին հիշեցնել իր սխալների, նրա մեղքերի մասին, որ նա պետք է վճարի իր կյանքի համար: հրաժարվել, և նա Աստծո ծառան է այս տեսակի գործողությունների համար:

5:18 Ո՛վ թագաւոր, գերագոյն Աստուած քու հօրդ Նաբուգոդոնոսորին տուած է իշխանութիւն, մեծութիւն, փառք ու փառք.

18ա- Նաբուգոդոնոսորի թագավորությունը եղել է ճշմարիտ Աստծո գործն ու պարգևը, ինչպես և նրա մեծությունը, որը նա սխալմամբ վերագրել էր իր ուժերին, հպարտությունից ելնելով, նախքան յոթ տարի Աստծո կողմից հիմար լինելը:

5:19 Եվ այն մեծության համար, որ նա սովել էր նրան, բոլոր ժողովուրդները, ազգերը, ամեն լեզվի մարդիկ վախեցան և դողացին նրա առաջ: Թագավորը սպանեց նրանց, ում ուզում էր, իսկ նրանց, ում ուզում էր, թույլ տվեց ապրել. նա բարձրացրեց նրանց, ում ուզում էր, իսկ նա իջեցրեց նրանց, ում ուզում էր:

19ա- Թագավորը մահապատժի ենթարկեց նրանց, ում ուզում էր

Մասնավորապես, Աստծուց տրված այս գործությունը ստիպեց նրան պատժել ապստամբ հրեա ժողովրդին և մահապատժի ենթարկել նրանց ներկայացուցիչներից շատերին:

19բ- և նա թողեց նրանց կյանքը, ում ցանկանում էր
Դանիելն ու գերի հրեաները օգուտ քաղեցին:

19գ- նա մեծացրեց նրանց, ում ցանկանում էր
Դանիելին և նրա երեք հավատարիմ ընկերներին Նաբուգոդոնոսոր թագավորը բարձրացրել է քաղղեացիներից:

19d- *և նա իջեցրեց նրանց, ում ուզում էր*

Նրա թագավորության մեծերը պետք է համաձայնվեին, որ իրենց կառավարեն հրեական գերությունից երիտասարդ օտարները: Նրա հզոր ձեռքով խոնարհվեց և կործանվեց հրեական ազգային հպարտությունը:

5:20 *Բայց երբ նրա սիրտը բարձրացաւ, և նրա հոգին կարծրացաւ՝ գոռոզույթեամբ, նա ցած գցուեց իր թագաւորական գահից ու մերկացաւ իր փառքից.*

20ա- Նաբուգոդոնոսոր թագավորի փորձառությունը մեզ թույլ է տալիս հասկանալ Դանի պապական թագավորին վերագրվող *ամբարտաւանությունը* .7:8: Դանիելը ցույց է տալիս թագավորին, որ Աստծո կողմից բացարձակ իշխանությունը տրվում է նրան, ում կամենա՝ իր ծրագրի համաձայն: Բայց, հիշելով Նաբուգոդոնոսոր թագավորի նվաստացումը, նա հիշեցնում է նրան, որ որքան էլ նա հզոր լինի, երկրային թագավորը կախված է երկնային թագավորի անսահմանափակ գորությունից:

5:21 *Նա վտարվեց մարդկանց որդիների միջից, և նրա սիրտը նմանվեց գազանների սիրտին, և նրա բնակությունը վայրի էջերով էր. նրան խոտ տրվեց եզների պես ուտել, և նրա մարմինը ողողվեց երկնքի ցողով, մինչև որ նա հասկացավ, որ գերագույն Աստված իշխում է մարդկանց թագավորության վրա և տալիս է նրան, ում կամենա:*

21ա- Միայն այս համարում եմ նշում « *վայրի էջերի* » հիշատակումը : Էշը համառության տիպիկ խորհրդանիշ է՝ «էջի պես համառ», հատկապես եթե «վայրի» է և ընտելացված չէ: Դա այն խորհրդանիշն է, որը ներկայացնում է մարդու ոգին, ով հրաժարվում է լսել Աստծո տված դասերը իր կյանքի փորձառությունների և իր աստվածաշնչյան հայտնությունների միջոցով:

5:22 *Եվ դու, նրա որդի Բաղթասար, չխոնարհեցրիր քո սիրտը, թեև գիտեիր այս ամենը:*

22ա- Փաստորեն, հենց Բելթասարն էր իրեն պահում «վայրի էջի» պես՝ հաշվի չառնելով իր «հոր» (իր պապի) ապրած փորձը:

5:23 *Դու բարձրացար քեզ երկնքի Տիրոջ դէմ. Նրա տան անոթները բերվել են քո առջև, և դու դրանցով գինի խմեցիր դու և քո մեծերը, քո կանայք և քո հարճերը: դու փառաբանեցիր արծաթի, ոսկու, պղնձի, երկաթի, փայտի և քարի աստվածներին, որոնք չեն տեսնում և չեն լսում, և ոչինչ չգիտեն, և չեն փառաբանում Աստծուն, ով իր ձեռքում ունի քո շունչը և քո բոլոր ճանապարհները:*

23ա- Բաղթասարը պղծեց ոսկե անոթները, որոնք սրբագործվել էին արարիչ Աստծո համար՝ իր տանարի կրոնական ծառայության համար: Բայց օգտագործելով դրանք կեղծ հեթանոս աստվածներին գովաբանելու համար, նա հասել է **գարշելիության** գագաթնակետին : Այս պատկերը պատրաստում է Հայտն.17:4-ի պատկերը . **Նա իր ձեռքում պահում էր ոսկե գավաթ՝ լցված գարշանքներով և իր մարմնավանձառության կեղտերով :** Նա ստանում է « *Մեծ Բարեղոն* » անունը 5-րդ հատվածում:

5:24 *Ուստի նա ուղարկեց ձեռքի այս ծայրը, որը հետևում էր այս գրվածքին:*

24ա- Իր հերթին, Բելթասարը շատ ուշ հայտնաբերում է ճշմարիտ կենդանի Աստծո գոյությունը, ով գործում և արձագանքում է մարդկանց վարքագծին հրաշքով:

Դան 5:25 *Սա այն գրությունն է, որ գրվել է.*

25ա- Թարգմանություն՝ հաշվել, հաշվել, կշռել ու բաժանել

Դան 5:26 *Եվ սա է այս խոսքերի բացատրությունը. Համարակալված. Աստված համարեց ձեր թագավորությունը և վերջ դրեց դրան:*

26ա- Առաջին « հաշվածը » ուղղված է թագավորության սկզբին, իսկ երկրորդը՝ « հաշվածը »՝ այս թագավորության ավարտին:

Դան 5:27 *Կշռված. Քեզ կշռել են, և քեզ պակասել են:*

27ա- Կշռեքը այստեղ աստվածային դատաստանի խորհրդանիշն է : Տղամարդիկ այն ընդունել են արդարադատության ծառայությունները նշանակելու համար. շատ անկատար արդարադատություն. Բայց Աստծունը կատարյալ է և հիմնվելով կրկնակի *կշռքի պատկերի վրա* , նա կշռադատում է բարու և չարի արարքները, որոնք դատված անձը կատարել է: Եթե բարու սարահարթը ավելի թեթև է, քան չարը, աստվածային դատապարտումն արդարացված է: Եվ սա Բաղտասար թագավորի դեպքն է:

Դան 5:28 *Բաժանված է: Ձեր թագավորությունը կբաժանվի և կորվի մարերին և պարսիկներին:*

28ա- Մինչ նա իր թագավորական պալատում վարում էր զարշելի խմիչքներ՝ Դարեհ թագավորի գլխավորությամբ, մարերը գետի հունով մտան Բաբելոն, ժամանակավորապես շեղվեցին և չորացան:

5:29 *Բաղտասարը իսկոյն հրամայեց, եւ Դանիէլին ծիրանի զգեստ հագցրին, նրա պարանոցին ոսկէ վզնոց դրեցին, եւ յայտնուեցին, որ նա երրորդն է լինելու թագաւորութեան իշխանութեան մէջ:*

5:30 *Նոյն գիշերը սպանուեցաւ քաղղէացիների Բաղտասար թագաւորը:*

5:31 *Դարեհ մարերը տիրեց թագավորությանը, երբ վաթսուներկու տարեկան էր:*

31ա- Դանիելի ականատեսի այս ճշգրիտ վկայությունը չի ճանաչվում պատմաբանների կողմից, ովքեր այս գործողությունը վերագրում են պարսից Կյուրոս 2-րդ թագավորին 539 թ.

Դանիել 6

Այս 6-րդ գլխի ուսմունքը նույնական է Դանիել 3-ի ուսմունքին: Այն ներկայացնում է մեզ, այս անգամ, Դանիելին օրինակելի հավատարմության փորձության մեջ՝ ընդօրինակելու և վերարտադրելու բոլոր ընտրյալների համար, որոնք կանչվել են Աստծո կողմից Հիսուս Քրիստոսում: Մեկնաբանությունները օգտակար են, բայց պարզապես կարդացեք և սովորեք դասը: *Դարեհ* թագավորը գործում է Նաբուգոդոնոսորի պես իր ժամանակներում և, իր հերթին, *62 տարեկանում* նա կիսոստովանի Դանիելի կենդանի Աստծո փառքը. դարձի գալը ձեռք բերվեց Դանիելի հավատարմության վկայությամբ, երբ Աստված պաշտպանեց նրան *առյուծներից*: Իրենց հարաբերությունների սկզբից նա ջերմություն և հետաքրքրություն է ցուցաբերում Դանիելի նկատմամբ, ով հավատարմորեն և ազնվորեն ծառայում է նրան և ում մեջ նա տեսնում է *. բարձրագույն միտք .*

Դան 6:1 *Լավ էր, որ Դարեհի թագավորության վրա նշանակեի հարյուր քսան սատրապներ, որոնք պետք է լինեն ամբողջ թագավորության մեջ:*

1ա- Դարեհ թագավորը բացահայտում է իր իմաստությունը՝ թագավորության կառավարումը վստահելով 120 գավառների վրա ստեղծված 120 կառավարիչների:

Դան 6:2 *Նա նրանց վրա երեք պետեր նշանակեց, որոնց թվում էր Դանիելը, որպեսզի այս սատրապները կարողանան հաշիվ տալ նրանց, և թագավորը ոչ մի վնաս չկրի:*

2ա- Դանիելը դեռևս սատրապներին հսկող գլխավոր առաջնորդներից է:

6:3 *Դանիելը գերազանցում էր իշխաններին և սատրապներին, որովհետև նրա մեջ բարձր ոգի կար. և թագավորը մտածեց այն հաստատել ամբողջ թագավորությունում:*

3ա- Դարեհն իր հերթին նկատում է Դանիելի գերազանցությունը նրա խելացի և իմաստուն մտքի առումով: Եվ նրան ամենից վեր դասելու նրա ծրագիրը նախանձ և ստելություն կառաջացնի Դանիելի դեմ:

Դան 6:4 *Այնուհետև իշխաններն ու սատրապները առիթ էին փնտրում Դանիելին մեղադրելու թագավորության գործերի համար: Բայց նրանք չկարողացան գտնել ոչ մի առիթ, ոչ էլ հանդիմանելու բան, որովհետև նա հավատարիմ էր, և նրա մեջ ոչ թերություն ու վատ բան չէր երևում:*

4ա- Դանիելը ծառայում է Աստծուն այնտեղ, որտեղ նա դնում է իրեն, այնպես որ նա ծառայում է թագավորին նույն նվիրումով և հավատարմությամբ: Այսպիսով, այն *անհասկանալի է թվում* . չափանիշ, որը գտնվել է «Վերջին Օրերի ադվենտիստ» Սրբերի մեջ՝ համաձայն Հայտն.14.5:

6:5 *Այս մարդիկ ասացին. «Մենք ոչ մի առիթ չենք գտնի այս Դանիելի դեմ, եթե մեկին չգտնենք իր Աստծո օրենքում»:*

5ա- Այս դատողությունները բացահայտում են հավատքի վերջին երկրային փորձության դիվային ճամբարի մտածողությունը, որում Աստծո օրենքի յոթերորդ օրվա շաբաթօրյա հանգիստը թույլ կտա սպանել իր հավատարիմ ծառաներին, քանի որ նրանք չեն համաձայնի հարգել առաջին օրվա մնացած մասը պարտադիր է դարձել՝ կիրակի օրը հռոմեական կրոնական օրենքով:

6:6 *Այն ժամանակ այս իշխաններն ու այս սատրապները իրարանցումով եկան թագավորի մոտ և ասացին նրան.*

6ա- Այս բուռն մուտքը նպատակ ունի հիշեցնել թագավորին թվերի ուժի, անկարգություններ ստեղծելու նրա կարողության և, հետևաբար, նրա տիրապետության ամրապնդման անհրաժեշտության մասին:

Դան 6:7 *Թագավորության բոլոր իշխանները, տնտեսները, սատրապները, խորհրդականները և կառավարիչները կարծում են, որ պետք է թագավորական հրաման արձակվի, որը խիստ արգելված է, որ երեսուն օրվա ընթացքում որևէ մեկը, ով աղոթում է որևէ մեկի. Աստված կամ որևէ մեկին, բացի քեզնից, ո՛վ թագավոր, առյուծների գուբր կնետվի:*

7ա- Մինչ այդ Դարեհ թագավորը չէր ձգտում ստիպել իր թագավորության տղամարդկանց ծառայել մի աստծու, քան մյուսին: Բազմաստվածության մեջ կրոնական ազատությունը ամբողջական է: Եվ նրան համոզելու համար դավադիրները հանոյախոսում են նրան՝ մեծարելով Դարեհ թագավորին որպես աստված: Այնտեղ նորից, ինչպես բոլոր մեծ տիրակալների դեպքում, հպարտությունն է արթնանում և ստիպում նրան հաստատել այս հրամանը, որը, սակայն, նրա մտքից չէր բխում:

Դան 6:8 *Այժմ, ո՛վ թագավոր, հաստատի՛ր արգելքը և գրի՛ր հրամանագիրը, որպեսզի այն անփոփոխելի լինի՝ ըստ մարերի և պարսիկների օրենքի, որն անփոփոխ է:*

8ա- Այս հրամանագիրը հրաշալիորեն մարգարեանում է նրան, ով օրերի վերջում պարտադիր կդարձնի հռոմեական կիրակին: Բայց եկեք նկատենք, որ մարերի և պարսիկների օրենքի այս անփոփոխ բնույթը, որը հաստատվել է սխալ և մեղավոր մարդկանց կողմից, բոլորովին արդարացված չէ: Անփոփոխությունը պատկանում է ճշմարիտ և կենդանի Աստծուն՝ Արարչին:

Դան 6:9 *Այնուհետև Դարեհ թագավորը գրեց հրամանագիրն ու հրամանագիրը:*

9ա- Այս քայլը էական է, քանի որ ինքը գրելով *դեկրետն ու պաշտպանությունը*, պետք է հարգել մարերի և պարսիկների *անփոփոխ օրենքը*:

6:10 *Երբ Դանիելը իմացաւ, որ հրամանագիրը գրուած է, զնաց իր տունը, ուր վերնատան պատուհանների բաց էին դէպի Երուսաղէմ. և օրական երեք անգամ ծնկի էր իջնում, աղոթում էր և փառաբանում էր իր Աստծուն, ինչպէս որ արեց առաջ:*

10ա- Դանիելը չի փոխում իր վարքը և թույլ չի տալիս, որ իր վրա ազդի այս մարդկային չափումը: Բացելով իր պատուհանը՝ նա ցույց է տալիս, որ ցանկանում է, որ իր հավատարմությունը Ամենակարող Աստծուն հայտնի լինի բոլորին: Այս պահին Դանիելը շրջվում է Երուսաղեմի ուղղությամբ, որտեղ նույնիսկ ավերված է Աստծո տաճարը: Որովհետև Հոգին Աստված իրեն երկար ժամանակ դրսևորեց այս սուրբ տաճարում, որը նա դարձրեց իր տունը, իր երկրային բնակավայրը:

Դան 6:11 *Այն ժամանակ այս մարդիկ խռովքով ներս մտան և գտան Դանիելին՝ աղոթելով և կանչելով իր Աստծուն:*

11ա- Դավադիրները դարանակալեցին և դիտեցին նրան, որ բռնեն նրան թագավորական հրամանին անհնազանդության մեջ . ներկայումս «աղաղակող դելիկտո»:

6:12 *Նրանք կանգնեցին թագավորի առջև և ասացին նրան թագավորական պաշտպանության վերաբերյալ. «Դու չե՞ս գրել պաշտպանություն, որ ով երեսուն օրվա ընթացքում աղոթի որևէ աստծու կամ որևէ մեկին, բացի քեզնից, ո՛վ թագավոր, զգել են առյուծների զո՛ւյթը: Թագավորը պատասխանեց. Բանը հաստատ է, ըստ մարերի և պարսիկների օրենքի, որն անփոփոխ է:*

12ա- Թագավորը կարող է հաստատել միայն այն հրամանագիրը, որը ինքն է գրել և ստորագրել:

6:13 *Անոնք դարձեալ պատասխանեցին ու ըսին թագաւորին.*

13ա- Գործի մեջ բռնված, իր աղոթքի գործողության մեջ Դանիելը դատապարտվում է: Թագավորը գնահատում է Դանիելին իր հավատարիմ և ազնիվ վարքի համար: Նա անմիջապես կապ կհաստատի իր և այս Աստծո միջև, որին նա ծառայում է այնքան եռանդով և հավատարմությամբ, քանի որ նա կանոնավորաբար աղոթում է նրան *օրական երեք անգամ* : Սա բացատրում է այն ցավն ու տառապանքը, որ Դանիելի դատապարտումը կպատճառի նրան և նրա գալիք դարձի սկիզբը:

6:14 *Թագաւորը սաստիկ նեղուեցաւ, երբ այս լսեց. նա սրտանց ընդունեց Դանիելին ազատելու համար, և մինչև մայրամուտ նա ջանում էր փրկել նրան:*

14ա- Այնուհետև թագավորը հասկանում է, որ իրեն մանիպուլյացիայի են ենթարկել, և նա մեծ ջանքեր է գործադրում՝ փրկելու Դանիելին, որին նա շատ է գնահատում: Բայց նրա ջանքերն ասպարոյուն կլինեն , և թագավորը տխուր բացահայտում է այդ ամենից առաջ՝ *տառը սպանում է, քայց ոգին կյանք է տալիս* : Հետագայում մարդկանց տալով այս արտահայտությունը՝ Աստված ցույց է տալիս օրենքների նկատմամբ հարգանքի սահմանը: Կյանքը չի կարող կարգավորվել օրենքի տեքստերի տառերով: Իր աստվածային դատաստանում Աստված հաշվի է առնում մանրամասները, որոնք անտեսում են իր գրավոր օրենքի մեռած տառը, և մարդիկ առանց Աստծո իմաստություն չունեն նույնն անելու:

Դան 6:15 Բայց այս մարդիկ պնդեցին թագավորին և ասացին նրան. «Իմացիր, արքա, որ մարերի և պարսիկների օրենքը պահանջում է, որ թագավորի կողմից հաստատված յուրաքանչյուր արգելք կամ հրաման լինի անբեկանելի:

15ա- Դավադիրները հիշեցնում են մարերի և պարսիկների թագավորի կողմից ընդունված որոշումների անբեկանելի (անհիմն) բնույթը: Նա ինքն է հայտնվել իր ժառանգական մշակույթի թակարդում: Բայց նա հասկանում է, որ Դանիելի դեմ դավադրության զոհ է դարձել:

6:16 Այնուհետև թագավորը հրամայեց Դանիելին բերել և զցել առյուծների գուբը: Թագավորը պատասխանեց Դանիելին ու ասաց.

16ա- Թագավորը ստիպված է լինում Դանիելին նետել առյուծների գուբը, բայց նա ամբողջ սրտով ցանկանում է, որ Աստված, որին այդքան հավատարմորեն ծառայում է, միջամտի իրեն փրկելու համար:

6:17 Քար մը բերին ու դրին փոսի բացին. թագավորը կնքեց այն իր մատանիով և իր ազնվականների մատանիով, որպեսզի Դանիելի հետ կապված ոչինչ չփոխվի:

17ա- Այստեղ Դանիելի ապրած փորձառությունը նմանություններ է ներկայացնում Քրիստոսի թաղման հետ, որի շրջանաձև քարե դուռը նույնպես կնքվել է մարդկային միջամտությունը կանխելու համար:

6:18 Այն ատեն թագավորը գնաց իր պալատը. գիշերը ծով պահեց, հարճ չբերեց նրա մոտ և չէր կարողանում քնել:

18ա- Թագավորի այս պահվածքը վկայում է նրա անկեղծության մասին: Այս բաներն անելով նա ցույց է տալիս, որ ցանկանում է հաճեցնել Դանիելի Աստծուն և ստանալ իր փրկությունը նրանից: Սա նրա դարձի սկիզբն է դեպի միակ Աստված:

6:19 Թագավորը լուսադեմին վեր կացավ և շտապեց առյուծների գուբը:

19ա- Մաքրության պատրաստությունը, որին հաջորդում է անքուն գիշեր, քանի որ նրա միտքը տանջում է Դանիելի մահվան մտքից և այս շտապը դեպի առյուծների գուբը լուսադեմին ոչ թե հեթանոս թագավորի արարքներն են, այլ եղբորը, ով սիրում է իր եղբորը: Աստծո մեջ.

6:20 Երբ նա մոտեցավ փոսին, նա տխուր ձայնով կանչեց Դանիելին. Թագավորը պատասխանեց Դանիելին և ասաց. «Կենդանի Աստծու ծառա Դանիելը, որին դու համբերությամբ ծառայում ես, կարո՞ղ է քեզ ազատել առյուծներից:

20ա- Երբ նա մոտեցավ փոսին, նա տխուր ձայնով կանչեց Դանիելին

Թագավորը հույս ունի, բայց նա վախենում և վախենում է Դանիելի համար ամենավատը: Սակայն նրա հույսը դրսևորվում է նրանով, որ նա զանգահարում է նրան և հարց տալիս:

20բ- Կենդանի Աստծո՞ք Աստծո ծառան Դանիելը, որին դու համբերությամբ ծառայում ես, կարողացա՞վ քեզ ազատել առյուծներից:

Նշելով նրան որպես « կենդանի Աստված »՝ Դարեհը վկայում է իր դարձի սկզբի մասին: Այնուամենայնիվ, նրա հարցը. **ևս կարողացա՞վ քեզ ազատել առյուծներից:** » ցույց է տալիս, որ նա դեռ չի ճանաչում իրեն: Հակառակ դեպքում նա կասեր՝ ուզում էր քեզ ազատել առյուծներից: » .

Դան 6:21 Դանիելը ասաց թագավորին.

21ա- Դավադրողների բերանում, հատված 6-ում արտահայտությունը քիչ նշանակություն ուներ, բայց Դանիելում այն մարգարեացել էր Աստծո ընտրյալներին վերապահված հավիտենական կյանքի հասանելիություն:

6:22 *Իմ Աստվածն ուղարկեց իր հրեշտակին և փակեց աշյուծների բերանը, որոնք ինձ ոչ մի վնաս չպատճառեցին, որովհետև ես անմեղ ճանաչվեցի նրա առաջ. և ոչ քո առաջ, ո՛վ թագավոր, ես չարություն չեմ արել:*

22ա- Այս փորձառության ընթացքում Դարեհ թագավորը հասկանում է, թե որքան հիմար, անհիմն և անընդունելի է մարդկային թագավորական հրամանագրերի անփոփոխ ընկալումը ճշմարիտ Կենդանի Աստծո կողմից, որին Դանիելը ծառայում է առանց թաքցնելու:

6:23 *Այն ժամանակ թագավորը շատ ուրախացավ և հրամայեց Դանիելին հանել փոսից: Դանիելին հանեցին փոսից, և նրա վրա ոչ մի վերք չգտնվեց, քանի որ նա վստահում էր իր Աստծուն:*

23ա- *Այն ժամանակ թագավորը շատ ուրախացավ*

Բնական և ինքնաբուխ ուրախության այս արձագանքը բացահայտում է Աստծո կողմից ընտրված ապագան, քանի որ թագավորն այժմ ունի իր գոյության և իր գորության վստահությունը:

23բ- *Դանիելին հանեցին փոսից, և նրա վրա ոչ մի վերք չգտնվեց*

Ճիշտ այնպես, ինչպես Դանիելի երեք ուղեկիցների հագուստները, որոնք նետվել էին գերտաքացած հնոցի մեջ, չայրվեցին:

23գ- *քանի որ նա վստահել էր իր Աստծուն*

Այս վստահությունը բացահայտվեց նրա որոշման մեջ՝ չհնազանդվել թագավորական հրամանին, որը կզրկեր Աստծուն իր աղոթքներից. անհնարին և աներևակայելի ընտրություն հավատքի այս գույտ մարդկային մողելի համար:

6:24 *Թագավորը հրամայեց, որ Դանիելին մեղադրող մարդկանց բերեն և աշյուծների գուբր զցեն իրենց երեխաներին ու կանանց. և դեռ չհասած փոսի հատակին, աշյուծները բռնեցին նրանց և կոտորեցին նրանց բոլոր ոսկորները:*

24ա- Աստված իրավիճակը շրջեց չարի ծրագրած ամբարիշտների դեմ: Պարսից թագավորների օրոք, ովքեր կգան, փորձը կվերականգնվի հրեա Մուրթթեի համար, որին առաջնորդ Համանը կցանկանար սպանել իր ժողովրդի հետ Եսթեր թագուհու օրոք: Այնտեղ նույնպես Համանն է, ով կավարտվի Մուրթթեի համար տեղադրված կախաղանից կախված:

Դան 6:25 *Եվ դրանից հետո Դարեհ թագավորը գրեց բոլոր մարդկանց, բոլոր ազգերին և բոլոր լեզուներին, որոնք բնակվում են ամբողջ երկրում. «Առատ խաղաղություն ձեզ»:*

25ա- Թագավորի այս նոր գրությունը կենդանի Աստծո կողմից նվանված մարդու մասին է: Հիմա լինելով իր սրտում կատարյալ խաղաղության մեջ՝ նա օգտագործում է իր գերիշխող դիրքը՝ խոսելու իր թագավորության բոլոր մարդկանց հետ, իր խաղաղության վկայությունը, որը նա ստացել է ճշմարիտ Աստծուց:

Դան 6:26 *Ես պատվիրում եմ, որ իմ ամբողջ թագավորության մեջ վախ և վախ լինի Դանիելի Աստծուց: Որովհետև նա է կենդանի Աստվածը և մնում է հավիտյան. նրա թագավորությունը երբեք չի կործանվի, և նրա տիրապետությունը կտևի մինչև վերջ:*

26ա- *Ես դա պատվիրում եմ իմ թագավորության ողջ տարածքում*

Թագավորը հրամայում է, բայց ոչ մեկին չի ստիպում:

26b- *վախ և վախ Դանիելի Աստծո համար*

Բայց այս փորձառությամբ հարստացած՝ նա պարտադրում է Դանիելի Աստծո հանդեպ վախն ու վախը, որպեսզի տարհամոզի Դանիելի դեմ հրահրված նոր դավադրության հեղինակներին:

26c- *Որովհետև նա է կենդանի Աստվածը, և նա հավիտյան է համբերում*

Նա հույս ունի, որ այս վկայությունը կընդունվի թագավորության մարդկանց սրտերում, և դա անելու համար նա գովաբանում և բարձրացնում է այն:

26d- *Նրա թագավորությունը երբեք չի կործանվի, և նրա տիրապետությունը կտևի մինչև վերջ*

Կրկին հռչակվում է արձանի 5-րդ ^{թագավորության} հավերժական կերպարը

:

Դան 6:27 *Նա է, ով փրկում և փրկում է, ով նշաններ և հրաշքներ է գործում երկնքում և երկրի վրա: Հենց նա ազատեց Դանիելին առյուծների իշխանությունից:*

27ա- *Նա է, ով փրկում է և փրկում*

Թագավորը վկայում է այն, ինչ նա նկատել է, բայց այս փրկությունը և այս փրկությունը վերաբերում են միայն ֆիզիկական մարմնին, Դանիելի կյանքին: Մենք պետք է սպասենք Հիսուս Զրիստոսի գալուստին, որպեսզի հասկանանք մեղքից ազատելու և փրկելու Աստծո ցանկությունը: Բայց նկատենք, որ թագավորը բնականաբար զգում էր, որ պետք է մաքրագործվի կենդանի Աստծուն հանդյանալու համար:

27b- *ով նշաններ և հրաշքներ է գործում երկնքում և երկրի վրա*

Դանիելի գիրքը վկայում է այս նշանների և հրաշքների, գերբնական արարքների մասին, որոնք Աստված կատարել է, բայց զգույշ եղեք, սատանան և նրա դևերը նույնպես կարող են կեղծել որոշակի աստվածային հրաշքներ: Երկու հնարավոր սկզբնաղբյուրները բացահայտելու համար բավական է հասկանալ, թե ում է ձեռնառու առաքված ուղերձը: Արդյո՞ք դա հանգեցնում է հնազանդության արարիչ Աստծուն, թե՞ նրա անհնազանդությանը:

Դան 6:28 *Դանիելը բարգավաճեց Դարեհի և Կյուրոս պարսիկի թագավորության ժամանակ:*

28ա- Մենք հասկանում ենք, Դանիելը չի վերադառնա իր հայրենի հողը, բայց դասերը, որոնք Աստված սովորեցրեց նրան Դանում: 9-ը կատիպի նրան ընդունել առանց իր Աստծո որոշած այս ճակատագիրը:

Դանիել 7

Դան 7:1 Բաբելոնի Բելթասար թագավորի առաջին տարում Դանիելը երազ տեսավ և տեսիլքներ տեսավ, երբ պառկած էր: Հետո նա գրեց երազը և պատմեց հիմնական բաները:

1ա- Բաբելոնի թագավոր Բելթասարի առաջին տարին

Այսինքն՝ 605 թ. Դան.2-ի տեսիլքից անցել է 50 տարի: Մահ, մեծ թագավոր Նաբուգոդոնոսորին փոխարինում է նրա թոռը՝ Բաղթասարը:

Դան 7:2 Դանիելը սկսեց և ասաց. «Ես տեսա իմ գիշերային տեսիլքում, և ասա երկնքի չորս քամիները պայթեցին մեծ ծովի վրա»:

2ա- երկնքի չորս քամիները ներխուժեցին

Սրանք համընդհանուր պատերազմներ են, որոնք տանում են տիրակալներին իրենց իշխանությունը տարածելու չորս կարդինալ կետերի ուղղությամբ՝ դեպի հյուսիս, հարավ, արևելք և արևմուտք:

2բ- մեծ ծովի վրա

Պատկերը շոյող չէ մարդկության համար, քանի որ ծովը, թեկուզ մեծ, մահվան խորհրդանիշ է: Աստծո նախագծով դա մարդու համար պատրաստված միջավայրը չէ, որը ստեղծվել է իր պատկերով, համաձայն Ծննդ. 1-ին: Նրա միջավայրը երկիրն է: Բայց մարդկությունն իր անհնազանդության պատճառով կորցրել է իր աստվածային պատկերը, և նա այլևս իր մաքուր և սուրբ աչքերում չէ, քան անմաքուր և ագահ ծովային կենդանիները, որոնք խժռում են միմյանց սատանայի և դևերի ներշնչանքների ներքո: Այս տեսիլքում ծովը խորհրդանշում է մարդկային արարածների անանուն զանգվածը:

Ավելին, մարգարեության մեջ ընդգրկված տարածքը վերաբերում է այն ժողովուրդներին, որոնք կապված են Միջերկրական ծովի ափամերձ կողմերի հետ: Ուստի ծովը մեծ դեր է խաղում տիրակալների նվաճումների ռազմատենչ գործողություններում:

Դան 7:3 Եվ չորս մեծ գազաններ դուրս եկան ծովից՝ տարբեր միմյանցից:

3ա- Եվ չորս մեծ կենդանիներ դուրս եկան ծովից

Մենք նոր տեսիլքում գտնում ենք Դանիել 2-ում տրված ուսմունքը, բայց այնտեղ կենդանիները փոխարինում են արձանի մարմնի մասերը :

3բ- տարբեր լ և ս միմյանցից

Դանի արձանի նյութերի նման .2.

7:4 Առաջինը առյուծի պէս էր ու արծյաի թեւեր ուներ. Ես նայեցի մինչև նրա թեւերը պոկվեցին. նա վերցվեց երկրից և կանգնեցրեց իր ոտքերի վրա, ինչպես մարդուն, և մարդու սիրտը տրվեց նրան:

4ա- The առաջինը առյուծի պէս էր և ուներ արծյաի թեւեր

Այստեղ Դանի թագավորի քաղղեացիների ոսկե գլուխը 2 դառնում է առյուծ՝ արծյաի թեւերով . զինանշանը փորագրված Բաբելոնի կապույտ քարերի վրա, Նաբուգոդոնոսոր թագավորի հպարտությունը Դան.4.

4բ- Նայեցի, մինչև նրա թեւերը պոկվեցին

Մարգարեությունը վերաբերում է յոթ տարիներին կամ յոթ ժամանակներին, որոնց ընթացքում Նաբուգոդոնոսոր թագավորը Աստծու կողմից հիմարացվեց: Դան.4:16-ում մարգարեացված այս 7 տարվա (յոթ

անգամ) նվաստացման ընթացքում նրա մարդկային սիրտը հեռացվեց և փոխարինվեց գազանի սիրտով:

4c- *նա վերցվեց երկրից և կանգնեցրեց իր ոտքերի վրա, ինչպես մարդուն, և մարդու սիրտը տրվեց նրան:*

Այստեղ հաստատվում է նրա դարձը դեպի արարիչ Աստված: Նրա փորձառությունը մեզ թույլ է տալիս հասկանալ, որ Աստծո համար մարդը մարդ է միայն այն ժամանակ, երբ նրա սիրտը կրում է Աստծո պատկերը: Նա կբացահայտի այն Հիսուս Քրիստոսի մեջ իր մարմնավորման մեջ սիրո և հնազանդության կատարյալ աստվածային մոդելը:

7:5 *Եվ ահա երկրորդ գազանն արջի նման էր և կանգնած էր մի կողմում. նրա բերանում ատամների միջև ընկած էր երեք կող, և նրան ասացին. «Վե՛ր կաց, միս շատ կեր»:*

5ա- *Եվ ահա, երկրորդ գազանն արջի նման էր և կանգնած էր մի կողմում*
Քաղդեացիների թագավորից հետո մարերի և պարսիկների արծայթե սնդուկն ու բազուկները դառնում են արջ : Ճշգրիտ « որը կանգնած էր մի կողմում » ցույց է տալիս պարսկական գերիշխանությունը, որը հայտնվել է երկրորդը Մեդի տիրապետությունից հետո, սակայն Կյուրոս 2 Պարսից թագավորի ձեռք բերած նվաճումները նրան շատ ավելի մեծ ուժ են տվել, քան մարերը:

5բ- *բերանի մեջ երեք կող կար ատամների միջև, և նրանք ասացին նրան. «Վե՛ր կաց, շատ միս կեր»:*

Պարսիկները գերիշխելու են մարերի վրա և նվաճելու են երեք երկրներ՝ հարուստ թագավոր Կրեսոս Լիդիան 546 թվականին, Բաբելոնը 539 թվականին և Եգիպտոսը 525 թվականին:

7:6 *Դրանից հետո ես նայեցի, և ահա մեկ ուրիշը նման էր ընձառյուծի և չորս թևեր ուներ իր մեջքին՝ թռչունի նման. այս կենդանին ուներ չորս գլուխ, և իշխանությունը նրան տրվեց:*

6ա- *Մրանից հետո ես նայեցի, և ահա մեկ ուրիշը նման էր ընձառյուծի*
Իդեմի, հույն տիրակալների լիտի փորն ու ազդրերը դառնում են չորս թռչնի թևերով ընձառյուծ . Հունական ընձառյուծի բծերը այն դարձնում են **մեդքի խորհրդանիշ :**

6բ- *և մեջքին չորս թևեր ուներ, ինչպես թռչուն*
Ընձառյուծի հետ կապված թռչնի չորս թևերը ցույց են տալիս և հաստատում նրա երիտասարդ թագավոր Ալեքսանդր Մակեդոնացու նվաճումների ծայրահեղ արագությունը (-336 և -323):

6c- *այս կենդանին ուներ չորս գլուխ, և տիրապետությունը տրվեց նրան*
Այստեղ « չորս գլուխ », բայց Դան.8-ում դա կլինի « չորս մեծ եղջյուրներ », որոնք նշանակում են հույն տիրակալներին՝ Ալեքսանդր Մակեդոնացու իրավահաջորդներին՝ Սելևկոսին, Պտղոմեոսին, Լիսիմաքոսին և Կասանդրին:

7:7 *Դրանից հետո ես նայեցի իմ գիշերային տեսիլքներում, և ահա չորրորդ գազան կար՝ սարսափելի , սարսափելի և չափազանց ուժեղ. նա ուներ մեծ երկայթե ատամներ, նա կերավ, ջարդեց, տրորեց այն, ինչ մնացել էր. այն տարբերվում էր բոլոր նախորդ կենդանիներից և ուներ տասը եղջյուր:*

7ա- *Մրանից հետո ես նայեցի իմ գիշերային տեսիլքներում, և ահա չորրորդ գազանն էր՝ սարսափելի , սարսափելի և անսովոր ուժեղ.*

Այստեղ կրկին Հռոմեական կայսրության *երկայթե ոտքերը դառնում են երկայթե ստամներով և տասր եղջյուրներով հրեշ* : Որովհետև, համաձայն Հայտն. 13:2-ի, այն միայն կրում է նախորդ 3 կայսրությունների չափանիշները. Առյուծի ուժը , հաստատված այս հատվածում, որտեղ նշված է . *արջի ուժը և ընձառյուծի արագությունը իր մեղքի ժառանգությամբ*, որը խորհրդանշում է իր բծերը:

7բ- *նա ուներ մեծ երկայթե ստամներ, նա կերավ, կոտորեց և տրորեց այն, ինչ մնացել էր.*

երկայթի խորհրդանիշով իրականացված ջարդերն ու ջարդերը , որոնք կշարունակվեն մինչև աշխարհի վերջը, նրա պապական տիրապետությամբ:

7գ- *այն տարբերվում էր բոլոր նախորդ կենդանիներից և ուներ տասր եղջյուր:*

Տասր *եղջյուրները* ներկայացնում են ֆրանկներին, լոմբարդներին, ալեմաններին, անգլո-սաքսոններին, վեստգոթներին, բուրգունդներին, սուևիններին, հերուլիններին, վանդալներին և օստրոգոթներին: Սրանք այն **տասր** քրիստոնեական թագավորություններն են, որոնք կձևավորվեն Հռոմեական կայսրության փլուզումից հետո 395 թվականից՝ համաձայն 24-րդ հատվածում Դանիելին տրված հրեշտակի բացատրությունների:

7:8 *Ես նայեցի եղջյուրներին, և ահա նրանց միջից մեկ այլ փոքրիկ եղջյուր դուրս եկավ, և առաջին եղջյուրներից երեքը հանվեցին այդ եղջյուրի առաջ. և, ահա, նա ուներ աչքեր, ինչպես տղամարդու աչքեր, և բերան, որը խոսում էր ամբարտապանորեն:*

8ա- *Ես նայեցի եղջյուրներին, և ահա նրանց միջից մի փոքր եղջյուր դուրս եկավ.*

Փոքրիկ *եղջյուրը* դուրս է գալիս տասր եղջյուրներից մեկից , որը նշանակում է Օստրոգոթների Իտալիան, որտեղ գտնվում է Հռոմ քաղաքը և այսպես կոչված պապական «սուրբ աթոռը», Կելիոս լեռան վրա գտնվող Լատերանյան պալատում; Լատինական անուն նշանակում է երկինք:

8բ- *և առաջին եղջյուրներից երեքը պոկվեցին այս եղջյուրի դիմաց*

Պոկված եղջյուրները ժամանակագրական են՝ *երեք թագավորները իջեցվել է* 24-րդ հատվածից, այն է՝ Հերուլիները 493-ից 510 թվականների միջև, այնուհետև հաջորդաբար՝ Վանդալները 533 թվականին և Օստրոգոթները 538 թվականին, որոնց հալածել է Հռոմից զորավար Բելիսարիոսը Հուստինիանոս 1-ի հրամանով ^և վերջնականապես պարտվել Ռավեննայում 540 թվականին: Որովհետև մենք պետք է նշենք այս *եղջյուրից առաջ* արտահայտության հետևանքը . Սա նշանակում է, որ Հորնը չունի անձնական ռազմական ուժ և շահում է միապետների զինված ուժերը, ովքեր վախենում են նրանից և նրա կրոնական իշխանությունից և այդպիսով նախընտրում են աջակցել և հնազանդվել նրան: Այս պատճառաբանությունը կհաստատվի Դան.8:24-ում, որտեղ *մենք կկարդանք . սիրտ . Այսպիսով, ցույց է տրվում, որ ճշմարտությունը հաստատվում է միայն Դանիել գրքի տարբեր գլուխներում և ավելի լայնորեն ամբողջ Աստվածաշնչում սփռված նմանատիպ հաղորդագրությունները միասին հավաքելով: Առանձնացված՝ գրքի գլուխները «կնքում» են*

մարգարեությունն ու դրա պատգամները, ամենանուրբն ու ամենակարևորը մնում են անհասանելի:

8c- *և ահա, նա ուներ տղամարդու աչքերի պես աչքեր*

նման տերմինով : Այսպիսով, դա ենթադրում է արտաքին տեսքի նմանություն, որը իրականությունն չէ: Այստեղ նույնպես մենք պետք է նկատենք նմանությունը Հիսուս Քրիստոսում իր կատարելության մեջ մարմնավորված *մարդու հետ, բայց նա ունի միայն դրա հավակնությունը*: Բայց կա ավելին, քանի որ « *աչքերը* » խորհրդանշում են մարգարեների խորաթափանցությունը, որոնց կատարյալ օրինակը նաև Հիսուսն է: Իսկ Հոգին ակնարկում է պապականության մարգարեական հավակնությունը, որն ի վերջո կհիմնի իր պաշտոնական շտաբը Վատիկան քաղաքում, մի բան, որը նշանակում է մարգարեանալ, լատիներեն «vaticinare» բառից: Բանը կհաստատվի Հայտն.2.20-ում, երբ Հոգին համեմատում է այս հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցին Հեզաբելի հետ , ում սպանել են ՅԱՀՎԵՀ-ի մարգարեներին, օտարազգի կնոջը, որը երկրպագում էր Բահալներին, ամուսնացած Աքաար թագավորի կողմից: Համեմատությունն արդարացված է, քանի որ թատերականությունը պատճառ է դառնում, որ Քրիստոսով Աստծո ճշմարիտ մարգարեները մահանան ինկվիզիցիայի ցցերի վրա:

8դ- *և բերան, որը խոսում էր ամբարտապանությամբ.*

Այս 7-րդ գլխում աստվածային Կինոռեժիսորն ու Ռեժիսորը «խոշորացնելով» ներկայացնում է քրիստոնեական դարաշրջանը, որը հատկապես վերաբերում է իրեն, Հռոմեական կայսրության ավարտի և Քրիստոսի փառավոր վերադարձի միջև ընկած ժամանակահատվածը Միքայելում, նրա երկնային անունը հրեշտակներով: Նա ազդարարում է *ամբարտապան թագավորի՝ սրբերին հալածողի* գալուստը *Ամենաբարձրյալի* , ով հարձակվում է աստվածային կրոնական նորմերի վրա՝ փորձելով *փոխել ժամանակները և օրերը* , տասը պատվիրանները, ինչպես նաև այլ աստվածային արարողությունները: Հոգին հայտարարում է իր վերջնական պատիժը. նա « *կհիվի կրակով նրա ամբարտապան խոսքերի պատճառով* »: Ուստի յոթերորդ հազարամյակի երկնային դատաստանի տեսարանը անմիջապես ներկայացվում է *նրա ամբարտապան խոսքերի* հիշատակումից հետո : Նրանից առաջ Նաբուգոդոնոսոր թագավորը նույնպես *ամբարտապանություն էր դրսևորել* , բայց նա խոնարհաբար ընդունեց նվաստացման դասը, որ Աստված տվել էր իրեն:

Երկնային Դատաստան

Դան 7:9 *Ես նայեցի, մինչ գահեր էին տեղադրվում. Եվ Հինավուրցը նստեց: Նրա հագուստը ձյան պես սպիտակ էր, իսկ գլխի մազերը՝ մաքուր բուրդի նման. նրա գահը նման էր կրակի բոցերի, իսկ անիվները՝ բոցավառ կրակի:*

9ա- *Նայեցի, մինչ գահեր էին դրված*

Այս տեսարանը ներկայացնում է դատաստանի ժամանակը, որը կիրականացվի Հիսուս Քրիստոսի փրկագնված սրբերի կողմից՝ նրա ներկայությամբ՝ *նստած գահերի վրա* , ***երկնքում***՝ ըստ Հայտն. 4-ի, Հայտն .

Այս դատավճիռը պայմաններ է նախապատրաստում **վերջնական դատաստանի համար**, որի կատարումը պատկերված է հատված 11-ում:

9բ- *Եվ նստեց օրերի հին մարդիկ:*

Դա աստվածացված Քրիստոսն է, միակ արարիչ Աստվածը: *Նստել* բայի գործողությունը ցույց է տալիս կանգուն գործունեության դադարեցումը, այն հանգստի պատկերն է: Երկինքը բացարձակ խաղաղության մեջ է: Երկրի վրա ամբարիշտները ոչնչացվեցին Քրիստոսի վերադարձի ժամանակ:

9գ- *Նրա հագուստը ձյան պես սպիտակ էր, իսկ գլխի մազերը մաքուր բուրդի պես*

Սպիտակը Աստծո կատարյալ մաքրության խորհրդանիշն է, որը վերաբերում է նրա ողջ էությանը իր հագուստի մակարդակով, նրա գործերի խորհրդանիշներով և նրա գլխի մազերին, որը մաքուր և կատարյալ իմաստության պսակ է, որը գերծ է ամեն *մեղքից* :

Այս համարը հուշում է Ես.1:18. *Եկեք աղաչենք: ասում է Կա՛հՎե՛հ-ը: Եթե քո մեղքերը կարմիրի պես լինեն, ձյան պես սպիտակ կլինեն. եթե դրանք կարմիր են, ինչպես մանուշակագույնը, սպա կդառնան բուրդի պես:*

9Ճ- *Նրա գահը նման էր կրակի բոցերի,*

Գահը նշանակում է *մեծ* Դատավորի տեղը, Աստծո մտքի դատաստանը: Այն դրված է *կրակի բոցերի* պատկերի տակ, որոնք կլինեն Քրիստոսի արդարադատության *աչքերը* Հայտն.1:14-ում, որտեղ մենք գտնում ենք այս հատվածի նկարագրությունները: Կրակը ոչնչացնում է, ինչը այս դատաստանին տալիս է Աստծո և նրա ընտրյալների թշնամիներին ոչնչացնելու նպատակ: Քանի որ նրանք արդեն մահացած են, այս դատավճիռը վերաբերում է *երկրորդ մահվանը*, որը վերջնականապես հարվածելու է դատապարտվածին:

9-րդ- *և անիվները նման են բոցավառ կրակի:*

Գահը անիվներ ունի *բոցավառ կրակի* համեմատ, որը կվառվի երկրի վրա. Հայտն. 20:14-15. *երկրորդ մահը կրակի լիճը*. Ուստի անիվները հուշում են դատավորների տեղաշարժը երկնքից երկիր՝ կայացված վճիռների կատարման համար: Կենդանի Աստվածը՝ մեծ Դատավորը, շարժվում է, և երբ երկիրը նորոգվի և մաքրվի, նա նորից կտեղափոխվի այնտեղ իր թագավորական գահը տեղադրելու՝ համաձայն Հայտն.21:2-3:

Դան 7:10 *Կրակի գետը հոսեց և դուրս եկավ նրա առջևից: Հազար հազար մարդ ծառայում էր նրան, իսկ տասը հազար միլիոնները կանգնած էին նրա ներկայությամբ: Դատավորները նստեցին, և գրքերը բացվեցին:*

10ա- *Հրեղեն գետ հոսեց ու դուրս եկավ նրա առաջից*

կրակը, որը կիջնի երկնքից՝ լափելու ընկած մեռելների հոգիները, իսկ հետո հարություն առնի, համաձայն Հայտն. 20:9. *Եվ նրանք բարձրացան երկրի երեսին, և շրջապատեցին սրբերի նամբարը և սիրելի քաղաք . Բայց երկնքից կրակ իջավ և լափեց նրանց :*

10բ- *Հազար հազարը նրան ծառայեցին*

երկրից փրկագնված **ընտրյալների** միլիոն հոգի :

10ց- *և տասը հազար միլիոններ կանգնեցին նրա ներկայությամբ*

կանչված տասը միլիարդ երկրային հոգիները հարություն են առնում և կանչվում նրա և նրա դատավորների առջև՝ կրելու *երկրորդ մահվան*

արդար աստվածային դատավճիռը , որը հաստատված է Ղուկաս 19.27-ում: *Իսկ մնացածը, բերեք այստեղ իմ թշնամիներին, ովքեր չեն ցանկացել, որ ես դա տամ: թագավորի ճանճը վրա և սպանիր ճանճը **իմ ներկայությամբ** :* Այս կերպ Հոգին հաստատում է այն խոսքերը, որոնք նա ասաց Հիսուսի միջոցով Մատթ.22:14-ում. **Որովհետև շատերը կանչված են, բայց քչերն են ընտրված :** Սա հատկապես կլինի վերջին օրերում, համաձայն Ղուկաս 18.8-ի. ... *Բայց երբ Մարդու Որդին գա, արդյոք նա հավատ կգտնի՞ երկրի վրա:*

10դ- *Դատավորները նստեցին, և գրքերը բացվեցին*

Գերագույն դատարանը դատելու է այն ցուցմունքների հիման վրա, որոնք թույլ են տվել դատավճիռը և մեղադրական եզրակացությունները՝ անհատապես հարմարեցված յուրաքանչյուր դատապարտված հոգու համար: Նրա *գրքերը* պարունակում են Աստծո կողմից հիշվող արարածի կյանքը, հավատարիմ հրեշտակներով որպես վկաներ, որոնք ներկայումս անտեսանելի են երկրացիների համար:

7:11 *Այնուհետև ես նայեցի այն ամբարտապան խոսքերի պատճառով, որ ասում էր եղջյուրը. և երբ ես նայեցի, կենդանին սպանվեց:*

11ա- *Հետո նայեցի՝ եղջյուրն արտասանած ամբարտապան խոսքերի պատճառով*

Հավանել « քանի որ ամբարտապան խոսքերը » ցույց են տալիս, այս համարը ցանկանում է ցույց տալ մեզ պատճառահետևանքային կապը, որը սահմանում է Աստծո դատաստանը: Նա առանց պատճառի չի դատում:

11բ- *և մինչ ես նայում էի, կենդանին սպանվեց*

Եթե հաջորդականությունը ներկայացնող *չորրորդ կենդանին՝ Կայսերական Հռոմը՝ եվրոպական տասը թագավորությունները՝ Պապական Հռոմը, ոչնչացվում է կրակով, դա Պապական Հռոմի ամբարտապան բանավոր գործունեության պատճառով է.* գործունեություն, որը կշարունակվի մինչև Քրիստոսի վերադարձը:

11գ- *և նրա մարմինը ոչնչացվեց , հանձնվեց կրակին, որպեսզի այրվի*

Դատաստանը միաժամանակ հարվածում է *փոքրիկ եղջյուրին* և *տասը քաղաքացիական եղջյուրներին* , որոնք սատարում էին նրան և մասնակցում նրա մեղքերին՝ համաձայն Հայտն.18:4: *Երկրորդ մահվան Կրակի լիճը* կխժռի և կկործանի **նրանց** :

Դան 7:12 *Մյուս կենդանիները գրկվեցին իրենց իշխանությունից, բայց նրանց կյանքը երկարացվեց մինչև որոշակի ժամանակ:*

12ա- *Մյուս կենդանիները գրկվեցին իրենց իշխանությունից*

Այստեղ, ինչպես Հայտն. 19.20 և 21-ում, Հոգին բացահայտում է, որ այլ ճակատագիր է սպասվում հեթանոսության սովորական մեղավորներին՝ լինելով երկրային պատմության ընթացքում Ադամից մարդկային զանգվածներին փոխանցված սկզբնական մեղքի ժառանգորդները:

12բ- *բայց նրանց կյանքի երկարացում է տրվել մինչև որոշակի ժամանակ*

Այս ճշգրտությունը նշանակում է նախորդ կայսրությունների առավելությունն այն բանում, որ նրանք չեն սպրել իրենց տիրապետության ավարտը աշխարհի վերջում, ինչպես դա տեղի է ունենում 4-րդ ^{հռոմեական} կենդանու դեպքում՝ իր վերջին ձևով քրիստոնեական համընդհանուր կառավարման ներքո՝ Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի ժամանակ: 4-րդի

վերջը նշանավորվում է նրա լիակատար ոչնչացմամբ: Դրանից հետո երկիրը կմնա *անձև և դատարկ*՝ Ծննդոց 1:2-ի *անդունդի* պատկերով :

Հիսուս Քրիստոս՝ մարդու որդի

7:13 *Ես նայեցի գիշերային տեսիլքներում, և ահա երկնքի ամպերի մեջ մարդի որդու նման մեկը եկավ. նա եկավ Հինավուրցին, և նրան մոտեցրին նրան:*

13ա- *Ես նայեցի իմ գիշերային տեսիլքներում, և ահա, երկնքի ամպերի վրա մարդի որդու նման մեկը եկավ.*

Մարդու որդու այս տեսքը լույս է սփռում հենց նշված դատաստանին տրված իմաստի վրա: Դատաստանը Քրիստոսինն է: Բայց Դանիելի ժամանակ Հիսուսը դեռ չէր եկել, ուստի Աստված պատկերացնում է, թե ինչ է նա իրագործելու իր երկրային ծառայության միջոցով մարդկանց երկիր իր առաջին գալու ժամանակ:

13b- *Նա եկավ դեպի հին օրերը, և նրանք մոտեցրին նրան:*

Իր մահից հետո նա հարություն կառնի ինքն իրեն՝ ներկայացնելու իր կատարյալ արդարությունը, որը զոհաբերվել է որպես զոհաբերություն վիրավորված Աստծուն, որպեսզի ստանա իր հավատարիմ ընտրյալների ներումը՝ տեսակավորված և ընտրված իր կողմից: Ներկայացված նկարը ուսուցանում է փրկության սկզբունքը, որը ձեռք է բերվել Քրիստոսի հանդեպ Աստծո կամավոր զոհաբերության հանդեպ հավատքի միջոցով: Եվ դա հաստատում է Աստծո մոտ դրա վավերականությունը:

7:14 **Անոնք** *իշխանություն, փառք ու թագավորություն տուին անոր. և բոլոր ժողովուրդները, ազգերը և ամեն լեզվի մարդիկ ծառայում էին նրան: Նրա տիրապետությունը հավիտենական իշխանություն է, որը չի անցնի, և նրա թագավորությունը երբեք չի կործանվի:*

14ա- *Նրան տրվեց իշխանություն, փառք և թագավորություն*

Այս հատվածի տվյալները ամփոփված են Մատթ.28:18-ից մինչև 20 համարներում, որոնք հաստատում են, որ դատաստանն իսկապես պատկանում է Հիսուս Քրիստոսին. ***Հիսուսը մոտենալով նրանց հետ այսպես խոսեց. Ինձ տրվել է ամեն իշխանություն երկնքում և երկրում . Ուրեմն գնացեք և աշակերտ դարձրեք բոլոր ազգերին՝ մկրտելով նրանց Հոր և Որդու և Սուրբ Հոգու անունով և սովորեցնելով պահել այն ամենը, ինչ ձեզ պատվիրեցի: Եվ ահա, ես ձեզ հետ եմ միշտ, նույնիսկ մինչև աշխարհի վերջը :***

14բ- *և բոլոր ժողովուրդները, ազգերը և ամեն լեզվի մարդիկ **ծառայում էին նրան***

Բացարձակ թվով այն կլինի նոր երկրի վրա՝ հինը նորոգված ու փառավորված յոթերորդ հազարամյակից հետո: Բայց փրկագնվածները կընտրվեն բոլոր *ժողովուրդներից, ազգերից և լեզուներից*՝ Հիսուս Քրիստոսի ձեռք բերած միակ փրկությամբ, որովհետև նրանք ***ծառայեցին նրան*** իրենց կյանքի ընթացքում: Հայտն.10:11 և 17:15 հատվածներում այս արտահայտությունը վերաբերում է քրիստոնեացված Եվրոպային և արևմտյան աշխարհին: Այս խմբում մենք գտնում ենք մեկ *միջին* փրկված ընտրյալներին, ովքեր ծառայում են Աստծուն հատված 10-ում:

14c- *և նրա թագավորությունը երբեք չի կործանվի*

Նրա վերաբերյալ Դան.2:44-ում նշված մանրամասները հաստատվում են այստեղ. *նրա թագավորությունը երբեք չի կործանվի:*

Դանիել 7:15 Իսկ ես, Դանիել, հոգիս խռովուեցաւ իմ մէջս, եւ գլխիս տեսիլքները սարսափեցրին ինձ:

15ա- Ես՝ Դանիելս, անհանգիստ հոգի ունեի իմ ներսում

Դանիելի նեղությունն արդարացված է, տեսիլքը վտանգ է հայտնում Աստծո սրբերի համար:

15բ- և իմ գլխում եղած տեսիլքները վախեցրին ինձ:

Շուտով Միքայելի մասին նրա տեսիլքը նույն ազդեցությունը կունենա նրա վրա, համաձայն Դան.10:8. Ես մնացի մենակ և տեսա այս մեծ տեսիլքը. ուժերս թուլացան, դեմքիս գույնը փոխվեց ու քայքայվեց, և ես կորցրի ամբողջ ուժը: Բացատրություն. մարդու որդին և Միքայելը միևնույն աստվածային անձնավորությունն են : Վախը բնութագրելու է Հռոմի թագավորությունը, քանի որ այս երկու հաջորդական տիրապետություններում նա չի տա այնպիսի սուրբ տիրակալների ժողովրդին, ինչպիսիք են Նաբուգոդոնոսորը, Դարեհը Մարերը և Կյուրոսը 2 պարսիկը:

7:16 Եվ ես մոտեցաւ այնտեղ կանգնածներից մեկին և հարցրեցի նրան ճշմարտությունը այս ամենի վերաբերյալ: Նա ինձ ասաց և բացատրություն տվեց.

16ա- **Այստեղ սկսվում են հրեշտակի տված լրացուցիչ բացատրությունները**

Dan 7:17 Այս չորս մեծ զազանները, սրանք չորս թագավորներ են, որոնք ծագելու են երկրից.

17ա- Նկատի ունեցեք, որ այս սահմանումը վերաբերում է նույնքան այն հաջորդականություններին, որոնք բացահայտվել են Դան.2-ում արձանի պատկերով, ինչպես այստեղ՝ Դան.7-ում, կենդանիների պատկերով :

Դան 7:18 Բայց Բարձրյալի սրբերը կատանան թագավորությունը, և նրանք կտիրեն թագավորությունը հավիտյանս հավիտենից:

18ա- Նույն մեկնաբանությունը, ինչ չորս հաջորդականությունների համար: Կրկին հինգերորդը վերաբերում է ընտրյալների հավերժական թագավորությանը , որը Քրիստոսը կառուցում է **մեղքի և մահվան դեմ իր հաղթանակի վրա :**

7:19 Այնուհետև ես ցանկացա իմանալ չորրորդ զազանի մասին ճշմարտությունը, որը տարբերվում էր բոլորից, չափազանց սարսափելի, երկայթե աստամներով և բրոնզե եղունգներով, որոնք ուտում էին, կոտրում և ոտքի տակ տրորում մնացածը.

19ա- ով երկայթե աստամներ ուներ

Մենք այստեղ՝ աստամների մեջ , գտնում ենք Հռոմեական կայսրության կարծրության երկայթե արդեն խորհրդանիշը, որը նշված է Դանի արձանի ոտքերով :

19բ- և արույրից եղունգներ .

Այս լրացուցիչ տեղեկություններում հրեշտակը նշում է . **Հունական մեղքի ժառանգությունն** այսպիսով հաստատվում է այս անմաքուր նյութով, մի խառնուրդ, որը խորհրդանշում էր հունական կայսրությունը Դանի արձանի **որովայնում և ազդրերում** : 2.

19գ- ով կերայվ, կոտրեց և տրորեց այն, ինչ մնացել էր

Ուտեղը կամ նվաճված բաներից օգտվելը, ինչը նրանց ստիպում է անել՝ *կոտորել*, պարտադրել և ոչնչացնել, *ոտնահարել*, արհամարհել և հալածել. սրանք այն գործողություններն են, որոնք երկու հաջորդական «Հոռմները» և նրանց քաղաքացիական և կրոնական կողմնակիցները կիրականացնեն մինչև վերադարձը: Քրիստոսի: Հայտն.12.17-ում Հոգին վերջին «աղվենտիստներին» նշանակում է «*մնացորդ*» բառով:

7:20 *Եվ այն տասը եղջյուրներից, որոնք նրա գլխին էին, և մյուսից դուրս եկող, և որոնց առաջ երեքն ընկան, այն եղջյուրի վրա, որն աչքեր ունեւր, բերան՝ ամբարտաւաճաբար, և ավելի մեծ տեսք, քան մյուսները:*

20ա- Այս համարը հակասական մանրամասնություն է բերում 8-րդ հատվածին: Ինչպես է այստեղ «*փոքր եղջյուր*»: **ավելի լավ տեսք, քան մյուսները:** **Սա է նրա ամբողջ տարբերությունը** տասը եղջյուրների մյուս թագավորներից: Նա շատ թույլ է և փխրուն, և, այնուամենայնիվ, դյուրահավատության և Աստծո վախի շնորհիվ, որը նա պնդում է, որ ներկայացնում է երկրի վրա, նա տիրում և շահարկում է նրանց այնպես, ինչպես ցանկանում է, բացառությամբ հազվադեպ բացառությունների:

7:21 *Եվ ես տեսա այս եղջյուրը, որը պատերազմում էր սրբերի դեմ և հաղթում նրանց վրա,*

21ա- Պարադոքսը շարունակվում է. Նա պնդում է, որ մարմնավորում է բարձրագույն սրբությունը, և Աստված նրան մեղադրում է իր սրբերին հալածելու մեջ: Այդ դեպքում միայն մեկ բացատրություն. նա ստում է այնպես, ինչպես շնչում է: Դրա հաջողությունը հսկայական խաբուսիկ և կործանարար ստի հաջողությունն է, որը շատ կործանարար է Հիսուս Քրիստոսի անցած ճանապարհին:

Dan 7:22, *մինչև որ Հինավուրցը եկավ և իրավունք տվեց Բարձրյալի սրբերին, և եկավ ժամանակը, երբ սուրբերը տիրեցին թագավորությանը:*

22ա- Բարեբախտաբար, լավ լուրը հաստատված է: Պապական Հոռմի և նրա քաղաքացիական ու կրոնական կողմնակիցների մութ գործողություններից հետո վերջնական հաղթանակը կգա Քրիստոսին և նրա ընտրյալներին:

23-րդ և 24-րդ համարներում նշվում է հաջորդականության կարգը

Դան 7:23 *Նա տեսց ինձ. «Չորրորդ գագանը չորրորդ թագավորությունն է, որը գոյություն կունենա երկրի վրա՝ տարբեր բոլոր թագավորություններից, և որը կույ կտա ամբողջ երկիրը, կկոխկի այն և կկոտորի այն:*

23ա- Հեթանոսական հռոմեական կայսրությունն իր կայսերական ձևով – 27-ից 395 թվականներին:

Դան 7:24 *Տասը եղջյուրների տասը թագավորներ են, որոնք կբարձրանան այս թագավորությունից: Անոնց ետք ուրիշ մը պիտի ելլէ՝ առաջիններէն տարբեր, ու երեք թագաւորներ պիտի վարէ:*

24ա- Այս ճշգրտության շնորհիվ մենք կարող ենք նույնացնել այս տասը եղջյուրների տասը քրիստոնեական թագավորությունների հետ, որոնք ձևավորվել են փլուզված և փլուզված Հռոմեական կայսրության արևմտյան տարածքում: Այս տարածքը մեր ներկայիս Եվրոպայի տարածքն է՝ ԵՄ (կամ ԵՄ):

7:25 *Նա խոսքեր կհոսի Բարձրյալի դեմ, կճնշի Բարձրյալի սրբերին և հույս կունենա փոխել ժամանակներն ու օրերը. և սրբերը պիտի մատնվեն նրա ձեռքը ժամանակով, ժամանակով և կես ժամանակով:*

25ա- *Նա խոսքեր կհոսի Բարձրյալի դեմ*

Աստված այս հատվածում կենտրոնացնում է մեղքերի դատապարտումը, որոնք նա վերագրում է հռոմեական պապական վարչակարգին և նրա նախորդ Հռոմի եպիսկոպոսներին, որոնց կողմից իրականացված չարիքը հանրահռչակվել, արդարացվել և ուսուցանվել է տգետ բազմությանը: Հոգին թվարկում է մեղադրանքները՝ սկսած ամենալուրջից՝ *խոսքեր հենց Բարձրյալի դեմ* : Պարադոքսալ կերպով, պապերը պնդում են, որ ծառայում են Աստծուն և ներկայացնում են նրան երկրի վրա: Բայց հենց այս հավակնությունն է մեղավոր, որովհետև Աստված ոչ մի կերպ չի հավանություն տալիս պապական հավակնությանը : Եվ արդյունքում, այն ամենը, ինչ Հռոմը կեղծ կերպով սովորեցնում է Աստծո մասին, ազդում է անձամբ նրա վրա:

25b- *և նա կճնշի Բարձրյալի սրբերին*

21-րդ հատվածի *սրբերի* անարդար հալածանքը այստեղ հետ է կանչվել և հաստատվել: Դատավճիռները կայացվում են կրոնական դատարանների կողմից՝ կրելով «Սուրբ ինկվիզիցիա» անվանումը: Խոշտանգումներն օգտագործվում են անմեղ մարդկանց ստիպելու համար ընդունել իրենց մեղքը:

25c- *և նա հույս կունենա փոխել ժամանակներն ու օրերը*

Այս մեղադրանքը ընթերցողին հնարավորություն է տալիս վերահաստատել ճշմարիտ, կենդանի և միակ Աստծուն տրված պաշտամունքի հիմնարար ճշմարտությունները:

Աստծո կողմից հաստատված գեղեցիկ կարգը փոխվեց հռոմեացի վանականների կողմից: Համաձայն Ելից 12:2-ի՝ Աստված Եգիպտոսից ելքի ժամանակ ասաց եբրայեցիներին. ***Այս ամիսը կլինի ձեզ համար առաջին ամիսը. դա ձեզ համար կլինի տարվա առաջին ամիսը*** : Սա պատվեր է, ոչ թե պարզ առաջարկ: Եվ քանի որ փրկությունը գալիս է հրեաներից՝ ըստ Հիսուս Բրիստոսի, Ելքից ի վեր, յուրաքանչյուր էակ, ով մտնում է փրկության մեջ, մտնում է նաև Աստծո ընտանիք, որտեղ պետք է թագավորի և հարգվի նրա հրամանը: Սա փրկության ճշմարիտ վարդապետությունն է և եղել է առաքյալների ժամանակներից: Քրիստոսում Աստծո Իսրայելը ձեռք բերեց հոգևոր կողմ, ոչ պակաս նրա Իսրայելն է, որի համար նա հաստատեց իր կարգը և իր վարդապետությունները: Համաձայն Հռոմ.11:24-ի, հեթանոս դարձի եկածը պատվաստվում է Աբրահամի եբրայական արմատին և բնին, այլ ոչ թե հակառակը: Պողոսը նրան զգուշացրել է անհավատության դեմ, որը ճակատագրական է դարձել հին ուխտի ապստամբ հրեաների համար և նույնքան ճակատագրական կլինի նորի ապստամբ քրիստոնյաների համար. որն ուղղակիորեն վերաբերում է հռոմեական կաթոլիկ հավատքին, և Դան.8-ի ուսումնասիրությունը կհաստատի այն, 1843 թվականից սկսած՝ բողոքական քրիստոնյաներին:

Մենք միայն երկար մարգարեական հայտնության սկզբում ենք, որտեղ այս հատվածում արված աստվածային մեղադրանքը ամենուր է,

քանի որ հետևանքները սարսափելի են և դրամատիկ: Հռոմի կոնցեռնի կողմից փոխված ժամանակները.

Աստծո 4-րդ ^{պատվիրանի} շաբաթօրյա հանգիստը : Յոթերորդ օրը 321 թվականի մարտի 7-ից փոխարինվել է առաջին օրով, որն Աստծո կողմից անցկացվում է որպես աշխարհիկ օր և շաբաթվա սկիզբ: Ավելին, այս առաջին օրը պարտադրվեց Հռոմի կայսր Կոնստանտին I-ի կողմից, ^{երբ} այն նվիրված էր «հարգելի չնվանված արևի» երկրպագությանը, հեթանոսների կողմից աստվածացված արևին, որն արդեն Եգիպտոսում է, մեղքի աստվածաշնչյան խորհրդանիշը: Դանիել 5-ը մեզ ցույց տվեց, թե ինչպես է Աստված պատժում իր հանդեպ արված վիրավորանքները, այդպիսով մարդը զգուշացվում է, և նա գիտի, թե ինչ է սպասում իրեն, երբ Աստված դատի նրան, ինչպես նա դատեց և սպանեց Բելթասար թագավորին: Աշխարհի հիմնադրումից ի վեր Աստծո կողմից սրբացված շաբաթն ունի ժամանակի և աստվածային օրերի մասին լինելու երկակի հատկանիշ, ինչպես նշված է մեր համարում:

2 – Տարվա սկիզբը, որն ի սկզբանե տեղի է ունեցել գարնանը, բառը, որը նշանակում է առաջին անգամ, փոխվել է ձմռան սկզբին:

3 – Ըստ Աստծո, օրվա փոփոխությունը տեղի է ունենում մայրամուտին, գիշերային կարգով, ոչ թե կեսգիշերին, քանի որ այն ռիթմիկ է և նշանավորվում է աստղերով, որոնք նա ստեղծել է այս մտադրությամբ:

Օրերի փոփոխությունը շատ ավելի խորն է, քան շաբաթ օրվա թեման: Հռոմը չպղծեց տանարի ոսկե անոթները, նա իրեն լիազորեց փոխել Աստծո կողմից Մովսեսին տրված քարե սեղանների վրա մատով գրված բառերի բնօրինակը: Այնքան սուրբ բաներ, որ տապանին դիպչելու համար, որում նրանք գտնվել էին, Աստված անմիջապես մահով հարվածեց:

25c- *և սրբերը կմատնվեն նրա ձեռքը որոշ ժամանակով, ժամանակներով և կես ժամանակով*

Ի՞նչ է նշանակում *ժամանակ* : Նաբուգոդոնոսոր թագավորի փորձառությունը մեզ պատասխան է տալիս Դան.4:23-ում. *Նրանք քեզ դուրս կհանեն մարդկանց միջից, դու կբնակվես դաշտի գազանների հետ, նրանք քեզ խոտ կտան՝ եզների պես ուտելու. և յոթ ժամանակ կանգնի քո վրայով*, մինչև որ իմանաս, որ Բարձրադր իշխում է մարդկանց թագավորության վրա և տալիս է նրան, ում կամենա: Այս ծանր փորձառությունից հետո թագավորն ասաց 34-րդ հատվածում. **Նշանակված ժամանակից հետո ես՝**

Նաբուգոդոնոսորս, աչքերս բարձրացրի դեպի երկինք, և բանականությունը վերադարձավ ինձ մոտ : Ես օրհնեցի Բարձրային, գովաբանեցի և փառավորեցի նրան, ով ասքում է հավիտյան, որի իշխանությունը հավիտենական իշխանություն է, և որի թագավորությունը տևում է սերնդեսերունդ : Մենք կարող ենք եզրակացնել, որ այս յոթ ժամանակները ներկայացնում են յոթ տարի, քանի որ տևողությունը սկսվում և ավարտվում է նրա կյանքի ընթացքում: Այն, ինչ Աստված անվանում է *ժամանակ*, հետևաբար այն ժամանակն է, որն անհրաժեշտ է, որպեսզի երկիրը կատարի արևի մեկ ամբողջական պտույտը: Այնտեղից բազմաթիվ հաղորդագրություններ են առաջանում. Աստծուն խորհրդանշում է արևը, և երբ արարածը հպարտությամբ է ծագում, նրան իր տեղը դնելու համար Աստված ասում է նրան. «Ծրջի՛ր իմ աստվածության շուրջը և իմացիր, թե ով

են ես»: Նաբուգոդոնոսորի համար յոթ շրջադարձ անհրաժեշտ է, բայց արդյունավետ: Մեկ այլ դաս կվերաբերի պապական թագավորության տևողությանը, որը նույնպես մարգարեացել է այս հատվածում «*ժամանակ*» տերմինով: Համեմատելով Նաբուգոդոնոսորի փորձառության հետ՝ Աստված պատժում է քրիստոնեական հպարտությունը՝ այն հիմարության հասցնելով մարգարեական տարիների **մի ժամանակ, ժամանակ և կես ժամանակ**: 321 թվականի մարտի 7-ից հպարտությունն ու անտեղյակությունը հիմարության մեջ ստիպեցին մարդկանց համաձայնվել հարգել Աստծո պատվիրանը փոխող կարգը. ինչին չի կարող հնազանդվել Քրիստոսի խոնարհ ծառան, այլապես նա կկտրվի իր փրկիչ Աստծուց:

Այս հատվածը մեզ մղում է փնտրելու այս մարգարեացված տևողության իրական արժեքը և սկզբի և ավարտի ամսաթվերը: Մենք կբացահայտենք, որ այն ներկայացնում է 3 տարի վեց ամիս: Փաստորեն, այս բանաձևը նորից կհայտնվի Հայտն.12:14-ում, որտեղ այն գուգահեռվում է 6-րդ հատվածի 1260 *օր բանաձևի հետ*: Եզ.4:5-6 ծածկագրի կիրառումը *մեկ օր մեկ տարվա ընթացքում* դա հնարավոր կդարձնի. հասկանալ, որ սրանք իսկապես 1260 երկար ու սարսափելի տարիներ են՝ տառապանքի ու մահվան:

Դան 7:26 Այն ժամանակ դատաստանը կգա, և նրա իշխանությունը կվերցվի նրանից, և այն կկործանվի և կկործանվի հավիտյան:

2ա- Ընդգծում է այս ճշգրտության հետաքրքրությունը. պապերի դատաստանը և տիրապետության վերջը տեղի են ունենում միաժամանակ: Մա վկայում է, որ նշված դատաստանը չի սկսվի Քրիստոսի վերադարձից առաջ: 2021 թվականին պապերը դեռ ակտիվ են, ուստի Դանիելում մեջբերված դատավճիռը չի սկսվել 1844 թվականին, ադվենտիստ եղբայրներ:

Դան 7:27 Երկնքի տակ գտնվող բոլոր թագավորությունների թագավորությունը և իշխանությունը և մեծությունը կտրվի Բարձրյալի սրբերի ժողովրդին: Նրա թագավորությունը հավիտենական թագավորություն է, և բոլոր կառավարիչները կծառայեն և կինազանդվեն նրան:

27ա- Հետևաբար, դատաստանը լավ է իրականացվում Քրիստոսի փառքով վերադառնալուց և նրա ընտրյալների երկինք հափշտակելուց հետո:

27բ- և բոլոր իշխանները կծառայեն նրան և կինազանդվեն նրան

Որպես օրինակ՝ Աստված մեզ ցույց է տալիս այս գրքում ներկայացված երեք *կառավարիչներին*՝ քաղղեացիների թագավոր Նաբուգոդոնոսորին, մարերի թագավոր Դարեհին և պարսից թագավոր Կյուրոս 2-ին:

Դան 7:28 Այստեղ ավարտվեցին խոսքերը. Ես՝ Դանիելս, չափազանց անհանգստացած էի իմ մտքերից, գույնս փոխեցի և այս խոսքերը պահեցի իմ սրտում:

28ա- Դանիելի փորձանքը դեռ արդարացված է, քանի որ այս մակարդակում պապական Հռոմի ինքնության ապացույցները դեռևս ուժ չունեն. նրա ինքնությունը դեռևս մնում է առանց այդ էլ շատ համոզիչ «վարկած», բայց, միևնույն է, «վարկած»: Բայց Դանիել 7-ը Դանիելի այս գրքում ներկայացված յոթ մարգարեական թիթեղներից միայն երկրորդն է: Եվ արդեն, մենք կարողացել ենք տեսնել, որ Dan.2-ում և Dan.7-ում

ուղարկված հաղորդագրությունները նույնական են և փոխարացնող: Յուրաքանչյուր նոր էջ մեզ կբերի լրացուցիչ տարրեր, որոնք կտեղադրվեն արդեն իսկ իրականացված ուսումնասիրությունների վրա, կամրապնդեն և կամրապնդեն Աստծո ուղերձը, որն այդպիսով ավելի ու ավելի պարզ կդառնա:

Մնում է հաստատվել այն վարկածը, որ այս 7-րդ գլխի « *փոքր եղջյուրը* » *պատական Հռոմն է*: Գործը կկատարվի. Բայց եկեք արդեն հիշենք այս պատմական հաջորդականությունը, որը վերաբերում է Հռոմին, « *երկայթե ստամներով չորրորդ հրեշավոր կենդանին* »: Այն նշանակում է Հռոմեական կայսրություն, որին հաջորդում են ազատ և անկախ եվրոպական թագավորությունների « *տասր եղջյուրները* », որոնց հաջորդել է 538 թվականին « *փոքր եղջյուրը* », ենթադրյալ պապը, այս « *տարբեր թագավորը* », որի առաջ « *երեք եղջյուր կամ երեք թագավոր* », Հերովները, Վանդալները և Օստրոգոթները նսեմացվում են 493-ից 538 թվականներին 8-րդ և 24-րդ համարներում:

Դանիել 8

Դան 8:1 *Բաղթասար թագավորի թագավորության երրորդ տարում ես՝ Դանիելը, տեսա մի տեսիլք, բացի այն, ինչ նախկինում էի տեսել:*

1ա- Անցել է ժամանակ՝ 3 տարի: Դանիելը նոր տեսիլք է ստանում. Այս մեկում կան միայն երկու կենդանիներ, որոնք հստակորեն նույնացվում են 20 և 21 հատվածներում *մարերի և պարսիկների և հույների հետ*, ովքեր նախորդ տեսիլքներում եղել են մարգարեացված հաջորդականության 2-րդ^և 3-րդ կայսրությունները: Ժամանակի ընթացքում տեսիլքներում կենդանիները

ավելի ու ավելի հստակ են համապատասխանում երբայեցիների ծեսերին: Դան.8-ը ներկայացնում է *խոյ և այծ* ; հրեական ծեսի *Քափության օրվա* գոհաբերության ժամանակ մատուցված կենդանիները : Այսպիսով , մենք կարող ենք նկատել մեղքի խորհրդանիշը հունական կայսրության սուպերպոզիցիայով. Դանի *լիտի փորն ու ազդրերը* : Դանի այծ .8.

8:2 *Երբ տեսայ այս տեսիլքը, ինձի թուաց թէ ես Շուշանի մայրաքաղաքը՝ Ելամի գաւառին մէջ. և իմ տեսիլքի ժամանակ ես Ուլայ գետի մոտ էի:*

2ա- Դանիելը Պարսկաստանում է Կարուն գետի մոտ, որն իր ժամանակ Ուլայն էր: Պարսկական մայրաքաղաքը և ժողովրդի *գետի խորհրդանիշը ցույց են տալիս այն տեսիլքի աշխարհագրական հղման վայրը , որը Աստված կուտ նրանց*: Հետևաբար, մարգարեական հաղորդագրությունները տալիս են արժեքավոր աշխարհագրական տվյալներ այս գլխում, որոնք բացակայում էին 2-րդ և 7-րդ գլուխներում:

8:3 *Ես բարձրացրի աչքերս և նայեցի, և ահա մի խոյ կանգնած էր գետի առաջ, և այն եղջյուրներ ուներ. այս եղջյուրները բարձր էին, բայց մեկը մյուսից բարձր էր, և այն բարձրացավ վերջինը:*

3ա- Այս հատվածը ամփոփում է Պարսկաստանի պատմությունը, որը պատկերված է այս *խոյի կողմից* , որի *եղջյուրը ամենաբարձրը* ներկայացնում է այն, քանի որ ի սկզբանե գերակշռված լինելով իր դաշնակից Մեդեի կողմից, այն վերջին անգամ բարձրացավ նրանից՝ 539 թվականին Կյուրոս 2 պարսից թագավորի իշխանության գալով՝ Դանիելի վերջին ժամանակակիցն ըստ Դան.10:1: Բայց այստեղ ես մատնանշում եմ իրական թվագրման խնդիրը, քանի որ պատմաբաններն ամբողջությամբ անտեսում են Դանիելի ականատեսի վկայությունը, ով Դան.5:31-ում Բաբելոնի գրավումը վերագրում է մարերի Դարեհ թագավորին, ով Բաբելոնը կազմակերպել է 120 սատրապությունների՝ ըստ Դանի: 6: 1. Կյուրոսը իշխանության եկավ Դարեհի մահից հետո, ուստի ոչ թե 539-ին, այլ մի փոքր ուշ, կամ ընդհակառակը, Դարեհի նվաճումը կարող էր տեղի ունենալ մի փոքր առաջ՝ 539 թ.

3բ- Աստվածային նրբություն է երևում այս հատվածում, այն ձևով, որն օգտագործվում է փոքր և մեծ եղջյուր նշանակելու համար: Մա հաստատում է, որ խնամքով խուսափած « *փոքր եղջյուր* » *արտահայտությունը հատուկ և բացառապես կապված է Հռոմի ինքնության հետ*:

8:4 *Ես տեսա խոյին, որը հարվածում էր իր եղջյուրներով դեպի արևմուտք, դեպի հյուսիս և հարավ. ոչ մի կենդանի չկարողացավ դիմադրել նրան, և ոչ ոք չկար, որ փրկեր նրա գոհերին. նա արեց այն, ինչ ուզում էր, և նա դարձավ հզոր:*

4ա- Այս հատվածի պատկերը ցույց է տալիս պարսկական նվաճումների հաջորդական փուլերը, որոնք նրանց տանում են դեպի կայսրություն՝ թագավորների թագավորի տիրապետությունը:

Արևմուտքում Կյուրոս 2 - ը դաշինք կնքեց քաղղեացիների և եգիպտացիների հետ 549-ից 539 թվականներին:

Հյուսիսում՝ Կրեսոս թագավորի Լիդիան նվաճվում է – 546 թ

Կեսոսին Կյուրոսը գրավում է Բաբելոնը՝ հաջորդելով մարերի թագավոր Դարեհին 539-ից հետո, իսկ ավելի ուշ պարսից թագավոր Կամբյուսես 2-ը 525-ին նվաճում է Եգիպտոսը:

4բ- *և նա հզորացավ*

Նա հասավ կայսերական իշխանությանը , որը Պարսկաստանը դարձրեց առաջին կայսրությունը, որը մարգարեացավ այս 8-րդ գլխում: Դա 2-րդ կայսրությունն էր Դան.2 և Դան.7 տեսիլքներում: Այս իշխանության ներքո Պարսկական կայսրությունը, տարածվելով մինչև Միջերկրական ծով, հարձակվեց Հունաստանի վրա, որը կանգնեցրեց Մարաթոնում 490 թվականին: Պատերազմները վերսկսվեցին:

8:5 *Երբ ես ուշադիր նայեցի, տեսա մի այծ եկավ արևմուտքից և վազեց ամբողջ երկիրը իր երեսով, առանց դիպչելու դրան. այս այծը մեծ եղջյուր ուներ իր աչքերի միջև:*

5ա- 21-րդ համարը հստակորեն բացահայտում է այժր. *Այժր Չափանի թագավորն է, նրա աչքերի միջև ընկած մեծ եղջյուրը առաջին թագավորն է : Չափան, է Հունաստանի հին անվանումը. Անտեսելով հունական թույլ թագավորներին՝ Հոգին իր հայտնությունը կառուցում է հույն մեծ նվաճող Ալեքսանդր Մակեդոնացու վրա:*

5բ- *տեսա, արևմուտքից մի այծ եկավ*

Դեռևս տրված են աշխարհագրական նշումներ: Այժր գալիս է Արևմուտքից՝ կապված Պարսկական կայսրության հետ՝ որպես աշխարհագրական հղման վայր:

5գ- *և շրջեց ամբողջ երկրով մեկ՝ առանց դիպչելու դրան*

Ուղերձը նման է Դանի ընձառյուծի չորս թռչնի թևերին.7:6: Նա ընդգծում է մակեդոնացի այս երիտասարդ թագավորի նվաճումների ծայրահեղ արագությունը, ով տասը տարի հետո իր տիրապետությունը կտարածի մինչև Ինդոս գետը:

5դ- *այս այծը մեծ եղջյուր ուներ իր աչքերի միջև*

Ինքնությունը տրված է հատված 21-ում. *Նրա աչքերի միջև ընկած մեծ եղջյուրը առաջին թագավորն է: Այս թագավորը Ալեքսանդր Մակեդոնացին է (– 543 – 523): Հոգին նրան տալիս է միակեղջյուրի տեսք՝ առասպելական առասպելական կենդանու: Նա այսպիսով դատապարտում է հունական հասարակության անսպառ բեղմնավոր երևակայությունը, որը հորինել է առակներ, որոնք վերաբերում են կրոնին և որի ոգին անցել է դարերի միջով մինչև մեր ժամանակները խաբուսիկ քրիստոնյա Արևմուտքում: Դա մեղքի մի կողմն է , որը հաստատվում է այժի կերպարով , կենդանու, որը մեղքի դեր է կատարել «քավության օրվա» սուրբ ամենամյա ծեսում: Մեսիայի Հիսուսի խաչելությունը իր աստվածային կատարելության մեջ իրագործեց այս ծեսը պետք է դադարեցվեր նրանից հետո... ուժով, 70 թվականին հռոմեացիների կողմից տաճարի և հրեական ազգի ոչնչացման միջոցով:*

8:6 *Նա եկավ եղջյուր ունեցող խոյի մոտ, որը ես տեսա կանգնած գետի մոտ, և նա վազեց նրա վրա իր ողջ բարկությամբ:*

6ա- Ալեքսանդր Մակեդոնացին իր հարձակումն է սկսում պարսիկների դեմ, որոնց թագավորը Դարեհն է 3: Վերջինս պարտվում է Իսուսում, նա փախչում է՝ թողնելով իր աղեղը, վահանը և թիկնոցը, ինչպես նաև կնոջն ու ժառանգին, 333 թ. Նրան ավելի ուշ կապանեն իր երկու մեծերը:

6բ- *և նա իր ողջ կատաղությամբ վազեց նրա վրա*

Այս **կատաղությունը** պատմականորեն արդարացված է: Դրան նախորդել է Դարեհի և Ալեքսանդրի միջև տեղի ունեցած այս փոխանակումը. «Նախքան Ալեքսանդրը Դարեհի հետ հանդիպելը, պարսից

արքան նրան նվերներ ուղարկեց, որոնք նպատակաուղղված էին ընդգծելու նրանց համապատասխան դիրքերը որպես թագավոր և երեխա. Ալեքսանդրն այն ժամանակ դեռ երիտասարդ իշխան էր պատերազմ (I մասնաճյուղ, թոկ 89): Դարեհը նրան ուղարկում է փամփուշտ, մտրակ, ձիու արգելակ և ոսկով լի արծաթյա տուփ: Գանձին ուղեկցող նամակը փայլեցնում է տարրերը. գնդակն այնպես է, որ նա շարունակի խաղալ այնպես, ինչպես նա է, ինչպիսին որ կա, արգելակը՝ սովորեցնելու իրեն զսպել իրեն, մտրակը ուղղելու համար, իսկ ոսկին ներկայացնում է այն տուրքը, որին մակեդոնացիները պետք է վճարեն: պարսից կայսրը:

Ալեքսանդրը գայրույթի ոչ մի նշան ցույց չի տալիս՝ չնայած սուրհանդակների վախին: Ընդհակառակը, նա խնդրում է նրանց շնորհավորել Դարեհին իր նրբագեղության համար: Նա ասում է, որ Դարեհը գիտի ապագան, քանի որ նա Ալեքսանդրին տվեց գնդակ, որը ներկայացնում է նրա ապագա նվաճումն աշխարհը, արգելքը նշանակում է, որ բոլորը կհնազանդվեն նրան, մտրակը կլինի պատժել նրանց, ովքեր կհամարձակվեն կանգնել նրա դեմ և ոսկին հուշում է այն տուրքը, որը նա կստանա իր բոլոր հպատակներից»: Մարգարեական մանրամասնությամբ, Ալեքսանդրն ուներ ձի, որին տվել է «Bucephalus» անունը, որը մեծացնող նախածանցով նշանակում է «գլուխ»:

Իր բոլոր մարտերում նա լինելու է իր բանակի «գլխին»՝ զենքը ձեռքին: Եվ նա «տասը տարի» կդառնա մարգարեությամբ ծածկված աշխարհի իշխող «գլուխը»: Նրա հայտնիությունը կնպաստի հունական մշակույթին և այն խարանդող **մեղքին** :

8:7 *Ես տեսա նրան, որ մոտենում էր խոյին և բարկանում նրա վրա. նա խոյին հարվածեց և կոտրեց նրա երկու եղջյուրները, առանց խոյի ուժը դիմադրելու նրան. նրան գետնին գցեց ու տրորեց, իսկ խոյին փրկող չկար:*

7ա– Ալեքսանդր Մակեդոնացու կողմից սկսված պատերազմը.– 333-ին Իսուսում պարսկական ճամբարը ջախջախվեց:

8:8 *Այժր շատ զօրացաւ. բայց երբ նա ուժեղացավ, նրա մեծ եղջյուրը կոտրվեց: Չորս մեծ եղջյուրներ բարձրացան՝ փոխարինելու այն՝ դեպի երկնքի չորս քամիները:*

8ա- *նրա մեծ եղջյուրը կոտրվեց*

323-ին երիտասարդ արքան (– 356 – 323) մահանում է առանց ժառանգորդի 32 տարեկանում, Բաբելոնում:

8բ- *Չորս մեծ եղջյուրներ բարձրացան՝ փոխարինելու այն, երկնքի չորս քամիներում:*

Մահացած թագավորի փոխարինողները նրա գեներալներն էին՝ դիադոչին: Նրանք տասը հոգի էին, երբ Ալեքսանդրը մահացավ, և 20 տարի նրանք կռվեցին իրար մեջ այն աստիճան, որ 20 տարվա վերջում մնացին չորս փրկված: Նրանցից յուրաքանչյուրը թագավորական դինաստիա հիմնեց այն երկրում, որի վրա գերիշխում էր: Ամենամեծը Սելևկոսն է, որը հայտնի է Նիկատոր անունով, նա հիմնել է «Սելևկյանների» դինաստիան, որը թագավորում էր Ասորիքի թագավորության վրա: Երկրորդը Պտղոմեյոս Լագոսն է, նա հիմնել է Եգիպտոսի վրա տիրող «Լագիդ» դինաստիան: Երրորդը Կասանդրոսն է, ով թագավորում է Հունաստանի վրա, իսկ չորրորդը Լիսիմաքոսն է (լատիներեն անվանումը), որը թագավորում է Թրակիայի վրա:

Աշխարհագրության վրա հիմնված մարգարեական ուղերձը շարունակվում է. Երկնային չորս քամիների չորս հիմնական կետերը հաստատում են շահագրգիռ մարտիկների երկրների ինքնությունը:

Հռոմի վերադարձը, փոքրիկ եղջյուրը

Dan 8:9 *Նրանցից մեկից մի փոքրիկ եղջյուր դուրս եկավ , որը մեծապես անեց դեպի հարավ, դեպի արևելք և դեպի ամենագեղեցիկ երկիրը:*

9ա- Այս հատվածի ասպեկտը նկարագրում է թագավորության ընդարձակումը, որն իր հերթին կդառնա գերիշխող կայսրություն: Այնուամենայնիվ, նախորդ դասերում և աշխարհի պատմության մեջ Հունաստանի հաջորդ թագավորությունը Հռոմն է: Այս նույնականացումն ավելի է հիմնավորվում «փոքր եղջյուր» արտահայտությամբ, որն այս անգամ հակառակ է այն ամենին, ինչ արվել է ավելի կարճ միջին եղջյուրի համար, որը հստակ նշված է: Մա թույլ է տալիս ասել, որ այս «փոքր եղջյուրը» խորհրդանշում է այս համատեքստում անող հանրապետական Հռոմը: Որովհետև նա միջամտում է դեպի արևելք՝ որպես աշխարհի ոստիկաններ, հաճախ այն պատճառով, որ կոչված է լուծելու լոկալ հակամարտությունը հակառակորդների միջև: Եվ սա այն ճշգրիտ պատճառն է, որն արդարացնում է հաջորդող պատկերը:

9բ- *Նրանցից մեկից մի փոքրիկ եղջյուր դուրս եկավ*

Նախորդ գերիշխողը Հունաստանն էր, և հենց Հունաստանից է Հռոմը գալիս գերիշխող այս արևելյան գոտում, որտեղ գտնվում է Իսրայելը. Հունաստան՝ չորս եղջյուրներից մեկը:

9գ- *որը մեծապես ընդարձակվում է դեպի հարավ, դեպի արևելք և դեպի ամենագեղեցիկ երկրները:*

Հռոմեական անը սկսվում է իր աշխարհագրական դիրքից՝ նախ **դեպի հարավ** : Պատմությունը հաստատում է դա , Հռոմը մտնում է Պունիկյան պատերազմներ Կարթագենի դեմ, ներկայիս Ռունիս, մոտ – 250 թ.

Հետևյալ ընդլայնման փուլը տեղի է ունենում **դեպի արևելք** ` միջամտելով **չորս եղջյուրներից մեկին** . Հունաստան, մոտ – 200: Այն այնտեղ կոչվել է Էտոլիայի հունական լիգայի կողմից՝ աջակցելու Աքայական լիգայի դեմ (Էտոլիան ընդդեմ Աքայայի): Հասնելով հունական հողի վրա՝ հռոմեական բանակը երբեք չի լքի այն, և ամբողջ Հունաստանը կդառնա հռոմեական գաղութ 160 թվականից:

Հունաստանից Հռոմը կշարունակի իր ընդլայնումը՝ ոտք դնելով Պաղեստին և Հրեաստան, որը կդառնա 63-ին Հռոմի գավառ, որը նվաճվել է գեներալ Պոմպեոսի բանակների կողմից: Հենց այս Հրեաստանն է, որը Հոգին նշանակում է այս գեղեցիկ արտահայտությամբ .

Վարկածը հաստատված է՝ « փոքր եղջյուր » Հռոմն է

Այս անգամ կասկածն այլևս անթույլատրելի է, Դան. 7-ի պապական ռեժիմը դիմակազերծված է, ուստի, շրջանցելով ավելորդ դարերը, Հոգին մեզ տանում է դեպի ողբերգական ժամը, երբ կայսրերի կողմից լքված Հռոմը վերսկսում է իր տիրապետությունը կրոնական ձևի ներքո: Զրիստոնեական տեսքը, որին նա վերագրում է գործողությունները, որոնք բացահայտված են

հաջորդող 10 հատվածի խորհրդանիշներով: Սրանք Դանի « *տարբեր* » թագավորի արարքներն են :7.

Կայսերական Հռոմը, ապա Պապական Հռոմը հալածում էին սրբերին

Երկու հաջորդական ընթերցումներ այս մեկ հատվածի համար

Դան 8:10 *Նա բարձրացավ երկնքի գորբերի մոտ, և նա իջեցրեց այդ գորբի մի մասը և աստղերից մի քանիսը երկիր և տրորեց նրանց ոտքերի տակ:*

10ա- *Նա բարձրացավ երկնքի բանակ*

նա » ասելով՝ Հոգին որպես թիրախ է պահում Հռոմի ինքնությունը՝ նրա ընդարձակումների ժամանակագրական հաջորդականությամբ, կառավարման տարբեր ձևերից հետո, որոնց նա ակնարկում է Հայտն. Հռոմեական կայսր Օկտավիանոսը հայտնի է որպես Օգոստոս: Եվ նրա օրոք էր, որ Հիսուս Քրիստոսը ծնվեց Հոգուց՝ Հովսեփի երիտասարդ կնոջ՝ Մարիամի դեռ կույս մարմնում. երկուսն էլ ընտրվել են միայն Դավիթ թագավորի տոհմին պատկանելու պատճառով: Իր մահից հետո, երբ ինքը հարություն առավ, ինչպես ինքն էր հայտարարել, Հիսուսն իր առաքյալներին և իր աշակերտներին վստահեց փրկության բարի լուրը (Ավետարանը) ավետելու առաքելությունը, որպեսզի ընտրի մարդկանց ամբողջ աշխարհում: Այդ ժամանակ Հռոմը դիմակայեց հեգույթանը և քրիստոնեական պացիֆիզմին. նա մսագործի դերում, Քրիստոսի աշակերտները՝ մորթված գառների դերում: Ծատ նահատակների թափված արյան գնով քրիստոնեական հավատքը տարածվեց աշխարհով մեկ և հատկապես կայսրության մայրաքաղաք Հռոմում: Հալածող կայսերական Հռոմը ոտքի է կանգնում քրիստոնյաների դեմ: Այս հատված 10-ում Հռոմի երկու գործողությունները համընկնում են: Առաջինը վերաբերում է կայսերականին, իսկ երկրորդը՝ պապականին:

Կայսերական ռեժիմում մենք արդեն կարող ենք վերագրել նրան մեջբերված գործողությունները.

Նա բարձրացավ երկնքի բանակ . նա դիմակայեց քրիստոնյաներին: *Երկնքով զինված* այս խորհրդանշական արտահայտության հետևում կանգնած է քրիստոնյա ընտրյալը, ըստ որի Հիսուսն արդեն անվանել էր իր հավատացյալներին *երկնքի արքայության քաղաքացիներ* : Ավելին, Դան.12:3-ը ճշմարիտ *սրբերին համեմատում է աստղերի* հետ , որոնք նույնպես հանդիսանում են Ծննդոց 15:5-ի Աբրահամի *սերունդը* : Առաջին ընթերցմամբ, Աստծո որդիներին և դուստրերին նահատակելու համարձակությունը հեթանոս Հռոմի համար արդեն իսկ ամբարտավան արարք է և անարժան ու չարդարացված վերելք : Երկրորդ ընթերցմամբ՝ Հռոմի եպիսկոպոսի՝ 538 թվականից Հիսուս Քրիստոսի Ընտրյալին Պապ կառավարելու մասին պնդումը նույնպես ամբարտավան արարք է և էլ ավելի անարժան և չարդարացված բարձրացում :

Նա ստիպեց գետնին ընկնել այս բանակի և աստղերի մի մասին, և նա ոտնահարեց նրանց : Նա հալածեց նրանց և մահապատժի ենթարկեց նրանց, որպեսզի շեղի իր բնակչության ուշադրությունը իր ասպարեզներում: Հալածողները հիմնականում Ներոնն է, Դոմիտիանոսը և Դիոկղետիանոսը, վերջին պաշտոնական հալածողը 303-ից 313 թվականներին: Առաջին

ընթերցմամբ այս դրամատիկ ժամանակաշրջանը լուսաբանվում է Apo.2-ում « *Եփեսոսի* » խորհրդանշական անուններով , այն ժամանակ, երբ Հովհաննեսը ստանում է իր աստվածային Հայտնությունը անունով: Apocalypse» և « *Smyrna* »: Երկրորդ ընթերցմամբ, որոնք վերագրվում են պապական Հռոմին, այս գործողությունները Apo.2-ում տեղադրվում են « *Պերգամոն* »՝ խախտված դաշինք կամ շնություն և «*Թյատիրա*», այսինքն՝ գարշանքներ և մահեր անվանվող ժամանակաշրջաններում : Ասելով, *և նա ոտնահարեց դրանք*, Հոգին երկու Հռոմի էլ վերագրում է նույն տեսակի արյունարբու արարքները: *Ոտնահարված* քայր և դրա *ոտքի տակ տրորված արտահայտությունը* վերագրվում են հեթանոս Հռոմին Դան.7:19-ում: Բայց *քայլերու* գործողությունը կշարունակվի մինչև այս 8-րդ գլխի 14 - ***րդ հատվածի 2300-*** *ի երեկո-առավոտ* ավարտը, *համաձայն* 13-րդ հատվածի հայտարարության. Այս գործողությունն իրականացվել է քրիստոնեական դարաշրջանի ժամանակ, և, հետևաբար, մենք պետք է այն վերագրենք պապական Հռոմին և նրա միապետական աջակցություններին. ինչը հաստատում է պատմությունը: Այնուամենայնիվ, նկատենք մի կարևոր տարբերություն. Հեթանոս Հռոմը միայն բառացիորեն ստիպում է *գեոնին ընկնել Հիսուս Քրիստոսի սրբերին* , մինչդեռ պապական Հռոմը, իր կեղծ կրոնական ցուցումների միջոցով, ստիպում է նրանց հոգևորապես *գեոնին ընկնել* , նախքան իրենց հերթին բառացիորեն հալածելը:

Տարբեր հալածանքները շարունակվեցին խաղաղության փոփոխությամբ մինչև Կոստանդին I կայսրի ժամանումը,¹ ով վերջ դրեց քրիստոնյաների դեմ հալածանքներին իր հռոմեական մայրաքաղաք Միլանի հրամանագրով 313 թվականին, որը կազմում է « *տասը տարվա* » ժամկետը : հալածանքներ, որոնք բնութագրում են « *Չմյուռնիայի* » դարաշրջանը Rev.2:8: Այս խաղաղությամբ քրիստոնեական հավատքը ոչինչ չի շահի, իսկ Աստված շատ բան կկորցնի: Որովհետև առանց հալածանքի պատճենի, այս նոր հավատքին չհավատացյալների պարտավորությունները առատ և բազմապատկվում են ամբողջ կայսրությունում և հատկապես Հռոմում, որտեղ ամենաշատը հոսել է նահատակների արյունը:

Ուստի այս պահի հետ է, որ մենք կարող ենք կապել այս հատվածի երկրորդ ընթերցման սկիզբը: Այն, որտեղ Հռոմը դառնում է քրիստոնյա՝ հնազանդվելով Կոստանդին կայսեր հրամաններին, ով 321 թ.-ին հենց նոր հրաման է արձակել, որը հրամայում է փոխել շաբաթական հանգստի օրը. յոթերորդ օրը Շաբաթը փոխարինվում է շաբաթվա առաջին օրով. այն ժամանակ, որը հեթանոսները նվիրել են « պատվելի ցնվանված արև » աստծու պաշտամունքին : Այս գործողությունը նույնքան լուրջ է, որքան *խմելը տանարի ոսկե անոթները* , բայց այս անգամ Աստված չի արձագանքի, վերջնական դատաստանի ժամը բավական կլինի: Իր նոր հանգստի օրով Հռոմը կտարածի իր քրիստոնեական վարդապետությունը ողջ կայսրությունում, և իր տեղական իշխանությունը Հռոմի եպիսկոպոսը ձեռք կբերի հեղինակություն և աջակցություն, մինչև որ պապական տիտղոսը նրան տա դեկրետով, 533 թվականին, բյուզանդական կայսր Հուստինիանոս¹ Միայն թշնամաբար տրամադրված օստրոգոթների արտաքսումից հետո առաջին կառավարող Պապը՝ Վիգիլիոսը, իր պապական աթոռը զբաղեցրեց Հռոմում՝ Կաելիոս լեռան վրա կառուցված Լատերանյան պալատում: 538

թվականը և առաջին պապի ժամանումը նշանավորում են հետևյալ 11-րդ հատվածում նկարագրված գործողությունների կատարումը: Բայց դա նաև սկիզբն է պապերի թագավորության 1260 օր-տարվա և այն ամենի, ինչ վերաբերում է նրանց, և որը բացահայտվել է Դան.7. Շարունակվող թագավորություն, որի ընթացքում սրբերը ևս մեկ անգամ *ոտնահարվում են*, բայց այս անգամ հռոմեական պապական կրոնական գերիշխանության և նրա քաղաքացիական աջակիցների՝ միապետների և նրա բարձրության... Քրիստոսի անունով:

538 թվականին հաստատված պոպերի կոնկրետ գործողությունները

Դան 8:11 *Նա վեր կացավ զորքի հրամանատարի մոտ, վերցրեց նրանից հավիտենական գոհի և տասպալեց ~~տեղը~~ նրա սրբարանի հիմքը:*

11ա- *Նա բարձրացավ բանակի պետ*

Բանակի այս առաջնորդը տրամաբանորեն և աստվածաշնչյան Հիսուս Քրիստոսն է, ըստ Եփես. 5:23. ***քանի որ ամուսինը կնոջ գլուխն է, ինչպես որ Քրիստոսը Եկեղեցու գլուխն է***, որը նրա մարմինն է, և որի անդամն է նա: Փրկիչ. « *Նա բարձրացավ* » բայը լավ է ընտրված, քանի որ հենց 538 թվականին Հիսուսը երկնքում է, մինչդեռ պապությունը երկրի վրա է: Երկինքը նրա հասանելիությունից դուրս է, բայց « *նա բարձրացավ* » ստիպելով տղամարդկանց հավատալ, որ ինքը փոխարինում է իրեն երկրի վրա: Երկնքից Հիսուսը քիչ հնարավորություն ունի խուսափելու մարդկանց սատանայի կողմից նրանց պատրաստած թակարդից: Ավելին, ինչո՞ւ նա դա աներ, երբ ինքն է նրանց հասցնում այս ծուղակն ու դրա բոլոր անեծքները: Որովհետև մենք լավ կարդացել ենք Դան.7.25-ում, « *սրբերը նրա ձեռքը կմատնվեն մի ժամանակ, անգամ (2 անգամ) և կես անգամ* »: դրանք միտումնավոր են առաքվում Քրիստոս Աստծո կողմից՝ *փոփոխված ժամանակների և օրերի պատճառով*: Շաբաթի վերաբերյալ 321 թվականին Կոնստանտինի կողմից փոփոխված օրերը, իհարկե, բայց ամենից առաջ *օրերը փոխվեց* հռոմեական պապական կողմից, 538 թվականից հետո, որտեղ ոչ միայն շաբաթն է տուժում և հարձակվում, այլ ամբողջ օրերը, որը վերամշակվում է Հռոմում: տարբերակը:

11բ- նրանից *իլեց հավիտենական գոհաբերությունը*

Ես մատնանշում եմ բնօրինակ երրայերեն տեքստում գոհաբերություն բառի բացակայությունը: Ասել է թե, նրա ներկայությունը հուշում է հին դաշինքի համատեքստը, բայց դա այն դեպքը չէ, ինչպես ես ցույց տվեցի: Նոր ուխտի համաձայն, *գոհի և ընծան* դադարեց, Քրիստոսի մահը, *շաբաթվա կեսին*, որը նշված է Դան.9:27-ում, քանի որ այդ ծեսերն անօգուտ էին դարձնում: Այնուամենայնիվ, ինչ-որ բան մնաց հին ուխտից՝ քահանայապետի ծառայությունը և բարեխոսը մարդկանց մեղքերի համար, ովքեր նաև մարգարեացել էին սելեստիալ ծառայությունը, որը Հիսուսը կատարեց՝ հօգուտ միայն իր ընտրյալների, որոնք ձեռք էին բերել իր արյունով հարությունից ի վեր: Քրիստոսը վերադարձավ դրախտ, ի՞նչ մնաց նրանից վերցնել. Նրա քահանայական գործառույթը նրա բացառիկ դերն է՝ որպես բարեխոս՝ ներելու իր ընտրյալների մեղքերը: Իսկապես, 538 թվականից ի վեր, երկրի վրա՝ Հռոմում, Քրիստոսի Եկեղեցու առաջնորդի

հաստատումը Հիսուսի սելեստիալ ծառայությունը դարձրեց ապարդյուն և անօգուտ: Աղոթքներն այլևս չեն անցնում նրա միջով, և մեղավորները մնում են իրենց մեղքերի և Աստծո հանդեպ ունեցած իրենց մեղքի կրողները: Եբր.7:23-ը հաստատում է այս վերլուծությունը՝ ասելով. «*Բայց նա, քանի որ մնում է հավիտյան, ունի քահանայություն, որը փոխանցելի չէ*»: Երկրի վրա տիրակալի փոփոխությունը արդարացնում է այս քրիստոնեության գարշելի պտուղները առանց Քրիստոսի. Աստծո կողմից Դանիելին մարգարեացված պտուղները: Ինչո՞ւ քրիստոնյաները հարվածվեցին այս սարսափելի անեծքից: Հետևյալ հատված 12-ը կտա պատասխանը. *մեղքի պատճառով* .

Մշտականի նույնականացումը, որը հենց նոր է իրականացվել, հիմք կծառայի 1290 և 1335 օր-տարի տեւողությունների հաշվարկների համար, որոնք կառաջարկվեն Դան.12:11 և 12; Հաստատված հիմքը 538 թվականն է, երբ երկրային պապական առաջնորդը գողացավ *հավերժական քահանայությունը*:

11c- *և քանդեց իր սրբաբանի հիմքը*

Նոր ուխտի համատեքստի պատճառով, երբայերեն «mecon» բառի երկու հնարավոր իմաստների միջև, որը թարգմանվում է «տեղ», ես պահպանեցի դրա «հիմքը» թարգմանությունը նույնքան օրինական և ավելի լավ հարմարեցված մարգարեության թիրախում գտնվող քրիստոնեական դարաշրջանի համատեքստին: .

Արագ ընթերցումը ոչինչ չի տեսնում, բայց հոգով առաջնորդվող ուշադիր ուսումնասիրությունը բացում է ձեր աչքերը Դանիելի գրքի նրբությունների վրա, որտեղ հաճախ է խոսվում *սրբավայրի մասին* , ինչը շփոթեցնող է: Այնուամենայնիվ, հնարավոր է չխաբվել՝ կախված այն բայից, որը նշում է այն գործողությունը, որը կատարվում է *սրբավայրում* :

Այստեղ Դան.7:11-ում. դրա *հիմքը տասպալվել է* պապականության կողմից:

Դան.11:30-ում նա *պղծվում է* հրեաների հալածող հունական թագավոր Անտիոքոս 4 Եպիփանեսի կողմից – 168 թ.

Դան.8.14-ում և Դան.9.26-ում խոսքը ոչ թե ~~*սրբավայրի*~~, այլ *սրբության մասին է* : Եբրայերեն «քոդեշ» բառը համակարգված կերպով սխալ է թարգմանվում ամենատարածված տարբերակների բոլոր թարգմանություններում: Բայց բնօրինակ եբրայերեն տեքստը մնում է անփոփոխ՝ վկայելու բուն ճշմարտության մասին:

սրբավայր » տերմինը վերաբերում է բացառապես այն վայրին, որտեղ Աստված անձամբ կանգնած է: Քանի որ Հիսուսը հարություն առավ և վերադարձավ երկինք, երկրի վրա այլևս ոչ մի *սրբություն* չկա : Հետևաբար, *նրա սրբավայրի հիմքը տասպալելը* նշանակում է խաբիվել վարդապետական հիմքերը, որոնք վերաբերում են նրա սելեստիալ ծառայությանը, որը ցույց է տալիս փրկության բոլոր պայմանները: Իրոք, մկրտվելուց հետո կանչված անձը պետք է կարողանա օգուտ քաղել Հիսուս Քրիստոսի հավանությունից, ով դատում է իր հավատքը իր գործերի վրա և համաձայնում է կամ չներել իր մեղքերը հանուն իր գոհաբերության: Մկրտությունը նշանավորում է Աստծո արդար դատաստանի ներքո ապրած փորձառության սկիզբը և ոչ թե դրա ավարտը: Ինչը նշանակում է, որ երբ երկրային ընտրյալի և նրա երկնային բարեխոսի միջև անմիջական հարաբերություններն ընդհատվում են,

փրկությունն այլևս հնարավոր չէ, և սուրբ ուխտը խախտվում է: Դա սարսափելի հոգևոր դրամա է, որը անտեսվել է խաբված և գայթակղված մարդկային զանգվածների կողմից 321 թվականի մարտի 7-ից և 538 թվականից ի վեր, երբ Հիսուս Քրիստոսի *հավերժական քահանայությունը* հեռացվեց պապի կողմից՝ հանուն նրա: *Մեխական սրբախայրի հիմքը տապալկը* նաև նշանակում է վերագրել 12 առաքյալներին, որոնք ներկայացնում են Ընտրյալների՝ հոգևոր տան հիմքը կամ հիմքը, կեղծ քրիստոնեական վարդապետություն, որն արդարացնում և օրինականացնում է աստվածային օրենքի դեմ մեղքը. այն, ինչ ոչ մի առաքյալ չէր անի:

8:12 *Չօրքը մատնուեցաւ յախտենական զոհաբերութեամբ՝ մեղքի պատճառով. եղջյուրը ճշմարտությունը գետնին զցեց և հաջողության հասավ իր ձեռնարկումներում:*

12ա- *Բանակը մատնուեցաւ յախտենական զոհողութեամբ*

Ավելի խորհրդանշական լեզվով այս արտահայտությունն ունի նույն նշանակությունը, ինչ Դան.7:25. *բանակը հանձնվեց ...* Բայց այստեղ Հոգին *հալխտենականի հետ ավելացնում է*

12b - *մեղքի պատճառով*

Կամ, ըստ 1 Հովհաննես 3:4-ի, օրենքի խախտման պատճառով *փոխվել է* Դան.7:25-ում: Որովհետև Հովհաննեսն ասաց և *գրեց* . Այս օրինազանցությունը թվագրվում է 321թ. մարտի 7-ով և առաջին հերթին վերաբերում է Աստծո սուրբ շաբաթ օրվանից հրաժարվելուն. Շաբաթը, **որը սրբագործվել է** նրա կողմից, աշխարհի ստեղծման օրվանից, եզակի և հավերժական **« յոթերորդ օրը »**:

12c- *եղջյուրը գետնին զցեց ճշմարտությունը*

Ճշմարտությունը դեռևս հոգևոր խոսք է, որը սահմանում է օրենքը՝ համաձայն Սաղմոս 119:142-151. *Քո օրենքը ճշմարտությունն է... քո բոլոր պատվիրանները ճշմարտություն են :*

12դ- *և հաջողության է հասնում իր ջանքերում*

Եթե Արարիչ Աստծո Հոգին նախապես հայտարարել է այդ մասին, ապա մի զարմացեք, որ անտեսել եք այս խաբեությունը՝ մարդկանց ողջ պատմության մեջ ամենամեծ հոգևոր խաբդախությունը. բայց նաև ամենալուրջը Աստծո համար մարդկային հոգիների կորստի հետևանքով: 24-րդ հատվածը կհաստատի ասելով. *Նրա գորությունը կանհի, բայց ոչ իր ուժով. նա անհավատալի ավերածություններ կգործի, նա կհաջողի իր ձեռնարկումներում , նա կոչնչացնի հզորներին և սրբերի մարդկանց:*

Սրբացման նախապատրաստություն

Հին ուխտի կրոնական ծեսերով տրված դասերում մշտապես հայտնվում է սրբացման նախապատրաստման այս թեման: Նախ՝ ստրկության ժամանակներից մինչև Քանան մուտք գործելը, Չատիկի տոնակատարությունն անհրաժեշտ էր՝ սրբացնելու այն մարդկանց, ում Աստված պատրաստվում էր առաջնորդել իր ազգային հող՝ Իսրայել՝ խոստացված երկիր: Փաստորեն, Քանան մուտք գործելու համար մաքրման և սրբացման 40 տարի պահանջվեց:

Նմանապես, ինչ վերաբերում է յոթերորդ օրը, որը նշվում է մի մայրամուտից մյուսը, յոթերորդ օրը, անհրաժեշտ էր նախապես նախապատրաստվել: Աշխարհիկ գործունեության վեց օրերը պահանջում էին մարմնի լվացում և հագուստի փոփոխություն, այդ բաները նույնպես պարտադրվում էին քահանային, որպեսզի նա կարողանար, առանց իր կյանքին վտանգի, մտնել տաճարի սուրբ վայրը՝ այնտեղ մատուցելու իր ծիսական ծառայությունը: .

Արարչության յոթնօրյա, 24-ժամյա շաբաթը կառուցված է Աստծո փրկության յոթ հազար տարվա ծրագրի օրինակով: Այսպիսով, առաջին 6 օրը ներկայացնում է առաջին 6 հազարամյակները, որոնց ընթացքում Աստված ընտրում է իր ընտրյալներին: Իսկ 7-րդ ^u վերջին հազարամյակը կազմում է մեծ Շաբաթը, որի ընթացքում Աստված և նրա ընտրյալները, հավաքված երկնքում, վայելում են ճշմարիտ և լիակատար հանգիստ: Մեղավորները բոլորը ժամանակավորապես մեռած են. բացառությամբ Մատանայի, որը մեկուսացված է մնում անմարդաբնակ երկրի վրա այս «հազար տարվա» ընթացքում, որը բացահայտվել է Հայտն. 20-ում: Նախքան «դրախտ» մտնելը ընտրյալները պետք է մաքրվեն և սրբազորվեն: Մաքրումը հիմնված է Քրիստոսի կամավոր զոհաբերության հանդեպ հավատքի վրա, բայց սրբացումը ձեռք է բերվում նրա օգնությամբ մկրտությունից հետո, քանի որ մաքրումը վերագրվում է կամ նախապես ձեռք է բերվում հավատքի սկզբունքի անվան տակ, բայց սրբացումը իրականում ստացված պտուղն է իր ամբողջության մեջ: հոգին ընտրյալների կողմից կենդանի Աստծո Հիսուս Քրիստոսի հետ իրական համագործակցության միջոցով: Այն ձեռք է բերվում պայքարի միջոցով, որը նա մղում է իր դեմ, իր վատ բնության դեմ՝ մեղքին դիմակայելու համար:

Դանիել 9:25-ը մեզ կտվորեցնի, որ Հիսուս Քրիստոսը եկավ խաչի վրա մեռնելու, որպեսզի իր ընտրյալներն այլևս չմեղանչեն, քանի որ նա եկավ **վերջ տալու մեղքին** : Այժմ մենք հենց նոր տեսանք հատված 12-ում, որ Քրիստոնյա Ընտրյալը մեղքի պատճառով հանձնվել է պապական բռնակալությանը: Հետևաբար, մաքրումը անհրաժեշտ է սրբացում ստանալու համար, *առանց* որի *ոչ ոք չի տեսնի Աստծուն*, ինչպես գրված է Եբր. 12:14-ում.

Կիրառվելով քրիստոնեական դարաշրջանի 2000 տարիների համար՝ Հիսուս Քրիստոսի մահից մինչև նրա վերադարձը 2030 թվականը, նախապատրաստման և սրբացման այս ժամանակը կբացահայտվի հաջորդող 13 և 14 հատվածներում: Հակառակ աղվենտիստների սկզբնական համոզմունքին, այս դարաշրջանը ոչ թե դատաստանի շրջանն է, որը նկարագրում է Դանիել 7-ը, այլ սրբազորման դարաշրջանը, որն անհրաժեշտ է մեղքերի դարավոր ժառանգության պատճառով, որոնք օրինականացվել են պապական Հռոմի նողկալի ուսմունքով: Ես նշում եմ, որ 13-րդ ^{դարից} սկիզբ առած Ռեֆորմացիայի աշխատանքը չիրագործեց այն մաքրագործումն ու սրբացումը, որը ամենայն արդարությամբ պահանջվում էր եռակի սուրբ և կատարյալ մաքուր Փրկիչ Աստծո կողմից:

8:13 *Ես լսեցի, որ մի սուրբ էր խոսում. և մեկ այլ ~~սուրբ~~ ասաց նրան, ով խոսում էր . Մինչևեւ ե՛րբ պիտի ոտնահարեն սրբավայրն ու բանակը.*

13ա- Ես լսեցի մի սուրբի խոսակցությունը. և մեկ այլ սուրբ ասաց նրան, ով խոսեց

Միայն ճշմարիտ սուրբերն են իմանում Հոռմից ժառանգած մեղքերի մասին: Մենք դրանք նորից կգտնենք Դան.12-ում ներկայացված տեսիլքի տեսարանում:

13բ- Որքա՞ն ժամանակ կկատարվի տեսիլքը:

Սրբերը պահանջում են ամսաթիվ, որը կնշանակի հոռմեական գարշելիության վերջը:

13գ- հավիտենական գոհաբերության մասին

հավերժական քահանայության վերսկսումը :

13դ- **իսկ կործանարար մեղքի մասին ?**

Սրբերը խնդրում են մի ամսաթիվ, որը կնշի յոթերորդ օրվա Շաբաթի վերադարձը, որի օրինազանցությունը պատժվում է հոռմեական ավերածություններով և պատերազմներով. և նրա օրինազանցների համար այս պատիժը կտևի մինչև աշխարհի վերջը:

13- Մինչև ե՞րբ պիտի ոտնահարեն սրբավայրն ու բանակը:

Իրենց՝ Աստծո ընտրյալ սրբերի դեմ կիրառված **պապական հալածանքների** ավարտը :

8:14 *Նա ասաց ինձ. «Երկու հազար երեք հարյուր երեկոներ և առավոտ. այն ժամանակ սրբարանը կմաքրվի:*

14ա- 1991 թվականից ի վեր Աստված իմ ուսումնասիրությունն ուղղորդել է այս վատ թարգմանված հատվածի վրա: Ահա երբայերեն տեքստի նրա իսկական թարգմանությունը:

Եվ նա ասաց ինձ. «Մինչև երեկո-առավոտ երկու հազար երեք հարյուր և արդարացված կլինի սրբություն»:

Տեսեք, 2300-ի երեկո-առավոտյան ժամկետը նախատեսված է Աստծո կողմից ընտրված ընտրյալների **սրբացման համար** այն ամսաթվից, որը կորոշվի այս ժամկետի համար: Մինչ այդ մկրտությամբ ձեռք բերված հավերժական արդարությունը կասկածի տակ է դրվում: Երեք անգամ սուրբ Աստծո՝ որպես Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու պահանջը փոխվել և ամրապնդվել է այն պատճառով, որ ընտրյալներն այլևս չմեղանչեն Շաբաթի կամ Աստծո բերանից բխող որևէ այլ արարողության դեմ: Հիսուսի ուսուցանած փրկության **նեղ ուղին** այսպիսով վերականգնվում է: Եվ **Նոյի, Դանիելի և Հոբի** մեջ ներկայացված ընտրյալների մողելը արդարացնում է ընտրված միլիոնը Դան.7:10-ի վերջին դատաստանի ընկած տասը միլիարդի համար:

Dan 8:15 *Մինչ ես՝ Դանիելս, տեսա այս տեսիլքը և ուզում էի հասկանալ այն, ահա իմ առջև կանգնեց մեկը, ով տղամարդու տեսք ուներ:*

15ա- Տրամաբանական է, որ Դանիելը կցանկանար հասկանալ տեսիլքի իմաստը, և դա նրան կարժանացնի Դան.10:12-ում, արդարացված հավանությունն Աստծո կողմից, բայց նա երբեք լիովին չի կատարվի իր ցանկություններում, ինչպես Աստծո պատասխանը Դանում: 12:9-ը դա ցույց է տալիս: *Նա պատասխանեց. «Գնա, Դանիել, որովհետև այս խոսքերը զաղտնի և կնքված կլինեն մինչև վերջի ժամանակը» :*

8:16 *Ես լսեցի մի մարդու ձայն Ուլայի մեջ. Նա աղաղակեց և ասաց. Գաբրիել, բացատրիր նրան տեսիլքը:*

16ա- Հիսուս Քրիստոսի պատկերը Ուլայի մեջտեղում ակնկալում է Դան-ի տեսիլքում տրված դասը.12. Գաբրիել հրեշտակը, Քրիստոսի մերձավոր ծառան, պատասխանատու է ամբողջ տեսիլքի իմաստը սկզբից բացատրելու համար: Ուստի եկեք ուշադիր հետևենք լրացուցիչ տեղեկություններին, որոնք կբացահայտվեն հաջորդ համարներում:

8:17 *Հետո նա մոտեցավ այն վայրին, որտեղ ես էի. և երբ նա մոտեցավ, ես վահեցա, և ես ընկա երեսիս վրա: Նա ասաց ինձ. «Ուշադիր եղիր, մարդո՛ւ որդի, որովհետև տեսիլքը վերաբերում է մի ժամանակի, որը կլինի վերջը»:*

17ա- Երկնային էակների տեսիլքը միշտ այս ազդեցությունն է ունենալու մարմնավոր մարդու վրա: Բայց եկեք ուշադիր լինենք, քանի որ նա մեզ հրավիրում է անել: Համապատասխան ավարտի ժամանակը կսկսվի ամբողջ տեսիլքի ավարտից հետո:

Դան 8:18 *Մինչ նա խոսում էր ինձ հետ, ես սաշած կանգնեցի դեմքիս վրա: Նա դիպավ ինձ և ստիպեց ինձ կանգնել այնտեղ, որտեղ ես էի:*

18ա- Այս փորձառության մեջ Աստված ընդգծում է մարմնի անեծքը, որը հավասար չէ հավատարիմ հրեշտակների երկնային մարմինների մաքրությանը:

Դան 8:19 *Նա ասաց ինձ. «Ես կսովորեցնեմ քեզ, թե ինչ կլինի բարկության վերջում, որովհետև վերջի համար նշանակված ժամանակ կա »:*

19ա- Աստծո բարկության վերջը կգա, բայց այս բարկությունն արդարացված է քրիստոնեական անհնազանդությամբ՝ հռոմեական պապական վարդապետության ժառանգությամբ: Այս մարգարեացված աստվածային բարկության դադարեցումը, հետևաբար, մասնակի կլինի, քանի որ այն իսկապես կդադարի մարդկության ողջ ոչնչացումից հետո՝ Քրիստոսի փառքով վերադառնալուց հետո:

Դան 8:20 *Այն խոյր, որ տեսար, որը եղջուր ունեւր, մարերի և պարսիկների թագավորներն են:*

20ա- Խոսքն այն մասին է, որ Աստված հղումներ տա իր ընտրյալներին, որպեսզի նրանք հասկանան ներկայացված խորհրդանիշների հաջորդականության սկզբունքը: Մարերն ու պարսիկները նշում են հայտնության սկզբի պատմական համատեքստը: Դան.2-ում և 7-ում նրանք երկրորդ հորիզոնականում էին:

Դան 8:21 *Այծը Հավանի թագավորն է, նրա աչքերի միջև ընկած մեծ եղջուրը առաջին թագավորն է:*

21ա- Իր հերթին Հունաստանը երկրորդ հաջորդականությունն է. երրորդը Դան.2-ում և 7-ում:

21բ- *Նրա աչքերի միջև ընկած մեծ եղջուրը առաջին թագավորն է*

Ինչպես տեսանք, խոսքը վերաբերում է հույն մեծ նվաճող Ալեքսանդր Մակեդոնացուն: Մեծ եղջուրը, նրա վիրավորական և ռազմատենչ կերպարի պատկերը, որը Դարեհ 3-րդ թագավորը սխալ էր նվաստացրել, քանի որ դա արժեցավ նրա թագավորությունն ու կյանքը: Այս եղջուրը դնելով ոչ թե ճակատին, այլ աչքերի արանքում, Հոգին ցույց է տալիս իր անհազ տենչը նվաճելու, որ միայն նրա մահը կդադարի: Բայց աչքերը նույնպես մարգարեական խորաթափանցություն են, և նրա ծնունդից ի վեր մի պայծառատեսի կողմից նրան հայտարարվել է բացառիկ ճակատագիր և նա ողջ կյանքում հավատում է իր մարգարեացված ճակատագրին:

Դան 8:22 Չորս եղջյուրները, որոնք առաջացել են այս կոտորված եղջյուրին փոխարինելու համար, չորս թագավորություններ են, որոնք ծագելու են այս ազգից, բայց դրանք այնքան էլ ուժեղ չեն լինի:

22ա- Մենք գտնում ենք, որ չորս հունական դինաստիաները, որոնք հիմնադրվել են Ալեքսանդրին հաջորդած չորս գորավարների կողմից, դեռ կենդանի են 20 տարի շարունակվող պատերազմներից հետո, երբ նրանք սկզբում էին:

Դան 8:23 Իրենց իշխանության վերջում, երբ մեղավորները սպառվեն, կիսայտնվի մի թագավոր, որը լկտի և խորամանկ է:

23ա- Բաց թողնելով միջանկյալ ժամանակները՝ հրեշտակը արթնացնում է պապական Հռոմի տիրապետության քրիստոնեական դարաշրջանը: Այդպես վարվելով՝ նա ցույց է տալիս տրված հայտնության հիմնական նպատակը: Բայց այս բացատրությունը բերում է մեկ այլ ուսմունք, որը երևում է այս հատվածի առաջին նախադասության մեջ. Ովքե՞ր են այդ սպառված մեղավորները, որոնք նախորդում են պապական ռեժիմի ժամանակներին: Մրանք այն ապստամբ ազգային հրեաներն են, ովքեր մերժեցին Հիսուս Քրիստոսին որպես Մեսիա և փրկիչ, ազատագրող, այո, բայց միայն գործած մեղքերից և միայն հոգուտ նրանց, ում նա ճանաչում է իրենց հավատքի որակով: Նրանք իրականում *ոչնչացվեցին* 70-ին Հռոմի զորքերի կողմից, նրանք և իրենց քաղաքը՝ Երուսաղեմը, և սա երկրորդ անգամ՝ 586 թվականին Նաբուգոդոնոսորի օրոք իրականացված ավերածություններից հետո: Հիսուս Քրիստոսի մահը, որտեղ Երուսաղեմում տանարի բաժանման վարագույրը երկու մասի պատռվեց՝ վերևից ներքև, այսպիսով ցույց տալով, որ գործողությունը եկել է հենց Աստծուց:

23b- *կրարձրանա լկտի և ճարտար թագավոր*

Սա Աստծո նկարագրությունն է պոեզիայի մասին, որն ըստ Դան.7:8 բնութագրվում է *իր անբարտապանությամբ*, իսկ այստեղ *լկտիությամբ*: Նա ավելացնում է *և հնարամիտ է*. Արհեստը բաղկացած է ճշմարտությունը քողարկելուց և այն տեսքից, ինչ մենք չենք: Արհեստը օգտագործվում է մերձավորին խաբելու համար, այսպես են անում իրար հաջորդող պապերը:

8:24 Նրա գորությունը կմեծանա, բայց ոչ իր ուժով. նա անհավատալի ավերածություններ կգործի, նա կհաջողի իր ձեռնարկումներում, նա կոչնչացնի հզորներին և սրբերի մարդկանց:

24ա- Նրա գորությունը կավելանա

Իսկապես, Դան.7.8-ում նկարագրված որպես « *փոքր եղջյուր* », հատված 20-ը վերագրում է նրան « *ավելի մեծ տեսք, քան մյուսները* »:

24b- *բայց ոչ իր ուժով*

Այստեղ կրկին պատմությունը հաստատում է, որ առանց միապետների զինված աջակցության, պապական ռեժիմը չէր կարող գոյություն ունենալ: Առաջին հենարանը լինելով Մերովինգների դինաստիայի ֆրանկների թագավոր Կլովիսը, իսկ նրանից հետո՝ Կարոլինգների դինաստիայի և, վերջապես, Կապետյանների դինաստիայի, ֆրանսիական միապետության աջակցությունը հազվադեպ է պակասել: Եվ մենք կտեսնենք, որ այս աջակցությունը վճարելու գին ունի: Սա կկատարվի որպես օրինակ Ֆրանսիայի թագավոր Լուի 16-ի, թագուհի Մարի-Անտուանետի, միապետական պալատականների և հռոմեական կաթոլիկ

եկեղեցականների գլխավոր պատասխանատուների գլխատմամբ՝ Ֆրանսիայում մայրաքաղաքում և գավառական քաղաքներում ֆրանսիացի հեղափոխականների կողմից տեղադրված գիյոտինի միջոցով: 1793 և 1794 թթ. Սարդկության հիշողության մեջ արյան տառերով գրված «Տեռորի» երկու դարաշրջան: Հայտն.2.22 - ու՜մ այս աստվածային պատիժը մարգարեացվելու է այս խոսքերով . ունի նրանք, ովքեր շնություն են անում նրա հետ , եթե չսպաշխարեն իրենց գործերի համար: Ես սպանելու եմ նրա երեխաներին . և բոլոր եկեղեցիները կիմանան, որ ես եմ նա, ով քննում է մտքերն ու սրտերը, և ես կհատուցեմ յուրաքանչյուրին՝ ըստ ձեր գործերի:

24c- *նա անհավատալի ավերածություններ կգործի*

Երկրի վրա նրանց ոչ ոք չի կարող հաշվել, բայց երկնքում Աստված գիտի ճշգրիտ թիվը և վերջին դատաստանի պատժի ժամին նրանք բոլորը քավվելու են՝ ամենափոքրից մինչև ամենասարսափելին, իրենց հեղինակների կողմից:

24դ- *նա հաջողության կհասնի իր ձեռնարկումներում*

Ինչպե՛ս կարող էր նա հաջողության չհասնել, երբ Աստված նրան այս դերը տվեց՝ պատժելու իր ժողովրդի գործած մեղքը, որը պնդում է Հիսուս Զրիստոսի ձեռք բերած փրկությունը:

24- *Ես կոչնչացնի գորավորներին և սրբերի ժողովրդին*

Անցնելով իրենց որպես Աստծո ներկայացուցիչ երկրի վրա և սպառնալով նրանց արտաքսումով, որը կփակի նրանց մուտքը դրախտ, պապականությունը ստանում է արևմտյան երկրի մեծերի և միապետների հպատակությունը, և ավելին՝ փոքրերի, հարուստների կամ աղքատների կողմից: , բայց բոլորը տգետ են՝ իրենց անհավատության և աստվածային ճշմարտությունների հանդեպ անտարբերության պատճառով:

1170 թվականին Պիտեր Վալդոյից սկսած ռեֆորմացիայի դարաշրջանի սկզբից պապական վարչակարգը կատաղությամբ արձագանքեց՝ հրահրելով Աստծո հավատարիմ ծառաներին, միակ ճշմարիտ սրբերին, որոնք միշտ խաղաղ ու խաղաղ են, սպանիչ կաթոլիկ միություններին, որոնք աջակցում էին դատարանների դատարաններին: իր կեղծ սրբության հետաքննությունը: Գլխարկավոր դատավորները, որոնք այսպիսով հրամայեցին սարսափելի տանջանքներ կատարել սրբերին և մյուսներին, որոնք բոլորն էլ մեղադրվում էին Աստծո և Հռոմի դեմ հերետիկոսության մեջ, բոլորը պետք է հաշիվ տան ճշմարիտ Աստծո առաջ արդարացի մարգարեացված վերջնական դատաստանի ժամին: 9 և Հայտն. 20:9–ից 15:

8:25 *Իր բարգավաճման ու իր հնարքների յաջողության համար նա իր սրտում ամբարտաւանությիւն պիտի ունենայ, խաղաղութեամբ սպրոդներից շատերին կկործանի, իշխանների դէմ պիտի բարձրանայ. բայց այն կկոտորվի, առանց որևէ ձեռքի ջանքի:*

25ա- *Նրա բարգավաճման և նրա հնարքների հաջողության պատճառով*

Այս բարգավաճումը հուշում է նրա հարստացման մասին, որը հատվածը կապում է *նրա հնարքների հետ* : Մենք, փաստորեն, պետք է *խաբեություն օգտագործենք* , երբ փոքր ենք և թույլ, որպեսզի ձեռք բերենք հարուստները, փողերը և բոլոր տեսակի հարստությունները, որոնք թվարկված են Հայտն. 18:12 և 13 համարներում:

25b- *նա իր սրտում կունենա ամբարտախանություն*

Սա, չնայած Դան.4-ում Նաբուգոդոնոսոր թագավորի փորձառությունից տված դասին, և դա, ավելի ողբերգական, նրա թոռան՝ Բաղթասարի Դան.5-ում:

25c- *նա կկործանի շատ մարդկանց, ովքեր խաղաղ էին ապրում*

Խաղաղ բնավորությունը ճշմարիտ քրիստոնեության պտուղն է, բայց միայն մինչև 1843 թվականը: Որովհետև մինչ այդ ամսաթիվը և հիմնականում մինչև Փրանսիական հեղափոխության ավարտը, պապական թագավորության 1260-ամյակի վերջում, Դան.7:25-ում մարգարեացել էր կեղծ հավատքը: բնութագրվում է դաժանությամբ, որը հարձակվում կամ արձագանքում է դաժանությանը: Միայն այս ժամանակներում է, որ մեղմությունն ու խաղաղությունը փոխում են: Հիսուսի սահմանած կանոնները առաքելական ժամանակներից ի վեր չեն փոխվել, ընտրյալը գոհաբերվել ընդունող ոչխարն է, երբեք դահիճը:

25դ- *և նա վեր կկենա ցեղասպետի դեմ*

Այս ճշգրտությամբ կասկածն այլևս անթույլատրելի է: Առաջնորդը , որը հիշատակվում է 11 և 12 հատվածներում, իսկապես Հիսուս Քրիստոսն է՝ *թագավորների Թագավորը և տերերի Տերը* , ով հայտնվում է իր վերադարձի փառքով Հայտն.19.16-ում: Եվ նրանից էր, որ օրինական *հավերժական քահանայությունը* իսկ ց հռոմեական պոպերը:

Dan 8:26 *Եվ երեկոյան և առավոտվա տեսիլքը, որի մասին խոսվում է, ճշմարիտ է: Ձեր կողմից գաղտնի պահեք այս տեսլականը, քանի որ այն վերաբերում է հեռավոր ժամանակներին:*

26ա- *Եվ երեկոների և առավոտների տեսիլքը ճիշտ է*

Հրեշտակը վկայում է 14-րդ հատվածի «2300 երեկո-առավոտ» մարգարեության աստվածային ծագման մասին: Հետևաբար, նա ուշադրություն է հրավիրում, վերջապես, այս հանելուկին, որը պետք է լուսավորվի և հասկանա Հիսուս Քրիստոսի ընտրյալ սրբերը, երբ ժամանակը հասնի. ժամանել է դա անելու:

26բ- *Ձեր կողմից գաղտնի պահեք այս տեսիլքը, քանի որ այն վերաբերում է հեռավոր ժամանակներին*

Իսկապես, Դանիելի և մեր ժամանակների միջև անցել է մոտավորապես 26 դար: Եվ այսպես, մենք հայտնվում ենք **վերջի ժամանակներում** , որտեղ այս առեղծվածը պետք է լուսավորվի. բանը կկատարվի, բայց ոչ նախքան Դան.9-ի ուսումնասիրությունը, որը կապահովի առաջարկվող հաշվարկներն իրականացնելու էական բանալին:

8:27 *Ես՝ Դանիելս, շատ օրեր տխուր և հիվանդ էի. հետո վեր կացա և սկսեցի զբաղվել թագավորի գործերով: Ես ապշած էի տեսիլքի վրա, և ոչ ոք չգիտեր դրա մասին:*

27ա- Դանիելի առողջությանը վերաբերող այս մանրամասնությունը անձնական ոչինչ չէ: Դա մեզ համար թարգմանում է մարգարեացված 2300 երեկո-առավոտների վերաբերյալ Աստծուց տեղեկատվություն ստանալու ծայրահեղ կարևորությունը. քանի որ ինչպես հիվանդությունը կարող է հանգեցնել մահվան, այնպես էլ հանելուկային անտեղյակությունը կդատապարտի հավերժական հոգևոր մահվան վերջին քրիստոնյաներին, ովքեր կապրեն **վերջի ժամանակներում** :

Դանիել 9

Դան 9:1 Մարերի ազգից Ասուերոսի որդի Դարեհի առաջին տարում, որը դարձավ Քաղդեսացիների թագավորության թագավորը,

1ա- Համաձայն Դանիելի ականատեսի վկայության, հետևաբար անհերքելի, մենք իմանում ենք, որ Դանի թագավոր Դարեհը 5:30 Ասուերոսի որդին է՝ մարերի ցեղից. պարսից թագավոր Կյուրոս 2-ը, հետևաբար, դեռ չի փոխարինել նրան: Նրա թագավորության առաջին տարին այն էր, երբ նա գրավեց Բաբելոնը՝ այդպիսով խլելով այն քաղդեսացիներից:

Դան 9:2 Նրա թագավորության առաջին տարում ես՝ Դանիելս, գրքերով տեսա, որ յոթանասուն տարի պետք է անցնի Երուսաղեմի ավերակների համար, ըստ այն տարիների, որոնց մասին Տերն ասել էր Երեմիա մարգարեին:

2ա- Դանիելը վկայակոչում է Երեմիա մարգարեի մարգարեական գրությունները: Նա մեզ տալիս է հավատքի և վստահության գեղեցիկ օրինակ, որը միավորում է Աստծո ծառաներին իր հայացքի ներքո: Նա այսպիսով հաստատում է 1 Կորնթ.14.32-ի այս խոսքերը. *Մարգարեների հոգիները ենթակա են մարգարեներին* : Դանիելը ապրեց Բաբելոնում երբայցի ժողովրդի արտաքսման մասին մարգարեացված 70 տարիների մեծ մասը: Նրան հետաքրքրում է նաև Իսրայել վերադառնալու թեման, որը, ըստ նրա, պետք է բավականին մոտ լինի: Աստծուց պատասխաններ ստանալու համար նա մի հոյակապ աղոթք է հղում, որը մենք պատրաստվում ենք ուսումնասիրել:

Մուրբի հավատքի օրինակելի աղոթքը

Դանիելի 9-րդ գլխի առաջին դասը հասկանալն է, թե ինչու Աստված ցանկացավ, որ այն հայտնվի Դանիել գրքի այս հատվածում:

Դան.8.23-ում *սպառնալից մեղավորների մարգարեական հայտարարության միջոցով* մենք հաստատում ստացանք, որ Իսրայել ազգի հրեաները կրկին դատապարտվել և ոչնչացվել են կրակով հռոմեացիների կողմից 70 թվականին, այն ամենի պատճառով, որ Դանիելը գնում է խոստովանելու իր գրքում. աղոթք. <Իմա ո՛վ էր այս Իսրայելը ներկայացված կենդանի Աստծո հետ առաջին դաշինքում՝ Աբրահամից մինչև Հիսուս Քրիստոսի 12 առաքյալներին և աշակերտներին, քանի որ ինքը հրեա էր: Միայն ողջ մարդկության նմուշը, քանի որ Ադամից ի վեր տղամարդիկ նույնն են եղել, բացի իրենց մաշկի գույնից, որը տատանվում է շատ բացից մինչև շատ մուգ: Բայց անկախ նրանց ռասայից, էթնիկ պատկանելությունից, հորից ու մորից որդիներին ու դուստրերին գենետիկորեն փոխանցվող իրերը, նրանց մտավոր վարքը նույնական է:

Մարգարիտականի տերևները մերկացնելու սկզբունքի համաձայն՝ «Ես սիրում եմ քեզ, մի քիչ, շատ, կրքոտ, խելագարորեն, ոչ բոլորովին», տղամարդիկ վերարտադրում են զգացմունքների այս շրջանակը կենդանի Աստծո՝ ամեն ինչ ստեղծողի նկատմամբ, երբ նա բացահայտում է իր գոյությունը: Նաև մեծ Դատավորը նրանց մեջ, ովքեր պնդում են, թե իրենից են, հավատարիմ մարդկանց, ովքեր սիրում են իրեն և հնազանդվում են իրեն, ուրիշներին, ովքեր պնդում են, որ սիրում են իրեն, բայց չեն ենթարկվում իրեն, ուրիշներին, ովքեր ապրում են իրենց կրոնը անտարբերության մեջ, դեռևս ուրիշներին, ովքեր ապրում են դրանով: Կոշտ ու սուր սիրտ, որը նրանց դարձնում է մոլեռանդ, իսկ ծայրահեղ դեպքում նրանք չեն դիմանում հակասություններին, առավել ևս նախատինքին և սատարում են անտանելի հակառակորդի սպանությանը: Այս վարքագիծը հայտնաբերվել է հրեաների մոտ, քանի որ դրանք դեռևս հանդիպում են մարդկանց մեջ ամբողջ Երկիր մոլորակի և բոլոր կրոններում, որոնք, սակայն, հավասար չեն:

Դանիելի աղոթքը գալիս է հարցականի տակ դնելու քեզ, այս վարքագծերից ո՞րում ես քեզ ճանաչում: Եթե դա այն մարդունը չէ, ով սիրում է Աստծուն և հնազանդվում է նրան որպես իր հավատարմության վկայություն, կասկածի տակ առեք հավատքի ձեր պատկերացումը. ապաշխարեք և տվեք Աստծուն ապաշխարության անկեղծ և իրական պտուղը, ինչպես դա կանի Դանիելը:

Այս 9-րդ գլխում այս աղոթքի առկայության երկրորդ պատճառն այն է, որ Իսրայելի վերջին կործանման պատճառը՝ 70 թվականին հռոմեացիների կողմից, բուժվում և մշակվում է այնտեղ՝ Մեսիայի առաջին գալուստը մարդկանց երկրի վրա : Եվ մերժելով այս Մեսիային, որի միակ թերությունն իր գործերի կատարելությունն էր, որը դատապարտում էր նրանց, կրոնական առաջնորդները ոտքի հանեցին ժողովրդին նրա դեմ՝ զրպարտիչ մեղադրանքներով, որոնք բոլորը ապամոնտաժված էին և հակասում էին փաստերին: Այսպիսով, նրանք իրենց վերջնական մեղադրանքը հիմնեցին աստվածային ճշմարտության վրա՝ մեղադրելով նրան՝ մարդուն, որ պնդում է, թե Աստծո Որդին է: Այս կրոնական առաջնորդների հոգիները սև էին, ինչպես վառվող օջախի ածուխը, որը կիսափի նրանց արդար բարկության ժամանակ: Բայց հրեաների ամենամեծ մեղքը նրան սպանելը չէր, այլ նրա աստվածային հարությունից հետո չճանաչելը: Հանդիպելով նրա տասներկու առաքյալների կատարած հրաշքներին և բարի գործերին, նրանք կարծրացան փարավոնի պես և վկայեցին դրա մասին՝ սպանելով հավատարիմ Ստեփանոս սարկավագին, որին քարկոծեցին՝ այս անգամ չդիմելով հռոմեացիներին:

Այս աղոթքի երրորդ պատճառն այն է, որ այն ստանձնում է վերջին տխուր դիտարկման դերը Աստծո հետ հարաբերություններում ապրած երկար փորձառության ավարտին . վկայություն, մի տեսակ կտակ, որը թողել է հրեական դաշինքը մնացած մարդկությանը: Որովհետև հենց այս տարագրության մեջ է, որ Աստծո կողմից պատրաստված ցույցը դադարում է: Ճիշտ է, հրեաները կվերադառնան իրենց ազգային հողը, և որ որոշ ժամանակ Աստծուն կպատվի և կհնազանդվի, բայց հավատարմությունը արագ կվերանա, այն աստիճան, որ նրանց

գոյատևումը կարող է արդարացվել միայն իրենց հավատի վերջին փորձության համար, որը հիմնված է առաջինի վրա: Մեսիայի գալը, քանի որ նա պետք է լինի Իսրայելի որդի, հրեա հրեաների մեջ:

Այս աղոթքի չորրորդ պատճառը հիմնված է այն փաստի վրա, որ նշված և խոստովանված սխալները բոլորն էլ իրականացվել և թարմացվել են քրիստոնյաների կողմից իրենց դարաշրջանում, 321 թվականի մարտի 7-ի Շաբաթի հրաժարումից մինչև մեր ժամանակները : 1873 թվականից ի վեր և անհատապես 1844 թվականից օրինված վերջին պաշտոնական հաստատությունը չի խուսափել ժամանակի անեծքից, քանի որ Հիսուսը փսխեց այն 1994 թվականին: Դանիելի վերջին գլուխների և Հայտնություն գրքի ուսումնասիրությունը կրացատրի այս ամսաթվերը և վերջին ամեղձվածները:

Այժմ եկեք ուշադիր լսենք Դանիելին, որը խոսում է Ամենակարող Աստծո հետ:

Դան 9:3 *Ես իմ երեսն ուղեցի դեպի Տեր Աստված, որպեսզի դառնամ աղոթքի և աղաչանքի, ծոմապահության և քուրձ ու մոխիր վերցնելու:*

3ա- Դանիելը հիմա ծեր է, բայց նրա հավատքը չի թուլանում, և Աստծո հետ կապը պահպանվում է, սնվում և պահպանվում: Իր դեպքում, նրա սիրտը խորապես անկեղծ լինելը, ծոմը, քուրձը և *մոխիրը* իրական նշանակություն ունեն: Այս սովորությունները ցույց են տալիս Աստծո կողմից լսելու և շնորհվելու սեփական ցանկության ուժը: Ծոմապահությունը ցույց է տալիս Աստծո արձագանքին տրված գերազանցությունը՝ համեմատած ուտելու հանույքների հետ: Այս մոտեցման մեջ կա Աստծուն ասելու գաղափարը, որ ես այլևս չեմ ուզում ապրել առանց քո պատասխանի, առանց ինքնասպանության հասնելու:

Դան 9:4 *Ես աղոթեցի իմ Տեր Աստծուն և խոստովանեցի նրան. «Տե՛ր, մեծ և ահեղ Աստված, որ պահում ես քո ուխտը և ողորմում ես նրանց, ովքեր սիրում են քեզ և պահում են քո պատվիրանները:*

4ա- *Տեր, մեծ և ահեղ Աստված*

Իսրայելը գերության մեջ է Բաբելոնում և վճարել է՝ իմանալու համար, որ Աստված մեծ է և ահավոր:

4բ- *դուք, որ պահում եք ձեր ուխտը և ողորմում եք նրանց, ովքեր սիրում են ձեզ և պահում ձեր պատվիրանները:*

Դանիելը ցույց է տալիս, որ ճանաչում է Աստծուն, քանի որ իր փաստարկները քաղում է Աստծո տասը պատվիրաններից երկրորդի տեքստից, որը դժբախտ կաթոլիկները չգիտեն իսավարի դարերի ընթացքում, քանի որ ինքնիշխանորեն պապականությունը նախաձեռնել է հեռացնել այն իր միջից: տասը պատվիրանների տարբերակը, քանի որ ավելացվել է մարմնի վրա կենտրոնացած պատվիրան՝ թիվը տասը պահելու համար. լկտիության և խաբեության լավ օրինակ, որը դատապարտվել է նախորդ գլխում:

Դան 9:5 *Մենք մեղանչեցինք, անօրէնություն գործեցինք, ամբարիշտ ու սպաստամբ եղանք, շեղվեցինք քո պատվիրաններից ու քո դատաստաններից:*

5ա- Մենք չէինք կարող ավելի ճշմարիտ և ավելի պարզ լինել, քանի որ սրանք են այն սխալները, որոնք Իսրայելին տարան տեղահանության, բացառությամբ այն, որ Դանիելը և նրա երեք ուղեկիցները մեղավոր չէին այս տեսակի մեղքի մեջ. դա չի խանգարում նրան պաշտպանել իր ժողովրդի գործը՝ միաժամանակ իր հետ կրելով իր մեղքի բեռը:

Հենց այդ ժամանակ մենք պետք է 2021 թվականին հասկանանք, որ մենք՝ քրիստոնյաներս, ծառայում ենք այս նույն Աստծուն, ով չի փոխվում Մալ.3:6-ում իր հայտարարության համաձայն . *Իսկ դուք, Յակոբի որդիներ, չքոչուեցաք* : Տեղին կլինի ասել «դեռ չի սպառվել»: Քանի որ Մաղաքիան գրեց այս խոսքերը, Քրիստոսը հայտնվեց, Հակոբի զավակները մերժեցին նրան և մահապատժի ենթարկեցին նրան, և համաձայն Դան.8:23-ում մարգարեացված խոսքի, նրանք 70 թվականին սպառվեցին հռոմեացիների կողմից: Իսկ եթե Աստված չփոխվի, դա նշանակում է, որ անհավատարիմ քրիստոնյաները, ովքեր խախտում են նրա պատվիրանները, առաջին հերթին՝ սրբացված շաբաթ օրը, ավելի ուժեղ հարված կկրեն, քան իրենց ժամանակներում երբայեցիներն ու ազգային հրեաները:

Դան 9:6 *Մենք չլսեցինք քո ծառաներին՝ մարգարեներին, որոնք քո անունով խոսեցին մեր թագավորների, մեր իշխանների, մեր հայրերի և երկրի բոլոր ժողովրդի հետ:*

6ա- Ծիշտ է, երբայեցիներն են մեղավոր այս բաներում, բայց ի՞նչ կարող ենք ասել քրիստոնյաների մասին, ովքեր նույնիսկ նրա կողմից ստեղծված վերջին հաստատությունում մեղավոր են նույն արարքների համար:

Դան 9:7 *Քոնն է, Տէ՛ր, արդարությւնը, եւ մերն է ամօթը այս օրը Յուդայի մարդկանց, Երուսաղէմի բնակիչների եւ ամբողջ Իսրայէլի համար, թէ՛ մօտիկներին եւ թէ՛ հեռավորներին, բոլոր այն երկրներում, որտեղ դուք նրանց հետապնդում էիք անհավատարմության պատճառով, որի համար նրանք մեղավոր էին ձեր հանդէպ:*

7ա- Իսրայելի պատիժը սարսափելի էր, շատ մահեր եղան, և միայն փրկվածները հնարավորություն ունեցան արքայազն Բաբելոն և այնտեղից ցրվել Քաղդեական կայսրության և նրան հաջորդած պարսկական կայսրության բոլոր երկրներում: Հրեա ազգը տարբալուծվել է օտար երկրներում, սակայն, իր խոստման համաձայն, Աստված շուտով կվերամիավորի հրեաներին իրենց ազգային հողի վրա՝ իրենց հայրերի երկրում: Ի՞նչ գործություն և գործություն ունի այս կենդանի Աստված: Իր աղոթքում Դանիելն արտահայտում է ամբողջ ապաշխարությունը, որը պետք է ցույց տան այս մարդիկ իրենց սուրբ երկիր վերադառնալուց առաջ, բայց միայն այն ժամանակ, երբ Աստված նրանց կողքին է:

Դանիելը խոստովանում է, որ հրեական անհավատարմությունը պատժվում է Աստծո կողմից, բայց հետո ի՞նչ պատիժ նույնն անող քրիստոնյաների համար: արտաքսո՞ւմ, թե՞ մահ:

Dan 9:8 *Տէ՛ր, ամօթ մեզ, մեր թագավորներին, մեր իշխաններին ու մեր հայրերին, որովհետև քո դէմ մեղանչեցինք:*

8ա- Մեջբերվում է սարսափելի բառը՝ «մեղք» բառը: Ո՞վ կարող է վերջ դնել մեղքին, որն այդքան մեծ տառապանք է պատճառում: Այս գլուխը կտա պատասխանը: Դաս, որ արժե սովորել և հիշել. Իսրայելը կրեց իր կառավարած թագավորների, առաջնորդների և հայրերի ընտրությունների և

վարքագծի հետևանքները: Այսպիսով, ահա մի օրինակ, որտեղ կոռուստացված առաջնորդների հանդեպ անհնազանդությունը կարող է խրախուսվել՝ մնալու Աստծո օրհնության մեջ: Սա այն ընտրությունն է, որ արել են Դանիելը և նրա երեք ուղեկիցները, և նրանք օրհնված են դրա համար:

Դան 9:9 *ողորմություն և ներողություն, մեր Տէր Աստծո հետ, որովհետև մենք անհնազանդ ենք եղել նրան:*

10ա- Մեղքի իրավիճակում մնում է միայն մեկ հույս. ապավինիր բարի, ողորմած Աստծուն, որպեսզի նա շնորհի իր ներումը: Գործընթացը հավերժական է, հին դաշինքի հրեան և նորի քրիստոնյան ներման նույն կարիքն ունեն: Այստեղ կրկին Աստված պատրաստում է պատասխան, որի համար նա պետք է թանկ վճարի:

Դան 9:10 *Մենք չլսեցինք մեր Տէր Աստուծոյ ձայնը, որպեսզի հետևենք նրա օրենքներին, որոնք նա մեր առաջ դրեց իր ծառաների՝ մարգարեների միջոցով:*

10ա- Այսպես է նաև 2021 թվականին քրիստոնյաների դեպքում:

Դան 9:11 *Ամբողջ Իսրայելը խախտեց քո օրենքը և հեռացավ քո ձայնը լսելուց: Այնուհետև մեզ վրա թափվեցին անեծքներ և պատուհասներ, որոնք գրված են Աստծո ծառայի՝ Մովսեսի օրենքում, որովհետև մենք մեղանչեցինք Աստծո դեմ:*

11ա- Մովսեսի օրենքում Աստված իսկապես զգուշացրել է Իսրայելին անհնազանդության դեմ: Բայց նրանից հետո Դանիելի ժամանակակից Եզեկիել մարգարեն արտաքսվեց Դանիելից 13 տարի անց, այսինքն՝ 5 տարի անց այն բանից հետո, երբ Հովակիմի եղբայր Հովաթին թագավորը, որին նա հաջորդեց, գերի հայտնվեց Բեբար գետի մոտ, որը գտնվում է Տիգրիսի և գետի միջև: Եփրատ. Այնտեղ Աստված ներշնչեց նրան և ստիպեց նրան գրել պատգամներ, որոնք մենք այսօր գտնում ենք մեր Աստվածաշնչում: Եվ հենց Եզե.26-ում մենք գտնում ենք պատիժների հաջորդականություն, որոնց մոդելը կիրառված է հոգևորապես, բայց ոչ միայն Հայտնություն 8-ի և 9-ի յոթ շեփորներում: Այս զարմանալի նմանությունը հաստատում է, որ Աստված իրականում չի փոխվում: Նոր ուխտի մեջ մեղքերը պատժվում են այնպես, ինչպես նախկինում էին:

Դան 9:12 *Նա կատարեց այն խոսքերը, որ նա ասաց մեր դեմ և մեր տիրակալների դեմ, և մեզ վրա հասցրեց մի մեծ դժբախտություն, որը երբեք չի եղել ամբողջ երկնքի տակ:*

12ա- Աստված չի թուլացել, նա կատարում է օրհնելու կամ անիծելու իր հայտարարությունները նույն հոգատարությամբ, և « *աղետը* », որը հարվածեց Դանիելի ժողովրդին, նպատակ ունի նախազգուշացնել այն ազգերին, ովքեր սովորում են այս բաները: Բայց ի՞նչ ենք մենք տեսնում: Չնայած Աստվածաշնչում գրված վկայությանը, այս դասը մնում է անտեսված նույնիսկ այն կարդացողների կողմից: Հիշեք այս պատգամը. Աստված հրեաների և նրանցից հետո քրիստոնյաների համար պատրաստում է երկու այլ *մեծ աղետներ*, որոնք կբացահայտվեն Դանիելի գրքի մնացած հատվածում:

9:13 *Ինչպես գրված է Մովսեսի օրենքում, այս ամբողջ դժբախտությունը հասել է մեզ. և մենք մեր Տէր Աստծուն չաղօթեցինք, մեր անօրէնութիւններից չխոտորուեցանք, քո ճշմարտութեանը չլսեցինք:*

13ա- Աստվածաշնչում Աստված գրածների հանդեպ արհամարհանքը նույնպես հավերժ է, 2021 թվականին քրիստոնյաները նույնպես մեղավոր են այս մեղքի մեջ և կարծում են, որ Աստված չի պատրաստվում հակասել իրենց: Նրանք նաև չեն հեռանում իրենց անօրինություններից և ավելի ուշադիր չեն աստվածաշնչյան ճշմարտության նկատմամբ, բայց այնքան կարևոր են մեր վերջին ժամանակների համար, որոնք բացահայտված են ինտենսիվ և հասկանալի կերպով, քանի որ հասկանալու բանալիները նույնիսկ Աստվածաշնչում են:

9:14 *Տէրը հսկեց այս դժբախտությունը եւ բերեց այն մեզ վրայ. Որովհետև մեր Եհովայ Աստվածն արդար է այն ամենի մեջ, ինչ նա արել է, բայց մենք չլսեցինք նրա ձայնին:*

14ա- Էլ ի՞նչ ասեմ: Իսկապես! Բայց լավ իմացեք, որ Աստծո կողմից շատ ավելի մեծ դժբախտություն է նախապատրաստվել ներկայիս մարդկության համար և նույն պատճառով: Այն կգա 2021-ից 2030 թվականներին միջուկային պատերազմի տեսքով, որի աստվածային առաքելությունն է *սպանել մարդկանց մեկ երրորդին*, համաձայն Հայտն.9:15-ի:

9:15 *Եվ հիմա, ով մեր Աստված, որ հանեցիր քո ժողովրդին Եգիպտոսի երկրից քո հզոր ձեռքով և քո անունը դարձրիր այնպես, ինչպես այսօր է, մենք մեղք գործեցինք, անիրավություն գործեցինք:*

15ա- Դանիելը հիշեցնում է մեզ, թե ինչու է անհավատությունը դատապարտելի Աստծո կողմից: Երկրի վրա հրեա ժողովրդի գոյությունը վկայում է այս արտասովոր փաստի մասին՝ շնորհիվ գերբնական ուժի՝ եբրայեցի ժողովրդի Եգիպտոսից գաղթի: Նրանց ողջ պատմությունը հիմնված է այս հրաշք փաստի վրա: Մենք հնարավորություն չունենք ականատես լինելու այս արտագաղթին, բայց ոչ ոք չի կարող ժխտել, որ այս փորձառության ժառանգներն այսօր էլ մեր մեջ են: Եվ այս գոյությունն ավելի լավ օգտագործելու համար Աստված այս մարդկանց հանձնեց նացիստական ատելությանը Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ժամանակ: Մարդկության ուշադրությունն այսպիսով ուղղված էր վերապրածներին, ովքեր 1948-ին իրենց վերաբնակեցումը ստացան 70-ից կորցրած իրենց հինավուրց հայրենիքի հողի վրա: Աստված միայն թույլ տվեց նրանց գլխին ընկնել իրենց հայրերի խոսքերը, որոնք ասել էին հռոմեացի կառավարիչ Պոնտացի Պիղատոսին Հիսուսի մասին. , նրա մահը ստանալու համար մեջբերում են «Նրա արյունը մեզ վրա ընկնի և մեր երեխաների վրա»: Աստված պատասխանեց նրանց նամակով. Բայց բոլոր դավանանքների քրիստոնյաները ամոթալի կերպով անտեսել են այս աստվածային դասը, և մենք կարող ենք հասկանալ, թե ինչու, քանի որ նրանք բոլորն էլ կիսում են իրենց անեծքը: Հրեաները հրաժարվեցին Մեսիայից, բայց քրիստոնյաները արհամարհեցին նրա օրենքները: Հետևաբար, Աստծո կողմից երկուսի դատապարտումը միանգամայն արդարացված է:

9:16 *Տէր, քո մեծ ողորմութեան համեմատ թող քո բարկությունն ու բարկությունդ հեռացնեն քո քաղաքից՝ Երուսաղեմից, քո սուրբ լեռից. որովհետև մեր մեղքերի և մեր հայրերի անօրինությունների պատճառով Երուսաղեմը և ձեր ժողովուրդը նախատրինք են բոլոր մեր շուրջը գտնվողների համար:*

16ա- Դանիելն այստեղ վերցնում է այն փաստարկը, որը Մովսեսը ներկայացրել էր Աստծուն. ի՞նչ կասեն այն մարդիկ, ովքեր ականատես են

լինում իր ժողովրդի պատժին: Աստված տեղյակ է խնդրին, քանի որ նա ինքն է հայտարարում հրեաների մասին Պողոսի բերանով Հռոմ. 2:24. *Որովհետև Աստծո անունը հայհոյվում է հեթանոսների մեջ ձեր պատճառով, ինչպես գրված է . Նա ակնարկում է Եզեկ.16:27-ի տեքստը. Եվ ահա, ես իմ ձեռքը մեկնել եմ քո դեմ, կրճատել եմ այն բաժինը, որ հանձնարարել եմ քեզ, **եւ քեզ հանձնել եմ քո թշնամիների կամքին՝ դուստրերիդ: Փղշտացիներ, որոնք ամաչեցին ձեր հանցավոր վարքից** . Դանիելն իր կարեկցանքով դեռ շատ բան ունի սովորելու իր քաղաքի՝ Երուսաղեմի վերաբերյալ Աստծո դատաստանի մասին: Բայց երբ նա ասում է, որ « Երուսաղեմը և քո ժողովուրդը նախատինք են բոլոր նրանց համար, ովքեր մեր շուրջն են », նա չի սխալվում, որովհետև եթե Իսրայելի պատիժը հեթանոսների մեջ փրկարար վախ և այս ճշմարիտ Աստծուն ծառայելու ցանկություն առաջ բերեր, ապա պատիժը կլիներ. իրական հետաքրքրություն ուներ. բայց այս տխուր փորձառությունը քիչ պտուղ տվեց, ոչ աննշան, քանի որ մենք դրան ենք պարտական Նաբուգոդոնոսոր թագավորի և Դարեհ թագավորի դարձի համար:*

9:17 Արդ, ո՛վ մեր Աստված, լսի՛ր քո ծառայի աղոթքն ու աղաչանքը, և հանուն Տիրոջ, թող քո երեսը փայլի քո ամայի սրբարանի վրա:

17ա- Այն, ինչ Դանիելը խնդրում է, կկատարվի, բայց ոչ այն պատճառով, որ Աստված սիրում է նրան, այլ պարզապես այն պատճառով, որ Իսրայել վերադարձը և տաճարի վերակառուցումը նրա ծրագրի մեջ են: Այնուամենայնիվ, Դանիելը տեղյակ չէ, որ տաճարը, որն իրականում կվերակառուցվի, կրկին ավերվելու է 70 թվականին հռոմեացիների կողմից: Ահա թե ինչու այն տեղեկատվությունը, որը նա կատանա այս գլխում 9-ում, կբուժի նրան հենց հրեական կարևորությունից, որը նա դեռ տալիս է Երուսաղեմում կառուցված քարե տաճարին. Զրիստոսի մարմնի տաճարը շուտով իզուր կդարձնի այն, և այդ պատճառով այն կրկին կկործանվի 70 թվականին հռոմեական զորքերի կողմից:

Դան 9:18 Աստված իմ, սկանջ դիր և լսիր. Բացեք ձեր աչքերը և նայեք մեր ավերակներին, նայեք քաղաքին, որի վրա հնչում է ձեր անունը: Որովհետև ոչ թե մեր արդարության համար է, որ մենք ձեզ ենք ներկայացնում մեր աղաչանքները, այլ ձեր մեծ ողորմության պատճառով:

18ա- Ճշմարիտ է, որ Աստված ընտրել էր Երուսաղեմը, որպեսզի այն սրբազործվի իր փառավոր ներկայությամբ: Բայց վայրը սուրբ է միայն այն ժամանակ, երբ Աստված կանգնած է այնտեղ, և 586 թվականից ի վեր դա այլևս այդպես չէր: Եվ, ընդհակառակը, Երուսաղեմի ու նրա տաճարի ավերակները վկայում էին նրա արդարադատության անաչառության մասին: Այս դասը անհրաժեշտ էր, որպեսզի մարդիկ ճշմարիտ Աստծուն նայեն որպես կենդանի էակի, ով տեսնում, դատում և արձագանքում է, ի տարբերություն կռապաշտ հեթանոս աստվածությունների, որոնք վերաբերում են միայն սատանայի ճամբարի չար հրեշտակներին: Հավատարիմ մարդը ծառայում է Աստծուն, բայց անհավատարիմ մարդը օգտագործում է Աստծուն՝ իրեն շրջապատողներին կրոնական լեզվախմբություն տալու համար: Աստծո կարեկցանքը , որին դիմում է Դանիելը, իրական է, և նա շուտով դրա ամենագեղեցիկ ապացույցը կտա՝ Հիսուս Զրիստոսում:

Դան 9:19 *Տէ՛ր, լսի՛ր. Տէր, ներիր: Տէր, ուշադրություն դարձրու. Գործի՛ր և մի՛ հապաղիր, ի սեր քեզ, ո՛վ իմ Աստված: Որովհետև քո անունը կոչված է քո քաղաքի և քո ժողովրդի վրա:*

19ա- Դանիելի մեծ տարիքը արդարացնում է նրա պնդումը, քանի որ, ինչպես Մովսեսը, նրա ամենաթանկ անձնական ցանկությունն է զգալ այս վերադարձը դեպի իր «սուրբ» երկիր: Նա ցանկանում է ականատես լինել սուրբ տաճարի վերակառուցմանը, որը ևս մեկ անգամ փառք կրերի Աստծուն և Իսրայելին:

9:20 *Բայց ես խօսեցի, աղօթեցի, խոստովանեցի իմ մեղքը եւ իմ ժողովրդի՝ Իսրայելի մեղքը, եւ իմ աղաչանքները մատուցեցի իմ Տէր Աստծուն իմ Աստուծոյ սուրբ լեռան համար.*

20ա- Չարմանալի չէ, որ Աստված սիրում է Դանիելին, դա խոնարհության օրինակ է, որը հմայում է նրան և համապատասխանում է սրբության չափանիշին, որը նա պահանջում է: Յուրաքանչյուր մարդ մոլորելի է, քանի դեռ նա ապրում է մարմնով, և Դանիելը բացառություն չէ: Նա խոստովանում է իր մեղքերը՝ գիտակցելով իր ծայրահեղ թուլությունը, ինչպես մենք բոլորս պետք է անենք: Բայց նրա անձնական հոգևոր որակը չի կարող ծածկել ժողովրդի մեղքը, քանի որ նա միայն մարդ է, ինքը՝ անկատար: Լուծումը կգա Աստծուց՝ Հիսուս Քրիստոսում:

Դանի 9:21 *Ես դեռ աղոթում էի, երբ Գաբրիել մարդը, որին ես տեսել էի տեսիլքում, թռչելով դեպի ինձ եկավ երեկոյան ընծայի ժամանակ:*

21ա- Գաբրիելի այցելության համար Աստծո կողմից ընտրված ժամանակը երեկոյան ընծայի ժամանակն է, այսինքն՝ գառան հավիտենական գոհաբերությունը, որը մարգարեանում է երեկոյան և առավոտ Հիսուս Քրիստոսի կատարյալ սուրբ և անմեղ մարմնի ապագա կամավոր ընծան: Նա կմահանա խաչված՝ քավելու իր միակ ընտրյալի մեղքերը, որոնք կազմում են իր միակ ճշմարիտ ժողովուրդը: Հետևաբար հաստատված է կապը հայտնության հետ, որը կտրվի ստորև՝ Դանիելին:

Աղոթքի ավարտ. Աստծո պատասխանը

Դան 9:22 *Նա սովորեցրեց ինձ և խոսեց ինձ հետ: Նա ասաց ինձ. «Դանիել, ես հիմա եկել եմ, որ քո հասկացողությունը բացեմ»:*

22ա- «Բացեք ձեր բանականությունը» արտահայտությունը նշանակում է, որ մինչ այդ հետախուզությունը փակ էր: Հրեշտակը խոսում է Աստծո փրկության ծրագրի մասին, որը թաքնված է մնացել մինչև Աստծո ընտրյալ մարգարեի հետ հանդիպելը:

9:23 *Երբ դու սկսեցիր աղոթել, խոսքը դուրս եկավ, և ես եկել եմ քեզ ասելու. քանզի դու սիրելի ես: Ուշադրություն դարձրեք բառին և հասկացեք տեսլականը:*

23ա- *Երբ սկսեցիր աղոթել, խոսքը դուրս եկավ*

Երկնքի Աստվածը կազմակերպել էր ամեն ինչ, հանդիպման պահը հավիտենական ժամին, և Գաբրիել հրեշտակը Քրիստոսին նշանակում է «Խոսքով», ինչպես Հովհաննեսը կանի իր Ավետարանի սկզբում. *Խոսքը մարմին եղավ*: Հրեշտակը գալիս է նրան ավետելու «Խոսքը», որը նշանակում է, որ նա գալիս է նրան ավետելու Քրիստոսի գալուստը, որը մարգարեացել էր Մովսեսի կողմից՝ համաձայն Բ Օրինաց 18:15-19. *Տերը՝ քո Աստվածը, կբարձրացնի քեզ քո միջից: «Ըն եղբայրների մեջ ինձ նման*

մարգարե. դու կրես նրան: Այսպես նա կպատասխանի այն խնդրանքին, որ դու քո Եհովայ Աստծուն խնդրեցիր ժողովի օրը Քորեբում, երբ ասացիր. *չմեռնելու համար: Տէրն ինձ ասաց. Ես կբարձրացնեմ նրանց համար իրենց եղբայրների միջից քեզ նման մարգարե , ես իմ խոսքերը կդնեմ նրա բերանը, և նա կխոսի նրանց հետ, ինչ որ նրան պատվիրեմ :* Եվ եթե որևէ մեկը չլսի իմ խոսքերը, որ նա ասում է իմ անունով, ես նրան պատասխանատվության կենթարկեմ : Բայց մարգարեն, ով համարձակություն ունի իմ անունով ասելու մի բառ, որը ես նրան չեմ պատվիրել, կամ ով խոսում է այդ աստվածների անունով, այդ մարգարեն կպատժվի մահով:

Այս տեքստը հիմնարար է հասկանալու համար հրեաների մեղքը Մեսիա Հիսուսից հրաժարվելու մեջ, քանի որ նա համապատասխանում էր իր գալուստի մասին մարգարեացված բոլոր չափանիշներին: Մարդկանց մեջ վերցված և աստվածային խոսքի փոխանցող Հիսուսը համապատասխանում էր այս նկարագրությանը, և նրա կատարած հրաշքները վկայում էին աստվածային գործողության մասին:

23b- *քանի որ դու սիրելի ես*

Ինչո՞ւ է Աստված սիրում Դանիելին: Պարզապես այն պատճառով, որ Դանիելը սիրում է նրան: Մերն է պատճառը, որ Աստված իր առջեւ կյանք ստեղծեց ազատ արարածների համար: Սիրո նրա կարիքն է, որ արդարացրել է այն շատ բարձր գինը, որը նա պետք է վճարի իր որոշ երկրային արարածներից այն ստանալու համար: Եվ իր մահվան գնով, որը նա պետք է վճարի, նրանք, ում նա կրնտրի, կդառնան նրա հավերժական ուղեկիցները:

23c- *Ուշադրություն դարձրեք խոսքին և հասկացեք տեսիլքը:*

Ո՞ր բառն է դա՝ հրեշտակի՞, թե՞ Քրիստոսի մեջ թաքնված աստվածային «Խոսքը»: Անշուշտ այն է, որ երկուսն էլ հնարավոր են և փոխարացնող, քանի որ տեսիլքը վերաբերելու է «Խոսքին», որը մարմնով կգա Հիսուս Քրիստոսով: Ուստի ուղերձի ըմբռնումը չափազանց կարևոր է:

70 շաբաթվա մարգարեություն

Դան 9:24 *Քո ժողովրդի և քո սուրբ քաղաքի համար նշանակված են յոթանասուն շաբաթներ՝ դադարեցնելու հանգստեքները և վերջ դնելու մեղքերին, քաղելու անօրինությունը և բերելու հավիտենական արդարություն, կնքելու տեսիլքն ու մարգարեին և օծելու համար: Սրբոց Սրբոց.*

24ա- *Յոթանասուն շաբաթ կտրված է քո ժողովրդից և քո սուրբ քաղաքից*

Եբրայերեն «hatac» բայը առաջին իմաստով նշանակում է կտրել կամ կտրատել . և միայն փոխաբերական իմաստով՝ «որոշել կամ ուղղել»: Ես պահպանում եմ առաջին իմաստը, քանի որ այն իմաստ է տալիս Աբրահամի այս արարքին , որը կոնկրետացնում է իր դաշինքը Աստծո հետ գոհաբերության միջոցով, Ծննդ. 15:10-ում. *մյուսը; բայց նա չէր կիսում թոշունները :* Այս ծեսը ցույց էր տալիս Աստծո և նրա ծառայի միջև եղած դաշինքը: Ահա թե ինչու այս «կտրել» բայը կստանա իր ամբողջական իմաստը 27-րդ հատվածի «շատերի հետ մի շաբաթով կնքված դաշինքում»: Այս «շատերը» ազգային հրեաներն են, որոնց օգտին խաչված Քրիստոսի հանդեպ հավատքի օգուտն է: առաջինը ներկայացրեց. Այս բայի կտրվածքի երկրորդ հետաքրքրությունն այն է, որ այս 9-րդ գլխի տարիների 70

շաբաթները կտրված են Դան.8:14-ի «2300 երեկո-առավոտ»: Եվ այս ժամանակագրությունից դուրս է գալիս մի դաս, որը քրիստոնեական հավատքը դնում է հրեական հավատքի առաջ: Այսպիսով, Աստված սովորեցնում է մեզ, որ Հիսուս Քրիստոսում նա տալիս է իր կյանքը, որպեսզի այն մատուցի որպես փրկագին յուրաքանչյուր հավատացյալի, որն արժանի է իր փրկությանը ողջ մարդկության մեջ: Հին ուխտը պետք է անհետանար, երբ Հիսուսը թափեց իր արյունը` խախտելու իր նոր ուխտը ողջ երկրի ընտրյալների հետ:

Դանիելի գիրքը նպատակ ունի ուսուցանել այս համընդհանուր փրկությունը` մեզ ներկայացնելով Դանիելի ժամանակակից թագավորների դարձի գալը. Նաբուգոդոնոսորը, Դարեհ մարերը և Կյուրոս պարսիկը:

Ուղերձը հանդիսավոր նախագոյազացում է, որը սպառնում է հրեա ժողովրդին և նրանց սուրբ քաղաք Երուսաղեմին, որին տրվում է 70 շաբաթ ժամկետ: Այստեղ կրկին Եզե.4:5-6 ծածկագիրը տալիս է մեկ օր մեկ տարվա համար, որը ներկայացնում է բոլոր 490 տարում: Դանիելը պետք է դժվարությամբ ըմբռնի իր քաղաքի դեմ սպառնալիքի իմաստը, որն արդեն ավերակ է:

24բ- *դադարեցնել օրինազանցությունները և վերջ դնել մեղքերին*

Պատկերացրեք, թե ինչ էր անցնում Դանիելի մտքով` լսելով այս բաները, երբ նա նոր էր աղոթում Աստծուն` իր և իր ժողովրդի մեղքերի թողության համար: Նա արագ կհասկանա, թե ինչ է դա: Բայց մենք ինքներս լավ հասկանում ենք արտահայտված աստվածային պահանջը: Աստված ցանկանում է ստանալ իր ընտրյալներից, որ նա փրկի, որ նրանք այլևս չմեղանչեն, որ վերջ դնեն իր օրենքների իրենց օրինազանցությանը, այդպիսով վերջ դնելով մեղքերին, համաձայն այն, ինչ գրված է Հովհաննես առաքյալի կողմից 1 Հովհաննես 3-ում. 4. *Ով մեղանչում է, խախտում է օրենքը, և մեղքը օրենքի խախտում է* : Այս նպատակն ուղղված է տղամարդկանց, ովքեր պետք է պայքարեն իրենց չար բնության դեմ` այլևս չմեղանչելու համար:

24գ- *քավել անօրինությունը և բերել հավերժական արդարություն*

Հրեա Դանիելի համար այս ուղերձը արթնացնում է «քավության օրվա» ծեսը, որը ամենամյա տոն է, որտեղ մենք նշում ենք մեղքերի հեռացումը այժի գոհաբերության միջոցով: Մեղքի այս բնորոշ խորհրդանիշը ներկայացնում էր Հունաստանը Դան.8-ում, և նրա ներկայությունը մարգարեությունը դրեց այս «քավության օրվա» հոգևոր մթնոլորտում: Բայց ինչպե՞ս կարող է այժի մահը հեռացնել մեղքերը, եթե ամբողջ տարվա ընթացքում գոհաբերված այլ կենդանիների մահը չի հաջողվել հեռացնել դրանք: Այս երկընտրանքի պատասխանը տրված է Եբր.10:3-ից 7-ում . ***քանզի անկարելի է ցուլերի ու այծերի արյունը հանել մեղքերը*** : Ուստի ***Քրիստոս*** , մտնելով աշխարհ, *սասց* . Դուք ողջակեզներ կամ գոհեր չեք ընդունել մեղքի համար: Այնուհետև ես *սասցի*. ***Միա, ես գալիս եմ*** (գրքի մագաղաթում այն խոսում է իմ մասին) ***անելու***. ***Ով Աստված, քո կամքը*** : Պողոս առաքյալի տված բացատրությունները շատ պարզ ու տրամաբանական են. Սրանից հետևում է, որ Աստված իրեն վերապահել է Հիսուս Քրիստոսի մեջ Գաբրիել հրեշտակի կողմից Դանիելին հայտարարված մեղքերի քավության գործը: Բայց որտե՞ղ էր Հիսուս

Քրիստոսը «քավության օրվա» այս ծեսում: Նրա կատարյալ անձնական անմեղությունը, որը խորհրդանշական կերպով նրան դարձրեց Աստծո գատիկ գառը, ով վերցնում է աշխարհի մեղքերը, ստանձնեց իր ընտրյալների մեղքերը, որոնք խորհրդանշում էին քավության ծեսի այծը: Գառնուկը թաքցրել է այծը, որպեսզի գառնուկը սատկի իր խնամած այծի համար: Ընդունելով իր մահը խաչի վրա՝ քավելու իր ընտրյալների մեղքերը, մեղքերը, որոնց համար նա պատասխանատու էր, Քրիստոսով Աստված նրանց տվեց նրանց հանդեպ իր սիրո ամենագեղեցիկ ապացույցը:

24d- *և բերեք հավերժական արդարություն*

Սա փրկիչ Մեսիայի մահվան ուրախալի հետևանքն է: Այս արդարությունը, որ մարդը, քանի որ Ադամը, չէր կարող առաջացնել, վերագրվում է ընտրյալներին, որպեսզի նրանց հավատքի միջոցով աստվածային սիրո այս դրսևորումը մաքուր շնորհով վերագրվի Հիսուս Քրիստոսի կատարյալ արդարությանը, մինչև կռիվը հավատքը հաղթում է մեղքին: Եվ երբ սա ամբողջովին անհետանում է, ասում են, որ Քրիստոսի արդարությունը կկատարվի: Ուսանողը նմանվում է իր Վարպետին: Հենց այս վարդապետական հիմքերի վրա է կառուցվել Հիսուսի առաքյալների հավատքը: Մինչ ժամանակը և մութ ուժերը կվերափոխեն դրանք՝ այդպիսով ընդլայնելով Հիսուս Քրիստոսի ուսուցանած նեղ ուղին: Այս **արդարությունը հավերժական** կլինի միայն հավատարիմ ընտրյալների համար, ովքեր լսում և արձագանքում են՝ հնազանդվելով Աստծո արդար պահանջներին:

24-րդ *կնքել տեսիլքն ու մարգարեն*

Կամ, որպեսզի տեսիլքը կատարվի հայտարարված մարգարեի հայտնվելով: Կնիքը բայր ակնարկում է Աստծո կնիքին, որն այսպիսով տալիս է մարգարեությանը և մարգարեին, ով իրեն կներկայացնի ամբողջական և անվիճելի աստվածային իշխանություն և օրինականություն: Աշխատանքը, որը պատրաստվում է իրագործվել, կնքվում է իր աստվածային թագավորական կնիքով: Այս կնիքի խորհրդանշական համարն է «յոթ: 7»: Այն նաև նշանակում է այն լրիվությունը, որը բնութագրում է Արարիչ Աստծո և նրա Հոգու բնույթը: Այս ընտրության հիմքը յոթ հազար տարվա ընթացքում իր նախագծի կառուցումն է, այդ իսկ պատճառով նա ժամանակը բաժանեց յոթ օրվա շաբաթների, ինչպես յոթ հազար տարին: Այսպիսով, 70 շաբաթվա մարգարեությունը դեր է տալիս թվին (7) կենդանի Աստծո կնիքը Հայտն.7-ում: Հաջորդ տողերը կհաստատեն այս «7» թվի կարևորությունը:

24գ- *եւ օծել Սրբոց Սրբոց*

Սա Սուրբ Հոգու օծումն է, որը Հիսուսը կստանա իր մկրտության ժամանակ: Բայց եկեք չսխալվենք. երկնքից նրա վրա իջած աղավնին միայն մեկ նպատակ ուներ՝ համոզել Հովհաննեսին, որ Հիսուսն իսկապես հռչակված Մեսիան է. երկինքը վկայում է նրա մասին: Երկրի վրա Հիսուսը միշտ եղել է Քրիստոսը, և քահանաներին տրվող ընտիր հարցերի տեսքով դրա ապացույցն է նրա ուսուցումը ժողովարանում 12 տարեկանում: Իր ժողովրդի համար, որոնց մեջ նա ծնվել և մեծացել է, նրա պաշտոնական առաքելությունն էր սկսել իր մկրտությունից 26-ի աշնանը, և նա պետք է հրաժարվեր իր կյանքը 30-ի զարնանը: Սրբոց սուրբ տիտղոսը:

արժանապատվորեն նշանակում է, քանի որ մարմնավորում է կենդանի Աստծուն, որը սարսափեցրել է երբայեցիներին Մովսեսի ժամանակ: Բայց կենդանի Սուրբ Սրբությունն ուներ նյութական խորհրդանիշ երկրի վրա. Երուսաղեմի տաճարի ամենասուրբ վայրը կամ սրբավայրը: Դա դրախտի խորհրդանիշն էր, մարդկության համար անհասանելի այս հարթությունը, որտեղ կանգնած են Աստված և նրա հրեշտակները: Աստվածային դատաստանի նստավայրը և իր գահի տեղը, Աստված որպես Դատավոր սպասում էր Քրիստոսի արյանը՝ հաստատելու այս ընտրության համար սահմանված 6 հազարամյակների ընթացքում ընտրված ընտրյալների մեղքերի թողությունը: Այսպիսով, Հիսուսի մահը կատարեց «քավության» վերջնական «տոնը»: Ներողություն է ձեռք բերվել, և Աստծո կողմից հաստատված հնագույն զոհաբերությունները բոլորը վավերացվել են: Սրբերի Սրբության օծումը կատարվում էր Քավության օրը՝ սպանված այծի արյունը ցողելով ողորմության աթոռի վրա՝ զոհասեղանի վրա, որը դրված էր տապանի վերևում, որը պարունակում էր Աստծո խախտված պատվիրանները: Այս գործողության համար տարին մեկ անգամ քահանայապետը լիազորված էր թափանցելու բաժանման վարագույրից այն կողմ՝ ամենասուրբ վայր: Այսպիսով, իր հարությունից հետո Հիսուսը երկինք բերեց իր արյան քավությունը, որպեսզի ստանա տիրապետություն, իր ընտրյալներին փրկելու օրինականությունը՝ իր արդարության վերագրմամբ և չզոջացող մեղավորներին, այդ թվում՝ չար հրեշտակներին և նրանց առաջնորդ Սատանային՝ սատանային դատապարտելու իրավունքին: . Սրբոց սուրբը, որը նաև նշանակում է երկինք, Հիսուսի թափած արյունը երկրի վրա, թույլ կտա նրան, Միքայելում, դուրս հանել սատանային և նրա դևերին երկնքից, ինչ-որ բան բացահայտված է Հայտն.12.9-ում: Այսպիսով, հրեա կրոնավորների սխալը ամենամյա «քավության օրվա» մարգարեական բնույթը չհասկանալն էր: Նրանք սխալ էին կարծում, որ այս տոնակատարության ժամանակ առաջարկվող կենդանու արյունը կարող է վավերացնել մեկ այլ կենդանու նշանակություն, որը թափվել է տարվա ընթացքում: Մարդ՝ ստեղծված Աստծո պատկերով; ցամաքային կյանքի արդյունքում առաջացած կենդանին , ինչպես՝ կարող ենք արդարացնել երկու տեսակների արժեքի հավասարությունը:

Լինելով Աստված՝ Հիսուս Քրիստոսն ինքը Սուրբ Հոգու օծման յուղն էր, և երկինք համբարձվելով նա իր հետ բերում է երկրի վրա նվաճած իր օրինականության օծումը:

Հաշվարկների բանալին

Դան 9:25 *Ուրեմն իմացե՛ք և հասկացե՛ք. Այն պահից, երբ խոսքն ասաց, որ Երուսաղեմը նորից կկառուցվի Օծյալներին, Առաջնորդին, յոթ շաբաթ վաթսուներեք և երկու շաբաթ առաջ, տեղերն ու խրամատները կվերականգնվեն, քայց դժվար ժամանակներում:*

25ա– *Ուրեմն իմացե՛ք սա և հասկացե՛ք:*

Հրեշտակը ճիշտ է, որ Դանիելին հրավիրում է ուշադրության, քանի որ նա անդրադառնում է այնպիսի տվյալների, որոնք պահանջում են մեծ հոգևոր և ինտելեկտուալ կենտրոնացում. քանի որ հաշվարկներ պետք է արվեն:

25բ- **Այն ժամանակից** , երբ խոսքը հայտարարեց, որ Երուսաղեմը կվերակառուցվի **Օծյալներին, Առաջնորդին**.

Միայն հատվածի այս հատվածը չափազանց կարևոր է, քանի որ այն ամփոփում է տեսիլի նպատակը: **Աստված իր ժողովրդին, ովքեր սպասում են իրենց Մեսսիային, հնարավորություն է տալիս իմանալու, թե որ տարում նա կներկայանա իրենց**: Եվ այս պահը, երբ Երուսաղեմը կվերակառուցվի, պետք է որոշվի ըստ մարգարեացված 490 տարիների տևողության: Վերակառուցման այս հրամանագրի համար Եգրասի գրքում մենք գտնում ենք երեք հնարավոր հրամաններ, որոնք հաջորդաբար պատվիրվել են պարսից երեք թագավորների՝ Կյուրոսի, Դարեհի և Արտաշեսի կողմից: Պարզվում է, որ վերջին՝ 458 թվականին հաստատված դեկրետը թույլ է տալիս 490 տարվա զագաթնակետը մեր դարաշրջանի 26-րդ տարում: Հետևաբար, Արտաշեսի այս հրամանագիրը պետք է պահպանվի՝ հաշվի առնելով այն ժամանակաշրջանը, որտեղ գրված էր. գարուն՝ ըստ ԵՄԴ.7:9. *նա թողեց Բաբելոնը առաջին ամսվա առաջին օրը և հասավ Երուսաղեմ: հինգերորդ ամսվա առաջին օրը, իր Աստծո բարի ձեռքը նրա վրա է* : Թագավորի հրամանագրի տարին տրված է Եգրասում:7:7. *Իսրայելի որդիներից շատերը՝ քահանաներ և ղեռնացիներ, երգիչներ, դրնապաններ և Նեթինացիներ, նույնպես եկան Երուսաղեմ Արտաշես թագավորի յոթերորդ տարում* :

Հրամանագրի մեկնումը գարուն է, Հոգին ուղղված է իր մարգարեության համար, գարնան Չատիկը, որտեղ խաչված Հիսուս Քրիստոսը մահացավ: Հաշվարկները մեզ կտանեն այս նպատակին:

25գ- *յոթ շաբաթ և վաթսուներկու շաբաթ առաջ վայրերն ու խրամատները կվերականգնվեն, բայց դժվար ժամանակներում*:

Մենք սկզբում ունենք 70 շաբաթ: Հրեշտակն առաջացնում է 69 շաբաթ; 7 + 62. Առաջին 7 շաբաթները ավարտվում են Երուսաղեմի և տաճարի վերականգնման ժամանակով, դժբախտ ժամանակներում, քանի որ հրեաներն աշխատում են արաբների մշտական դժբախտությունների ներքո, ովքեր եկել էին հաստատվելու իրենց տեղահանությունից ազատված տարածքում: Նե.4:17-ի այս հատվածը լավ է նկարագրում իրավիճակը. *Նրանք, ովքեր կառուցում էին պարիսպը, և նրանք, ովքեր կրում կամ բեռնում էին բեռները, աշխատում էին մի ձեռքով, իսկ մյուս ձեռքով զենք էին պահում* : Սա հստակեցված դետալ է, բայց հիմնականը հայտնաբերվել է 70-րդ շաբաթում ^{հաշված} :

70-րդ շաբաթ

9:26 Եվ *վաթսուներկու շաբաթից հետո մի Օծյալը կկործանվի, և նա ժառանգորդ ~~չի ունենա~~,— ոչինչ նրա համար: Գալիս իշխանի ժողովուրդը կկործանի քաղաքն ու սուրբ տրբախայրը, և նրանց վախճանը ջրհեղեղի պես կլինի:— Որոշվում է, որ ավերածությունները կտեսնեն մինչև պատերազմի ավարտը*:

26ա- *Վաթսուներկու շաբաթից հետո Օծյալը կկտրվի*

Այս 62 շաբաթներին նախորդում է 7 շաբաթը , ինչը նշանակում է, որ իրական հաղորդագրությունն այն է, որ «69 շաբաթից հետո» *օծյալը կկտրվի* , բայց ոչ ցանկացած օծյալ, նա, ով այսպիսով հայտարարվում է,

մարմնավորում է աստվածային օծությունն ինքն իրեն: Օգտագործելով « *ու օծված* », Աստված հրեա ժողովրդին նախապատրաստում է սովորական արտաքինով մարդու հետ հանդիպմանը՝ հեռու աստվածային սահմանափակումներից: Խաղողագործների մասին իր առակի համաձայն՝ Մարդու Որդին՝ այգու Վարպետի որդին, ներկայանում է խաղողագործներին այն բանից հետո, երբ ուղարկել է իր պատգամաբերներին, ովքեր նախորդել են իրեն և որոնց նրանք վատ են վարվել: Մարդկային տեսանկյունից Հիսուսը միայն *օծյալ է*, ով ներկայանում է մյուս օծյալներից հետո:

Հրեշտակն ասաց « *հետո* » 69 շաբաթվա ընդհանուր տևողությունը՝ դրանով իսկ նշելով ^{70-րդը}: Այսպիսով, քայլ առ քայլ հրեշտակի տվյալները մեզ ուղղորդում են դեպի 30-ի գարնանային Պասեքը, որը տեղի կունենա օրտարիների այս 70-րդ ^{շաբաթվա} կեսին :

26b- և նա *իր իրավասաչորդ չի ունենա*

Այս թարգմանությունն առավել անօրինական է, քանի որ դրա հեղինակը՝ Լ. Մեգոնդը, լուսանցքում նշում է, որ բառացի թարգմանությունն է՝ *ոչ որ նրա համար* : Եվ ինձ համար բառացի թարգմանությունն ինձ միանգամայն համապատասխանում է, քանի որ ասում է, թե իրականում ինչ է տեղի ունեցել նրա խաչելության ժամին: Աստվածաշունչը վկայում է դրա մասին, առաքյալներն իրենք դադարել էին հավատալ, որ Հիսուսը սպասված Մեսիան է, քանի որ, ինչպես մնացած հրեա ժողովուրդը, նրանք սպասում էին ռազմիկ մեսիայի, ով հռոմեացիներին դուրս կշարտի երկրից:

26c- *Առաջնորդի ժողովուրդը, որը կգա, կկործանի քաղաքը և սրբավայրի սրբությունը*

Սա Աստծո պատասխանն է նկատված հրեական ազգային անհավատությանը. *ոչ որ նրա համար* : Աստծո դեմ գայրույթը վերջնականապես կվճարվի Երուսաղեմի և նրա կեղծ *սրբության կործանմամբ* . քանի որ 30 թվականից ի վեր հրեական հողի վրա այլևս *սրբություն* չկար . սրբավայրն այլևս մեկ չէ: Այս գործողության համար Աստված օգտագործեց հռոմեացիներին, նրանց, ում միջոցով հրեա կրոնական առաջնորդները խաչեցին Մեսիան, չհամարձակվելով և չկարողանալով դա անել իրենք, մինչդեռ նրանք գիտեին, որ առանց նրանց քարկոծել Ստեփանոս սարկավազին «երեք տարի վեց ամիս»: », ավելի ուշ:

26d- *և դրա վերջը ջրհեղեղի պես կգա*

Ուստի 70-ին էր, որ մի քանի տարի հռոմեական պաշարումից հետո Երուսաղեմն ընկավ նրանց ձեռքը և լցված կործանարար աստեղությամբ՝ ոգևորված աստվածային բոցով, նրանք խելագարորեն ավերեցին, ինչպես հայտարարվեց, *քաղաքն ու սրբությունը* , որն այլևս չկար, մինչև այնտեղ: *ուրիշի վրա քար չմնաց*, ինչպես Հիսուսն էր հայտարարել իր մահից առաջ Մատթ. 24:2: *Բայց նա ասաց նրանց. Տեսնու՛մ էք այս ամենը: Ծշմարիտ եմ ասում ձեզ, այստեղ քարի վրա չի մնա մի քար, որը չի քանդվի :*

26-րդ ^{-որոշվում է}, որ *ավերածությունները կտեսնեն մինչև պատերազմի ավարտը*

Մատթ.24.6-ում Հիսուսն ասաց. « *Պատերազմների և պատերազմների լուրերի մասին կլսեք. զգուշ եղեք, որ չխռովվեք, որովհետև այս բաները պետք է կատարվեն*»: *Բայց դա դեռ վերջը չի լինի*: Հռոմեացիներից հետո պատերազմները շարունակվել են քրիստոնեական դարաշրջանի երկու

հազար տարիների ընթացքում, և այն երկար խաղաղությունը, որը մենք վայելում ենք Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ավարտից հետո, բացառիկ է, բայց ծրագրավորված Աստծո կողմից: Այսպիսով, մարդկությունը կարող է բերել իր այլասերվածության պտուղները մինչև իր երևակայությունների վերջը, նախքան մահացու գինը վճարելը:

ավերիչ կամ ամայացնող » գործերը և այնտեղ նույնպես մինչև Քրիստոս Աստծո ընտրյալների դեմ մղված պատերազմի ավարտը:

9:27 *Նա շատերի հետ ամուր ուխտ կապելու է մեկ շաբաթ , և շաբաթվա կեսը կդադարեցնի գոհաբերություններն ու հացահատիկի ընծաները. Եվ [կլիմնի] ամայացման գարշելիության և նույնիսկ ոչնչացման (կամ կատարյալ կործանման) թևի վրա, և այն կկոտորվի, [համաձայն] այն, ինչ որոշված է, ամայի [երկրում] :*

27ա- **Մեկ շաբաթով** նա ամուր դաշինք կկազմի շատերի հետ

ուխտի հաստատումը . այն ամուր է , քանի որ այն դառնում է մինչև աշխարհի վերջը առաջարկվող փրկության հիմքը: Շատ տերմինի ներքո Աստված թիրախ է դարձնում հրեա քաղաքացիներին, իր առաքյալներին և իր առաջին հրեա աշակերտներին, ովքեր իր *ուխտի* մեջ կմտնեն հրեա ազգին տրված վերջնաժամկետի վերջին **յոթ տարիների ընթացքում պաշտոնապես ընդունելու կամ մերժելու խաչված Մեսիան**: Հենց այս ուխտն է « *կտրված* » 24-րդ հատվածում Աստծո և ապաշխարող հրեա մեղավորների միջև: 33-ի աշնանը, այս վերջին շաբաթվա վերջը կնշանավորվի այս մեկ այլ անարդար և օդիոգ արարքով, որը ներկայացված է Ստեփանոս նոր սարկավագի քարկոծմամբ: Նրա միակ սխալը հրեաներին ասելն էր այն ճշմարտությունները, որոնք նրանք չէին կարող համբերել լսել, մինչդեռ Հիսուսն իր խոսքերն էր դնում իր բերանում: Տեսնելով իր գործի հետևորդին սպանված՝ Հիսուսը արձանագրեց իր միջնորդության պաշտոնական ազգային մերժումը: 33 թվականի աշնանից հրեա ապստամբները բորբոքեցին հռոմեական զայրույթը, որը դատարկվեց Երուսաղեմի բլուկից 70 թվականին:

27բ- *և շաբաթվա կեսը կդադարեցնի գոհաբերությունն ու ընծան*

Շաբաթվա կեսին կամ կեսին այս պահը 30-րդ գարունն է, որի թիրախը 70 շաբաթվա մարգարեությունն է: Սա այն պահն է , երբ կատարվում են 24-րդ հատվածում նշված բոլոր գործողությունները. **Ամենակարող** . Մեսիայի քավիչ մահը հիշատակվում է այստեղ այն հետևանքով, որը բխում է. կենդանական *գոհերի և ընծաների վերջնական դադարեցում* հրեական տաճարում երեկո և առավոտ, ինչպես նաև առավոտից երեկո մարդկանց մեղքերի համար: Հիսուս Քրիստոսի մահը հնացած է դարձնում կենդանական խորհրդանիշները, որոնք նախապատկերում էին նրան հին ուխտի մեջ, և սա է էական փոփոխությունը, որը բերվեց նրա գոհաբերության արդյունքում: Տաճարի վարագույրի պատռումը, որն Աստված իրականացնում է այն պահին, երբ Հիսուսը լրանում է, հաստատում է երկրային կրոնական ծեսերի վերջնական դադարեցումը, և տաճարի ավերումը 70-ին ամրապնդում է այս հաստատումը: Իր հերթին, ամենամյա հրեական տոները, որոնք մարգարեական էին նրա գալստյան մասին, պետք է անհետանային. բայց ոչ մի դեպքում, շաբաթական Շաբաթի պրակտիկան, որն այս մահով ստանում

է իր իսկական իմաստը. այն մարգարեանում է յոթերորդ հազարամյակի սելեստիալ հանգիստը, որը Հիսուս Քրիստոսն իր հաղթանակով ձեռք է բերում Աստծո և իր իսկական ընտրյալների համար, որոնց նա վերագրում է իր կատարյալին: 24-րդ հատվածում բերված *հավերժական արդարությունը* :

Օրերի այս « *շաբաթի* » սկիզբը տեղի է ունենում 26-ի աշնանը՝ Հովհաննես Մկրտչի կողմից մկրտված Հիսուսի մկրտությամբ:

27c- *Եվ [կլինի] ամայի գարշելիների թևի վրա*

Կներեք, բայց հատվածի այս հատվածը վատ է թարգմանված L.Segond տարբերակում, քանի որ այն սխալ է մեկնաբանվել: Հաշվի առնելով Հովհաննեսի Ապոկալիպսիսում տրված հայտնությունները՝ ես ներկայացնում եմ երբայերեն տեքստի իմ թարգմանությունը, որը հաստատում են մյուս թարգմանությունները: « *Թևի վրա* » արտահայտությունը , որը խորհրդանիշ է երկնային բնավորության և տիրապետության, ենթադրում է կրոնական պատասխանատվություն, որն ուղղակիորեն ուղղված է պապական Հռոմին, որը « *բարձրանում է* » Դան.8:10-11-ում և վերջին օրերի նրա կրոնական դաշնակիցներին: *Արծվի թևերը* խորհրդանշում են կայսերական տիտղոսի գերագույն բարձրացումը, օրինակ՝ *արծվի թևերով առյուծը* , որը վերաբերում է Նաբուգոդոնոսոր թագավորին, կամ հենց Աստծուն, ով *արծվի թևերով կրում էր* իր երբայեցի ժողովրդին, որին նա ազատեց եգիպտական ստրկությունից: Բոլոր կայսրություններն ընդունել են արծվի այս խորհրդանիշը , այդ թվում՝ 1806 թվականին Նապոլեոն 1-ին՝ որը կհաստատվի Ապո.8:13-ի կողմից, այնուհետև Պրուսիայի և Գերմանիայի կայսրերը, որոնցից վերջինը դիկտատոր Ա.Հիտլերն է: Բայց այդ ժամանակից ի վեր ԱՄՆ-ն ունի նաև այս կայսերական արծիվը իր ազգային արժույթի՝ դոլարի դոլարի վրա:

Թողնելով նախորդ թեման՝ Հոգին վերադառնում է՝ թիրախավորելու իր սիրելի թշնամուն՝ Հռոմին: Հիսուս Քրիստոսի երկրային առաքելությունից հետո երկրի *վերջնական ամայացման պատճառ դարձած գարշությունների թիրախավորված դերակատարը իսկապես Հռոմն է, որի հեթանոս կայսերական փուլը հենց նոր ավերեց Երուսաղեմը 70-ին 26-րդ հատվածում: Եվ « ամայացման նողկալիություններ »* կատարելու գործողությունը կլինի շարունակել ժամանակին մինչև աշխարհի վերջը: Հետևաբար, նողկալիությունները , հոգնակի թվով, վերագրվում են, առաջին հերթին, կայսերական Հռոմին, որը կհալածի ընտրված հավատացյալներին՝ նրանց մահապատժի ենթարկելով տպավորիչ «փուլերով»՝ արյունարբու հռոմեացիներին զվարճացնելու համար, ինչը կդադարի 313 թ. Հաջորդը գալիս է գարշելիությունը, և այն բաղկացած է 321 թվականի մարտի 7-ի յոթերորդ օրվա շաբաթօրյակին վերջ դնելուց. այս գործողությունը դեռևս վերագրելի է Հռոմեական կայսրությանը և նրա կայսերական առաջնորդ Կոստանդին I-ին: Նրա հետ Հռոմեական կայսրությունն անցավ բյուզանդական կայսրերի տիրապետության տակ: 538 թվականին, իր հերթին, Հուստինիանոս 1-ին կայսրը ^{կատարեց} ևս մեկ *սյրանդակություն*՝ իր հռոմեական նստավայրում հաստատելով Վիզիլիոս 1-ին պապական վարչակարգը՝ և գարշությունների այս երկարացումը *մինչև* աշխարհի վերջը պետք է վերագրվի այս փուլի պապական օրենքին, որը Աստված դատապարտում է: քանի որ Դան.7. Մենք հիշում ենք, որ « *փոքրիկ եղջյուր* »

անվանումը նշանակում է Հռոմի երկու գերիշխող փուլերը Դան7 և Դան.8: Աստված այս երկու հաջորդական փուլերում տեսնում է միայն նույն նողկալի գործի շարունակականությունը:

Նախորդ գլուխների ուսումնասիրությունը թույլ է տվել մեզ բացահայտել գարշելիության տարբեր տեսակները, որոնք այս համարը վերագրում է նրան:

27d- *և մինչև բնաջնջումը* (կամ *ամբողջական կործանումը*), *և այն կկոտրվի*, [համաձայն] *որոշվածի, ամայի* [երկրում] :

« **Նա կկոտրվի** [համաձայն] *որոշվածի* » և բացահայտված Դան.7:9-10 և Դան.8:25. *Իր բարգավաճման և իր հնարքների հաջողության պատճառով նա ամբարտապանություն կունենա իր սրտում, նա շատ բան կանի. մարդիկ, ուրբեր խաղաղ են ապրել, կկորչեն, և նա կբարձրանա ցեղապետի դեմ. բայց այն կկոտրվի, առանց որևէ ձեռքի ջանքի:*

Երբայերեն տեքստն առաջարկում է այս աստվածային միտքը, որը տարբերվում է ներկայիս թարգմանություններից:

Այս նրբերանգր հիմնված է Աստծո նախագծի վրա՝ մարդկանց մեղքը դնել Երկիր մոլորակի վրա, որտեղ նրանք ապրում են . ինչ է մեզ սովորեցնում Rev.20-ը: Եկեք նկատենք այն փաստը, որ կեղծ քրիստոնեական հավատքն անտեսում է այս աստվածային նախագիծը, որը բաղկացած է լինելու մարդկանց բնաջնջելուց երկրի երեսից՝ Քրիստոսի փառավոր վերադարձի ժամանակ: Անտեսելով Հայտնություն 20-ում տրված հայտնությունները՝ նրանք ապարդյուն սպասում են երկրի վրա Քրիստոսի թագավորության հաստատմանը: Սակայն այստեղ և Rev.20-ում նախատեսվում է դրա մակերեսի ամբողջական ոչնչացում: Հաղթանակած Քրիստոսի փառքով վերադարձը իր ողջ աստվածությամբ երկրին կվերադարձնի իր քառասյին տեսքը՝ իր պատմության սկզբից, որը նկարագրված է Ծննդոց 1-ում: Հսկայական երկրաշարժերը կցնցեն այն և նա կվերադառնա *անդունդ անվան տակ* իր քառասյին վիճակին « *անձև* »: *եւ դատարկ* ” , “tohu wa bohu”, սկզբն. Նրա վրա ոչ մի կենդանի մարդ չի մնա, բայց նա կլինի սատանայի *բանոր* , *մեկուսացված նրա վրա հազար տարի* մինչև նրա մահվան ժամը:

Ուսումնասիրության այս փուլում ես պետք է լրացուցիչ տեղեկատվություն տրամադրեմ նախ և առաջ նոր ուսումնասիրված «70-րդ ^{շաբաթվա} » վերաբերյալ:

Դրա կատարումը մարգարեական օրեր-տարիներում զուգորդվում է բառացի կատարման հետ: Որովհետև հրեական օրացույցի վկայության շնորհիվ մենք գիտենք 30-րդ տարվա Չատիկի շաբաթվա կառուցվածքը: Դրա կենտրոնը պատահական Ծաբաթի չորեքշաբթի նախօրեին էր, որը արդարացված էր հրեական Պասեքով, որն ընկավ այդ տարի հինգշաբթի օրը: Այսպիսով, մենք կարող ենք ամբողջությամբ վերականգնել այս Պասեքի ընթացքը, որում Հիսուսը մահացավ: Չերբակալվել է երեքշաբթի երեկոյան, դատվել է գիշերը, Հիսուսը խաչվեց չորեքշաբթի առավոտյան ժամը 9-ին: Այն լրանում է ժամը 15-ին: Երեկոյան ժամը 6-ից առաջ Հովսեփ Արիմաթեացին իր մարմինը դրեց գերեզմանի մեջ և մի կողմ գլորեց այն քարը, որը փակեց այն: Անցնում է հինգշաբթի օրվա Մուրբ Չատիկը: Ուրբաթ առավոտյան բարեպաշտ կանայք գնում են համեմունքներ, որոնք նրանք պատրաստում

են օրվա ընթացքում՝ գնուելու Հիսուսի մարմինը: Ուրբաթ երեկոյան ժամը 18-ին սկսվում է շաբաթական շաբաթը, մի գիշեր անցնում է Աստծո կողմից սրբացված հանգստի օրը: Իսկ շաբաթ երեկոյան ժամը 18-ին սկսվում է աշխարհիկ շաբաթվա առաջին օրը: Գիշերն անցնում է, և առաջին լուսաբացին կանայք գնում են գերեզման՝ հույս ունենալով գտնել մեկին, ով գրորում է քարը: Նրանք գտնում են, որ քարը գրորված է, իսկ գերեզմանը բաց է: Մտնելով գերեզման՝ Մարիամ Մագդաղենացին և Հիսուսի մայրը՝ Մարիամը, տեսնում են մի հրեշտակի նստած, ով ասում է նրանց, որ Հիսուսը հարություն է առել, հրեշտակն ասում է նրանց գնալ և զգուշացնել իր եղբայրներին՝ իր առաքյալներին: Մարիամ Մագդաղենացին այգում երկար մնալիս տեսնում է սպիտակ հագուստով մի տղամարդու, որին նա ընդունում է որպես այգեպան՝ փոխանակելով Հիսուսին: Եվ ահա, մի շատ կարևոր մանրամասնություն, որը ոչնչացնում է շատ տարածված հավատքը, Հիսուսն ասում է Մարիամին. « *Ես դեռ չեմ վերադարձել իմ Հոր մոտ* »: Խաչի վրա գտնվող գողը և ինքը՝ Հիսուսը, իրենց խաչելության նույն օրը չեն մտել դրախտ՝ Աստծո արքայություն, քանի որ 3 ամբողջ օր անց Հիսուսը դեռ չի վերադարձել դրախտ: Ուրեմն կարող եմ ասել Տիրոջ անունով, թող լռեն նրանք, ովքեր Նրանից ասելիք չունեն: Որպեսզի մի օր ծաղրի կամ ամոթի ենթարկվելու կարիք չունենաս:

Երկրորդ բանն այն է, որ օգտվենք ամսաթվից՝ 458 թվականը, որն առաջին հերթին նշանավորում է հրեա ժողովրդի համար սահմանված 70 շաբաթների օր-տարիների սկիզբը, որին Աստված ինքնության երկու հիմնական նշան է տվել՝ շաբաթ օրը և մարմնի թվատությունը:

Համաձայն Հռոմ. 11-ի, նոր ուխտի մեջ մտնող հեթանոս նորադարձները պատվաստվում են եբրայական և հրեական արմատին և կոնդին: Բայց նոր դաշինքի հիմքերը գուտ հրեական են, և Հիսուսը նկատի է ունեցել հիշել սա Հովհաննես 4.22-ում. *Դուք երկրպագում եք այն, ինչ չգիտեք. մենք երկրպագում ենք այն, ինչ գիտենք, քանի որ փրկությունը գալիս է հրեաներից*: Այսօր այս ուղերձը կենդանի արդիականություն է ստանում, քանի որ Հիսուսն այն ուղղում է բոլոր դարերի կեղծ դարձի եկած հեթանոսներին: Նրանց ավելի լավ կործանելու համար սատանան դրդեց նրանց ատել հրեաներին և նրանց դաշինքը. որը հեռացրեց նրանց Աստծո պատվիրաններից և նրա սուրբ Շաբաթից: Ուստի մենք պետք է շտկենք այս սխալը և **նայենք հրեական հնքնությամբ նոր ուխտին**: Առաքյալները և նոր դարձի եկած հրեա աշակերտներն այս « *շատերն* » են, ովքեր *ամուր դաշինք են կնքում Հիսուսի հետ Դան.9.27-ում, բայց նրանց հիմքը մնում է հրեական, նրանց մտահոգում է նաև « 70 շաբաթների »* շրջանի սկիզբը: Աստծո կողմից տրված հրեա ազգին ընդունելու կամ մերժելու նոր ուխտի չափանիշը, որը հիմնված է Հիսուս Քրիստոսի կողմից կամավոր թափված մարդկային արյան վրա: Այս պատճառաբանություններից ելնելով՝ 458 թվականը դառնում է Դան.8:14-ի «2300 երեկո-առավոտի» սկիզբը:

Այս երկար մարգարեական տևողության՝ 2300 տարվա վերջում, երեք բան պետք է դադարեցվեր՝ համաձայն Դան.8:13-ի:

- 1- հավիտենական քահանայությունը
- 2- կործանարար մեղքը

- 3- սրբության և բանակի հալածանքը.
- Առանձնացվում են երեք բաներ.
- 1- Պապի հավերժական երկրային քահանայությունը
 - 2- առաջին օրվա մնացած մասը վերանվանվել է կիրակի:
 - 3- Քրիստոնեական սրբությունների և սրբերի հալածանքները, երկնքի արքայության քաղաքացիներ.
- Այս փոփոխություններն ուղղված էին.
- 1- Վերականգնել չհուսու Քրիստոսին նրա սուրբ հավերժական սելեստիալ քահանայությունը:
 - 2- ^{7-րդ օրվա} շաբաթօրյակը :
 - 3- Տեսեք վերջ քրիստոնեական սրբության և սրբերի հալածանքներին:

«2300 երեկո-առավոտ»-ի համար առաջարկվող հաշվարկը՝ սկսած 458 թվականից, այս տևողության ավարտն ավարտվում է 1843 թվականի գարնանը՝ $2300 - 458 = 1842 + 1$: Այս հաշվարկում մենք ունենք 1842 ամբողջ տարի, որոնց պետք է ավելացնենք $+1$ ՝ 1843 թվականի սկզբի գարունը նշանակելու համար, որտեղ ավարտվում է մարգարեացված «2300 երեկո-առավոտ»: Այս ամսաթիվը նշանավորում է Աստծո միջամտության վերադարձի սկիզբը, որն այդպիսով ցանկանում է ազատել իր իսկական սրբերին 1260 տարի հռոմեական պապական կաթոլիկությունից ժառանգած կրոնական ստերից: Այսպիսով, նախաձեռնությամբ ստեղծելով հոգևոր զարթոնք ԱՄՆ-ում, որտեղ բողոքականները ապաստան են գտել, Հոգին Ուիլյամ Միլլերին հետաքրքրություն է ներշնչում Դանիել 8:14-ի մարգարեության նկատմամբ, և երկու հաջորդական առաջարկվող ժամկետները հայտարարում են չհուսու Քրիստոսի վերադարձի մասին, առաջինը 1843-ի գարունը, երկրորդը՝ 1844-ի աշնանը: Նրա համար սրբավայրի մաքրումը նշանակում է, որ չհուսու վերադառնում է՝ մաքրելու երկիրը: Նախատեսված ամսաթվերում երկու հիասթափություններից հետո Հոգին նշան է տալիս ամենահամառոտներին, ովքեր մասնակցել են հավատքի երկու փորձություններին: 1844 թվականի հոկտեմբերի 23-ի առավոտյան երկնային տեսիլք ստացավ սրբերից մեկը, ով անցնում էր դաշտերը: Երկինքը բացվեց մի տեսարանով, որտեղ չհուսու Քրիստոսին ցույց էր տալիս որպես Քահանայապետ, որը ծառայում էր երկնային սրբարանում: Տեսիլքում նա սուրբ վայրից անցավ սրբավայրը: Այսպիսով, 1260 տարվա իսավարից հետո չհուսու Քրիստոսը նորից կապ հաստատեց իր հավատարիմների հետ՝ դասավորված երկու հաջորդական փորձությունների համաձայն:

- 1- **Հավերժականի վերսկսումը** . Հետևաբար, այս տեսիլքի միջոցով է, որ Աստված պաշտոնապես հետ վերցրեց հսկողությունը իր հավերժական սելեստիալ քահանայության վրա 1844 թվականի հոկտեմբերի 23-ին:
- 2- **Շաբաթի վերադարձը** . Նույն ամսին Սրբերից մեկ ուրիշը սկսեց յոթերորդ օրվա Շաբաթը պահել՝ տիկին Ռեյչել Օուքսի այցելությունից հետո, ով նրան տվեց իր եկեղեցուց մի գրքույկ. «Յոթերորդ օրվա Մկրտիչները»: Մեկ առ մեկ, ժամանակի ընթացքում երկու փորձություններով ընտրված սրբերը նույնպես ընդունեցին յոթերորդ օրվա շաբաթ օրը: Ահա թե ինչպես Աստված

վերջ դրեց հեթանոսական Հռոմի կողմից հաստատված, բայց պապական Հռոմի կողմից օրինականացված «կիրակի» անվամբ կործանարար մեղքին:

- 3- **Դադարեզներով հայածանքները**. Երրորդ թեման վերաբերում էր սրբությանը և 1260 տարի շարունակ հալածված քրիստոնյաներին: Եվ նորից այնտեղ՝ 1843 և 1844 թվականներին, մարգարեությամբ մտահոգված արևմտյան աշխարհում ամենուր կրոնական խաղաղություն էր տիրում: Դա պայմանավորված է նրանով, որ հեղափոխական Ֆրանսիան իր գիյոտինով լեցրել է կրոնական չարաշահումների համար պատասխանատուներին: Այսպիսով, կրոնական *շնացողների* պատժի վերջին արյունալի տարիներից հետո ըստ Apo.2:22-23, 538-ից սկսած 1260 տարվա վերջում, այն ամսաթիվը, որը կապված է պապական ռեժիմի հաստատմամբ *հավերժականի հեռացման հետ*, այսինքն 1798 թվականին տիրում է կրոնական խաղաղությունը: Իսկ հաստատված խղճի ազատությունը թույլ է տալիս սրբերին ծառայել Աստծուն ըստ իրենց ընտրության և գիտելիքի, որ Աստված կավելանա: *1843 թ սրբությունը և սրբերի բանակը*, երկնքի արքայության այս քաղաքացիները, որոնք ընտրվել են Հիսուս Բրիստոսի կողմից, այլևս չեն հալածվում, ինչպես հայտարարում էր Դանիել 8:13-14-ի մարգարեությունը:

Այս բոլոր փորձառությունները կազմակերպվել և առաջնորդվել են Ամենակարող Աստծո կողմից, ով ամբողջությամբ անտեսանելիորեն առաջնորդում է մարդկանց մտքերը, որպեսզի նրանք կատարեն իր ծրագրերը, իր ամբողջ ծրագիրը, մինչև աշխարհի վերջը, երբ կավարտվի նրա ընտրյալների ընտրությունը: Այս ամենից երևում է, որ մարդը չի ընտրում հարգել Շաբաթը և դրա լույսը, Աստված է, ով տալիս է նրան այս բաները, որոնք պատկանում են իրեն՝ որպես իր հավանության և իր իրական սիրո նշան, ինչպես սովորեցնում է Եզեկ Ես *նաև նրանց տվեցի իմ շաբաթները՝ որպես նշան իմ և նրանց միջև, որպեսզի նրանք իմանան, որ ես եմ իրենց սրբացնող Տերը... ես և դու նշան է, որով կարելի է իմանալ, որ ես եմ քո Տեր Աստվածը*: Որովհետև հենց նա է փնտրում իր կորած ոչխարին, վստահ լինենք, որ ոչ մի ընտրված չի բաց թողնի զանգը:

Դան.8-ում, այն եզակի պատասխանում, որը Աստված տալիս է 14-րդ հատվածում 13-րդ հատվածի հարցին, « *սրբություն* » բառը լիովին համապատասխանում է, քանի որ սրբությունը հիմնականում վերաբերում է այն ամենին, ինչ Աստծո սեփականությունն է և որը հատկապես ազդում է նրա վրա: Սա էր նրա *հավերժական* երկնային քահանայության, Ադամի ստեղծման հաջորդ օրը՝ աշխարհի հիմնադրման օրվանից ի վեր, նրա *սրբացված շաբաթ օրը*, և նրա *սրբերի*՝ նրա հավատարիմ ընտրյալների դեպքը:

Դանիել 8.13-14-ում մարգարեացված փորձառությունները կատարվել են 1843 թվականի միջև, երբ աստվածային հրամանագիրն ուժի մեջ մտավ մինչև 1844 թվականի աշունը, երկուսն էլ հիմնված էին այդ ամսաթվերին Հիսուս Բրիստոսի վերադարձի ակնկալիքի վրա, ուստի հենվելով

գաղափարի վրա. Հիսուս Քրիստոսի գալուստը , այս փորձառության ժամանակակիցները մասնակիցներին, ովքեր այս ակնկալիքների հետևորդներն էին, տվեցին «Ադվենտիստ» անունը՝ լատիներեն «adventus» բառից, որը ճշգրիտ նշանակում է « գալուստը»: Այս «Ադվենտիստների» փորձառությունը մենք կգտնենք Դանիելի այս գրքի 12-րդ գլխում, որտեղ Հոգին կընդգծի այս վերջին պաշտոնական «ուխտի» կարևորությունը:

Դանիել 10

Դանիել 10:1 Պարսկաստանի Կյուրոս թագավորի երրորդ տարում մի խոսք հայտնվեց Դանիելին, որի անունը Բաղթասար էր. Այս բառը, որ ճշմարիտ է, մեծ աղետ է ազդարարում. Նա լսեց այս խոսքը և հասկացավ տեսիլքը:

1ա- Պարսկաստանի Կյուրոսի թագավորության երրորդ տարում մի խոսք հայտնվեց Դանիելին, որի անունը Բաղթաշագար էր.

Կյուրոս 2-ը թագավորել է – 539 թ.-ից: Տեսիլքի ամսաթիվը, հետևաբար, – 536 է:

1բ- Այս խօսքը, որ ճշմարիտ է, մեծ աղետ կը յայտարարէ.

Այս տերմինը՝ մեծ աղետը, ազդարարում է կոտորածը մեծ մասշտաբով:

1գ- Նա լսեց այս խոսքը և հասկացավ տեսիլքը:

Եթե Դանիելը հասկացավ իմաստը, մենք էլ կհասկանանք:

Դան 10:2 Այն ժամանակ ես՝ Դանիելս, երեք շաբաթ սզացի:

Այս անձնական սուգը , որը ազդում է Դանիելի վրա, հաստատում է կոտորածի թաղման բնույթը, որը կիրականացվի, երբ տեղի ունենա հայտարարված մեծ աղետը:

Դան 10:3 Ես ոչ մի նրբություն կերա, ոչ միս, ոչ գինի չմտալ բերանս, և ոչ օձեցի ինձ, մինչև որ երեք շաբաթը լրացավ:

Դանիելի այս պատրաստությունը, ով ավելի մեծ սրբություն է փնտրում, մարգարեանում է այն դրամատիկ իրավիճակը, որը հրեշտակը մարգարեանալու է Դան.11:30-ում:

Dan 10:4 Առաջին ամսի քսանչորսերորդ օրը ես Հիդեկել մեծ գետի մոտ էի:

Hiddékel-ը ֆրանսերենում ունի Tiger անունը: Սա այն գետն է , որը ոռոգում էր Միջագետքը Եփրատով, որն անցավ և ջրեց քաղդեական քաղաք *Բաբելոնը* Նաբուգոդոնոսոր թագավորի պատժված հպարտության պատճառով: Դանիելը չէր կարողանում հասկանալ, բայց այս պարզաբանումն ինձ համար էր նախատեսված: Քանի որ միայն 1991 թվականին ես հայտնի դարձրի Դանիել 12-ի իրական բացատրությունները, որտեղ **Տիգրիս գետը կիսաղա մարդկային հոգիները ուտող « վագրի »** դերը : Հավատի փորձությունը ցույց է տալիս դրա վտանգավոր անցումը: Միայն ընտրյալները կարող են անցնել այն և շարունակել իրենց ճանապարհը Հիսուս Քրիստոսի հետ: Դա դարձյալ երբայեցիների կողմից Կարմիր ծովով անցնելուց կրկնօրինակված պատկեր է, եզրիպատացի մեղավորների համար անհնարին և ճակատագրական անցում: Բայց մեկը, որը հիշեցնում է Դանիել 12-ը, ընտրում է վերջին ընտրված «աղվենտիստներին», որոնց առաքելությունը կշարունակվի մինչև Քրիստոսի վերադարձը: Նրանցից վերջինը կզգա վերջին **մեծ աղետը** , դրա ծայրահեղ ձևը, որը կպահանջի Քրիստոսի միջամտությունը հզոր և փառահեղ փրկարար և վրեժխնդիր վերադարձի մեջ:

Դանիելին հայտարարված առաջին դժբախտությունը հիշատակվում է Դան.11:30-ում: Խոսքը վերաբերում է հնության հրեա ժողովրդին, սակայն նմանատիպ այլ *աղետի* մասին կհայտարարվի նույն պատկերով Rev.1-ում: Դա կիրականացվի Երրորդ համաշխարհային պատերազմից հետո, որի ժամանակ *տղամարդկանց մեկ երրորդը կապանվի* : Եվ այս հակամարտությունը Հայտն.9:13-ից 21-ում ներկայացված է

խորհրդանիշներով, բայց այն պարզ լեզվով մշակված է Դանիելի այս գրքում՝ 11-րդ գլխի վերջում՝ 40-ից 45-րդ համարներում: Այսպիսով, մենք հաջորդաբար կգտնենք այս գլխում. 11, հրեաների մեծ աղետը, այնուհետև Դան.12:1-ում, մեծ աղետը, որի թիրախը կլինի քրիստոնեության ընտրյալները և վերջին ժամանակի հավատարիմ հրեաները, ովքեր կդարձնեն դեպի Քրիստոսը: աղետը նշվում է «նեղության ժամանակներ» տերմիններով, և հիմնական թիրախը կլինի Աստծո կողմից սրբազործված շաբաթ օրը:

Կանխատեսված աղետների երկու տեսիլքների համեմատություն

1- Հին ուխտի Դանիելի ժողովրդի զավակներին. Դան.10:5-6.

2- Նոր ուխտի Դանիելի ժողովրդի զավակներին. Հայտն.1:13-14.

Որպեսզի լիովին գնահատենք այն հետաքրքրությունը, որը մենք պետք է տանք այս երկու աղետներին, մենք պետք է հասկանանք, որ թեև դրանք ժամանակի ընթացքում հաջորդում են միմյանց, սակայն առաջինը մի տեսակ է, որը մարգարեանում է երկրորդը, որը ուղղված կլինի Հիսուս Քրիստոսի՝ վերջին հավատարիմների վերադարձին: Դանիելի և նրա երեք ընկերների տիպի Աստծո զավակներ: Տասնամյակների խաղաղությունից հետո, որին հաջորդում է սարսափելի և սարսափելի ավերիչ ատոմային պատերազմը, հռոմեական կիրակիի հանգստի օրը կպարտադրվի համընդհանուր կառավարության կողմից, որը կազմակերպվել է աղետից փրկվածների կողմից: Հետո նորից մահը սպառնալու է հավատարիմ ընտրյալների կյանքին, ինչպես Դանիելի, Անանիայի, Միսայելի և Ազարիայի օրերում. և ինչպես 168-ին «Մակաբայեցիների» ժամանակ, որը Դանիելի այս գլխում հայտարարված աղետը թիրախավորում է. և ի վերջո, վերջին աղվենտիստները հավատարիմ մնացին յոթերորդ օրվա շաբաթ օրը 2029 թ.

Բայց մինչ այս վերջին փորձությունը, 1260 տարվա պապական երկար թագավորությունը արդեն պատճառ կդառնա, որ բազմաթիվ արարածներ կմահանան Աստծո անունով:

Անփոփելով, հասկանալով Դանիելին տրված այս տեսիլքի հաղորդած պատգամը, մեզ թույլ կտա հասկանալ այն պատգամի իմաստը, որը նա տալիս է Հովհաննեսին Հայտն.1.13-ից 16-ում:

10:5 *Ես բարձրացրի աչքերս ու նայեցի, և տեսա մի մարդ կար՝ կտավ հագած, և մեջքի վրա ուներ ոսկյա գոտի Ուփագից:*

5ա- *սպիտակեղեն հագած մի մարդ կար*

Արդարության գործը, որը խորհրդանշում է սպիտակեղենը, Աստծո կողմից կիրականացվի մարդու միջոցով: Նկարագրված պատկերում Աստված վերցնում է հունական թագավոր Անտիոքոս 4-ի տեսքը, որը հայտնի է որպես Եպիփանես: Նա կլինի հրեաների հալածողը 175-ից 164 թվականներին, իր թագավորության տևողությամբ:

5բ- *մեջքին ունենալով Ուփագի ոսկե գոտի*

Երիկամների վրա դրված գոտին նշանակում է հարկադիր ճշմարտություն: Ավելին, ոսկին, որից այն պատրաստված է, գալիս է Ուփագից, որը Երեմ.10:9-ում ուղղված է նրա հեթանոսական կռապաշտական օգտագործմանը:

ԴԱՆ 10:6 Նրա մարմինը նման էր քրիզոլիտի, նրա դեմքը փայլում էր կայծակի պես, նրա աչքերը նման էին կրակի բոցերի, նրա ձեռքերն ու ոտքերը նման էին փայլեցված պղնձի, և նրա ձայնի ձայնը նման էր ամբոխի աղմուկի:

6ա- Նրա մարմինը նման էր քրիզոլիտի

Աստված է տեսիլքի հեղինակը, բայց նա հայտարարում է հեթանոս աստծո գալուստը, հետևաբար այս փառահեղ գերբնական կողմը:

6b- նրա դեմքը փայլեց ինչպես կայծակ

Այս Աստծո հունական ինքնությունը հաստատված է: Սա Չևսն է, Անտիոքոս 4-րդ թագավորի հունական աստվածը: Կայծակը օլիմպիական Չևսի աստծո խորհրդանիշն է. հունական դիցաբանության օլիմպիական աստվածների աստվածը

6c- նրա աչքերը նման էին կրակի բոցերի

Նա կկործանի այն, ինչին նայում է և չի հավանում; նրա աչքը կլինի հրեաների վրա՝ համաձայն Դան.11:30. ... նա կնայի նրանց, ուրբեր լքել են սուրբ ուխտը: Դժբախտությունը առանց պատճառի չի գալիս, հավատուրացությունը պղծում է ժողովրդին:

6d- նրա ձեռքերն ու ոտքերը նման էին փայլեցված արույրի

Դահիճը, որը կուղարկվի Աստծո կողմից, նույնքան մեղավոր կլինի, որքան իր գոհերը: Նրա ավերիչ գործողությունները, որոնք խորհրդանշվում են նրա փողային ձեռքերով և ոտքերով, Դանի արձանի մեջ հունական մեղքի խորհրդանիշն են:2.

6- և նրա ձայնի ձայնը նման էր ամբոխի աղմուկի

Հույն թագավորը միայնակ չի գործի. Նա իր ետևում և առջևում կունենա իր պես հեթանոս զինվորների մի բազմություն՝ հնազանդվելու նրա հրամաններին:

Այս մարգարեական հայտարարության գազաթնակետին և գազաթնակետին կհասնեն Դանի կատարման ժամին. *Նրա հրամանով գորքեր կհայտնվեն. նրանք կպղծեն սրբավայրը, բերդը, վերջ կդնեն հավերժական գոհաբերությունը*—և կկանգնեցնեն կործանողի գարշելիությունը: Աստվածաշնչյան ազնվության համար ես խաչեցի գոհաբերություն բառը, որը գրված չէ եբրայերեն տեքստում, քանի որ Աստված նախատեսել է « *հավերժական* » երկու տարբեր հաջորդական դերերը հին ու նոր ուխտի մեջ: Հնում այն բաղկացած էր երեկոյան և առավոտյան գառ մատուցելուց՝ որպես ողջակեզ: Կարճ պատմվածքում այն նշանակում է Հիսուս Քրիստոսի սելեստիալ բարեխոսությունը, որը հիշեցնում է նրա գոհաբերությունը՝ բարեխոսելու ընտրյալների աղոթքների համար: Դան.11.31-ի այս համատեքստում, որը վերաբերում է հին ուխտին, հունական թագավորը վերջ կդնի Մովսեսի օրենքի *հավերժական ընծաներին*: Այսպիսով, միայն այն ժամանակի համատեքստն է, որում այն արթնանում է, որը որոշում է երկրային քահանայի կամ երկնային քահանայապետի՝ Հիսուս Քրիստոսի հավերժական բարեխոսության ծառայության մեկնաբանությունը: Հետևաբար, *հավերժականը* կապված է մարդկային ծառայության կամ, երկրորդ հերթին և վերջնականապես, Հիսուս Քրիստոսի աստվածային սելեստիալ ծառայության հետ:

Դան 10:7 *Ես՝ Դանիելս, միայնակ տեսա տեսիլքը, և ինձ հետ եղող մարդիկ չտեսան այն, քայց շատ փախեցան և փախան ու թաքնվեցին:*

7- Այս հավաքական վախը միայն տեսիլքի իրագործման թույլ պատկերն է: Որովհետև կանխագուշակված կոտորածի օրը արդարները լավ կանեն փախչեն և թաքնվեն, նույնիսկ եթե դա լիներ երկրի որովայնում:

10:8 *Ես մնացի մենակ և տեսա այս մեծ տեսիլքը. ուժերս թուլացան, դեմքիս գույնը փոխվեց ու քայքայվեց, և ես կորցրի ամբողջ ուժը:*

8ա- Իր զգացմունքների միջոցով Դանիելը շարունակում է մարգարեանալ այն դժբախտության հետևանքները, որոնք կգան:

10:9 *Ես լսեցի նրա խոսքերի ձայնը. և երբ լսեցի նրա խոսքերի ձայնը, ես շշմած ընկա գետնին:*

9ա- Դժբախտության օրը հալածող թագավորի ձայնը նույն սարսափելի հետևանքներն է բերելու. ծնկները կբախվեն, իսկ ոտքերը կծկվեն՝ չկարողանալով տանել մարմինները, որոնք ընկնելու են գետնին:

10:10 *Եվ ահա մի ձեռք դիպավ ինձ և թափահարեց իմ ծնկներն ու ձեռքերը:*

10ա- Բարեբախտաբար նրա համար, Դանիելը միայն մարգարեն է, որը պատասխանատու է իր ժողովրդին այս **մեծ աղետի** գալստյան մասին ավետելու համար, և նա ինքը չի գտնվում Աստծո արդար բարկության թիրախում:

10:11 *Այն ատեն ինձի ըսաւ. որովհետեւ ես հիմա ձեզ մօտ ուղարկուած եմ: Երբ նա այսպէս խոսեց ինձ հետ, ես դողալով կանգնեցի:*

11ա- Դանիել, սիրելի մարդ, ուշադրություն դարձրու այն խոսքերին, որ ես կխոսեմ քեզ հետ և կանգնիր այնտեղ, որտեղ կաս.

Աստծո սիրելին պատճառ չունի վախենալու իր երկնային միջամտություններից: Աստծո բարկությունը չար և դաժան ագրեսիվ ապստամբ մեղավորների դեմ է: Դանիելը այս մարդկանց հակառակն է, որովհետև դա ճակատագրի տարբերության նշանն է, որն ի վերջո բաժին է ընկնում ընտրյալներին: Նույնիսկ երկրային մահվան փոշու մեջ պատկած՝ նրանք կարթնանան ու նորից ոտքի կկանգնեն: Չարերը կպառվեն, իսկ ամբարիշտները արթնանան, որպեսզի վերջնական դատաստանը հավիտյան կործանվի: Հրեշտակը նշում է «այն տեղում, որտեղ դու ես»: Իսկ որտե՞ղ է նա: Բնության մեջ «Հիդդեկել» գետի ափին, Փրանսերեն՝ Եփրատ, որը Հայտնության մեջ կնշանակի նոր դաշինքի քրիստոնյա Եվրոպան: Առաջին դասն այն է, որ մարդը կարող է ցանկացած վայրում հանդիպել Աստծուն և այնտեղ օրհնվել Նրա կողմից: Այս դասը տապալում է կռապաշտական նախապաշարմունքները, որ շատերի համար Աստծուն կարելի է հանդիպել միայն եկեղեցիներում, սուրբ շենքերում, տանարներում, զոհասեղաններում, քայց այստեղ դրանցից ոչ մեկը չկա: Իր ժամանակին Հիսուսը կթարմացնի այս դասը՝ ասելով Հովհաննես 4:21-ից 24-ում. *Կհ'ն, Հիսուսն ասաց նրան, հավատա ինձ, զայիս է ժամը, երբ ո'չ այս լեռան վրա, ո'չ Երուսաղեմում պիտի երկրպագես Հորը : Դուք պաշտում եք այն, ինչ չգիտեք; մենք երկրպագում ենք այն, ինչ գիտենք, քանի որ փրկությունը զայիս է հրեաներից: Բայց ժամը զայիս է, և արդեն եկել է, երբ ճշմարիտ երկրպագուները հոգով և ճշմարտությամբ կերկրպագեն Հորը. որովհետեւ սրանք են այն երկրպագուները, որոնց Հայրը պահանջում է: Աստված Հոգի է, և նրանք, ովքեր երկրպագում են նրան, պետք է երկրպագեն նրան հոգով և ճշմարտությամբ:*

Երկրորդ դասը ավելի նուրբ է, այն հիմնված է Հիդդեկել գետի վրա, քանի որ Հոգին ծրագրել է բացել իր գրքի ըմբռնումը միայն իր վերջին հավատարիմ ծառաների համար, որոնց փորձը և փորձությունը, որով կատարվում է նրանց ընտրությունը, պատկերված է պատկերով. Հիդդեկել գետի վտանգավոր անցումը Փրանսերեն՝ Վագրը, ինչպես այս անվան կենդանուն, նույնպես հավատքի փորձության մեջ՝ տղամարդկանց հոգիները ուտող:

11բ- *որովհետև ես հիմա ուղարկվել եմ ձեզ մոտ: Երբ նա այսպես խոսեց ինձ հետ, ես դողալով կանգնեցի:*

Հանդիպումն այլևս տեսիլք չէ, այն փոխակերպվում է երկխոսության, Աստծո երկու արարածների փոխանակման, որոնցից մեկը գալիս է երկնքից, մյուսը՝ երկրից:

Դան 10:12 *Նա ասաց ինձ. Դանիել, մի՛ վախեցիր. որովհետև առաջին օրվանից, երբ դու դրեցիր քո սիրտը հասկանալու և քո Աստծո առաջ խոնարհվելու, քո խոսքերը լավեցին, և քո խոսքերի շնորհիվ է, որ ես գալիս եմ :*

Այս ամբողջ հատվածում ես միայն մի բան ունեմ ասելու. Եթե դուք կորցնեք ձեր հիշողությունը, գոնե հիշեք այս համարը, որն ասում է մեզ, թե ինչպես գոհացնել մեր ստեղծող Աստծուն:

Այան իր տեսակի օրինակն է. տրամաբանական հաջորդականություն, որը հիմնված է այն փաստի վրա, որ յուրաքանչյուր պատճառ ունի իր ազդեցությունը Աստծո հետ. հասկացողության ծարավը, որն ուղեկցվում է իսկական խոնարհությամբ, լսվում և բավարարվում է:

Այստեղ սկսվում է մի երկար հայտնություն, որը չի ավարտվի մինչև Դանիելի Գրքի ավարտը՝ 12-րդ գլխի :

10:13 *Պարսից թագաւորութեան իշխանը ինծի քսանմէկ օր դիմադրեց. բայց ասիա Միքայէլը՝ գլխաւոր առաջնորդներից մէկը, օգնեց ինձ, եւ ես այնտեղ մնացի Պարսկաստանի թագաւորների հետ:*

13ա- *և Պարսից թագաւորության առաջնորդը դիմադրեց ինձ քսանմէկ օր*

Գարբիել հրեշտակն օգնում է Կյուրոս 2-ին պարսից թագավորին, և նրա առաքելությունը Աստծո համար բաղկացած է նրա որոշումների վրա ազդելու մեջ, որպեսզի ձեռնարկված գործողությունները չհակասեն նրա մեծ նախագծին: Հրեշտակի այս ձախողման օրինակը ապացուցում է, որ Աստծո արարածներն իսկապես մնացել են ազատ և անկախ և, հետևաբար, պատասխանատու են իրենց բոլոր ընտրությունների և գործերի համար:

13բ- *բայց ասիա, Միքայէլը, գլխավոր դեկալարներից մէկը, եկավ ինձ օգնության*

Բացահայտված օրինակը նաև մեզ սովորեցնում է, որ իրական անհրաժեշտության դեպքում « *գլխավոր առաջնորդներից մէկը՝ Մայքլը* », կարող է միջամտել՝ պարտադրելու որոշումը: Այս գերազանց օգնությունը աստվածային օգնություն է, քանի որ Միքայէլը նշանակում է. «Ով նման է Աստծուն»: Նա է, ով կգա երկիր՝ մարմնավորվելու Հիսուս Բրիստոսով: Երկնքում նա հրեշտակների համար Աստծո Հոգու ներկայացումն էր նրանց հետ: Այս դեպքում « *գլխավոր առաջնորդներից մէկը* » արտահայտությունը կարող է օրինաչափորեն զարմացնել մեզ: Դե, սա զարմանալի չէ, քանի որ

խոնարհությունը, հեգուությունը, կիսվելն ու սերը, որ Հիսուսը կցուցաբերի երկրի վրա, արդեն իսկ կիրառվել է իր սելեստիալ կյանքում իր հավատարիմ հրեշտակների հետ: Երկնքի օրենքներն այն օրենքներն են, որոնք Նա ցույց տվեց Իր երկրային ծառայության ընթացքում: Երկրի վրա նա դարձավ իր ծառաների ծառան: Եվ մենք իմանում ենք, որ դրախտում նա իրեն հավասարեցրեց մյուս գլխավոր հրեշտակներին:

13c- *և ես այնտեղ մնացի Պարսկաստանի թագավորների հետ*

Պարսից թագավորների դինաստիայի տիրապետությունը, հետևաբար, կշարունակվի որոշ ժամանակ մինչև հունական գերիշխանությունը:

10:14 *Հիմա ես գալիս եմ ձեզ ցույց տալու, թե ինչ է լինելու ձեր ժողովրդի հետ ապագայում. քանզի տեսականորդեռ վերաբերում է այն ժամանակներին:*

14ա- Մինչև աշխարհի վերջը Դանիելի ժողովուրդը մտահոգված կլինի ինչպես հին, այնպես էլ նոր ուխտի մեջ, քանի որ նրա ժողովուրդն Իսրայելն է, որին Աստված փրկում է եզիպտական մեղքից, Հիսուս Քրիստոսի Ադամի մեղքից և մեղքից: Հռոմի կողմից հաստատված քրիստոնեության մեջ՝ մաքրված Հիսուսի արյունով:

Դանիելին հրեշտակի բերած հայտնության նպատակն է նախազգուշացնել իր ժողովրդին գալիք ողբերգությունների մասին: Դանիելն արդեն կարող է հասկանալ, որ այն, ինչ հայտնված է իրեն, այլևս չի վերաբերում անձամբ իրեն, բայց նա նաև վստահ է, որ այդ ուսմունքները ապագայում օգտակար կլինեն իր ժողովրդի ծառաներին և, հետևաբար, բոլոր նրանց, ում Աստված դիմում է նրանց և նախատեսում է նրանց միջոցով: նրան:

Dan 10:15 *Մինչ նա այս խոսքերն էր ասում ինձ, ես նայեցի երկրին և լեցի:*

15ա- Հովհաննեսը դեռ իր մտքում ունի աղետի սարսափելի տեսիլքը, և նա փորձում է կենտրոնանալ իր լսածը լսելու վրա, նա այլևս չի համարձակվում գլուխը բարձրացնել՝ նայելու նրան, ով խոսում է իր հետ:

10:16 *Եվ ահա, մարդի որդիների նմանությամբ մեկը դիպավ իմ շուրթերին: Ես բացեցի բերանս, խոսեցի և ասացի նրան, ով կանգնած էր իմ առջև.*

1ա- *Եվ ահա, մեկը, ով ուներ մարդու որդիների տեսք, դիպավ իմ շուրթերին*

Թեև սարսափելի տեսիլքը Դանիելի մտքում ստեղծված անիրական գեղարվեստական պատկեր էր, ընդհակառակը, հրեշտակը ներկայանում է մարդու կերպարանքով, որը նույնական է երկրային մարդուն: Նախ, նա նույնպես ստեղծվել է Աստծո պատկերով, բայց երկրային օրենքներից զերծ երկնային մարմնում: Նրա երկնային բնույթը նրան հնարավորություն է տալիս մուտք գործել երկու հարթություններ՝ յուրաքանչյուրում ունենալով ակտիվ կարողություն: Նա դիպչում է Դանիելի շուրթերին, ով զգում է այս հպումը:

Dan 10:17 *Ինչպե՞ս կարող է իմ տիրոջ ծառան խոսել իմ տիրոջ հետ: Հիմա ուժերս թուլանում են, և ես այլևս չունչ չունեմ:*

17ա- Չուտ երկրային մարդու համար իրավիճակը շատ տարբեր է, երկրային օրենքներ են պարտադրված, և վախը նրան ստիպել է կորցնել ուժն ու շունչը:

10:18 *Այն ժամանակ նա, ով տղամարդու տեսք ուներ, դարձյալ դիպավ ինձ և զորացրեց ինձ:*

18ա- Նուրբ պնդմամբ հրեշտակին հաջողվում է վերականգնել ուժը Դանիելին՝ հանգստացնելով նրան:

10:19 Այն ժամանակ նա ինձ ասաց. «Մի՛ վախեցիր, սիրելի մարդ, խաղաղություն քեզ հետ»: քաջություն, քաջություն: Եվ երբ նա խոսում էր ինձ հետ, ես ուժ ստացա և ասացի:

19ա- Խաղաղության ուղերձ. Նույնն է, ինչ Հիսուսը կղիմի իր աշակերտներին: Ոչինչ, ինչպես վախեցած միտքը հանգստացնելը: Քաջություն, քաջություն բառերն օգնում են նրան շունչ քաշել ու ուժերը վերականգնել:

10:20 Նա ասաց ինձ. «Գիտե՛ս, թե ինչու եմ քեզ մոտ եկել»: Հիմա ես վերադառնում եմ Պարսկաստանի տիրակալի դեմ կռվելու. և երբ ես գնամ, ահա Ջավանի իշխանը կգա:

20ա- Այժմ ես վերադառնում եմ Պարսկաստանի առաջնորդի դեմ կռվելու

Պարսկաստանի այս առաջնորդը Կյուրոս 2 Մեծն է, որին Աստված համարում է իր օձյալը. ինչը չի խանգարում նրան, որ ստիպված լինի պայքարել իր դեմ՝ իր որոշումներն իր ուղղությամբ առաջնորդելու համար:

20բ- և երբ ես գնամ, ահա Յավանի իշխանը կգա

Երբ հրեշտակը հեռանում է Կյուրոս 2-ից, ժամանակի հույն առաջնորդի հարձակումը կբացի երկու պարսկական և հունական տիրապետությունների միջև աճող թշնամությունը:

Դան 10:21 Բայց ես ձեզ կհայտնեմ այն, ինչ գրված է ճշմարտության գրքում. Մրանց դեմ ինձ ոչ ոք չի օգնում, բացի ձեր առաջնորդ Միքայելից:

21ա- Այս հայտնությունը, որը Դանիելը կստանա, կոչվում է ճշմարտության գիրք: Այսօր՝ 2021 թվականին, ես կարող եմ հաստատել այնտեղ բացահայտված ամեն ինչի կատարումը, քանի որ դրա ըմբռնումը լիովին տրվել է մեր առաջնորդ Միքայելի անմահ Հոգու կողմից՝ Դանիելի համար հին ուխտի և ինձ համար՝ նոր ուխտի մեջ՝ սկսած Հիսուս Բրիստոսից: պնդում է այս անունը՝ դատելու դևերին, որոնք դեռևս ակտիվ են մինչև իր Փառավոր վերադարձը:

Դանիել 11

Ուշադրություն. Չնայած գլխի փոփոխությանը, հրեշտակի և Դանիելի միջև քննարկումը շարունակվում է 10-րդ գլխի վերջին հատվածի հետ :

Դան 11:1 Եվ ես՝ մարերի Դարեհի առաջին տարում, նրա հետ էի, որպեսզի օգնեմ և աջակցեմ նրան:

1ա- Ստեղծված Աստծո կողմից հավերժ ապրելու համար, հրեշտակը, ով խոսում է Դանիելի հետ, ասում է նրան, որ նա օգնել և աջակցել է Դարեհին՝ Մարիայի թագավորին, ով 62 տարեկանում գրավել է Բաբելոնը և դեռ թագավորում էր Դանում:6: Այս թագավորը սիրում էր Դանիելին և իր

Աստծուն, բայց թակարդում հայտնվելով՝ վտանգի տակ դրեց նրա կյանքը՝ հանձնելով առյուծներին: Այսպիսով, նա էր, ով միջամտեց առյուծների բերանները փակելու և նրա կյանքը փրկելու համար: Հետևաբար, նա էր նաև, ով օգնեց այս Դարեհ թագավորին հասկանալու, որ Դանիելի Աստվածը միակ ճշմարիտ Աստվածն է, արարիչը այն ամենի, ինչ ապրում է, և որ նրա նմանը չկա:

Դան 11:2 *Այժմ ես ձեզ կսովորեցնեմ ճշմարտությունը. Ահա Պարսկաստանում դեռ երեք թագավոր կլինեն: Չորրորդը ավելի շատ հարստություն կհավաքի, քան մյուսները. և երբ նա հզորանա իր հարստության մեջ, նա բողոքին կբարձրացնի Չավանի թագավորության դեմ:*

2ա- *Այժմ ես ձեզ կսովորեցնեմ ճշմարտությունը*

Ճշմարտությունը հայտնի է միայն Ճշմարիտ Աստծուն, և դա այն անունն է, որը Աստված տալիս է իրեն Քրիստոսում իր վերջին ընտրյալների հետ հարաբերություններում՝ համաձայն Հայտն.3.14: Ճշմարտությունը միայն աստվածային օրենքը չէ, նրա արարողություններն ու պատվիրանները: Այն նաև ներառում է այն ամենը, ինչ Աստված մանրակրկիտ պլանավորում է և ստիպում է իրագործվել Իր ժամանակին: Մենք միայն բացահայտում ենք մեր կյանքի ամեն օր, այս մեծ ծրագրի մի մասը, որում մենք առաջադիմում ենք մինչև մեր կյանքի վերջը և միասին, մինչև վերջնական փրկարար նախագծի ավարտը, որը կտեսնի ընտրված մուտքի հավերժությունը:

2բ- *Ահա Պարսկաստանում դեռ երեք թագավորներ կլինեն*

1-ին արքան. Կամբիզես 2-ը (– 528 – 521) մորթում է իր որդուն՝ Բարդիային, որը հույների կողմից Մմերդիս մականունով էր՝

2-րդ թագավոր. կեղծ Մմերդիսը, ^{մոգ} Գաումատա, յուրացնողը Մմերդիս անունով, թագավորում է միայն կարճ ժամանակով:

3-րդ թագավոր՝ Դարեհ 1-ին ^{պարսից} (– 521 – 486) Հիստապեի որդի:

2գ- *Չորրորդը ավելի շատ հարստություն կհավաքի, քան մյուսները*

4-րդ թագավոր՝ Քսերքսես 1-ին (– 486 – 465): Նրանից անմիջապես հետո Արտաշես I-ը ^{կթագավորի} և կազատի բոլոր հրեա գերիներին իր թագավորության **յոթերորդ տարում**, գարնանը – 458 ըստ Եզդ.7:7-9:

2դ- *և երբ նա հզորանա իր հարստությամբ, նա ամեն ինչ կբարձրացնի Չավանի թագավորության դեմ*

Քսերքսես I-ը ^{նշեց} և խաղաղացրեց ապստամբած Եգիպտոսը, այնուհետև նա պատերազմ մղեց Հունաստանի դեմ, ներխուժեց Ատտիկա և ավերեց Աթենքը: Բայց նա պարտություն կրեց Սալամիսում 480 թվականին: Հունաստանը կպահպանի գերիշխանությունը իր տարածքում: Իսկ պարսից արքան մնաց Ասիայում՝ այնուամենայնիվ հարձակումներ ձեռնարկելով, որոնք ապացուցեցին Հունաստանը նվաճելու նրա ցանկությունը:

Dan 11:3 Բայց մի հզոր թագավոր կբարձրանա, որը մեծ զորությամբ կթագավորի և կանի այն, ինչ կամենա:

3ա- Իր տարածքում պարտված պարսից որսված թագավոր Քսերքսես I-ը մահանալու է, սպանվելով իր երկու մեծ մարդկանց կողմից: Նրան հաղթեց մի երիտասարդ, որին նա խաբեությամբ ծաղրել էր: Հունաստանն իր թագավոր ընտրեց Ալեքսանդր Մակեդոնացուն, 20 տարեկան երիտասարդ Մակեդոնացուն (ծնվել է – 356 թ., թագավորել է – 336 թ., – մահացել է – 323

թ.): Մարգարեության մեջ նա հիշատակվում է որպես Դանի արձանի 3-րդ կայսրության հիմնադիր:

11:4 *Եվ երբ նա բարձրանա, նրա թագավորությունը կկոտրվի և կբաժանվի դեպի երկնքի չորս քամիները. այն չի պատկանի նրա սերունդներին և չի լինի այնքան հզոր, որքան որ կար, քանի որ այն կպատռվի և կանցնի ուրիշներին, քան նրանց:*

4ա- Մենք այնտեղ գտնում ենք Դանի հունական այժի մեծ կոտրված եղջյուրի վրա տրված ճշգրիտ սահմանումը: 8:8 և հասված 22-ի բացատրությունը . *այս ազգից, բայց ով այդքան ուժ չի ունենա :*

Ես հիշում եմ, թե ինչ են ներկայացնում « չորս մեծ եղջյուրները »:

1-ին եղջյուր՝ Սելևկյան 1-ին Գիկատորի կողմից Սիրիայում հիմնադրված հունական Սելևկյան դինաստիան :

2-րդ եղջյուր՝ հունական Լագիդների դինաստիան, որը հիմնադրվել է Եգիպտոսում Պտղոմեոս I Լագոսի կողմից :

3-րդ եղջյուր՝ Լիսիմաքոսի կողմից Թրեյսում հիմնադրված հունական դինաստիան :

4-րդ եղջյուր՝ Կասանդրայի կողմից Մակեդոնիայում հիմնադրված հունական դինաստիան

Դան 11:5 *Հարավի թագավորը կգորանա. Բայց նրա առաջնորդներից մեկը նրանից ուժեղ կլինի և կտիրի. նրա տիրապետությունը հզոր կլինի:*

5ա- Հարավի թագավորը պիտի գորանայ

Պտղոմեոս I Սոթեր Լագոս – 383–285 Եգիպտոսի թագավոր կամ « հարավի արքա »:

5բ- Բայց նրա առաջնորդներից մեկը նրանից ուժեղ կլինի և կտիրի. նրա տիրապետությունը հզոր կլինի:

Սելևկոս 1-ին Գիկատոր – 312–281 Ասորիքի արքա կամ « հյուսիսի արքա »:

11:6 *Մի քանի տարի հետո նրանք դաշինք կկազմեն, և հարավի թագավորի դուստրը կգա հյուսիսի թագավորի մոտ՝ ներդաշնակությունը վերականգնելու համար: Բայց նա չի պահի իր բազկի ուժը, և նա չի դիմադրի, ոչ նա, ոչ նրա բազուկը. նա կմատնվի նրան բերողների հետ, իր հոր և նրա հետ, ով այն ժամանակ նրա հենարանն էր:*

6ա- Մարգարեությունը շրջանցում է Անտիոքոս 1-ին (–281–261), երկրորդ « հյուսիսի թագավորի » թագավորությունը, որը նախաձեռնեց **առաջին «Սիրիական պատերազմը»** (–274–271) ընդդեմ « հարավի թագավորի » Պտղոմեոս 2 Ֆիլադելփոսի: (– 282 –286): Հետո գալիս է **2-րդ «Սուրիական պատերազմը»** (- 260 - 253) , որը հակադրվում է եգիպտացիներին նոր « հյուսիսի թագավորին » Անտիոքոս 2 Թեոսին (- 261 - 246):

6բ- Մի քանի տարի հետո նրանք դաշնակցելու են, և հարավի թագավորի դուստրը կգա հյուսիսի թագավորի մոտ՝ ներդաշնակությունը վերականգնելու համար:

Սկսվում է ցեխոտ վարքագիծը. Բերենիկի հետ ամուսնանալու համար Անտիոքոս 2-ը բաժանվում է իր օրինական կնոջից՝ Լաոդիկա անունով: Հայրը ուղեկցում է դստերը և մնում նրա հետ փեսայի տանը:

6գ- Բայց նա չի պահի իր բազկի ուժը, և նա չի դիմադրի, ոչ նա, ոչ նրա բազուկը. նա կմատնվի նրան բերողների հետ, իր հոր և նրա հետ, ով այն ժամանակ նրա հենարանն էր:

Բայց հենց իր մահից առաջ Անտիոքոս 2-ը ժառանգությունից զրկում է Բերիսիսին: Լատդիկեան վրեժխնդիր է լինում և սպանում նրան իր հոր և իր փոքրիկ դստեր հետ (*ձեռքը* = երեխա): Նշում. Հայտն.3.16-ում Հիսուսը պատրաստվում է ամուսնալուծվել իր պաշտոնական աղվեստիստ կնոջից, որը խորհրդանշականորեն կոչվում է Լատդիկիա; առավել էւս, որ Անտիոքոս 2-ն իրեն անվանում է «Թեոս», Աստված: Անգլիայում Հենրի 8-րդ թագավորն ավելի լավ գործեց, նա ամուսնալուծվեց՝ բաժանվելով Հռոմի կրոնական իշխանությունից, ստեղծեց իր Անգլիկան եկեղեցին և պատճառ դարձրեց, որ իր յոթ կանայք մահանան մեկը մյուսի հետևից: ^{Հետո} գալիս է **3-րդ «Սիրիական պատերազմը» (-246-241):**

Դան 11:7 *Նրա փոխարեն մի ծակ կբարձրանա նրա արմատից. նա կգա բանակ, նա կմտնի հյուսիսի թագավորի բերդերը, ինչպես կամենա, կտնօրինի դրանք, և ինքն իրեն հզոր կդարձնի:*

7ա- *Իր տեղում կբարձրանա արմատներից մի կադր*

Պտղոմեոս 3 Էվերգեստես -246-222 Բերենիկի եղբայրը:

7բ- *նա կգա բանակ, կմտնի հյուսիսի թագավորի բերդերը*

Սելևկոս 2 Կալլինիկոս -246-226

7գ- *նա կտնօրինի այն, ինչպես կամենա, և նա իրեն հզոր կդարձնի*

Գերիշխանությունը պատկանում է հարավի թագավորին:

Եգիպտական այս գերիշխանությունը ձեռնառու է հրեաներին՝ ի տարբերություն Սելևկյան հույների: Մենք պետք է անմիջապես հասկանանք, որ երկու հակառակորդ կառավարիչների միջև գտնվում է Իսրայելի տարածքը, որը երկու պատերազմող ճամբարները պետք է անցնեն իրենց հարձակման կամ նահանջի ժամանակ:

Դան 11:8 *Նա կվերցնի և Եգիպտոս կբերի նրանց աստվածներին, նրանց ձուլածո պատկերները և նրանց արծաթից ու ոսկուց թանկարժեք իրերը: Հետո նա մի քանի տարի հեռու կմնա հյուսիսի թագավորից:*

8ա- Ի ճանաչում, եգիպտացիները նրա անվանը՝ Պտղոմեոս 3, կավելացնեն «Էվերգեստես» կամ բարերար անունը:

Դան 11:9 *Նա կգնա հարավի թագավորի թագավորության դեմ և կվերադառնա իր երկիրը:*

9ա- Սելևկոս 2-ի պատասխանը ձախողվեց մինչև **4-րդ «Սիրիական պատերազմի»** սկիզբը (**-219-217**), որը հակադրեց Անտիոքոս 3-ին Պտղոմեոս 4-րդ Փիլոպատորի դեմ:

11:10 *Նրա որդիները դուրս կգան և մեծ բազմություն կհավաքեն. նրանցից մեկը առաջ կգա, հեղեղի պես կտարածվի, կհեղեղի, հետո կվերադառնա; և նրանք ռազմական գործողություններ են մղելու դեպի հարավի թագավորի ամրոցը:*

10ա- Անտիոքոս 3 Մեգաս (-223 -187) ընդդեմ Պտղոմեոս 4 Փիլոպատորի (-222-205). Ավելացված մականունները բացահայտում են Լագիդ ժողովրդի ծաղրի վիճակը, քանի որ Փիլոպատոր հունարեն նշանակում է սեր հոր հանդեպ. հայր, որին Պտղոմեոսը սպանել էր... Հերթական անգամ Սելևկյանների հարձակումները ձախողվեցին: Գերիշխանությունը մնալու է այլանդակ ճամբարում:

11:11 *Հարախ թագաւորը պիտի բարկանայ, դուրս ելլէ ու հարձակուի հիւսիսի թագաւորին վրայ. նա մեծ բազմություն կհավաքի, և հյուսիսի թագավորի գորքերը կմատնվեն նրա ձեռքը:*

11ա- Սելևկյանների այս ջախջախիչ պարտությունը լավ բան է հրեաների համար, ովքեր նախընտրում են եգիպտացիներին, քանի որ նրանք լավ են վերաբերվում նրանց:

11:12 Այս բազմություները պիտի հպարտանայ, եւ թագաւորի սիրտը պիտի բարձրանայ. նա հազարներին տապալելու է, բայց չի հաղթելու:

12ա- Իրավիճակը կփոխվի **5-րդ «Սիրիական պատերազմով» (-202-200)**, որը կհանդիպի Անտիոքոս 3-ին Պտղոմեոս 5-ի Եպիփանեսի դեմ (-205 -181):

11:13 Որովհետեւ հիւսիսի թագաւորը դարձեալ պիտի գայ ու առաջինէն աւելի մեծ բազմութիւն պիտի հաւաքէ. որոշ ժամանակ անց, մի քանի տարի նա մեծ բանակով ու մեծ հարստությամբ ճանապարհ կուղևորի:

13ա- Յավոք, հրեաների համար Սելևկյան հույները վերադարձան իրենց տարածքը Եգիպտոսի վրա հարձակվելու համար:

Դան 11:14 Այն ժամանակ շատերը կբարձրանան հարավի թագաւորի դեմ, և քո ժողովրդի մեջ դաժան մարդիկ կսպաստամբեն՝ իրականացնելու տեսիլքը, և նրանք կրնկնեն:

14ա- Եգիպտական հարավի նոր թագավոր Պտղոմեոս 5 Եպիփանեսը (-205-181) հինգ տարեկանում դժվարության է մատնվում Անտիոքոս 3-ի հարձակման պատճառով, որին աջակցում են հակառակորդները: Սակայն հրեաները աջակցում են Եգիպտոսի թագավորին՝ կովելով Սելևկյանների դեմ: Նրանք են, ոչ միայն պարտվել ու սպանվել են, այլ հենց նոր են սիրիացի սելևկյան հույներին դարձրել մահացու թշնամիներ:

Այս հատվածում բացահայտված հրեական ապստամբությունը արդարացված է եգիպտական ճամբարի նկատմամբ հրեական նախապատվությունով. Նրանք, հետևաբար, թշնամաբար են տրամադրված Սելևկյան ճամբարի նկատմամբ, որը վերականգնում է իրավիճակի գերիշխանությունը: Բայց չէ՞ որ Աստված զգուշացրել է իր ժողովրդին եգիպտացիների հետ դաշինքներից: «Եգիպտոս, այն եղեգը, որը խոցում է իր վրա հենվողի ձեռքը», ըստ Եսայի 36:6. «*Ահա, դու այն դրել ես Եգիպտոսում, դու որպես հենարան վերցրիր այս կոտորված եղեգը, որը թափանցում և խոցում է ձեռքը. բոլոր նրանց, ովքեր հենվում են դրա վրա, սա է Եգիպտոսի թագավոր փարավոնը, բոլոր նրանց, ովքեր սպալիւնում են նրան*»: Այս նախազգուշացումը կարծես անտեսված է հրեա ժողովրդի կողմից, և նրանց հարաբերությունները Աստծո հետ վատագույն վիճակում են. պատիժը մոտենում է և հարվածում: Անտիոքոս 3-ը ստիպում է նրանց թանկ վճարել իրենց թշնամության համար:

Խնդրում ենք նկատի ունենալ. այս հրեական ապստամբությունը նպատակ ունի «*իրագործել տեսլականը*», այն իմաստով, որ այն նախապատրաստում և կերտում է սիրիացիների ատելությունը հրեա ժողովրդի դեմ: Այսպիսով, Դան.10:1-ում հայտարարված **մեծ աղետը** կգա նրանց հարվածելու:

11:15 Հիւսիսի թագաւորը դուրս պիտի գայ, պատշգամբներ պիտի շինէ ու գօրատր քաղաքները պիտի գրաւէ: Հարավային գորքերն ու թագաւորի վերնախաւր չեն դիմադրի, նրանց դիմադրելու ուժը կպակասի:

15ա- Գերիշխանությունը մշտապես փոխեց կողմերը, այն գտնվում է Սելևկյան ճամբարում: Նրա առջև Եգիպտոսի թագավորն ընդամենը հինգ տարեկան է:

11:16 Ուլ որ գնա նրա դէմ, ինչ որ ուզի՝ կանի, ու նրան ոչ ոք չի դիմադրի. նա կանգ կառնի ամենագեղեցիկ երկրում՝ բնաջնջելով ձեռքի տակ ընկածը:

16ա- Անտիոքոս 3-ին դեռ չի հաջողվում նվաճել Եգիպտոսը, և նրա նվաճման ծարավը նրան նյարդայնացնում է, հրեա ժողովուրդը դառնում է նրա ցավը: Նա դատարկում է իր գայրույթի ավելցուկը նահատակված հրեա ազգի վրա, որը հիշատակվում է « երկրների ամենագեղեցիկ » արտահայտությամբ, ինչպես Դան.8:9-ում:

11:17 Նա կառաջարկի գալ իր թագավորության բոլոր գորքերով և խաղաղություն հաստատել հարավի թագավորի հետ. նա իր աղջկան կնության կտա նրան, որպեսզի կործանի նրան. բայց դա տեղի չի ունենա և չի հաջողվի:

17ա- Քանի որ պատերազմը չի հաջողվում, Անտիոքոս 3-ը փորձում է դաշինքի ուղին Լագիդ ճամբարի հետ: Ռազմավարության այս փոփոխությունը պատճառ ունի՝ Հռոմը դարձավ Եգիպտոսի պաշտպանը: Այսպիսով, նա փորձում է հարթել տարածայնությունները՝ իր աղջկան՝ Կլեոպատրային, անվան առաջինը, ամուսնացնելով Պտղոմեոս 5-ի հետ: Ամուսնությունը տեղի է ունենում, սակայն ամուսնական զույգը ցանկանում է պահպանել իրենց անկախությունը Մելևկյան ճամբարից: Եգիպտոսը գրավելու Անտիոքոս 3-ի ծրագիրը կրկին ձախողվեց:

11:18 Նա իր հայացքը կդնի կղզիների վրա, և նա կվերցնի նրանցից շատերին. բայց առաջնորդը վերջ կդնի այն անբարոյությանը, որին նա ուզում էր գրավել, և կստիպի այն ընկնել իր վրա:

18ա- Նա կնվաճի հողեր Ասիայում, բայց ի վերջո իր ճանապարհին կգտնի հռոմեական բանակը, որն այստեղ նշված է Դան.9:26-ում « գլխավոր » տերմինով . սա այն պատճառով, որ Հռոմը դեռևս հանրապետություն է, որն իր բանակներն ուղարկում է մկանային խաղաղեցման գործողությունների՝ Լեգատների ղեկավարությամբ, որոնք ներկայացնում են սենատորների և ժողովրդի, պլեբսի իշխանությունը: Կայսերական կառավարման անցնելը չի փոխի ռազմական կազմակերպությունների այս տեսակը: Այս առաջնորդը կոչվում է Լյուսիոս Սկիպիոն, որը հայտնի է որպես աֆրիկացի, թագավոր Անտիոքոսը թիսկի է դիմել նրա հետ առնակատվելու և 189 թվականին Մագնետիայի ճակատամարտում պարտվել է և դատապարտվել Հռոմին որպես պատերազմի փոխհատուցում վճարել հսկայական պարտք՝ 15000 տաղանդի չափով: Բացի այդ, նրա կրտսեր որդին՝ ապագա Անտիոքոս 4 Եպիփանեսը, հրեաների հալածիչը, որը 31-րդ հատվածում կիրականացնի Դան.10:1-ում մարգարեացված « աղետը », պատանդ է վերցվում հռոմեացիների կողմից:

11:19 Այնուհետև նա կգնա իր երկրի ամրոցները. և նա կսայթաքի և ընկնի, և նա այլևս չի գտնվի:

19ա- Նվաճման երազանքներն ավարտվեցին թագավորի մահով, որին փոխարինեց նրա ավագ որդի Սելևկոսը 4 (-187-175):

Դան 11:20 Ուլ որ փոխարինի նրան, կբերի թագավորության ամենագեղեցիկ հատվածը, բայց մի քանի օրից նա կկոտորվի, և ոչ բարկությունից կամ պատերազմից:

20ա- Հռոմեացիների հանդեպ ունեցած պարտքը կարգավորելու համար արքան իր նախարար Հելիոդորոսին ուղարկում է Երուսաղեմ՝ խլելու տաճարի զանձերը, բայց տաճարում սարսափելի տեսիլքի զոհը նա

հրաժարվում է այս վախեցած ծրագրից: Սա Հելիոդորոսն է, ով այնուհետև սպանելու է Մելեկոս 4-ին, ով նրան հանձնարարել էր Երուսաղեմ առաքելությունը: Այդ մտադրությունն արժե այդ գործողությունը, և Աստված ստիպեց նրան վճարել իր սուրբ տաճարի այս պղծման համար իր առաջնորդի մահով, ով սպանված, *մահացավ ոչ բարկությունից, ոչ պատերազմից* :

Անտիոքոս 4 մեծ աղետի տեսիլքում պատկերված մարդը

11:21 *Արհամարհված մարդն իր տեղը կգրադեցնի՝ առանց թագավորական արժանապատվությունը հազնվելու. նա կհայտնվի խաղաղության մեջ և կբռնի թագավորությունը ինտրիգով:*

21ա- Սա Անտիոքոսն է, Անտիոքոս 3-ի կրտսեր որդին: Հռոմեացիների գերին և պատանդը, մենք կարող ենք պատկերացնել, թե ինչ ազդեցություն է թողնում նրա կերպարը: Թագավոր դառնալով՝ նա վրեժխնդիր եղավ կյանքի համար: Ավելին, նրա մնալը հռոմեացիների հետ թույլ տվեց որոշակի փոխըմբռնում նրանց հետ: Ասորիքի գահին նրա գալը հիմնված է ինտրիգների վրա, քանի որ նրա նկատմամբ առաջնահերթություն ուներ մեկ այլ որդի՝ մեծ Դեմետրիոսը: Տեսնելով, որ Դեմետրիոսը պայմանագիր է կնքել հռոմեացիների թշնամի Մակեդոնիայի թագավոր Պերսևսի հետ, վերջինս բարեհաճեց և գահ բարձրացրեց իրենց ընկեր Անտիոքոսին:

Դան 11:22 *Եվ այն գորքերը, որոնք հեղեղված են հեղեղի պես, կհեղեղվեն նրա առաջ և կկործանվեն՝ որպես ուխտի իշխան:*

22ա- *Հեղեղի պես տարածվող գորքերը կխորտակվեն նրա առջև և կկործանվեն:*

Թշնամությունը վերսկսվում է ^{6-րդ} « **Սիրիական պատերազմով**» (- **170-168**) :

Այս անգամ հռոմեացիները թույլ տվեցին Անտիոքոս 4-ին վերսկսել իր հոր պատերազմը Եգիպտոսի տգեղ ճամբարի դեմ: Նա երբեք այդքան արժանի չէր իր մեղքի խորհրդանիշին, այս համատեքստում դա ճիշտ է հունարենում: Ավելի շուտ դատեք փաստերը, ինչպես Աստված արեց այն ժամանակ: Լագիդների ճամբարում Պտղոմեոս 6-ը ինցեստայով ամուսնացած է իր քրոջ՝ Կլեոպատրայի 2-ի հետ: Նրանց հետ կապված է նրանց կրտսեր եղբայրը՝ Պտղոմեոս 8-ը, որը հայտնի է որպես Ֆիսկոն: Այնուհետև մենք կարող ենք հասկանալ, թե ինչու է Աստված թույլ տալիս Անտիոքոսին ջարդել նրանց բանակը:

22բ- *ինչպես նաև դաշինքի առաջնորդ:*

Մելեկյանների գործակից Մենելաոսը տենչում է օրինական քահանայապետ Օնիասի պաշտոնը, նրան սպանում է Անդրոնիկոսի կողմից և զբաղեցնում նրա տեղը: Մի՞թե սա դեռ Աստծո Իսրայելն է: Այս դրամայում Աստված սկսում է հիշել այն գործողությունները, որոնք Հռոմը կկատարի դարերի ընթացքում: Իսկապես, Կայսերական Հռոմը կսպանի Մեսիան, իսկ Պապական Հռոմը կձգտի և կխլի Նրա հավերժական քահանայությունը, ինչպես որ Մենելաոսը սպանեց Օնիասին, որպեսզի փոխարինի նրան:

11:23 *Նրա հետ միանալուց հետո նա խաբեություն է կիրառելու. նա ճամփա կողերովի, և նա քիչ մարդկանցով կունենա գերիշխանություն:*

23ա- Անտիոքոսը դաշինքներ է կնքում բոլորի հետ՝ պատրաստ կոտրել դրանք, եթե դա իրեն ձեռնտու է: Միայն այս կերպարը Փրանսիայի և Եվրոպայի թագավորների պատմության պատկերն է. կնքված դաշինքներ, դաշինքներ իզված և արյունալի պատերազմներ՝ ընդմիջվող խաղաղության կարճ ժամանակահատվածներով:

Բայց այս համարը նույնպես կրկնակի ընթերցմամբ շարունակում է մեզ տալ պապական ռեժիմի ուրվագիծը, որը հալածելու է սրբերին 120 տարի շարունակ: Որովհետև հունական թագավորն ու պապը շատ նման են *խաբեություններ և հնարքներ* երկուսում էլ:

11:24 *Նա խաղաղությամբ պիտի մտնի գաւառի ամենաբերտ տեղերը. նա կանի այն, ինչ չէին արել իր հայրերը, ոչ էլ իր հայրերի հայրերը. նա կբաժանի ավարը, ավարը և հարստությունը. նա նախագծեր կկազմի բերդերի դեմ, և դա որոշ ժամանակով:*

24ա- Հռոմեացիների հանդեպ ունեցած հսկայական պարտքը պետք է վճարվի: Այդ նպատակով Անտիոքոս 4-ը հարկում է իր գավառները և, հետևաբար, հրեա ժողովրդին, որոնց վրա նա գերակայում է: Նա վերցնում է այնտեղ, ուր չի ցանել, և իր տիրապետության տակ հայտնված ստրկացած ժողովուրդներին գրկում է հարստությունից: Նա չհրաժարվեց Եգիպտոսը կեռիկով կամ խաբեությամբ գրավելու իր նպատակից: Եվ իր զինվորների կողմից գնահատվելու և նրանց աջակցությունը ստանալու համար նա կիսում է ավարը իր գործերի հետ և շայտերեն պատվում է իր հունական աստվածներին, որոնցից գլխավորը՝ Օլիմպիական Չևսը, հունական դիցաբանության աստվածների աստվածը:

Կրկնակի ընթերցմամբ հռոմեական պապական վարչակարգը կգործի նույնը: Քանի որ նա իր բնույթով թույլ է, նա պետք է հրապուրի և հարստացնի թագավորությունների մեծերին, որպեսզի ճանաչվի և աջակցվի նրանց և նրանց զինված ուժերի կողմից:

Դան 11:25 *Մեծ քանակի գլխավորությամբ նա կօգտագործի իր ուժն ու բուռն եռանդը հարավի թագավորի դեմ: Եվ հարավի թագավորը կռվի բազմաթիվ և շատ հզոր քանակի հետ. բայց նա չի դիմադրի, քանի որ նրա դեմ չար ծրագրեր են ծրագրվելու:*

25ա- 170-ին Անտիոքոս 4-ը խլում է Պելուսիումը և տիրում ամբողջ Եգիպտոսին, բացառությամբ նրա մայրաքաղաք Ալեքսանդրիայի:

11:26 *Նրա սեղանից ուտողները կկործանեն նրան. նրա գործերը հեղեղի պես կտարածվեն, և մեռելները շատ-շատ կընկնեն:*

26ա- Պտղոմեոս 6-ը այնուհետև բանակցություններ է վարում իր հորեղբոր Անտիոքոս 4-ի հետ: Նա միանում է Մելեկյան ճամբարին: Բայց եգիպտացիների կողմից հավանության չարժանանալով Ալեքսանդրիայում նրան փոխարինեց իր եղբայր Պտղոմեոս 8-ը, հետևաբար դավաճանվեց իր ընտանիքի կողմից, ով *ուտում էր իր սեղանից* : Պատերազմը շարունակվում է, և *մահացածները մեծ թվով են ընկնում* :

Դան 11:27 *Երկու թագավորներն էլ իրենց սրտում չարիք կփնտրեն, և նույն սեղանի շուրջ նրանք սուտ խոսեն: Բայց դա չի հաջողվի, քանի որ վերջը չի գա մինչև նշանակված ժամանակը:*

27ա- Հերթական անգամ տապալվում են Անտիոքոս 4-ի ինտրիգները: Նրա հարաբերությունները եղբորորդի Պտղոմեոս 6-ի հետ, ով միացել է նրան, հիմնված է խաբեության վրա:

27բ- *Բայց դա չի հաջողվի, քանի որ վերջը կգա միայն նշանակված ժամանակին:*

Ի՞նչ նպատակի մասին է խոսում այս համարը: Իրականում, այն ենթադրում է մի քանի *ախարոս* և առաջին հերթին, պատերազմի ավարտը Անտիոքոս 3-ի և նրա եգիպտացի եղբորորդիների և զարմուհու միջև: Այս *վերջը* մոտ է: Մյուս *ախարոսները* կվերաբերեն Դան. 12:6 և 7-ում պապական թագավորության 1260 տարիների տեւողությանը եւ ընթացիկ գլխի 40-րդ հատվածի *ախարոսի ժամանակին* , որը կտեսնի Երրորդ համաշխարհային պատերազմի կատարումը, որը նախապատրաստում է համատեքստը վերջին *մեծ համընդհանուր աղետը* .

Բայց այս հատվածում այս արտահայտությունը ուղիղ կապ չունի 40-րդ հատվածում բերված « *վերջի ժամանակի* » հետ, ինչպես մենք կբացահայտենք և ցույց կտանք: Այս գլխի կառուցվածքն իր տեսքով խելացիորեն խաբուսիկ է:

11:28 *Նա կվերադառնա իր երկիրը մեծ հարստությամբ. նա իր սրտում թշնամաբար կդիմի սուրբ դաշինքին, կգործի դրա դեմ, հետո կվերադառնա իր երկիր:*

28ա- *Նա մեծ հարստությամբ կվերադառնա իր երկիր*

Պատասխանատու լինելով եգիպտացիներից խլված հարստության համար՝ Անտիոքոս 4-ը ճանապարհ է ընկնում դեպի Անտիոք՝ թողնելով Պտղոմեոս 6-ին, որին նա թագավոր է նշանակել նվաճված Եգիպտոսի կեսի վրա: Բայց այս կիսյաղթանակը նյարդայնացնում է դժգոհ թագավորին:

28բ- Թագավորի հանդիպած գայրույթը հրեաներին դարձրեց նրա բարկության թիրախը: Բացի այդ, այցելելով նրանց տուն, նա այս բարկության մի մասը կթափի նրանց վրա, բայց նա չի հանդարտվի:

11:29 *Նա նշանակված ժամանակին նորից կգնա դեպի հարավ. բայց այս վերջին անգամ ամեն ինչ նախկինի պես չի լինի:*

29ա- Մենք մտնում ենք մեծ աղետի տարի:

– 168-ին Անտիոքոսը իմացավ, որ իր եղբոր որդիները կրկին հաշտվել են իր դեմ, Պտղոմեոս 6-ը հաշտություն կնքեց իր եղբոր՝ Պտղոմեոս 8-ի հետ: Նվաճված եգիպտական հողերը վերադարձան եգիպտական ճամբար: Ուստի նա նորից մեկնում է արշավի իր եղբորորդիների դեմ՝ վճռականորեն կոտրելու բոլոր դիմադրությունը, բայց...

11:30 *Քեոսիմի նաւերը պիտի գան անոր դէմ. հուսահատվելով՝ նա հետ կվերադառնա: Հետո, կատաղած սուրբ դաշինքի դեմ, նա անգործուն չի մնա. երբ նա վերադառնա, նա կտեսնի նրանց, ովքեր թողել են սուրբ ուխտը:*

30ա- *Չիտիմի նավերը կշարժվեն նրա դեմ*

Այսպիսով, Հոգին նշանակում է հռոմեական նավատորմը, որը հիմնված է ներկայիս Կիպրոս կղզու վրա: Այնտեղից նրանք վերահսկում են Միջերկրական ծովի և Ասիայի ափամերձ ժողովուրդներին: Այն բանից հետո, երբ նրա հայր Անտիոքոս 3-ը կանգնած է հռոմեական վետոյի դեմ: Նա կրում է նվաստացում, որը կկատաղի նրան: Հռոմեական լեգատը Պոպիլիոս Լաենասը գետնին շրջան է գծում իր ոտքերի շուրջ և հրահանգում է նրան

չլքել այն, քանի դեռ չի որոշել կռվել Հռոմի դեմ կամ հնազանդվել նրան: Անտիոքոսը, նախկին պատանդը, սովորել է իր հորը տրված դասը և պետք է հրաժարվի Եգիպտոսի նվաճումից, որը ամբողջությամբ գտնվում էր Հռոմի պրոտեկտորատի տակ: Պայթուցիկ գայրույթի այս համատեքստում նա իմանում է, որ հրեաները, մահացածներին հավատալով, ուրախանում և տոնում են: Նրանք սարսափելի դժվարությամբ կտվորեն, որ նա դեռ շատ կենդանի է:

11:31 *Նրա հրամանով գորքեր կգան. նրանք կպղծեն սրբավայրը, բերդը, վերջ կդնեն հավերժական գոհաբերությանը—և կկանգնեցնեն ամայացնողի (կամ կործանողի) գարշելիությունը:*

31ա- Այս հատվածը հաստատում է 1 Մակ.1:43-44-45-ի ապոկրիֆային հաղորդագրության փաստերը. *Այնուհետև Անտիոքոս թագավորը գրեց իր ողջ թագավորությանը, որպեսզի բոլորը դառնան մեկ ժողովուրդ, և յուրաքանչյուրը թողնի իր հատուկ օրենքը: Բոլոր ազգերը համաձայնեցին Անտիոքոս թագավորի այս հրամանին, և Իսրայելում շատերը համաձայնեցին այդ ստրկությանը, զոհեր մատուցեցին կուռքերին և խախտեցին (պղծեցին) շաբաթ օրը:* Այս նկարագրության մեջ մենք տեսնում ենք Դանիելի և նրա երեք ընկերների փորձությունները Բաբելոնում: Եվ Աստված մեզ 1 Մակաբայեցին ներկայացնում է նկարագրությունը, թե որն է լինելու վերջին մեծ աղետը, որին մենք, ովքեր ողջ ենք Քրիստոսով, ստիպված կլինենք դիմակայել Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադառնալուց անմիջապես առաջ: Մեր ժամանակների և մակաբայական հրեաների միջև ընկած ժամանակահատվածում մեկ այլ մեծ աղետ պատճառ դարձավ, որ Հիսուս Քրիստոսի սրբերը մահանան 120 տարի:

31բ- *Նրանք կպղծեն սրբավայրը, բերդը, վերջ կդնեն հավերժական գոհաբերությանը—և կկանգնեցնեն ամայացնողի (կամ կործանողի) գարշելիությունը:*

Այս գործողությունները կհաստատվեն այս պատմական վկայության մեջ, որը նշել է հրեա և հռոմեացի պատմաբան Հովսեփոսը: Բանի կարևորությունն արդարացնում է այն, ուստի եկեք նայենք այս վկայությանը, որտեղ մենք գտնում ենք մանրամասներ, որոնք նույնական են վերջին օրերի կիրակնօրյա օրենքին, որը հռչակել է Երրորդ համաշխարհային պատերազմը վերապրածների կողմից ձևավորված համընդհանուր ռեժիմը:

Ահա 1 Մակ.1:41-ից մինչև 64-ի վաղ տարբերակը.

1Ma 1:41 *Այնուհետև թագավորը հրամայեց, որ իր կայսրությունում բոլորը դառնան մեկ ժողովուրդ .*

1Ma 1:42 *բոլորը պետք է հրաժարվեն իրենց սովորություններից: Բոլոր հեթանոսները ենթարկվեցին թագավորի հրամանին*

1Ma 1:43 *և նույնիսկ Իսրայելում շատերը ողջունեցին նրա երկրպագությունը. զոհեր էին մատուցում կուռքերին և պղծում շաբաթ օրը:*

1Ma 1:44 *Թագավորը պատգամաբերներ ուղարկեց Երուսաղեմ և Հուդայի քաղաքներ, որպեսզի այնտեղ կատարեն իր հրամանները.*

1Ma 1:45 *դադարեցնել տաճարի ողջակեզները, զոհերը և խմելու ընձաները: Ծաբաթներն ու տոները պետք է պղծվեն,*

1Ma 1:46 պղծեք սրբարանը և ամեն սուրբ,
 1Ma 1:47 զոհասեղաններ և պաշտամունքի վայրեր և տանարներ կուռքերի
 համար, խոզեր և անմաքուր կենդանիներ մորթելով:
 1Ma 1:48 Նրանք պետք է թողնեին իրենց որդիներին անթրփատ և այդպիսով
 իրենց զարշելի դարձնեին ամեն տեսակի կեղտերից և պղծություններից:
 1Ma 1:49 Մի խոսքով, մենք պետք է մոռանայինք Օրենքը և անտեսեինք
 նրա բոլոր պահումները.
 1Ma 1:50 Ույ չի ենթարկվում թագավորի հրամանին, պետք է մահապատժի
 ենթարկվի:
 1Ma 1:51 Այսպես ուղարկվեցին թագավորի նամակները ամբողջ
 թագավորությունում. նա վերակացուներ նշանակեց ամբողջ ժողովրդի վրա և
 պատվիրեց Հուդայի բոլոր քաղաքներին զոհեր մատուցել:
 1Ma 1:52 Մարդկանցից շատերը հնազանդվեցին, բոլոր նրանք, ովքեր
 թողեցին օրենքը. նրանք չարիք գործեցին երկրում,
 1Ma 1:53 Իսրայելին ստիպելով ապաստան փնտրել:
 1Ma 1:54 Կիսելու ամսի տասնհինգերորդ օրը՝ 145 թվականին, թագավորը
 ողջակեզների զոհասեղանի վրա կանգնեցրեց ամայության զարշելի
 բանը, և նրանք զոհասեղաններ բարձրացրին Հուդայի հարևան
 քաղաքներում:
 1Ma 1:55 Նրանք խունկ ծխեցին տների դռներում և հրապարակներում,
 1Ma 1:56 Օրենքի գրքերը պատռվեցին և կրակի մեջ գցվեցին, երբ
 գտնվեցին,
 1Ma 1:57 Եվ եթե որևէ մեկի մոտ ուխտի գիրք գտնվեր, կամ եթե որևէ
 մեկը հնազանդվեր Աստծո օրենքին, թագավորի հրամանի համաձայն
 նրան կապանեին:
 1Ma 1:58 Նրանք պատժեցին իսրայելացիներին, որոնք ամեն ամիս բռնության
 էին ենթարկվել իրենց քաղաքներում,
 1Ma 1:59 և ամեն ամսվա 25-ին զոհեր էին մատուցվում բարձր զոհասեղանի
 վրա ողջակեզների զոհասեղանի փոխարեն:
 1Ma 1:60 Ըստ այս օրենքի՝ նրանք մահապատժի ենթարկեցին կանանց, ովքեր
 իրենց երեխաներին թրջատում էին.
 1Ma 1:61 իրենց մանուկները իրենց վզից կախված. մահապատժի ենթարկվեցին
 նաև նրանց հարազատները և թրջատողները:
 1Ma 1:62 Չնայած այս ամենին, Իսրայելում շատերը հավատարիմ մնացին և
 բախական համարձակ եղան չուտելու անմաքուր ուտելիքներ:
 1Ma 1:63 Նրանք գերադասում են մեռնել, քան իրենց անմաքուր լինել
 Սուրբ Ուխտին հակասող կերակուրներով, և իրականում նրանք
 մահապատժի են ենթարկվել:
 1Ma 1:64 Դա մեծ փորձություն էր Իսրայելի համար:
 հավերժական բարեխոսության ընծաների դադարեցումը և 54-րդ
 հատվածը, որը վկայում է սրբավայրի պղծման մասին. **Թագավորը
 ողջակեզների զոհասեղանի վրա կանգնեցրեց ամայի զարշելի բանը:**
 Այս չարիքների սկզբում Իսրայելի այս ուրացությունը . 1Ma 1:11 Այդ
 ժամանակ էր, որ Իսրայելում մորթվածների մի սերունդ առաջացավ, որը
 շատ մարդկանց հետ բերեց իրենց հետևից. «Եկեք դաշնակցենք մեզ
 շրջապատող ազգերի հետ», - ասացին նրանք, «քանի որ մենք նրանցից

բաժանվեցինք, շատ դժբախտություններ պատահեցին. մեզ »: Դժբախտություններն արդեն Աստծո հանդեպ նրանց անհավատարմության հետևանքն էին, և նրանք իրենց ըմբոստ վերաբերմունքով ավելի շատ դժբախտություններ էին բերելու իրենց վրա:

Այս արյունալի ողբերգության մեջ հունական գերիշխանությունը լավ արդարացրեց իր ամենուր ամկա մեղքի խորհրդանիշը Դանի *արձանի արույրից* : *հովազը* իսայտաբղետ Դանի հեռ.7; եւ Դանի գարշահոտ այծը.8 . Բայց մի մանրամասն դեռ պետք է նշել. Անտիոքոս 4-ի կողմից Երուսաղեմ 168-ին ուղարկված պատժիչ առաքելության պատասխանատուն կոչվում է Ապոլոնիոս, և այս հունարեն անունը, որը ֆրանսերեն նշանակում է «Կործանիչ», կրնարվի Հոգու կողմից՝ դատապարտելու Apo.9:11-ում, կործանարար օգտագործումը: Սուրբ Գրքի կեղծ, վերջին օրերի բողոքական քրիստոնեության կողմից. կամ հենց նրանք, ովքեր կկազմակերպեն վերջնական **մեծ վերջնական աղետը** : Ապոլոնիոսը 22000 զինվորներով եկավ Երուսաղեմ և **շաբաթ օրը**, հրապարակային տպավորիչ ապստամբության ժամանակ, կոտորեց բոլոր հրեա հանդիսատեսին: Նրանք պղծեցին շաբաթ օրը այս անպարկեշտ շահով, և Աստված հրամայեց նրանց սպանել: Եվ նրա գայրույթը չի հանդարտվում, քանի որ այս արյունալի փաստի հետևում հրեաների հեղենացում է պատվիրված: Աթենացի Գերոնտեսը՝ թագավորական պատվիրակը, ամբողջ ժողովրդին պարտադրեց պաշտամունքի և բարքերի հեղենականացում Երուսաղեմում, ինչպես **Սամարիայում** : Այնուհետև Երուսաղեմի տաճարը նվիրվեց Օլիմպիական **Չևսին**, իսկ **Գերիզիմ լեռը**՝ հյուրընկալ **Չևսին**: Այսպիսով, մենք տեսնում ենք, որ Աստված հետ է վերցնում իր պաշտպանությունը իր իսկ տաճարից, Երուսաղեմից և ողջ ազգից: Սուրբ քաղաքը լի է գայրույթներով, որոնցից յուրաքանչյուրն ավելի գարշելի է, քան նախորդը: Բայց դա միայն Աստծո կամքն էր, որ կիրառվեց, այնքան մեծ էր բարոյական և կրոնական հանգստությունը այն նախազգուշացումից հետո, որը ներկայացնում էր Բաբելոն արտաքսումը:

Դան 11:32 *Նա կիսարի ուխտի դավանանքներին շողոքորոթությամբ. Բայց ժողովրդից նրանք, ովքեր ճանաչում են իրենց Աստծուն, հաստատուն կլինեն,*

32ա- *Դաշինքի դավանանքներին շողոքորոթությամբ կգրավի*

Այս պարզաբանումը հաստատում է, որ աստվածային պատիժն արժանի էր և արդարացված: Սուրբ վայրերում պղծումը սովորական էր դարձել:

32բ- *Բայց ժողովրդից նրանք, ովքեր ճանաչում են իրենց Աստծուն, հաստատակամորեն կվարվեն.*

Այս ողբերգության մեջ անկեղծ և արժանավոր հավատացյալներն աչքի ընկան իրենց հավատարմությամբ և գերադասեցին մեռնել որպես նահատակներ, քան հրաժարվել արարիչ Աստծուն և նրա սուրբ օրենքները հարգելուց:

Կրկին, երկրորդ ընթերցմամբ, 1090 փաստացի օրերի այս արյունալի փորձառությունը նման է 1260 օր-տարի պապական թագավորության պայմաններին, որոնք հաջորդաբար տարբեր ձևերով մարգարեացել են Դան.7:25, 12:7 և Հայտն.12:6-14; 11:2-3; 13:5:

Հետադարձ հայագր գգելով ընթացիկ իրադարձություններին հնության համատեքստում

Հստակ հասկանալու համար, թե ինչ է կատարվում, ես կվերցնեմ օպերատորի կերպարը, ով իր տեսախցիկով նկարահանում է մի տեսարան, որին ուշադիր հետևում էր: Այս պահին նա մեծացնում է բարձրությունը, և դիտվող դաշտն ավելի ու ավելի է լայնանում: Այսպիսով, երբ վերաբերում է կրոնական պատմությանը, Հոգու հայացքը վերահսկում է քրիստոնեության ողջ կրոնական պատմությունը՝ սկսած նրա փոքր սկզբից, նրա տառապանքի ժամերից, նահատակների ժամանակներից մինչև նրա փառավոր ավարտը, որը նշանավորվում է սպասված Փրկչի վերադարձով:

Դան 11:33 *և նրանցից ամենախնաստունը կտոլորեցնի շատերին: Ոմանք կան, որ որոշ ժամանակ կենթարկվեն սրին ու բոցին, գերությանն ու թալանին:*

33ա- *և նրանցից ամենախնաստունը կտոլորեցնի բազմությանը*

Հիսուս Քրիստոսի առաքյալները, ինչպես նաև Պողոս Տարսոնացին, որին մենք պարտական ենք նոր դաշինքի 14 նամակներին: Այս նոր կրոնական հրահանգն ունի «Ավետարան» անվանումը կամ ընտրյալներին աստվածային շնորհով առաջարկվող փրկության բարի լուրը: Այս կերպ Հոգին ժամանակի մեջ մեզ առաջ է տանում, և քննվող նոր թիրախը դառնում է քրիստոնեական հավատքը:

33բ- *Կան ոմանք, ովքեր որոշ ժամանակ կենթարկվեն սրին ու բոցին, գերությանն ու թալանին:*

Որոշ ժամանակ ասաց Հոգին հրեշտակի միջոցով, և այս անգամ մարգարեացվել է 1260 երկար տարիներ, բայց որոշ հռոմեական կայսրեր Կալիգուլա, Ներոն, Դոմիտիանոս և Դիոկղետիանոս լինելով քրիստոնյա նշանակում էր մահանալ որպես նահատակ: Հայտն.13.10-ում Հոգին հիշեցնում է պապական հռոմեական բռնությունների ժամանակները՝ ասելով . *եթե մեկը սրով սպանի, պետք է սրով սպանվի: Սա է սրբերի համատեքստինն ու հավատքը :*

Dan 11:34 *Այն ժամանակ, երբ նրանք ձախողվեն, նրանց մի փոքր օգնություն կտրվի, և շատերը կմիանան նրանց կեղծավորությանը:*

34ա- Փաստորեն, պապականության դաժան տիրապետության այս ժամանակաշրջանում հայտնվեց այս հատվածի կեղծավորների օգնությունը: Նրանց նույնականացումը հիմնված է Հիսուս Քրիստոսի ուսուցանած արժեքների և պատվիրանների նկատմամբ նրանց անտեսման վրա, և այս դեպքում այս թիրախային դարաշրջանի համար՝ սրով սպանելու արգելքի վրա: Պատմությունը վերանայելով՝ դուք կարող եք հասկանալ, որ բողոքական լայն շարժումը 15-րդ ^{դարից} մինչև մեր ժամանակները կեղծավոր է գնահատվել արդար դատավոր Հիսուս Քրիստոսի կողմից: Հետևաբար, 1843 թվականից ի վեր նրանց ամբողջական լքումը ավելի հեշտ կլինի հասկանալ և ընդունել:

Դան 11:35 *Իմաստուններից ոմանք կհեռանան, որպեսզի մաքրվեն, մաքրվեն և սպիտակվեն մինչև վերջի ժամանակը, որովհետև դա չի գա մինչև նշանակված ժամանակը:*

35ա- *Իմաստուններից ոմանք կընկնեն, որպեսզի մաքրվեն, մաքրվեն և սպիտականան մինչև վերջի ժամանակը:*

Դատելով այս հայտարարությունից՝ քրիստոնեական կյանքի չափանիշը փորձությունն ու ընտրությունն է՝ մինչև աշխարհի վերջը տոկալու և հալածանքների ենթարկվելու ունակությամբ: Այսպես խաղաղությանն ու հանդուրժողականությանը սովոր ժամանակակից մարդն այլևս ոչինչ չի հասկանում: Նա չի ճանաչում իր կյանքը այս հաղորդագրություններում: Ահա թե ինչու այս թեմայի վերաբերյալ բացատրություններ կտրվեն Հայտն.7 և 9:5–10 հատվածներում: 150 իրական տարիների կրոնական խաղաղության երկար ժամանակաշրջանը կամ «հինգ մարգարեական ամիսները» ծրագրավորվել էր Աստծո կողմից, սակայն 1995 թվականից այս ժամանակաշրջանն ավարտվեց և նորից կրոնական պատերազմներ սկսվեցին: Իսլամը սպանում է Ֆրանսիայում և այլուր ամբողջ աշխարհում. և նրա գործողությունը նախատեսվում է ուժեղացնել այնքան ժամանակ, մինչև այն բռնկվի ամբողջ երկիրը:

35b- *քանի որ այն կժամանի միայն նշանակված ժամին*

Այս վերջը կլինի աշխարհի վերջը, և հրեշտակն ասում է մեզ, որ խաղաղության կամ պատերազմի ոչ մի նշան թույլ չի տալիս որևէ մեկին տեսնել այն, որ գալիս է: Դա կախված է մեկ գործոնից՝ Աստծո կողմից «*նշված ժամանակից*», երկրային ընտրյալների ընտրությանը նվիրված 6000 տարվա ավարտից: Եվ հենց այն պատճառով, որ այս ժամկետից տասը տարուց էլ քիչ է մնացել, Աստված մեզ շնորհել է իմանալու ամսաթիվը՝ գարնան մարտի 20, որը նախորդում է 2030 թվականի ապրիլի 3-ին, այսինքն՝ Քրիստոսի քավիչ մահից 2000 տարի անց: Նա կհայտնվի հզոր և հաղթող՝ փրկելու իր ընտրյալներին և ոչնչացնելու մարդասպան ապստամբներին, ովքեր մտադիր էին սպանել նրանց:

«Քրիստոնյա» Հռոմի կաթոլիկ պապական ռեժիմը. Արևմտյան աշխարհի կրոնական պատմության մեծ հայաճողը.

Հենց նրան պետք է առաջնորդի Անտիոքոս 4 մոդելը: Տեսակը պատրաստել է իր հակատիպը և ի՞նչ կարող ենք ասել այս համեմատության մասին: Անշուշտ, ֆենոմենալ մասշտաբով հույն հալածիչը գործել է 1090 իրական օր, բայց պոեզիան մոլեգնելու է գրեթե 1260 իրական տարի՝ այդպիսով գերազանցելով բոլոր պատմական մոդելները:

***11:36** Թագավորը կանի այն, ինչ կամենա. նա կբարձրանա իրեն, կփառավորի բոլոր աստվածներից և անհավատալի բաներ կասի աստվածների Աստծո դեմ. այն բարգավաճում է մինչև բարկությունը ախարտվի, քանի որ այն, ինչ որոշված է, կկատարվի:*

36ա- Այս հատվածի խոսքերը մնում են երկիմաստ և դեռ կարող են հարմարվել հունական թագավորին և հռոմեական պապական թագավորին: Մարգարեության բացահայտող կառուցվածքը պետք է ինամբով թաքցվի մակերեսային ընթերցողներից: Մի փոքր մանրամասն, այնուամենայնիվ, նշանակում է պապական թիրախ. դա ճշգրտություն է, *քանի որ այն, ինչ որոշվել է, կկատարվի:* Այս մեջբերումը կրկնում է Դան.9:26. *Վայթուններկու շաբաթից հետո Օծյալը կկտրվի, և նա ոչինչ չի ունենա իր համար: Գալիս իշխանի ժողովուրդը կկործանի քաղաքն ու սուրբ արքայադիր, և նրանց*

~~վախճանը քրիստոսի պես կրինի. Որոշված է , որ ավերածությունները (կամ ավերածությունները) կշարունակվեն մինչև պատերազմի ավարտը :~~

11:37 *Նա չի հարգի իր հայրերի աստվածներին, ոչ էլ կանանցով սիրող աստծուն. նա չի հարգի ոչ մի աստծո, քանի որ նա ամենից ավելի կփառավորի իրեն:*

37ա- *Նա չի հարգի իր հայրերի աստվածներին*

Ահա այն փոքրիկ դետալը, որը պարզաբանում է մեր բանականությունը: Մենք այստեղ ունենք պաշտոնական ապացույց, որ իր խոսքերի թիրախում գտնվող թագավորը չի կարող լինել Անտիոքոսը 4, ով հարգում էր իր հայրերի աստվածները և նրանցից ամենամեծը՝ Չևսը, Օլիմպոսի աստվածների աստվածը, որին նա առաջարկեց Երուսաղեմի հրեական տաճարը: Այսպիսով, մենք անհերքելի ապացույցներ ենք ստանում, որ թիրախավորված թագավորն իսկապես քրիստոնեական դարաշրջանի հռոմեական պապական ռեժիմն է: Այսուհետև բոլոր բացահայտված խոսքերը վերաբերելու են Դանից *տարբերվող այս թագավորին* :7 և Դանից՝ *լկտի ու խորամանկ* : Ավելացնեմ, Դանի այս *ավերիչ կամ ամայացնող թագավորը* .9:27. «Հրթիռային փուլերը» բոլորը աջակցում են *գլխին մի պապական մարդու , փոքր և ամբարտախան*, որը դրված է տիրակալությունների վերևում:

Պապական Հռոմը հարգո՞ւմ էր իր հայրերի աստվածներին: Պաշտոնապես ոչ, քանի որ քրիստոնեություն ընդունելը ստիպեց նրան հրաժարվել հռոմեական հեթանոս աստվածությունների անուններից: Այնուամենայնիվ, նա պահպանեց նրանց պաշտամունքի ձևերն ու ոճը. փորագրված, քանդակագարդ կամ ձուլված պատկերներ, որոնց առջև նրա երկրպագուները խոնարհվում և ծնկի են իջնում աղոթելու համար: Աստծո կողմից իր բոլոր օրենքներում դատապարտված այս վարքագիծը պահպանելու համար նա Աստվածաշունչը դարձրեց անհասանելի սովորական մահկանացուների համար և հանեց կենդանի Աստծո տապը պատվիրաններից երկրորդը, քանի որ այն արգելում է այս գործելատճը և բացահայտում պատիժը, որը նախատեսված է իր օրինազանցների համար: Ո՞վ կարող է ցանկանալ թաքցնել կրած պատիժը, եթե ոչ սատանան: Հետևաբար, պապական վարչակարգի անձը ընկնում է այս հատվածում առաջարկված սահմանման շրջանակում:

37բ- *ոչ էլ աստվածությանը, որը հիացնում է կանանց*

Պապերի կողմից լքված հեթանոսական հռոմեական կրոնի մասին մտածելով է, որ Աստծո Հոգին արթնացնում է այս խայտառակ թեման: Որովհետև նա երես թեքեց իր բացահայտ սեռական ժառանգությունից՝ սրբության արժեքները ցուցադրելու համար: Այս առաջարկվող աստվածությունը Պրիսպուսն է՝ արական Փալոսը, որը Հռոմի հեթանոսական եկեղեցու հայրերի կողմից պատվվել է որպես աստվածություն: Դա դեռ հունական մեղքի ժառանգությունն էր: Եվ այս սեռական ժառանգությունից խզելու համար նա չափազանց պաշտպանում է մարմնի և հոգու մաքրությունը:

11:38 *Սակայն նա կպատվի ամբոցների աստծուն իր պատվանդանի վրա. այս աստծուն, որին իր հայրերը չէին ճանաչում, նա հարգանքի տուրք կմատուցի ոսկով ու արծաթով, թանկարժեք քարերով և թանկարժեք իրերով:*

38ա- Այնուամենայնիվ, նա կպատվի ամբողջների աստծուն իր պատվանդանի վրա

Ծնվել է նոր հեթանոս աստված՝ *բերդերի աստվածը* : Նրա *պատվանդանը* մարդկային մտքերում է, իսկ բարձրությունը նույնքան բարձր է, որքան թողած տպավորությունը:

Հեթանոս Հռոմը կառուցեց հեթանոսական տաճարներ, որոնք բաց էին բոլոր քամիների համար. Սյուներով ամրացված կապիտալները բավարար էին: Մակայն միանալով քրիստոնեությանը, Հռոմը նպատակ ունի փոխարինել ոչնչացված հրեական մոդելին: Հրեաները հզոր արտաքինով փակ տաճար ունեին, որը նրանց փառք և հեղինակություն էր հաղորդում: Հետևաբար, Հռոմը կերկնօրինակի նրան և իր հերթին կկառուցի ռոմանական եկեղեցիներ, որոնք հիշեցնում են ամրացված ամբողջներ, քանի որ անապահովությունը տիրում է, իսկ ամենահարուստ տերերը ամրացնում են իրենց տները: Նույնն անում է Հռոմը: Նա իր եկեղեցիները կառուցեց խիստ ոճով մինչև տաճարների ժամանակները, և այնտեղ ամեն ինչ փոխվեց: Կոր տանիքները դառնում են դեպի երկինք ուղղված սլաքներ, և սա՝ ավելի ու ավելի բարձր: Արտաքին ճակատները ձեռք են բերում ժանյակի տեսք, դրանք հարստացված են բոլոր գույների վիտրաժներով, որոնք ներս են բերում ծիածանափայլ լույս, որը տպավորում է տոնակատարներին, հետևորդներին և այցելուներին:

38բ- այս աստծուն, որին իր հայրերը չէին ճանաչում, նա հարգանքի տուրք կմատուցի ոսկով և արծաթով, թանկարժեք քարերով և արժեքավոր իրերով:

Դրանք էլ ավելի գրավիչ դարձնելու համար ներքին պատերը **զարդարված են ոսկով, արծաթով, թանկարժեք մարգարիտներով, թանկարժեք իրերով** . Հայտն.17:5-ի մեծ Բաբելոնը գիտի, թե ինչպես ցուցադրել իրեն՝ գրավելու և գրավելու իր հանախորդներին:

Ճշմարիտ Աստվածը թույլ չի տալիս իրեն գայթակղել, քանի որ այս շքեղությունը իրեն օգուտ չի բերում: Իր մարգարեության մեջ նա դատապարտում է այս պապական Հռոմը, որի հետ նա **երբեք** նվազագույն հարաբերություններ չի ունեցել: Նրա համար իր ռոմանական կամ գոթական եկեղեցիները պարզապես ավելի հեթանոսական աստվածություններ են, որոնք միայն ծառայում են գայթակղելու հոգևոր մարդկանց, ում նա երես է տալիս իրենից. ծնվում է նոր աստված. անհամաչափ բարձր առաստաղների տակ:

Դան 11:39 *Օտար աստծո հետ է, որ նա կգործի ամրացված վայրերի դեմ Եվ նա աշխատեց բերդերի ամրությունները օտար աստծու հետ և նա պատիվներով կլցնի իրեն ճանաչողներին, նա կստիպի տիրել շատերին, նա կբաժանի հողեր. նրանց վարձատրության համար:*

39ա- Եվ օտար աստծո հետ աշխատեց բերդերի ամրությունները

Աստծո համար նրա առջև գործում է միայն մեկ աստված, այն է, ով *օտար է իրեն* . դա սատանան է, սատանան, որի մասին Հիսուս Քրիստոսը զգուշացրեց իր առաքյալներին և իր աշակերտներին: Եբրայերեն տեքստում խոսքը ոչ թե «դեմ գործելու», այլ «անելու» մասին է: Նույն հաղորդագրությունը կկարդա Հայտն.13.3-ում հետևյալ ձևով. ... *վիշապը տվեց նրան իր գործությունը, իր գահը և մեծ իշխանությունը* : Վիշապը որը

աստանան է Հայտն.12:9-ում, բայց միևնույն ժամանակ կայսերական Հռոմն ըստ Հայտն.12:3:

Ավելին, քրիստոնեական կրոնին ընդունելով՝ հռոմեական իշխանությունը որդեգրեց ճշմարիտ Աստծուն, որը օտար էր իրեն, քանի որ ի սկզբանե այն հրեաների Աստվածն էր՝ եբրայեցիների՝ Աբրահամի ժառանգներից:

39b- *և նա պատիվներով կլցնի իրեն ճանաչողներին*

Այս պատիվները կրոնական են: Poperly բերում է թագավորներին, ովքեր ճանաչում են նրան որպես Աստծո ներկայացուցիչ երկրի վրա, աստվածային իշխանության կնիքը իրենց սեփական իշխանության համար: Թագավորներն իսկապես դառնում են թագավորներ միայն այն ժամանակ, երբ եկեղեցին նրանց օծում է իր աստվածային *անյոցներից* մեկում՝ Փրանսիայում, Սեն-Դենիում և Ռեյմսում:

39c- *նա կատիպի նրանց գերիշխել շատերի վրա*

Պոպերին շնորհում է կայսերական տիտղոսը, որը նշանակում է պուզերեն թագավոր, որը գերիշխում է այլ վասալ թագավորների վրա: Ամենահայտնիները՝ Կառլոս Մեծը, Չարլզ V, Նապոլեոն I՝ Հիտլեր:

39դ- *որպես վարձատրություն նրանց հող կբաժանի:*

Այս երկրային և երկնային ժամանակավոր գերտերությունը, ըստ նրա պնդման, լավ էր սագում երկրի թագավորներին: Որովհետև նա լուծեց նրանց տարաձայնությունները, հատկապես նվաճված կամ հայտնաբերված հողերի վերաբերյալ: Ահա թե ինչպես 1494 թվականին Ալեքսանդր 6 Բորգիային՝ ամենավատ պապերից, պաշտոնավարող մարդասպանին, առաջնորդեցին սահմանել միջօրեական գիծ՝ Իսպանիայի և Պորտուգալիայի միջև կիսելու Հարավային Ամերիկայի տարածքի վերագրումը և տիրապետումը, որը վերագտնվել էր հնագույն ժամանակներից:

Երրորդ համաշխարհային պատերազմը կամ Rev.9-ի 6-րդ ^{2եփորը}:

Այն կրճատում է մարդկությանը իր բնակչության մեկ երրորդով և վերջ դնելով ազգային անկախությանը, պատրաստում է համընդհանուր ռեժիմ, որը կհաստատի Ապո.1-ում հայտարարված վերջնական մեծ աղետը: Ազդեցիվ դերակատարների թվում է իսլամը մահմեդական երկրներում, ուստի ես ձեզ առաջարկում եմ աստվածաշնչյան տեսակետը այս թեմայի վերաբերյալ:

Իսլամի դերը

Իսլամը գոյություն ունի, որովհետև Աստված դրա կարիքն ունի: Ոչ թե փրկելու համար, այս դերը հիմնված է **բազառապես** Հիսուս Քրիստոսի բերած շնորհի վրա, այլ հարվածելու, սպանելու, կոտորելու իր թշնամիներին: Արդեն հին ուխտի մեջ՝ պատժելու Իսրայելի անհավատարմությունը, Աստված դիմել էր «փղշտացի» ժողովրդին: Պատմության մեջ քրիստոնյաների անհավատարմությունը պատժելու համար նա դիմում է մուսուլմաններին. Մուսուլմանների և արաբների ծագումով Իսմայելն է՝ Աբրահամի և Հազարի որդին՝ Սառայի եգիպտացի ծառան, նրա կինը: Եվ արդեն այդ ժամանակ Իսմայիլը վիճում էր օրինական որդու հետ Իսահակի

հետ: Սա այնքան է, որ Աստծո համաձայնությամբ, Սառայի խնդրանքով, Հազարն ու Իսմայելը Աբրահամի կողմից վտարվեցին ճամբարից: Եվ Աստված հոգ տարավ վտարված մարդկանց մասին, որոնց սերունդները՝ խորթ եղբայրները, թշնամական վերաբերմունք կպահպանեին Աբրահամի սերնդի նկատմամբ. առաջինը՝ հրեական; երկրորդը՝ Հիսուս Քրիստոսում քրիստոնյա: Ահա թե ինչպես է Աստված մարգարեացել Իսմայելի և նրա արաբ սերունդների մասին Ծննդ. 16:12-ում. « *Նա կլինի վայրի էշի պես. նրա ձեռքը բոլորի վրա կլինի, և բոլորի ձեռքը նրա վրա կլինի. և նա կբնակվի իր բոլոր եղբայրների դիմաց* »: Աստված ցանկանում է հայտնի դարձնել իր մտքերը և իր դատողությունները իրերի վերաբերյալ: Քրիստոսի ընտրյալները պետք է իմանան և կիսվեն Աստծո այս ծրագրից, ով օգտագործում է երկրի ժողովուրդներին և իշխանություններին իր գերագույն կամքի համաձայն: Հարկ է նշել, որ իսլամի հիմնադիր Մուհամմադ մարգարեն ծնվել է 6-րդ դարի վերջին՝ 538 թվականին հռոմեական կայսրիկ եկեղեցու հաստատումից հետո: Իսլամը կարծես հարվածում է հեթանոս կայսրիկությանը և ընդհանրապես քրիստոնյաներին, երբ նրանք հարվածում են Աստծո կողմից: հայհոյանք. Եվ այդպես է եղել 321 թվականի մարտի 7-ից, քանի որ Կոստանդին I կայսրը պատճառ է դարձել, որ յոթերորդ օրվա շաբաթօրյա հանգիստը լքվի՝ հոգուտ իր առաջին օրվա՝ նվիրված «չնվանված արևին» (Sol Invictus), մեր ներկայիս կիրակին: Ինչպես այսօր շատ քրիստոնյաներ, Կոնստանտինը սխալմամբ ցանկանում էր նշել քրիստոնյաների և հրեաների միջև ընդմիջում: Նա քննադատեց իր ժամանակի քրիստոնյաներին հուդայականացման համար՝ հարգելով Աստծո սուրբ շաբաթ օրը: Հեթանոս թագավորի կողմից եկող այս չարդարացված դատավճիռը վճարվեց և կշարունակվի վճարվել մինչև վերջ Հայտնություն 8 և 9-ում բացահայտված « *յոթ փողերի* » պատիժներով, դժբախտությունների և ողբերգությունների անխափան հաջորդականությամբ: Վերջնական պատիժը կգա սարսափելի հիպոթափության տեսքով, երբ Հիսուս Քրիստոսը հայտնվի՝ հեռացնելու Իր ընտրյալներին երկրից: Բայց թեման, որը հենց նոր քննարկվեց՝ «Երրորդ համաշխարհային պատերազմի» թեման ինքնին, վեցերորդն է այս մարգարեացված աստվածային պատիժներից, որոնցում իսլամը կարևոր դերակատար է: Որովհետև Աստված մարգարեացավ նաև Իսմայելի մասին՝ ասելով Ծննդ. 17:20-ում. *Ահա ես կօրհնեմ նրան և կբարգավաճեմ նրան և չափազանց կշատացնեմ նրան. նա տասներկու իշխան կծնի, և ես նրան մեծ ազգ կդարձնեմ* »: Ես փակում եմ այս փակագիծը՝ Դան.11:40-ում ուսումնասիրությունը վերսկսելու համար:

Դան 11:40 *Վերջի ժամանակ հարավի թագավորը կհարվածի նրան: Եվ հյուսիսի թագավորը փոթորկի պես պտտվում է նրա վրա՝ կառքերով, հեծյալներով և բազմաթիվ նավերով: այն կգնա երկիր, կտարածվի հեղեղի պես ու վարարում:*

40ա- *Վերջի ժամանակ*

Այս անգամ դա իսկապես մարդկության պատմության վերջն է. Երկրի ներկա ազգերի ժամանակների վերջը: Հիսուսն այս անգամ հայտարարեց՝

Մատթ.24:24-ում ասելով **Թագավորության այս բարի լուրը կքարոզվի ամբողջ աշխարհում՝ որպես վկայություն բոլոր ազգերին:** Հետո վերջը կգա:

40բ– **հարավի թագավորը կհարվածի նրան**

Այստեղ մենք պետք է հիանանք աստվածային հսկայական նրբությամբ, որը թույլ է տալիս իր ծառաներին հասկանալ, թե ինչ է մնում թաքնված այլ մարդկանցից: Ըստ երևույթին, բայց միայն արտաքինապես, Մելեկյան թագավորների և Լագիդ թագավորների միջև հակամարտությունը կարծես վերսկսվում և շարունակվում է այս հատվածում, որն ավելի մոլորեցնող լինել չէր կարող: Որովհետև իրականում մենք թողեցինք այս համատեքստը 34-ից մինչև 36-րդ համարները, և այս նոր առճակատման ավարտի ժամանակը վերաբերում է պապական կաթոլիկ ռեժիմի և համընդհանուր բողոքականության քրիստոնեական դարաշրջանին, որը մտել է իր էկումենիկ դաշինքի մեջ: Համատեքստի այս փոփոխությունը մեզանից պահանջում է վերաբաշխել դերերը:

Նրա » դերում՝ պապական կաթոլիկ Եվրոպան և նրա դաշնակից քրիստոնեական կրոնները:

Հարավի թագավորի » դերում՝ նվաճող իսլամը, որը պետք է մարդկանց բռնի ուժով դարձնի կամ ստրկացնի՝ համաձայն իր հիմնադիր Մուհամմեդի գլխավորած գործողությունների:

Այստեղ նկատենք բայի ընտրությունը՝ *բախվել* ; երբայերեն՝ «նազահ», որը նշանակում է եղջյուրներով հարվածել: Որպես ածական՝ այն նշանակում է կատաղած ագրեսորին, որը սովորաբար հարվածում է: Այս բայը լիովին համապատասխանում է արաբական իսլամին, որը Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ավարտից հետո անխափան ագրեսիվ է տրամադրված արևմտյան աշխարհի դեմ: « *Կռվել, կռվել, բախվել* » հնարավոր բայերը ցույց են տալիս շատ մոտիկություն, այստեղից էլ ծագում է քաղաքների և փողոցների ազգային թաղամասի կամ թաղամասի գաղափարը: Երկու հնարավորություններն էլ հաստատում են իսլամը, որը լավ հաստատված է Եվրոպայում՝ եվրոպացիների կրոնական անտարբերության պատճառով: Պայքարներն սրվել են 1948 թվականին հրեաների Պաղեստին վերադարձից հետո: Պաղեստինցիների դժբախտությունը մուսուլման ժողովուրդներին հակադրել է արևմտյան քրիստոնյա գաղութատերերի դեմ: Իսկ 2021 թվականին իսլամիստների հարձակումներն ավելանում են և անապահովություն են ստեղծում եվրոպական ժողովուրդների, առաջին հերթին Ֆրանսիայի՝ Հյուսիսային Աֆրիկայի և Աֆրիկայի ժողովուրդների նախկին գաղութատերերի շրջանում: Կլինի՞ ավելի մեծ ազգային բախում: Թերևս, բայց ոչ մինչև ներքին իրավիճակի վատթարացումն այն աստիճանի, որ բուն մետրոպոլիայի հողի վրա խմբակային դաժան բախումներ առաջացնեն: Այդ օրը Ֆրանսիան կհայտնվի քաղաքացիական պատերազմի իրավիճակում. իրականում իսկական կրոնական պատերազմ՝ իսլամն ընդդեմ քրիստոնեության կամ անհավատների՝ առանց Աստծո:

40c- *Եվ հյուսիսի թագավորը փոթորկի պես պտտվելու է նրա վրա՝ կտռելով, հեծյալներով և բազմաթիվ նավերով.*

Եզեկ.38:1-ում *հյուսիսի այս թագավորը* կոչվում է *Մագոգ, Ռոշի* (Ռուսաստան) *Մեսեքի* (Մոսկվա) և *Տուբայի* (*Տորոյսկ*) *իշխան, և 9* -րդ

հատվածում կարդում ենք. **փոթորիկ** , դու կլինես ամառի պես, որը ծածկելու է երկիրը, դու և քո բոլոր գորքերը և քեզ հետ շատ ժողովուրդներ:

Հյուսիսի թագավորի » դերում , ուղղափառ Ռուսաստանը և նրա դաշնակից մահմեդական ժողովուրդները : Այստեղ կրկին « *tourera sur.* » բայի ընտրությունը *նա* », առաջարկում է հանկարծակի զանգվածային անակնկալ հարձակում օդից: Ռուսաստանի մայրաքաղաք Մոսկվան իրականում բավականին հեռու է եվրոպական մայրաքաղաք Բրյուսելից և նրա ռազմական նիզակակիր Փարիզից: Եվրոպական բարգավաճումը կուրացրել է իր առաջնորդներին՝ հզոր Ռուսաստանի ռազմական ներուժը թերազնահատելու աստիճանի: Այն իր ագրեսիայի մեջ կգործարկի ինքնաթիռներ և հազարավոր տանկեր ցամաքային ուղիներով և ծովային ու սուզանավերի բազմաթիվ ռազմանավեր: Եվ որպեսզի պատիժը ուժով արտահայտվի, եվրոպացի այս առաջնորդները չեն դադարել նվաստացնել Ռուսաստանին և նրա առաջնորդներին՝ կրակոտ Վլադիմիր Ժիրինովսկուց մինչև իր նոր ներկայիս «ցար» Վլադիմիր Պուտինը (ռուսերեն՝ Վլադիմիր. աշխարհի արքայազն):

« Սիրիական պատերազմի» ձև , որում կներգրավվի նոր ազգային Իսրայելը.

ինչը կհաստատի հետևյալ այսը. Բայց այս պահին Ռուսաստանի կողմից հարձակման ենթարկված «թագավորը» (*նա*) Հռոմի պայմանագրի Եվրոպան է:

40դ- *կշարժվի ցամաքի մեջ, հեղեղի պես կտարածվի ու վարարվի:* Նրա ճնշող ռազմական գերազանցությունը թույլ է տալիս Ռուսաստանին ներխուժել Եվրոպա և գրավել նրա ողջ տարածքը: Դիմակայելով դրան՝ ֆրանսիական զորքերը նման չեն. դրանք ջախջախվում են ու ոչնչացվում:

11:41 *Նա կմտնի ամենագեղեցիկ երկիրը, և շատերը կրնկնեն. բայց Եդոմը, Մովաբը և Ամմոնի որդիների իշխանները կազատվեն նրա ձեռքից:*

41ա- *Նա կմտնի ամենագեղեցիկ երկիրը, և շատերը կհանձնվեն*

Ռուսական էքսպանսիան տեղի է ունենում դեպի հարավ, որտեղ գտնվում է Իսրայելը , որը արևմտյան երկրների դաշնակիցն է, որն իր հերթին ներխուժում է ռուսական զորքերը. Հրեաները դեռ կմեռնեն:

41բ- *բայց Եդոմը, Մովաբը և Ամմոնի որդիների իշխանը կազատվեն նրա ձեռքից.*

Սա հետևանք է ռազմական դաշինքների, որոնք ռուսական կողմում կդնեն ժամանակակից Հորդանանը ներկայացնող այս անունները: 2021 թվականին Ռուսաստանը արդեն Սիրիայի պաշտոնական դաշնակիցն է, որին զինում և պաշտպանում է:

11:42 *Նա իր ձեռքը պիտի մեկնի տարբեր երկրների վրա, և Եգիպտոսի երկիրը չի փրկվի:*

42ա- Միայն 1979 թվականից է, որ այս քաղաքական կոնֆիգուրացիան եկավ հաստատելու մարզարեությունը: Քանի որ այդ տարի ԱՄՆ-ի Քենֆի Դեյվիդում Եգիպտոսի նախագահ Անվար Էլ Սադատը պաշտոնապես դաշինք կնքեց Իսրայելի վարչապետ Մենախեմ Բեգինի հետ: Այդ ժամանակ արված ռազմավարական և քաղաքական ընտրությունը եղել է ժամանակի ամենաուժեղի գործին ընդունելը, քանի որ Իսրայելին հզոր աջակցություն էր ցուցաբերում ԱՄՆ-ը: Այս իմաստով է, որ Աստծո Հոգին նրան վերագրում է կործանումից ու աղետից « *փախչելու* » փորձի նախաձեռնությունը : Սակայն

ժամանակի ընթացքում խաղը փոխվում է, և Իսրայելն ու Եգիպտոսը 2021 թվականից ի վեր հայտնվում են ԱՄՆ-ի կողմից գրեթե լքված վիճակում: Ռուսաստանն իր օրենքը պարտադրում է սիրիական տարածքին:

11:43 *Նա կոիրի ոսկու և արծաթի գանձերը և Եգիպտոսի բոլոր թանկարժեք իրերը. լիբիացիներն ու էթովպացիները կհետևեն նրան:*

43ա- *Նա կդառնա ոսկու և արծաթի գանձերի և Եգիպտոսի բոլոր թանկարժեք իրերի տերը*

Սուեզի ջրանցքից օգտվելու համար վճարվող վճարներից ստացված եկամուտների շնորհիվ Եգիպտոսը մեծապես հարստացավ: Բայց այս հարստությունը լավ է միայն խաղաղության ժամանակ, քանի որ պատերազմի ժամանակ առևտրային ճանապարհները ամայանում են: Եգիպտոսը հարստացել է զբոսաշրջության միջոցով: Երկրի չորս անկյուններից մարդիկ գալիս են խորհելու նրա բուրգերի մասին, թանգարանների մասին, որոնք հարստացել են հին ժամանակներից գետնի տակ թաքնված եգիպտական դամբարանների շարունակական հայտնագործություններով: Այս դամբարաններում երիտասարդ թագավոր Թուֆանհամոնը հայտնաբերել է ամուր ոսկուց անհայտ արժեք ունեցող առարկաներ: Այսպիսով, Ռուսաստանը Եգիպտոսում կգտնի մի բան, որը կբավարարի պատերազմական ավարի իր ցանկությունը:

2022 թվականի հունվարի 22-ի շաբաթ օրվա վերջում Հոգին ինձ բերեց մի փաստարկ, որն **առանց հնարավոր վիճաբանության հաստատում է** այն մեկնաբանությունը, որը ես տալիս եմ Դանիել 11-ին: Եկեք նկատենք երկու հատվածներում՝ 42 և 43, հստակ հիշատակման կարևորությունը. չկողավորված՝ « *Եգիպտոս* » անունից , որն այս համատեքստում տարբերվում է « *հարավի արքա* » կոչվող երկրից : Այնուամենայնիվ, 5-ից 32-րդ հատվածներում Պտղոմեոսների «*Եգիպտոսը*» *դիմակալորված էր, բայց նույնացվում էր որպես « *հարավի թագավոր* »: **Այսպիսով, պատմական համատեքստի փոփոխությունը հաստատվում և ապացուցվում է անհերքելիորեն :** Սկսած հնության համատեքստից՝ Դանիել 11-ի պատմությունն ավարտվում է աշխարհի « *վերջի ժամանակով* », որտեղ 1979 թվականից ի վեր քրիստոնեական և ագնոստիկ արևմտյան ճամբարի դաշնակից « *Եգիպտոսը* » նորի թիրախն է « *հարավի արքա* », այսինքն՝ ռազմատենչ իսլամը, և հատկապես նոր « *հյուսիսային թագավորի* » ռուս ուղղափառության:*

43b- *Լիբիացիներն ու էթովպացիները կհետևեն նրան*

Թարգմանիչը ճիշտ է թարգմանել մարգարեության « *Փույթ և Զուշ* » բառերը, որոնք նշանակում են «*Լիբիա*», մահմեդական երկրներ, որոնք գտնվում են Սահարայից հյուսիս, աֆրիկյան ափի ափամերձ երկրները և Եթովպիայի, սև Աֆրիկայի համար, բոլոր երկրները, որոնք գտնվում են հարավում: Սահարան: Նրանցից շատերը նույնպես ընդունեցին և ընդունեցին իսլամը. Կոտ դ'Իվուարի դեպքում՝ Ֆրանսիայի նախագահ Նիկոլա Սարկոզիի մեղսակցությունով, որին մենք նույնպես պարտական ենք լիբիական քառսին:

Այսպիսով, Ռուսաստանի կողմից հարվածված « *Եգիպտոսը* » դառնում է բոլոր գիշատիչների որսը, և մահմեդական անգղերը՝ նրա

եղբայրները, իջնում են նրա վրա՝ մաքրելու նրա դիակը և խլելու իրենց բաժինը այն ավարից, որը դեռ մնացել է ռուսական ծակելուց հետո:

Հստակորեն մեջբերելով « *Լիբիան և Եթովպիան* »՝ Հոգին նշանակում է « *հարավի թագավորի* » աֆրիկացի կրոնական դաշնակիցներին, որոնք պետք է նույնացվեն Արաբիայի հետ, որտեղ Մուհամեդ մարգարեն հայտնվեց 632 թվականին, Մեքքայից սկսած տարածելու իր նոր կրոնը, որը կոչվում էր իսլամ: Նրան աջակցում է հզոր Թուրքիան, որն այս վերջին համատեքստում վերադարձել է ֆունդամենտալիստական, նվաճող և վրեժխնդիր մահմեդական կրոնական պարտավորությանը՝ արևմտյան աշխարհիկ արժեքներին իր վայրկենական ենթարկվելու նվաստացումից հետո: Սակայն այլ մահմեդական երկրներ, որոնք տեղակայված չեն «հարավում» , ինչպիսիք են Իրանը, Պակիստանը, Ինդոնեզիան, կարող են միանալ « *հարավի թագավորին* »՝ պայքարելու բոլոր մահմեդական ժողովուրդների կողմից աստվի բարոյական արժեքներով արևմտյան ժողովուրդների դեմ: Այս աստվությունն իրականում միայն ճշմարիտ Աստծո Հիսուս Քրիստոսի աստվությունն է, որն արհամարհված է արևմտյան քրիստոնյաների կողմից: Այսպիսով, այն պատժում է իսլամի և ուղղափառության միջոցով հրեական, կաթոլիկ, ուղղափառ, բողոքական և նույնիսկ ադվենտիստների անհավատարմությունը արևմտյան աշխարհում. ամբողջ միաստվածային հավատքը մեղավոր է նրա հանդեպ:

Դան 11:44 *Արևելքից և հյուսիսից լուրեր կգան և կսարսափեցնեն նրան, և նա մեծ բարկությամբ դուրս կգա բազմություններին ոչնչացնելու և ոչնչացնելու:*

44ա- *Արևելքից և հյուսիսից լուրեր կգան նրան վախեցնելու*

Արևելքը և հյուսիսը » այս երկու հիմնական կետերը վերաբերում են միայն ռուսական երկրին, կախված նրանից, թե դա հիշատակվում է պապական Եվրոպայից, թե Իսրայելից, քանի որ մարգարեությունը դրանք նշում է որպես Ռուսաստանի կողմից հաջորդաբար հարձակման ենթարկված 40 և 41 հատվածներում: Սա նշանակում է, որ վախը մեջբերումը գալիս է Ռուսաստանի տարածքից, բայց ի՞նչը կարող է վախեցնել նման նվաճողին: Ի՞նչ է պատահել նրա երկրին, որ այդքան վախեցնի նրան: Պատասխանը ոչ թե Դանիելի գրքում է, այլ Հայտնություն 9-ում, որը բացահայտում և թիրախավորում է բողոքական կրոնը, որի համաշխարհային հենակետը գտնվում է ԱՄՆ-ում: Առեղծվածն ավելի պարզ կդառնա՝ հաշվի առնելով ԱՄՆ-ի այս գոյությունը: 1917 թվականից ի վեր, երբ ապստամբ Ռուսաստանը ընդունեց իր սոցիալիստական և կոմունիստական վարչակարգը, մի անջրպետ նրան տեւականորեն բաժանեց իմպերիալիստական կապիտալիստական ԱՄՆ-ից: Անհատը չի կարող հարստանալ հարևանի հաշվին, եթե կոմունիստ է. սա է պատճառը, որ երկու տարբերակներն անհաշտ են: Խաղաղության մոխիրների տակ մարում են աստվության կրակները և աղաչում արտահայտվել: Միայն մրցակցությունն ու միջուկային սպառնալիքն են կարողացել կանխել վատագույնը: Դա միջուկային ահաբեկչության հաշվեկշիռն էր: Միայն թե, առանց միջուկային զենք կիրառելու, Ռուսաստանը կտիրի Եվրոպային, Իսրայելին և Եգիպտոսին: Հավասարակշռությունը խախտվելով՝ ԱՄՆ-ն իրեն խաբված ու վտանգ կզգա, ուստի իր մահերի թիվը նվազեցնելու համար կմտնի պատերազմի մեջ՝ նախ ուժեղ հարվածներ հասցնելով: Ռուսաստանի

միջուկային ոչնչացումը վախ կառաջացնի գրավյալ տարածքներով ցրված ռուսական բանակների շրջանում:

44բ– *և նա մեծ կատաղությանը դուրս կգա բազմություններին ոչնչացնելու և ոչնչացնելու:*

Մինչև այդ պահը Ռուսաստանը կլինի նվաճողական և ավար վերցնելու ոգու մեջ, բայց հանկարծ նրա հոգեվիճակը կփոխվի, ռուսական բանակն այլևս հայրենիք չի ունենա վերադառնալու, և նրա հուսահատությունը կվերածվի « կործանելու և կործանելու » ցանկության մեջ: *ոչնչացնել բազմություններին* »; որը կլինի Rev.9-ի 6-րդ փոդի « սպանված տղամարդկանց ^{կորոպոթ} » : Այդպիսով, միջուկային զենքով զինված բոլոր ազգերը փաստերով ստիպված կլինեն օգտագործել դրանք իրենց անձնական պոտենցիալ թշնամիների դեմ:

11:45 *Նա իր պալատի վրանները կխափի ծովերի միջև՝ դեպի փառավոր և սուրբ լեռը. այդ ժամանակ նա կհասնի ավարտին, առանց նրան օգնելու:*

45ա- *Նա կխափի իր պալատի վրանները ծովերի միջև, դեպի փառավոր և սուրբ լեռը.*

Վրաններ ծովերի միջև , որովհետև նրա *պալատներն* այլևս երկրի վրա չեն: Ռուսական զորքերի հուսահատ վիճակը հստակ նկարագրված է Հոգու կողմից, ով նրանց դատապարտեց այս ճակատագրի: Իրենց հակառակորդների կրակի տակ նրանք ետ են մղվում Իսրայելի երկիր: Բոլորի կողմից ատելի, նրանք ոչ մի աջակցություն կամ խղճահարություն չչափեցին և ոչնչացվեցին հրեական հողի վրա: Այսպիսով, Ռուսաստանը կվճարի ծանր վեճը, որը Աստված վերագրում է նրան, քանի որ նա աջակցում էր Իսրայելի հոգևոր թշնամիներին հին դաշինքում, Բաբելոն արտաքսելու պահին: Նա ձիեր վաճառեց Տյուրոսի ժողովրդին՝ հեթանոսական ցանկության քաղաքին: Եզեկ.27:13-14-ը հաստատում է, Աստված ասում է Տյուրոսին. *Քեզ հետ առևտուր են արել Չափանը, Թուրալը (Տորոս) և Մեշեքը (Մոսկվա) . նրանք ստրուկներ ու պղնձե սպասք տվեցին քո սպրանքների դիմաց: Տոգարմայի (Հայաստան) տանն էին ձեր շուկաները ձիերով, հեծյալներով ու ջորիներով մատակարարել:* Սա նաև առևտրային գայթակղություն էր հրեաների համար, ովքեր նույնպես առևտուր էին անում դրա հետ. Եզեկ.27:17. *Հուդան և Իսրայելի երկիրը առևտուր էին անում ձեզ հետ. նրանք տվեցին Մինիթի ցորենը, խմորեղենը, մեղրը, ձեթն ու բալզամը քո սպրանքի դիմաց:* Ուստի Տյուրը հարստացավ նրանց հաշվին: Հետագայում, Եզեկ.28:12-ում, « *Տյուրոսի արքա* » վերնագրի ներքո Աստված ուղղակիորեն խոսում է Սատանայի հետ: Մենք հասկանում ենք, որ հենց նա էր օգտվում մեծ հեթանոսական քաղաքներում կուտակված շքեղությունից և հարստությունից, որոնք իրեն ծառայում էին բազմաթիվ հեթանոսական աստվածությունների քողի տակ, բավականին անգիտակցաբար, բայց միշտ և ամենուր պաշտամունքային ձևերով, որոնք Աստված գարշելի է համարում: Նա իր սրտի վրա կրում է հիասթափության ծանրությունը, որը կուտակվել է նաև մարդկության պատմության դարերի ու հազարամյակների ընթացքում: Այս հիասթափությունն արդարացնում է նրա գայրույթը, որը մասամբ դատարկվում է այս վերջին ահավոր կործանարար միջազգային հակամարտության տեսքով:

Բայց այս աստվածային գայրույթը հնագույն ժամանակների առևտրային երթևեկության դեմ մեզ հրավիրում է հասկանալու, թե Աստված ինչ կարող է մտածել ժամանակակից միջազգային երթևեկության մասին միջազգային համատեքստում, որն ամբողջությամբ կառուցված է շուկայական տնտեսության վրա: Կարծում եմ, որ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Նյու Յորքում Առևտրի համաշխարհային կենտրոնի աշտարակների ոչնչացումը պատասխան է: Հատկապես, որ Apo.18-ում մարգարեությունն ընդգծում է առևտրի և միջազգային փոխանակումների պատճառով հարստացման վնասակար դերը, որի առջև ցանկացած կանոն կամ աստվածային կրոնական իրավունք փլուզվում է այնքան մեծ է անբարեխիղճությունը:

Դան.11-ի վերջում ոչնչացվում է ԱՄՆ-ի ժառանգական հակառակորդը՝ Ռուսաստանը: Սա, հետևաբար, նրանց բացարձակ իշխանություն կտա միջազգային հակամարտությունից փրկվածների վրա: Վայ պարտվածներին: Նա պետք է խոնարհվի և ենթարկվի հաղթողի օրենքին, որտեղ էլ որ լինի երկրի վրա՝ ողջ մնալով:

Դանիել 12

Դան 12:1 Այդ ժամանակ Միքայելը կբարձրանա՝ մեծ իշխանը, քո ժողովրդի գավակների պաշտպանը. և դա կլինի նեղության ժամանակ, ինչպիսին չի եղել ազգերի գոյության օրից մինչև այն ժամանակ: Այդ ժամանակ ձեր ժողովրդից նրանք, ովքեր գրված կլինեն գրքում, կփրկվեն:

1ա- Այդ ժամանակ Միքայելը կբարձրանա,

Այս ժամանակն աշխարհի վերջն է, երբ վերջին խոսքը ասելով, Հիսուս Քրիստոսը վերադառնում է իր աստվածության փառքով և գործությամբ, որը երկար ժամանակ վիճում էր մրցակից կրոնների կողմից: Հայտն.1.7-ում կարդում ենք. *Ահա, նա գալիս է ամպերի հետ: Եվ ամեն աչք կտեսնի այն, նույնիսկ նրանք, ովքեր խոցել են այն. և երկրի բոլոր ցեղերը սգալու են նրա համար: Այո՛: Ամեն:* Մենք պետք է վարժվենք այս գաղափարին, քանի որ Աստված իր յուրաքանչյուր դերի համար այլ անուն է տվել, այդ իսկ պատճառով **Դանիել** և *Հայտն* իշխանություն սատանայի և դևերի վրա: Նրա անունը՝ Հիսուս Քրիստոս, ներկայացնում է այն միայն երկրի ընտրյալների համար, որոնց նա եկել է փրկելու այս անունով:

1բ- *մեծ առաջնորդ,*

այս *մեծ առաջնորդը* ՅԱՀՎԵ Միքայել Հիսուս Քրիստոսն է, և հենց նրանից է, որ իր բնորոշ լկտիությամբ պապական ռեժիմը խլել է իր շահի համար, նրա առաքելությունը որպես **հավերժական երկնային բարեխոս** մինչև 1843 թվականը, սա 538 թվականից սկսած, սկսվում է մ.թ.ա. պապական վարչակարգը և դրա հաստատումը Հռոմ քաղաքում՝ Կելիոս լեռան վրա գտնվող Լատերանյան պալատում: Այս թեման լուսաբանվել է Դանիել 8-ում:

1գ- *ձեր ժողովրդի գավակների պաշտպանը.*

Պաշտպանը միջամտում է , երբ հարձակում է լինում: Եվ այդպես կլինի ընտրյալների երկրային կյանքի վերջին ժամերին, ովքեր հավատարիմ մնացին, նույնիսկ վերջին ապստամբների կողմից դատապարտվեցին մահվան: Այստեղ մենք կարող ենք գտնել Դանիելի պատմվածքներում

առաջարկված բոլոր մոդելները, քանի որ դրանք կատարվում են վերջնական ողբերգական իրավիճակում: Այս վերջին **մեծ աղետի ժամանակ** մենք կվերապրենք Դան.3-ում պատմված հրաշագործ միջամտությունները, *վառարանը և նրա չորս կենդանի կերպարները, Դան.5-ում, Մեծ Բաբելոնի գրավումը Աստծո կողմից, Դան.6-ում, առյուծները, որոնք անվնաս են դարձել, բայց նաև մեծ աղետի* ավարտը, որը նախանշված էր հրեաներին պատուհասած 168-ին, Կիսլեու 15-ին, այսինքն՝ դեկտեմբերի 18-ին, շաբաթ օրը:

1դ– *և դա կլինի նեղության ժամանակ, ինչպիսին չի եղել ազգերի գոյության օրից մինչև այն ժամանակ:*

Դատելով այս հայտարարությունից՝ վերջին մեծ աղետը կգերազանցի հույների կազմակերպած հրեաներին: Իսկապես, հույները ծեծում էին միայն այն հրեաներին, որոնց գտել էին փողոցներում կամ իրենց տներում: Աշխարհի վերջում ամեն ինչ շատ տարբեր է, և ժամանակակից տեխնոլոգիաները թույլ են տալիս բացարձակ վերահսկողություն ունենալ երկրի վրա ապրող մարդկանց վրա: Օգտագործելով մարդկանց հայտնաբերման տեխնիկան, հետևաբար մենք կարող ենք գտնել որևէ մեկին ցանկացած վայրում, որտեղ էլ որ նրանք թաքնվեն: Հետևաբար, որոշված հրամաններին դիմադրող մարդկանց ցուցակները կարող են ճշգրիտ ձևավորվել: Այս վերջնական համատեքստում մարդկայնորեն հնարավոր կդառնա ընտրվածների վերացումը: Թեև իրենց ազատագրման մեջ լի հավատքով և հույսով, ընտրյալները ցավալի ժամեր են ապրելու. նրանց համար, ովքեր դեռ ազատ կլինեն, զրկված կլինեն ամեն ինչից, մյուսները՝ ապստամբների բանտերում և սպասում են իրենց մահապատժին: Ցավը կտիրի ընտրված պաշտոնյաների սրտերում, որոնց վատ են վերաբերվում, եթե չսպանեն:

1ե- *Այդ ժամանակ ձեր ժողովրդից նրանք, ովքեր գրված են գրքում, կփրկվեն:*

Դա կյանքի գիրքն է, քանի որ առանց համակարգչի Աստված կազմեց նաև այն բոլոր արարածների ցուցակը, որոնք ստեղծել են Ադամն ու Եվան և նրանց սերունդները: Յուրաքանչյուր մարդու կյանքի վերջում վերջնական ճակատագիրը որոշվեց Աստծո կողմից, ով պահպանեց երկու ցուցակ՝ ընտրյալների և ընկածների ցուցակը, համաձայն այն երկու ուղիների, որոնք մարդկությանը ներկայացված են Բ. Օրինաց 30:19-20-ում. *երկինքն ու երկիրը այսօր վկայելու են քո դեմ: Ես քո առաջ եմ դրել կյանք և մահ, օրհնություն և անեծք: Ընտրի՛ր կյանքը, որ դու և քո սերունդները ապրես, սիրելի քո Տեր Աստծուն, հնազանդվել նրա ձայնին և կառչել նրան, որովհետև սրանից է կախված քո կյանքը և քո օրերի երկարացումը...* Նրա ընտրությամբ է, որ հռոմեական թատերականության վերջնական վախճանն է, *կրակի մեջ այրված*, մեզ բացահայտվում է Դան.7:9-10; սա *աստվածների Աստծո հանդեպ նրա ամբարտախան խոսքերի պատճառով*, ըստ Դան.11:36.

Հայտն.20:5-ում Քրիստոսի վերադարձն ուղեկցվում է Քրիստոսով մեռելների հարությամբ, որը կոչվում է *առաջին հարություն*: *Երանի և սուրբ են նրանք, ովքեր մասնակցում են առաջին հարությանը, քանի որ երկրորդ մահը նրանց վրա գորություն չունի:*

Դան 12:2 *Երկրի փոշու մեջ քնածներից շատերը արթնանալու են, ոմանք՝ հավիտենական կյանքի համար, ոմանք՝ նախատինքի ու հավիտենական ամոթի:*

2ա- **Երկրի փոշու մեջ քնածներից շատերը կարթնանան, ոմանք՝ հավիտենական կյանքի համար,**

Նախ նկատենք, որ սովորական սովորության մեջ մահացածները լավ են քնում **երկրի փոշու մեջ** և ոչ թե հրաշալի դրախտում կամ վառվող դժոխքում, ինչպես սովորեցնում և հավատում են կեղծ քրիստոնեական կամ հեթանոսական կրոնները: Այս պարզաբանումը վերականգնում է մահացածների իրական կարգավիճակը, ինչպես ուսուցանվում է Ժող.9:5-6-10-ում. *Բոլոր նրանց համար, ովքեր ապրում են այնտեղ, հույս կա. և նույնիսկ կենդանի շունն ավելի լավ է, քան սատկած առյուծը: Ապրողները, փաստորեն, գիտեն, որ կմահանան. բայց մահացածները ոչինչ չգիտեն, և նրանց համար այլևս վարձատրություն չկա, քանի որ նրանց հիշատակը մոռացված է: Եվ նրանց սերը, նրանց ատելությունը և նախանձը արդեն ոչնչացել են. և նրանք այլևս երբեք որևէ դեր չեն ունենա արևի տակ արված որևէ բանում : ... Ինչ էլ որ ձեր ձեռքը գտնի, որ անելու է ձեր ուժով, արեք դա. քանի որ չկա գործ, ոչ միտք, ոչ գիտելիք, ոչ իմաստություն, դժոխքում, ուր դու գնում ես: (Մահացածների նստավայրը , որը **երկրի փոշին** է):*

Մահից հետո միտք չկա, քանի որ միտքը ապրում է մարդու ուղեղում միայն այն ժամանակ, երբ նա դեռ կենդանի է և սնվում է իր սրտի բարախյունով ուղարկված արյունով: Եվ այս արյունն ինքնին պետք է մաքրվի թոքային շնչառության միջոցով: Աստված երբեք այլ բան չասաց, քանի որ անհնազանդության պատճառով մեղավոր դարձած Ադամին ասաց Ծննդ. 3:19-ում. « **Քո դեմքի քրտինքով հաց կուտես, մինչև վերադառնաս այն երկիրը, որտեղից քեզ վերացրել են. որովհետև դու հող ես, և հող կվերադառնաս** : Մահացածների այս ոչնչության վիճակը հաստատելու համար մենք կարդում ենք Սաղմոս 30.9-ում. *Ի՞նչ էք շահում իմ արյունը թափելով և ինձ փոսր իջնելով: Փռչին գովե՞լ է քեզ: Արդյո՞ք դա խոսում է ձեր հավատարմության մասին: Ո՛չ, որովհետև դա չի կարող ըստ Սաղմոս 115:17. Մահացածները չեն, որ տոնում են Տիրոջը, ոչ ոք չի իջնում լռության վայր: Բայց դա չի խանգարում Աստծուն, որ կարողանա նորից ծնել մի կյանք, որը նախկինում գոյություն ուներ, և հենց այս արարիչ ուժն է նրան դարձնում Աստված և ոչ թե հրեշտակ կամ մարդ:*

Երկու ուղիներն ունեն երկու վերջնական արդյունք, և Rev.20-ը մեզ ասում է, որ դրանք բաժանված են յոթերորդ հազարամյակի *հազար տարիներով* : Մինչ ամբողջ մարդկային կյանքը անհետանում է երկրի երեսից այս *հազար տարվա սկզբին* , ընկածները հարություն կառնեն միայն սրբերի և Հիսուս Քրիստոսի կողմից իր սելեստիալ թագավորության դատաստանից հետո: ^{7-րդ} *փողին կցված այս հաղորդագրությամբ Հայտն .11:18-ը հաստատում է, ասելով. Ազգերը բարկացած էին. և եկել է քո բարկությունը , և եկել է ժամանակը դատելու մեռելներին , վարձատրելու քո ծառաներին՝ մարգարեներին, սուրբերին և քո անունից վախեցողներին՝ փոքր ու մեծ, և ոչնչացնել նրանց, ովքեր կործանում են երկիրը* : Այս համարում մահացածների դատաստանը տանում է Աստծուն հարություն առնելու, նախ իր հավատարիմ մեռած ընտրյալներին, որպեսզի նրանք կարողանան դատել մահացած ամբարիշտներին:

2բ- *իսկ մյուսները՝ նախատինքի, հավիտենական ամոթի համար:*

Հավերժությունը կպատկանի միայն ապրողներին: Վերջին դատաստանի ժամանակ նրանց վերջնական ոչնչացումից հետո *ընկածների նախաստիներն* ու ամոթը կմնան միայն ընտրյալների, հրեշտակների և Աստծո հավերժ հիշողության մեջ :

Դան 12:3 *Նրանք, ովքեր հասկանում են, կփայլեն ինչպես երկնքի պայծառությունը, և նրանք, ովքեր արդարություն են սովորեցնում շատերին, աստղերի պես կփայլեն հավիտյանս հավիտենից:*

3ա- *Նրանք, ովքեր խելացի են, կփայլեն ինչպես երկնքի շքեղությունը*

Քանականությունը մարդուն վեր է դասում կենդանիներից: Այն բացահայտվում է տրամաբանելու, փաստերի դիտարկմամբ կամ պարզ ենթադրություններով եզրակացություններ անելու ունակությամբ: Եթե մարդիկ ըմբոստ չլինեին Աստծո տված ազատության մեջ, բանականությունը ողջ մարդկությանը կառաջնորդեր Աստծո գոյության և նրա օրենքների նույն ճանաչմանը: Քանի որ Մովսեսից ի վեր Աստված գրավոր արձանագրել է մարդկանց իր հայտնության ամենակարևոր իրադարձությունները: Ահա այն երթուղին, որով պետք է հետևել. Միաստվածային հավատքը հայտնվել է երբայական ժողովրդի պատմության մեջ: Նրա վկայությունը և նրա գրությունները, հետևաբար, առաջնահերթություն ունեն այս նույն եզակի Աստծուն վերագրվող բոլոր մյուս գրվածքներից: Այն, որ Աստծո ժողովրդի դեմ պետք է պայքարել, մնում է սովորական հնարավորություն, բայց որ սուրբ գրությունների դեմ պետք է պայքարել, դառնում է դիվային գործ: Հիսուս Քրիստոսի կողմից հաստատված հավատքն իր աղբյուրներն ու հղումները վերցնում է հին ուխտի երբայերեն սուրբ գրություններից, ինչը նրան տալիս է օրինականություն: Սակայն հռոմեական կաթոլիկ վարդապետությունը չի հարգում այս սկզբունքը, այդ իսկ պատճառով ոչ այն, ոչ էլ իսլամի Դուրանը չեն կարող հավակնել, որ իրենք կենդանի Աստված են, ստեղծողն այն ամենի, ինչ ապրում և գոյություն ունի: Հիսուսը հաստատեց սկզբունքը՝ հիշեցնելով Հովհաննես 4.22-ում, որ *փրկությունը գալիս է հրեաներից . մենք երկրպագում ենք այն, ինչ գիտենք, քանի որ փրկությունը գալիս է հրեաներից :*

Ընտրյալների այս առաջին խմբում Աստված նշանակում է մարդկանց, ովքեր փրկվել են առանց հատուկ գիտելիքների, քանի որ Ադամից և Եվայից ի վեր իրենց կյանքը վտանգի տակ է դրվել իրենց հավատարմությունը. և սա մինչև 1843 թվականը: Նրանք փրկված են, որովհետև նրանց գործերը վկայում էին իրենց խելացիության և աստվածային օրենքների ընդունման մասին, որը դրսևորվում էր նրանց հնազանդությամբ: Այս խմբում ամենահավատարիմ և **խաղաղ բողոքականները** մինչև 1843 թվականի գարունը օգուտ քաղեցին Աստծո համբերությունից, ով միայն այդ օրվանից պարտադիր դարձրեց իր սուրբ շաբաթ օրը: Հայտն.2:24-25-ը կհաստատի այս բացատրությունը. *Ձեզ, բոլոր մյուսներին Թյուստիում, ովքեր չեն ընդունում այս վարդապետությունը , և ովքեր չեն ճանաչում Սատանայի խորքերը, ինչպես իրենք են անվանում , ասում են ձեզ. Ձեզ վրա որևէ այլ բեռ մի դրեք. միայն պահիր այն, ինչ ունես, մինչև ես գամ:*

3բ- *և նրանք, ովքեր արդարություն են սովորեցնում բազմությանը, աստղերի պես կփայլեն հավիտյանս հավիտենից:*

Այս երկրորդ խումբը առանձնանում է սրբացման բարձր մակարդակի պատճառով, որը ներկայացնում է երկրի վրա 1843 թվականից ի վեր: Ընտրվել է հավատքի փորձության միջոցով, որը սկզբում հիմնված է Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի հույսի վրա, հաջորդաբար 1843 թվականի գարնանը և 1844 թվականի աշնանը, Աստծո կողմից նրա սրբացումը պաշտոնականացվեց Շաբաթի վերականգնմամբ, որը նա կրկին կիրառեց՝ երկար դարերի խավարից, մոռացությունից և արհամարհանքից հետո: նրան:

Երկու խմբերի այս բաժանման մեջ նրանց տարբերվողը նրանց վիճակն է Աստծո արդարության հանդեպ, նրանց կարգավիճակը նրա տասը պատվիրանների և նրա մյուս առողջության և այլ արարողությունների նկատմամբ: Ելից 20:5-6-ի իր սկզբնական տեքստում Հռոմի կողմից ջնջված երկրորդ պատվիրանը հատակորեն բացահայտում է այն կարևորությունը, որ Աստված տալիս է իր պատվիրաններին հնազանդվելուն, և նա հիշեցնում է երկու ուղիներն ու երկու հակադիր վերջնական ճակատագրերը. ... *Ես նախանձ եմ : Աստված, ով պատժիր հայրերի անօրինությունը երեխաների վրա մինչև երրորդ և չորրորդ սերունդ նրանց վրա, ովքեր ատում են ինձ և խախտում են իմ պատվիրանները, և ողորմիր նրանց, ովքեր սիրում են ինձ և պահում են իմ պատվիրանները մինչև հազար սերունդ :*

մեր երկրային ստեղծագործության մեջ *աստղերի* գոյության պատճառը : Նրանք գոյության պատճառ ունենին միայն Աստծո կողմից ընտրված երկրային ընտրյալների խորհրդանիշ ծառայելու համար. և դա Ծննդ.1:17-ն է, որը հայտնում է նրանց պատգամը. *Աստված նրանց դրեց երկնքի տարածության մեջ, որպեսզի յույս տա երկրին: Այնուհետև Աստված օգտագործում է դրանք՝ ցույց տալու Աբրահամին իր սերունդների բազմությունը Ծննդ. 15:5-ում. Համարիր երկնքի աստղերը, եթե կարող ես դրանք համարել. այդպիսիք կլինեն քո սերունդները:*

աստղերի կարգավիճակը կարող է փոխվել՝ կախված փրկագնված հավատացյալի կատարած աշխատանքներից: Իր անհնազանդությունից հոգեպես ընկնելով՝ *աստղն ընկնում է , ընկնում է երկնքից :* Պատկերը կներկայացվի 1843 թվականին բողոքական ^{հավատքի անկումը պատկերելու համար}, որը հայտարարվել է իրական երկնային նշանով 1833 թվականին, Հայտն.6:13-ի 6-րդ կնիքում . *աստիկ քամուց ցնցված թզենին դեն է նետում իր կանաչ թզերը:* Եվ կրկին Հայտն.12:4-ում. *Նրա պոչը քաշեց երկնքի աստղերի մեկ երրորդը և նետեց գետին:* Այս հաղորդագրությունը թարմացնում է Դան.8:10-ը. *Նա բարձրացավ երկնքի բանակ, և նա իջեցրեց այդ բանակի մի մասը և աստղերը երկրի վրա, և նա տրորեց նրանց :* Հոգին հռոմեական պապական ռեժիմին վերագրում է փրկագնված հավատացյալների մեկ երրորդի հոգևոր անկումը. խաբված մարդիկ, ովքեր ապարդյուն կհավատան Քրիստոսի փրկությանը և կպահանջեն նրա արդարությունը:

Դան 12:4 Դու, Դանիել, գաղտնի պահիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վերջի ժամանակը: Այնուհետև շատերը կկարդան այն, և գիտելիքները կավերանան:

4ա- Այս *վերջի ժամանակը* գիտի մի քանի հաջորդական փուլեր, բայց այն սկսվեց, պաշտոնապես, 1843 թվականի գարնանը Դան.8:14-ում նախապես գրված աստվածային հրամանագրի կիրառման մեջ մտնելով . *արդարացված*

. 1994 թվականին վերջի երկրորդ դարաշրջանը նշանավորվեց համընդհանուր արվենտիստական ինստիտուտի դատապարտմամբ: 1843 թվականից ի վեր Դանիելի գիրքը կարդացվել է, բայց այն երբեք ճիշտ չի մեկնաբանվել այս աշխատությունից առաջ, որը ես դեռ պատրաստում եմ 2021 թվականին, և սա 2020 թվականից: Հետևաբար, այս ամսաթիվն է, որը նշանավորում է նրա **գիտելիքների գազաթնակետը** և, հետևաբար, այնտեղ, **Վերջի** իսկական վերջին ժամանակը, որը կավարտվի Հիսուս Քրիստոսի ճշմարիտ վերադարձով, հայտնի և սպասված, 2030 թվականի գարնանը: Մենք տեսնում ենք, որ այս 2020 թվականն արդեն լավ նշանավորվել է Աստծո կողմից: քանի որ ողջ մարդկությանը հարվածել է Covid-19 վիրուսի մահացությունը, որը հայտնվել է Չինաստանում 2019 թվականին, իսկ պապական կաթոլիկ Եվրոպայում՝ միայն 2020 թվականից: 2021 թվականին վիրուսները մուտագիա են ունենում և շարունակում են հարվածել մեղավոր ու ապստամբ մարդկությանը:

Հավատի աղվենտիստների թեստը նկարագարված

12:5 *Ես՝ Դանիելս, նայեցի, և ահա երկու ուրիշ տղամարդիկ կանգնած էին, մեկը գետի այս կողմում, իսկ մյուսը՝ գետի մյուս կողմում:*

5ա- Հիշի՛ր. Դանիելը գտնվում է «Հիդեկել» գետի ափին, Վագրը, այս մարդակերը: Սակայն գետի երկու կողմերում երկու տղամարդ կա, ինչը նշանակում է, որ մեկը կարողացել է անցնել այն, իսկ մյուսը պատրաստվում է դա անել: Արդեն Դան.8:13-ում տեղի ունեցավ քննարկում երկու սրբերի միջև.

12:6 *Նրանցից մեկն ասաց կտավով մարդուն, որը կանգնած էր գետի ջրերի վերևում. Ե՛րբ է լինելու այս հրաշքների վերջը:*

6ա- Դան.8:14-ում սրբերի հարցերը Աստծուց ստացել էին 2300-ի երեկո-առավոտյան պատասխանը, որը որոշեց 1843 թվականը: Մոտեցումը կրկնվում է այստեղ և հարցն այս անգամ վերաբերում է աշխարհի վերջին. այն պահը, երբ մարգարեությունը կդադարի օգտակար լինել: Հարցը տրվում է Քրիստոսին, որը ներկայացնում է *սպիտակեղեն հագած այս մարդը*, ով կանգնած է *գետի վերևում* և դիտում է այն մարդկանց անցումը: Աստված օգտագործում է Կարմիր ծովի հատման պատկերը, որը փրկեց երբայեցիներին, բայց խեղդեց նրանց եգիպտացի թշնամիներին:

12:7 *Ես լսեցի, որ կտաւ հագած մարդը կանգնած էր գետի ջրերի վերևում. նա բարձրացրեց իր աջ և ձախ ձեռքը դեպի երկինք, և նա երդվեց նրանով, ով հավիտյան է սպրում, որ դա կլինի մի ժամանակ և ժամանակներ և կես ժամանակ, և որ այս ամենը կավարտվի, երբ ժողովրդի ուժը սուրբը ամբողջովին կկոտորվի:*

7ա- *Եվ ես լսեցի կտավ հագած մարդուն, որը կանգնած էր գետի ջրերի վերևում. նա իր աջ և ձախ ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք,*

Իրավարարի պաշտոնում Հիսուս Քրիստոսը բարձրացնում է իր օրհնության աջ ձեռքը և պատժող ձախ ձեռքը դեպի երկինք՝ հանդիսավոր հայտարարություն անելու համար:

7բ- *և նա երդվեց նրանով, ով սպրում է հավիտյան, որ դա կլինի ժամանակի, ժամանակի և կես ժամանակի ընթացքում*

Վկայակոչելով պապական թագավորության մարգարեական տեւողությունը՝ Քրիստոսը ցույց է տալիս և հիշեցնում իր դատավճիռը, որը նախկինում դատապարտում էր իր եկեղեցուն տառապելու պապական ռեժիմի բռնություններին և դրան նախորդող բարբարոսների արշավանքների անեծքին. Սա 321 թվականի մարտի 7-ից ի վեր շաբաթ օրը թողնելու պատճառով: Ադվենտիստական փորձությունների ժամանակ հավատացյալներն այսպիսով զգուշացվում են: Բայց երկրորդ պատճառը ստիպում է Աստծուն առաջ բերել այս պապական թագավորությունը. սա նրա սկզբի տարեթիվն է՝ 538 թ. Ընտրությունը խելամիտ է, քանի որ այս 538 թվականը հիմք կձառայի այն հաշվարկների համար, որոնք մեզ կառաջարկի մարգարեությունը՝ ներկայացնելով մեզ մարգարեական նոր տեւողություններ 11-րդ և 12-րդ հատվածներում:

7c- *և որ այս բոլոր բաները կվերջանան, երբ սուրբ ժողովրդի ուժը լիովին կոտրվի*

մեծ աղետի վերջում ընտրյալները կհայտնվեն բնաջնջվելու, երկրի երեսից վերանալու եզրին. նշում է ճշգրտությունը. *ամբողջովին կոտրված է* :

12:8 *Լսեցի, բայց չհասկացայ. և ես ասացի. «Տե՛ր իմ, ի՞նչ է լինելու այս բաների արդյունքը»:*

8ա- Խեղճ Դանիել: Եթե նրա գրքի ըմբռնումը դեռևս առեղծված է 2021 թվականին ապրողների համար, ապա որքան անհասանելի և անօգուտ էր այս հասկացողությունը իր փրկության համար:

12:9 *Նա ասաց. «Գնա, Դանիել, որովհետև այս խոսքերը գաղտնի և կնքված կլինեն մինչև վերջի ժամանակը»:*

9ա- Հրեշտակի պատասխանը Դանիելին սոված կթողնի, բայց դա հաստատում է մարգարեության ուշ կատարումը, որը վերապահված է քրիստոնեական դարաշրջանի *ախարտի ժամանակին* :

12:10 *Ծառերը կմաքրվեն, կսպիտակվեն և կգտվեն. ամբարիշտները չարիք կանեն, և ամբարիշտներից ոչ ոք չի հասկանա, բայց խելք ունեցողները կհասկանան:*

10ա- *Ծառերը կմաքրվեն, կսպիտակվեն և կմաքրվեն*

Այստեղ կրկնելով Դան.11:35-ի խոսքի ճշգրիտ մեջբերումը, հրեշտակը հաստատում է ամբարտավան և բռնակալ **թագավորի պապական ինքնությունը, ով իրեն վեր է դասում բոլոր աստվածներից** և նույնիսկ մեկ ճշմարիտ **Աստծուց**, հատված 36-ում:

10բ- *ամբարիշտները չարիք կանեն, և ամբարիշտներից ոչ ոք չի հասկանա, հունական մեղքի « արույրի » և հռոմեական ուժի « երկայթի »* երկարաձգմամբ մինչև Քրիստոսի վերադարձը: . Չարերին կրկնակի կխանգարեն հասկանալու համար. նախ՝ նրանց անձնական անտարբերությունը, և երկրորդ՝ Աստծո կողմից տրված *մոլորության գորությունը*, որը նրանց *հնարավորություն է տալիս հավատալ ստությանը*, համաձայն 2 Թեսաղ.2:11-12. *Նաև Աստված նրանց գորություն է ուղարկում. շփոթության, որպեսզի նրանք հավատան ստին*, որպեսզի նրանք, ովքեր չեն հավատում ճշմարտությանը, բայց հանույք են ստանում անիրավությունից, կարող են դատապարտվել :

10c- *բայց նրանք, ովքեր հասկացողություն ունեն, կհասկանան:*

Այս օրինակը ապացուցում է , որ հոգևոր *ինտելեկտը* Աստծո կողմից տրված հատուկ պարգև է, բայց դրան նախորդում է բոլոր նորմալ մարդկանց տրված հիմնական *բանականության լավ օգտագործումը*: Որովհետև նույնիսկ այս ստանդարտում մարդիկ կրթությունն ու դրա դիպլոմները շփոթում են *խելացիության հետ* : Այսպիսով, ես հիշում եմ այս տարբերությունը. հրահանգը թույլ է տալիս տվյալները մուտքագրել մարդու հիշողության մեջ, բայց միայն *բանականությունը* թույլ է տալիս դրանց լավ և իմաստուն օգտագործումը:

Դան 12:11 *Այն ժամանակից, երբ մշտական գոհը կրատարի, և զարշելի ամայություն հաստատվի, հազար երկու հարյուր իննսուն օր կլինի:*

11ա- *Այն ժամանակից, երբ դադարում է հավերժական գոհաբերությունը*

գոհաբերություն» —բառը բնօրինակ եբրայերեն տեքստում չկա: Եվ այս ճշգրտությունը վճռորոշ է, քանի որ այս *հավերժականը* վերաբերում է Հիսուս Քրիստոսի սելեստիալ քահանայությանը: Վերաբարտադրելով իր բարեխոսությունը երկրի վրա՝ Պոպերը Հիսուս Քրիստոսից հանում է իր ընտրյալների մեղքերի համար միջնորդի դերը:

Այս յուրացված գուգահեռ երկրային ծառայությունը սկսվում է 538 թ. ամսաթիվը, երբ Վիգիլիոս I-ը՝ տիտղոսով առաջին պապը, հաստատվեց Հռոմում, Լատերանյան պալատում, Կաելիոս լեռան վրա (երկնքում):

11բ- *և որտեղ զարշելի ամայություն կհաստատվի*

Այսինքն՝ սկսած 538 թվականից, այն ամսաթվից, երբ *սկսվում է* Դան.9:27-ում նշված պապական հռոմեական թագավորությունը. **ամայի պղծություններ, նույնիսկ մինչև կործանում, և այն կկործանվի** [համաձայն] *որոշվածի՝ ամայի* [երկրում] :

538 թվականն ուղղված այս հատվածում Հոգին ուղղված է միայն պապական Հռոմին, ինչը բացատրում է «զարշելի» բառի եզակիացումը: Դան.9:27-ում այդպես չէր, որտեղ ներգրավված էին Հռոմի երկու փուլերը՝ հեթանոսական և ապա՝ պապական:

Եկեք նկատենք երկու բաների այս հատվածում իմբավորման հետաքրքրությունն ու կարևորությունը. Դան. 8:11-ում « *հավերժականի համիշտակումը* » և *պապական «թևը* », որն իր մեջ է կրում « *զզվելի ամայությունը* »: 9:27: Այս երկու գործողությունները կապելով նույն 538 թվականի և մինչև նույն էության հետ՝ Հոգին հաստատում և ապացուցում է, որ այդ չարագործությունների հեղինակն իսկապես հռոմեական պոպերն է:

Դան.11.31-ում հունական թագավոր Անտիոքոս 4-ում վերագրվող գործողությունը մեզ ներկայացրեց այն բնորոշ մոդելը, որն Աստված անվանում է « *ամայացման զարշելիություն* »: Popery-ն այն վերաբարտադրում է, բայց 1260 երկար արյունոտ տարիներով:

11c- *կլինի հազար երկու հարյուր իննսուն օր:*

Որպեսզի նշված մարգարեական տեւողությունները, որոնք վերաբերում են վերջի ժամանակին, անկեղծելի դարձնեն, միավորը դրվում է Դանիելի բոլոր մարգարեությունների թվից առաջ. *օրեր 1290 ; օր 1335* (հաջորդ հատված); Դան.8:14՝ ***երեկո-առավոտ 2300*** ; և արդեն Դան.9:24. շաբաթներ 70.

Մենք միայն շատ պարզ հաշվարկ ունենք կատարելու՝ 538 + 1290 = 1828:

1828 թվականի այս տարեթվի շահագրգռվածությունը աղվենտիստական իրադարձությանը համընդհանուր բնույթ տալն է, քանի որ այն ուղղված է աղվենտիստների կոնֆերանսների հինգ տարիներից երրորդին, որոնք անցկացվել են Լոնդոնի Ալբերտի պարկում՝ Անգլիայի թագավորական ընտանիքի ներկայությամբ:

Դան 12:12 *Երանի նրան, ով սպասում է և գալիս է մինչև հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օր:*

12ա- Միայն այս համարն է, որը մեզ տալիս է այս երկու մարգարեական տևողության իմաստը: Թեման Քրիստոսի վերադարձին սպասելն է, բայց կոնկրետ սպասումը, որը հիմնված է Աստվածաշնչի կողմից տրված թվային առաջարկությունների վրա: Նոր հաշվարկ է անհրաժեշտ . ուղղված 1843 և 1844 թվականներին, որոնք հենց Հիսուս Քրիստոսի փառահեղ վերադարձի երկու հաջորդական ակնկալիքների պատճառն էին ԱՄՆ, հետևաբար՝ երկիր: Բողոքական.

«Վագր» գետի հատման պատկերում մարդկային հոգիներ ուտող վագրը այս 1843-1844 թվականներն են, որոնք ստիպում են անարգ բողոքականին հոգևոր կյանքից անցնել հոգևոր մահվան: Մյուս կողմից, նա, ով անցել է փորձությունը, դուրս է գալիս կենդանի և Աստծո կողմից օրհնված այս վտանգավոր անցումից: Նա Աստծուց հատուկ երանություն է ստանում. « *Երանի նրան, ով* հասնում է 1873 թ. »

12:13 *Իսկ դու, քայլի՛ր դեպի քո վերջը. դու կհանգստանաս, և օրերի վերջում կկանգնես քո ժառանգության համար:*

13ա- Դանիելը կբացահայտի առաջին հարությունից հետո, որտեղ նա հարություն կառնի, այն բոլոր բաների իմաստը, որ նա փոխանցեց մեզ: Բայց դեռևս կենդանի աղվենտիստների համար նրա ուսմունքը դեռ կլրացվի Հովհաննեսի Ապոկալիպսիսում պարունակվող հայտնություններով:

Դանիելի գիրքը լավ է թաքցնում իր հսկայական հարստությունը: Մենք նշել ենք խրախուսման դասերը, որոնք Տերն ուղղում է հենց վերջին օրերի իր ընտրյալներին, քանի որ այս վերջին օրերը կվերադառնան վախի և անապահովության նորմերին, որոնք գերակշռել են երկրի վրա մարդկության ողջ պատմության ընթացքում: Եվս մեկ անգամ, բայց վերջինը, ընտրված պաշտոնյաները կառանձնացվեն և պատասխանատվության կենթարկվեն այն դժբախտությունների համար, որոնք կպատահեն Երրորդ համաշխարհային պատերազմից ապստամբ վերապրածներին, որոնք հայտարարվել են Դան.11:40-45 և Հայտ.9:13-ում: Եզեկիել 14-ը ներկայացնում է հավատքի ստանդարտ մոդելները՝ Նոյը, Դանիելը և Հոբբը: Նոյի նման մենք ստիպված կլինենք փախչել և դիմակայել աշխարհի մտքի հոսանքին՝ կառուցելով Աստծուն հավատարմության մեր տապանը: Դանիելի նման՝ մենք պետք է ամուր հավատարիմ մնանք մեր պարտականությունները կատարելու՝ որպես ընտրված պաշտոնյաներ՝ հրաժարվելով կեղծ կրոնի կողմից հաստատված չափանիշներից: Եվ ինչպես Հոբբը, մենք ստիպված կլինենք ընդունել ֆիզիկապես և հոգեպես տառապանքը, երբ Աստված դա թույլ տա՝ առավելություն ունենալով Հոբբի նկատմամբ. նրա փորձառությամբ մենք իմացանք, թե ինչու է Աստված թույլ տալիս այդ փորձությունները:

Դանիելի գիրքը նաև թույլ տվեց մեզ ավելի լավ հասկանալ անտեսանելի երկնային կյանքը: Մա՛ բացահայտելով Գաբրիել անունով այս կերպարին, անուն, որը նշանակում է «Աստծո երեսը տեսնողը»: Նա ներկա է աստվածային փրկության ծրագրի բոլոր կարևոր առաքելություններին: Եվ մենք պետք է գիտակցենք, որ Աստծո սելեստիալ արքայությունում նա և բոլոր բարի հրեշտակները զրկված են եղել Միքայելի՝ Աստծո հրեշտակային արտահայտությունից, նրա երկրային մարմնավորման ընթացքում, այն է՝ 35 տարի: Միրո մեծ կիսման մեջ Միքայելը նույնպես կիսում է իր հեղինակությունը՝ համաձայնելով լինել միայն « գլխավոր առաջնորդներից մեկը »: Բայց Գաբրիելը նրան ներկայացրեց նաև ընտրյալների մեջ ընտրյալ Դանիելին՝ որպես « ձեր ժողովրդի առաջնորդ »: Եվ Դան.9-ը մեզ շատ պարզ է հայտնում այն ամենը, ինչ Հիսուսը գալիս է իրագործելու՝ փրկելու իր հավատարիմ ընտրյալներին: Այսպիսով, աստվածային փրկության նախագիծը հստակորեն հայտարարվում է, այնուհետև իրականացվել է ապրիլի 3-ին, 30-ին, Հիսուս Քրիստոսի խաչելությամբ:

Դանիելի գիրքը ցույց տվեց մեզ, որ հավատքը կարող է դրսևորվել միայն մեծահասակների կողմից: Եվ որ ըստ Աստծո՝ երեխան չափահաս է դառնում տասներեք տարին լրանալուն պես: Այսպիսով, մենք կարող ենք տեսնել միայն մանկական մկրտության և կրոնական ծննդյան ժառանգության դառը պտուղը բոլոր կեղծ կրոններում: Հիսուսն ասաց Մարկոս 16.16-ում. *Նա, ով հավատում և մկրտվում է, կփրկվի. ով չի հավատում, կդատապարտվի* : Այսպիսով, սա նշանակում է, որ մկրտությունից առաջ հավատքը պետք է ներկա և դրսևորվի: Մկրտությունից հետո Աստված փորձեց նրան: Նաև Դանիելում հայտնված մեկ այլ մարգարիտ՝ Հիսուսի այս խոսքերը Մատթ.7.13-ից հաստատված են. *Մտեք նեղ դռնով : Որովհետև լայն է դուռը, լայն է ճանապարհը, որը տանում է դեպի կործանում և շատերն են անցնում այդ ճանապարհով* . և նաև Մատթ.22:14-ում. *Որովհետև շատերն են կանչված, բայց քչերն են ընտրված* . համաձայն Դան.7:9, *տասը միլիարդ* Աստծուն հաշիվ տալու միայն *մեկ միլիոնի համար փրկագնված ընտրյալներից* փրկվեցին, որովհետև նրանք իսկապես լավ *կժառայեն* Արարիչ Աստծուն՝ Քրիստոսով Մուրբ Հոգով:

Գլուխ 12-ը հենց նոր հիմք դրեց «Ապոկալիպսիս» գրքի կառուցվածքին՝ հիշելով 538, 1798, 1828, 1843-1844 թվականները, որոնք թաքնված և առաջարկված, բայց հիմնարար են Ապոկալիպսիսի ժամանակի բաժանման համար, և 1873 թվականը: Մեկ այլ ամսաթիվ՝ 1994 թ. կառուցված լինի ոմանց դժբախտության և մյուսների երջանկության համար:

Ներածություն մարգարեական սիմվոլիզմին

Աստվածաշնչյան բոլոր առակներում Հոգին օգտագործում է երկրային տարրեր, որոնց որոշակի չափանիշները կարող են խորհրդանշել անանուն էակներ, որոնք ներկայացնում են ընդհանուր չափանիշներ: Հետևաբար, օգտագործված յուրաքանչյուր խորհրդանիշ պետք է քննվի իր բոլոր առումներով, որպեսզի դրանից քաղենք Աստծո կողմից թաքցրած դասերը: Օրինակ վերցրեք « ծով » բառը : Ըստ Ծննդ.1:20-ի՝ Աստված այն բնակեցրեց ամեն տեսակի կենդանիներով՝ անթիվ ու անանուն: Նրա միջավայրը ճակատագրական է այն մարդու համար, ով ապրում է օդում շնչելով: Այսպիսով, այն դառնում է մահվան խորհրդանիշ մարդու համար, ով, իրավամբ, կարող է նաև վախենալ իր աղիությունից, որը երկիրը դարձնում է ստերիլ: Ակնհայտ է, որ այս խորհրդանիշը բարենպաստ չէ մարդկության համար, և նրա մահվան նշանակության պատճառով Աստված իր անունը կտա երբայական արևելի տանկին, որը նախապատկերում է մկրտության ջրերը: Այժմ մկրտել նշանակում է ընկղմվել, խեղդված մեռնել՝ կրկին ապրելու Հիսուս Քրիստոսում: Անարդար ծերունին նորից վեր է կենում՝ կրելով Քրիստոսի արդարությունը: Մենք այնտեղ տեսնում ենք աստվածային արարչագործության մեկ տարրի ողջ հարստությունը՝ *ծովը* : Այս ուսմունքի *ներքո մենք ավելի լավ կհասկանանք*, թե ինչ է Աստված տալիս Դանիել 7.2-3 հատվածի այս հատվածին. *Եվ չորս մեծ գազաններ դուրս եկան ծովից, իրարից տարբեր* : Իմացեք, որ « *երկնքի չորս քամիները* » հուշում են համընդհանուր պատերազմները, որոնք հաղթանակած ժողովուրդներին բերում են գերիշխող իշխանության: Այստեղ « *մեծ ծովը* » *խորհրդանշում է հեթանոս ժողովուրդների մարդկային զանգվածները, որոնք, չհարգելով Աստծուն, նրա աչքում հավասար են « ծովի » կենդանիներին* : « *Երկնքի չորս քամիները* » արտահայտության մեջ « *չորսը* » ներկայացնում է հյուսիս, հարավ, արևելք և արևմուտք ուղղությունների 4 հիմնական կետերը: « *Երկնքի քամիները* » փոխում են երկնքի տեսքը՝ փչելով ամպեր, առաջացնելով փոթորիկներ և անձրև բերելով. մի կողմ հրելով ամպերը՝ նրանք նպաստում են արևի լույսին: Նմանապես, պատերազմներն առաջացնում են մեծ հասարակական քաղաքական փոփոխություններ, հսկայական ցնցումներ, որոնք գերիշխում են Աստծո կողմից ընտրված նոր հաղթական ժողովրդին, բայց առանց նրա օրհնության: Քանի որ նշանակված լինելով որպես « *կենդանի* », նա իրավունք չունի այն օրհնություններին, որոնք նախատեսված են տրվելու ճշմարիտ մարդկանց. նրա հավատարիմ ընտրյալները, ովքեր Ադամից և Եվայից ի վեր քայլում են աստվածային լույսի ներքո, և սա մինչև աշխարհի վերջը: Իսկ ովքե՞ր են նրա ընտրյալները: Նրանք, ում մեջ նա ճանաչում է իր պատկերը, քանի որ մարդը ստեղծվել է Աստծո պատկերով, համաձայն Ծննդ.1:26: Ուշադրություն դարձրեք այս տարբերությունին. մարդը ստեղծված կամ ստեղծվել է Աստծո կողմից՝ իր պատկերով, մինչդեռ կենդանին ստեղծվել է իր շրջակա միջավայրի կողմից՝ ծովային, երկրային կամ երկնային՝ Աստծո կողմից տրված հրամանով: Բայի ընտրությունը նշում է կարգավիճակի տարբերությունը:

Որպես երկրորդ օրինակ՝ վերցնենք « երկիր » բառը: Ըստ Ծննդ.1:9-10-ի, այս « երկիր » անվանումը տրվում է «ծովից » դուրս եկած չոր հողին. պատկեր, որը Աստված կշահագործի Rev.13-ում՝ խորհրդանշելու բողոքական հավատքը, որը դուրս է եկել կաթոլիկ հավատքից: Բայց եկեք նայենք «երկրի » այլ կողմերին : Այն բարենպաստ է մարդուն, երբ սնուցում է նրան, բայց անբարենպաստ է, երբ անջրդի անապատի տեսք է ստանում: Հետևաբար, մարդու համար օրհնություն լինելը կախված է երկնքից լավ ջրվելուց: Այս ջրումը կարող է առաջանալ նաև այն գետերից, որոնք անցնում են այն. ահա թե ինչու Աստծո խոսքն ինքնին Աստվածաշնչում համեմատվում է « կենդանի ջրերի աղբյուրի » հետ: Հենց այդ « ջրի » առկայությունը կամ բացակայությունն է որոշում « երկրի » բնույթը , իսկ հոգևորապես՝ մարդու հավատի որակը, որը բաղկացած է 75%-ով ջրից:

Որպես երրորդ օրինակ՝ վերցնենք երկնքի աստղերը: Նախ՝ « արևը », դրական կողմը՝ այն լուսավորում է. ըստ Ծննդ.1:16-ի՝ այն «օրվա » լուսարձակն է , այն տաքացնում և նպաստում է այն բույսերի աճին, որոնցից մարդը պատրաստում է իր կերակուրը: Բացասական կողմն այն է, որ այն այրում է բերքը ավելորդ ջերմության կամ անձրևի բացակայության պատճառով: Գալիլեոն ճիշտ էր, այն գտնվում է մեր տիեզերքի կենտրոնում և նրա համակարգի բոլոր մոլորակները պտտվում են նրա շուրջը: Եվ առաջին հերթին նա ամենամեծն է, Աստվածաշունչը նրան անվանում է « ամենամեծը » Ծննդ.1:16-ում, ամենաթեժը և մատչելի չէ: Այս բոլոր չափանիշները նրան դարձնում են Աստծո կատարյալ կերպարը, ում մեջ կան այս բոլոր հատկանիշները: Ոչ ոք չի կարող տեսնել Աստծուն և ապրել, ավելին, քան նա կարող է իր ոտքերը դնել « արևի վրա »: միակ արական աստղը, մյուսները բոլորը մոլորակներ կամ կանաչի աստղեր են: Նրանից հետո « լուսինը », « փոքրը »: ըստ Ծննդ.1:16-ի, նա գիշերվա, խավարի լուսատուն է, որի վրա նա դեկավարում է: Հետևաբար, « լուսինը » նրա համար միայն բացասական ուղերձ ունի: Թեև այս աստղը մեզ ամենամոտն է, բայց վաղուց պահպանել է իր թաքնված կողմի առեղծվածը: Այն ինքնուրույն չի փայլում, այլ ինչպես բոլոր մյուս մոլորակները, նա մեզ մոտ է ուղարկում առաջադեմ ցիկլով թույլ լույս, որը ստանում է «արևից»: Այս բոլոր չափանիշներով «լուսինը» կատարյալ խորհրդանիշ է, որը ներկայացնում է, առաջին հերթին, հուղայական կրոնը, և երկրորդը, հռոմեական կաթոլիկ պոեզիայի կեղծ քրիստոնեական կրոնը, 538 թվականից մինչև մեր օրերը, և յուրօրեական բողոքականությունը, կալվինիզմը և անգլիկան, 1843 թվականից: Երկնքում կան նաև « աստղեր », որոնք ըստ Ծննդ.1:14-15-17 ունեն երկու դեր, որոնք կիսում են « արևի և լուսնի հետ »: « Դարաշրջանները, օրերն ու տարիները նշելու » և « Երկիրը լուսավորելու » մասին : Նրանց մեծամասնությունը փայլում է միայն մթնոլորտի ժամանակ՝ գիշերը: Դա իդեալական խորհրդանիշ է՝ ներկայացնելու Աստծո ծառաներին՝ ճշմարիտներին, մինչև մարգարեությունը նրանց անկում չվերագրի. ինչը վկայում է նրանց հոգևոր կարգավիճակի փոփոխության մասին: Սա կլինի այն հաղորդագրությունը, որը Աստված կօգտագործի, որպեսզի առաջ բերի քրիստոնեության անկումը հռոմեական ստության գոհը Դան.8:10 և Հայտն.12:4; և համընդհանուր բողոքականության անկումը Հայտն.6:13 և 8:12 հաստատվածներում:

Մեկուսացված՝ «աստղը» նշանակում է կաթոլիկ պապություն Հայտն. 8:10-11-ում, բողոքական հավատքը Հայտն. 9:1-ում; և հավաքեց թագի մեջ մինչև 12-ը, հաղթական Ընտրված ժողովը, Հայտն.12:1-ում: Դան.12.3-ը դրանք նշանակում է որպես « նրանց, ովքեր արդարություն են սովորեցնում բազմությանը », այսինքն՝ « նրանց, ովքեր լուսավորում են երկիրը » Աստծո կողմից տրված լույսով:

Այս հինգ խորհրդանիշները կարևոր դեր կխաղան Ապոկալիպսիսի մարգարեության մեջ: Հետևաբար, դուք կարող եք պրակտիկա վարժվել՝ բացահայտելով թաքնված հաղորդագրությունները, որոնք իրականացվում են ներկայացված խորհրդանիշների չափանիշներով: Բայց ոմանք դժվար կլինեն հայտնաբերել, ուստի Աստված ինքն է ցույց տալիս առեղծվածի բանալին Աստվածաշնչի հատվածներում, ինչպիսիք են « գլուխ և սոչ » բառերը, որոնք կարելի է հասկանալ միայն այն իմաստով, որ Աստված տալիս է նրանց Ես.9-ում. 14, որտեղ կարդում ենք. « Դատավորը կամ երեցր գլուխն է, մարգարեն, ով սուտ է սովորեցնում՝ սոչը »: Բայց 13-րդ համարը գուցա հետաքրքիր առաջարկում է, հետևաբար, նույն իմաստները կրելով՝ « արմատներու նյուղ և եղեգ »: « եղեգ », որը կներկայացնի Հռոմի պապությունը Հայտն.11:1-ում:

Կա նաև թվերի և թվերի խորհրդանշական նշանակություն: Որպես հիմնական կանոն, անման կարգով մենք ունենք.

«1» համարի համար՝ եզակիություն (աստվածային կամ թվային)

«2» թվի համար՝ անկատարություն:

«3» թվի համար՝ կատարելություն:

«4» թվի համար՝ ունիվերսալություն (4 հիմնական միավոր)

«5» թվի համար՝ տղամարդ (արական կամ իգական մարդ):

«6» թվի համար՝ երկնային հրեշտակ (երկնային էակ կամ սուրբանդակ):

«7» թվի համար՝ լիություն: (Նաև՝ Արարիչ Աստծո կնիքը)

Այս ցուցանիշի վերևում մենք ունենք առաջին յոթ հիմնական թվանշանների հավելումների համակցություններ. օրինակներ՝ 8 =6+2; 9 =6+3; 10 =7+3; 11 =6+5 և 7+4; 12 =7+5 և 6+6; 13 =7+6. Այս ընտրությունները հոգևոր նշանակություն ունեն Հայտնության այս գլուխներում քննարկվող թեմաների հետ կապված: Դանիելի գրքում մենք գտնում ենք մեսիական քրիստոնեական դարաշրջանի վերաբերյալ մարգարեական ուղերձները 2, 7, 8, 9, 11 և 12 գլուխներում:

Հովհաննես Առաքյալին հայտնված «Հայտնություն» գրքում գլուխների թվերի խորհրդանշական ծածկագիրը չափազանց բացահայտող է: Զրիստոնեական դարաշրջանը բաժանված է երկու հիմնական պատմական մասի.

Առաջինը, որը կցվում է «2» թվին, ընդգրկում է քրիստոնեական հավատքի վարդապետական «անկատարության» մեծամասնությունը, որը ներկայացնում է 538 թվականից Հռոմի կաթոլիկ պապականը՝ 321 թվականի մարտի 7-ից հեթանոս հռոմեական կայսր Կոնստանտինի կողմից հաստատված կրոնական նորմի ժառանգորդը: ¹ Գլուխ 2-ն ընդգրկում է 94-ից 1843 թվականների ամբողջ ժամանակահատվածը:

Երկրորդ մասը, որը ներկայացված է «3» թվով, վերաբերում է 1843 թվականի «Ադվենտիստների» ժամանակին, մի ժամանակ, երբ Աստված պահանջում է առաքելական վարդապետական «կատարելություն», որը վերականգնվել է Դան.8:14-ում նշված աստվածային հրամանագրով մարգարեացված ծրագրի համաձայն: Այս կատարելությունը աստիճանաբար ձեռք կրերվի մինչև Քրիստոսի վերադարձը, որը սպասվում է 2030 թվականի գարնանը:

7 թվի վերևում 8 թիվը, 2+6, առաջացնում է դիվային գործերի (6) անկատարության (2) ժամանակը: 9 թիվը՝ 3+6, ցույց է տալիս կատարելության ժամանակը (3) և նույնքան դիվային (6): 10 թիվը՝ 3+7, մարգարեանում է կատարելության (3) ժամանակի, աստվածային գործի լրիվության (7) համար:

«11» կամ հիմնականում 5+6 թիվը ուղղված է ֆրանսիական աթեիզմի ժամանակաշրջանին, որտեղ մարդը (5) ասոցացվում է սատանայի հետ (6):

«12» թիվը, այսինքն՝ 5+7, բացահայտում է մարդու (5) կապը Արարիչ Աստծո հետ (7 = լիություն և նրա թագավորական կնիքը):

«13» կամ 7+6 թիվը նշանակում է քրիստոնեական կրոնի լրիվությունը (7)՝ կապված սատանայի հետ (6); պապական առաջինը (*ծով*) և բողոքականը (*ցամաքը*) վերջին օրերին:

«14» կամ 7+7 թիվը վերաբերում է ադվենտիստների աշխատանքին և դրա համընդհանուր ուղերձներին (*Հավերժական Ավետարան*):

«15» թիվը, այսինքն՝ 5+5+5 կամ 3x5, առաջացնում է մարդու (3) կատարելության ժամանակը (5): Դա այն մեկն է, որը նշում է շնորհի ժամանակի ավարտը: Հոգևոր « *ցորենը* » հասունացել է քաղվելու և երկնային գոմերում պահվելու համար: Ընտրյալների նախապատրաստումն ավարտված է, քանի որ նրանք հասել են Աստծո պահանջած մակարդակին:

«16» թիվը վերաբերում է Հայտնությունում, այն ժամանակին, երբ Աստված թափում է « *իր բարկության վերջին յոթ բաժակները* » իր կրոնական թշնամիների՝ անհավատարիմ քրիստոնեության վրա 13-րդ գլխում:

«17» թիվն իր իմաստը, ինչպես նախորդը, վերցնում է այն թեմայից, որ Աստված տալիս է իր մարգարեության մեջ. Հայտնություն 17-ում Աստծո կողմից « *մեծ պոռնիկի դատաստանի* » *խորհրդանիշն է*: Աստվածաշնչում այս խորհրդանշական թվի առաջին օգտագործումը վերաբերում է Չատկի շաբաթին, որը սկսվում է տարվա առաջին ամսվա 10-րդ ^{օրը} և ավարտվում 17-րդ ^{օրը} .

« *Աստծո Գառի* »՝ *Հիսուս Քրիստոսի* մահվան օրերի տառի համաձայն , Պասեքը մարգարեացվել է օրերի ընթացքում՝ Դան.9:24-ից մինչև 27 թվականների « *70 շաբաթների* » 70- ^{րդում} : Հետևաբար, 27-րդ հատվածի 70-րդ շաբաթվա մարգարեությունը ընդգրկում է յոթ տարի 26-33 թվականների միջև ընկած ժամանակահատվածը: գարնանը, « *միջին* » մարգարեական շաբաթվա այս յոթ տարիների ընթացքում, որը նշված է Դան.9:27-ում:

Վերջին իսկական «ադվենտիստների» համար 17 թիվը կվերաբերի հռոմեական կիրակիի 17 դարերի կիրառմանը, մեղք, որը հաստատվել է 321 թվականի մարտի 7-ին: Այս 17 դարերի վերջի տարեդարձը՝ 2021 թվականի մարտի 7-ը, բացեց « *ժամանակը*»: *վերջ* » մարգարեացել է Դան.11:40-ում: Այս « *ժամանակը* » բարենպաստ է այս վերջին նախագգուշական պատժի կատարման համար, որը, նշանակելով Երրորդ համաշխարհային

պատերազմը, նույնպես մարգարեացել է Աստծո կողմից «*վեցերորդ փողով*», որը բացահայտվել է Հայտն. -19 վիբուսը նշում է 2020 թվականը (2020 թվականի մարտի 20-ից մինչև 2021 թվականի մարտի 20-ը) որպես աստվածային պատիժների սկիզբ:

Մեծ Բաբելոնի » պատիժն է :

«19» գլուխը ուղղված է Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձի և մարդկային ապստամբների հետ նրա առնակատման համատեքստին:

«20» գլուխը հիշեցնում է յոթերորդ հազարամյակը, ամայի երկրի վրա, որտեղ բանտարկված է սատանան և դրախտում, որտեղ ընտրյալները դատում են Աստծո կողմից մերժված չար մահացած ապստամբների կյանքն ու գործերը:

«21» գլուխը գտնում է 3x7 սիմվոլիկան, այսինքն՝ աստվածային սրբացման (7) կատարելությունը (3), որը վերարտադրվում է երկրից փրկագնված իր ընտրյալների մեջ:

Այսպիսով, մենք տեսնում ենք, որ մարգարեությունը որպես թեմա է ընդունում ադվենտիզմի ընտրյալը Հայտն. 3, 7, 14 =2x7 և 21 =3x7 (ան դեպի սրբացման կատարելություն):

«22» գլուխը բացում է այն ժամանակը, երբ վերածնված և նորոգված երկրի վրա Աստված դնում է իր գահը և իր հավերժական թագավորության ընտրյալներին:

Ադվենտիզմ

Ուրեմն ովքե՞ր են Աստծո այս որդիներն ու դուստրերը: Մենք կարող ենք դա անմիջապես ասել, քանի որ այս փաստաթուղթը կտա բոլոր ցանկալի ապացույցները, որ այս աստվածային Հայտնությունը Աստծո կողմից ուղղված է «ադվենտիստ» քրիստոնյաներին: Քանի որ ուզենք, թե չուզենք, Աստծո կամքն ինքնիշխան է, և 1843 թվականի գարնանից, երբ Դանիել 8.14-ում մարգարեացված հրամանը ուժի մեջ մտավ, «Յոթերորդ օրվա ադվենտիստ» ստանդարտը եղել է այն բացառիկ ալիքը, որը մինչ այժմ կապում է Աստծուն: և նրա ծառաները: Բայց զգույշ եղիր: Այս նորմը մշտապես զարգանում է, և Աստծո կամքով այս էվոլյուցիայի մերժումը պատճառ է դարձել, որ դրա պաշտոնական ինստիտուցիոնալ ներկայացուցչությունը փսխվի Հիսուս Քրիստոսի կողմից 1994 թվականից ի վեր: Ի՞նչ է ադվենտիզմը: Այս բառը ծագել է լատիներեն «adventus» բառից, որը նշանակում է գալստյան: Հիսուս Քրիստոսին, Հոր փառքի մեջ իր մեծ

վերջնական վերադարձի համար, սպասվում էր 1843թ.-ի գարնանը, 1844թ.-ի աշնանը և 1994թ.-ի աշնանը: Աստծո նախագծում ծրագրված այս կեղծ ակնկալիքները, այնուամենայնիվ, կրում էին իրենց հետ: ողբերգական հոգևոր հետևանքներ նրանց համար, ովքեր արհամարհում էին այս մարգարեական հայտարարությունները և նրանց ակնկալիքները, քանի որ դրանք կազմակերպվել էին ինքնիշխանորեն մեծ Արարիչ Աստծո կողմից: Այսպիսով, յուրաքանչյուր ոք, ով կճանաչի այս փաստաթղթում Հիսուս Քրիստոսի առաջարկած լույսերը, որպես անմիջական հետևանք կդառնա «աղվենտիստ», «յոթերորդ օրվա», եթե ոչ մարդկանց մեջ, դա կլինի Աստծո դեպքում. սա, հենց որ նա թողնի առաջին օրվա կրոնական հանգիստը, որպեսզի կատարի յոթերորդ օրվա մնացած մասը, որը կոչվում է Շաբաթ, որը սուրբ է Աստծո կողմից աշխարհի ստեղծման օրվանից: Աստծուն պատկանելը ենթադրում է լրացնող աստվածային պահանջներ. Շաբաթի հետ ընտրված աղվենտիստը պետք է գիտակցի, որ իր ֆիզիկական մարմինը նույնպես Աստծո սեփականությունն է, և որպես այդպիսին, նա պետք է սնվի և հոգ տանի դրա համար որպես թանկարժեք աստվածային ունեցվածք, մարմնական սրբավայր: Որովհետև Աստված մարդուն սահմանել է Ծննդոց 1.29-ում նրա իդեալական սննդակարգը. « *Եվ Աստված ասաց. ծառի պտուղը և սերմ բերող, սա կլինի ձեր կերակուրը* »:

Աղվենտիստական միտքն անբաժանելի է Աստծո կողմից բացահայտված քրիստոնեական նախագծից: Հիսուս Քրիստոսի վերադարձը հիշատակվում է աստվածաշնչյան բազմաթիվ մեջբերումներում. Սաղմոս 50: 3. *Նրա առջև լափող կրակ է, նրա շուրջը կատաղի փոթորիկ է*»: Սաղմոս 96.13. « *...Տիրոջ առջև. Որովհետև նա գալիս է, որովհետև գալիս է երկիրը դատելու . նա արդարությամբ կդատի աշխարհը, և ժողովրդին՝ ըստ իր հավատարմության:* »; Ես.35:4. « *Ասա նրանց, ովքեր սրտով խռովված են. ահա քո Աստվածը, վրեժը կգա, Աստծո հատուցումը. Նա ինքը կգա և կփրկի քեզ* »: Հու.6:3. « *Իմացե՛ք, եկեք փնտրենք ճանաչել Տիրոջը. նրա գալուստը նույնքան հաստատ է, որքան լուսաբացը: Նա կգա մեզ համար, ինչպես անձրևը , ինչպես գարնանային անձրևը, որը ջրում է երկիրը* »: Նոր ուխտի սուրբ գրություններում կարդում ենք. Մատթ. 21.40. « *Հիմա , երբ այգու Տերը գա , ի՞նչ կանի այս փարձակալներին.* » ; 24:50. « *... այս ծառայի տերը կգա այն օրը, որը չի սպասում, և այն ժամին, որը նա չգիտի* »: 25:31: « *Երբ մարդու Որդին գա իր փառքով , բոլոր հրեշտակներով, նա կնստի իր փառքի գահին.* » ; Jea.7:27. « *Սակայն մենք գիտենք, թե որտեղից է սա գալիս. բայց Քրիստոսը, երբ նա գա , ոչ ոք չի իմանա, թե որտեղից է:* » ; 7:31: « *Ամբողջից շատերը հավատացին նրան և ասացին. « Մի՞թե Քրիստոսը, երբ գա , ավելի շատ հրաշքներ կանի՞, քան սա է արել»:* » ; Եբր. 10:37. « *Մի քիչ էլ. նա, ով պիտի գա, կգա և չի ուշանա* »: Հիսուսի վերջին վկայությունը. Հովհաննես 14:3. « *Եվ երբ գնամ և ձեզ համար տեղ պատրաստեմ , նորից կգամ և ձեզ կվերցնեմ ինձ մոտ , որպեսզի դուք էլ այնտեղ լինեք, որտեղ ես եմ* »: Հրեշտակների վկայությունը. Գործ. 1:11. « *Եվ նրանք ասացին. Գալիլեացիներ, ինչո՞ւ եք դադարում նայել դեպի երկինք: Այս Հիսուսը, որ ձեր միջից երկինք է բարձրացել, կգա այնպես, ինչպես դուք տեսաք, որ նա գնում է երկինք:* »: Մեսիայի աղվենտիստական նախագիծը երևում է. Ես. 61:1-2. « *Տիրոջ՝ Եհովայի ոգին ինձ վրա է, որովհետև Եհովան օձել է ինձ՝*

աղքատներին բարի լուր բերելու համար. Նա ուղարկել է ինձ՝ բժշկելու սրտով կոտորվածներին, գերիներին ազատություն հռչակելու և քանտարկյալներին՝ ազատում. ՅԱՀՎԵ-ի բարեհաճության տարի հռչակելու համար, ... «Այստեղ, կարդալով այս տեքստը Նազարեթի ժողովարանում, Հիսուսը դադարեցրեց իր ընթերցումը և փակեց գիրքը, քանի որ մնացածը վերաբերում էր «*օր. վրեժխնդրությունը*» պետք է իրականացվեր միայն 2003 տարի անց, նրա փառավոր աստվածային վերադարձի համար. «*և վրեժխնդրության օր մեր Աստծուց . մխիթարել բոլոր տառապյալներին.*»

Աղվենտիզմն այսօր ունի բազմաթիվ դեմքեր, և առաջին հերթին՝ պաշտոնական ինստիտուցիոնալ կողմը, որը մերժվեց 1991-ին, վերջին լույսերը, որոնք Հիսուսն առաջարկեց այն՝ այն խոնարհ մարդկային գործիքի միջոցով, որը ես եմ: Մանրամասները, որտեղ անհրաժեշտ է, կհայտնվեն այս փաստաթղթում: Բազմաթիվ այլախոհ աղվենտիստական խմբեր գոյություն ունեն գրված ամբողջ երկրով մեկ: Այս լույսն առաջնահերթորեն ուղղված է նրանց: Նա այն «մեծ լույսն» է, դեպի որին մեր ավագ հոգևոր քույրը՝ Էլեն Ուայթը, ցանկանում էր առաջնորդել աղվենտիստ ժողովրդին: Նա իր աշխատանքը ներկայացրեց որպես «փոքր լույս», որը տանում է դեպի «մեծը»: Եվ իր վերջին հրապարակային ուղերձում, Սուրբ Գիրքը երկու ձեռքում ճոճելով, նա հայտարարեց. «Եղբայրներ, ես ձեզ խորհուրդ եմ տալիս այս գիրքը»: Նրա ցանկությունն այժմ կատարվում է. Դանիելը և Հայտնությունը ամբողջությամբ վերծանվում են աստվածաշնչյան ծածկագրերի խիստ օգտագործմամբ: Կատարյալ ներդաշնակությունը բացահայտում է Աստծո մեծ իմաստությունը: Ընթերցող, ով էլ որ լինես, ես քեզ կոչ եմ անում չգործել անցյալի սխալները, հենց դու պետք է հարմարվես աստվածային ծրագրին, քանի որ Ամենակարողը չի հարմարվի քո տեսակետին: Լույսից հրաժարվելը մահացու մեղք է առանց որևէ դեղամիջոցի. Հիսուս Զրիստոսի թափած արյունը չի ծածկում այն: Փակում եմ այս կարևոր փակագիծը և վերադառնում հայտարարված «*աղետին*».

Նախքան Ապոկալիպսիսի պատմությանը մոտենալը, ես պետք է բացատրեմ ձեզ, թե ինչու են, ընդհանուր առմամբ, Աստծո կողմից ներշնչված մարգարեությունները մեզ՝ մարդկանց համար, առավելագույնս կենսական նշանակություն ունեն, քանի որ դրանց իմացությունը կամ արհամարհանքը կհանգեցնի հավերժական կյանքի կամ մշտական մահվան: Պատճառը հետևյալն է՝ մարդ արարածը սիրում է կայունությունը և որպես այդպիսին՝ վախենում է փոփոխությունից: Հետևաբար, նա պաշտպանում է այս կայունությունը և իր կրոնը վերածում ավանդույթի՝ հրաժարվելով այն ամենից, ինչ իրեն ներկայացնում է նորության մեջ: Ահա թե ինչպես, ի կործանում, առաջինը գործեցին հին աստվածային դաշինքի հրեաները, որոնց Հիսուսը չի վարանում դատապարտել որպես «*Մատանայի ժողովարան*» Հայտն. 2:8 և 3:9: Հավատարիմ մնալով հայրերի ավանդույթին՝ նրանք հավատում էին, որ այդ միջոցով իրենց կհաջողվի պաշտպանել իրենց հարաբերությունները Աստծո հետ: Բայց ի՞նչ է տեղի ունենում այս դեպքում: Մարդն այլևս չի լսում Աստծուն, երբ խոսում է նրա հետ, այլ խնդրում է

Աստծուն լսել, որ նա խոսի: Այս իրավիճակում Աստված այլևս չի գտնում իր հաշիվը, առավել ևս, որ եթե ճիշտ է, որ նա ինքը չի փոխվում իր բնավորության մեջ և իր դատողության մեջ, որը մնում է հավերժ նույնը, ապա ճիշտ է նաև, որ նրա նախագիծն անընդհատ աճում է և անընդհատ փոփոխվող. Այս միտքը հաստատելու համար բավական է մեկ համար. « *Արդարների ճանապարհը նման է փայլուն լույսի, որի պայծառությունն աճում է մինչև օրվա կեսը:* (Հո 4:18)»: Այս հատվածի « *ուղին* » համարժեք է Հիսուս Զրիստոսով մարմնավորված « *ճանապարհին* »: Սա ապացուցում է, որ Զրիստոսի հանդեպ հավատքի ճշմարտությունը նույնպես զարգանում է ժամանակի ընթացքում, ըստ Աստծո ընտրության, նրա ծրագրին համապատասխան: Հավերժության թեկնածուները պետք է Հիսուսի խոսքերին տան այն իմաստը, որին նրանք արժանի են, երբ նա ասաց *նրանց*. Շատերը կարծում են, որ բավական է պահել այն, ինչ սովորել ես սկզբից մինչև վերջ. և սա արդեն ազգային հրեաների սխալն էր և Հիսուսի դասը տաղանդների մասին իր առակում: Բայց սա պետք է մոռանալ, որ ճշմարիտ հավատքը մշտական հարաբերություն է կենդանի Աստծո Հոգու հետ, ով հոգ է տանում իր երեխաներին տալ այս կերակուրը, որը դուրս է գալիս իր բերանից բոլոր ժամանակներում և բոլոր ժամանակներում: Աստծո խոսքը չի սահմանափակվում Աստվածաշնչի սուրբ գրություններով, դրանից հետո մշտապես մնում է կենդանի «*Լոգոսը*», Բանը վայրկենական մարմնացած, Զրիստոսը գործում է Սուրբ Հոգով, որպեսզի շարունակի իր երկխոսությունը նրանց հետ, ովքեր ունեն իրեն: սիրեն և փնտրեն նրան իրենց ամբողջ հոգով: Ես կարող եմ վկայել այս բաների մասին, քանի որ ես անձամբ օգուտ եմ քաղել նոր լույսի այս ներդրումից, որը ես կիսում եմ նրանց հետ, ովքեր սիրում են այն նույնքան, որքան ես: Երկնքից ստացված նորությունը մշտապես բարելավում է մեր ըմբռնումը իր բացահայտված նախագծի վերաբերյալ, և մենք պետք է իմանանք, թե ինչպես որոշել և հրաժարվել հնացած մեկնաբանություններից, երբ դրանք հնանում են: Աստվածաշունչը մեզ հրավիրում է անել այսպես . *ամուր քոնիր բարին*. (1Թվ.5:21)»:

Աստծո դատաստանը շարունակաբար հարմարեցվում է լույսի այս առաջադեմ էվոյուցիային, որը ներշնչված և բացահայտված է իր պատգամների ընտրված ավանդապահներին: Այսպիսով, ավանդույթի նկատմամբ խիստ հարգանքը կորուստ է պատճառում, քանի որ այն թույլ չի տալիս մարդկանց հարմարվել փրկարար ծրագրի էվոյուցիային, որը աստիճանաբար բացահայտվում է մինչև աշխարհի վերջը: Կա մի արտահայտություն, որն իր ողջ արժեքն է ստանում կրոնական տիրույթում, այն է՝ ներկա ժամանակի ճշմարտությունը կամ ներկա ճշմարտությունը : Այս միտքը ավելի լավ հասկանալու համար մենք պետք է նայենք անցյալին, որտեղ առաքյալների ժամանակ մենք ունեինք հավատքի կատարյալ վարդապետություն: Հետագայում, մարգարեացված ծայրահեղ խավարի ժամանակներում, առաքյալների վարդապետությունը փոխարինվեց երկու «*Հոմների*» վարդապետությամբ. կայսերական և պապական, նույն աստվածային նախագծի երկու փուլերը, որոնք պատրաստված են սատանայի համար: Հետևաբար, բարեփոխման աշխատանքը արդարացնում է իր անունը, քանի որ այն ներառում է կեղծ

վարդապետությունների արմատախիլ անելը և առաքելական վարդապետության ոչնչացված բարի սերմերը վերատնկելը: Մեծ համբերությամբ Աստված ժամանակ տվեց, շատ ժամանակ, որպեսզի Իր լույսը վերականգնվի մինչև ամբողջական ավարտը: Ի տարբերություն հեթանոս աստվածների, որոնք չեն արձագանքում, քանի որ նրանք գոյություն չունեն, արարիչ Աստված ապրում է հավերժ, և նա ցույց է տալիս, որ կա, իր արձագանքներով և իր անկրկնելի արարքներով. ի դժբախտություն մարդու՝ դաժան պատիժների քողի տակ: Նա, ով հրամայում է բնությանը, ուղղորդում է կայծակները, որոտներն ու կայծակները, ով արթնացնում է հրաբուխները և ստիպում նրանց կրակ արձակել մեղավոր մարդկության վրա, ով առաջացնում է երկրաշարժեր և ավերիչ ալիքներ առաջացնում, նա նաև նա է, ով գալիս է իր ընտրյալների մտքում շնչալու. իր նախագծի ընթացքը, թե ինչ է պատրաստվում անել, ինչպես նախապես հայտարարել էր, վաղուց: « *Որովհետև Տեր Եհովան ոչինչ չի անում, մինչև որ իր գաղտնիքը չհայտնի իր ծառաներին՝ մարգարեներին* », համաձայն Ամովս 3:7-ի:

Առաջին հայագրը Ապոկալիպսիսին

Յովհաննես՝ Տէր Յիսուս Քրիստոսի առաքեալը, իր ներկայացման մէջ մեզի կը նկարագրէ այն պատկերները, զորս Աստուած կու տայ իրեն տեսիլքի մէջ եւ պատգամները, զոր կը լսէ: Արտաքին տեսքով, բայց միայն արտաքնապէս, Հայտնությունը, հունարէն «apocalupsis» թարգմանությունը, ոչինչ չի բացահայտում, քանի որ այն պահպանում է իր առեղծվածային կողմը, որն անհասկանալի է այն ընթերցող հավատացյալների բազմության համար: Առեղծվածը հուսահատեցնում է նրանց, և նրանք անտեսում են բացահայտված գաղտնիքները:

Աստված դա չի անում առանց պատճառի: Գործելով այս կերպ՝ Նա մեզ սովորեցնում է, թե որքան սուրբ է իր Հայտնությունը և, որպէս այդպիսին, այն նախատեսված է միայն իր ընտրյալների համար: Եվ հենց այստեղ է, որ տեղին է հասկանալի լինել թեմայի շուրջ, նրա ընտրյալները ոչ թե նրանք են, ովքեր այդպէս են պնդում, այլ բացառապէս նրանք, ում ինքը ճանաչում է որպէս իր ծառա, քանի որ նրանք աչքի են ընկնում իրենց հավատարմությամբ և հնազանդությամբ, կեղծ հավատացյալներով: .

« Հիսուս Քրիստոսի հայտնությունը, որը Աստված տվեց նրան, որպէսզի ցույց տա իր ծառաներին այն բաները, որոնք պետք է շուտով կատարվեն, և որը նա հայտնի դարձրեց իր հրեշտակին ուղարկելով իր ծառա Հովհաննեսին, որը վկայեց Աստծո խոսքը և Հիսուս Քրիստոսի վկայությունը. , այն ամենը, ինչ նա տեսավ: (Հայտն. 1:1-2)»:

Այսպիսով, նա, ով հայտարարեց Հովհաննես 14.6-ում. « Ես եմ ճանապարհը, ճշմարտությունը և կյանքը. ոչ ոք չի գալիս Հոր մոտ, բացի ինձանից », գալիս է իր Ապոկալիպսիսի, նրա Հայտնության միջոցով, որպէսզի ցույց տա իր ծառաներին ճշմարտության ուղին, որը թույլ է տալիս նրանց ձեռք բերել հավերժական կյանք՝ առաջարկված և առաջարկված նրա անունով: Հետևաբար, միայն նրանք, ում նա արժանի է համարում ստանալու այն: Իր երկրային ծառայության միջոցով կոնկրետ ցույց տալուց հետո, թե ինչ է կազմում ճշմարիտ հավատքի մոդելը, Հիսուսը կճանաչի նրանց, ովքեր արժանի են իրեն և իր կամավոր քավող գոհաբերությանը, քանի որ նրանք իսկապէս հավատարիմ են մնացել այս օրինակելի ուղուն, որով նա քայլել է նրանցից առաջ: Նրա լիակատար նվիրումը Աստծո ծառայությանն առաջարկվող չափանիշն է: Եթե Վարպետն ասաց Պիղատոսին. « ...Ես աշխարհ եմ եկել ճշմարտության մասին վկայելու... (Հովհաննես 18.37),» այս նույն աշխարհում, նրա ընտրյալները պետք է նույնը անեն:

Յուրաքանչյուր առեղծված ունի իր բացատրությունը, բայց այն ստանալու համար պետք է օգտագործել այն բանալիները, որոնք բացում և փակում են գաղտնիքների հասանելիությունը: Բայց ավաղ մակերեսորեն հետաքրքրասերների համար, գլխավոր բանալին անձամբ Աստվածն է: Հանգստի ժամանակ և ըստ իր անսխալական և կատարյալ արդար դատողության՝ նա բացում կամ փակում է մարդկային բանականությունը: Այս առաջին խոչընդոտը անհասկանալի է դարձնում բացահայտված գիրքը, և ընդհանրապես Սուրբ Գիրքը կեղծ հավատացյալների ընթերցման ենթարկվելով դառնում է կրոնական ալիբիների հողվածների ժողովածու: Եվ այս կեղծ հավատացյալներից շատերը կան, այդ իսկ պատճառով երկրի վրա Հիսուսը բազմապատկել էր իր նախազգուշացումները կեղծ Քրիստոսների մասին, որոնք հայտնվելու էին մինչև աշխարհի վերջը, ըստ Մատթ.24:5-11-24 և Մատթ. .7:21-ից մինչև 23-ը, որտեղ նա նախազգուշացնում է նրանց կեղծ պնդումների դեմ, ովքեր աղաղակում են իրեն:

Հետևաբար, Ապոկալիպսիսը ճշմարիտ հավատքի պատմության բացահայտումն է, որը ճանաչվել է Հիսուս Քրիստոսի կողմից Հոր և Սուրբ Հոգու մեջ, որը գալիս է Հորից՝ միակ Արարիչ Աստծուց: Այս ճշմարիտ հավատքը որակավորում է իր ընտրյալներին, ովքեր մութ դարերի ընթացքում անցնում են ծայրահեղ կրոնական շփոթության ժամանակներ: Այս իրավիճակը արդարացնում է *աստղերի* խորհրդանիշը , որն Աստված վերագրում է ընտրյալներին, որոնց նա ճանաչում է, նույնիսկ մի պահ, քանի որ նրանց նման, ըստ Ծննդ.1:15-ի, նրանք փայլում են խավարի մեջ՝ « *յուսակորեղու երկիրը* »: »

Հայտնության երկրորդ բանալին թաքնված է Դանիել մարգարեի գրքում՝ հին ուխտի գրքերից մեկում, որը կազմում է Աստծո « *երկու վկաներից* » *առաջինը՝ մեջբերված Հայտն.11.3-ում*; երկրորդը Հայտնությունն է և նոր ուխտի գրքերը: Իր երկրային ծառայության ընթացքում Հիսուսն իր աշակերտների ուշադրությունը հրավիրեց այս Դանիել մարգարեի վրա, որի վկայությունը դասակարգված է սուրբ հրեական «Թորայի» պատմական գրքերում:

Աստվածային Հայտնությունը ստանում է երկու հոգևոր պյունների ձև: Այնքան ճշմարիտ է, որ Հովհաննեսին տրված Դանիելի և Ապոկալիպսիսի գրքերը փոխկապակցված են և փոխարացնող՝ երկու պյունների պես աստվածային սելեստիալ հայտնության մայրաքաղաքը կրելու համար:

Հետևաբար, Հայտնությունը ճշմարիտ հավատքի պատմությունն է, որն Աստված սահմանում է այս հատվածում . *Որովհետև Ժամանակը մոտ է* (Հայտն. 1:3)»:

«Կարդալ» բայը ճշգրիտ նշանակություն ունի Աստծո համար, որը կապում է կարդացած ուղերձը հասկանալու փաստի հետ: Այս միտքն արտահայտված է Ես.29.11-12-ում. « *Ամբողջ հայտնությունը քեզ համար կնքված գրքի խոսքերի պես է, որը տրվում է մի մարդու, ով կարդալ գիտի՝ ասելով. Իսկ ո՞վ է պատասխանում. Չեմ կարող, որովհետև կնքված է. կամ ինչպես գիրքը, որը տրվում է մի մարդու, ով չի կարող կարդալ, ասելով. Իսկ ով է պատասխանում՝ ես կարդալ չգիտեմ* : Այս համեմատություններով Հոգին

հաստատում է աստվածային պատգամները հասկանալու անհնարինությունը, որոնք ծածկագրված են նրանց համար, ովքեր « պատվում են Նրան բերանով և շուրթերով, բայց ում սրտերը հեռու են Նրանից », ըստ Ես.29:13. « *Տերն ասաց. մարդիկ մոտենում են ինձ, Ինձ պատվում են իրենց բերանով և շուրթերով. բայց նրա սիրտը հեռու է ինձանից, և այն վախր, որ նա ունի ինձանից, միայն մարդկային ավանդույթի հրահանգն է* ».

Երրորդ բանալին միանում է առաջինին: Այն գտնվում է նաև Աստծո մեջ, ով ինքնիշխանորեն ընտրում է իր ընտրյալներից, նրան, ում հնարավորություն կտա «կարդա» մարգարեությունը՝ լուսավորելու իր եղբայրներին և քույրերին Հիսուս Քրիստոսում: Որովհետև Պողոսը հիշեցրեց դա 1 Կորնթ.12.28-29-ում. « *Եվ Աստված եկեղեցում նախ նշանակեց առաքյալներ, երկրորդ՝ մարգարեներ, երրորդ՝ ուսուցիչներ, սպա նրանց, ովքեր ունեն հրաշքների պարզև, սպա նրանց, ովքեր ունեն բժշկության պարզևներ. օգնել, կառավարել, խոսել տարբեր լեզուներով: Արդյո՞ք բոլորը առաքյալներ են: Արդյո՞ք բոլորը մարգարեներ են: Նրանք բոլորը բժիշկ են:* ».

Աստծո կողմից առաջնորդվող կարգում մարդ որպես մարգարե իմպրովիզներ չի անում անձնական մարդկային որոշմամբ: Ամեն ինչ կատարվում է այնպես, ինչպես Հիսուսն էր սովորեցնում առակում, մենք չպետք է շտապենք առաջին տեղը գրավել բեմի առջևում, այլ ընդհակառակը, մենք պետք է նստենք սենյակի հետևում և սպասենք, եթե դա տեղի ունենա , որ Աստված հրավիրում է մեզ գնալ առաջին շարք: Ես չեի ձգտում նրա աշխատանքում որևէ առանձնահատուկ դերի, և միայն մեծ ախորժակ ունեի հասկանալու այս տարօրինակ հաղորդագրությունների իմաստները, որոնք կարդացի Հայտնությունում: Եվ Աստված էր, ով մինչ ես կհասկանայի իմաստը, կանչեց ինձ տեսիլքում: Այնպես որ, մի զարմացեք իմ ներկայացրած աշխատանքների բացառիկ լուսավոր բնավորությունից. դա իսկական առաքելական առաքելության պտուղն է:

Կողով բացահայտված դրա գաղտնիքները հասկանալու վայրկենական անկարողությունը, հետևաբար, նորմալ է և սպասելի Աստծո կողմից հաստատված կարգով: Անտեղյակությունը մեղք չէ, քանի դեռ դա տվյալ լույսից հրաժարվելու հետևանք չէ: Այն, ինչ նա հայտնում է մարգարեների միջոցով, որոնք նա հանձնարարում է այս առաջադրանքին, մերժելու դեպքում, աստվածային դատավճիռը անմիջական է. դա հարաբերությունների խզումն է, պաշտպանությունը և հույսը: Այսպիսով, միսիոներ մարգարեն՝ Հովհաննեսը, Աստծուց ստացավ ծածկագրված տեսիլք, վերջի ժամանակներում մեկ այլ միսիոներ մարգարե այսօր ձեզ է ներկայացնում Դանիելի և Հայտնության վերծանված տեսիլքները՝ դրանց վեհ պարզության միջոցով ձեզ առաջարկելով աստվածային օրհնության բոլոր երաշխիքները: Այս վերծանման համար միայն մեկ աղբյուր՝ Աստվածաշունչ, ոչ այլ ինչ, քան Աստվածաշունչ, այլ ամբողջ Աստվածաշունչը՝ Սուրբ Հոգու լույսի ներքո: Աստծո ուշադրությունը և նրա սերը կենտրոնացած են ամենապարզ մարդկային արարածների վրա, ինչպես հնագանդ երեխաներին, որոնք հազվադեպ են դարձել վերջին ժամանակներում: Աստվածային մտքի ըմբռնումը հնարավոր է միայն Աստծո

և նրա ծառայի միջև սերտ և ինտենսիվ համագործակցության արդյունքում: Ճշմարտությունը չի կարելի գողանալ. նա արժանի է դրան: Այն սիրողներն ընդունում են որպես աստվածային էմանացիա, պտուղ, սիրելի ու պաշտելի Տիրոջ էություն:

Մեծ Հայտնության ամբողջական կառուցումը, որը լրացնում է Դանիել և Հայտնություն գրքերը, հսկայական է և խաբուսիկորեն բարդ: Որովհետև իրականում Աստված հաճախ նշում է նույն թեմաները տարբեր և փոխլրացնող կողմերի և մանրամասների ներքո: Այսօր թեմային տիրապետելու մակարդակով, բացահայտված կրոնական պատմությունն իրականում շատ պարզ է ամփոփելը:

Դեռևս մնում է չորրորդ բանալին՝ դա մենք ենք: Մենք պետք է ընտրվենք, որովհետև մեր հոգին և մեր ողջ անհատականությունը պետք է Աստծո հետ կիսվեն բարու և չարի մասին նրա բոլոր պատկերացումներով: Եթե ինչ-որ մեկը նրան չի պատկանում, վստահ է, որ նա կվիճարկի իր վարդապետությունը այս կամ այն կետով: Փառավոր Հայտնությունը միայն ընտրյալների սրբացված մտքերում է պարզ հայտնվում: Ճշմարտությունն այնպիսին է, որ դրա համար չի կարելի սակարկել, բանակցել, պետք է ընդունել այնպես, ինչպես կա, կամ թողնել: Ինչպես Հիսուսն է սովորեցրել, ամեն ինչ որոշվում է «այո»-ով կամ «ոչ»-ով: Եվ այն, ինչ ավելացնում է մարդը, գալիս է Չարից:

Դեռևս կա մի հիմնարար չափանիշ, որը պահանջում է Աստված՝ ամբողջական խոնարհություն: Հպարտությունը գործով օրինական է, բայց հպարտությունը երբեք չի լինի. « *Աստված դիմադրում է հպարտներին բայց նա շնորհ է տալիս խոնարհներին* (Հակ.4:6)»: Հպարտությունը լինելով չարի արմատը, որն առաջացրեց սատանայի անկումը իր հրեշավոր հետևանքներով իր և Աստծո բոլոր երկնային և երկրային արարածների համար, հպարտ էակի համար անհնար է ընտրվել Քրիստոսով:

Խոնարհությունը, իսկական խոնարհությունը բաղկացած է մեր մարդկային թուլության գիտակցումից և Քրիստոսի խոսքերին հավատալուց, երբ նա ասում է մեզ. « *Առանց ինձ ոչինչ չեք կարող անել* (Հովհաննես 15:5)»: Այս « *ոչինչ* » մեջ առաջին հերթին կարելի է հասկանալ դրա կողավորված մարգարեական ուղերձների իմաստը: Ես ձեզ կասեմ, թե ինչու և կտամ բացատրությունը: Իր իմաստությամբ, իր աստվածային խելամտությամբ, Տերը ներշնչեց Դանիելին իր մարգարեություններով՝ տասնամյակներով բաժանված տարրերով: Մինչ նա ինձ ներշնչեց այս բոլոր մարգարեությունների՝ գլուխների բաժանված համեմատական սինթեզ անելու գաղափարը, ինձնից առաջ ոչ ոք դա չէր արել: Որովհետև միայն այս տեխնիկայի միջոցով է, որ Աստծո կողմից ներկայացված մեղադրանքները ստանում են ճշգրտություն և հստակություն: Լույսի գաղտնիքը հիմնված է բոլոր մարգարեական տեքստերի սինթեզի, դրա առանձին գլուխների տվյալների գուգահեռ ուսումնասիրության և, առաջին հերթին, Աստվածաշնչում հանդիպող խորհրդանիշների հոգևոր իմաստի որոնման վրա: Քանի դեռ չի օգտագործվել այս մեթոդը՝ Դանիելի գիրքը, առանց որի Հայտնության մարգարեությունը մնում է միանգամայն անհասկանալի, նշված աստվածային մեղադրանքները շատ չէին անհանգստացնում նրանց, ում վերաբերում էին: Այս իրավիճակը փոխելու համար է, որ Հիսուս

Քրիստոսի Սուրբ Հոգին ոգեշնչեց ինձ պարզաբանելու այն, ինչ մինչ այդ մութ էր պահվում: Այսպիսով, աստվածային բարկության չորս հիմնական թիրախների նույնականացումը բացահայտվում է անվիճելի ձևով: Աստված չի ճանաչում իր գրավոր խոսքից բացի այլ իշխանություն, և դա է, որ դատապարտում և մեղադրում է իր « երկու վկաների » վերնագրով, ըստ Հայտն. 11.3, երկրային և սելեստիալ մեղավորներին: Եկեք հիմա նայենք այս բացահայտված մարգարեական պատմությանը համառոտ:

Մաս առաջին. Իսրայելի պատմությունը տեղահանության մեջ – 605 թ

- Դանիելը հասնում է Բաբելոն (-605) Դան.1
- Դանիելի տեսիլքները հաջորդող կառավարիչների մասին
- 1-Քաղդեական կայսրություն՝ Դան.2:32-37-38; 7:4.
- 2-Մերի և պարսկական կայսրություն՝ Դան.2:32-39; 7:5; 8:20:
- 3-Հունական կայսրություն՝ Դան.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21:
- 4-Հռոմեական կայսրություն՝ Դան.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30:
- 5-Եվրոպական թագավորություններ՝ Դան.2:33; 7:7-20-24:
- 6-Պապական ռեժիմը. Դան.7:8; 8:10; 9:27; 11:36:

Երկրորդ մաս. Դանիել + Հայտնություն

Հրեաների կողմից մերժված Մեսիայի առաջին գալուստի մասին մարգարեությունը. Դանիել 9.

Հրեաների հալածանքները հունական թագավոր Անտիոքոս IV Եպիփանեսի կողմից (-168). *մեծ աղետի հայտարարություն* . Դան.10:1. Կատարումը՝ Դան.11:31. Հռոմեական հալածանքներ (70): Դան.9:26.

Քաղդեացիներից, մարերից և պարսիկներից հետո, հույները, Հռոմի տիրապետությունը՝ կայսերական, ապա պապական, 538թ.-ից: Հռոմում քրիստոնեական հավատքը հանդիպում է իր մահկանացու թշնամուն իր երկու հաջորդական կայսերական և պապական փուլերում. Դան.2:40 մինչև 43; 7:7-8-19-ից 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 դեպի 6-13 դեպի 16; 13:1-10; 14:8:

1170 թվականից (Պիեռ Վալդո), Ռեֆորմացիայի աշխատանքը մինչև Քրիստոսի վերադարձը. Apo.2:19-20-24 մինչև 29; 3:1-ից 3; 9:1-12; 13:11-ից 18-ը:

1789-ից 1798 թվականներին ֆրանսիական հեղափոխական աթեիզմի պատժիչ գործողությունը. Rev.2:22; 8:12; 11:7-13:

Նապոլեոն I-ի կայսրությունը՝ Apo.8:13.

1843 թվականից սկսած՝ աղվենտիստների հավատքի փորձությունը և դրա հետևանքները. Դանիել 8:14; 12:11-12; Վեր.3. Ավանդական բողոքականության անկում. Հայտն. 3:1-ից 3; նրա պատիժը՝ Հայտն. 9:1-ից 12 (^{5-րդ} շեփոր): Օրինյալ աղվենտիստ ռահվիրաներ. Հայտն. 3:4-6:

1873 թվականից սկսած՝ յոթերորդ օրվա համընդհանուր աղվենտիստական հաստատության պաշտոնական օրհնությունը. Դանիել

12:12; Հայտն.3:7; *Աստծո կնիքը* . Rev.7; դրա համընդհանուր առաքելությունը կամ երեք հրեշտակների պատգամները՝ Հայտն. 14:7-ից 13:

1994թ.-ից մարգարեական հավատքի փորձության ենթարկվելով՝ ադվենտիստների ինստիտուցիոնալ հավատքն ընկավ՝ Հայտն.3:14-ից մինչև 19: Հետևանքը. այն միացավ 1844թ.-ից մերժված բողոքականների ճամբարին. Հայտն.9:5-10: Նրա պատիժը. Rev.14:10 (*նա նույնպես կհամի ...*):

2021-ից 2029 թվականների միջև, Երրորդ համաշխարհային պատերազմ. Դանիել 11:40-ից 45; Հայտն. 9:13-ից մինչև 19 (^{6-րդ} *շեփոք*):

2029 թվականին՝ հավաքական և անհատական շնորհի ժամանակի ավարտ՝ Apo.15.

Հավատի համընդհանուր փորձություն. կիրակնօրյա օրերը պարտադրված է. Հայտն.12:17; 13:11-18; 17:12-14; յոթ վերջին պատուհասները. Rev.16.

2030 թվականի զարնանը « *Արմազեդոն* ». մահվան և Քրիստոսի փառավոր վերադարձի հրամանագիրը. Դանիել 2:34-35-44-45; 12:1; Հայտն.13:15; 16:16: *Յոթերորդ փողը* . Հայտն.1:7; 11:15-19; 19:11-ից 19 : *Յոթերորդ վերջին պատուհասը* . Հայտն. 16:17: Ընտրյալների *բերքահավաքը կամ հափշտակությունը*. Հայտն. 14:14-ից 16. Կեղծ կրոնական ուսուցիչների *խաղողի բերքահավաքը կամ պատիժը*. Հայտն. 16:19; 17; 18; 19:20-21:

2030 թվականի զարնանից սկսած՝ յոթերորդ հազարամյակից կամ մեծ Շաբաթից Աստծո և նրա ընտրյալների համար. պարտված, Սատանան *հազար տարի շղթայված է անայի երկրի վրա* . Հայտն.20:1-ից 3: Երկնքում ընտրվածները դատում են ընկածներին. Դանիել 7: 9; Rev.4; 11:18; 20:4–6:

Մոտ 3030 թ., Վերջին դատաստանը. ընտրյալների փառքը. Apo.21. *Երկրորդ մահը* երկրի վրա. Դանիել 7.11; 20:7-ից 15. Նորացված երկրի վրա. Հայտն.22; Դան.2:35-44; 7:22-27:

Հոռմի խորհրդանիշները մարգարեության մեջ

Մարգարեությունների անհասկանալի կողմը հիմնված է տարբեր խորհրդանիշների օգտագործման վրա, թեև դրանք վերաբերում են նույն անձին: Ուստի դրանք դառնում են փոխարացնող՝ միմյանց բացառելու փոխարեն: Սա թույլ է տալիս Աստծուն պահպանել տեքստերի ամեղծվածային կողմը և ուրվագծում կառուցել թիրախավորված առարկայի տարբեր կողմերը: Այդպես է նաև նրա գլխավոր թիրախը՝ Հոռմը:

Դան.2-ում, արձանի տեսիլքում, այն չորրորդ կայսրությունն է՝ «*երկայթե ոտքեր*» խորհրդանիշով: «*Երկայթը*» արտացոլում է նրա կոշտ բնավորությունը և լատիներեն կարգախոսը՝ «*DVRA LEX SED LEX*», թարգմանաբար՝ «*օրենքը դժվար է, բայց օրենքը՝ օրենք*»: Բացի այդ, «*երկայթե ոտքերը*» հիշեցնում են հռոմեական լեգեոնների տեսքը, որոնք հազաձ էին երկայթե թիկնոցներով իրանին, գլխին, ուսերին, ձեռքերին և ոտքերին, որոնք ոտքով առաջ էին շարժվում երկար, կազմակերպված և կարգապահ սյուներով:

Դան.7-ում Հոռմը, իր երկու հեթանոսական փուլերում՝ հանրապետական և կայսերական, դեռևս չորրորդ կայսրությունն է, որը նկարագրվում է որպես «*երկայթե աստամներով սարսափելի հրեշ*»: Նրա *աստամների* երկայթը կապում է նրան Դանի *երկայթե ոտքերին*:2 . Այն ունի նաև «*տասը եղջյուր*», որոնք ներկայացնում են տասը անկախ եվրոպական թագավորություններ, որոնք ձևավորվելու են Հոռմեական կայսրության անկումից հետո: Սա Դան.7.24-ում տրված ուսմունքն է:

Դան.7.8 նկարագրում է տասնմեկերորդ «*եղջյուրի*» տեսքը, որը կդառնա մարգարեության մեջ՝ աստվածային ողջ բարկության գլխավոր թիրախը: Այն ստանում է «*փոքր եղջյուր*» անվանումը, բայց, պարադոքսալ կերպով, Դան.7:20-ը վերագրում է նրան «*ավելի մեծ տեսք, քան մյուսները*»: Բացատրությունը կտրվի Դան.8.23-24-ում . *նա կկործանի գորավորներին և սրբերի ժողովրդին*»: Սա միայն այն գործողությունների մի մասն է, որ Աստված վերագրում է այս երկրորդ հռոմեական գերիշխանությանը, որն իրականացվել է 538 թվականից՝ պապական ռեժիմի հաստատմամբ, որը պարտադրել է հռոմեական կաթոլիկ հավատքը Հուստինիանոս¹ -ի կայսերական իշխանության միջոցով: Մենք ստիպված կլինենք ի գիտություն ընդունել բոլոր այն մեղադրանքները, որոնք Աստված ներկայացնում է ցրված կերպով, մարգարեության ընթացքում, այս ինքնակալ և բռնակալ, բայց կրոնական ռեժիմի դեմ, որը ներկայացնում է հռոմեական պոեզիան: Եթե Դան.7:24-ը նրան անվանում է «*տարբեր առաջինից*», դա հենց այն պատճառով է, որ նրա գորությունը կրոնական է և այն հենվում է հզորների դյուրահավատության վրա, ովքեր վախենում են նրանից և վախենում են Աստծո վրա նրա ազդեցությունից. որը Դան.8:25-ը վերագրում է «*իր հնարքների հաջողությանը*»: Ոմանք կարող են աննորմալ համարել, որ ես Դանիել 7-ի թագավորին կապում եմ Դանիել 8-ի թագավորի հետ: Հետևաբար, ես պետք է ցույց տամ այս կապի արդարացումը:

Դան.8-ում մենք այլևս չենք գտնում Դան 2-ի և 7-ի չորս կայսերական հաջորդականությունները, այլ այդ կայսրություններից միայն երկուսը, ընդ որում, հստակորեն նշված են տեքստում. Մեդի և Պարսկական

կայսրությունը, որը նշանակվել է « *խոյի* » կողմից, և հունական կայսրությունը: պատկերված « *այծի* » կողմից, որը նախորդում է Հռոմեական կայսրությանը: 323 թվականին մահացավ հույն մեծ նվաճող Ալեքսանդր Մակեդոնացին, « *այծի մեծ եղջյուրը կոտրվեց* »: Բայց առանց ժառանգի, նրա կայսրությունը բաժանված է իր գեներալների միջև: Նրանց միջև 20 տարվա պատերազմից հետո միայն 4 թագավորություն է մնացել « *չորս եղջյուր բարձրացան դեպի երկնքի չորս քամիները՝ փոխարինելու համար* »: Այս չորս եղջյուրներն են՝ Եգիպտոսը, Սիրիան, Հունաստանը և Թրակիան: Այս 8-րդ գլխում Հոգին մեզ ներկայացնում է այս չորրորդ կայսրության ծնունդը, որն ի սկզբանե եղել է միայն արևմտյան քաղաք, սկզբում միապետական, այնուհետև հանրապետական 510 թվականից ի վեր: Հենց իր հանրապետական ռեժիմում Հռոմը աստիճանաբար իշխանություն ստացավ վերափոխելով ժողովուրդներին: ով դիմել է հռոմեական գաղութների օգնությանը: Ահա թե ինչպես 9-րդ հատվածում « *փոքր եղջյուր* » անվան տակ, որն արդեն նշանակում է Հռոմի պապական վարչակարգը Դան 7-ում, հանրապետական Հռոմի ժամանումը Արևելքի պատմության մեջ, որտեղ կա Իսրայել, որն իրականացվել է Հունաստանում նրա միջամտությամբ, « *Չորս եղջյուրներից մեկը* »: Ինչպես ես հենց նոր ասացի, այն կանչվեց 214 թվականին՝ լուծելու վեճը հունական երկու լիգայի՝ Աքայական լիգայի և Էտոլիայի լիգայի միջև, և արդյունքը եղավ Հունաստանի, նրա անկախության կորստի և հռոմեացիների գաղութային ստրկության համար: – 146. 9-րդ հատվածը հիշեցնում է հաջորդական նվաճումները, որոնք Իտալիայի այս փոքրիկ քաղաքը կղարձեն չորրորդ կայսրությունը, որը պատկերված է « *երկայթի* » կողմից նախորդ մարգարեություններում: Պատճառաբանության աշխարհագրական դիրքը Իտալիան է, որտեղ գտնվում է Հռոմը: Նրա հիմնադիրների՝ Ռոմուլուսի և Ռեմուսի ծնունդը ներկայացնում է մի գայլ, որը նրանց կրծքով կերակրելու էր: Լատիներեն Louve բառը «lupa» է, որը նշանակում է գայլ, բայց նաև մարմնավաճառ: Այսպիսով, իր ստեղծումից այս քաղաքը Աստծո կողմից նշանավորվեց իր երկակի մարգարեական ճակատագրով: Մենք նրան կգտնենք որպես գայլ Հիսուսի ոչխարների փարախում, որը նրան կհամեմատի մարմնավաճառի հետ Rev.17-ում: Այնուհետև նրա ընդլայնումը դեպի իր « *հարավը* » իրականացվեց՝ նվաճելով Հարավային Իտալիան (- 496-ից մինչև - 272), այնուհետև հաղթանակած դուրս գալով Կարթագենի դեմ մղված պատերազմներից, ներկայիս Թունիս, մ.թ.ա. Հաջորդ փուլը դեպի իր « *արևելքը* » Հունաստանի միջամտությունն է, ինչպես մենք հենց նոր տեսանք: Այնտեղ է, որ այն նկարագրվում է որպես Ալեքսանդր Մակեդոնացուն ժառանգած հունական քայքայված կայսրության « *չորս եղջյուրներից մեկից բխող* »: Գնալով հզորանալով, 63-ին Հռոմը կավարտվի իր ներկայությունը և իր գաղութային ուժը պարտադրելով Հրեաստանին, որը Հոգին անվանում է « *ամենագեղեցիկ երկիրը* », քանի որ դա եղել է իր գործը իր ստեղծման օրվանից՝ Եգիպտոսից իր ժողովրդի հեռանալուց հետո: Այս արտահայտությունը կրկնվում է Եզեկ.20:6-15. Պատմական ճշգրտություն. Հիրկանոսը ևս մեկ անգամ կանչեց Հռոմը պայքարելու իր եղբոր՝ Արիստոբոլուսի դեմ: Նկարագրված երեք հռոմեական նվաճումները, նույն աշխարհագրական ձևով, ինչ նույն գլխի մարա-պարսկական « *խոյը* »,

համահունչ են պատմական վկայությանը: Հետևաբար, Աստծո կողմից դրված նպատակը ձեռք է բերվել. Դան.7:8 և Դան.8:9-ի « *փոքր եղջյուր* » արտահայտությունը երկու հղումներում էլ վերաբերում է հռոմեական ինքնությանը: Բանն ապացուցված է ու անվիճելի: Այս վստահության վրա աստվածային Հոգին կկարողանա ավարտին հասցնել իր ուսմունքը և իր մեղադրանքները, որոնք ուղղված են այս պապական կրոնական ռեժիմին, որն իր վրա է կենտրոնացնում դրախտի բոլոր կայծակները: Պապական Հռոմից կայսերական Հռոմ հաջորդականությունը դրսևորվել է Դան.7-ում, այստեղ՝ Դան.8-ում, Հոգին շրջանցում է դարերը, որոնք բաժանում են դրանք, և 10-րդ հատվածից նա կրկին թիրախ է դարձնում պապական եությունը՝ իր սիրելի մահկանացու թշնամուն. և ոչ առանց պատճառի: Քանի որ այն մուտք է գործում Հիսուս Քրիստոսի կողմից հավաքված *երկնքի* արքայության քաղաքացիների քրիստոնեական կրոնին . Բանն իրագործվեց 538 թվականին Հուստինիանոս I-ի կայսերական հրամանագրով, ¹¹ Վիզիլիոս I-ին առաջարկեց ^{կրոնական} իշխանություն և Վատիկանի պապական գահը: Բայց այս գործությամբ զինված նա գործում է Աստծո սրբերի դեմ, որոնց հալածում է քրիստոնեական կրոնի անվան տակ, ինչպես կանեն նրա պատմական իրավահաջորդները գրեթե 1260 տարի (538-ից 1789-1793 թվականներին): Պատմական ճշգրտությունը հաստատում է այս տևողության ճշգրտությունը՝ իմանալով, որ հրամանագիրը գրվել է 533 թվականին: Հետևաբար, 1260 տարին ավարտվել է, այս հաշվարկով, 1793 թվականին, այն տարին, երբ հեղափոխական «Տեղորի» ժամանակ հրամայվեց Հռոմի եկեղեցու վերացումը: « *Նա ստիպեց աստղերից մի քանիսին ընկնել գետնին և տրորել դրանք* »: Պատկերը կվերցվի Հայտն. 12:4-ում. « *Նրա պոչը քարշ տվեց երկնքի աստղերի մեկ երրորդը և նետեց դրանք դեպի երկիր* »: Բանալիները տրված են Աստվածաշնչում: *Աստղերի վերաբերյալ դրանք գրված են Ծննդ.1.15-ում. « Աստված դրեց նրանց երկնքի տարածության մեջ, որպեսզի լույս տա երկրին »*. Ծննդ.15 : 5 - ում դրանք համեմատվում են Աբրահամի սերնդի հետ . *այդպիսին կլինի ձեր սերունդը*»; Դան.12.3-ում. « *Նրանք, ովքեր շատերին արդարություն են սովորեցնում և աստղերի պես կփայլեն հավիտյանս հավիտենից* »: « *Պոչ* » բառը մեծ նշանակություն կունենա Հիսուս Քրիստոսի Ապոկալիպսիսի մեջ, քանի որ այն խորհրդանշում և նշանակում է « *սուտ ուսուցանող մարգարեն* », ինչպես բացահայտում է մեզ Եսայիա 9.14-ը՝ դրանով իսկ բացելով աստվածային ծածկագրված ուղերձի մեր հասկացողությունը: Հետևաբար, Հռոմի պապական վարչակարգը իր տիրապետության դարերի ընթացքում և իր ծագումից ի վեր առաջնորդվել է կեղծ մարգարեների կողմից՝ Աստծո կողմից հայտնված սուրբ և արդար դատաստանի համաձայն:

Դան.8.11-ում Աստված մեղադրում է պապությանը Հիսուս Քրիստոսի՝ միակ « *կառավարիչների գլխավորի* » դեմ ելնելու մեջ, ինչպես պարզ կլինի 25-րդ հատվածը, որը նաև նշված է որպես « *Թագավորների թագավոր և տերերի Տեր* », Հայտն. 17-ում: :14; 19:16: Կարդում ենք. « *Նա վեր կացավ քանակի կապիտանի մոտ, խլեց նրանից հավիտենականը և շրջեց նրա սրբախայրի հիմքը* »: Այս թարգմանությունը տարբերվում է ներկայիս թարգմանություններից, սակայն այն արժանի է խստորեն հարգելու երբայերեն բնագրի տեքստը: Եվ այս ձևով Աստծո պատգամը ստանում է

հետևողականություն և ճշգրտություն: « *Հավերժ* » տերմինն այստեղ չի վերաբերում «գոհաբերությանը», քանի որ այս բառը գրված չէ եբրայերեն տեքստում, դրա առկայությունը անօրինական է և արդարացված չէ. ավելին, դա աղավաղում է մարգարեության իմաստը: Իսկապես, մարգարեությունը ուղղված է քրիստոնեական դարաշրջանին, երբ, համաձայն Դան.9:26-ի, *գոհերն ու ընծաները* վերացվել են: Այս « *հավերժական* » տերմինը վերաբերում է Հիսուս Քրիստոսի բացառիկ սեփականությանը, որը նրա քահանայությունն է, այսինքն՝ նրա գորությունը՝ որպես բարեխոս միայն իր ընտրյալների օգտին, որոնց նա նույնացնում և ընտրում է: Այնուամենայնիվ, բռնագրավելով այս պնդումը, պապական վարչակարգը օրհնում է անիծյալներին և անիծում Աստծուց օրհնվածներին, ում նա կեղծորեն մեղադրում է հերետիկոսության մեջ՝ իրեն որպես աստվածային հավատքի մոդել. մի պնդում, որը լիովին վիճարկվում է Աստծո կողմից իր մարգարեական հայտնության մեջ, որը մեղադրում է նրան Դան.7.25-ում « *ժամանակներն ու օրերը փոխելու նախագիծը ձևավորելու մեջ* »: Հետևաբար, հերետիկոսությունը պապական վարչակարգի ողջ աշխատանքում է, ուստի անարժան է դառնում որևէ կրոնական դատողություն կրելու կամ կայացնելու: Հետևաբար, հավերժականը համապատասխանում է Եբր.7.24-ի ուսմունքներին՝ Հիսուս Քրիստոսի « *անփոխանցելի քահանայությանը* » : Ահա թե ինչու պոեզիան չի կարող պահանջել իր գորության և իշխանության փոխանցումը Աստծուց Հիսուս Քրիստոսով. Հետևաբար, նա կարող էր միայն ապօրինաբար գողանալ այն իրենից՝ իր և նրանց համար, ում հրապուրում է, բոլոր հետևանքներով, որոնք կունենան նման գողությունը: Այս հետևանքները բացահայտված են Դան.7.11-ում: Վերջին դատաստանի ժամանակ նա կկրի « *երկրորդ մահը, կենդանի նետված կրակի և ծծմբի լիճը* », որով նա վաղուց սպառնում էր իրեն, միապետներին և բոլոր մարդկանց, որպեսզի նրանք ծառայեն և վախենան նրանից *նայեց ամբարտախան խոսքերի պատճառով, որ ասում էր եղջյուրը, և երբ ես նայեցի, զազանը սպանվեց, և նրա մարմինը կործանվեց, հանձնվեց կրակին, որպեսզի այրվի* »: Իր հերթին, Ապոկալիպսիսի հայտնությունը կհաստատի վրդովված և հիասթափված ճշմարիտ Աստծո արդար դատաստանի այս նախադասությունը, Հայտն.17.16; 18:8; 19:20: Ես նախընտրեցի թարգմանել « *և տասպալեցի նրա սրբավայրի հիմքը* »՝ պապական ռեժիմի դեմ մեղադրանքների հոգևոր բնույթի պատճառով: Իրոք, եբրայերեն «մեկոն» բառը կարող է թարգմանվել որպես *տեղ* կամ *հիմք* : Իսկ այն դեպքում, որը ծագում է, դա իսկապես շրջված *հոգևոր սրբավայրի հիմքն է*: Այս « *հիմք* » տերմինը վերաբերում է, ըստ Եփես. 2:20-21, Հիսուս Քրիստոսին՝ « *անկյունի գլխավոր քարին* », բայց նաև ողջ առաքելական հիմքին՝ համեմատած հոգևոր շինության, այն է՝ « *սրբավայրի* » սեփականության հետ: Հիսուս Քրիստոսը, որը կառուցվել է Աստծո կողմից նրա վրա: Սուրբ Պետրոսի ենթադրյալ ժառանգությունը, հետևաբար, հակասում է հենց Աստծուն: Պոպերիի համար Պետրոսի միակ ժառանգությունը դահիճների գործի շարունակությունն է, ովքեր խաչեցին նրան իր աստվածային Վարդապետից հետո: Նրա ինկվիզիցիոն ռեժիմը հավատարմորեն վերարտադրեց նախնական հեթանոսական մոդելը: Աստծո հաստատած « *ժամանակներն ու օրերը* » փոխելով այս անհանդուրժող և դաժան ռեժիմը, որի որոշ

պապական ղեկավարներ մարդասպաններն էին, տիրահոշակ հանցագործները, ինչպես Ալեքսանդր VI Բորգիան և նրա որդի Կեսարը՝ դահիճն ու կարդինալը, վկայում է սատանայական անբաժանելիության մասին: Հռոմի կաթոլիկ պապական հաստատությունը: Այս կրոնական իշխանության կողմից սանձազերծվեցին խաղաղ մարդկանց հսկայական ջարդեր՝ բռնի դավանափոխությունների միջոցով, մահապատժի տակ, և խաչակրաց արշավանքների կրոնական հրամանները առաջնորդվեցին Իսրայելի երկիրը գրաված մուսուլմանների դեմ. 70 թվականից ի վեր Աստծո կողմից անիծված երկիր, որտեղ հռոմեացիները եկան ոչնչացնելու «*քաղաքն ու սրբությունը*», համաձայն այն, ինչ հայտարարված է Դան.9:26-ում, հրեաների կողմից Մեսիայի մերժման հետևանքով: . «*Նրա սրբաբանի հիմքը*» վերաբերում է բոլոր վարդապետական ճշմարտություններին, որոնք ստացել են առաքյալները, որոնք փոխանցել են դրանք գալիք սերունդներին նոր ուխտի սուրբ գրությունների միջոցով. Աստծո «*երկու վկաներից*» երկրորդը՝ ըստ Հայտն.11:3: Այս լուռ վկայությունից Պոպերին պահպանել է միայն աստվածաշնչյան հավատքի հերոսների անունները, որոնց ստիպում է երկրպագել և ծառայել իր բազմաթիվ հետևորդների կողմից: Ըստ Հռոմի ճշմարտությունը մասամբ արձանագրված է իր «միսալում» (գանգվածի ուղեցույց), որը փոխարինում է Աստծո «*երկու վկաներին*». հին և նոր ուխտերի գրվածքները, որոնք միասին կազմում են Սուրբ Գիրքը, որի դեմ նա պայքարում էր՝ սպանելով իր հավատարիմ հետևորդներին:

Դան.8-ի 12-րդ հատվածը մեզ կբացահայտի, թե ինչու Աստված ինքը ստիպված եղավ ստեղծել այս նողկալի և նողկալի կրոնը: «*Մեղքի պատճառով բանակը հանձնվեց հավերժի հետ*». Այսպիսով, այս ռեժիմի սարսափելի և նողկալի գործողությունները գոյություն ունեին Աստծո ցանկությամբ, որպեսզի պատժեն «*մեղքին*», որը, ըստ Ա Հովհաննես 3.4-ի, օրենքի խախտում է: Եվ դա արարք է, որը վերագրվում է արդեն Հռոմին, բայց նրա հեթանոսական կայսերական փուլում, որովհետև այդքան լուրջ մեղքը, որն արժանի է նման պատժի, դիպչեց Աստծուն երկու չափազանց զգայուն կետերի վրա՝ նրա փառքը որպես Աստված արարիչ և Հաղթող Զրիստոսում: Հայտն. 8:7-8-ում կտեսնենք, որ 538 թվականին պապական վարչակարգի հաստատումը երկրորդ պատիժն է, որը տրվել է Աստծո կողմից և մարգարեացվել «*երկրորդ փողի*» նախագգուշացման խորհրդանիշով : Դրան նախորդում է մեկ այլ պատիժ՝ իրականացված բարբարոսների արշավանքներով դեպի Եվրոպա, որը դարձել էր անհավատարիմ քրիստոնյա: Այս գործողությունները, որոնք տարածվում են 395-ից 476 թվականների միջև, պատիժների պատճառները դեռևս հայտնաբերվել են մինչև 395 թվականը: Այսպիսով, հաստատվում է 321 թվականի մարտի 7-ի ամսաթիվը, որում հեթանոս հռոմեական կայսր Կոստանդին I-ին՝ ում կողմից խաղաղություն էր առաջարկվել. կայսրության քրիստոնյաները հրամանագրով հրամայեցին հրաժարվել շաբաթ օրվա սովորությունից, որը նա փոխարինեց մնացած առաջին օրը: Այժմ այս առաջին օրը նվիրված էր չնվաճված աստվածացված արևի հեթանոսական պաշտամունքին: Աստված հանկարծակի կրկնակի գայրույթ կրեց. կորցրեց իր շաբաթ օրը, իր ստեղծագործության հիշատակը որպես արարիչ և իր վերջնական հաղթանակը իր բոլոր թշնամիների նկատմամբ, բայց նաև, դրա

փոխարեն, հեթանոսական պատվի երկարացում, որը տրվել էր հենց առաջին օրը՝ հենց այդ օրը: Հիսուս Քրիստոսի աշակերտների շարքերը: Քչերը կհասկանան մեղքի կարևորությունը, քանի որ մենք պետք է գիտակցենք, որ Աստված ոչ միայն կյանքի ստեղծողն է, այլև ժամանակի ստեղծողն ու կազմակերպիչը, և միայն այդ նպատակով է ստեղծել երկնքի աստղերը: Արևը հայտնվում է չորրորդ օրը՝ նշելու օրերը, լուսինը նշելու գիշերը, և նորից արևը, իսկ աստղերը՝ տարիները նշելու համար: Բայց շաբաթը չի նշվում աստղերով, այն հիմնված է բացառապես արարիչ Աստծո ինքնիշխան որոշման վրա: Հետևաբար, այն կներկայացնի նրա իշխանության նշանը, և Աստված կհետևի դրան:

Լույս շաբաթ օրը

Շաբաթվա ներքին կազմակերպումը նաև նրա աստվածային կամքի արտահայտությունն է, և Աստված դա ժամանակին կհիշի իր չորրորդ պատվիրանի տեքստում. « *Հիշիր հանգստի օրը, որպեսզի այն սուրբ պահես: Վեց օր ունես քո ամբողջ գործն անելու, բայց յոթերորդը քո Եհովայի օրն է, այդ օրը ոչ մի գործ չանես, ոչ դու, ոչ քո կինը, ոչ քո երեխաները, ոչ քո անասունները, ոչ էլ այն օտարականը, քո դռների մեջ է, որովհետև Եհովան վեց օրվա ընթացքում ստեղծեց երկինքն ու երկիրը, ծովը և այն ամենը, ինչ նրանց մեջ է: ուստի նա օրհնեց յոթերորդ օրը և սրբացրեց այն* ».

Ուշադիր նայեք, այս մեջբերումում խոսքը միայն « *վեց և յոթ* » թվերի մասին է. Շաբաթ բառն անգամ չի նշվում: Իսկ իր « *յոթերորդ* » ձևով հերթական համարով, Արարիչ Օրենսդիրը պնդում է այն դիրքորոշման վրա, որ այս *յոթերորդը*. զբաղված *օր* . Ինչո՞ւ է այս պնդումը: Ես ձեզ պատճառ կտամ փոխելու, եթե անհրաժեշտ է, ձեր տեսակետը այս պատվիրանի վերաբերյալ: Աստված ցանկանում էր թարմացնել ժամանակի կարգը, որը նա սահմանել էր աշխարհի սկզբից: Եվ եթե նա այդքան պնդում է, ապա դա այն պատճառով է, որ շաբաթը կառուցված է իր փրկարար ծրագրի ամբողջական ժամանակի պատկերով. 7000 տարի կամ ավելի ճիշտ՝ 6000 + 1000 տարի: Իր փրկության ծրագիրը խեղաթյուրելու համար՝ երկու անգամ հարվածելով Քորեբի ժայռին, Մովսեսին թույլ չտվեցին մտնել երկրային Քանան: Սա այն դասն էր, որ Աստված ուզում էր տալ իր անհնազանդության վերաբերյալ: 1843-44թթ.-ից սկսած, առաջին օրվա հանգիստը կրում է նույն հետևանքները, բայց այս անգամ այն խոչընդոտում է մուտքը դրախտային Քանան՝ ընտրյալների հավատքի վարձատրությունը, որն առաջարկվում է Հիսուս Քրիստոսի քավիչ մահով: Այս աստվածային դատաստանը ընկնում է ապստամբների վրա, քանի որ, ինչպես Մովսեսի գործողությունը, առաջին օրվա մնացած մասը չի համապատասխանում Աստծո կողմից ծրագրված ծրագրին: Անունները կարելի է փոխել առանց մեծ հետևանքի, բայց թվերի բնույթը նրանց անփոփոխելիությունն է: Արարիչ Աստծո համար, ով վերահսկում է իր ստեղծագործությունը, ժամանակի առաջադեմ առաջընթացը տեղի է ունենում յոթ օրվա հաջորդականությամբ շաբաթների ընթացքում: Անփոփոխորեն, առաջին օրը կմնա առաջին օր, իսկ « *յոթերորդը* » կմնա « *յոթերորդ* »: Ամեն օր հավերժ կպահպանի այն արժեքը, որն Աստված տվել է ի սկզբանե: Իսկ Ծննդոցը 2-րդ գլխում մեզ սովորեցնում է, որ յոթերորդ օրը որոշակի ճակատագրի առարկա է. այն « *սրբացված* » է, այսինքն՝ առանձնացված: Մինչ այժմ մարդկությունն անտեսել է այս առանձնահատուկ արժեքի իրական պատճառը, բայց այսօր, նրա անունով, ես տալիս եմ Աստծո բացատրությունը. Նրա լույսի ներքո Աստծո ընտրությունը հստակեցված և արդարացված է. յոթերորդ օրը մարգարեանում է 7000 արեգակնային տարվա աստվածային գլոբալ ծրագրի յոթերորդ հազարամյակը, որից վերջին « *հազար տարիները* », որոնք նշված են Apo.20-ում, կտեսնեն Հիսուս Քրիստոսի ընտրյալը: մտնել իրենց սիրելի Վարպետի ուրախության և ներկայության մեջ: Եվ այս պարզևս ձեռք կբերվի մեղքի և մահվան դեմ Հիսուսի հաղթանակի շնորհիվ: Սրբացված Շաբաթն այլևս ոչ միայն Աստծո

կողմից մեր երկրային տիեզերքի ստեղծման հիշատակն է, այլև ամեն շաբաթ նախանշում է դեպի երկնքի արքայություն մուտք գործելը, որտեղ, ըստ Հովհաննեսի 14:2-3, Հիսուսը « *տեղ է պատրաստում* »: իր սիրելի ընտրյալների համար: Ահա նրան սիրելու և նրան հարգելու շատ գեղեցիկ պատճառ այս սուրբ յոթերորդ օրը, երբ նա հայտնվում է մեր շաբաթների ավարտը, մայրամուտին, 6-րդ ^{օրվա} վերջում :

Այսուհետ, երբ դուք կարդաք կամ լսեք այս չորրորդ պատվիրանի խոսքերը, դուք պետք է լսեք տեքստի խոսքերի հետևում, թե ինչպես է Աստված ասում մարդկանց . Այս ժամանակից հասել է ավարտին, ***յոթերորդ հազարամյակի 1000 տարվա*** ժամանակն այլևս ձեզ չի պատկանի. այն կշարունակվի միայն իմ ընտրյալների համար, ովքեր մտել են իմ սելեստիալ հավերժություն՝ Հիսուս Քրիստոսի կողմից ճանաչված ճշմարիտ հավատքի միջոցով»:

Այսպիսով, Շաբաթը հայտնվում է որպես հավերժական կյանքի խորհրդանշական և մարգարեական նշան, որը վերապահված է երկրի փրկագնվածներին: Նաև Հիսուսը դա բացատրեց Մատթ. 13:45–46-ում բերված իր առակի « *թանկագին մարգարիտով* » . ***Նա գտավ մի թանկարժեք մարգարիտ . և նա գնաց և վաճառեց այն ամենը, ինչ ուներ, և գնեց նրան*** »: Այս համարը կարող է ստանալ երկու հակադարձ բացատրություն: « *Երկնքի արքայություն* » արտահայտությունը նշանակում է Աստծո փրկության ծրագիրը: Իր նախագիծը պատկերացնելիս Հիսուս Քրիստոսն իրեն համեմատում է « *մարգարիտ* » « *վաճառականի* » հետ, ով փնտրում է *մարգարիտ* ` ամենագեղեցիկը, ամենակատարյալը և, հետևաբար, ամենաբարձր գին ունեցողը: Այս հազվագյուտ և, հետևաբար, թանկարժեք *մարգարիտ* զտնելու համար Հիսուսը թողեց երկինքն ու նրա փառքը և երկրի վրա իր սարսափելի մահվան գնով, նա հետ գնեց այս հոգևոր մարգարիտները, որպեսզի դրանք դառնան նրա սեփականությունը հավերժության համար: Բայց ընդհակառակը, *վաճառականն* այն ընտրյալն է, ով ծարավ է բացարձակին, աստվածային կատարելությանը, որը կլինի ճշմարիտ հավատքի վարձատրությունը: Այստեղ կրկին, երկնային կոչման այս մրցանակը շահելու համար, նա թողնում է ունայն և անարդար երկրային արժեքները՝ նվիրվելու արարիչ Աստծուն իրեն հաճելի պաշտամունք մատուցելուն: Այս տարբերակում *թանկարժեք մարգարիտ* հավերժական կյանքն է, որն առաջարկել է Հիսուս Քրիստոսն իր ընտրյալներին 2030 թվականի գարնանը:

այս *թանկարժեք մարգարիտ* կարող է վերաբերել միայն աղվենտիզմի վերջին դարաշրջանին. նա, ում վերջին ներկայացուցիչները կապրեն մինչև Հիսուս Քրիստոսի իսկական վերադարձը: Ահա թե ինչու այս *թանկարժեք մարգարիտ* միավորում է շաբաթ օրը, Քրիստոսի վերադարձը և վերջին ընտրյալների սրբությունը: Այս վերջին դարաշրջանում հայտնաբերված վարդապետական կատարելությունը սրբերին տալիս է *մարգարիտի* պատկերը : Հավերժություն կենդանի մտնելու նրանց հատուկ փորձը հաստատում է այս *մարգարիտ պատկերը* : Եվ նրանց կապվածությունը յոթերորդ օրվա Շաբաթին, որը նրանք գիտեն, որ մարգարեանում են յոթերորդ հազարամյակը, շաբաթին և յոթերորդ հազարամյակին տալիս է եզակի թանկարժեք գոհարի կերպար, որին ոչինչ չի կարող համեմատվել,

բացի « թանկարժեք մարգարիտից »: Այս միտքը կհայտնվի Հայտն.21.21-ում. « **Տասներկու դարպասները տասներկու մարգարիտ էին . յուրաքանչյուր դուռ մեկ հատիկից էր** : Քաղաքի հրապարակը մաքուր ոսկի էր, ինչպես թափանցիկ սպակի »: Այս հատվածը ընդգծում է Աստծո կողմից պահանջվող սրբացման չափանիշի եզակիությունը, և միևնույն ժամանակ, յոթերորդ հազարամյակի Շաբաթ նրանց մուտքի միջոցով հավերժական կյանք ստանալու եզակի պարզևը խորհրդանշական « *դարպասներով* », որոնք պատկերում են հավատքի ադվենտիստական փորձությունները: Վերջին փրկագնվածները ավելի լավը չեն, քան նրանք, ովքեր նախորդել են նրանց: Դա միայն վարդապետական ճշմարտությունն է, որ Աստված հայտնի դարձրեց նրանց, որն արդարացնում է նրանց *մարգարիտի պատկերը* , որը հաջորդում է կտրված *թանկարժեք քարերին* : Աստված երբեք բացառություն չի անում մարդկանց համար, բայց, կախված համապատասխան ժամանակից, նա իրավունք է վերապահել բացառություն անել սրբության չափանիշի վերաբերյալ, որը պահանջվում է փրկություն ստանալու համար: Քննված քրիստոնեական դարաշրջանը հիմնականում վերաբերում է այն ժամանակին, որը նշանավորվել է կրոնականորեն ձևակերպված մեղքի վերադարձով Հռոմեական պապական վարչակարգի հաստատումից ի վեր , այսինքն՝ 538 թվականից : Շաբաթը վերագրվում էր մինչև Դան.8:14-ի հրամանագիրը ուժի մեջ մտնելը, սկսած 1843 թվականի գարնանից: Նուրբ ակնարկով մարգարիտի գնումն առաջարկվում է Հիսուսի կողմից 1843 թ. Հայտն.3:18. « *Խորհուրդ եմ տալիս ինձնից կրակով փորձված ոսկի գներ* , *որպեսզի հարստանաք, և սպիտակ հանդերձներ, որպեսզի հագնվեք, և ձեր մերկության անոթը չհայտնվի, օձի՛ր քո աչքերը, որպեսզի տեսնես* »: Այս բաները, որոնք Հիսուսն առաջարկում է նրանց, ովքեր չունեն դրանց, կազմում են այն տարրերը, որոնք ընտրյալին տալիս են « *մարգարտի* » իր խորհրդանշական կողմը Տեր Հիսուս Քրիստոսի աչքում և դատաստանում: « *Մարգարտը* » պետք է « *գնել* » Նրանից, այն անվճար չի ստացվում: Գինն է ինքնագերծումը, հավատքի համար պայքարի հիմքը: Համապատասխան կարգով Հիսուսն առաջարկում է վաճառել փորձությամբ փորձված հավատքը, որը ընտրյալին տալիս է իր հոգևոր հարստությունը. նրա մաքուր և անբիծ արդարությունը, որը ծածկում է ներված մեղավորի հոգևոր մերկությունը. Սուրբ Հոգու օգնությունը, որը բացում է մեղավոր մարդու աչքերն ու բանականությունը այն նախագծին, որը բացահայտվել է Աստծո կողմից Աստվածաշնչի իր սուրբ Գրություններում:

Քրիստոնեական դարաշրջանի 6000 տարիների ընթացքում Աստված սպասեց այս երկրային շրջանի ավարտին, որպեսզի իր վերջին ընտրյալին բացահայտի իր սուրբ յոթերորդ օրվա կամ իր հանգստի համար սրբագործված Շաբաթի շքեղությունը: Ընտրված պաշտոնյաները, ովքեր հասկանում են դրա իմաստը, այժմ ունեն բոլոր հիմքերը սիրելու և հարգելու այն որպես Հիսուս Քրիստոսի նվեր: Ինչ վերաբերում է նրանց, ովքեր դա չեն սիրում և պայքարում են դրա դեմ, նրանք ունեն և կունենան այն ատելու բոլոր պատճառները, քանի որ դա կնշանակի իրենց կենդանական երկրային գոյության ավարտը:

Դանիել 8:14-ի հրամանը

Դան.8:12-ը շարունակում է *ասելով* . « *Ճշմարտությունը* », ըստ Սաղմոս 119:142-ի՝ « *օրենքն* » է: Բայց դա նաև « *ստի* » բացարձակ հակառակն է , որը, ըստ Ես.9.14, բնութագրում է պապական « *սուտ մարգարեին* » « *պոչ* » տերմինով, որն ուղղակիորեն մեղադրում է նրան Հայտն.12.4-ում: Իրականում, նա գետնին է նետում ճշմարտությունը՝ իր կրոնական « *սուտը* » տեղում դնելու համար: Նրա « *ձեռնարկությունները* » կարող էին միայն « *հաջողվել* », քանի որ Աստված ինքն է պատճառ դարձել, որ նրա տեսքը պատժի 321 թվականի մարտի 7-ից կիրառվող քրիստոնեական անհավատարմությանը:

13 և 14 համարները կենսական նշանակություն կունենան մինչև աշխարհի վերջը: 13-րդ հատվածում սրբերը զարմանում են, թե որքան կտևի « *հավերժական* » և « *կործանարար մեղքի* » շորթումը. բաներ, որոնք մենք հենց նոր բացահայտեցինք: Բայց եկեք մի փոքր կանգ առնենք այս « *կործանարար մեղքի* » վրա: Քննարկվող ավերածությունները մարդկային հոգիների կամ կյանքերի են: Ի վերջո, ողջ ոչնչացված մարդկությունը յոթերորդ հազարամյակի « *հազարամյակի* » ընթացքում կթողնի երկիր մոլորակն իր սկզբնական տեսքով՝ « *անձև և դատարկ* », որը արժե նրան, Apo.9:2-11, 11: 7, 17:8 և 20:1–3 համարները, Ծննդ.1:2-ի « *խորր* » *անվանումը*:

« *Սրբերը* » նաև հարցնում են՝ մինչև ե՞րբ են *ոտնահարվելու* « *քրիստոնեական*» « *սրբությունն ու տանտերը* »: «. Այս տեսարանում այս «

արբերո » իրենց պահում են որպես Աստծո հավատարիմ ծառաներ՝ կենդանացած Դանիելի պես, որը օրինակ է բերված Դան.10:12-ում՝ օրինական ցանկության մասին . *հասկանալ* » աստվածային նախագիծը: Նրանք նշված երեք թեմաների համար ստանում են 14-րդ հատվածում տրված մեկ պատասխան:

, որոնք Աստված առաջնորդեց ինձ կատարել երբայերեն բնագիր տեքստից, պատասխանը հետևյալն է . Դա այլևս չկա, ավանդույթի անհասկանալի տեքստը. « *Մինչև երկու հազար երեք հարյուր երեկոներ և առավոտներ, և արքավայրը կմաքրվի* »: Խոսքն այլևս ոչ թե *արքության* , այլ *արքության մասին է* . Ավելին, « *մաքրված* » բայը փոխարինվում է « *արդարացված* » բառով », **իսկ երրորդ փոփոխությունը վերաբերում է « երեկոյան առավոտ »** արտահայտությանը , որն իսկապես եզակի է երբայերեն տեքստում: Այս կերպ Աստված վերացնում է բոլոր արդարացումները նրանցից, ովքեր փորձում են փոխել ընդհանուր թիվը՝ բաժանելով այն երկուսի՝ պնդելով, որ երեկոներն առավոտից բաժանում են: Նրա մոտեցումը բաղկացած է « *երեկոյան առավոտ* » հաշվարկի միավորը ներկայացնելուց , որը սահմանում է 24-ժամյա օրը Gen.1-ում: Միայն դրանից հետո Հոգին բացահայտում է այս միավորի թիվը՝ «2300»: Այսպիսով, նշված մարգարեական օրերի ընդհանուր թիվը պաշտպանված է: « *Արդարացված* » բայը որպես արմատ ունի, երբայերենում «արդարություն» «ցեղեկ» բառը: Հետևաբար, իմ առաջարկած թարգմանությունն ինքնին արդարացված է: Այնուհետև, երբայերեն «քողեշ» բառի հետ կապված սխալը այս տերմինը թարգմանում է որպես « *արքավայր* », որը երբայերենում «միկդաշ» է: « *Մրբարան* » բառը լավ թարգմանված է Դանիել 8-ի 11-րդ հատվածում, սակայն այն տեղ չունի 13 և 14 հատվածներում, որտեղ Հոգին օգտագործում է «քողեշ» բառը, որը պետք է թարգմանվի որպես « *արքություն* »:

Երբ մենք գիտենք, որ « *կործանարար մեղքի* » հատուկ ուղղված է շաբաթ օրվա լքմանը, որն ինքնին հանդիսանում է որոշակի աստվածային **արբացման առարկա** , այս « *արքություն* » բառը զգալիորեն լուսավորում է մարգարեական ուղերձի իմաստը: Աստված հայտարարում է, որ նշված « *2300 երեկոների և առավոտների* » վերջում իր իսկական « *յոթերորդ օրվա* » մնացած հատվածի նկատմամբ հարգանքը կպահանջվի յուրաքանչյուր մարդուց, ով պնդում է, որ Հիսուսը ձեռք է բերել արքություն և « *հավիտենական արդարություն* »: « *Կործանարար մեղքի* » վերջը ենթադրում է հրաժարում կիրակի օրվա կրոնական պաշտամունքից՝ արևի նախկին օրը, որը հաստատվել է հեթանոս կայսր ^{Կոնստանտին I-ի կողմից:} Աստված այսպիսով վերահաստատում է, իր հերթին, փրկության վարդապետական նորմերը, որոնք գերակշռում էին առաքյալների ժամանակներում: Միայն այս « *արքություն* » տերմինը ներառում է քրիստոնեական հավատքի հիմքերի բոլոր վարդապետական ճշմարտությունները: Որպես օրինակ և ծագում ունենալով հրեաներին տրված ուսմունքը, քրիստոնեական հավատքը բերում է միայն նորը, կենդանիների գոհաբերությունների փոխարինումը Հիսուս Քրիստոսի արյունով, որը թափվել է Գողգոթայում գտնվող ստորգետնյա քարայրում թաքնված ողորմության աթոռի վրա, ինչպես. Մեր Փրկչին հաճելի էր բացահայտել և ցույց տալ իր ծառա Ռոն Ուայթին 1982 թվականին: « *Մրբություն* » բառով առնչվող առարկաների բացահայտումը

առաջադեմ է և տարածվում է ողջ կյանքի ընթացքում, բայց քանի որ 2018 թվականը այս ժամանակը հաշվված և սահմանափակ է, իսկ այսօր՝ 2020 թվականին, մնացել է ընդամենը 9 տարի՝ վերականգնելու բոլոր ասպեկտները:

Դանիել 8.14-ը հոգեւայան հրաման է, քանի որ Աստծո ղատաստանը փոխելը հանգեցնում է Քրիստոսի փրկության առաջարկի կորստի բոլոր կիրակնօրյա հռոմեական կաթոլիկ քրիստոնյաների համար: Ժառանգված ավանդույթի ոգին, հետևաբար, կհանգեցնի բազմաթիվ մարդկանց հավերժական մահվան, որոնք ամենից հաճախ չգիտեն Աստծո կողմից իրենց դատապարտման մասին: Այստեղ է, որ ճշմարտության հանդեպ սիրո դրսևորումը թույլ է տալիս Աստծուն նշել « *տարբերությունը* »՝ կապված ճակատագրի վրա, որն ազդում է « *իրեն ծառայողներին և նրան չծառայողներին* » (Մադ. 3:18):

Որոշ ապստամբ ոգիներ կցանկանան վիճարկել Աստծուն վերագրվող փոփոխության գաղափարը, ով ինքն է հայտարարում. « *Ես չեմ փոխվում* », Մադ.3:6-ում: Այդ ժամանակ է, որ մենք պետք է գիտակցենք, որ 1843-44 թվականներին կատարված փոփոխությունը բաղկացած է միայն վաղուց խեղաթյուրված և փոխակերպված սկզբնական նորմի վերահաստատումից: Ահա թե ինչու Ռեֆորմացիայի ընտրյալների օրհնությունը, որը վերագրվում է չնայած նրանց անկատար գործերին, ներկայացնում է բացառիկ բնույթ, որի վարդապետական կողմը չի կարող ներկայացվել որպես ճշմարիտ հավատքի մոդել: Այս հատուկ դատողությունը վաղ ռեֆորմատորների համար այնքան բացառիկ է, որ Աստված վերցնում է այն և հայտնում Հայտն. 2:24-ում, որտեղ նա բողոքականներին ասաց մինչև 1843թ. *ես գալիս եմ* »:

Դան.8:14-ի այս հրամանագրի կիրառմանն առնչվող « *վայ* »-ն այնքան « *մեծ* » է, որ Աստված դա ազդարարում է Հայտն.8.13-ում երեք « *մեծ վայերի* » մասին հայտարարությամբ: Իսկ նման ծանր հետեւանքներով հրատապ է իմանալ դրա ուժի մեջ մտնելու ժամկետը: Սա հենց դա էր Դան.8:13-ի « *տրբերի* » մտահոգությունը: Տևողությունը այժմ բացահայտվում է որպես մարգարեական « *2300 օր* », կամ 2300 իրական արեգակնային տարի՝ համաձայն Դանիելի ժամանակակից մարգարե Եզեկիելին տրված ծածկագրի (Եզեկ.4:5-6): Այս 8-րդ գլուխը, որի թեման բաղկացած է հռոմեական « *մեղքին* » վերջ դնելուց, կգտնի այն տարրերը, որոնք նրան պակասում են Դանում: դեպի « *նախնական մեղքը* », որն առաջացրել է հավերժական կյանքի կորուստ՝ սկսած Ադամից և Եվայից: Գործողությունը հիմնված կլինի Մեսիայի Հիսուսի երկրային ծառայության և նրա կատարյալ կյանքի կամավոր ընծայի վրա՝ ի փրկություն իր ընտրյալների, և ես նշում եմ, միայն նրանց մեղքերի համար: Նրա՝ մարդկանց մեջ գալու ժամանակը մարգարեական օրերում ամրագրված է մարգարեությամբ: Ուղերձը վերաբերում է առաջնահերթ հրեա ժողովրդին, քանի որ նրանք Աստծո հետ դաշինքի մեջ են: Նա հրեա ժողովրդին տալիս է « *մեղքին վերջ տալու* » ժամանակաշրջան՝ « *յոթանասուն շաբաթ* », որը ներկայացնում է 490 իրական օր-տարի: Բայց դա նաև ցույց է տալիս հաշվարկի ելակետը թվագրելու միջոցները: « *Քանի որ խոսքը հայտարարում էր, որ Երուսաղեմը կառուցվելու է, մինչև օծյալները կան...* (7 + 62 = 69 շաբաթ): Պարսից երեք թագավորներ տվեցին այս թույլտվությունը, բայց միայն երրորդը՝ Արտաշես I-ը՝

ամբողջությամբ կատարեց այն՝ համաձայն Եզրաս 7:7-ի: Նրա թագավորական հրամանագիրը հրապարակվել է մ.թ.ա. 458 թվականի գարնանը: 69 շաբաթների ժամկետը դնում է Հիսուս Քրիստոսի ծառայության սկիզբը 26 տարում: Հատկապես ուղղված վերջին «յոթ տարիներին», որոնք վերապահված են Հիսուսի աշխատանքին, ով իր քավիչ մահվան միջոցով հաստատում է նոր ուխտի հիմքերը, Հոգին ներկայացնում է Դան.9-ի 27-րդ հատվածում օրեր-տարիների այս « շաբաթ » , որի մեջտեղում , իր կամավոր մահով, « նա դադարեցնում է գոհարերությունն ու ընծաները »: այն բաները, որ մատուցվում են մինչև Հիսուս Քրիստոս՝ մեղքերի քավության համար: Բայց նրա մահը ամեն ինչից առաջ գալիս է « մեղքին վերջ տալու համար »: Ինչպե՞ս պետք է հասկանանք այս ուղերձը: Աստված առաջարկում է իր սիրո դրսևորում, որը կգրավի իր ընտրյալների սրտերը, ովքեր սիրով և ճանաչումով կպայքարեն մեղքի դեմ իր օգնությամբ: 1 Հովհաննես 3:6-ը հաստատում է՝ ասելով. « Ով որ բնակվում է նրա մեջ, մեղք չի գործում. ով մեղք է գործում, չի տեսել նրան և չի ճանաչել նրան »: Եվ նա ամրապնդում է իր ուղերձը բազմաթիվ այլ մեջբերումներով.

Վարդապետական մակարդակում Հիսուս Քրիստոսի կառուցած նոր դաշինքը միայն փոխարինում է հինին: Այսպիսով, երկու ուխտերն էլ հիմնված են նույն մարգարեական հիմքի վրա, որը բացահայտված է Դան.9.25-ում: Հետևաբար, 458 թվականը կարող է հիմք ծառայել հրեա ժողովրդի համար սահմանված 70 շաբաթների, ինչպես նաև Դան.8:14-ի 2300 իրական օրերի հաշվարկի համար, որոնք վերաբերում են քրիստոնեական հավատքին: Այս թվագրված ճշգրտության շնորհիվ մենք կարող ենք հաստատել 30 տարվա համար Մեսիայի մահը, իսկ 1843 թվականի համար՝ Դան.8:14 հրամանագրի կիրառման մեջ մտնելը: Երկու պատգամներն էլ գալիս են « վերջ տալու մեղքին »՝ հավերժական մահկանացու հետևանքներով նրանց համար, ովքեր համառորեն անտեսում են դրանք, մեկը մյուսի պես, մինչև մահը հարվածի նրանց, կամ կոլեկտիվ և անհատական շնորհի ժամանակի ավարտից հետո, որը նախորդելու է շնորհին: Հիսուս Քրիստոսի փառավոր վերադարձը: Մինչև այս վերջին կետը կյանքը թույլ է տալիս անկեղծ դարձեր, որոնք թույլ են տալիս մուտք գործել ընտրյալի կարգավիճակ:

Պ վերանորոգում Apocalypse-ի համար

Գրքի գրելն ամբողջությամբ Աստծո կողմից է: Նա է, ով ընտրում է բառերը և Հայտն. Արժե փրկության կորուստը: Այսպիսով, այստեղ մենք ունենք շատ բարձր սրբության առանձնահատուկ աշխատանք: Ես կարող եմ համեմատել այն հսկայական «փազլի» հետ, որի հավաքումը հնարավոր չէր լինի ավարտին հասցնել, եթե ամենափոքր բնօրինակ կտորը փոփոխվեր: Հետևաբար, աշխատանքը աստվածային վիթխարի է և ըստ իր բնույթի, այն ամենը, ինչ Աստված ասում է այնտեղ, ճշմարիտ է, բայց ճշմարիտ է իր փրկարար ծրագրի ավարտի համար. քանի որ նա այս մարգարեությունն ուղղում է աշխարհի վերջի իր «ծառաներին», ավելի ճիշտ՝ «*իր ստորուկներին*»: Մարգարեությունը մեկնաբանելի կլինի միայն այն ժամանակ, երբ մարգարեացված տարրերը պատրաստվում են իրագործվել կամ, մեծ մասամբ, իրականացվել:

Մարդկանց կողմից միշտ անտեսվել է այն ընդհանուր ժամանակի երկարությունը, որը պետք է տևեր աստվածային փրկության ծրագիրը: Այսպիսով, Աստծո ծառան միշտ կարող էր հուսալ, որ ականատես կլինի աշխարհի վերջը, և Պողոսը վկայում է դրա մասին *իր խոսքերով*. *որ այսուհետև նրանք, ովքեր կին ունեն, կարող են լինել ինչպես նրանք, ովքեր չունեն, նրանք, ովքեր լաց են լինում, քանի որ լաց չեն լինում, նրանք, ովքեր ուրախանում են, քանի որ չեն ուրախանում, նրանք, ովքեր գնում են որպես չունենալու համար, և նրանք, ովքեր օգտագործում են աշխարհը որպես չօգտագործելու ձևի համար: այս աշխարհին անցնում է (1 Կորնթ. 7:29-31):*

Պողոսի նկատմամբ մենք առավելություն ունենք հայտնվելու այս ժամանակաշրջանում, երբ Աստված վերջ է դնելու հավերժական ընտրյալների իր ընտրությանը: Եվ այսօր նրա ոգեշնչված խորհուրդը պետք է իրականացվի մեր վերջին դարաշրջանի իսկական ընտրյալների կողմից: Աշխարհը կանցնի, և միայն ընտրյալների հավիտենական կյանքը կշարունակվի: Բացի այդ, Աստծո խոսքերը Քրիստոսում, «*Ես շուտով եմ գալիս*», Հայտն.1.3-ում, ճշմարիտ են, կատարելապես արդարացված և հարմարեցված այս վերջին ժամանակի համար, որը մերն է. Նրա վերադարձից ինը տարի անց՝ այս տեքստը գրելու պահին:

Մենք տեսանք Դան.7.25-ում, որ Հռոմի նպատակն էր «*փոխել ժամանակները և աստվածային օրենքը*»: Պատմոս կղզում կալանավորված Հովհաննես առաքյալին տրված Հիսուս Քրիստոսի Ապոկալիպսիսի առեղծվածների ըմբռնումն ըստ էության հիմնված է Աստծո կողմից հաստատված ճշմարիտ ժամանակի իմացության վրա: Հետևաբար ժամանակի թեման հիմնարար նշանակություն ունի Ապոկալիպսիսի ըմբռնման համար, որը Աստված կառուցում է ժամանակի այս հասկացության վրա: Հետևաբար, նա կխաղա այս տվյալների անճշտության վրա, որպեսզի գիրքը պահպանի իր անվնաս առեղծվածային բնույթը, որը թույլ կտա նրան անցնել մեր դարաշրջանի 20 դարերը՝ չոչնչանալով մեղադրվող և դատապարտված անձանց կողմից: Փոփոխված ժամանակները և հատկապես Հռոմի կողմից հաստատված օրացույցը կեղծ ամսաթվով, որը կապված է Հիսուսի ծննդյան հետ, թույլ չեն տվել ընտրյալներին խաբել, երբ նրանք մեկնաբանում են աստվածային մարգարեությունները. սա, քանի որ Աստված իր մարգարեություններում ներկայացնում է տևողություններ, որոնց սկիզբն ու ավարտը հիմնված են

պատմական գործողությունների վրա, որոնք հեշտությամբ կարելի է ճանաչել և թվագրել մասնագետ պատմաբանները:

Բայց Ապոկալիպսիսում ժամանակ հասկացությունը էական է, քանի որ գրքի ողջ կառուցվածքը հենվում է դրա վրա: Այսպիսով, դրա ըմբռնումը կախված էր 1844 թվականին Աստծո կողմից պահանջված և վերականգնված Շաբաթի ճիշտ մեկնաբանությունից: Իմ ծառայությունը, որը սկսվել էր 1880 թվականին, նպատակ ուներ բացահայտելու Շաբաթի մարգարեական դերի կարևորությունը, որը մարգարեանում է մեծ մնացած օրերը: յոթերորդ հազարամյակ, Աստծո և նրա ընտրյալների, թեման Rev.20. Համաձայն 2Քե.3:8 հատվածի, « *մեկ օրը նման է հազար տարվա, և հազար տարին նման է մեկ օրվա* », որը հաստատված է Ծննդոց 1-ին և 2-ում բացահայտված արարչության յոթ օրերի պատկերի և յոթի միջև Աստվածային ծրագրի ընդհանուր ժամանակի հազար տարիները միայն հնարավոր դարձրեցին իմ ըմբռնումը գրքի կառուցվածքի հավաքման մասին: Այս իմացությամբ մարգարեությունն ավելի պարզ է դառնում և մարգարիտ առ մարգարիտ բացահայտում իր բոլոր գաղտնիքները:

Այսպիսով, մարգարեությունը կյանքի է կոչվում և արդյունավետ է դառնում միայն այն դեպքում, եթե հաղորդագրությունը կարող է կապված լինել քրիստոնեական դարաշրջանի պատմության հետ: Սա այն է, ինչ ինձ թույլ տվեց գիտակցել Աստծո Սուրբ Հոգու ներշնչումը Հիսուս Քրիստոսում: Նաև, կարող եմ հայտարարել այս « *փոքրիկ գիրքը, բաց* », հաստատելով Աստվածային ծրագրի իրականացումը, որը հայտարարվել է Հայտն. 5:5 և 10:2 հատվածներում:

Իր նարտարապետության առումով, Ապոկալիպսիսի տեսիլքն ընդգրկում է քրիստոնեական դարաշրջանի ժամանակը առաքելական ժամանակի ավարտից՝ մոտ 94-ից մինչև յոթերորդ հազարամյակի վերջը, որը կհաջորդի Հիսուս Քրիստոսի վերջնական վերադարձին 2030 թվականին: Հետևաբար, այն կիսում է Դանիելի հետ: 2, 7, 8, 9, 11 և 12 գլուխների ակնարկ քրիստոնեական դարաշրջանի մասին: Քրիստոնյաների համար այս գրքի ուսումնասիրությունից ստացված հիմնական ուսմունքը Դան.8:14-ի կողմից հաստատված 1843 թվականի գարնան առանցքային ամսաթիվն է, ինչպես նաև 1844 թվականի աշնանը, որով ավարտվեց հավատքի փորձությունը: Կրկին 1844 թվականի աշնանից էր, որ Աստված դրեց յոթերորդ օրվա ադվենտիստական հավատքի հիմքերը: Այս երկու ամսաթվերն այնքան կարևոր են, որ Աստված կօգտագործի դրանք Հայտնության իր տեսականը կառուցելու համար: Այս երկու փակ ամսաթվերի արժեքը լիովին հասկանալու համար մենք պետք է առնչվենք 1843-ին, երբ սկսվեց մարգարեական խոսքի հավատքի փորձությունը: Առաջին հոգևոր զոհերը ընկան այս ամսաթվին՝ Վիլյամ Միլլերի առաջին ադվենտիստական հայտարարությունը նրանց արհամարհանքով մերժելու շնորհիվ: Սակայն դատավարության ժամանակը նրանց երկրորդ հնարավորություն է տալիս 1844թ. հոկտեմբերի 22-ին Հիսուսի վերադարձի մասին իր երկրորդ հայտարարությամբ: Հոկտեմբերի 23-ին դատավարությունն ավարտվում է, և Աստծո դատաստանն այդպիսով կարող է ձևակերպվել և բացահայտվել: Կոլեկտիվ թեստն ավարտված է,

բայց անհատական դարձը դեռ հնարավոր է: Ավելին, փաստորեն, ադվենտիստները բոլորը նշում են հռոմեական կիրակնօրյա հանգիստը, որը դեռևս չի ճանաչվել որպես մեղք: Իսկ Շաբաթն աստիճանաբար ընդունվում է ադվենտիստների կողմից առանձին-առանձին, առանց նրա հիմնական դերի գիտակցման բոլոր ադվենտիստների կողմից: Այս պատճառաբանությունն ինձ ստիպում է կողմ լինել կեղծ բողոքական հավատքի ավարտին, 1843 թվականի գարնան ամսաթվին և Աստծո կողմից օրհնված ադվենտիզմի սկզբին՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 23-ի աշնանը: Արդեն երբայեցիների մոտ գարունն ու աշունը կապված էին: առաջացնելով փառատոներ, որոնք նշում էին տրամագծորեն հակառակ փոխընդդրյալ թեմաներ. գարնան «Պասեքի» *սպանված* « գառան» հավիտենական *արդարությունը մի կողմից և մեղքերի*, աշնան, այլուրի «քավության օրվա» համար սպանված « *այծի* » *մեղքի վերջը* : Երկու կրոնական տոներն իրենց կատարումը գտան 30 թվականի Պասեքին, երբ Մեսիան Հիսուսը տվեց իր կյանքը: 1843-ի գարունը և 1844-ի հոկտեմբերի 22-ը նույնպես փոխկապակցված են իմաստով, քանի որ հավատքի փորձության նպատակն է « *վերջ տալ մեղքին* »՝ համաձայն Դան.7:24; այն, ինչը կազմում է առաջին օրը շաբաթական հանգստի զգվելի պրակտիկան, մինչդեռ Աստված այն սահմանել է յոթերորդ համար, որը նա նույնիսկ սրբացրել է այս օգտագործման համար՝ երկրային ստեղծման առաջին շաբաթվա վերջից. 2021 թվականին՝ մեզանից 5991 տարի առաջ:

Մենք կարող ենք նաև կողմ լինել Դանիել 8:14-ի հրամանագրի ամսաթիվը, որը սահմանում է 1843 թվականի գարնան ամսաթիվը: Այս ընտրությունն արդարացնելու համար մենք պետք է հաշվի առնենք, որ այս պահը կտրում է Աստծո և նրա արարածների միջև մինչ այդ հաստատված բոլոր հարաբերությունները. Աստված, ով ստանձնել է այս ամսաթվից ի վեր վերջնական ընտրություն՝ հիմնված երկու հաջորդական ադվենտիստական հայտարարությունների վրա: 1843 թվականի գարնանից ի վեր շաբաթ օրը պետք է լիներ, բայց Աստված չէր պատրաստվում այն տալ թեստի հաղթողներին մինչև 1844 թվականի աշունը, որպես օրհնված և սրբացված նշան, որ նրանք պատկանում են իրեն՝ համաձայն աստվածաշնչյան ուսմունքի: Եզ.20:12–20, ինչպես տեսանք ավելի վաղ:

Աստծո Գառի » կողմից այդքան թանկ վճարած հաղթանակի , աստվածային ողջ օգնությունը, ողջ հայտնված լույսը անհնար կլիներ, և, հետևաբար, մարդկային ոչ մի հոգի չէր կարող: փրկվել. Նրա մարգարեական լույսը փրկում է իր ընտրյալներին այնքան, որքան նրա կամավոր ընդունված խաչելությունը: Նրա գոհաբերության հանդեպ հավատքը վերագրում է մեզ նրա « *հավիտենական արդարությունը* »՝ համաձայն Դան.7:24-ի, սակայն նրա Հայտնությունը լուսավորում է մեր ճանապարհը և ցույց տալիս մեզ սատանայի լարած հոգևոր թակարդները՝ ստիպելու մեզ կիսել իր սարսափելի ճակատագիրը: Այս դեպքում փրկությունը կոնկրետ ձև է ստանում:

Ահա այս նուրբ թակարդների օրինակը. Աստվածաշունչը ճիշտ է դիտվում և համարվում է Աստծո գրավոր Խոսքը: Այնուամենայնիվ, այս խոսքերը գրել են տղամարդիկ՝ ընկղմված իրենց ժամանակի համատեքստում: Սակայն, եթե Աստված չփոխվի, նրա թշնամի սատանան՝

Մատանան, ժամանակի ընթացքում պատեհ կերպով փոխում է իր ռազմավարությունն ու վարքագիծը Աստծո ընտրյալների նկատմամբ: Ահա թե ինչու սատանան իր ժամանակներում հանդես էր գալիս որպես իր բացահայտ հալածող պատերազմի « *վիշապի* » կերպարը, բայց միայն այդ ժամանակ, Հովհաննեսը կարող էր 1Հովհաննես 4.1-3-ում հայտարարել . *բայց փորձեք հոգիները, թե արդյոք նրանք Աստծուց են, քանի որ շատ սուտ մարգարեներ են դուրս եկել աշխարհ: Աստուծոյ Հոգին ճանչցէ՞ք ասոր մէջ. ամէն հոգի, որ կը խոստովանի Յիսուս Քրիստոսը՝ մարմնով եկած, Աստուծմէ է. և ամէն հոգի, որ չի խոստովանում Հիսուսին, Աստծուց չէ, այլ նեղից է, որի գաղտնյան մասին դուք լսել եք, և որն այժմ արդէն աշխարհում է: »* Իր խոսքերով, Հովհաննեսը նշում է « *եկեք մարմնով* » միայն Քրիստոսին իր ականատեսի վկայությունից ճանաչելու համար: Բայց նրա « *ամէն ոգի, որը խոստովանում է, որ Հիսուս Քրիստոսը մարմնով է եկել, Աստծուց է* » հաստատումը կորցրել է իր արժեքը այն բանից հետո, երբ քրիստոնեական կրոնը 321 թվականի մարտի 7-ից ընկավ ուրացության և մեղքի մեջ՝ հրաժարվելով ճշմարիտ յոթերորդ օրվա ճշմարիտ Շաբաթի կիրառությունից: Աստծո կողմից: Մեղքի գործելակերպը, մինչև 1843 թվականը, նվազեցրեց « *Հիսուս Քրիստոսի մարմնով գալը խոստովանելու* » արժեքը և այդ նույն օրվանից ի վեր այն բոլոր արժեքներից զրկեց. Հիսուս Քրիստոսի վերջին թշնամիները պնդում են, որ օգտագործում են նրա « **անունը** » , **ինչպես** նա հայտարարեց Մատթ.7:21-23-ում. *Իմ Հոր կամքը, որ երկնքում է: Այն օրը շատերն ինձ կասեն . Քո անունով դևեր չե՞նք հանել : Եվ մի՞թե մենք շատ հրաշքներ չգործեցինք քո անունով :* Այն ժամանակ ես բացահայտ կասեմ նրանց՝ **ես երբեք չեմ ճանաչել ձեզ** , *հեռացե՛ք ինձանից, դուք, որ անօրենություն եք գործում »:* « **Երբեք հայտնի չէ** »! Հետևաբար, այս « *հրաշքները* » կատարվեցին սատանայի և նրա դևերի կողմից:

The Apocalypse ամփոփում

1-ին գլխի նախաբանում՝ Իր փառավոր Հայտնության սկիզբը, Հոգին մեզ է ներկայացնում պատրաստած տոնի ճաշացանկը: Այնտեղ մենք գտնում ենք Հիսուս Քրիստոսի փառահեղ վերադարձի հայտարարության թեման, որը կազմակերպվել էր արդեն 1843 և 1844 թվականներին՝ ստուգելու համընդհանուր և հիմնականում ամերիկյան բողոքական հավատքը. այս թեման ամենուր է. հատված 3, *Որովհետև ժամանակը մոտ է* . հատված 7, *ահա նա գալիս է ամպերի հետ...* . հատված 10, *Տիրոջ օրը ես տարվեցի Հոգու կողմից և իմ հետևից լսեցի մի բարձր ձայն, որը նման էր փողի ձայնին* : Հոգով տեղափոխված Հովհաննեսը հայտնվում է Հիսուսի փառահեղ վերադարձի օրը՝ *Տիրոջ օրը* , « *մեծ և սարսափելի օրը* », ըստ Մալ.4:5, և նա *իր հետևում ունի* քրիստոնեական դարաշրջանի պատմական անցյալը : ներկայացված է *Ասիայի յոթ քաղաքներից* (ներկայիս Թուրքիա) փոխառված յոթ անունների խորհրդանիշով : Այնուհետև, ինչպես Դանիելում, *նամակների, կնիքների և փողերի երեք թեմաները* զուգահեռաբար կրնդգրկեն ողջ քրիստոնեական դարաշրջանը, բայց դրանցից յուրաքանչյուրը բաժանված է երկու գլխի: Մանրամասն ուսումնասիրությունը ցույց կտա, որ այս բաժանումը տեղի է ունենում Դան.8:14-ում հաստատված 1843 թ. Յուրաքանչյուր թեմայի շրջանակներում Դանիելում հաստատված հոգևոր չափանիշներին հարմարեցված հաղորդագրությունները թիրախային դարաշրջանների համար նշում են

յուսաբանված ժամանակի 7 պահը. 7, աստվածային **սրբացման** թիվը , որը ծառայում է որպես դրա « *կնիք* » և որը կլինի Հայտն. 7-ի թեման:

Բացատրությունը, որը գալիս է, երբեք արդյունավետ չի դարձել, քանի որ ժամանակ հասկացությունը բացահայտվում է միայն առաջին գլխում բերված «յոթ եկեղեցիների» անունների իմաստով: Հայտն. 2-ի և 3-ի նամակների թեմայում մենք հստակություն չենք գտնում ձևի մեջ. «Առաջին հրեշտակ, երկրորդ հրեշտակ... և այլն: » ; ինչպես դա կլինի « *կնիքների, փողերի և Աստծո քարկության յոթ վերջին պատուհասների* դեպքում »: Այսպիսով, ոմանք կարողացան հավատալ, որ ուղերձները, իրոք և բառացիորեն, ուղղված են հին Կապադովկիայի այս քաղաքներում՝ ներկայիս Թուրքիայի քրիստոնյաներին: Այն հերթականությունը, որով մարգարեությունը ներկայացնում է այս քաղաքների անունները, հետևում է ժամանակագրական կարգով, որով կրոնական պատմական փաստերը կատարվել են ողջ քրիստոնեական դարաշրջանում: Եվ հենց Դանիել գրքի արդեն ձեռք բերված հայտնությունների համաձայն, Աստված սահմանում է այն բնավորությունը, որը նա տալիս է յուրաքանչյուր դարաշրջանի իր քաղաքի անվան իմաստով: Հաջորդաբար բացահայտված կարգը թարգմանվում է հետևյալ կերպ.

1- *Եփեսոս* . նշանակում է մեկնարկ (Աստծո ժողովի կամ սրբավայրի):

2- *Չմյուռնիս* . նշանակում է զմուռս (հանելի հոտ և մեռելների զմուռում Աստծո համար. հռոմեական հալածանքները հավատացյալների նկատմամբ ընտրված 303-ից 313 թվականներին):

3- *Պերգամոն* . նշանակում է դավանանություն (321թ. մարտի 7-ին Շարաթը լքելուց հետո: 538 թվականին հաստատված պապական ռեժիմը կրոնականորեն պաշտոնականացրեց առաջին օրվա մնացած մասը վերանվանվեց կիրակի):

4- *Թյատիրա* . նշանակում է զգվելիություն և մահկանացու տառապանք (նշանակում է բողոքական ռեֆորմացիայի դարաշրջանը, որը բացահայտորեն դատապարտում էր կաթոլիկ հավատքի դիվային բնույթը. 16-րդ դարի շրջան , երբ մեխանիկական տպագրության շնորհիվ բարենպաստվեց Աստվածաշնչի ցրումը):

5- *Սարդիս* ` կրկնակի և հակադիր իմաստներ՝ ջղաձգական և թանկարժեք քար: (Դա բացահայտում է այն դատավճիռը , որ Աստված անցնում է 1843-1844 թվականների հավատքի փորձությունը . ջղաձգական իմաստը վերաբերում է մերժված բողոքական հավատքին. *ես սպիտակ հագուստով, որովհետև նրանք արժանի են* »:)

6- *Ֆիլադելֆիա* . նշանակում է *Եղբայրական սեր* (*Սարդիսի* թանկարժեք քարերը հավաքվել են յոթերորդ օրվա ադվենտիստական հաստատությունում 1863 թվականից ի վեր. ուղերձը շնորհվում է 1873 թվականի համար, որը սահմանվել է Դան.12:12-ի կողմից: Օրինված է այս պահին նա սակայն զգուշացրել է թագը «*վերցնելու* » վտանգի դեմ :

7- *Լատդիկես* . նշանակում է մարդիկ դատում էին. « *ոչ սառը, ոչ տաք, այլ զառչ* » (այդ *Ֆիլադելֆիան է* , ով « *վերցրեց իր թագը* » . այն պետք է փորձարկվեր և փորձարկվեր 1980-ից 1994 թվականներին հավատքի փորձության միջոցով, որը նույնն է, ինչ 1844 թվականի իր ռահվիրաներին իրենց աստվածային օրհնությունը բերեց. 1994թ. աշնանը, բայց ուղերձը

շարունակվում է ցրված աղվենտիստների միջոցով, որոնց Աստված նույնացնում և ընտրում է իր բացահայտված մարգարեական լույսի հանդեպ իրենց սիրով և հեզ ու հնազանդ էությունը, որը բնութագրում է Հիսուս Քրիստոսի ճշմարիտ աշակերտներին բոլոր դարերում):

« *շարունակությունում* », որն ավարտվեց Քրիստոս Աստծո փառավոր վերադարձով, Ապո.4-ը կատարելով «24 գահերի» խորհրդանշով, սելեստիալ դատաստանի տեսարան (*երկնքում*), որտեղ Աստված կհավաքի իր ընտրյալներին, որպեսզի «Նրանք դատում են ամբարիշտ մահացածներին: Rev.20-ին գուգահեռ այս գլուխն ընդգրկում է յոթերորդ հազարամյակի «հազար տարիները»: Պարզաբանում. ինչու՞ 24, և ոչ թե 12, գահեր. Քրիստոնեական դարաշրջանը երկու մասի բաժանելու պատճառով ժամանակի հավատքի փորձության սկզբի և ավարտի 1843-1844 թվականներին:

Այնուհետև, որպես կարևոր մի կողմ, Հայտն. 5-ը կընդգծի մարգարեությունների գիրքը հասկանալու կարևորությունը. որը հնարավոր կլինի միայն մեր աստվածային Տիրոջ և Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի ձեռք բերած հաղթանակով:

Քրիստոնեական դարաշրջանի ժամանակը կրկին կուսումնասիրվի Հայտն.6 և 7-ում՝ նոր թեմայի հայացքով. որ «յոթ կնիքների»։ Առաջին վեցը կներկայացնի բեմի գլխավոր դերակատարներին և ժամանակների նշանները, որոնք բնութագրում են քրիստոնեական դարաշրջանի բաժանման երկու մասերը. մինչև 1844 թվականը, Apo.6-ի համար; իսկ 1844-ից՝ Ապոյի համար.7.

շեփորների » թեման , որը խորհրդանշում է նախագուշական պատիժները Հայտն. 8-ի և 9-ի առաջին վեցի համար, և վերջնական պատիժը « *յոթերորդ փողի* » համար, որը միշտ առանձնացված է Հայտն. 11:15-ում, ժամը 19-ին:

Apo.9-ի հետևում Apo.10-ն ուղղված է աշխարհի վերջի ժամանակներին՝ արթնացնելով Հիսուս Քրիստոսի երկու մեծ թշնամիների հոգևոր իրավիճակը, ովքեր պնդում են, որ իրենք են. 1994. Գլուխ 10-ը փակում է գրքի հայտնությունների առաջին մասը: Բայց կարևոր հիմնական թեմաները կանդրադառնան և կգարգանան հաջորդ գլուխներում:

Այսպիսով, Apo.11-ը կվերսկսի քրիստոնեական դարաշրջանի ակնարկը և կգարգանի, հիմնականում, Ֆրանսիական հեղափոխության կարևոր դերը, որի հաստատված ազգային աթեիզմն օգտագործվում է Աստծո կողմից՝ « *խորքից բարձրացող գազան* » խորհրդանշական անվան տակ. ոչնչացնել « *ծովից բարձրացող գազանի* » կաթոլիկ ռեժիմի իշխանությունը , Հայտն.13:1-ում: Համընդհանուր կրոնական խաղաղությունը, որը նշված է Apo.7-ում, այսպիսով ձեռք կբերվի և կնշվի 1844թ.-ին: Այնուհետև, այս հեղափոխական ռեժիմը ընդունելով որպես մոտավորապես Երրորդ համաշխարհային պատերազմի կամ Apo.9:13-ի « ^{6-րդ} *շեփորի* » պատկեր , որը կազմում է ճշմարիտը: « *Երկրորդ վայ* » Հայտն. 8:13-ի *հայտարարության միջոցով ներկայացվում է « յոթերորդ փողի »* վերջին թեման , որն իրականացվում է Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձով:

Հայտն.12-ում Հոգին մեզ ներկայացնում է քրիստոնեական դարաշրջանի մեկ այլ ակնարկ: Նա լրացնում է իր տեղեկությունները,

մասնավորապես սատանայի իրավիճակի և նրա հրեշտակային կողմնակիցների մասին: Նա սովորեցնում է մեզ, որ խաչի վրա իր հաղթանակից հետո, *Միքայելի* սելեստիալ անունով, որն արդեն մեջբերված է Դան.10:13, 12:1, անունը, որը նա կրում էր երկնքում նախքան Հիսուսի մեջ իր մարդկային մարմնացումը, մեր Տերը մաքրեց երկինքը նրանցից: չար ներկայությունը և որ նրանք ընդմիշտ կորցրել են Աստծո կողմից ստեղծված երկնային չափերը: Ահա մի քանի լավ նորություն: Հիսուսի հաղթանակը ուրախ երկնային հետևանքներ ունեցավ դևերի գայթակղություններից և մտքերից ազատված մեր երկնային եղբայրների համար: Այս արտաքուստից հետո նրանք սահմանափակված են եղել մեր երկրային հարթությամբ, որտեղ նրանք կապանվեն Աստծո երկրային թշնամիների հետ 2030 թվականին՝ Զրիստոս Աստծո փառավոր վերադարձի ժամանակ: Այս ակնարկում Հոգին պատկերում է « *վիշապի* » և « *օձի* » հաջորդականությունները , որոնք համապատասխանաբար նշանակում են սատանայի պայքարի երկու ռազմավարություններ՝ բաց պատերազմ , դատապարտված կայսերական կամ պապական Հռոմի և հռոմեացիների խաբուսիկ կրոնական գայթակղությունը : Վատիկանի պապականություն՝ դիմակազերծ, գրեթե հումանիստ: Եբրայեցիների փորձառություններից փոխառված նուրբ պատկերներում « *երկիրը բացում է իր բերանը* »՝ կուլ տալու կաթոլիկ միությունների պապական ագրեսիան: Ինչպես հենց նոր տեսանք, աշխատանքը կիրականացնեն ֆրանսիացի այթիստ հեղափոխականները: Բայց դա կսկսվի նաև ագրեսիվ, ռազմատենչ կեղծ քրիստոնեության բողոքական գործերի կողմից: Ընդհանուր ակնարկը կավարտվի « *կնոջ մնացած սերունդների* » հիշատակմամբ : Այնուհետև Հոգին տալիս է իր սահմանումը վերջին ժամանակի ճշմարիտ սրբերի մասին. « *Մա սրբերի համառությունն է, ովքեր պահում են Աստծո պատվիրանները և պահում Հիսուսի վկայությունը* »: Հոգին այս բառերով նշանակում է նրանց, ովքեր ինձ պես կառչում են նրա մարգարեական Հայտնությունից և թույլ չեն տալիս որևէ մեկին խլել այն՝ մինչև վերջ հավաքելով երկնքի տված մարգարիտները:

13-րդ գլուխը ներկայացնում է քրիստոնեական հավատքը կրող երկու ագրեսիվ կրոնական թշնամիներին: Որպես այդպիսին, նա պատկերացնում է նրանց երկու « *գազաններով* », որոնցից *երկրորդը առաջացել է առաջինից, ինչպես ենթադրվում է* Ծննդոց պատմությունից « *ծով և երկիր* » բառերի փոխհարաբերությամբ, որոնք սահմանում են դրանք այս գլխում 13-ում: Առաջինը գործել է նախկինում: 1844 թվականը և երկրորդը կհայտնվի միայն երկրային ժամանակի վերջին տարում, այդպիսով կնշանավորվի մարդկանց տրված շնորհի ժամանակի ավարտը: Այս երկու « *գազանները* » առաջինի համար կաթոլիկ են՝ մայր եկեղեցին, իսկ երկրորդի համար՝ նրանից առաջացած բողոքական բարեփոխված եկեղեցիները՝ նրա դուստրերը:

1844 թվականից ի վեր լուսաբանելով քրիստոնեական դարաշրջանի միայն երկրորդ մասը՝ Հայտն. և բողոքականության դատապարտումը, որը հարգում է իր կիրակին, որը նա նշանակում է որպես « *նշան* » ինչպես կայսերական, այնպես էլ պապական Հռոմի մարդկային և դիվային իշխանության: Երբ նախապատրաստական առաքելության ժամանակը ավարտվի, հաջորդաբար, « *բերքի* » կողմից պատկերված ընտրված սրբերի

հիացմունքով և ապստամբ ուսուցիչների և բոլոր անհավատների ոչնչացմամբ, « *խաղողի բերքահավաքով* » պատկերված գործողություններով, երկիրը կրկին կդառնա Ստեղծման առաջին օրվա « *անդունդ* »՝ զրկված երկրային կյանքի բոլոր ձևերից: Այն, սակայն, կենդանի կպահի « *հազար տարի* », նախընտրած մի բնակիչ՝ Սատանան, ինքը՝ սատանան, որը սպասում է իր կործանմանը վերջին դատաստանի ժամանակ, ինչպես նաև մյուս բոլոր ապստամբ մարդկանց և հրեշտակներին:

Rev.15-ը կենտրոնանում է փորձաշրջանի ավարտի ժամանակի վրա:

Հայտն. 16-ը բացահայտում է « *Աստծո քարկույթյան յոթ վերջին պատուհասները* », որոնք փորձաշրջանի ավարտից հետո հարվածում են վերջին անհավատ ապստամբներին, որոնք դառնում են ավելի ու ավելի ագրեսիվ, մինչև որ մահապատժի են ենթարկում դիտորդներին: արդար աստվածային շաբաթ օրը յոթերորդ պատուհասից առաջ:

Rev.17-ը ամբողջությամբ նվիրված է «մեծ պռոնիկի» նույնականացմանը, որը կոչվում է « *Մեծ Բաբելոն* »: Այս տերմիններով է, որ Հոգին նշանակում է կայսերական և պապական « *մեծ քաղաքը* »՝ Հռոմը: Այսպիսով, Աստծո դատաստանը նրա վերաբերյալ հստակորեն բացահայտվում է: Գլուխը նաև հայտարարում է նրա ապագա դատաստանի և կրակով կործանման մասին, քանի որ Գառնուկը և նրա հավատարիմ ընտրյալները կհաղթեն նրան:

Մեծ Բաբելոնի » « *բերքահավաքի* » կամ պատժի ժամանակին :

Հայտն. 19-ը պատկերում է Հիսուս Քրիստոսի փառահեղ վերադարձը և նրա դիմակայությունը ահաբեկված երկրային ապստամբ ուժերի հետ:

Rev.20-ը թիրախավորում է յոթերորդ հազարամյակի հազարամյա ժամանակը, որը շատ տարբեր է եղել՝ ընտրվածների կողմից դրախտում, իսկ ամայի երկրի վրա՝ Սատանայի մեկուսացման մեջ: Հազար տարվա վերջում Աստված կկազմակերպի վերջին դատաստանը՝ բնաջնջումը երկնային և ստորգետնյա երկրային կրակով բոլոր երկրային մարդկային և երկնային հրեշտակային ապստամբների:

Rev.21-ը պատկերում է ժողովի փառքը, որը ձևավորվել է Հիսուս Քրիստոսի արյունով փրկագնված ընտրյալների հավաքմամբ: Ընտրյալների կատարելությունը ցույց է տալիս համեմատություններն այն ամենի հետ, ինչ Երկիրն առաջարկում է մարդկանց ամենաթանկը՝ ոսկի, արծաթ, մարգարիտներ և թանկարժեք քարեր:

Apo.22-ը պատկերով արթնացնում է վերադարձը դեպի կորսված Եդեմը, որը գտնվել և տեղադրվել է հավերժական մեղքի երկրի վրա, վերածնված և վերափոխված՝ դառնալով միակ և միակ մեծ Աստծո, ստեղծողի, օրենսդիրի և փրկիչի համընդհանուր գահը, որը տիրում է նրա բոլոր տիեզերքներին: իր երկրային փրկագնածներով:

Այստեղ ավարտվում է «Հայտնություն» գրքի այս արագ ակնարկը, որի մանրամասն ուսումնասիրությունը կհաստատի և կամրապնդի այն, ինչ հենց նոր ասվեց:

Ես ավելացնում եմ այս բարձր հոգևոր բացատրությունը, որը բացահայտում է Աստծո մտքի թաքնված դատողությունը: Նա անկասկած հաղորդագրություններ է հաղորդում նուրբ ակնարկների միջոցով, որ Աստվածաշունչը կլուսավորի մեզ: Հետևելով Ապոկալիպսիսի կառուցմանը,

նույն գործընթացներին, որոնք նա օգտագործեց Դանիելին տրված իր հայտնությունների կառուցման համար, Աստված հաստատում է, որ նա « *չի փոխվում* » և որ նա կլինի « *հավերժ նույնը* »: Նաև «Ապոկալիպսիսի» մեջ գտա երեք թեմաների զուգահեռման նույն մեթոդը, որոնք են՝ « *Նամակներ ժողովներին* », « *կնիքները* » և « *շեփորները* »: Ըստ Apo.5-ի, որտեղ Ապոկալիպսիսը պատկերված է « *յոթ կնիքներով* » փակված գրքով , միայն « *յոթերորդ կնիքի* » բացումը թույլ կտա մուտք գործել ապացույցներ, որոնք կհաստատեն 8-ից 22-րդ գլուխներում մեկնաբանությունները և կասկածները: 1-ից 6-րդ գլուխների ուսումնասիրությամբ: Հետևաբար, 7-րդ գլուխը բացահայտված գաղտնիքները հասկանալու բանալին է: Եվ մի զարմացեք, որովհետև դրա թեման հենց Շաբաթն է, որը 1843 թվականից ի վեր բոլորովին տարբերում է ճշմարիտ և կեղծ սրբությունը: Հետևաբար, մենք Apo.7-ում գտնում ենք մեծ ճշմարտությունը, որը 1843 թվականի գարնանը պատել է բողոքական կրոնը: Apocalypse-ը միայն կհաստատի Դանիելին բացահայտված այս հիմնարար ուսմունքը: Բայց աղվենտիզմի համար, որն այդ օրը հայտնվեց որպես հաղթող, Ապոկալիպսիսը կբացահայտի 1994թ.-ի համար, մի փորձություն, որն իր հերթին կմաղի այն: Այս նոր լույսը ևս մեկ անգամ « *կրկին* » կդարձնի « *տարբերությունը Աստծուն ծառայողների և նրան չծառայողների միջև* » կամ ավելին:

Երկրորդ մաս. Ապոկալիպսիսի մանրամասն ուսումնասիրություն

Հայտնություն 1. Նախաբան – Քրիստոսի վերադարձը – աղվենտիստների թեման

Ներկայագումը

Հատված 1. « Հիսուս Քրիստոսի հայտնությունը, որը Աստված տվեց նրան, որպեսզի **ցույց տա իր ծառաներին** այն բաները, որոնք **շուտով պետք է տեղի ունենան**, և որը նա հայտնեց իր հրեշտակին ուղարկելով իր ծառա Հովհաննեսին... »:

Հովհաննեսը՝ առաքյալը, որին Հիսուսը սիրում էր, այս աստվածային Հայտնության ավանդապահն է, որը նա ստանում է Հորից՝ Հիսուս Քրիստոսի անունով: Հովհաննես, երբայերեն «Յոհան», նշանակում է և դա նաև իմ առաջին անունն է: Մի՞թե Հիսուսն ասաց. « *Ով ունի, նրան կտրվի* »: Այս ուղերձը « *տրված է* » « *Աստծո* » կողմից Հոր կողմից, հետևաբար անսահմանափակ բովանդակությամբ: Որովհետև իր հարությունից ի վեր Հիսուս Քրիստոսը վերսկսել է իր աստվածային հատկանիշները, և որպես երկնային Հայր է, որ նա կարող է երկնքից գործել հոգուտ իր ծառաների կամ ավելի ճիշտ՝ իր « *ստրուկների* »: Ինչպես ասում են, «նախագգուշացվածը նախագինված է»: Աստված այս կարծիքին է և դա ապացուցում է իր ծառաներին ապագայի մասին հայտնություններով: « *Ինչ պետք է տեղի ունենա անհապաղ* » արտահայտությունը կարող է զարմանալի լինել, երբ մենք գիտենք, որ ուղերձը տրվել է մ.թ. 94-ին, և որ մենք այժմ 2020-2021 թվականներին ենք՝ այս փաստաթղթի գրման ժամանակաշրջանում: Բայց բացահայտելով նրա ուղերձները, մենք կհասկանանք, որ սա « *անմիջապես* » ստանում է բառացի իմաստ, քանի որ դրանց ստացողները ժամանակակից կլինեն Հիսուս Քրիստոսի փառավոր վերադարձի հետ: Այս թեման կլինի ամենուրեք Հայտնությունում, քանի որ Հայտնությունը հասցեագրված է Աստծո կողմից ընտրված վերջին «աղվենտիստներին» հավատքով, որը ցուցադրվել է Հայտն. « *Հինգերորդ շեփոր* ». Այս գլխում 5-րդ

և 10-րդ հատվածները մեջբերում են « *հինգ ամսվա* » մարգարեական ժամանակաշրջանը, որը սիսալ մեկնաբանված էր մինչև ինձ: Թեմայի վերաբերյալ իմ ուսումնասիրության ընթացքում այս տեւողությունը որոշեց նոր ամսաթիվ, որը պետք է ազդարարեր Հիսուսի վերադարձը 1994-ին՝ Քրիստոսի իրական ծննդյան 2000-ին: Հավատի այս փորձությունը վերջին անգամ փորձարկեց պաշտոնական ադվենտիզմը, որը դարձել է գաղջ և ֆորմալիստական, և որը պատրաստվում էր պայմանագիր կնքել նրանց հետ, ում Աստված հայտնում է, որ իր թշնամիներն են իր Ապոկալիպսիսում: 2018 թվականից ի վեր ես գիտեմ Հիսուս Քրիստոսի իսկական վերադարձի ամսաթիվը և այն հիմնված չէ Դանիելի և Հայտնության մարգարեությունների որևէ տվյալների վրա, որոնց քանակական տևողությունները բոլորն իրականացվել են՝ կատարելով իրենց մաղող դերը նշանակված ժամանակներում: Հիսուսի իրական վերադարձը կարելի է հասկանալ Ծննդոց պատմությունից՝ հավատալով, որ մեր շաբաթների յոթ օրերը կառուցված են Աստծո կողմից մշակված ամբողջ ծրագրի 7000 տարվա պատկերի վրա՝ վերացնելու մեղքն ու մեղավորներին և իր հավերժություն բերելու իր առաջին 6000 տարիների ընթացքում ընտրված սիրելի ընտրյալները: Ինչպես եբրայական սրբավայրի կամ խորանի համամասնությունները, 6000 տարին նույնպես բաղկացած է 2000 տարվա երեք երրորդից: Վերջին երրորդի սկիզբը նշանավորվեց ապրիլի 30-ին մեր Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի քավիչ մահով: Հրեական օրացույցը հաստատում է այս ամսաթիվը: Հետևաբար, դրա վերադարձը նախատեսված է 2030 թվականի գարուն՝ 2000 տարի անց: Իմանալով, որ Քրիստոսի վերադարձը մեր առջև է, այնքան մոտ է « *անմիջապես* » *բառը*. » Հիսուսի խոսքերը միանգամայն արդարացված են: Այսպես, թեև այն մնաց հայտնի ու ընթերցված դարերի ընթացքում, բայց Հայտնություն գիրքը մնաց փակ, առաձգ, կնքված, մինչև մեր սերնդին վերաբերող վախճանի ժամանակը:

Հատված 2. «... *ով վկայեց Աստծո խոսքը և Հիսուս Քրիստոսի վկայությունը, այն ամենը, ինչ նա տեսավ* »:

Հովհաննեսը վկայում է, որ նա ստացել է իր տեսիլքը Աստծուց: Տեսիլք, որը կազմում է Հիսուս Քրիստոսի վկայությունը, որը Հայտն.19.10 սահմանում է որպես « *մարգարեության ոգի* »: Հաղորդագրությունը հիմնված է « *տեսած* » պատկերների և լսված բառերի վրա: Հովհաննեսը պոկվեց երկրային պատահականություններից Աստծո Հոգու կողմից, որը պատկերներով բացահայտեց նրան քրիստոնեական դարաշրջանի կրոնական պատմության մեծ թեմաները. այն կավարտվի նրա փառավոր ու ահեղ վերադարձով իր թշնամիների համար:

Հատված 3. « *Երանի նրան, ով կարդում և լսում է մարգարեության խոսքերը և պահում է այն, ինչ գրված է դրանում: քանզի ժամանակը մոտ է* »:

Ես ինձ համար վերցնում եմ այն մասը, որը ինձ է պատկանում՝ երանությունը « *նրա համար, ով կարդում է* » մարգարեության խոսքերը, քանի որ Տերը կարդալ բային տալիս է ճշգրիտ տրամաբանական իմաստ: Նա բացատրություն է տալիս Ես.29:11-12-ում. « *Ամեն հայտնություն քեզ համար կնքված գրքի խոսքերի պես են, որոնք տրվում են կարդալ գիտցող մարդուն՝ ասելով. Իսկ ո՞վ է պատասխանում. Չեմ կարող, որովհետև կնքված է. կամ ինչպես գիրքը, որը տրվում է մի մարդու, ով չի կարող կարդալ, ասելով. Իսկ*

ով է պատասխանում՝ ես կարդալ չգիտեմ : 13-րդ հատվածը, որը հետևում է, բացահայտում է այս անկարողության պատճառը. « Տերն սասց. Երբ այս ժողովուրդը մոտենում է ինձ, նրանք պատվում են ինձ իրենց բերանով և շուրթերով. բայց նրա սիրտը հեռու է ինձանից, և այն վախը, որ նա ունի ինձանից, միայն մարդկային ավանդույթի հրահանգն է »: « Կնքված » կամ կնքված տերմինը նկարագրում է Ապոկալիպսիսի ասպեկտը, որն անընթեռնելի է, քանի որ այն կնքված է: Ուստի այն ամբողջությամբ բացելու և կնիքելու համար է, որ ես՝ վերջին ժամանակների մեկ այլ Հովհաննես, կանչվել եմ Աստծո կողմից. սա, որպեսզի իր բոլոր ճշմարիտ ընտրյալները « յսեն և պահեն » մարգարեության խոսքերում և պատկերներում բացահայտված ճշմարտությունները: Այս բայերը նշանակում են «հասկանալ և գործնականում կիրառել»: Այս հատվածում Աստված նախազգուշացնում է իր ընտրյալներին, որ նրանք կստանան իրենց եղբայրներից մեկից՝ Քրիստոսում, « Նա, ով կարդում է », լույսը, որը բացատրում է մարգարեության խորհուրդները, որպեսզի նրանք, իր հերթին, կարողանան ուրախանալ և դնել իր ուսմունքը. գործնականում. Ինչպես Հիսուսի ժամանակ, հետևաբար անհրաժեշտ կլինի հավատք, վստահություն և խոնարհություն: Այս մեթոդով Աստված մատուցում և հեռացնում է մարդկանց, ովքեր չափազանց հպարտ են ուսուցանվելու համար: Այսպիսով, ես ընտրվածներին ասում եմ. «Մոռացեք մարդուն, այս փոքրիկ պաշտոնական թարգմանչին և փոխանցողին, և նայեք ճշմարիտ Հեղինակին՝ Ամենակարող Աստծուն Հիսուս Քրիստոսին»:

Հատված 4. « Յովհաննէս յոթ եկեղեցիներին, որոնք Ասիայում են. շնորհք և խաղաղություն ձեզնից, ով կա, ով էր, և ով պիտի գա, և յոթ հոգիներից, որոնք նրա զահի առջև են ...»

Յոթ ժողովների » հիշատակումը կասկածելի է, քանի որ Ա մեծատառով ժողովր մեկ է հավերժ: Հետևաբար, « Յոթ ժողովները » անպայմանորեն նշանակում է Հիսուս Քրիստոսի միասնական ժողովր յոթ նշանավոր և հաջորդական դարաշրջաններում: Բանը կհաստատվի, և մենք արդեն գիտենք, որ Աստված քրիստոնեական դարաշրջանը բաժանում է 7 կոնկրետ ժամանակների: Ասիայի մասին հիշատակումը օգտակար և արդարացված է , քանի որ հատված 11-ում ներկայացված քաղաքների անուններն են, որոնք գոյություն ունեն Փոքր Ասիայում՝ հին Անատոլիայում, որը գտնվում է ներկայիս Թուրքիայի արևմուտքում: Հոգին արդեն հաստատում է Եվրոպայի սահմանը և Ասիական մայրցամաքի սկիզբը: Բայց Ասիա բառը, ինչպես Անատոլիա բառը, հոգևոր ուղերձ է թարգմանում: Նրանք նկատի ունեն՝ **ծագող արևը** արքայերեն և հունարեն, և այդպիսով առաջարկում են Աստծո ճամբարը, որն այցելել է Հիսուս Քրիստոսը, « **ծագող արևը** », Դուկաս 1:78-79-ում. **որի առաքիներությամբ ծագող արևն այցելեց մեզ բարձունքից՝ լույս տալու խավարի մեջ և մահվան ստվերում նստածներին, մեր քայլերն ուղղելու խաղաղության ճանապարհին**: Նա նաև Մադ.4:2-ի « **արդարության արևն** » է . **դու դուրս կգաս ու հորթերի պես կյոռնես աստուծից** »: Ողջույնի բանաձևը համահունչ է այն նամակներին, որոնք քրիստոնյաները փոխանակել են Հովհաննեսի օրոք: Այնուամենայնիվ, Աստված նշանակվում է մի նոր, մինչ այժմ անհայտ արտահայտությամբ. « **Նրանից, ով կա, ով էր և ով պետք է գա** »: Այս արտահայտությունը միայն բնօրինակ հունարեն լեզվով

և այլ թարգմանություններում արտացոլում է Աստծո երբայերեն անվան իմաստը՝ «YaHWÉH»: Դա «իմել» բայն է, որը խոնարհվում է երբայերենի անկատար ժամանակի երրորդ դեմքով եզակի: Այս ժամանակը, որը կոչվում է անկատար, արտահայտում է կատարվածը, որը տարածվում է ժամանակի մեջ, քանի որ ներկա ժամանակը գոյություն չունի երբայերեն հոլովման մեջ: « *և ով է գալիս* », ավելի է հաստատում Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի թեման՝ ադվենտիզմը: Այսպիսով, հաստատվում է քրիստոնեական հավատքի բացումը հեթանոսների առաջ. նրանց համար Աստված հարմարեցնում է իր անունը: Այնուհետև հայտնվում է մեկ այլ նորություն, որը նշանակում է Սուրբ Հոգին. « *յոթ հոգիները, որոնք նրա գահի առջև են* »: Այս մեջբերումը կհայտնվի Հայտն.5:6-ում: Թիվ 7-ը նշանակում է սրբացում, այս դեպքում՝ աստվածային Հոգին, որը թափվել է նրա արարածների մեջ, հետևաբար՝ « *նրա գահի առջև* »: Հայտն. 5.6-ում «*սպանված գառը* » կապված է այս խորհրդանիշների հետ, մարգարեությունն այսպիսով հաստատում է Հիսուս Քրիստոսի աստվածային ամենակարողությունը: « *Աստծո յոթ հոգիները* » խորհրդանշվում են երբայական խորանի « *յոթ նյութավորված մոմակալով* », որը մարգարեանում է Աստծո փրկության ծրագիրը: Այսպիսով, նրա ծրագիրը հստակ ուրվագծվեց: Քանի որ Ադամը, 4000 տարի, և իր մահով Հիսուսը քավում է ընտրյալների մեղքերը ապրիլի 30-ին, նա այդպիսով պատռում է մեղքի վարագույրը և բացում մուտքը դեպի երկինք այն ընտրյալների համար, ովքեր փրկագնված են եղել ծրագրված վեց հազար տարիներից վերջին երկու հազարում: քանի որ ընտրյալների ընտրյալները ցրված են մինչև աշխարհի վերջը ամբողջ երկրի ազգերի մեջ:

Հաստատված 5. « *...և Հիսուս Քրիստոսից՝ հավատարիմ վկայից, մեռելների անդրանիկից և երկրի թագավորների իշխանից: Նրան, ով սիրում է մեզ, ով մեզ ազատել է մեր մեղքերից իր աղյուներով* »:

« *Հիսուս Քրիստոս* » անունը կապված է երկրային ծառայության հետ, որը Աստված եկավ իրականացնելու երկրի վրա: Այս հատվածը հիշեցնում է մեզ իր գործերի մասին, որոնք կատարվել են՝ փրկություն ստանալու շնորհով, որը նա առաջարկում է միայն իր ընտրյալներին: Աստծուն և նրա արժեքներին կատարյալ հավատարմությամբ Հիսուսը « *հավատարիմ վկան* » էր, որը առաջարկվեց որպես օրինակ, որին պետք է ընդօրինակեն բոլոր ժամանակների իր առաքյալներին և աշակերտներին, ներառյալ մերը: Նրա մահը մարգարեացվել էր առաջին սպանված կենդանու մահով, որը հազավ Ադամի և Եվայի մերկությունը իրենց մեղքից հետո: Նրա միջոցով նա իսկապես « *մահացածների առաջնեկն* » էր: Բայց նա նաև, իր աստվածային կարևորության պատճառով, միայն նրա մահն ուներ սատանային, մեղքին և մեղավորներին դատապարտելու արդյունավետությունն ու գործությունը: Նա մնում է « *առաջնեկը* » կրոնական պատմության մեջ բոլոր «*առաջնեկներից*»: Իր ընտրյալների մեղքը փրկագնելու համար անհրաժեշտ իր մահվան մասին մտածելով էր, որ Աստված մահապատժի ենթարկեց ապստամբ Եգիպտոսի բոլոր « *առաջնեկներին* » և կենդանիներին, մեղքի պատկերին՝ իր երբայեցի ժողովրդին « *ազատելու* » ստրկությունից, արդեն « *մեղքի* » խորհրդանիշն ու պատկերն է : Որպես « *առաջնեկ* », հոգևոր ծննդական իրավունքը պատկանում է նրան: Իրեն ներկայացնելով որպես « *երկրի թագավորների իշխան* »՝ Հիսուսը դառնում է իր փրկվածների ծառան: « *Երկրի*

թագավորները » նրանք են, ովքեր մտնում են նրա թագավորություն փրկագնված նրա արյունով. նրանք կժառանգեն նորացված երկիրը: Չարմանալի բան է բացահայտել սելեստիալ էակների խոնարհության, կարեկցանքի, բարեկամության, եղբայրության և սիրո մակարդակը, ովքեր հավատարիմ են մնացել սելեստիալ կյանքի աստվածային չափանիշներին: Երկրի վրա Հիսուսը լվաց իր առաքյալների ոտքերը՝ միաժամանակ հաստատելով, որ ինքն է « *Տերն ու Տերը* »: Երկնքում նա հավերժ կլինի նրա « *արքաների* » « *իշխանը* »: Բայց « *թագավորները* » նույնպես կլինեն իրենց եղբայրների ծառաները: Նաև, իրեն տալով « *իշխան* » տիտղոսը, Հիսուսն իրեն դնում է սատանայի՝ իր հակառակորդի և պարտված մրցակցի մակարդակի վրա, որին նա անվանում է « *այս աշխարհի իշխան* »: Հիսուսի մեջ Աստծո մարմնավորումը դրդված էր երկու « *իշխանների* » դեմ առ դեմ. աշխարհի և նրա արարածների ճակատագիրը կախված է մեծ հաղթող Հիսուս Միքայել Յահվեի գորությունից: Բայց Հիսուսն իր հաղթանակի համար միայն մասամբ է պարտական իր աստվածությանը, քանի որ նա պայքարեց սատանայի դեմ հավասար պայմաններով, մեր մարմնին նույնական մարմնով, առաջին Ադամի պարտված կռվից 4000 տարի անց: Նրա հոգեվիճակը և հաղթանակի վճռականությունը միայնակ փրկելու իր ընտրյալներին տվեցին իր հաղթանակը: Նա ճանապարհ բացեց իր ընտրյալների համար՝ ցույց տալով, որ հնագանդ « *գառը* » *կարող է* հավատարիմ և ճշմարիտ Աստծո օգնությամբ հաղթել « *գայլերին* », *որոնք խժռում են մարմինն ու հոգիները*:

Հատված 6. « *Եվ ով մեզ թագավորություն դարձրեց՝ քահանաներ Աստծու Հորը, նրան փառք և գորություն հավիտյանս հավիտենից*»: *Ամեն*: »

Հենց Չոնն է սահմանում, թե ինչ է կազմում ընտրվածների ժողովը: Հիսուս Զրիստոսում հին Իսրայելը շարունակում է հոգևոր ձևերով, որոնք մարգարեացել են հին ուխտի ծեսերում: Ծառայելով « *Թագավորների թագավորին և տերերի Տիրոջը* »՝ ճշմարիտ ընտրյալները մասնակցում են նրա թագավորությանը և նրա հետ միասին կազմում են երկնքի արքայության քաղաքացիները: Նրանք նաև հոգևոր « *քահանաներ* » են, որովհետև նրանք ծառայում են իրենց մարմնի տանարում, որտեղ նրանք ծառայում են Աստծուն՝ իրենց սրբությամբ մատուցելով նրա ծառայությանը: Եվ Աստծուն ուղղված իրենց աղոթքների միջոցով նրանք փոխանցում են Երուսաղեմի հին տանարի խնկի զոհասեղանի վրա մատուցված օձանելիքները: Հիսուսի և Հոր միջև բաժանումը ապակողմնորոշիչ է, բայց այն համապատասխանում է այն պատկերացմանը, որ շատ կեղծ քրիստոնյաներ ունեն թեմայի վերաբերյալ: Սա հասնում է այն աստիճանի, որ պահանջվում է «պատվել» Որդուն Հոր հաշվին: Սա քրիստոնեական հավատքի մեղքն է կամ մեղքը 321թ. մարտի 7-ից սկսած: Ծատերի համար Ծաբաթի հանգիստը արարողություն է, որը վերաբերում էր միայն հին ուխտի հրեաներին՝ Հոր տնտեսությանը: Հայրը և Հիսուսը, լինելով միայն մեկ անձ, նրանք կկրեն Հիսուսի բարկությունը, ում կարծում էին, որ հարգում են: Իր աստվածային էության մեջ՝ որպես Հայր, Հիսուսը և հավիտյանս պահում է « *փառքն ու գորությունը հավիտյանս հավիտենից*»: *Ամեն*: « *Ամեն* », ինչը նշանակում է. ճշմարիտ է: Իսկապես!

Աղվենտիստների թեման

Հատված 7. « *Ահա նա գալիս է ամպերի հետ. Եվ ամեն աչք կտեսնի այն, նույնիսկ նրանք, ովքեր խոցել են այն. և երկրի բոլոր ցեղերը սգալու են նրա համար: Այո՛: Ամեն: »*

Հենց այն ժամանակ, երբ նա վերադառնա, Հիսուսը ցույց կտա իր փառքն ու գործությունը: Համաձայն Գործք 1:11-ի՝ նա կվերադառնա « *այնպես, ինչպես երկինք համբարձվեց* », բայց նրա վերադարձը կլինի ծայրահեղ երկնային փառքով, որը կսարսափեցնի իր թշնամիներին. « *Նրանք, ովքեր խոցեցին նրան* »՝ հակադրվելով նրա իրական նախագծին: Որովհետև այս արտահայտությունը վերաբերում է միայն նրա գալստյան ժամանակակից մարդկանց: Երբ իր ծառաներին սպառնում են մահով կամ մահապատժի են ենթարկում, Հիսուսը կհսում է նրանց ճակատագիրը, քանի որ նա նույնանում է նրանց հետ. « *Եվ թագավորը կպատասխանի նրանց. իմ եղբայրներ, դուք դրանք ինձ համար եք ստեղծել: (Մատթ. 25:40)*»: Հրեաները և հռոմեացի զինվորները, ովքեր խաչեցին նրան, ներառված չեն այս ուղերձում: Աստծո Հոգին վերագրում է այս գործողությունը բոլոր մարդկանց, ովքեր խոչընդոտում են Նրա փրկության աշխատանքը և խափանում են իրենց և ուրիշների համար Նրա շնորհի և հավերժական փրկության առաջարկը: Վկայակոչելով « *երկրի ցեղերը* »՝ Հիսուսը թիրախ է դարձնում կեղծ քրիստոնյաներին, որոնց միջոցով Իսրայելի ցեղերը, ենթադրաբար, պետք է ընդարձակվեն նոր ուխտի մեջ: Վերադարձին հայտնաբերելով, որ պատրաստվում էին սպանել իր իսկական ընտրյալներին, նրանք պարզապես ողբալու պատճառ կունենան՝ բացահայտելով իրենց Աստծո թշնամիներին, ով պետք է փրկեր իրենց: Վերջին օրերի ծրագրի մանրամասները կբացահայտվեն «Հայտնություն» գրքի գլուխներում ցրված: Բայց կարող եմ ասել, որ Հայտն.6:15-16-ը նկարագրում է տեսարանը հետևյալ խոսքերով. « *Երկրի թագավորները, մեծերը, զորավարները, հարուստները, հզորները, բոլոր ստրուկներն ու ազատները թաքնվեցին իրենց մեջ քարանձավներ և լեռնային ժայռեր. Նրանք սասցին լեռներին ու ժայռերին. «*

Հատված 8. « *Ես եմ ալֆան և օմեգան, ասում է Տեր Աստված, Նա, ով կա և եղավ և ով պետք է գա, Ամենակարողը: »*

Այսպես արտահայտվողը քաղցր Հիսուսն է, ով իր աստվածային փառքը գտավ երկնքում, նա է « *Ամենակարողը* »: Բավական է այս համարը կապել Հայտն.22:13-16-ի հետ՝ ապացույց ունենալու համար. « *Ես եմ ալֆան և օմեգան, առաջինն ու վերջինը, սկիզբն ու վերջը... ուղարկեց իմ հրեշտակը, որ այս բաները վկայի ձեզ եկեղեցիներում: Ես Դավթի արմատն ու սերմն եմ՝ յուսապայծառ յուսաստղի* »: Ինչպես 4-րդ հատվածում, Հիսուսն իրեն ներկայացնում է արարիչ Աստծո՝ Մովսեսի ընկերոջ հատկանիշների ներքո, որի երբայերեն անունն է «YaHWeH»՝ համաձայն Ելից 3:14: Բայց ես նշում եմ, որ Աստծո անունը փոխվում է՝ կախված նրանից, թե նա է, ով կկոչի՞ իրեն, թե՞ մարդիկ նրան անվանակոչեն. «Ես եմ»-ը դառնում է «Նա է»՝ «YaHWeH» ձևով:

Ալֆա և օմեգա » արտահայտությունն ամփոփում է Աստծո կողմից առաջարկված ողջ հայտնությունը իր Աստվածաշնչում՝ Ծննդոց 1-ից մինչև

Հայտնություն 22: Այնուամենայնիվ, 2018 թվականից սկսած «վեց հազար» տարվա մարգարեական նշանակությունը տրված է վեց օրերի համար: շաբաթը հաստատվեց՝ առանց կասկածի տակ դնելու դրա արժեքը որպես վեց իրական օրեր, որոնց ընթացքում Աստված ստեղծեց երկիրը և այն կյանքը, որին պետք է ապահովեր: Բայց, պահպանելով իրենց մարգարեական նշանակությունը, այս վեց օրերը կամ «6000» տարիները հնարավորություն տվեցին 2030 թվականի գարնան համար սահմանել Հիսուս Բրիստոսի վերջնական հաղթական վերադարձը և նրա հավատարիմ սրբերի հափշտակությունը: « *Ալֆա և օմեգա* » արտահայտության միջոցով Հիսուսն իր Վերջին Օրերի Սրբերին տալիս է բանալի, որը թույլ կտա նրանց բացահայտել իր երկրորդ գալստյան իրական ժամանակը: Բայց մենք պետք է սպասեինք մինչև 2018 թվականի գարունը, որպեսզի հասկանայինք, թե ինչպես օգտագործել այս 6000 տարին, և 2022 թվականի հունվարի 28-ին՝ դրանք կապելու այս արտահայտությունների հետ՝ « *ալֆա և օմեգա* », « *սկիզբ և վերջ* »:

Հատված 9. « *Ես՝ Հովհաննեսը՝ քո եղբայրը, որը քեզ հետ կիսում է նեղությունը, թագավորությունը և Հիսուսի համատեղությունը, Պատմոս կոչվող կղզում էի՝ Աստծո խոսքի և Հիսուսի վկայության պատճառով:* »

Հիսուս Բրիստոսի իսկական ստորուկի համար այս երեք բաները կապված են՝ նեղության բաժինը, թագավորության բաժինը և Հիսուսի մեջ հաստատականության բաժինը: Հովհաննեսը վկայում է այն համատեքստի մասին, որտեղ նա ստացել է իր աստվածային տեսիլքը: Նրան ակնհայտորեն անխորտակելի համարելով՝ հռոմեացիները վերջնականապես մեկուսացրեցին նրան Պատմոս կղզում գտնվող արքայություն, որպեսզի սահմանափակեն նրա վկայությունը մարդկանցով: Իր ողջ կյանքի ընթացքում նա երբեք չի դադարել վկայել Աստծո խոսքի համար՝ Հիսուս Բրիստոսին փառավորելու համար: Բայց մենք կարող ենք նաև հասկանալ, որ Հովհաննեսին տարան Պատմոս, որպեսզի հանգստությամբ ստանա Հիսուսի վկայությունը, որը կազմում է Հայտնությունը, որը նա այնտեղ ստացավ Աստծուց:

Անմիջապես նշենք, որ երկու մարգարեությունների հեղինակները՝ Դանիելն ու Հայտնությունը, հրաշքով պաշտպանված էին Աստծո կողմից. Դանիելը փրկվում է առյուծների ատամներից, իսկ Հովհաննեսը անվնաս ազատվում է եռացող յուղով լցված անոթից: Նրանց փորձը մեզ դաս է տալիս. Աստված տարբերություն է դնում իր ծառաների միջև՝ հզոր և գերբնական կերպով պաշտպանելով նրանց, ովքեր ամենից շատ են փառաբանում իրեն և ներկայացնում են մողելի այն կողմը, որը նա հատկապես ցանկանում է խրախուսել: Այսպիսով, մարգարեական ծառայությունը 1Կոր.12.31-ում նշված է որպես « *ամելի գերազանց նանասպարհ* »: Բայց կան մարգարեներ և մարգարեներ: Ոչ բոլոր մարգարեներն են կանչված Աստծուց տեսիլքներ կամ մարգարեություններ ստանալու համար: Բայց բոլոր ընտրյալներին հորդորվում է մարգարեանալ, այսինքն՝ վկայություն տալ Տիրոջ ճշմարտությունների մասին իրենց մերձավորներին՝ առաջնորդելու նրանց դեպի փրկություն:

Չոնի տեսակետը աղվենտիստների ժամանակների մասին

- ընդ հատված .

Տիրոջ օր » արտահայտությունը ողբերգական մեկնաբանությունների օգտին է: Աստվածաշնչի իր թարգմանության մեջ Չ.Ն. Դարբին չի հապաղում այն թարգմանել «կիրակի» բառով, որն Աստված համարում է «*գազանի*» չորացող «*նշանը*» սատանայի գլխավորությամբ Հայտն.13:16; սա ուղղակիորեն հակադրվում է նրա թագավորական «*կնիքին*»՝ նրա սրբացված հանգստի յոթերորդ օրը: Ստուգաբանորեն «*Կիրակի*» բառը նշանակում է «Տիրոջ օր», բայց խնդիրը գալիս է նրանից, որ այն շաբաթվա առաջին օրը հատկացնում է հանգստին, որը Աստված երբեք չի պատվիրել՝ իր կողմից ունենալով հավերժական, արբագործված: այս օգտագործումը յոթերորդ օրը: Այսպիսով, ի՞նչ է իրականում նշանակում այս հատվածում նշված «*Տիրոջ օրը*»: Բայց պատասխանն արդեն տրվել է 7-րդ հատվածում, ասելով. «*Ահա նա գալիս է ամսերի հետ*»: Ահա Աստծո կողմից թիրախավորված «*Տիրոջ օրն է*» . (Մադ. 3:5)» ; նա, ով ստեղծեց աղվենտիզմը և Հիսուսի վերադարձի նրա երեք «ակնկալիքները», որոնք արդեն իսկ իրականացվել են բոլոր լավ և վատ հետևանքներով, որոնք բերեցին այս երեք փորձությունները՝ 1843, 1844 և 1994 թվականներին: Այսպիսով, ապրելով 94 թվականին, Չոնը տեղափոխվում է Հոգին յոթերորդ հազարամյակի հենց սկզբին, որտեղ Հիսուսը վերադառնում է իր աստվածային փառքով: Այսպիսով, ի՞նչ ունի նա իր «*տակում*» : Զրիստոնեական դարաշրջանի ողջ պատմական անցյալը. Հիսուսի մահից ի վեր, քրիստոնեական կրոնի 2000 տարի; 2000 տարի, երբ Հիսուսը կանգնեց իր ընտրյալների մեջ՝ օգնելով նրանց Մուրբ Հոգով հաղթել չարին, ինչպես ինքն էր հաղթել սատանային, մեղքին և մահին: Նրա «*տակում*» լավոր «*բարձր ձայնը*» Հիսուսի ձայնն է, ով «*շեփողի*» պես միջամտում է՝ զգուշացնելու իր ընտրյալներին և բացահայտելու նրանց դիվային կրոնական թակարդների բնույթը, որոնց նրանք կհանդիպեն իրենց կյանքում բոլոր «յոթում»: «*դարաշրջաններ, որոնց անունները կանվանի հաջորդ համարը*.

Հատված 11. «*Ո՛վ ասաց. «Ինչ որ տեսնում ես, գրիր այն գրքի մեջ և ուղարկիր այն յոթ եկեղեցիներին՝ Եփեսոս, Չմյուննիս, Պերգամոս, Թյատիրա, Սարդիս, Ֆիլադելֆիս և Լատդիկիս:*» .

Տեքստի ակնհայտ ձևը, կարծես, հասցեատերեր էր ներկայացնում Հովհաննեսի ժամանակաշրջանի Ասիայի քաղաքները. յուրաքանչյուրն ունի իր ուղերձը: Բայց սա միայն խաբուսիկ տեսք էր՝ նպատակ ունենալով քողարկել այն իրական իմաստը, որ Հիսուսը տալիս է իր պատգամներին: Ամբողջ Աստվածաշնչում տղամարդկանց վերագրվող հատուկ անունները իրենց արմատում թաքնված նշանակություն ունեն՝ երբայերենից, քաղդեերենից կամ հունարենից: Այս սկզբունքը վերաբերում է նաև այս յոթ քաղաքների հունարեն անվանումներին: Յուրաքանչյուր անուն բացահայտում է այն դարաշրջանի բնավորությունը, որը ներկայացնում է: Իսկ այս անունների ներկայացման հերթականությունը համապատասխանում է Աստծո կողմից ծրագրավորված ժամանակի առաջխաղացման կարգին: Մենք կտեսնենք Հայտն. 2-ի և 3-ի ուսումնասիրության մեջ, որտեղ այս անունների կարգը հարգված և

հաստատված է, այս յոթ անունների նշանակությունը, բայց առաջին և վերջին՝ « *Եփեսոս և Լատրիկիա* » անունները միայն նրանց կրացահայտեն. օգտագործումը, որ Հոգին անում է նրանցից: Նշանակելով, համապատասխանաբար, «գործարկել» և «դատված մարդկանց», մենք գտնում ենք քրիստոնեական շնորհի դարաշրջանի « *ալֆան և օմեգան, սկիզբն ու վերջը* »: Չարմանալի չէ, որ Հիսուսն իրեն ներկայացրեց 8-րդ հատվածում այս սահմանման ներքո. « *Ես եմ ալֆան և օմեգան* »: Նա այսպիսով գրանցում է իր ներկայությունը իր հավատարիմ ստրուկների մոտ՝ ողջ քրիստոնեական դարաշրջանում:

Հատված 12. « *Ես դարձա՛ իմանալու, թե ինչ ձայն է ինձ հետ խոսում: Եվ երբ շրջվեցի, տեսա յոթ ոսկե մոմակալ ,*

Շրջվելու » գործողությունը Հովհաննեսին ստիպում է նայել ողջ քրիստոնեական դարաշրջանին, քանի որ նա ինքն է տեղափոխվել Հիսուսի փառքով վերադարձի պահը: « *Հետևում* » ճշգրտությունից հետո մենք այստեղ ունենք « *Ես շրջվեցի* », և նորից՝ « *և, շրջվելուց հետո* ». Հոգին խստորեն պնդում է այս հայացքը դեպի անցյալը, որպեսզի մենք հետևենք դրան իր տրամաբանությամբ: Իսկ հետո ի՞նչ է տեսնում Ժանը: « *Յոթ ոսկե մոմակալ* ». Այստեղ բանը կրկին կասկածելի է « *յոթ ժողովների* » նման: Քանի որ « *մոմակալ* » մոդելը գտնվել է եբրայական խորանում և ուներ յոթ ճյուղեր, որոնք արդեն միասին խորհրդանշում էին Աստծո Հոգու և նրա լույսի սրբացումը: Այս դիտարկումը նշանակում է, որ ինչպես « *յոթ ժողովները* », « *յոթ մոմակալները* » խորհրդանշում են Աստծո լույսի սրբացումը, բայց յոթ պահերում, որոնք նշվել են ողջ քրիստոնեական դարաշրջանում: Մոմակալը ներկայացնում է մի դարաշրջանի ընտրյալներին , այն ստանում է Աստծո Հոգու յուղը, որից կախված է ընտրյալներին լուսավորել իր լույսով:

Հայտարարություն մեծ աղետի մասին

13 հատված . »

Այստեղից սկսվում է Տեր Հիսուս Քրիստոսի խորհրդանշական նկարագրությունը. Այս տեսարանը ցույց է տալիս Հիսուսի խոստումները. **Ղուկաս 17:21.** « *Ոչ որ չի սպի՝ նա այստեղ է, կամ՝ նա այնտեղ է: Քանզի սհա, Աստծո արքայությունը **ձեռ մեջ է** :* » ; **Մատթ.28:20.** « *Եվ սովորեցրո՛ւ նրանց պահել այն ամենը, ինչ ես քեզ պատվիրեցի. Եվ սհա, ես ձեզ հետ եմ միշտ, նույնիսկ մինչև աշխարհի վերջը:* ». Այս տեսիլքը շատ նման է Դանիել 10-ի տեսիլքին, որտեղ 1-ին հատվածը ներկայացնում է որպես « *մեծ աղետի* » հայտարարություն իր հրեա ժողովրդի համար: Հետևաբար, Հայտնություն 1-ը նույնպես հայտարարում է « *մեծ աղետի* » մասին, բայց այս անգամ քրիստոնեական ժողովի համար: Երկու տեսլականների համեմատությունը շատ ուսուցիչ է, քանի որ մանրամասները հարմարեցված են երկու շատ տարբեր պատմական համատեքստերից յուրաքանչյուրին: Խորհրդանշական նկարագրությունները, որոնք կներկայացվեն, վերաբերում են Հիսուս Քրիստոսին նրա վերջին փառավոր վերադարձի համատեքստում: Երկու « *աղետները* » ընդհանուր են, որ դրանք տեղի են ունենում Աստծո կողմից հաջորդաբար հաստատված երկու դաշինքների

վերջում : Այժմ համեմատենք երկու տեսիլքները. «... մարդու որդի » այս հատվածում « մարդ » էր *Դանիելում* , քանի որ Աստված դեռ չէր մարմնավորվել Հիսուսով: Ընդհակառակը, « մարդու որդի »-ում մենք գտնում ենք « մարդու որդի »-ին, ում Հիսուսն անընդհատ անվանում է Ավետարաններում նրա մասին խոսելիս: Եթե Աստված այդքան պնդել է այս արտահայտությունը, դա այն պատճառով է, որ այն օրինականացնում է մարդկանց փրկելու նրա կարողությունը: Նա այստեղ է « երկար պատմունանով », Դանիելում « *քեհեզ հագած* »: Այս երկար գգեստի իմաստի բանալին տրված է Հայտն.7.13-14-ում: Այն կրում են նրանք, ովքեր մահանում են որպես ճշմարիտ հավատքի նահատակներ. « *Եվ երեզներից մեկը պատասխանեց և ասաց ինձ. Ես ասացի նրան. Տե՛ր իմ, դու գիտես: Նա ասաց ինձ. «Սրանք են, ովքեր գալիս են մեծ նեղությունից. նրանք լվացել են իրենց պատմունանը և սպիտակեցրել գառան արյունով:* «. Դանիելում Հիսուսը կրում է « *ուկյա գոտի իր կրծքին* » կամ սրտի վրա, բայց « *իր մեջքին* »՝ ուժի խորհրդանիշ: Իսկ « *ուկե գոտին* » խորհրդանշում է **ճշմարտությունը**՝ ըստ Եփես.6:14-ի. « **Ուրեմն կանգնե՛ք . հագե՛ք արդարության զրահը .** «. Ինչպես Հիսուսը, ճշմարտությունը պատվում է միայն նրանց կողմից, ովքեր սիրում են այն:

Հատված 14. « *Նրա գլուխն ու մազերը սպիտակ բուրդ էին, ինչպես ձյուն. նրա աչքերը նման էին կրակի բոցի.* »

Սպիտակը՝ կատարյալ մաքրության խորհրդանիշը, բնութագրում է Հիսուս Բրիստոս Աստծուն, ով, հետևաբար, ունի մեղքի սարսափ: Սակայն « *մեծ աղետի* » հայտարարությունը կարող է միայն մեղավորներին պատժելու նպատակ ունենալ: Այս պատճառը վերաբերում է երկու աղետներին, ուստի մենք այստեղ և Դանիելում գտնում ենք Աստծուն՝ մեծ Դատավորին, որի « *աչքերը կրակի բոցերի պես են* »: Նրա հայացքը կլանում է մեղքը կամ մեղավորը, բայց Հիսուսի ընտրյալը ընտրում է հրաժարվել մեղքից՝ ի տարբերություն կեղծ հրեայի և կեղծ քրիստոնյա ապստամբի, ում Հիսուս Բրիստոսի դատաստանն ի վերջո կապառի: Եվ այս « *աղետի* » վերջնական համատեքստը նշանակում է նրա պատմական թշնամիները, որոնք բոլորն էլ նշված են այս գրքի և Դանիելի գլուխներում: Աթ.13-ը նրանց ներկայացնում է մեզ երկու « *գազանների* » տեսքով, որոնք նույնականացվում են իրենց « *ծով և երկիր* » անուններով , ինչը նշանակում է կաթոլիկ հավատք և դրանից բխող բողոքական հավատք, ինչպես հուշում են նրանց անունները՝ համաձայն Ծննդ.1:9-10: . Նրա վերադարձին երկու դաշնակից գազանները դառնում են մեկ՝ միավորվելով կռվելու իր Շաբաթի և իր հավատարիմների դեմ: Նրա թշնամիները կսարսափեն, համաձայն Հայտն.6.16, և նրանք չեն դիմանա:

Հատված 15. « *Նրա ոտքերը վառվող բրոնզի պես էին, կարծես վառվում էր հնոցի մեջ. և նրա ձայնը շատ ջրերի ձայնի նման էր:* »

Հիսուսի ոտքերը նույնքան մաքուր են, որքան նրա մարմնի մնացած մասը, բայց այս պատկերով նրանք պղծվում են՝ ոտնահարելով ապստամբ մեղավորների արյունը: Ինչպես Դան.2:32-ում, « *արույրը* »՝ անմաքուր համաձուլվածքի մետաղը, խորհրդանշում է մեղքը: Հայտն.10.2-ում կարդում ենք. « *Նա ձեռքին մի փոքրիկ բաց գիրք ուներ. Նա իր աջ ոտքը դրեց ծովի վրա , իսկ ձախ ոտքը՝ երկրի վրա .* «. Հայտն.14:17-ից մինչև 20-ը այս

գործողությանը տալիս է « *խաղողի բերքահավաք* » անվանումը . Եսայիա 63-ում մշակված թեման: Հայտն. 17:15-ում « *շատ ջրերը* » խորհրդանշում են « *ժողովուրդներ, բազմություններ, ազգեր և լեզուներ* », որոնք դաշինք են կնքում « *Պռռնիկ Մեծ Բարեկունի* » հետ. անունը, որը նշանակում է պապական հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցին: Այս վերջին բուսական դաշինքը կմիավորի նրանց՝ ընդդիմանալու Աստծո կողմից սրբագործված Շաբաթին: Նրանք կգնան այնքան հեռու, որ կորոշեն սպանել նրա հավատարիմ դիտորդներին: Ուստի մենք հասկանում ենք նրա արդար բարկության խորհրդանիշները: Տեսիլքում Հիսուսը ցույց է տալիս իր ընտրյալներին, որ իր մեկ անձնական աստվածային « *ձայնը* » *ավելի հզոր է, քան երկրի բոլոր ժողովուրդների ձայնը միասին վերցրած:*

Հատված 16. « *Նա իր աջ ձեռքում ուներ յոթ աստղ. Նրա բերանից մի սուր, երկաայրի սուր դուրս եկավ. և նրա դեմքը նման էր արևի, երբ այն փայլում է իր ուժով:* »

Նրա «*աջ ձեռքում*» պահվող «*յոթ աստղերի*» խորհրդանիշը հիշեցնում է նրա մշտական տիրապետությունը, որը միայն կարող էր Աստծո օրհնությունը տալ. այնքան հստակ և զանգվածաբար սխալ պնդում է իր անհավատ թշնամիները: *Աստղը* կրոնական սուրհանդակի խորհրդանիշն է, քանի որ ինչպես Ծննդ. 1:15-ի *աստղը*, նրա դերը « *Երկիրը լուսավորելն է* », նրա դեպքում՝ աստվածային արդարությունը: Իր վերադարձի օրը Հիսուսը հարություն կառնի (վերակենդանացնի կամ նորից ոտքի կկանգնեցնի ամբողջական վայրկենական ոչնչացումից հետո, որը կոչվում է մահ) իր ընտրյալներին բոլոր դարաշրջաններից, որոնք խորհրդանշված են *յոթ Ժողովների* անուններով : Այս փառափառ համատեքստում իր և իր հավատարիմ ընտրյալների համար նա իրեն ներկայացնում է որպես « *Աստծո Խոսք* », որի « *սուր երկաայրի սրի* » խորհրդանիշը նշված է Եբր.4:12-ում: Մա այն ժամն է, երբ այս *սուրը* կտա կյանք և մահ՝ համաձայն հավատքի, որը ցույց է տրված Աստվածաշնչում գրված այս աստվածային խոսքում, որը Հայտն. 11:3-ը խորհրդանշում է որպես Աստծո « *երկու վկաները* »: Մարդկանց մոտ միայն դեմքի տեսքն է նրանց նույնացնում և թույլ է տալիս տարբերակել. հետևաբար, դա նույնականացման հիմնական տարրն է: Այս տեսիլքում Աստված նաև իր դեմքը հարմարեցնում է նպատակային համատեքստին: Դանիելում, տեսիլքում Աստված խորհրդանշում է իր դեմքը « *կայծակով* » հունական Չևսի աստծու բնորոշ խորհրդանիշը, քանի որ մարգարեության թշնամին կլինի Անտիոքոս IV թագավորի հույն սելևկյան ժողովուրդը, որը կատարել է մարգարեությունը 168 թ. Ապոկալիպսիսի տեսիլքը, Հիսուսի դեմքը նույնպես ընդունում է իր թշնամու տեսքը, որն այս անգամ « *արևն է, երբ փայլում է իր ուժով* »: Ճշմարիտ է, որ այս վերջին փորձը՝ երկրից վերացնել սուրբ աստվածային շաբաթօրյակի ցանկացած դիտորդ, հանդիսանում է ապստամբական կռվի գագաթնակետը՝ հոգուտ կայսեր կողմից 321 թվականի մարտի 7-ին հաստատված «*չհաղթահարված արևի օրը*» հարգելու: Կոնստանտին 1^{եր} . Այս ապստամբների ճամբարն իր առջև կգտնի « *աստվածային արդարության արևը* » իր ողջ աստվածային գործությամբ, և դա՝ 2030 թվականի գարնան առաջին օրը:

Հատված 17. « *Երբ տեսա նրան, մեռածի պես ընկա նրա ոտքերը. Նա իր աջ ձեռքը դրեց ինձ վրա՝ ասելով. «Մի՛ վախեցիր»:* »

Այս կերպ արձագանքելով՝ Ջոնը միայն կանխատեսում է նրանց ճակատագիրը, ովքեր կբախվեն իր վերադարձի ժամանակ: Դանիելը նույն պահվածքն ուներ, և երկու դեպքում էլ Հիսուսը հանգստացնում և գորացնում է իր հավատարիմ ծառային՝ իր ծառային: « *Նրա աջ ձեռքը* » հաստատում է նրա օրհնությունը և իր հավատարմության մեջ, ի տարբերություն մյուս ճամբարի ապստամբների, ընտրյալը պատճառ չունի վախենալու Աստծուց, ով գալիս է նրան փրկելու սիրուց: « *Մի վախեցիր* » արտահայտությունը հաստատում է վերջնական համատեքստը , որը բնութագրվում է 1843 թվականից ի վեր Հայտն . 14:7-ի առաջին հրեշտակի այս աղվենտիստական ուղերձով. « *Նա բարձր ձայնով ասաց. եկե՛լ է; և խոնարհվե՛ք նրա առաջ, ով ստեղծեց երկինքն ու երկիրը և ծովը և ջրերի աղբյուրները:* » ; այսինքն՝ արարիչ Աստված:

Հատված 18. « *Ես եմ առաջինը և վերջինը և կենդանին. ես մեռած էի; և ահա ես ապրում եմ հավիտյանս հավիտենից: Ես պահում եմ մահվան և դժոխքի բանալիները:* »

Իրոք, Հիսուսն է՝ սատանայի, մեղքի և մահվան հաղթահարողը, ով արտահայտվում է այս բառերով: Նրա « *առաջին և վերջին* » խոսքերը հաստատում են մարգարեությանը ծածկված ժամանակների սկզբի և վերջի ուղերձը, բայց միևնույն ժամանակ Հիսուսը հաստատում է իր կենարար աստվածությունը իր առաջինից մինչև վերջին մարդկային արարածները: Նա, ով « *մահվան բանալիներ է կրում* », կարող է որոշել, թե ով պետք է ապրի և ով մեռնի: Նրա վերադարձի ժամն է, երբ նրա սրբերը հարություն կառնեն « *առաջին հարության* » ժամանակ, որը վերապահված է « *Զրիստոսում օրհնյալ մեռելներին* », ըստ Հայտն.20:6: Եկեք տարհանենք հունական և հռոմեական ժառանգության կեղծ քրիստոնեության ավանդույթների բոլոր առասպելները և հասկանանք, որ « *մահացածների գերեզմանը* » պարզապես երկրի հողն է, որը հավաքում էր մեռելներին՝ փոշու վերածված, ինչպես գրված է Ծննդոցում. 3:19. « *Քո երեսի քրտինքով հաց կուտես, մինչև վերադառնաս այն երկիրը, որտեղից քեզ վերացրել են. որովհետև դու հող ես, և հող կվերադառնաս:* ». Այս մնացորդներն այլևս երբեք որևէ օգուտ չեն ունենա, որովհետև նրանց Արարիչը հարություն կտա նրանց ողջ անձնավորությամբ՝ փորագրված իր աստվածային հիշողության մեջ, *անսպական սեղեսոփալ մարմնում* (1Կոր.15:42), որը նույնական է Աստծուն հավատարիմ մնացող հրեշտակների մարմնին. « *Որովհետև հարության ժամանակ մարդիկ ոչ կամուսանան, ոչ էլ ամուսանան, այլ կլինեն Աստծո հրեշտակների պես երկնքում.* Մատթ.22:30»:

Ապագայի մասին մարգարեական ուղերձը հաստատվում է

19 - րդ հատված.

Այս սահմանման մեջ Հիսուսը հաստատում է քրիստոնեական դարաշրջանի համաշխարհային ժամանակի մարգարեական լուսարանումը, որը կավարտվի նրա փառքով վերադարձով: Առաքելական ժամանակը վերաբերում է « *որ դուք տեսաք* » արտահայտությանը , և Աստված այսպիսով նշանակում է Հովհաննեսին որպես առաքելական ծառայության

հրական ականատես: Նա ականատես եղավ Ընտրյալի « առաջին սիրուն », որը նշված է Հայտն. 2.4-ում: «... նրանք, ովքեր կան », վերաբերում է այս առաքելական ժամանակի ավարտին, որտեղ Հովհաննեսը մնում է կենդանի և ակտիվ: «... , և նրանք, որոնք պետք է զան նրանցից հետո », նշանակում է կրոնական իրադարձություններ, որոնք տեղի կունենան մինչև Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի ժամանակը, և դրանից հետո՝ մինչև յոթերորդ հազարամյակի վերջը:

Հատված 20. « Յոթ աստղերի առեղծվածը, որոնք դու տեսար իմ աջ ձեռքում, և յոթ ոսկե մոմակալների խորհուրդը. Յոթ աստղերը յոթ Եկեղեցիների հրեշտակներն են, իսկ յոթ ճրագակալները՝ յոթ եկեղեցիները: «.

« Յոթ ժողովների հրեշտակները » այս բոլոր յոթ դարաշրջանների ընտրյալներն են: Որովհետև « հրեշտակ » բառը հունարենից «aggelos» նշանակում է սուրհանդակ, և այն նշանակում է երկնային հրեշտակներ միայն այն դեպքում, եթե «երկնայիններ» բառը պարզաբանում է այն: Նմանապես, այստեղ հավաքված են իմ մեկնաբանության մեջ կասկածվող « յոթ մոմակալները » և « յոթ ժողովները »: Ուստի Հոգին հաստատում է իմ մեկնաբանությունը. « յոթ մոմակալները » ներկայացնում են Աստծո յույսի սրբացումը յոթ դարաշրջաններում, որոնք նշված են « յոթ ժողովների » անուններով :

Հայտնություն 2. Քրիստոսի ժողովը գործարկումից մինչև 1843 թ

Նամակների թեմայում Հայտն.2-ում մենք գտնում ենք չորս հաղորդագրություններ, որոնք ուղղված են 94-ից 1843 թվականներին, իսկ Հայտն.3-ում՝ երեք հաղորդագրություններ, որոնք ընդգրկում են 1843-44-ից մինչև 2030 թվականները: Եկեք հետաքրքրությամբ նկատենք այս բացահայտող ճշգրտությունը. առաջին և վերջին *տառերի* անունները . « *Եփեսոս* և *Լատդիկիս* », որոնք համապատասխանաբար նշանակում են՝ նետել և դատել մարդկանց. քրիստոնեական շնորհքի դարաշրջանի սկիզբն ու վերջը: Հայտն. 2-ում, գլխի վերջում, Հոգին արթնացնում է «Քրիստոսի վերադարձի ադվենտիստական թեմայի» սկիզբը, որն ուղղված է Դան.12:11-ում նախապես հաստատված 1828թ.-ին: Նաև, ժամանակի հաջորդականությամբ, Հայտնության 3-րդ գլխի սկիզբը կարող է օրինական կերպով կապված լինել 1843 թվականի ամսաթվի հետ, որը նշանավորեց հավատքի ադվենտիստական փորձության սկիզբը: Հարմարեցված ուղերձը գալիս է հաստատելու ապացուցված բողոքական հավատքը. « *Դու մեռած ես* »: Այս բացատրություններն անհրաժեշտ էին հաղորդագրությունների կապը Դանիելում հաստատված ամսաթվերին հաստատելու համար: Բայց Հայտնության տեսիլքը բացահայտումներ է բերում քրիստոնեական դարաշրջանի սկզբի մասին, որը Դանիելը չի զարգացրել: Նամակները կամ ուղերձները, որոնք Հիսուսն ուղղում է իր ծառաներին մեր դարաշրջանի ընթացքում, ցրում են կեղծ և ապակողմնորոշիչ պատրանքների կրոնական թյուրիմացությունը, որը վերաբերում է քրիստոնյա հավատացյալների բազմությանը: Այնտեղ մենք գտնում ենք իրական Հիսուսին՝ իր օրինական պահանջներով և իր միշտ արդարացված նախատինքներով: Rev.2-ի չորս *տառերը* հաջորդաբար ուղղված են չորս դարաշրջաններին, որոնք գտնվում են 94-ից 1843 թվականներին:

1-ին շրջան՝ Եփեսոս

94 թվականին՝ Քրիստոսի ժողովի մեկնարկի վերջին վկան

Հատված 1. « *Գրիր Եփեսոսի ժողովի հրեշտակին . Ահա թե ինչ է սատում նա, ով իր աջ ձեռքում պահում է յոթ սատղերը, ով քայլում է յոթ ոսկե ճրագակալների միջով* » .

Եփեսոս անունով , հունարեն «Ephesus»-ի առաջին թարգմանությունից, որը նշանակում է գործարկել, Աստված խոսում է իր ծառաների հետ Քրիստոսի ժողովի մեկնարկի ժամանակներից՝ Հռոմեական կայսր Դոմիտիանոսի ժամանակներից (81-96 թթ.) Այսպիսով, Հոգին ուղղված է այն ժամանակին, երբ Հովհաննեսը ստանում է Աստծուց այն հայտնությունը, որը նա նկարագրում է մեզ: Նա վերջին առաքյալն է, որը հրաշքով ողջ է մնացել և միայնակ ներկայացնում է Հիսուս Քրիստոսի

Ժողովի մեկնարկի վերջին ականատեսը: Աստված հիշում է իր աստվածային գործությունը. միայն նա է « *իր աջ ձեռքում բռնած* », իր օրհնության խորհրդանիշը, իր ընտրյալների կյանքը, « *աստղերը* », որոնց գործերը նա դատում է, նրանց հավատքի պտուղները: Կախված դեպքից՝ օրհնում է կամ անհիծում: Աստված « *քայլում է* », *հասկացեք*, որ նա առաջ է ընթանում իր նախագծի ժամանակ՝ սերնդեսերունդ ուղեկցելով իր ընտրյալների կյանքին և աշխարհի իրադարձություններին, որոնք նա կազմակերպում կամ պայքարում է. *քեզ: Եվ ահա, ես ձեզ հետ եմ միշտ, նույնիսկ մինչև աշխարհի վերջը: Մատթ.28:20*»: Մինչև աշխարհի վերջը, նրա ընտրյալները պետք է կատարեն այն գործերը, որոնք նա նախապես պատրաստել է նրանց համար. *կիրառել դրանք: Եփես.2:10*»: Եվ նրանք ստիպված կլինեն հարմարվել յոթ դարաշրջաններից յուրաքանչյուրում պահանջվող առանձնահատուկ պայմաններին: Քանի որ « *Եփեսոս* » -ում տրված դասը վավեր է յոթ դարաշրջանների համար. « *Յոթ աստղերը, որոնք պահվում են իր աջ ձեռքում* », նա կարող է թողնել, որ ընկնեն և ընկնեն գետնին, որոնք վերաբերում են ապստամբ քրիստոնյաներին: Հիշեք այն միտքը, որ « *մոմակալը* » օգտակար է միայն այն ժամանակ, երբ լույս է տալիս, իսկ լույս տալու համար այն պետք է լցված լինի յուղով՝ աստվածային Հոգու խորհրդանիշով:

Հատված 2. « *Ես գիտեմ քո գործերը, քո աշխատանքը և քո համատրությունը. Ես գիտեմ, որ դուք չեք կարող տանել վատ տղաներին; որ դուք փորձեցիք նրանց, ովքեր իրենց առաքյալներ են անվանում, իսկ ովքեր չեն, և որ փորձեցիք գտել են ստախոսներ; »*

Ուշադրություն. Բայերի խոնարհման ժամանակները չափազանց կարևոր են, քանի որ դրանք որոշում են առաքելական դարաշրջանի նպատակային ժամանակը: Այս հատվածում ներկա ժամանակով խոնարհված բայը վերաբերում է 94-ին, մինչդեռ անցյալ ժամանակովը վերաբերում է հռոմեական կայսր Ներոնի կողմից գործադրված հալածանքների ժամանակին՝ 65-ից 68 թվականների միջև:

94 թվականին քրիստոնյաները սիրում են ճշմարտությունը, որը դեռևս անձեռնմխելի է և չխեղաթյուրված, և նրանք ատում են « *չար* » հեթանոսներին և հասկապես նրանց մեջ՝ ժամանակի տիրող հռոմեացիներին: Դրա համար կա մի պատճառ, և դա այն է, որ Հովհաննես Առաքյալը դեռ կենդանի է, ինչպես Հիսուս Քրիստոսի կողմից ուսուցանված ճշմարտության շատ այլ հին վկաներ: « *Մուտասաններն* » այսպիսով հեշտությամբ մերկացվում են: Որովհետև ամեն դարաշրջանում չվերադարձված որոմները փորձում են խառնվել ցորենին, քանի որ Աստծո երկյուղը դեռ մեծ է, իսկ փրկության պատգամը՝ գայթակղիչ և գրավիչ: Նրանք կեղծ գաղափարներ են մտցնում վարդապետության մեջ: Բայց ճշմարտության սիրո փորձության ժամանակ նրանք ձախողվում են և դիմակազերծվում են իսկապես լուսավոր ընտրյալների կողմից: Նմանապես, ինչ վերաբերում է առաքելական դարաշրջանի անցյալին, « *դու փորձարկեցիր* », Հոգին հիշեցնում է, թե ինչպես մահվան դատավարությունը տապալեց կեղծ քրիստոնյաների՝ ճշմարիտ « *ստախոսների* » խաբուսիկ դիմակները, որոնք թիրախավորվում էին այս հատվածում, 65-ից 68 թվականների միջև, երբ Ներոնը. Քրիստոսի ընտրյալներին հանձնեց իր Կոլիզեյում գտնվող վայրի գազաններին, որպեսզի արյունոտ տեսարան մատուցի Հոռմի

բնակիչներին: Բայց նշենք, որ Հիսուսն առաջ է բերում անցյալ դարաշրջանի այս եռանդը:

3-րդ հատված . »

Այստեղ կրկին ուշադրություն դարձրեք բայերի հոլովումների ժամանակներին:

Եթե հաստատակամության վկայությունը դեռ պահպանված է, ապա տառապանքի վկայությունն այլևս չկա: Եվ Աստված պարտավոր է հիշել տառապանքի ընդունումը, որը դրսևորվել և մեծարվել է մոտ 30 տարի առաջ՝ 65-68 թվականներին, երբ արյունարբու հռոմեացի Ներոնը մահապատժի ենթարկեց քրիստոնյաներին, որպես տեսարան մատուցեց իր ժողովրդին՝ այլասերված և ապականված: Միայն այդ ժամանակ էր, որ ընտրյալների ճամբարը « տառապեց » իր « անունից » և չհոգնեց :

Հատված 4. « *Բայց ես քո դեմ ունեմ այն, որ դու թողեցիր քո առաջին սերը.* »

Առաջարկվող սպառնալիքը դառնում է ավելի պարզ ու հաստատված: Այդ ժամանակ քրիստոնյաները հավատարիմ էին, բայց Ներոնի օրոք դրսևորված եռանդը թուլացել էր կամ այլևս գոյություն չուներ. այն, ինչ Հիսուսն անվանում է « *կորցնել քո առաջին սերը* », այդպիսով 94-րդ դարաշրջանի համար առաջարկելով երկրորդ սիրո գոյությունը, որը շատ ավելի ցածր է առաջինից:

Հատված 5. « *Ուրեմն հիշիր, թե որտեղից ես ընկել, և ապաշխարիր և արա քո նախկին գործերը. եթե ոչ, ես կգամ քեզ մոտ և կհանեմ քո նրազակալն իր տեղից, եթե չապաշխարես:* »

Ուղղակի հարգանքը կամ ճշմարտության պարզ ճանաչումը փրկություն չի բերում: Աստված ավելին է պահանջում նրանցից, ում փրկում է, որպեսզի նրանց դարձնի իր հավերժական ուղեկիցը: Հավիտենական կյանքի հանդեպ հավատը ենթադրում է առաջին կյանքի արժեգրկում: Հիսուսի պատգամը հավերժ նույնն է մնում ըստ Մատթ. 16:24-ից 26. « *Այնուհետև Հիսուսն ասաց իր աշակերտներին. հետևիր ինձ: Որովհետև ով կամենում է փրկել իր կյանքը, կկորցնի այն, բայց ով կորցնի իր կյանքը ինձ համար, կգտնի այն: Իսկ ի՞նչ օգուտ կտա մարդուն ամբողջ աշխարհը շահի, եթե կորցնի իր հոգին: Կամ՝ ի՞նչ կտա մարդն իր հոգու փոխարեն: Երա Հոգին հեռացնելու սպառնալիքը, որը խորհրդանշում է « մոմակալը », ցույց է տալիս, որ Աստծո համար ճշմարիտ հավատքը հեռու է հոգու վրա կպած պարզ պիտակ լինելուց: Եփեսոսի ժամանակաշրջանում Աստծո Հոգու խորհրդանշական մոմակալը գտնվում էր Արևելքում, Երուսաղեմում, որտեղ ծնվել է քրիստոնեական հավատքը և Հունաստանում և ներկայիս Թուրքիայում Պողոսի կողմից ստեղծված եկեղեցիներում: Կրոնական կենտրոնը շուտով կտեղափոխվի Արևմուտք և հիմնականում Իտալիայի Հռոմ:*

Հատված 6. « *Մակայն դու սա ունես, որ ասում ես նիկոլացիների գործերը, որոնք ես նույնպես ասում եմ.* »

Այս նամակում հռոմեացիները խորհրդանշականորեն անվանվել են « *չարերի* » անունով՝ « *Նիկոլայացիներ* », ինչը նշանակում է հաղթանակած ժողովուրդ կամ Հաղթանակի ժողովուրդ, ժամանակի տիրակալներ: Հունարենում «Nike» տերմինը անձնավորված հաղթանակի անունն է:

Ուրեմն ի՞նչ են « *նիկոլայացիների գործերը* » ասելի Աստծո և նրա ընտրյալների կողմից: Հեթանոսություն և կրոնական սինկրետիզմ. Նրանք մեծարում են հեթանոսական աստվածությունների տերերին, որոնցից մեծերը շաքաթվա օր են նվիրված նրանց: Մեր ներկայիս օրացույցը, որը շաքաթվա յոթ օրերին նշանակում է մեր արեգակնային համակարգի յոթ աստղերի, մոլորակների կամ աստղերի անունները, հռոմեական կրոնի անմիջական ժառանգությունն է: Իսկ «*չնվանված արևին*» նվիրված առաջին օրվա պաշտամունքը ժամանակի ընթացքում, սկսած 321 թվականից, արարիչ Աստծուն հատուկ հիմք կտա ասելու հռոմեացիների *կրոնական «գործերը* »:

Հատված 7. « *Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին. Նրան, ով հաղթում է, կտամ ուտելու կյանքի ծառից, որը Աստծո դրախտում է:* »

Այս հատվածի երկու ուղերձները արթնացնում են հաղթանակի երկրային ժամանակը, « *նա, ով հաղթում է* », և նրա վարձատրության երկնային ժամանակը:

Այս բանաձևը վերջին ուղերձն է, որը Հիսուսն ուղղում է իր ծառաներին մարգարեության թիրախ դարձած յոթ դարաշրջաններից մեկում: Հոգին այն հարմարեցնում է յուրաքանչյուր դարաշրջանի հատուկ պայմաններին: Եփեսոսը նշանավորում է մարգարեությամբ ծածկված ժամանակի սկիզբը, ուստի Աստված նրան հավերժական փրկություն է ներկայացնում երկրային պատմության սկզբի տեսքով: Այնտեղ Հիսուսի կերպարը արթնացավ երկրային պարտեզի *կենսոց ծառի տակ, որն Աստված ստեղծել էր այնտեղ անմեղ և մաքուր մարդուն տեղավորելու համար*: Apo.22-ը մարգարեանում է վերականգնված Եդեմի այս վերականգնումը նոր երկրի վրա հաղթանակած ընտրյալների երջանկության համար: Ամեն անգամ ներկայացված բանաձևը վերաբերում է հավերժական կյանքի մի կողմին, որն առաջարկել է Հիսուս Քրիստոսը միայն իր ընտրյալներին:

2-րդ շրջան` Չմյուռնիա

303-313 թվականներին` հռոմեական վերջին «կայսերական» հալածանքը

Հատված 8. « *Գրե՛ք Չմյուռնիայի ժողովի հրեշտակին . սրանք են առաջինի և վերջինի խոսքերը, որոնք մեռած էին և դարձյալ կենդանի .*

Երկրորդ տառի « *Smyrna* » անունով , որը թարգմանվել է հունարեն «*smurna*» բառից, որը նշանակում է « *չմյուռն* », Աստված թիրախ է դարձնում սարսափելի հալածանքների ժամանակը, որը գլխավորում էր Հռոմի կայսր Դիոկղետիանոսը: « *Մյուռն* » օժանելիք է, որը գմռսել է Հիսուսի ոտքերը նրա մահից կարճ ժամանակ առաջ և որը նրան որպես ընծա բերել են նրա ծննդյան ժամանակ արևելքից եկած իմաստունները: Հիսուսն այս փորձության մեջ գտնում է իրական հավատքի նախանձախնդրությունը, որն այլևս չէր գտնում 94-ին: Նրանք, ովքեր համաձայնում են մեռնել նրա անունով, պետք է իմանան, որ Հիսուսը հաղթեց մահին, և որ մեկ անգամ եւս կենդանի նա կկարողանա հարություն տալ նրանց, ինչպես որ դա արեց: «Իր համար արեց դա: Մարգարեությունն ուղղված է միայն այն քրիստոնյաներին, որոնց « *առաջին* » ներկայացուցիչն ինքն է Հիսուսը: Իր

անձը յուրացնելով իր ծառաների կյանքին՝ նա կներկայացվի նաև « վերջին » քրիստոնյայի կողմից:

Հատված 9. « *Ես գիտեմ քո նեղությունն ու աղքատությունը (թեև դու հարուստ ես) և զրպարտությունը նրանց, ովքեր իրենց հրեա են անվանում և չեն, բայց Սատանայի ժողովարանն են:* »

Հռոմեացիների կողմից հալածվելով՝ քրիստոնյաները գրկվում էին սեփականությունից և ամենից հաճախ մահապատժի էին ենթարկվում: Բայց այս նյութական ու մարմնական աղքատությունը նրանց հոգեպես հարստացնում է Աստծո դատաստանի հավատքի չափանիշներով: Մյուս կողմից, նա չի թաքցնում իր դատողությունը և շատ հստակորեն բացահայտում է այն արժեքը, որը նա տալիս է հրեական կրոնին, որը մերժել է փրկության աստվածային նորմը, չճանաչելով Հիսուս Զրիստոսին, ինչպես սուրբ Գրություններում մարգարեացված Մեսիան: Աստծո կողմից լքված հրեաներին տիրում են սատանան և նրա դևերը, և նրանք դառնում են Աստծո և նրա իսկական ընտրյալների համար՝ « *Սատանայի ժողովարանը* »:

Հատված 10. « *Մի՛ վախեցեք, թե ինչ եք կրելու. Ահա, սատանան ձեզանից ոմանց բանտ է գցելու, որպեսզի փորձության ենթարկվեք, և տասն օր նեղություն կունենաք: Հավատարիմ եղիր մինչև մահ, և ես քեզ կտամ կյանքի պսակը:* »

Այս համարում սատանան կոչվում է Դիոկղետիանոս, հռոմեական այս դաժան կայսրը և նրա հետ կապված «չորրապետները» կատաղի ատելություն ունեին քրիստոնյաների դեմ, որոնց ցանկանում էին բնաջնջել: Հայտարարված հալածանքը կամ « *նեղությունը* » շարունակվել է « *տասը օր* » կամ «տասը տարի» իրականում 303-ից 313 թվականներին: Նրանցից ոմանց, ովքեր « *մինչև մահ հավատարիմ* » էին որպես բարձր նահատակներ, Հիսուսը կտա « *կյանքի պսակը* »: ; հավերժական կյանքը նրանց հաղթանակի նշան է:

Հատված 11. *Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին.* »

Ժամանակահատվածի վերջի ուղերձի թեման է՝ մահ: Այս անգամ Հոգին փրկություն է արթնացնում՝ հիշեցնելով մեզ, որ նրանք, ովքեր չեն ընդունում Աստծո համար նահատակության առաջին մահը, ստիպված են լինելու տառապել, առանց փախչելու, վերջին դատաստանի «*կրակի լճի* » « *երկրորդ մահից* »: . « *Երկրորդ մահ* », որը չի դիպչի ընտրյալներին, որովհետև նրանք հավիտենական կյանք են մտնելու:

3-րդ շրջան՝ Պերգամ

538 թվականին Հռոմում պապական վարչակարգի հաստատումը

Հատված 12. « *Գրիր Պերգամոսի ժողովի հրեշտակին . Ահա թե ինչ է ասում նա, ով ունի սուր երկսայրի սուր .*

Պերգամոս անունով Աստված արթնացնում է հոգևոր շնության ժամանակը : Պերգամի անվան մեջ հունական երկու արմատները՝ «*pérago* և «*gamos*», թարգմանվում է որպես «խախտել ամուսնությունը»: Դա այն *դժբախտությունների* սկզբի օրհասական ժամն է , որը հարվածելու է քրիստոնյա ժողովուրդներին մինչև աշխարհի վերջը: Թիրախավորելով 313 թվականը, նախորդ դարաշրջանը առաջարկում էր Կոստանդին I կայսրի՝

քառակուսի Կոնստանցի Քլորուսի որդու և Մաքսենցիուսի դեմ հաղթանակի հասնելու իշխանությունը և հեթանոսական թագավորությունը : 321 թվականի մարտի 7-ի կայսերական հրամանագրով նա լքեց յոթերորդ աստվածային օրվա սուրբ շաբաթ օրվա շաբաթական հանգիստը՝ մեր ներկայիս շաբաթ օրը՝ նախընտրելով այն առաջին օրը, որը նվիրված էր այդ ժամանակ արևի աստծու հեթանոսական պաշտամունքին՝ «Սոլ. Invictus»՝ չնվաճված արևը: Նրան հնազանդվելով՝ քրիստոնյաները «հոգևոր շնություն» գործեցին, որը 538 թվականից սկսած կլինի հռոմեական պոեզիայի պաշտոնական նորմը՝ կապված *Պերգամոնի ժամանակաշրջանի հետ* : Անհավատարիմ քրիստոնյաները հետևում են Վիզիլիոսին՝ Հուստինիանոս¹ կայսրի կողմից հաստատված նոր կրոնական առաջնորդին: Այս ինտրիգը օգտվեց կայսեր կողմից ամուսնացած մարմնավաճառ Թեոդորայի հետ իր հարաբերություններից՝ ձեռք բերելու այս պապական դիրքը, որն ընդլայնվում էր իր նոր համընդհանուր կրոնական իշխանության շնորհիվ, այսինքն՝ կաթոլիկ: Այսպիսով, *Պերգամոն* անվան տակ Աստված դատապարտում է «Կիրակի» պրակտիկան, որը նոր անուն և հոգևոր *շնության պատճառ է*, որի տակ Կոնստանտինից ժառանգված նախկին «արևի օրը» շարունակում է հարգվել հռոմեական քրիստոնեական եկեղեցու կողմից: Այն պնդում է, որ Հիսուս Քրիստոսն է և պնդում է, որ իր պապական գլխի տիտղոսով «Աստծո Որդու փոխանորդ» (Աստծո Որդու փոխարինող կամ փոխարինող), լատիներեն «VICARIVS FILII DEI» տառերի քանակը. որը « 666 » է ; մի թիվ, որը համապատասխանում է այն թվին, որը Հայտն.13.18-ը վերագրում է « *գազանի* » կրոնական տարրին : Հետևաբար, *Պերգամոն* կոչվող դարաշրջանը սկսվում է անհանդուրժող և յուրացնող պապական թագավորությամբ, որը Հիսուս Քրիստոսից՝ մարմնավորված Ամենակարող Աստծուց, վերացնում է ժողովի ղեկավարի նրա կոչումը, համաձայն Դան.8:11; Եփես.5:23. « *Որովհետև ամուսինը կնոջ գլուխն է, ինչպես որ Քրիստոսն է եկեղեցու գլուխը, որը նրա մարմինն է, և որի Փրկիչն է նա:* » Բայց զգույշ եղիր. Այս գործողությունը ներշնչված է հենց Աստծուց: Իրականում հենց նա հետ քաշվեց և պապական ռեժիմին հանձնեց պաշտոնապես անհավատարիմ դարձած քրիստոնեական հավատքը: Այս ռեժիմի լկտիությունը , *որը* դատապարտվել է Դան.8:23-ում, հասնում է այնքան հեռու, որ նրան ստիպում է նախաձեռնություն ստանձնել Աստծո կողմից հաստատված « *ժամանակներն ու օրերը փոխելու* »՝ անձամբ, համաձայն Դան.7:25: Եվ ավելին, արհամարհելով ոչ մեկին հոգեպես «հայր» չանվանելու իր նախազգուշացումը, նա իրեն պաշտում է «Ամենասուրբ Հայր» տիտղոսով, այդպիսով իրեն վեր դասելով արարիչ Աստծուց, օրենսդիրից, և մի օր դա ձեռնառու կգտնի. *Եվ երկրի վրա ոչ մեկին ձեր հայր մի՛ կոչեք. քանզի մեկն է ձեր Հայրը, որ երկնքում է:* (Մատթ. 23:9)»: Մարդկային այս արքան ունի իրավահաջորդներ, որոնց միջոցով ռեժիմը և նրա ավելորդությունները կշարունակվեն մինչև դատաստանի օրը, որը ծրագրված է մեծագույն, ամենաուժեղ և ամենասարդար, իսկական «Սուրբ Երկնային Հոր» կողմից:

^{Ուստի} Հուստինիանոս I կայսրը հաստատեց այս կրոնական ռեժիմը, որը Աստված համարում էր «շնություն» իր նկատմամբ: Ուստի վրդովմունքի կարևորությունը պետք է նշվի և փորագրվի պատմության մեջ: Մենք նշում

ենք 535 և 536 թվականներին, նրա օրոք, երկու հսկա հրաբխային ժայթքումներ, որոնք կմթանեն մթնոլորտը և կառաջացնեն 541 թվականին ժանտախտի մահացու համաճարակը, որը չի մարի մինչև 767 թվականը, առավելագույն հարձակման գագաթնակետով, 592 թվականին Աստվածային անեծքը կարող էր ավելի սարսափելի ձև չստանա , և այս թեմայի վերաբերյալ մանրամասները կներկայացվեն հետևյալ հատվածում:

Հատված 13. « *Ես գիտեմ, թե որտեղ եք բնակվում, գիտեմ, որ այնտեղ է Մատանայի գահը. Դու հիշում ես իմ անունը և չուրացար իմ հավատքը, նույնիսկ Անտիպասի՝ իմ հավատարիմ վկայի օրերում, ով մահապատժի ենթարկվեց ձեր մեջ, որտեղ Մատանան է իր բնակավայրը: »*

Մարգարեությունն ընդգծում է « *գահը* » և նրա գտնվելու վայրը նրա համբավի և այն պատիվների պատճառով, որ մեղավորները մինչ օրս վճարում են դրան: Կրկին «Հռոմն» է, որն այս անգամ վերսկսում է իր տիրապետությունը այս կեղծ քրիստոնեական և ամբողջովին հեթանոսական կրոնական առումով: Նա, ով հավակնում է լինել իր «փոխարինողը» (կամ փոխանորդը), Պապը, նույնիսկ չի հասցնում, որ Աստված անձամբ դիմի իրեն: Մարգարեության ստացողը ընտրյալն է, ոչ ընկածը, ոչ էլ հեթանոսական ծեսերը փառաբանող յուրացնողը: Հռոմեական կաթոլիկ հավատքի այս բարձր տեղը ունի իր պապական *գահը* Հռոմում, Լատերանյան պալատում, որը մեծահոգաբար Կոնստանտին Ա-ն ^{առաջարկեց} Հռոմի եպիսկոպոսին: Այս լատերանական պալատը գտնվում է Կելիուս լեռան վրա՝ «Հռոմի յոթ բլուրներից», որը գտնվում է քաղաքի հարավ-արևելքում: Կելիուս անունը նշանակում է երկինք: Այս բլուրն ամենաերկարն ու ամենամեծն է յոթից՝ իր տարածքով: Լատերան եկեղեցու մոտ, որը մինչ օրս էլ պապականության և նրա հոգևորականների համար ներկայացնում է աշխարհի ամենակարևոր կաթոլիկ եկեղեցին, բարձրանում է Հռոմում գոյություն ունեցող ամենամեծ օբելիսկը, որտեղ կա 13, քանի որ այն հասնում է 47 մետր բարձրության: Հայտնաբերվել է 7 մետր հողի տակ և բաժանվել երեք մասի, այն ստեղծվել է 1588 թվականին Սիքստոս V պապի կողմից, ով մինևույն ժամանակ կազմակերպել է Վատիկանի պետության տիրապետությունը հաջորդ մարգարեական դարաշրջանում, որը կոչվում է *Թշատիրա* : Եգիպտական արեգակնային պաշտամունքի այս խորհրդանիշն ունի մեծ մակագրություն, որի վրա գտնվում է այն, որը հիշեցնում է Կոնստանտինի առաջարկը: Իրականում հենց նրա որդին՝ Կոնստանցիոս II-ն էր, ով հոր մահից հետո Եգիպտոսից այն բերեց Հռոմ՝ մասամբ կատարելու իր հոր ցանկությունը, ով ցանկանում էր այն բերել Կոստանդնուպոլիս: Կոստանդին Ա-ի փառքին այս նվիրումը ավելի շատ Աստծո ցանկությամբ ^է պայմանավորված, քան Կոստանդինի որդու: Քանի որ ամբողջ օբելիսկն իր բարձր պատվանդանով հաստատում է մարգարեացված կապը, որը Կոստանդին I-ին դարձնում է ^{քաղաքացիական} իշխանություն, որը տեղադրում է «արևի օրվա» մնացած մասը, և Հռոմի քրիստոնեական եկեղեցու այն ժամանակվա հասարակ եպիսկոպոս Պապին, կրոնական իշխանությունը, որը կրոնական առումով կպարտադրի այս հեթանոսական օրը «Կիրակի» կամ Տիրոջ օր անունով: Այս օբելիսկի վերևում կան չորս բացահայտող խորհրդանիշներ, որոնք հաջորդում են մեկը մյուսին այս աճող կարգով. 4 առյուծներ նստած են նրա ծայրին, ուղղված չորս հիմնական կետերին, որոնց վերևում չորս

լեռներ են՝ շրջապատված արևի ճառագայթներով, և վերևում միասին գերիշխում է քրիստոնյա: խաչ. Ուղղված չորս կարդինալ կետերի վրա՝ առյուծների խորհրդանիշը նշանակում է թագավորություն իր համընդհանուր ուժով. որը հաստատում է, դրա նկարագրությունը բացահայտված է Դան.7 և 8-ում : Հայտն.17:18-ը կհաստատի Հռոմի մասին ասելը. Բացի այդ, օբեկիսկի վրա փորագրված եգիպտական նկարը հիշեցնում է «անմաքուր ցանկությունը, որ արքան ուղղի Ամոնին»՝ արևի աստծուն: Այս ամենը բացահայտում է քրիստոնեական հավատքի իրական էությունը, որը գերիշխում է Հռոմում Կոնստանտին I-ից սկսած՝ 313 թվականից՝ նրա հաղթանակի ամսաթվից: Այս օբեկիսկը և դրա կրող խորհրդանիշները վկայում են Դան.8:25-ում մարգարեացված աստանայի ծառայի «*հաջողության*» *մասին, որը* ^{Կոնստանտին Ա-ի միջոցով} կարողացավ քրիստոնեական հավատքին տալ սինկրետիզմի տեսք , որը խստորեն դատապարտված էր Աստծո կողմից: Հիսուս Քրիստոսի մեջ: Ես ամփոփում եմ այս խորհրդանիշների ուղեծրը. «խաչ». քրիստոնեական հավատք. «արևային ճառագայթներ»՝ արևի պաշտամունք; «լեռներ»՝ երկրային իշխանություն; «չորս առյուծներ»՝ համընդհանուր թագավորություն և ուժ. «Օբեկիսկ». Եգիպտոս լինի, մեղք, ելքի փարավոնի ապստամբությունից ի վեր, և մեղքի համար, որը կազմում է արևի աստծո Ամոնի կռապաշտությունը: Աստված այս չափանիշները վերագրում է Կոնստանտին I-ի մշակված հռոմեական կաթոլիկ հավատքին: Եվ այս խորհրդանիշներին, եգիպտական երեսպատման միջոցով, նա ավելացնում է իր դատողությունը Հռոմի եպիսկոպոսների կրոնական նվիրվածության վերաբերյալ, որոնց երկուսին էլ նա համարում է անմաքուր. Քաղաքի կրոնական եղբայրները նրանց արդեն անվանում են «պապեր»: Քրիստոնեական հավատքի կապը արևի պաշտամունքի հետ, որն արդեն իսկ կիրառում և հարգում էր հենց ինքը՝ Կոնստանտինը, սարսափելի անեծքի սկիզբն է, որը մարդկությունը կվճարի շարունակաբար մինչև աշխարհի վերջը: Այս Լատերական *գահը մրցակցության մեջ չէ հռոմեական կայսրերի հետ, քանի որ Կոնստանտին* ^{I-ից սկսած} նրանք այլևս չեն բնակվում Հռոմում, այլ կայսրության արևելքում՝ Կոստանդնուպոլսում: Այսպիսով, անտեսելով Հիսուս Քրիստոսի կողմից Հովհաննեսին տրված մարգարեական հայտնությունը, մարդկանց բազմությունը դառնում է բոլոր ժամանակների ամենամեծ կրոնական խաբեության գոհր: Բայց նրանց անտեղյակությունը մեղավոր է, քանի որ նրանք չեն սիրում ճշմարտությունը և այդպիսով Աստծո կողմից տրված են ամեն տեսակի ստերին և ստախոսներին: *Պերգամոնի ժամանակաշրջանի* բնակչության կրթության բացակայությունը բացատրում է պապական վարչակարգի հաջողությունը, որը պարտադրվել և աջակցվել է ժամանակի հաջորդ հռոմեական կայսրերի կողմից: Ինչը չի խանգարում որոշ իսկապես ընտրված պաշտոնյաների հրաժարվել և մերժել այս նոր անօրինական իշխանությունը. ինչը ստիպում է Հիսուսին ճանաչել նրանց որպես իր իսկական ծառաներ: Ընտրվածների հռոմեական գտնվելու վայրը, նշեք, որ Հոգին այնտեղ գտավ 538 ծառաների մեջ, ովքեր հավատքը պահեցին Հիսուսի անվան հանդեպ՝ կիրակի օրը հարգելիս: Այնուամենայնիվ, Հռոմի այս վայրում վերջին նահատակները կամ «հավատարիմ վկաները» տեսել են միայն Ներոնի օրոք՝ 65-68 թվականներին, իսկ Դիոկղետիանոսը՝ 303-ից 313

թվականներին: Նպատակ ունենալով Հոռոմ քաղաքին, Հոգին հիշեցնում է հավատարմությունը. « *Անտիպատր* » անցած ժամանակների իր « *հավատարիմ վկան* »: Այս հունարեն անունը նշանակում է՝ բոլորի դեմ: Այն, կարծես, նշանակում է Պողոս առաքյալին՝ Հիսուս Քրիստոսի Ավետարանի առաջին ավետաբերին այս քաղաքում, որտեղ նա մահացավ որպես նահատակ, գլխատված 65 թվականին Ներոն կայսեր օրոք: Աստված այսպիսով վիճարկում է պապերի «Աստծո Որդու փոխանորդ» կեղծ և ապակողմնորոշիչ տիտղոսը: Իսկական փոխանորդը հավատարիմ Պողոսն էր, և ոչ անհավատարիմ Վիգիլիոսը, ոչ էլ նրա հաջորդներից որևէ մեկը:

Ամենակարող արարիչ Աստված բնության մեջ փորագրել է քրիստոնեական դարաշրջանի կրոնական պատմության կարևոր պահերը. պահեր, երբ անեծքը ստանում է ինտենսիվ բնույթ՝ լուրջ հետևանքներով քրիստոնյա ժողովրդի համար: Արդեն իր երկրային ծառայության ընթացքում Հիսուս Քրիստոսն իր տասներկու զարմացած և ապշած առաքյալներին տվեց Գալիլեայի լճի վրա փոթորկի դեմ իր վերահսկողության ապացույցը. փոթորիկ, որը նա հանդարտեցրեց մի ակնթարթում, նրա հրամանով: Մեր ժամանակաշրջանում 533-ից 538 թվականներին ընկած ժամանակահատվածը ստացավ այս առանձնահատուկ անիծված բնույթը, քանի որ Հուստինիանոս I կայսրի կողմից պապական վարչակարգ հաստատելով՝ Աստված ցանկանում էր պատժել քրիստոնյաներին, ովքեր ենթարկվել էին Կոստանդին 1-ին կայսրի կողմից հրապարակված հրամանին, որը պարտադիր էր դարձնում այն: հանգստանալ «Չնվանված արևի օրը» շաբաթվա առաջին օրը՝ 321 թվականի մարտի 7-ից: Այս շրջանում անիծված է՝ նա, Աստված առաջացրեց երկու հրաբուխների արթնացում, որոնք շնչահեղձեցին մոլորակի հյուսիսային կիսագունդը և հետքեր թողեցին հարավային կիսագունդում նաև մինչև Անտարկտիկա: Մի քանի ամսվա տարբերությամբ, հասարակածի տարածքում գտնվող միմյանց հակապոզիցիոն վրա, խավարի տարածումը շատ արդյունավետ էր և շատ մահացու: Միլիարդավոր տոննա փոշին տարածվել է մթնոլորտ՝ զրկելով մարդկանց լույսից և նրանց սովորական սննդամթերքից: Արևը իր զենիթում տալիս է նույն լույսը, ինչ լիալուսինը, որն ինքն ամբողջությամբ անհետացավ: Պատմաբանները նշել են այս վկայությունը, ըստ որի Հուստինիանոսի զորքերը հուլիս ամսվա կեսերին ձնաբքի շնորհիվ ետ են վերցրել Հռոմը Օստրոգոթներից: «Կրակատոա» անունով առաջին հրաբուխը գտնվում է Ինդոնեզիայում և արթնանում է 535 թվականի հոկտեմբերին աներևակայելի մեծությամբ՝ լեռնային տարածքը վերածելով 50 կմ-ից ավելի ծովային տարածքի: Իսկ երկրորդը՝ «Իլոպանգո» անունով, գտնվում է Կենտրոնական Ամերիկայում և ժայթքել է 536 թվականի փետրվարին:

Հատված 14. « *Բայց ես քո դեմ մի բան ունեմ, որ այնտեղ ունես, ովքեր կառչած են Բաղասամի վարդապետությանը, ով սովորեցրեց Բաղակին գայթակղություն դնել Իսրայելի որդիների առաջ, որպեսզի նրանք կերան կուռքերին զոհաբերված բաներ և անբարոյություն գործեցին:* »

Հոգին նկարագրում է Հռոմում հաստատված հոգեւոր իրավիճակը: 538 թվականից ի վեր, ժամանակի հավատարիմ ընտրված պաշտոնյաները ականատես են եղել կրոնական իշխանության հաստատմանը, որն Աստված

համեմատում է « *Բաղասամ* » մարգարեի հետ: Այս մարդը ծառայեց Աստծուն, բայց թույլ տվեց, որ իրեն հրապուրեն շահի և երկրային բարիքների հրապուրանքը. այն ամենը, ինչ կիսում էր Հռոմի պապական վարչակարգը: Ավելին, « *Բաղասամը* » պատճառ դարձավ Իսրայելի կործանման՝ « *Բաղակին* » բացահայտելով այն միջոցները, որոնցով նա կարող էր տապալել այն. բավական էր նրան մղել ընդունելու հրեաների և հեթանոսների միջև ամուսնությունները. բաներ, որոնք Աստված խստորեն դատապարտեց: Նրան համեմատելով « *Բաղասամի* » հետ՝ Աստված մեզ տալիս է պապական ռեժիմի ուրվագիծը: Այնուհետև ընտրյալը հասկանում է այն գործողությունների իմաստը, որոնք Աստված ինքն է ստիպում կատարել սատանային և նրա երկնային ու երկրային գործընկերներին: Քրիստոնեական եկեղեցու անեծքը հիմնված է հեթանոսական «չնվանված արևի օրվա» ընդունման վրա, որը դիտվում է 321 թվականից անհավատարիմ քրիստոնյաների կողմից: Եվ պապական ռեժիմը, ինչպես « *Բաղասամը* », կաշխատի նրանց տապալման ուղղությամբ և կուժեղացնի նրանց աստվածային անեծքը: « *Կուռքերին գոհարելված միսը* » միայն պատկերն է հեթանոսական «արևի օրվա» համեմատությամբ: Հռոմը հեթանոսությունը ներմուծում է քրիստոնեական կրոն: Բայց այն, ինչ դուք պետք է հասկանաք, այն է, որ դրանք նույն բնույթի են և կրում են նույն ծանր հետևանքները Աստծո դատաստանի ներքո...: Հատկապես, որ քրիստոնեական դարաշրջանի « *Բաղասամի* » պատճառած անեծքները կշարունակվեն մինչև աշխարհի վերջը, որը նշանավորվում է Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձով: Քրիստոնյաների անհավատարմությունը համեմատվում է նաև երբայեցիների անհավատարմության հետ, ովքեր իրենց հանձնեցին « *պոռնկությանը* », երբ Աստված հասկացրեց իր տապ պատվիրանները: 321-ից 538 թվականներին անհավատարիմ քրիստոնյաները նրանց պես վարվեցին: Եվ այս ակցիան շարունակվում է մինչ օրս:

15-րդ հատված . »

Եփեսոսում հիշատակված « Նիկոյայացիների » անունը կրկին հայտնվում է այս նամակում: Բայց « *գործերը* », որոնք վերաբերում են նրանց *Եփեսոսում* , *այստեղ* դառնում են « *վարդապետություն* »: Որոշ հռոմեացիներ, ըստ էության, *Եփեսոսից ի վեր* դարձել են քրիստոնյաներ, ապա անհավատարիմ քրիստոնյաներ 321 թվականից ի վեր, և դա պաշտոնական կրոնական ձևով 538 թվականից սկսած՝ հարգելով հռոմեական կաթոլիկ « *վարդապետությունը* »:

Հատված 16. « *Ուրեմն սպաշխարհի՛ր. եթե ոչ, ես շուտով կգամ ձեզ մոտ և կպայքարեմ նրանց դեմ իմ բերանի սրով:* »

Արթնացնելով « *կռիվը* », որը գլխավորում է իր «Խոսքը», « *իր բերանի սուրը* », Հոգին պատրաստում է համատեքստը չորրորդ ուղերձի համար, որը գալիս է: Դա կլինի 16-րդ դարը՝ որտեղ Աստվածաշունչը, նրա սուրբ գրավոր խոսքը, նրա « *երկու վկաները* », ըստ Հայտն. 11:3-ի, կտարածեն աստվածային ճշմարտությունը և կբողարկեն կեղծ հռոմեական կաթոլիկ հավատքը:

Հատված 17. « *Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին. և այս քարի վրա գրված է մի նոր անուն, որը ոչ ոք չգիտի, բացի նրանից, ով ստանում է այն:* »

Ինչպես միշտ, Հոգին առաջացնում է հավերժական կյանքի մի կողմ: Այստեղ նա մեզ ներկայացնում է այն պատկերով, որը մարգարեացել է չոր, ամուլ ու չոր անապատում քաղցած երբայեցիներին տրված մանանայով: Աստված այնուհետև ուսուցանեց, որ կարող է պաշտպանել և երկարացնել իր ընտրյալների կյանքը իր ստեղծագործական գործությամբ. որը նա կիրառործի իր փրկագնված ընտրյալներին հավերժական կյանք տալով: Սա կլինի նրա ողջ խնայողական ծրագրի գագաթնակետը:

Ժամանակի ընտրյալը որպես վարձատրություն կունենա հավերժական կյանք, որը Հոգին նկարագրում է պատկերներով: Երկնային կերակուրի « *մանանա* » պատկերը թաքնված է երկնքի արքայությունում, որի արտադրողն ինքը Աստված է: Հին սիմվոլիզմում մանանան գտնվում էր ամենասուրբ վայրում, որն արդեն խորհրդանշում էր դրախտը, որտեղ Աստված տիրում է իր գահին: Հռոմեական պրակտիկայում « *սպիտակ խնաքարը* » ներկայացնում էր «այո»-ն, սևը՝ «ոչ»-ը: « *Սպիտակ քարը* » նաև նշանակում է հավերժ դարձած ընտրյալի կյանքի մաքրությունը: Նրա հավերժական կյանքը աստվածային այո է, որն արտացոլում է Աստծո կողմից խանդավառ և զանգվածային ընդունելությունը: Քանի որ ընտրյալը հարություն է առնում երկնային մարմնում, նրա նոր վիճակը համեմատվում է « *նոր անվան* » հետ: Եվ այս երկնային բնությունն իր ընտրյալների համար հավերժ խորհրդավոր է և անհատական. « *ոչ ոք դա չգիտի* »: Հետևաբար, մենք ստիպված կլինենք ժառանգել և մտնել այս բնության մեջ՝ բացահայտելու, թե որն է այն:

4-րդ դարաշրջան՝ Թյատիրա

1500-ից 1800 թվականներին կրոնական պատերազմները

Հատված 18. « *Գրի՛ր Թյուատիրի ժողովի հրեշտակին . Ահա թե ինչ է ասում Աստծո Որդին, որի աչքերը կրակի բոցի պես են, և ոտքերը՝ վառվող բրոնզի .*

Թյատիրա » անվան տակ հիշեցնում է մի ժամանակ, երբ կաթոլիկ և բողոքական լիգաների քրիստոնեական հավատքը նողկալի տեսարան էր մատուցում իրենց արյունալի բախումների միջոցով: Բայց այս ուղերձը հսկայական անակնկալներ է պարունակում: *Թյատիրա* անվան մեջ հունական երկու արմատները՝ «*thua*, «*téiro*» թարգմանվում են «գարշանք և տառապանքով մահ բերելը»: Հունարեն տերմինը, որն արդարացնում է զգվելիության այս մեկնաբանությունը, Bailly հունարեն բառարանում նշանակում է խոզը կամ վայրի վարազը, երբ նրանք ջերմության մեջ են: Եվ այստեղ պարզաբանումներ են անհրաժեշտ: 16-րդ դարի¹⁵ նշանավորվեց բողոքականների գարթոնքով, ովքեր վիճարկում էին հռոմեական պապական ռեժիմի հեղինակությունը: Նաև, իր ժամանակավոր իշխանությունն ամրապնդելու նպատակով, Պապությունը՝ ի դեմս Սիքստոս V պապի, հիմնեց իր Վատիկանի պետությունը, որը նրան կտա քաղաքացիական լեգիտիմություն՝ կապված իր կրոնական իշխանության հետ: Ահա թե ինչու, սկսած 16-րդ դարի¹⁶, պապական ռեժիմը իր շտաբը, որը նախկինում գտնվում

Էր Լատերանի պալատում, տեղափոխեց իր սեփականությունը Վատիկանում, որն արդեն անկախ պապական պետություն էր: Բայց այս փոխանցումը միայն խաբեություն է, քանի որ նա, ով պնդում է, թե Վատիկանից է, դեռ նստած է Լատերանի պալատում. որովհետև հենց այնտեղ է, Լատերանում, որ պապերը ողջունում են օտարերկրյա պետությունների էմիսարներին, ովքեր այցելում են այնտեղ: Եվ այսպես, 1587 թվականին 1588 թվականի օգոստոսի 3-ից Լատերանյան պալատի մոտ կանգնեցված վերանորոգված օբելիսկը հայտնաբերվել է 7 մետր հողի տակ և երեք մասի վրա Տիբերը, որը սահմանակից է քաղաքին հյուսիսից հարավ: Երբ մենք նայեցինք այս Վատիկանի քաղաքի հատակագիծը, ես ապշեցի, երբ հայտնաբերեցի խոզի գլխի ձևը, սկանջները հյուսիսից և մոռթը հարավ-արևմուտքում: Հունական «thua»-ի պատգամը, այսպիսով, կրկնակիորեն հաստատվում և արդարացվում է Աստծո կողմից՝ այս բաների կազմակերպիչը: *Պերգամոնից* ժառանգած կաթոլիկ հավատքը հասնում է իր գարշելիության գագաթնակետին: Նա կատաղի կերպով արձագանքում է ատելությամբ և դաժանությամբ նրանց դեմ, ովքեր, լուսավորված Աստվածաշնչով, վերջնականապես տարածվեցին տպագրության շնորհիվ, դատապարտեցին նրա մեղքերն ու չարաշահումները: Ավելի լավ է, մինչ այդ պահապան Սուրբ Գրքերը, որոնք նա վերարտադրել էր իր վանականների կողմից վանքերում և արքայություններում, նա հալածում էր Աստվածաշունչը, որը դատապարտում էր իր անօրինությունը: Եվ նա դատապարտողներին մահապատժի է ենթարկում կույր և ինքնագոհ միապետների ուժով. նրա կամքի հնազանդ կատարողները: Այն արտահայտությունները, որոնց տակ Հիսուսն իրեն ներկայացնում է, մեջբերելով. « *Նա, ով աչքեր ունի կրակի բոցի պես և որի ոտքերը կրակոտ պղնձի պես են* », բացահայտում է նրա պատժիչ գործողությունը իր կրոնական թշնամիների նկատմամբ, որոնց նա կկործանի երկիր վերադառնալիս: Սրանք հենց այն երկու քրիստոնեական գաղափարախոսություններն են, որոնք «արով» և հրազենով կովում են միմյանց մահվան այս պատմական համատեքստում *Թյատիրայի դարաշրջանում* : Այնուհետև « *Նրա ոտքերը* » կհենվեն « *ծովի և երկրի վրա* » խորհրդանիշի վրա՝ կաթոլիկ հավատքի և բողոքական հավատքի վրա Հայտն. 10:5 և Հայտ. 13:1-11: Կաթոլիկությունը և բողոքականությունը, երկուսն էլ մեղավոր (մեղք = *արույր*), չզոջացող, նկարագրվում են որպես « *այրվող արույր* », որը գրավում է Հիսուս Զրիստոս Աստծո դատաստանի բարկությունը: Վերցնելով այս պատկերը, որով նա հայտարարում է Հայտն. 1:15-ում մեծ « *աղետի* » մասին՝ Աստված բացահայտում է այն ժամը, երբ վերջին հալածիչները, միավորվելով իր հավատարիմ գավակների դեմ, մինչև մահ կռվեցին միմյանց՝ վայրի «գազանների» պես, որոնք կխորհրդանշեն նրանց. ամբողջ մարգարեությունը. Ֆրանսուա 1-ից ^{մինչև} Լյուդովիկոս XIV կրոնական պատերազմները հաջորդել են մեկը մյուսին: Եվ մենք պետք է նկատենք, թե ինչպես է Աստված բացահայտում Ֆրանսիացի ժողովրդի անեծքը, պապականության զինված աջակցությունը Ֆրանկների առաջին թագավոր Կլովիսից ի վեր: Այս անեծքի գագաթնակետը նշելու համար Աստված Ֆրանսիայի գահին կանգնեցրեց երիտասարդ Լյուդովիկոս XIV-ին՝ «հինգ» տարեկան: Աստվածաշնչի այս համարը Ժող.10:16-ից

արտահայտում է իր պատգամը. « *Վա՛յ քեզ, երկիր, որի թագավորը երեխա է, և որի իշխաններն առախոտյան ուտում են:* » Լյուդովիկոս XIV-ը կործանեց Ֆրանսիան Վերսալյան պալատի վրա իր շռայլ ծախսերով և իր թանկարժեք պատերազմներով: Նա իր հետևում թողեց աղքատության մեջ ընկղմված Ֆրանսիան, և նրա իրավահաջորդը Լյուդովիկոս XV-ն ապրեց միայն ազատամտության համար, որը կհսում էր իր անբաժան ուղեկից՝ կարդինալ Դյուրուայի հետ: Չզվեղի կերպար՝ Լուի Նպատակ ունենալով մեղմ ու խաղաղ մարդուն՝ որպես այս գայրույթի թիրախ՝ Աստված բացահայտեց ժառանգական միապետական վարչակարգին հարվածելու իր մտադրությունը, այն կույր վստահության համար, որը նա անարդարացիորեն դրել էր պապական կրոնական հավակնությունների վրա՝ սկսած Կովիսից:

- ըդ հատված. »

Այս խոսքերը Աստված դիմում է իր ծառաներին « *մահվան հավատարիմ* »՝ իրենց գոհաբերելով իրենց Տիրոջ պատկերով. նրանց « *գործերը* » ընդունվում են Աստծո կողմից, քանի որ նրանք վկայում են իրենց իսկական « *սիրո* » մասին իրենց Փրկչի հանդեպ: Նրանց « *հավատքը* » արդարացված կլինի, քանի որ այն ուղեկցվում է « *հավատարիմ ծառայությունով* »: Այստեղ բերված « *կայունություն* » բառը զգալի պատմական նշանակություն է ստանում: Այգես-Մորտես քաղաքի «Կոնստանցի աշտարակում» էր, որ Մարի Դյուրանդն իր գերության մեջ ապրեց 40 երկար ու փորձնական տարիներ՝ որպես հավատքի օրինակ: Շատ այլ քրիստոնյաներ տվել են նույն վկայությունը՝ հանախ անհայտ մնալով պատմությանը: Դա պայմանավորված է նրանով, որ նահատակների թիվը ժամանակի ընթացքում ավելացել է: Վերջին աշխատանքները վերաբերում են Լյուդովիկոս թագավորի կառավարման ժամանակաշրջանին (1643 - 1715 թթ.): Հստակ ուշադրություն դարձրեք « *վիշապ* » անվան բացահայտող դերին, որը նշանակում է «սատանան» և կայսերական Հռոմի և պապական Հռոմի բացահայտ ագրեսիվ գործողությունը Հայտն.12:9-4-13-16-ում: Ինքն իրեն «արևի արքա» կոչողն իր գազաթնակետին հասցրեց կաթոլիկության համար պայքարը, Կոնստանտին^{IV}-ից ժառանգած «արևի օրվա» պաշտպանը: Այնուամենայնիվ, նրա դեմ ցուցմունք տալու համար Աստված խավարի մեջ մխրճեց իր երկարատև թագավորության ողջ տեւողությունը՝ մերժելով նրան ճշմարիտ արևի ջերմությունն ու լիարժեք լույսը, որը լուրջ հետևանքներ կունենա Ֆրանսիացիների սննդակարգի վրա:

Հատված 20. « *Բայց ես քո դեմ ունեմ այն, որ դու թույլ ես տալիս կնոջը՝ Հեզաբելին, որն իրեն մարգարետուհի է անվանում, սովորեցնել և գայթակղել իմ ծառաներին, որ անբարոյություն գործեն և կուռքերին գոհաբերված միս ուտեն:* »

1170 թվականին Աստված Պիեռ Վոդեսի կողմից Աստվածաշունչը թարգմանեց պրովանսալ լեզվով: Նա առաջին քրիստոնյան էր, ով վերագտավ առաքելական ամբողջական ճշմարտության վարդապետությունը, ներառյալ ճշմարիտ շաբաթ օրը հարգելը և բուսակերության ընդունումը: Հայտնի է Պիեռ Վալդո անունով, նա ծագումով «Վոդուա» է, որը բնակություն է հաստատել իտալական Ալպիական Պիեմոնտում: Ռեֆորմացիայի աշխատանքը, որը նրանք

ներկայացնում էին, հակադրվեց պոպերի կողմից, և ուղերձը անհետացավ: Այնքան, որ Աստված ամբողջ Եվրոպայի հանձնեց մոնղոլների սպանիչ ներխուժմանը, որին հաջորդեց մոնղոլների կողմից առաջացած ժանտախտի սարսափելի համաճարակը, որը 1348 թվականից ոչնչացրեց նրա բնակչության մեկ երրորդը և գրեթե կեսը: Այս հատվածի ուղերձը՝ « *Դու թողնում ես կնոջը՝ Յեզարելին...* », նախատինք է՝ ուղղված բարեփոխիչներին, ովքեր Պիեռ Վալդոյի աշխատանքին չեն տվել այն կարևորությունը, որին արժանի էր, քանի որ այն կատարյալ էր: 1170-ից 1517 թվականներին նրանք անտեսեցին քրիստոնեական փրկության ճշմարտության կատարյալ վարդապետությունը, և նրանց բարեփոխումը, որը ձեռնարկվել էր այս դարաշրջանի վերջում, մասնակի է և շատ թերի:

Նշում. Պիեռ Վալդոյի կողմից հասկացված և կիրառված վարդապետական կատարելությունը ցույց է տալիս, որ Աստված իր մեջ ներկայացրել է Ռեֆորմացիայի ամբողջական ծրագիրը, որը պետք է իրականացվեր: Փաստորեն, ամեն ինչ իրականացվեց երկու փուլով, շաբաթ օրվա պահանջը չէր սկսվում մինչև 1843-1844 թվականներին, համաձայն Դան.8:14-ի հրամանագրով նշված ժամանակի:

պատկերելու համար Աստված այն համեմատում է Աքաար թագավորի օտարագրի կնոջ՝ սարսափելի « *Յեզարելի* » հետ, ով սպանել է Աստծո մարգարեներին և անմեղ արյուն է թափել: Պատճենը համապատասխանում է մոդելին և ունի նաև թերություն՝ շահագործման ընթացքում շատ ավելի երկար տևելու: Նրան անվանելով « *մարգարետուհի* »՝ Աստված թիրախավորում է իր «գահի» նոր վայրի անունը՝ Վատիկան, որը հին ֆրանսերեն և լատիներեն նշանակում է «vaticinare»՝ մարգարեանալ: Տեղանքի մասին պատմական մանրամասները չափազանց բացահայտող են: Ի սկզբանե այս վայրը նշանավորվել է հռոմեական տաճարի առկայությամբ, որը նվիրված էր « *օձ* » աստված Էսկուրալիոսին: Այս խորհրդանիշը կնշանակի սատանան և պապական ռեժիմը Հայտն.12:9-14-15-ում: Ներոն կայսրն այնտեղ տեղավորեց իր կառքերի մրցարշավը, և «Միմոն Մազը» թաղվեց այնտեղ գտնվող գերեզմանատանը: Դա, կարծես, նրա անյունն է, որը կպարզևատրվի, ինչպես Պետրոս առաքյալի՝ Հռոմում խաչված: Այստեղ դարձյալ Կոնստանտինի կողմից առաջարկված բազիլիկ եկեղեցին նշում էր քրիստոնեական փառքը: Տարածքն ի սկզբանե եղել է ճահճային: Այսպես կառուցված սուտը կհիմնավորի Վատիկանի այս բազիլիկի նոր անվանումը, որը 15-րդ դարում ընդլայնված և զարդարված ^{կլերգի} «Հռոմի Սուրբ Պետրոսի բազիլիկ» ապակողմնորոշիչ անվանումը: Այս պատիվը, որն իրականում տրվել է կախարդին և « *օձին* » *Էսկուրալիոսին, կհիմնավորի « մոգություն »* անունը , որը Հոգին վերագրում է Հռոմի կաթոլիկ կրոնական ծեսերին Հայտն. 18:23-ում, որտեղ աստվածաշնչյան Դարբի տարբերակը մեզ ասում է . *ճրագի լույսն այլևս չի փայլի քո մեջ. և փեսայի և կնոջ ձայնն այլևս չի լսվի քո մեջ. քանզի քո վանառականները երկրի մեծերն էին. քանզի քո կախարդանքով բոլոր ազգերը մոլորվեցին*: Ճիշտ է, այս «Սեն-Պիեռ դը Հռոմ» բազիլիկի աշխատանքի ավարտը, որը պահանջում էր հսկայական գումարներ, առաջնորդ Տեոցելին կստիպի վաճառել իր «ինդուլգենցիաները»: Տեսնելով փողի դիմաց վաճառված մեղքերի ներումը՝ վանական ուսուցիչ Մարտին Լյութերը բացահայտեց իր հռոմեական

կաթոլիկ եկեղեցու իրական էությունը: Այդպիսով նա դատապարտեց իր դիվային էությունը և որոշ սխալներ՝ 1517 թվականին ցուցադրելով իր հայտնի 95 թեզերը Աուգսբուրգի գերմանական եկեղեցու դռան վրա: Նա այսպիսով պաշտոնականացրեց 1170 թվականից Աստծո կողմից Պիեռ Վալդոյին առաջարկված Ռեֆորմացիայի աշխատանքը:

Անմիջականորեն խոսելով ժամանակի իր բարեփոխված ծառաների՝ ճշմարիտ, հրաժարական տված խաղաղ գոհերի հետ, Հոգին կշտամբում է նրանց, որ թույլ են տվել *Հեզաբելին ուսուցանել և գայթակղել իր ծառաներին*: Այս նախատիկնքի մեջ մենք կարող ենք կարդալ բարեփոխումների այս սկզբի բոլոր վարդապետական անկատարությունը: Նա « *ուսուցանում և հրապուրում է* » իր « *ծառաներին* », Հիսուսի ծառաներին, ինչը նրան դարձնում է քրիստոնեական եկեղեցի: Բայց նրա ուսմունքը *Պերգամոնի ժամանակաշրջանի* ուսմունքն է, որտեղ « *պռռնկության* » մեղադրանքը և « *մահ*» պատկերը *գոհաբերված կուռքերին* » արդեն դատապարտվել էին: Չնայած խաբուսիկ տեսքին, այս հատվածում կարևոր էությունը ոչ թե « *կին Հեզաբելն* » է, այլ հենց ինքը՝ բողոքական քրիստոնյան: Սկզբից նրան ասելով, որ « *դու թողնում ես կնոջը Հեզաբելին...* », Հոգին հուշում է առաջին բողոքականների կողմից կիսված թերությունները: Ապա նա բացահայտում է այս մեղքի բնույթը՝ հեթանոսական կռապաշտությունը: Դրանով նա բացահայտում է « *բեռի* » բնույթը, որը նա դեռ չի դրել իր վրա այն ժամանակ, բայց որը նա կպահանջի 1843 թվականից: Եվ այս ուղերձում արարիչ Աստված թիրախ է դարձնում հռոմեական «կիրակին», որի պրակտիկան նրա աչքերում հեթանոսական կռապաշտական աշխատանք է, որը հարգում է մարդկության պատմության ամենահին հեթանոսության կեղծ արևային աստվածությունը: 1843 թվականից նա պետք է հրաժարվեր «կիրակիից» կամ երկրային մեղավորների միակ Փրկչի՝ Հիսուս Բրիստոսի հետ ունեցած հարաբերություններից:

21-րդ հատված . »

Այս ժամանակը բացահայտված է Դան.7:25-ից ի վեր և հաստատված է երեք ձևով Ապոկալիպսիսում 11,12 և 13 գլուխներում: Սրանք արտահայտություններն են . *1260 օր կամ 42 ամիս* », որոնք բոլորը վերաբերում են 538-ից 1798 թվականներին գործող անհանդուրժող պապական թագավորությանը: Աստվածաշնչի միջոցով ճշմարտության տարածումը և ճշմարիտ բարեփոխիչների քարոզչությունը կաթոլիկ հավատքին վերջին հնարավորությունն են տվել ապաշխարելու և լքելու: մեկի մեղքերը. Նա ոչինչ չարեց և հալածեց ու խոշտանգեց, հանուն իր պրպտող գործության, կենդանի Աստծո խաղաղ առաքյալներին: Այսպիսով, այն վերարտադրեց հրեա ժողովրդի ապստամբ գործերը, որոնք Հիսուսի առակի երկրորդ կատարումն են տալիս. դա գինեգործների առակն է, ովքեր սպանում են Աստծո կողմից ուղարկված առաջիններին, իսկ երբ նա գալիս է նրանց մոտ, սպանում են Վարպետի որդուն: խաղողի այգուց՝ նրա ժառանգությունը գողանալու համար:

- րդ հատված. »

Աստված նրան կվերաբերվի որպես « *պռռնիկի* »՝ « *զգված անկողնու վրա* », ինչը թույլ է տալիս մեզ կապել այս թեմայի « *Հեզաբել կնոջը* » Հայտն. 17:1-ի « *պռռնիկ մեծ Բաբելոնի* » հետ: Կանխատեսված « *մեծ նեղությունը* »

կգա աստվածաշնչյան հոչակագրի ձախողումից հետո: Այս նույն հաղորդագրությունը կհաստատի այս « *մեծ նեղության* » նույնականացումը « *խորից դուրս բարձրացող գազանի* » հետ Հայտն.11.7-ում: Այն ծագում է Աստծո « *երկու վկաների* » աշխատանքից հետո, որոնք Սուրբ Գրքի հին և նոր աստվածային ուխտերի գրություններն են: Հոգևոր « *շնությունը* » հաստատվում և կոչվում է, իսկ « *նրանք* », ում *Աստված մեղադրում է « Տեղաբեղի »* հետ դա անելու մեջ, ֆրանսիացի միապետներն ու միապետներն են: Կաթոլիկ քահանաների հետ մեկտեղ միապետները դառնալու են հեղափոխական ազգային աթեիզմի ցասման հիմնական թիրախը, որը միայն ամենակարող Աստծո՝ Հիսուս Թրիստոսի ցասման արտահայտությունն էր: Նրանք չապաշխարեցին, ուստի կրկնակի գայրությունը հարվածեց նրանց այն ժամանակ, երբ Աստծո կողմից նշանակված էր պապական թագավորության ավարտը 1793-ից 1798 թվականներին:

Նեղություն » բառը նշանակում է աստվածային անեծքի հետևանքը, համաձայն Հռոմ. 2:19. « *Նեղություն և տառապանք մարդու յուրաքանչյուր հոգու վրա, ով չարիք է գործում, նախ հրեայի և հետո հույնի վրա*»: «. Բայց « *նեղությունը* », որը պատժում է կաթոլիկ միապետության և նրա դաշնակից Հռոմի կաթոլիկ եկեղեցու մեղքերը, որը խորհրդանշում է Հայտն. 17:5-ում, « *Բարեյուն. մեծ* », տրամաբանորեն « *մեծ նեղություն* » է:

Հատված 23. « *Ես մահով կապանեմ նրա երեխաներին. և բոլոր եկեղեցիները կհմանան, որ ես եմ նա, ով քննում է մտքերն ու սրտերը, և ես կհատուցեմ յուրաքանչյուրին՝ ըստ ձեր գործերի:* »

« *Մահով մեռնելը* » արտահայտությունն է, որն օգտագործում է Հոգին 1793 և 1794 թվականների հեղափոխական վարչակարգի երկու «*ահաբեկիչների*» առաջացման համար: Այս արտահայտությամբ նա մերժում է պարզ հոգևոր մահվան ցանկացած գաղափար, որը կվերաբերի բողոքականներին: 1843թ., Հայտն . Մարդկությունը երբեք չի իմացել այնպիսի արյունալի աշխատանք, որն իրականացվել է սպանող մեքենաների միջոցով, որը հորինել է բժիշկ Լուիլը, բայց գնահատվել է բժիշկ Գիյոտինի կողմից, որի անունը վերագրվել է հենց գործիքին, որն այդուհետ կոչվում է գիյոտին: Այնուհետև ամփոփ դատավճիռները մահապատժի բազմաթիվ հրամաններ արձակեցին՝ նախօրեին դատավորներին և մեղադրողներին մահվան հասցնելու սկզբունքի ավելացմամբ : Ըստ այդ սկզբունքի՝ մարդկությունը, թվում էր, պետք է անհետանա, և հենց այդ պատճառով էլ Աստված այս բնաջնջող հեղափոխական ռեժիմն անվանեց « *անդունդ* »: Ի վերջո, նա կդարձներ երկիրը՝ « *անդունդ* », առանց կյանքի որևէ ձևի Արարչության առաջին օրվանից՝ համաձայն Ծննդ.1.2: Բայց միայն երկնքում, հավաքված ընտրյալների կողմից իրականացվող սելեստիալ դատաստանի ժամանակ է, որ « *բոլոր Եկեղեցիները (կամ Ժողովները)*» լինեն՝ յոթ դարաշրջանների ընտրյալները, կբացահայտեն այս պատմական փաստերը այն իմաստով, որ Աստված տվել է նրանց: Աստծո արդարությունը կատարյալ է. նրանք, ովքեր սուտ էին դատում, հարվածվեցին նրա արդարությունից՝ « *իրենց « գործերի համաձայն* »: Նրանք ստիպեցին մարդկանց անարդարորեն մահանալ և *իրենց* հերթին մահապատժի ենթարկվեցին կատարյալ աստվածային արդարադատությամբ.

Հատված 24. « *Ձեզ և բոլոր մնացած Թյատիրացիներին, ուլքեր չեն ընդունում այս վարդապետությունը, և ուլքեր չգիտեն Սատանայի խորքերը, ինչպես իրենք են անվանում, ես ասում եմ ձեզ.* »

Սատանայի խորքերը » անվանումը, կարող են լինել միայն այն բարեփոխիչները, ուլքեր ի հայտ եկան մոտ 1200 թվականից մինչև 1789 թվականի ֆրանսիական հեղափոխությունը: Ինչպիսին էլ լինի նրանց վարքագիծը, նրանց ուսմունքը շատ հեռու էր մաքուր ճշմարտությունից, որը սովորեցնում էր: Հոգին Հիսուս Քրիստոսի առաքյալներին և աշակերտներին: Նրանց օգտին մենք նշում ենք միայն երեք դրական բան. հավատք միայն Հիսուսի գոհաբերության հանդեպ, միայն Աստվածաշնչին տրված վստահությունը և նրանց անձի ու կյանքի պարզև. մյուս բոլոր վարդապետական կետերը ժառանգվել են կաթոլիկությունից և, հետևաբար, ենթակա են հարցաքննության: Այսպիսով, թեև անկատար էին քրիստոնեական հավատքի ճշմարտության վարդապետության մակարդակով, ընտրված բարեփոխիչները գիտեին, թե ինչպես մատուցել Աստծուն մատուցված իրենց կյանքը կենդանի գոհերով և սպասելով 1844թ. Դան 8:14, Աստված ժամանակավորապես հաստատել է նրանց ծառայությունը: Սա նա շատ պարզ է արտահայտում, երբ ասում է. « *Ես ձեզ վրա ուրիշ բեռ չեմ դնում* »: Այս խոսքերում հստակորեն ի հայտ է գալիս բացառիկ աստվածային դատաստանի իրավիճակը:

Հատված 25. « *Միայն այն, ինչ ունես, դիմացիր, մինչև ես գամ*»: »

Պատճառները, որոնք թույլ են տալիս Աստծուն օրհնել անկատար բողոքական հավատքը, պետք է պահպանվեն և գործադրվեն ընտրյալների կողմից մինչև Հիսուս Քրիստոսի վերադարձը:

Հատված 26. « *Նրան, ով հաղթում է և պահում է իմ գործերը մինչև վերջ, ես իշխանություն կտամ ազգերի վրա.* »

Այս համարը բացահայտում է, թե ինչն է հանգեցնելու փրկության կորստի Ռեֆորմացիայի այս ժամանակից մինչև Քրիստոսի վերադարձը: Ընտրյալները պետք է մինչև վերջ պահեն Հիսուս Քրիստոսի պատրաստած և հայտնված գործերը շարունակաբար մինչև աշխարհի վերջը: Կանչվածներն ընկնում են՝ մերժելով Աստծո նոր պահանջները: Այնուամենայնիվ, նա երբեք չի թաքցրել իր մտադրությունը աստիճանաբար մեծացնել իր լույսը մինչև իր փառքի գալը: « *Արդարների ճանապարհը նման է պայծառ լույսի, որի պայծառությունն անում է մինչև օրվա կեսը* (Առ. 4:18)»: Աստվածաշնչի այս համարն ապացուցում է դա: Եվ, հետևաբար, նրա նախագծի շրջանակներում է, որ 1844 թվականից աստվածային պահանջները կհայտնվեն այն ամսաթվերին, որոնք նախատեսված և մարգարեացված են նրա եզակի աստվածաշնչյան մարգարեական խոսքով: Միայն երկնային դատավորի կարգավիճակում է, որ ընտրյալը Աստծուց կստանա «*իշխանություն ազգերի վրա*»:

Հատված 27. « *Նա կիշխի նրանց երկայօթե գալազանով, ինչպես կավե անոթներ է կտորվում, ինչպես ես ինքս իշխանություն եմ ստացել իմ Հորից.* »

Այս արտահայտությունը հուշում է մահապատժի դատապարտման իրավունք: Ծիշտ է, որ ընտրյալները կկիսվեն Հիսուս Քրիստոսի հետ իրենց դատաստանում ամբարիշտների վերաբերյալ, որոնք հաստատվել են վերջին

դատաստանի համար՝ յոթերորդ հազարամյակի մեծ Շաբաթի « *հազար տարվա* » ընթացքում:

Հատված 28. « *Եվ ես նրան կտամ առավորյան աստղը.* »

Աստված նրան կտա իր ամբողջական աստվածային լույսը, որը խորհրդանշվում է մեր ներկայիս երկրի վրա արևի լույսով: Բայց Հիսուսն ասաց. «Ես եմ լույսը»: Նա այսպիսով հայտնում է երկնային կյանքի լույսը, որտեղ Աստված ինքն է լույսի աղբյուրը, որն այլևս կախված չէ մեր արևի նման երկնային աստղից:

Հատված 29. « *Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին.* »

Ապոկալիպսիսի կառուցումը նման է յոթ հարկից բաղկացած աշտարակի, յոթերորդը կլինի Աստծուն հանդիպելու ժամանակը: Այս շինարարության մեջ 2-րդ և 3-րդ գլուխները կազմում են ողջ քրիստոնեական դարաշրջանի հիմնական շրջանակը 94-ից մինչև 2030 թվականը: Ապոկալիպսիսում նշված բոլոր թեմաները իրենց տեղն են գտնում այս հիմնական շրջանակում: Բայց այս շրջանակներում առաջին հարկերը կատարում են միայն աստիճանների դեր, որոնք տանում են դեպի վերին հարկ: Հայտնության կարևորությունը հայտնվում է 3-րդ մակարդակում, որը կոչվում է *Պերգամոն* : Այս կարևորությունն ավելի ամրապնդվում է 4-րդ մակարդակում, որը կոչվում է *Թյատիրա* : Այս դարաշրջանում է, որ քրիստոնեական հավատքը դառնում է շփոթված և մոլորեցնող: Այս դարաշրջանի հոգևոր իրավիճակի վերաբերյալ Աստծո դատաստանը հետևանքներ կունենա մինչև աշխարհի վերջը: Ահա թե ինչու, որպեսզի ամրապնդեմ ձեր ըմբռնումը այս դատաստանի վերաբերյալ, ես կամփոփեմ այս ուղերձը, որն Աստված ուղղեց իր ընտրված բողոքականներին Լյուդովիկոս XIV-ի օրոք:

Համառոտ. Ռեֆորմացիայի ժամանակ քրիստոնեական վարքագիծը բազմակի էր: Մենք գտնում ենք, որ իսկական սրբեր հալածված են, բայց միշտ խաղաղ, և մարդիկ, ովքեր շփոթում են կրոնն ու քաղաքականությունը, զինվում են և պատասխան հարված առ հարված կաթոլիկ թագավորական բանակներին: Դանիել 11.34-ում Հոգին նրանց նշանակում է որպես «կեղծավորներ»: Քչերը կրոնավորներ են հասկացել, որ քրիստոնյա լինելը նշանակում է ամեն ինչում ընդօրինակել Հիսուսին, հնազանդվել նրա հրամաններին և ենթարկվել նրա արգելքներին. զենքի օգտագործումը դրանցից մեկն է, և սա նրա վերջին դասն էր, որը տվել էր ձերբակալության ժամանակ: Հիսուսի նախատիպքը հիմնավորվում է նրանով, որ շարունակելով կիրառել կաթոլիկական ժառանգությունը՝ բողոքականներն իրենք իրենց օրինակով նպաստում են կաթոլիկ Հեզաբելին *պատկանող ուսմունքին և գայթակղությանը* : Նրանց անկատար կրոնական սովորությունը վարկաբեկում է նրանց Աստծո դատաստանում, որին նրանք անարգում են իր թշնամիների առաջ: Ռեֆորմացիայի սկզբի այս փուլը նրան հանգեցրեց բացառիկ դատողությունների. ինչը նա ընդգծում է՝ ասելով. « *Ես ուրիշ բեռ չեմ դնում քո վրա, միայն պահիր այն, ինչ ունես, մինչև ես գամ* »: Բայց վարդապետական անկատարությունն այս սկզբում օրինական է, և Աստված ընդունում է նրանց ծառայությունը, ովքեր ընդունում են հալածանքն ու մահը իր անունով: Նրանք չկարողացան ավելին տալ՝ տալով

առավելագույնը՝ իրենց կյանքը: Աստված ընդգծում է զոհաբերության այս ոգին, որը նա նշում է որպես « *առաջինից ավելի շատ գործեր* (հատված 19)»: Հռոմեական կաթոլիկության հեթանոսությունը համեմատվել է *կուռքերին զոհաբերված մսի հետ* : Հռոմեական խաբեության դատապարտումը սկսվեց Պիեռ Վալդոյի (Vaudés) կատարյալ լուսավոր գործերով , ով 1170 թվականից Աստվածաշնչի տարբերակը գրում էր լատիներենից այլ լեզվով՝ պրովանսալերենով: Նրա գիտելիքը և աստվածային պահանջների ըմբռնումը զարմանալիորեն ամբողջական էին, և նրանից հետո բողոքական հավատքը վատթարացավ: Ջոն Կալվինի ներշնչմամբ բողոքական հավատքը նույնիսկ կարծրացավ՝ ընդունելով իր կաթոլիկ հակառակորդի կերպարը: Իսկ «Կրոնական պատերազմներ» արտահայտությունը վկայում է Աստծո համար զգվելի մասին, քանի որ Հիսուս Քրիստոսի ընտրյալները՝ ճշմարիտները, չեն վերադարձնում իրենց հասցված հարվածները: Նրանց վրեժը կգա հենց Տիրոջից: Բողոքականները զինվելով, որոնց կարգախոսն էր «*sola scriptura*», «միայն սուրբ գրությունը», արհամարհում էին Աստվածաշնչի նկատմամբ, որն արգելում էր նրանց բռնությունը: Հիսուսը շատ հեռու գնաց այս տարածքում՝ սովորեցնելով իր աշակերտներին, որ նրանք «մյուս այտը» դարձնեն իրենց հարվածողին:

Այս շրջանը, երբ կաթոլիկ հավանությունները պատճառ դարձան Հիսուսի հավատարիմ ծառաների մահվան, եռակի ընդգծված է Ապոկալիպսիսում, այստեղ՝ այս ժամանակաշրջանում, *Թյուստիրա* , *բայց նաև* ^{5-րդ} դարում: 6-րդ գլխի *կնիքը* և ^{3-րդ} 8-րդ գլխի *փող* . Այստեղ, հատված 22-ում Հիսուսը քաջալերում է իր նահատակ ծառաներին՝ հայտարարելով նրանց իր մտադրության մասին վրեժ լուծել նրանց մահվան կամ Հռոմի և նրա թագավորական ծառաների կողմից կրած տառապանքների մասին: *Պերզամոն* անվան մեջ թաքնված բանալի բառը ակնհայտորեն հայտնվում է, կաթոլիկ կրոնը մեղավոր է Աստծո դեմ *շնության մեջ* , և նրանք, ովքեր դա անում են դրա հետ, կաթոլիկ միապետները, նրանց լիզաները և նրանց կեղծ ազնվականությունը, կվճարեն ֆրանսիացի հեղափոխականների գիյոտինի տակ, անարդարացիորեն թափված արյուն. Հայտն. 2:22-23. « *Ահա, ես նրան անկողնու վրա գցելու եմ և մեծ նեղություն կուղարկեմ նրա հետ շնացողների վրա* , *եթե նրանք չսպաշխարեն իրենց գործերի համար: Ես սպանելու եմ նրա երեխաներին . և բոլոր եկեղեցիները կիմանան, որ ես եմ նա, ով քննում է մտքերն ու սրտերը, և ես կպարգևատրեմ ձեզանից յուրաքանչյուրին՝ ըստ ձեր գործերի* »: Բայց զգույշ եղիր: Քանի որ 1843 թվականից հետո « *նրա հետ շնություն անողները* » *նույնպես բողոքականներ* կլինեն , ուստի Աստված կպատրաստի միջուկային «երրորդ համաշխարհային պատերազմը», կաթոլիկների, ուղղափառների, անգլիկանների, բողոքականների և այլ դավանանության համար: Չուզահեռաբար Հոգին ^{5-րդում ասում է} Հայտնություն 6:9-11. « *Երբ նա բացեց հինգերորդ կնիքը, ես զոհասեղանի տակ տեսա նրանց հոգիները, ովքեր սպանվել էին Աստծո խոսքի և իրենց տված վկայության համար: Նրանք բարձր ձայնով աղաղակեցին՝ ասելով. «Ո՛վ սուրբ և ճշմարիտ Վարդապետ, մինչև ե՞րբ ես ուշանում դատելու և մեր արյան համար վրեժ լուծելու համար, ովքեր բնակվում են երկրի վրա»:* Նրանցից յուրաքանչյուրին տրվեց սպիտակ խալաթ. և նրանց սավեց, որ դեռ որոշ ժամանակ հանգիստ

մնան, մինչև լրացվի իրենց ծառայակիցների և իրենց եղբայրների թիվը, ովքեր պետք է մահապատժի ենթարկվեին նրանց նման: «.

^{Կնիքի} այս տեսարանը կարող է շփոթեցնող և մոլորեցնող լինել վատ լուսավորված մտքի համար: Թող ամեն ինչ պարզ լինի, այս պատկերը մեզ բացահայտում է Աստծո գաղտնի միտքը, քանի որ ըստ Ժող. 9:5-6-10, մահացածները Քրիստոսում *քնում են* այնպիսի վիճակում, որտեղ *նրանց հիշողությունը մոռացված է, այլևս ոչ մի մասնակցություն չունենալով ամեն ինչում: այն, ինչ արվում է արևի տակ*: Աստվածաշունչը առաջին մահին տալիս է ողջ էության ոչնչացման իմաստը. Մահացածը կարծես երբեք չի եղել, այն տարբերությամբ, որ գոյություն ունենալով, նրա ողջ գոյությունը փորագրված է Աստծո մտքի մեջ: Ուստի իր կենդանի ծառաներին է, որ Աստված ուղղում է այս մխիթարական ուղերձը՝ նրանց քաջալերելու համար: Նա հիշեցնում է նրանց, որ իր խոստումների համաձայն՝ մահվան քնից հետո նրանց արթնանալու համար նշանակված ժամանակ կա, երբ նրանք նրա միջոցով հարություն կառնեն: Նրանք այնուհետև հնարավորություն կունենան դատելու Աստծո հայացքի և դատաստանի ներքո Հիսուս Քրիստոսում իրենց հավասարապես հարություն առած տանջողներին, բայց *հագար տարվա* վերջում: *Թյառիդայի* հաղորդագրության մեջ *Հեզարել կայթլիկի* հետ *շնություն գործածների համար* հայտարարված մահը կրկնակի կատարում է ունենալու: Երկրի վրա հեղափոխականների աշխատանքը առաջին փուլն է, բայց դրանից հետո կգա իր ժամանակին և երկրորդ փուլում՝ վերջին դատաստանի *երկրորդ մահը, ժամը, երբ « բոլոր ժողովները »* քրիստոնյա անհավատներ կամ բոլոր դարաշրջանների հավատացյալներ: Քրիստոնեական դարաշրջանում Աստծո արդար դատաստանը կկիրառվի հոգևոր *շնության դեմ*:

Իր խորհրդանշական պատկերով ^{4-րդ} 8-րդ գլխի *շեփորը հաստատում է « մեծ նեղության »* գործողությունը, որը ծրագրված էր պատժել պապական *դավանանությանը* և դրան աջակցող միապետներին: *Արևը*, աստվածային լույսը, *լուսինը*, մութ կայթլիկ կրոնը և *աստղերը*՝ կրոնական մարդիկ, *հարվածում են 1793 և 1794 թվականներին* ֆրանսիական հեղափոխականների աթեիզմի հալածանքին կամ մասամբ:

Իսաղաղ բողոքականներին ուղղված ուղերձի վերջում Հոգին հաստատում է գենքի կիրառման իր դատապարտումը՝ հիշեցնելով, որ միայն յոթերորդ հազարամյակի սելեստիալ դատաստանի ժամանակ պատրաստված վերջին դատաստանի համար է, որ ընտրյալի վրեժը կլուծվի: Հետևաբար, նա իրավասու չէ ինքն իրեն վրեժխնդիր լինել այս երկնային դատաստանից առաջ, որտեղ նա այնուհետև դատելու է իր հալածողներին Հիսուս Քրիստոսի հետ և մասնակցելու նրանց մահապատժի դատավճռին: « *Նա կկառավարի նրանց երկայթե գավազանով, ինչպես կավե անոթներ են կոտրվում* »: Այս դատավճռի նպատակը լինելու է վերջին դատաստանի երկրորդ մահվան դատապարտված մեղավորների տառապանքի ժամանակը: 29-րդ համարը նշում է. *առավոտյան աստղը*: « *Եվ ես նրան կտամ առավոտյան աստղը* »: Այս արտահայտությունը նշանակում է արև, աստվածային լույսի պատկեր: Հաղթողը հավերժ կմտնի աստվածային լույսի մեջ: Բայց այս հավերժական համատեքստից առաջ այս տերմինը պատրաստում է հինգերորդ նամակը, որը գալիս է: *Առավոտյան աստղը*

նշված է 2 Պետրոս 1:19-20-21-ում. « Եվ մենք *ավելի հաստատական ենք համարում մարգարեական խոսքը* , որին լավ է, որ ուշադրություն դարձնես, ինչպես մի ճրագի, որը փայլում է մույթ տեղում, մինչև օրը լուսանում է, և **առավոտյան աստղը** ծագում է ձեր սրտերում. նախ դուք ինքներդ գիտեք, որ Սուրբ Գրքի ոչ մի մարգարեություն չի կարող անձնական մեկնաբանության առարկա լինել, քանի որ ոչ թե մարդու կամքով էր, որ երբևէ մարգարեություն է բերվել, այլ Սուրբ Հոգուց մղված է, որ մարդիկ Աստծուց են խոսել : Այս համարը ընդգծում է մարգարեական խոսքի կարևորությունը, քանի որ գալիք դարաշրջանի համատեքստը հոգեպես պայմանավորված կլինի Դան.8.14-ում մարգարեացված աստվածային հրամանագրի կիրառմամբ: « Մինչև ժամը 23:00-ն, և սրբությունը արդարացված կլինի »: Բայց այն ժամանակ այս համարը հայտնի էր միայն թարգմանության մեջ . Նույնիսկ այս թարգմանության մեջ Աստծո ուղերձը նույնն էր, բայց ավելի քիչ ճշգրիտ, այն այս ձևով կարող էր մեկնաբանվել որպես աշխարհի վերջի մասին ազդարարում մեր Տեր և Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձի միջոցով: Աստված օգտագործեց ամերիկացի բողոքական Ուիլյամ Միլլերին՝ իրականացնելու հավատքի երկու աղվենտիստական փորձությունները 1843 թվականի գարնանը և 1844 թվականի աշնանը: Ինչպես մեզ ուսուցանում է Դանիել 12:11-12 հատվածները, այս երկու ամսաթվերի միջև ընկած ժամանակահատվածում՝ 1843 թվականին, աստվածային հրամանը հետ է կանչվում ընկած բողոքականներից: Հիսուս Քրիստոսի առաջարկած փրկարար արդարությունը. քանի որ նրանք այլևս չեն համապատասխանում Աստծո պահանջած նոր սրբության չափանիշներին: Հիսուսի արդարությունը հավերժական է, բայց դա օգուտ է բերում միայն Հիսուսի կողմից ընտրված ճշմարիտ ընտրյալներին, և դա բոլոր ժամանակներում և մինչև աշխարհի վերջը:

Այստեղ, *Թյատիրայի և Սարդիսի միջև* , 1843 թվականի գարնան առաջին օրը, ուժի մեջ է մտնում Դան.8:14-ի հրամանագիրը, և դրա հետևանքները մենք կբացահայտենք Հոգու կողմից այդ օրվա քրիստոնյաներին ուղղված ուղերձներում:

Հայտնություն 3. Համագումարը 1843 թվականից սկսած – վերականգնվել է առաքելական քրիստոնեական հավատքը

5-րդ դարաշրջան՝ Սարդիս

1843 թվականի գարնանը և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին աղվենտիստների դատավարություններից հետո Հիսուս Քրիստոսի դատավճիռը.

Հատված 1. « *Գրեք Սարդիսի ժողովի հրեշտակին . Ահա թե ինչ է ասում նա, ով ունի Աստծո յոթ հոգիները և յոթ աստղերը. Ես գիտեմ ձեր գործերը: Ես գիտեմ, որ դու կենդանի ես, և դու մեռած ես: »*

« Մարդիս » դարաշրջանը, հինգերորդ նամակի թեման, ցույց կտա երկու բողոքական քրիստոնեական վարքագիծ, որոնք վերագրվում են հակադիր. ընկածներին, որոնց Հիսուսը հայտարարում է. իսկ ընտրյալներին՝ հատված 4-ում. « նրանք ինձ հետ կրայեն սպիտակ հանդերձներով, որովհետև արժանի են »: Ինչպես նրա երկու ուղերձների բովանդակությունը, այնպես էլ « Մարդիս » անունը կրում է երկակի նշանակություն, որի իմաստները բացարձակապես հակադիր են: Ես պահպանում եմ հունական այս արմատի հիմնական գաղափարները՝ ջղածգական և թանկարժեք քար, մահ և կյանք: Ծամածոությունն ու ջղածգությունը սահմանում են սարդոնիկ ծիծաղը. հունարենում սարդոնիոնը որսորդական ցանցի վերին պարանն է. սարդինան ձուկ է; իսկ հակառակ իմաստով սարդոն և սարդոնիքսը թանկարժեք քարեր են. սարդոնիքսը շագանակագույն քաղկեդոնի տեսակ է: Այս նամակի սկզբում Հիսուսն իրեն ներկայացնում է որպես « նա, ով ունի Աստծո յոթ հոգիները և յոթ աստղերը », այսինքն՝ Հոգու սրբացումը և յոթ դարաշրջանների իր ծառաների դատաստանը: Ինչպես Դան.12-ում, նա կանգնած է սպանող գետի վերևում՝ աղվենտիստական հավատքի փորձության, և այստեղ է իր դատավճիռը: Նկատենք այն ծանոթությունը, որը խոսում է այն մասին, որ գրուցակիցը մեկ է հավաքական իմաստով: Ամբողջ բողոքական նորմը վերաբերում է. Հիսուսը վերջ է դնում *Թյուստիքս* ուղերձում նշված բողոքական բացառությանը : Նոր « *բեռը* » (ինչպես դա հասկանում են ըմբոստ հավատացյալները) այժմ պարտադրված և պահանջված է: Հռոմեական կիրակիի պրակտիկան պետք է թողնել և փոխարինել շաբաթ օրը: Դան.8:14-ի այս հրամանագիրը հակադարձում է Կոստանդին ^{I կայսրի կողմից} 321 թվականի մարտի 7-ից ստեղծված իրավիճակը: 1833 թվականին՝ 1844 թվականից 11 տարի առաջ, աստղերի շարունակական հեղեղի միջոցով, որը տևում էր կեսգիշերից մինչև առավոտյան ժամը 5-ը և տեսանելի էր ամբողջ Միացյալ Նահանգներում, Աստված նկարագարել և մարգարեացել էր բողոքական քրիստոնյաների զանգվածային անկումը: Այս մեկնաբանության մեջ քեզ համոզելու համար Աստված երկնքի աստղերը ցույց տվեց Աբրահամին՝ ասելով *նրան* . Հետևաբար, 1833 թվականի աստղերի անկումը կանխագուշակեց Աբրահամի այս սերնդի զանգվածային անկումը: Այս երկնային նշանը նշված է 6 - *րդ* ^{կնիքի} թեմայում Հայտն.6:13-ում: Հիսուսն ասաց. « *Ասում են, որ դու կենդանի ես, և դու մեռած ես* »: Հետևաբար, նա, ում մասին նա խոսում է, Աստծուն ներկայացնողի համբավ ունի, և այս մանրամասնությունը համապատասխանում է բողոքականությանը, որը, հավատալով իր ռեֆորմացիային, կարծում է, որ հաշտվել է Աստծո հետ: Աստվածային վճիռն ընկնում է. « *Ես գիտեմ քո գործերը* », « *և դու մեռած ես* »: Այդ դատաստանը գալիս է հենց Աստծուց՝ մեծ Դատավորից: Բողոքականը կարող է անտեսել այս դատողությունը, բայց չի կարող խուսափել դրա հետևանքներից: 1843 թվականին Դանիել 8:14-ի հրամանագիրը ուժի մեջ մտավ, և ոչ մի քրիստոնյա չի ակնկալվում, որ անտեղյակ լինի կենդանի Աստծո օրենքին: Այս անտեղյակությունը պայմանավորված է աստվածաշնչյան մարգարեական խոսքի հանդեպ արհամարհանքով , որին Պետրոս առաքյալը հորդորում է մեզ մեր ամբողջ ուշադրությունը դարձնել 2 Պետ.1.19-20-ում. *Ուշադիր եղեք, ինչպես մի նրագի, որը փայլում է մույժ*

տեղում, մինչև որ օրը բացվի, և առավոտյան աստղը ծագի ձեր սրտերում. նախ դուք ինքներդ գիտեք, որ Սուրբ Գրքի ոչ մի մարգարեություն չի կարող մասնավոր մեկնաբանության առարկա լինել:» Աննկատ անցնելով նոր ուխտի Աստվածաշնչի բոլոր տեքստերի միջից՝ այս հատվածները, հատկապես 1843 թվականից սկսած, տարբերություն են դնում կյանքի և մահվան միջև:

2-րդ հատված . *քանզի ես քո գործերը կատարյալ չգտա իմ Աստծո առաջ:*»

Եթե նրանք չհամապատասխանեն սրբության նոր չափանիշներին, ապա բողոքականության « *մնացածը* » « *կմեռնի* »: Որովհետև Աստված նրան դատապարտում է երկու պատճառով. Առաջինը հռոմեական կիրակիի պրակտիկան է, որը դատապարտվել է Դան.8:14 հրամանագրի ուժի մեջ մտնելով; երկրորդը մարգարեական խոսքի հանդեպ անտարբերությունն է, քանի որ հաշվի չառնելով աղվենոսիստների փորձառության միջոցով Աստծո տված դասը, բողոքական ժառանգները կրելու են իրենց հայրերից ժառանգած մեղքը: Երկու կետերով էլ Հիսուսն ասաց. « *Ես քո գործերը կատարյալ չգտա իմ Աստծո առաջ* »: « *Իմ Աստծո առաջ* » ասելով՝ Հիսուսը բողոքականներին հիշեցնում է տասը պատվիրանների նորմը, որը գրված է Աստծո մատով, Հորը, ում նրանք արհամարհում են՝ հօգուտ Որդու, որը պետք է փրկի իրենց: Նրա կատարյալ հնազանդ հավատքը, որը նա տվել է որպես օրինակ, ոչ մի ընդհանրություն չունի բողոքական հավատքի հետ, կաթոլիկական բազմաթիվ մեղքերի ժառանգորդ, այդ թվում, առաջին հերթին, առաջին օրվա շաբաթական հանգիստը: Փրկության դուռը ընդմիջտ փակվում է կոլեկտիվ բողոքական կրոնական նորմի վրա, ընկնում են « *վեցերորդ կնիքի աստղերը* »:

Հատված 3. « *Ուրեմն հիշիր, թե ինչպես ընդունեցիր և լսեցիր, և պահիր և ապաշխարիր. Եթե չնայես, ես գողի պես կգամ, և չգիտես, թե որ ժամին կգամ քո վրա:* »

Այս բայը՝ « *հիշիր* », ենթադրում է քննադատական մեղիտացիա անցյալի գործերի վերաբերյալ: Բայց միայն իսկական ընտրյալներն են բավական խոնարհ, որպեսզի քննադատեն սեփական ստեղծագործությունները: Ավելին, այս « *հիշիր* » հրամանը առաջացնում է « *հիշիր* » չորրորդ պատվիրանի սկզբում, որը պատվիրում է յոթերորդ օրվա սրբացված հանգիստը: Այստեղ կրկին, կրկնակի, պաշտոնական բողոքականությունը հրավիրվում է վերանայելու այն ընդունելությունը, որը նա տվել է 1843 թվականի գարնանը և 1844 թվականի աշնանը Ուիլյամ Միլլերի կողմից մեկնարկած մարգարեական ուղերձներին, ինչպես նաև Աստծո 10 պատվիրաններից ⁴-րդի տեքստին: որ նա մահացու մեղքի մեջ է 1843 թվականից ի վեր: Հիսուս Քրիստոսի հետ նրա խզման ամենալուրջ հետևանքը ձևակերպված է. « *Եթե չնայես, ես կգամ գողի պես և դու չես իմանա, թե երբ կգամ քո վրա:* Մենք կտեսնենք, թե ինչպես է 2018 թվականից ի վեր այս ուղերձը դարձել կենդանի իրականություն: Առանց զգոնության, առանց ապաշխարության և ապաշխարության պտուղի, բողոքական հավատքը վերջնականապես մեռած է:

րդ հատված. նրանք ինձ հետ կբայեն սպիտակ [հագուստներով], որովհետև նրանք արժանի են:»

Նոր սրբություն կհայտնվի. Այս հաղորդագրության մեջ Հիսուսը գոհ է վկայել « մի քանի մարդկանց » գոյության մասին , համաձայն այն մանրամասների, որոնք բացահայտվել են Էլեն.Գ.Ուայթին, ով այդ թվի մեջ էր, միայն 50 մարդ է ստացել Աստծո հավանությունը: Այս « քիչ տղամարդիկ » նշանակում են տղամարդկանց և կանանց, ովքեր հավանության են արժանանում և օրհնվում, անհատապես, իրենց հավատքի վկայության համար՝ համաձայն Տիրոջ ակնկալիքի: Հիսուսն ասաց. *և նրանք ինձ հետ կքայլեն սպիտակ [հագուստներով], քանզի նրանք արժանի են*»: Ո՞վ կարող է վիճարկել Հիսուս Քրիստոսի կողմից ճանաչված արժանապատվությունը: 1843 և 1844 թվականների հավատքի փորձությունների հաղթողներին Հիսուսը խոստանում է հավերժական կյանք և ամբողջական երկրային ճանաչում, որը պաշտոնական ձև է ստանալու *Տիրադեյֆիայից* ստացվող գալիք ուղերձում: « Հագուստի » պղծումը վերագրվում է մարդկանց ազատ վարքագծին: « Հագուստը », լինելով Հիսուս Քրիստոսի կողմից վերագրված արդարությունը, այս դեպքում՝ « սպիտակ », նրա պղծությունը նշանակում է այդ արդարության կորուստ ավանդական բողոքական ճամբարի համար: Այստեղ, ընդհակառակը, պղծության բացակայությունը նշանակում է Հիսուս Քրիստոսի « *հավիտենական արդարության* » վերագրման շարունակությունը՝ համաձայն Դան.9.24: Ծուտով Ծաբաթի գիտելիքն ու գործելակերպը նրանց կտա իրական սրբություն՝ Հիսուս Քրիստոսի շնորհված արդարության պտուղն ու նշանը: Այս խոհեմ և խելացի ընտրությունը շուտով նրանց հավերժական կդարձնի սրբացման և սելեստիալ փառաբանման մեջ, որը պատկերված է 5-րդ հատվածի « սպիտակ հագուստներով », որը գալիս է: Հոգին նրանց կհայտարարի « *անարատ* » . Նրանք կգտնեն « *խաղաղություն բողոքի հետ և սրբացում, առանց որի ոչ մի մարմին չի տեսնի Տիրոջը* », ըստ Պողոսի, Եբր.12:14-ում: Կոնկրետ այս « սպիտակ հագուստները » կընդունեն մեղքի հեռացման ձևը, որը կազմում է հոռմեական կիրակի օրը: Քանի որ նրանք հավատարմորեն սպասեցին նրան երկու անգամ, նրա փոխարեն, որպես նրա հավանության նշան, Աստծո կնիքը տրվում է նրանց շաբաթ օրը, որը գալիս է սպիտակեցնելու Տիրոջ ընտրյալներին, ովքեր պահպանում են նրա արդարությունը: Այսպիսով իրականացվեց «սրբաբանի մաքրումը», այն ձևը, որով այն ժամանակ թարգմանվել էր Դանիել 8:14-ը: Այս հայացքի ներքո 1844 թվականի հոկտեմբերի 23-ից Հիսուսը երկնային տեսիլքում ընտրյալ հաղթողներին տվեց իր անցման պատկերը սուրբ վայրից դեպի երկրային սրբավայրի ամենասուրբ տեղը: Նա այսպիսով հիշեցրեց այն պահը, երբ մեռնելով խաչի վրա, իր ընտրյալի մեղքը քավվեց՝ այդպիսով կատարելով « *քախության օրը* », երբայերեն « *Յոմ կիպուրը* »: Արդեն տեղի ունեցած այս իրադարձությունը, տեսիլքում գործողության նորացումը միայն նպատակ ուներ կասկածի տակ դնել հավերժական արդարության առաջին ձեռքբերումը, որը ձեռք բերվեց Հիսուսի մահով: Ինչը բառացիորեն իրականացվել է Սարդիսի ընկած ժողովրդի համար, որոնց ցուցաբերած հավատքը չի բավարարում Արարիչ Աստծուն: Երկու պատճառով Աստված կարող է մերժել դրանք իր հոշակած մարգարեական ճշմարտության հանդեպ սիրո բացակայության և Ծաբաթի խախտման համար, որը տեղի է ունեցել 1843 թվականից Դանիել 8:14-ի հրամանագրի ուժի մեջ մտնելով:

Հատված 5. *Նա, ով հաղթում է, այսպիսով սպիտակ հանդերձներ կհագնի. Ես չեմ ջնջի նրա անունը կյանքի գրքից, այլ կխտատովանի նրա անունը իմ Հոր և նրա հրեշտակների առաջ: »*

Հիսուս Քրիստոսի կողմից փրկագնված ընտրյալը հնագանդ էակ է, որը գիտակցում է իր կյանքը և իր հավերժությունը Արարչին, բարին, իմաստուն և արդար Աստծուն պարտական: Սա է նրա հաղթանակի գաղտնիքը: Նա չի կարող վիճել նրա հետ, քանի որ նա հավանություն է տալիս այն ամենին, ինչ ասում և անում է: Նաև նա ինքն է իր Փրկչի ուրախությունը, ով ճանաչում է նրան և կոչում նրան իր անունով, աշխարհի հիմնադրումից ի վեր, որտեղ նա տեսել է նրան իր կանխագիտությամբ: Այս համարը ցույց է տալիս, թե ինչպես են կեղծ կրոնական մարդկանց կեղծ պնդումները զուր և մոլորեցնող նույնիսկ նրանց համար, ովքեր դրանք ներկայացնում են: Վերջին խոսքը կպատկանի Հիսուս Քրիստոսին, ով ասում է բոլորին. « *Ես գիտեմ ձեր գործերը* »: Ըստ այդ գործերի՝ նա բաժանում է իր հոտը՝ աջ կողմում դնելով *իր ոչխարներին*, իսկ ձախում՝ ապստամբ այծերին և *հաիշտակող գայլերին, որոնք նախատեսված են վերջին դատաստանի երկրորդ մասիկան կրակի* համար :

Հատված 6. « *Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին.* »

Եթե բոլորը կարող են բառացիորեն լսել Հոգու մարգարեական խոսքերը, ընդհակառակը, միայն նրա ընտրյալները, որոնց նա ոգեշնչում և դաստիարակում է, կարող են հասկանալ դրանց իմաստը: Հոգին վերաբերում է ճշգրիտ փաստերին, որոնք կատարվել են պատմական ժամանակներում, ուստի ընտրյալը պետք է հետաքրքրված լինի կրոնական և աշխարհիկ պատմությամբ, ինչպես նաև ամբողջ Աստվածաշնչով, որը բաղկացած է վկայությունների, գովեստների և մարգարեությունների պատմություններից:

Չանոթագրություն . 3-րդ հատվածում Հիսուս Քրիստոսն ասաց ընկած բողոքականին. *Եթե չնայես, ես գողի պես կգամ, և չես իմանա, թե որ ժամին կգամ քո վրա* »: Եվ հակառակը, հաղթողների ժառանգների համար 2018 **թվականի գարնանից** այս հաղորդագրությունը փոխակերպվել է Եվ Տերը պահեց իր խոստումները, քանի որ այսօր՝ 2020 թվականին, նրա ընտրյալները գիտեին 2030 թվականի գարնանը բացահայտված իր իսկական վերադարձի ամսաթվի մասին: Բայց բողոքական հավատքը դատապարտված է անտեսելու այս ճշգրտությունը՝ վերապահված միայն Հիսուսի միջոցով, իր ընտրյալներին: Որովհետև, ի տարբերություն չար ծառաների հանդեպ իր վարքի, « *Տերը ոչինչ չի անում առանց իր ծառաներին՝ մարգարեներին զգուշացնելու* » Ամո.3:7:

6-րդ դարաշրջան՝ Ֆիլադելֆիա

Ադվենտիզմը մտնում է համընդհանուր առաքելության մեջ

1843-ից 1873 թվականներին, շաբաթ օրվա աստվածային շաբաթ օրը՝ Աստծո կողմից սահմանված ճշմարիտ յոթերորդ օրը, վերականգնվել և ընդունվել է Յոթերորդ օրվա ադվենտիզմի ռաիվիրանների կողմից, որը ստացել է պաշտոնական ամերիկյան քրիստոնեական կրոնական հաստատության ձև, որը կոչվում է 1863 թվականից. «Յոթերորդ- օրվա

աղվենտիստական եկեղեցի. Համաձայն Դան.12:12-ում պատրաստված ուսմունքի, Հիսուսի ուղերձն ուղղված է իր ընտրյալներին, որոնք սրբազործվել են 1873 թվականի Ծաբաթ օրը :12. « *Երանի նրան, ով սպասում է մինչև 1335 օր:* ».

1843 թվականից հաստատված նոր ստանդարտները դարձել են համընդհանուր 1873 թվականին

Հատված 7. « *Գրեք Ֆիլադելֆիայի ժողովի հրեշտակին . Ահա թե ինչ է ասում Սուրբը, Ճշմարիտը, ով ունի Դավթի բանալին, ով բացում է, և ոչ ոք չի փակում, ով փակում է, և ոչ ոք չի փակում :* »

Ֆիլադելֆիա » անունով Հիսուսը ցույց է տալիս իր Ընտրյալին: Նա ասաց. « *Սրանով բոլոր մարդիկ կհմանան, որ դուք իմ աշակերտներն եք, եթե սեր ունենաք միմյանց հանդեպ: Հովհաննես 13:35*» Եվ սա *Ֆիլադելֆիայի* դեպքն է , որի հունական արմատները նշանակում են՝ եղբայրական սեր: Նա ընտրել է այն ստեղծող ընտրյալներին՝ փորձության ենթարկելով նրանց հավատը, և այս հաղթողների համար նրա սերը հորդում է: Նա ներկայանում է այս ուղերձում, ասելով. « *Այսպես է ասում Սուրբը, Ճշմարիտը* »: *Սուրբը* , քանի որ դա մի ժամանակ է, երբ Ծաբաթի և ընտրյալների սրբացումը պահանջվում է Դան.8:14-ի հրամանով, որն ուժի մեջ է մտել 1843 թվականի գարնանից: *Ճշմարիտը* , քանի որ այս մարգարեական ժամին. ճշմարտության օրենքը վերականգնված է. Աստված վերագտնում է 321 թվականի մարտի 7-ից քրիստոնյաների կողմից ոտնահարված իր 4-րդ պատվիրակի սրբությունը : Նա կրկին ասում է. « *Նա, ով ունի Դավթի բանալին* »: Սրանք Սուրբ Պետրոսի բանալիները չեն, որոնք համարվում են Հռոմի սեփականություն: « *Դավթի բանալին* » պատկանում է « *Դավթի որդուն* »՝ անձամբ Հիսուսին: Նրանից բացի ոչ ոք չի կարող հավիտենական փրկություն շնորհել, քանի որ նա ստացավ այս բանալին ` իր խաչի տեսքով « *իր ուսին* » տանելով , համաձայն Ես.22:22. « *Ես նրա ուսին կդնեմ տան բանալին. Դավթի մասին. երբ բացվի, ոչ ոք չի փակի. երբ այն փակվի, ոչ ոք չի բացվի* »: Նրա տանջանքների խաչը նշանակող այս բանալին, ի կատարումն այս հատվածի, կարդում ենք այստեղ . Փրկության դուռը բաց է յոթերորդ օրվա աղվենտիզմ կառուցելու համար և փակ է հռոմեական կիրակի կրոնական հետևորդների համար 1843 թվականի գարնանից: Որովհետև նրանք համաձայնել են ենթարկվել ներկայացված վարդապետական ճշմարտություններին և իրենց հավատքով պատվել են մարգարեաբար նրա խոսքը՝ Հոգին: Հիսուսն ասաց *Ֆիլադելֆիայի դարաշրջանի* սրբերին . « *Ես գիտեմ ձեր գործերը: Ահա, քանի որ դու քիչ գործություն ունես, և պահեցիր իմ խոսքը և չես ուրացել իմ անունը, ես քո առաջ բաց դուռ եմ դրել, որը ոչ ոք չի կարող փակել* »: Այս փոքր կրոնական խումբը պաշտոնապես միայն ամերիկյան էր 1863թ.-ից: Բայց 1873-ին, Բաթլ Քրիքում տեղի ունեցած գերագույն համաժողովի ժամանակ, Հոգին բացեց նրա առջև միսիոներական համընդհանուր դուռ, որը պետք է շարունակվեր մինչև Հիսուս Քրիստոսի իսկական վերադարձը: Ոչ ոք դա չի խանգարի, և Աստված կհետևի դրան: Մենք պետք է նկատենք այն փաստը, որ այն ամենը, ինչ Հիսուսը տեսնում է ճշմարիտ սրբերի մեջ, նաև սահմանում է այն

պատճառները, որոնց պատճառով բողոքական հավատքն ընկավ 1843 թվականին : նպատակային աշխատանքներն իրենք են հակադարձվում:

Rev.7-ի 12 ցեղերը աճում են

Հատված 8. « *Ես գիտեմ քո գործերը. Ահա, քանի որ դու քիչ գործություն ունես և պահեցիր իմ խոսքը և չես ուրացել իմ անունը, ես քո առաջ բաց դուռ եմ դրել, որը ոչ ոք չի կարող փակել:* »

Ժամանակի ընտրյալը բարեհաճ է գնահատվում իր գործերով, որոնք Հիսուսը վերագրում է նրան որպես արդարություն: Նրա « *փոքր ուժը* » հաստատում է 4-րդ հատվածի « *քիչ մարդկանց* » վրա հիմնված խմբի ծնունդը: 1873թ.-ին Հիսուսը աղվենտիստներին հայտարարեց իրենց առաջընթացը դեպի իր վերադարձը բաց երկնային դռան խորհրդանիշով, որը կբացվի մ.թ. 2030, այսինքն՝ 157 տարի հետո: Հաջորդող ուղերձում, որը ուղղված է Լատդիկեին, Հիսուսը կկանգնի այս դռան առաջ՝ *այդպիսով* ցույց տալով իր վերադարձի մոտավոր մոտիկությունը. *Եթե մեկը լսի իմ ձայնը և բացի դուռը, ես կմտնեմ նրա մոտ և կնաշեմ նրա հետ, իսկ նա՝ ինձ հետ:* Հայտն. 3:20 »

Քրիստոնեական հավատքի մուտքը թույլատրված է հրեաներին

Հատված 9. « *Ահա ես ձեզ տալիս եմ Մատանայի ժողովարանի նրանցից, ովքեր ասում են, որ հրեաներ են և չեն, այլ ասում են. ահա ես նրանց կստիպեմ գալ, երկրպագել քո ոտքերին և կիմանամ, որ ես սիրել եմ քեզ:* »

Մեջբերելով ճշմարիտ հրեաների՝ ըստ ռասայի և մարմնի մուտքը աղվենտիստների խումբ, այս համարը հաստատում է շաբաթօրյա հանգստի վերականգնումը. Կիրակին այլևս խոչընդոտ չէ նրանց դարձի համար: Որովհետև 321 թվականից ի վեր դրա լքումը նաև հետևանք է եղել թույլ չտալու անկեղծ հրեաներին ընդունել քրիստոնեական հավատքը: Ռասայական հրեաների վերաբերյալ նրա դատողությունը Պողոսի՝ հավատարիմ վկայի անձնական կարծիքը չէր. Հիսուս Քրիստոսն էր, ով հաստատում է դա այս Հայտնությունում, արդեն Հայտն.2.9-ում, իր ծառաներին ուղղված ուղերձում, որոնք զրպարտված էին հրեաների կողմից և հալածված էին *Չմյուռնիայի դարաշրջանի հռոմեացիների կողմից* : Նկատի ունեցեք, որ ռասայական հրեաները պետք է ճանաչեն քրիստոնեական փրկությունը աղվենտիստների ստանդարտում, որպեսզի օգտվեն Աստծո շնորհից: Համընդհանուր աղվենտիզմը միայն կրում է աստվածային լույսը, որի **բացառիկ պաշտոնական պահոցն** է դարձել 1873 թվականից: Բայց զգույշ եղեք: Այս լույսը, նրա վարդապետությունը և նրա պատգամները Հիսուս Քրիստոսի բացառիկ սեփականությունն են. ոչ մի մարդ և ոչ մի հաստատություն չի կարող հրաժարվել դրա էվոյուցիայից՝ չվտանգելով նրանց փրկությունը: Վերջին այս հատվածում Հիսուսն ասում է « *որ ես քեզ սիրեցի* »: Կարո՞ղ է սա նշանակել, որ օրհնության այս պահից հետո նա կարող է այլևս չսիրել նրան: Այո, և սա կլինի « *Լատդիկեին* » վերագրվող ուղերձի իմաստը :

Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատքը

10 հատված . »

Համբերություն տերմինը հաստատում է Դանիել 12.12-ում նշված աղվենտիստական սպասման համատեքստը. « *Երանի նրան, ով սպասում է, և ով գալիս է մինչև հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օր:* « Փորձությունը վերաբերում է « *երկրի բնակիչներին* » հավատքին, նրանց, ովքեր ապրում են « *ճանաչված երկիրը* », այսինքն՝ ճանաչված Հիսուս Քրիստոսի՝ Արարիչ Աստծո կողմից: Այն գալիս է փորձելու մարդկային կամքը և մերկացնելու «Էկումենիկ» ճամբարի ապստամբ ոգին, որը հունական «oikomèné»-ով նշանակում է այս հատվածի « *հայտնի երկիրը* »:

Այս խոստումը միայն կապում է Հիսուսին այն պայմանով, որ հաստատությունը պահպանի սկզբի հավատքի որակը: Եթե աղվենտիստական ուղերձը պետք է շարունակվի մինչև այս հատվածում մարգարեացված հավատքի վերջնական համընդհանուր փորձության ժամանակը, այն անպայմանորեն չի լինի ինստիտուցիոնալ ձևով: Քանի որ սպառնալիքը սավառնում է այս հաղորդագրության մեջ, որը հաջորդում է 11-րդ հատվածում, մինչ այդ լիովին դրական և Աստծո կողմից օրհնված: Հիսուսի խոստումը կվերաբերի իր սերունդներին, ովքեր կենդանի մնացին 2030 թվականին: Այդ ժամանակ 1873 թվականի ճշմարիտ ընտրյալը քնած կլինի « *Տիրոջ մեջ* » համաձայն Հայտն. 14:13. « *Եվ ես լսեցի մի ձայն երկնքից, որն ասում էր. Գրիր. Օրհնյալ են այսուհետև այն մահացածները, ովքեր մեռնում են Տիրոջով: Այո՛, ասում է Հոգին, որպեսզի նրանք հանգստանան իրենց աշխատանքից, որովհետև իրենց գործերը հետևում են նրանց:* » Ուստի սա երկրորդ երանությունն է, որը շնորհվում է Հիսուս Քրիստոսի կողմից այս օրինակելի ընտրյալին: Բայց այն, ինչ օրհնում է Հիսուսը, գործերով դրսևորված վարքագիծն է: « *Տիրադեֆիսայի* » ժառանգները 2030 թվականին հավատարմորեն կվերարտադրեն նրա գործերը, հավատքը, երկնքի Աստծո կողմից տրված ճշմարտությունների ընդունումը վերջին ձևերով, որոնք նա տվել է նրանց. քանի որ նրանք մեծ փոփոխությունների կենթարկվեն մինչև վերջ, երբ աստվածային ծրագրի ըմբռնումը կատարյալ կլինի:

Հիսուս Քրիստոսի աղվենտիստական խոստումը և դրա նախագգուշացումը

Հատված 11. « *Ես շուտով գալիս եմ. Ունեցածդ ամուր բռնիր, որ թագդ ոչ որ չվերցնի:* »

Ես արագ եմ գալիս» հաղորդագրությունը աղվենտիստական տիպի է: Հիսուսն այսպիսով հաստատում է ցանկացած այլ կրոնական դավանանքից հրաժարվելը: Նրա փառքով վերադառնալու ակնկալիքը կմնա մինչև աշխարհի վերջը՝ նրա իսկական ընտրյալին բնորոշող հիմնական չափանիշներից մեկը: Բայց հաղորդագրության մնացած մասը ծանր սպառնալիք է ներկայացնում. «*Եվ ո՞վ կարող է վերցնել նրա թագը, բացի իր թշնամիներից:* Հետևաբար, նրա հետևորդները պետք է նախ բացահայտեն նրանց, և դա այն պատճառով է, որ նրանք այդպես չեն վարվել, որպեսզի, իրենց հումանիստական ոգու գոհերը, դաշինք կազմեն նրանց հետ՝ սկսած 1966թ.-ից:

Հատված 12. « *Ով հաղթի, ես նրան սյուն կդրամք իմ Աստծո տանարում, և նա երբեք դուրս չի գա. Նրա վրա կգրեմ իմ Աստծո անունը և իմ*

Աստծո քաղաքի անունը, նոր Երուսաղեմը, որ իջնում է երկնքից իմ Աստծուց, և իմ նոր անունը: »

Հաղթողներին նվիրված օրհնության իր վերջին խոսքերում Հիսուսը ի մի է բերում ձեռք բերված փրկության բոլոր պատկերները: « *Մյուն իմ Աստծո տանարում» նշանակում է . « ...և դուրս չի գա ավելին . նրա փրկությունը հավերժ կլինի: « ...; Ես նրա վրա կգրեմ իմ Աստծո անունը : Նրա մեջ կփորագրեմ Եդեմում կորցրած Աստծո կերպարը: « ...և իմ Աստծո քաղաքի անունը »*. նա կմասնակցի Ընտրյալների փառաբանմանը, որը նկարագրված է Հայտն. 21-ում: «... նոր Երուսաղեմի, որն իջնում է երկնքից իմ Աստծուց »: « *Նոր Երուսաղեմը* » փառավորված ընտրյալների հավաքի անունն է, որոնք ամբողջովին սելեստիալ են դարձել, ինչպես Աստծո երկնային հրեշտակները: Հայտն. 21-ը նկարագրում է այն թանկարժեք քարերի և մարգարիտների խորհրդանշական պատկերով, որը վկայում է այն սիրո ուժի մասին, որ Աստված գգում է իր փրկագնված երկրից: Նա իջնում է նորացված երկիր՝ հավերժ ապրելու Աստծո ներկայության մեջ, ով այնտեղ է դնում իր գահը: «... և իմ նոր անունը » . Հիսուսն իր անվան փոփոխությունը կապում է երկրային բնությունից երկնային բնության անցնելու հետ: Փրկված ընտրյալը, մնալով կենդանի կամ հարությունն առած, կապրի նույն փորձառությունը և կստանա սելեստիալ մարմին՝ փառավորված, անապական և հավերժական:

Այս համարում Աստծո հետ համեմատության պնդումը հիմնավորվում է նրանով, որ Հիսուսն ինքը ընտրյալների կողմից գտնվել է իր աստվածային առումով:

Հատված 13. « *Ով ակասեց ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին. »*

Ընտրյալը հասկացավ դասը, բայց նա միակն է, ով կարող է դա հասկանալ: Ծիշտ է, այս ուղերձը միայն նրա համար էր պատրաստվել: Այս ուղերձը հաստատում է այն փաստը, որ բացահայտված խորհուրդների մեկնաբանությունն ու ըմբռնումը կախված է բացառապես Աստծուց, ով փորձարկում և ընտրում է իր ծառաներին:

աղվենտիստական ակնկալիքի ուղերձից հրաժարվելու համար:

« *Ես շուտով կգամ . Պահիր քո ունեցածից, որպեսզի ոչ ոք չվերցնի քո թագը* »: Ավաղ, ժամանակի պաշտոնական աղվենտիզմի համար վերջը դեռ շատ հեռու է, և ժամանակի հոգնածությամբ 150 տարի անց հավատն այլևս նույնը չի լինի: Հիսուսի նախագգուշացումն արդարացված էր, բայց ոչ նշվեց, ոչ էլ հասկացվեց: Իսկ 1994-ին աղվենտիստական հաստատությունը փաստորեն կկորցնի իր « *թագը* »՝ մերժելով Հիսուս Քրիստոսի առաքյալ Էլեն Գ. Ուայթի մարգարեացված վերջին «մեծ լույսը» իր «Առաջին գրվածքներ» գրքում՝ «*Ma first vision*» գլխում: , էջ 14 և 15. Հետևյալ տեքստը քաղված է այս էջերից: Ես նաև նշում եմ *նրա մասին* , որ նա մարգարեանում է աղվենտիստների աշխատանքի ճակատագիրը **և իր մեջ ամփոփում է բոլոր ուսմունքները, որոնք ներկայացված են Հայտն. 3-ի երեք ժողովների կողմից .**

Աղվենտիզմի ճակատագիրը **քաղաքային տեսիլում Էլեն Գ. Ուայթի առաջին տեսիլում**

«Երբ ես աղոթում էի ընտանեկան երկրպագության ժամանակ, Սուրբ Հոգին հանգչում էր ինձ վրա, և ես կարծես ավելի ու ավելի էի բարձրանում խավարի այս աշխարհից վեր: Ես շրջվեցի, որպեսզի տեսնեմ իմ աղվենտիստ եղբայրներին, ովքեր մնացել են այս աշխարհում, բայց ես չկարողացա գտնել նրանց: Այնուհետև մի ձայն ասաց ինձ. «Նայիր նորից, բայց մի փոքր ավելի բարձր»: Ես նայեցի վեր և տեսա մի գառնիթափ ու նեղ ճանապարհ՝ այս աշխարհից շատ վեր: Այստեղ է, որ աղվենտիստները առաջ են շարժվել դեպի սուրբ քաղաք: Նրանց հետևում, արահետի սկզբում, վառ լույս կար, որը հրեշտակն ինձ ասաց, որ կեսգիշերային ճիչն է: Այս լույսը լուսավորում էր ճանապարհի ողջ երկարությունը, որպեսզի նրանց ոտքերը չսայթաքեն: Հիսուսը քայլում էր նրանց գլխով՝ առաջնորդելու նրանց. և քանի դեռ նրան նայում էին, ապահով էին:

Բայց շուտով նրանցից ոմանք հոգնեցին և ասացին, որ քաղաքը դեռ շատ հեռու է, և իրենք մտածել են ավելի շուտ հասնել այնտեղ: Այնուհետև Հիսուսը քաջալերեց նրանց՝ բարձրացնելով իր փառավոր աջ թևը, որից լույս էր բխում, որը տարածվում էր աղվենտիստների վրա: Նրանք բացականչեցին. «Ալելուիա. Բայց նրանցից ոմանք լկտիաբար մերժեցին այս լույսը, ասելով, որ Աստված չէր, որ առաջնորդեց իրենց: Նրանց հետևի լույսը վերջապես մարեց, և նրանք հայտնվեցին խոր խավարի մեջ: Նրանք սայթաքեցին և տեսադաշտից կորցրին և՛ նպատակը, և՛ Հիսուսը, հետո ընկան ճանապարհից և սուզվեցին ներքևի չար աշխարհը: «.

Աստծո կողմից երիտասարդ Էլեն Գուլդ-Հարմոնին տրված այս առաջին տեսիլքի պատմությունը կազմում է ծածկագրված մարգարեություն, որը նույնքան արժեքավոր է, որքան Դանիելի կամ Հայտնության մարգարեությունները: Բայց դրանից օգուտ քաղելու համար պետք է ճիշտ մեկնաբանել: Ուստի բացատրությունը կտամ.

արտահայտությունը նշանակում է փեսայի գալստյան հայտարարությունը «տասը կույսերի առակում» Մատթ. 25:1–13: Քրիստոսի վերադարձին սպասելու փորձությունը 1843 թվականի գարնանը և այն. 1844 թվականի աշունը առաջին և երկրորդ ձեռքբերումն էր. միասին, այս երկու ակնկալիքները ներկայացնում են պատմության «առաջին լույսը», որը դրված է «Յոթերորդ օրվա աղվենտիստների» խմբի «ետևում», որոնք ժամանակի ընթացքում առաջ էին գնում Հիսուս Քրիստոսի օրհնած ճանապարհով կամ ճանապարհով: Աղվենտիստ ռաիվիթաների համար 1844 թվականը ներկայացնում էր աշխարհի վերջի ամսաթիվը և աստվածաշնչյան վերջին ամսաթիվը, որը մարգարեական խոսքը կարող էր առաջարկել այն ժամանակվա ընտրյալներին: Անցնելով այս վերջնական ամսաթիվը՝ նրանք սպասում էին Հիսուսի վերադարձին՝ մտածելով, որ դա մոտ է: Բայց ժամանակն անցավ, և Հիսուսը դեռ չվերադարձավ. ինչ է արթնացնում տեսիլքը՝ ասելով. «Նրանք գտան, որ քաղաքը շատ հեռու է, և նրանք մտածել են ավելի շուտ այնտեղ հասնելու մասին». այսինքն՝ 1844 թվականին կամ այդ ամսաթվից քիչ անց: Նաև հուսալքությունը տիրեց նրանց մինչև

մոտավորապես 1980 թվականը, երբ ես մտա ասպարեզ՝ ստանալով այս նոր և փառահեղ լույսը, որը կառուցում է **երրորդ ադվենտիստական ակնկալիքը** : Այս անգամ Հիսուսի վերադարձը նախատեսված է **1994 թվականի աշնանը** : Անշուշտ, այս ուղերձի հռչակումը վերաբերում էր միայն համընդհանուր ադվենտիզմի մի միկրոտիեզերքին, որը գտնվում էր Ֆրանսիայում՝ Վալանս-սյուր-Ռոնում: Ֆրանսիայի հարավ-արևելյան այս փոքրիկ քաղաքի համար Աստծո ընտրությունն ունի իր բացատրությունը. Այնտեղ էր, որ Պիոս VI Պապը մահացավ կալանքի տակ 1799 թվականին՝ կատարելով Հայտն.13:3-ում մարգարեացված փաստը: Ավելին, Վալենսիան այն քաղաքն էր, որտեղ Աստված հիմնեց իր առաջին ադվենտիստական եկեղեցին Ֆրանսիայի հողում: Ուստի այնտեղ է, որ նա բերեց իր աստվածային փառահեղ վերջին լույսը, և 2020 թվականի վերջում ես հաստատում եմ, որ մշտապես և հավատարմորեն ստացել եմ նրանից իր վերջին և ամենաթանկ հայտնությունները, որոնք ներկայացնում են այս փաստաթղթում: Ադվենտիստ Վալենտինյան միկրոտիեզերքը ծառայեց որպես համընդհանուր փուլ՝ մեր քրոջ՝ Էլենի տեսիլքում վերջին փառահեղ լույսին վերաբերող հատվածը կատարելու համար: Այս տեսիլքը մեզ բացահայտում է այն դատողությունը, որ Հիսուսն անում է Վալենսիայում ապրած փորձառության վերաբերյալ՝ տասը կույսերի առակի երրորդ կատարումը: Հիսուսը ճանաչում է ճշմարիտ ադվենտիստին ներկայացված լույսի հանդեպ իր վարքագծով: Ճշմարիտ ադվենտիստն իր ուրախությունն արտահայտում է «Ալելուիա» բառով: » ; Հոգուց օրհնված՝ նա յուրով լցրեց իր անոթը: Ընդհակառակը, կեղծ ադվենտիստները «կտիաբար մերժում են այս լույսը»: Աստվածային լույսի այս մերժումը ճակատագրական է նրանց համար, որովհետև Աստված զգուշացրել է նրանց այս բացասական արձագանքի դեմ ներշնչված ուղերձներում, որոնք նախատեսված են իրենց համար՝ ուղղված իր առաքյալին. նրանք կդառնան դատարկ անոթներ՝ զրկված յուղից, որն արտադրում է լամպի «լույսը»: Հայտարարվում է անխուսափելի հետևանքը. «լույսը, որ կար նրանց հետևում, վերջանում է». նրանք ժխտում են ադվենտիզմի հիմնական հիմքը: Հիսուսը կիրառում է իր սկզբունքը. « *Որովհետև նրան, ով ունի, նրան, ով ունի, կտրվի, և նա կունենա առատություն, բայց նրանից, ով չունի, նույնիսկ այն, ինչ ունի, կվերցվի*: Մատթ.25:29»: «...նրանք ի վերջո կորցրին թե՛ նպատակը, թե՛ Հիսուսը», նրանք անզգա են դառնում ադվենտիստական ուղերձների նկատմամբ, որոնք ազդարարում են Քրիստոսի վերադարձը կամ հերքում են ադվենտիստական շարժման նպատակը, որն ամրագրված է հենց «Ադվենտիստ» անունով. «այնուհետև ընկան ճանապարհից և սուզվեցին ներքևում ընկած ամբարիշտ աշխարհում», 1995 թվականին նրանք պաշտոնապես հանձնվեցին բողոքական դաշինքին և էկումենիզմին: Նրանք այդպիսով կորցրին Հիսուսին և մուտքը դրախտ, որը ադվենտիստների հավատքի նպատակն էր: Նրանք միացան համաձայն Դան.11:29, « *կեղծավորներին* » և « *հարբեցողներին* », ինչպես Հիսուսը հայտարարեց Մատթ.24:50-ում; գործի սկզբում ցուցադրված բաները:

Այսօր այս մարգարեական խոսքերը կատարվում են. Դրանք իրականացվել են 1844 թվականի միջև՝ «որանց հետևում գտնվող առաջին լույսի» և 1994 թվականի միջև՝ մարգարեական մեծ լույսի ամսաթիվը, որը

մերժվել է Ֆրանսիայում, Վալանս-այուր-Ռոն քաղաքում հիմնադրված առաջին ադվենտիստական եկեղեցու կողմից, որը Աստված էր: օգտագործվել է իր ցուցադրության համար: Այսօր պաշտոնական ադվենտիզմը գտնվում է Էկումենիզմի «խոր խավարում» ճշմարտության թշնամիների՝ բողոքականների և կաթոլիկների հետ:

7-րդ դարաշրջան՝ Լատդիկիա

Ինստիտուցիոնալ ադվենտիզմի վերջը՝ երրորդ

ադվենտիստական ակնկալիքի մերժումը:

Հատված 14. « **Գրիր Լատդիկիայի ժողովի հրեշտակին . Այսպես է ասում Ամենը՝ հավատարիմ և ճշմարիտ վկան, Աստծո արարման սկիզբը** » .

Լատդիկեան յոթերորդ և վերջին դարաշրջանի անունն է. ինստիտուցիոնալ ադվենտիզմի օրհնության ավարտը: Այս անունն ունի հունական երկու արմատ՝ «laos, dikéia», որը նշանակում է «դատված մարդիկ»: Ինձնից առաջ ադվենտիստները թարգմանեցին «դատաստանի մարդիկ», բայց հաստատությունը չգիտեր, որ այս դատաստանը կսկսվի դրանով, ինչպես ուսուցանում է 1 Պետրոս 4:17-ը . **Աստված. Հիմա, եթե այն սկսվի մեզնից, ապա ո՞րն է լինելու նրանց վերջը, ովքեր չեն հնազանդվում Աստծո ավետարանին:** Հիտուսը ներկայանում է իրեն՝ ասելով. « *Այսպես է ասում Ամենը՝ հավատարիմ և ճշմարիտ վկան, Աստծո արարման սկիզբը.* «*Ամեն*» բառը երբայերեն նշանակում է՝ ճշմարտապես: Ըստ Հովհաննես առաքյալի վկայության՝ Հիտուսը հաճախ է օգտագործել այն (25 անգամ), կրկնելով այն երկու անգամ՝ սկզբում, իր հայտարարություններից առաջ: Մակայն ավանդական կրոնական պրակտիկայում այն դարձել է աղոթքների կամ հայտարարությունների վերջում կետադրական տերմին: Այնուհետև այն հաճախ մեկնաբանվում է կաթոլիկությունից ժառանգված «այդպես լինի» իմաստով: Եվ Հոգին օգտագործում է այս հասկացությունը « *ճշմարտության մեջ* »՝ *Ամեն* բառին տալով իր կատարյալ արդարացված կրկնակի նշանակությունը: *Լատդիկեան* այն ժամն է, երբ Յիսուս մեծ լույս կը հրամցնե վերջին ժամանակի համար պատրաստուած մարգարեությունները լիովին լուսաւորելու համար: Ձեր ընթերցած ստեղծագործությունը դրա ապացույցն է: Այն, ինչը կառաջացնի խզում Հիտուսի և պաշտոնական ադվենտիստական հաստատության միջև, նրա լույսից հրաժարվելն է: Տրամաբանական և արդարացված ընտրությամբ՝ Աստված 1980-ից 1994 թվականներին ադվենտիզմին ենթարկեց հավատքի փորձության, որը հիմնված էր այն մոդելի վրա, որը հանգեցրեց բողոքականների կորստին և ադվենտիստ ռահվիրաների օրհնությանը: Թեստն արդեն հիմնված էր 1843 թվականի գարնանը հայտարարված Հիտուսի վերադարձի հանդեպ հավատքի վրա, այնուհետև 1844 թվականի աշնանը: Իմ հերթին, 1983 թվականից ես սկսեցի կիսվել 1994 թվականի համար Հիտուսի վերադարձի մասին հայտարարությամբ՝ օգտագործելով « *հինգ ամիս* » նշված « *հինգերորդ փողի* » ուղերձում Հայտն. 9:5–10-ում: Այս թեման վերագրելով 1844 թվականի բողոքականության անեծքին՝ նշված « *հինգ ամիսների* » ժամանակաշրջանը, այսինքն՝ 150 իրական տարի, հանգեցրեց 1994թ.-ին:

Տեսնելով միայն Հիսուս Զրիստոսի վերադարձը՝ նշելով այս շրջանի ավարտը և մասամբ կուրացած Աստծո կողմից: տեքստի մի մանրամասնության վրա ես պաշտպանեցի այն, ինչ համարում էի աստվածային ճշմարտություն: Պաշտոնական նախագգուշացումներից հետո հիմնարկը հայտարարեց իմ ազատման մասին 1991թ. նոյեմբերին. սա, մինչդեռ դեռ երեք տարի էր մնացել՝ ապացուցելու և հերքելու իմ հայտարարությունները: Միայն ավելի ուշ՝ մոտ 1996 թվականին, ինձ համար պարզ դարձավ այս փորձառության իրական իմաստը: « *Լսողիկիային* » ուղղված իր նամակում Հիսուսի ասած խոսքերը նոր էին կատարվել և այժմ ստույգ նշանակություն ստացան: 1991 թ.-ին գաղջ աղվենտիստներն այլևս չէին սիրում ճշմարտությունն այնքան, որքան 1873 թվականին: Ժամանակակից աշխարհը նաև թուլացրել է նրանց՝ գայթակղելով նրանց և շահելով նրանց սրտերը: Ինչպես « *Եփեսոսի* » դարաշրջանում, պաշտոնական աղվենտիզմը կորցրել է իր « *առաջին սերը* »: Եվ Հիսուսը « *վերցնում է նրա աշտանակն ու թագը* », քանի որ նա նույնպես այլևս արժանի չէ դրան: Այս փաստերի լույսի ներքո հաղորդագրությունը դառնում է պայծառ պարզությամբ: « *Ամեն*» բառը հաստատում է ամբողջական ճշմարտության պահանջը և օրինված հարաբերությունների ավարտը: « *Վկան հավատարիմ և ճշմարիտ* », մերժում է անհավատարիմ և ստախոս Ընտրյալը: « *Աստծո արարման սկզբունքը* », հետևաբար, արարիչը, գալիս է հավաքականորեն փակելու անարժանների բանականությունը և անհատապես բացում իր ընտրյալների բանականությունը Ծննդոց պատմության մեջ պարունակվող և թաքնված ճշմարտությունների համար: Մինևույն ժամանակ, առաջ քաշելով « *Աստծո արարման սկզբունքը* » որը *նա կապում է « Ամեն* » բառի հետ , Հոգին հաստատում է Հիսուս Զրիստոսի շատ մոտ վերջնական վերադարձը. « *անմիջապես* »: Այնուամենայնիվ, 1994-ից մինչև 2030 թվականները՝ երկրի վրա մարդկության վախճանի ամսաթիվը, դեռ կանցնի 36 տարի:

Մահացու գաղջություն

Հատված 15. « *Ես գիտեմ քո գործերը. Գիտեմ, որ դու ոչ սատն ես, ոչ տաք: Թող որ դուք սատը կամ տաք լինեք:* »

Ոչ պաշտոնական հասցեն հասցեագրված է հաստատությանը: Մա հորից որդուն և աղջկան ժառանգած կրոնների պտուղն է, որտեղ հավատքը դառնում է ավանդական, ձևական, առօրյա և վախենալու ցանկացած նոր բանից. այն վիճակը, որում Հիսուսն այլևս չի կարող օրհնել նրան, երբ այնքան նոր լույս ունի կիսվելու նրա հետ:

16-րդ հատված . »

Դիտարկումն արվել է Հիսուսի կողմից 1991 թվականի նոյեմբերին, երբ իր ուղերձը կրող մարգարեն պաշտոնանկ արվեց պաշտոնական հաստատության կողմից: 1994 թվականի գարնանը այն կփսխվի, ինչպես Հիսուսը հայտարարեց. Նա ինքն է դրա ապացույցը՝ 1995թ.-ին մտնելով Կաթոլիկ եկեղեցու կողմից կազմակերպված էկումենիկ դաշինքը, որտեղ նա միացավ ապստամբ բողոքականներին, քանի որ այժմ կիսում է նրանց անեծքը:

Հոգևոր ժառանգության վրա հիմնված խաբուսիկ պատրանքներ

Հատված 17. « *Որովհետև դու ասում ես՝ ես հարուստ եմ, հարստացել եմ և ոչինչի կարիք չունեմ, և որովհետև չգիտես, որ դու թշվառ ես, թշվառ, աղքատ, կույր և մերկ* » :

«... *հարուստ* », աղվենտիստ ընտրյալը եղել է 1873 թվականին, և Էլեն Գ. Ուայթին տրված բազմաթիվ հայտնություններն ավելի են հարստացրել նրան հոգեպես: Բայց մարգարեական մակարդակում ժամանակի մեկնաբանությունները շատ արագ հնացան, ինչպես իրավացիորեն կարծում էր Ջեյմս Ուայթը՝ Տիրոջ առաքյալի ամուսինը: Հիսուս Քրիստոսը՝ կենդանի Աստվածը, նախագծեց իր մարգարեությունները դրանց կատարյալ և անթերի վերջնական կատարման համար: Ահա թե ինչու ժամանակի ընթացքը, աշխարհ բերելով հսկայական փոփոխություններ, արդարացնում է ստացված և ուսուցանվող մեկնաբանությունների մշտական կասկածը: Տիրոջ օրհնությունը պահպանված է. Հիսուսն ասաց. « *Նրան, ով մինչև վերջ կպահի իմ գործերը* »: Սակայն 1991 թվականին՝ լույսը մերժելու օրը, վերջը դեռ շատ հեռու էր: Հետևաբար, նա պետք է ուշադիր լիներ Տիրոջ կողմից առաջարկվող ցանկացած նոր լույսի միջոցով, որը նա ինքն էր ընտրել: Ինչ հակադրություն է հաստատության պատրանքների և այն վիճակի միջև, որում Հիսուսը տեսնում և դատում է այն: Բերված բոլոր տերմիններից « *մերկ* » բառը ամենալուրջն է հաստատության համար, քանի որ դա նշանակում է, որ Հիսուսը հանեց իր հավերժական արդարադատությունը դրանից, դա նրա բերանում է՝ մահվան դատավճիռը և վերջին դատաստանի երկրորդ մահը. 2 Կորնթ.5.3-ում գրվածի համաձայն. « *Այսպիսով, մենք հառաչում ենք այս վրանում՝ ցանկանալով հազնել մեր երկնային տունը, եթե միայն գտնվենք հազած և ոչ մերկ* » :

Հավատարիմ և ճշմարիտ վկայի խորհուրդը

Հատված 18. « *Խորհուրդ եմ տալիս քեզ, որ ինձնից կրակով փորձված ոսկի գնես, որպեսզի հարստանաս, և սպիտակ հանդերձներ, որպեսզի հազնես, և քո մերկության ամոթը չհայտնվի, և լուծույթ՝ օժելու քո աչքերը, որ տեսնես* » :

1991-ի բացահայտումներից հետո հաստատությունը դեռ երեք տարի ուներ իր ճանապարհը շտկելու և ապաշխարության պտուղ բերելու համար, որը չեկավ: Եվ ընդհակառակը, նրա կապերն ընկած բողոքականների հետ ամրապնդվել են այն աստիճանի, որ պաշտոնական դաշինք է կնքվել, որը հրապարակվել է 1995 թվականին: Հիսուսն իրեն ներկայացնում է որպես ճշմարիտ հավատքի բացառիկ վաճառական՝ փորձության «*կրակով փորձված ոսկին* »: Եկեղեցու հանդեպ նրա դատապարտման ապացույցը հայտնվում է « *սպիտակ հագուստի* » բացակայության պայմաններում, որոնց « *արժանի* » էին նրա ռահվիրաները Հայտն.3.4-ում: Այս համեմատությամբ Հիսուսը ցույց է տալիս այն փաստը, որ մինչև 1994 թվականը նա « *Լսողիկիայի* » աղվենտիստներին ենթարկեց աղվենտիստների ակնկալիքներին, որոնք նույնական են 1843 և 1844 թվականներին նախորդողներին. երեք փորձառությունների նկատմամբ հավատը ստուգելու համար, ինչպես ուսուցանվում է 1844 թվականին « *Մարդիս* » -ի աղվենտիստներին ուղղված ուղերձում : Փակ ապստամբ դիրքորոշմամբ հաստատությունը չկարողացավ հասկանալ, թե ինչով էր Հիսուսը նախատում իրեն. նա « *կույր* » էր, ինչպես Հիսուսի երկրային ծառայության փարիսեցիները: Հետևաբար, նա

զկարողացավ հասկանալ Քրիստոսի հրավերը՝ գնելու « թանկարժեք մարգարիտը » Մատթ. 13:45-46 առակից, որը սահմանում է Աստծո կողմից պահանջվող հավերժական կյանքի չափանիշի պատկերը, որը բացահայտված է Հայտն. 3-ում .

ողորմած կանչը

Հատված 19. « *Ինչքան սիրում եմ, հանդիմանում և պատժում եմ. Ուստի նսխանձախնդիր եղեք և ապաշխարեք:* »

Պատիժը նրանց համար է, ում Հիսուսը *սիրում է* , քանի դեռ չի փսխել նրանց: Կատարված կոչը՝ ապաշխարության հրավերը, չլսվեց: Իսկ սերը չի ժառանգվում, այն վաստակվում է արժանապատվության միջոցով: Հաստատությունը կարծրացած՝ Հիսուսը անհատական կոչ է անում՝ ասելով երկնային կոչման թեկնածուներին.

Համընդհանուր կոչ

Հատված 20. « *Ահա ես կանգնած եմ դռան մոտ և թակում եմ. Եթե մեկը լսի իմ ձայնը և բացի դուռը, ես կմտնեմ նրա մոտ և կնաշեմ նրա հետ, իսկ նա՝ ինձ հետ* »:

Հայտնությունում « *դարպաս* » բառը հայտնվում է Հայտն.3.8-ում, այստեղ Հայտն.3.20-ում, Հայտն.4.1-ում և Հայտն.21.21-ում: Հայտն.3:8-ը հիշեցնում է մեզ, որ *դռները* բացվում և փակում են մուտքը: Այսպիսով, նրանք դառնում են հավատքի փորձությունների խորհրդանիշը, որոնք բաց կամ փակում են մուտքը դեպի Քրիստոսը, նրա արդարությունը և նրա շնորհը:

դարպաս » բառը ստանում է երեք տարբեր, բայց փոխընդանուր նշանակություն: Նա ցույց է տալիս Հիսուսին. « *Ես եմ դուռը* : Հովհաննես 10:9»; *երկնքի դուռը բացվեց* Հայտնություն 4:1-ում. « *Դուռ բացվեց երկնքում.* » ; և մարդկային սրտի *դուռը* , որի վրա Հիսուսը գալիս է թակելու՝ հրավիրելու ընտրյալին բացել իր սիրտը իր առաջ՝ իր սիրո ապացույցը տալու համար:

Բավական է, որ նրա արարածը բացի իր սիրտը իր բացահայտված ճշմարտության առջև, որպեսզի նրա և իր աստվածային արարչի միջև մտերմիկ հաղորդակցությունը հնարավոր դառնա: Ընթրիքը կիսվում է երեկոյան, երբ գիշերը գալիս է վերջ տալու օրվա աշխատանքին: Մարդկությունը շուտով կմտնի այս տեսակի գիշեր, « *որտեղ այլևս ոչ ոք չի կարող աշխատել*»: (Հովհաննես 9:4)»: Շնորհքի ժամանակի ավարտը ընդմիջտ կսառեցնի մարդկանց վերջին կրոնական ընտրությունները, տղամարդկանց և կանանց, որոնք հավասարապես պատասխանատու են և խստորեն փոխընդանուր մարմնի մակարդակով:

Ֆիլատելֆիայի ուղերձի համեմատ ընտրյալը գտնվում է *Լատդիկյան դարաշրջանում* , Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի մոտալուտ շրջանում: « *Բաց դուռ երկնքում* » կբացվի որպես այս ուղերձի շարունակություն Հայտն.4.1-ում:

Հոգու վերջին հորդորը

Անհատական հաղթողին Հիսուսը հայտարարում է.

- ըղ հատված. »

Նա այսպիսով հայտարարում է սելեստիալ դատաստանի գործունեությունը, որը հաջորդում է այս պատգամին և որը լինելու է Rev.4-ի թեման: Բայց այս խոստումը նրան միայն պարտավորեցնում է իսկապես ընտրված հաղթողին:

Հատված 22. « *Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին.* »

Նամակների » թեման ավարտվում է այս նոր ինստիտուցիոնալ ձախողմամբ: Վերջինը, քանի որ այսուհետ լույսը տանելու է ոգեշնչված մարդը, հետո փոքր խումբը: Այն անհատապես կփոխանցվի անձից մարդ և ինտերնետի միջոցով, որ Հիսուսն ինքը կուղղորդի՝ առաջնորդելով իր ընտրյալներին դեպի իր վերջին ճշմարտությունների տարածման աղբյուրը, նույնքան սուրբ, որքան իր աստվածային անձը: Այսպես, որտեղ էլ որ նա լինի երկրի վրա. « *Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում ժողովներին.* »:

Հետևյալ թեման որպես համատեքստ կունենա ամբարիշտների դատաստանի սելեստիալ հազարամյակը, որն իրականացվել է սրբերի կողմից: Ամբողջ թեման հիմնված է Հայտն. 4, 11 և 20-ում սփռված ուսմունքների վրա: Բայց Հայտն. 4-ը հստակորեն հաստատում է այս գործունեության սելեստիալ համատեքստը, որը ժամանակագրական առումով հետևում է երկրային Ընտրյալների վերջին դարաշրջանին:

Հայտնություն 4. Երկնային դատաստան

Հատված 1. « *Մրանից հետո ես նայեցի, և տեսա մի դուռ բացվեց երկնքում. Առաջին ձայնը, որ ես լսեցի, շեփորի ձայնի պես, որը խոսեց ինձ հետ, ասաց.*

Առաջին ձայնը, որ ես լսեցի, ինչպես շեփորի ձայնը », ասելով, Հոգին սահմանում է այս « *Լատողիկյան* » դարաշրջանի ուղերձը որպես այն, որին նա տեղափոխեց Հովհաննեսին Հայտն. 1:10-ում. « *Ես հոգու մեջ էի. Տիրոջ օրը, և ես իմ հետևից լսեցի մի բարձր ձայն՝ փողի ձայնի պես* »: Հետևաբար, *Լատողիկյան* այն դարաշրջանն է, որի ավարտը նշանավորվում է « *Տիրոջ օրով* », նրա մեծ փառավոր վերադարձի օրով:

Լատողիկյայի ուղերձով : Այս պարզաբանումը կարևոր է, քանի որ հաստատությունը երբեք չի կարողացել իր հակառակորդներին ապացուցել սելեստիալ դատաստանի իր վարդապետությունները: Այսօր ես դրա ապացույցն եմ ներկայացնում, որը հնարավոր է դարձել Հայտն. 2-ի և 3-րդ *նամակների* հաղորդագրություններին կցված ամսաթվերի ճիշտ սահմանման շնորհիվ: *Լատողիկյայի* և Հայտն. 4-ի միջև, Հայտն. . իլեց սատանայից և ապստամբ մարդկանցից նրանց երկրային « *տիրությունը աշխարհի թագավորության վրա* »: Հայտն. 14-ի « *բերքահավաքի* » հետ նա իր ընտրյալներին երկինք է վերցրել և նրանց վստահում է իր հետ դատելու

ամբարիշտ մահացածների անցյալ երկրային կյանքը: Այդ ժամանակ է, որ « *նա, ով հաղթում է, ազգերին կիշխի երկայթե գավազանով* », ինչպես հայտարարվում է Հայտն.2.27-ում: Եթե հետապնդողները, ինչպես ես, վստահ լինեին իրենց վերապահված ճակատագրին, ապա կասկած չկա, որ նրանք կվերափոխեին իրենց վարքը: Բայց հենց նրանց կատաղի ցանկությունն է անտեսել ցանկացած նախազգուշացում, որը նրանց տանում է դեպի ամենավատ գործողությունները, և նրանք այդպիսով պատրաստում են իրենց համար ամենավատ պատիժը, որը չի կարող վերարտադրվել ներկայիս երկրային պայմաններում: Եկեք վերադառնանք այս 4-րդ գլխի տեքստին: « *Առաջին ձայնը, որը ես լսեցի, ինչպես փողի ձայնը, և որը խոսեց ինձ հետ, ասաց . Հովհաննեսը նկատի ունի Հայտն. 1-ի 10-րդ հատվածը. « Ես Հոգու մեջ էի Տիրոջ օրը և իմ հետևից լսեցի մի բարձր ձայն՝ փողի ձայնի պես »: Քրիստոսի փառքով վերադարձի այս թեման արդեն հիշատակված է 7-րդ հատվածում, որտեղ գրված է. « *Ահա նա գալիս է ամսյերի հետ: Եվ ամեն աչք կտեսնի այն, նույնիսկ նրանք, ովքեր խոցել են այն. և երկրի բոլոր ցեղերը սգալու են նրա համար: Այո՛: Ամեն:* » Այս երեք տեքստերի առաջարկված կապը հաստատում է Տեր Հիսուսի վերադարձի օրվա վերջին փառահեղ համատեքստը, որը նաև կոչվել է *Միքայել* իր ընտրյալ նախաձեռնողների և իր հավատարիմ հրեշտակների կողմից: Եթե Հիսուսի ձայնը համեմատվում է *փողի հետ*, դա այն պատճառով է, որ, ինչպես բանականների այս հնչեղ գործիքը, իր երկնային հրեշտակային գորքերի գլխին, Հիսուսը հնչեցնում է իր գորքերը՝ պայքար սկսելու համար: Ավելին, *փողի պես*, նրա ձայնը չի դադարել զգուշացնել իր ընտրյալներին զգուշացնել նրանց, որպեսզի պատրաստի նրանց հաղթելու, ինչպես ինքն է հաղթել մեղքին և մահին: Արթնացնելով այս « *շեփոր* » բառը՝ Հիսուսը մեզ ցույց է տալիս իր ողջ Հայտնության ամենաառեղծվածային և կարևոր թեման: Եվ ճիշտ է, որ նրա վերջին ծառաների համար այս թեման թաքցնում էր վերացման փորձություն: Այստեղ, Հայտն.4.1-ում նկարագրված տեսարանը թերի է, քանի որ այն ուղղված է միայն իր ընտրյալներին, որոնց նա գալիս է փրկելու մահից: Չարերի վարքագիծը այս նույն համատեքստում նկարագրվելու է Հայտն.6.16-ում հետևյալ բացահայտող բառերով. « *Եվ նրանք ասացին լեռներին և ժայռերին. գահը և գառան բարկության առաջ. որովհետև եկել է նրա բարկության մեծ օրը, և ո՛վ կարող է կանգնել:* Այս հարցին, ըստ երևույթին, առանց պատասխանի, Աստված կներկայացնի 7-րդ գլխում, որը հետևում է նրանց, ովքեր կարող են դիմակայել. կնքված ընտրյալներին, որոնք խորհրդանշում են 144000 թվով, 12 քառակուսի կամ 144 թվով: Բայց նա միայն ընտրյալներին, ովքեր ողջ մնացին: Քրիստոսի վերադարձի ժամանակ գործեք այնտեղ: Այժմ, Հայտն. 4-ի այս համատեքստում, դեպի երկինք հափշտակությունը վերաբերում է նաև այն ընտրյալներին, ովքեր մահացել են Աբելից հետո, որոնց Հիսուսը հարություն է առնում, որպեսզի նրանց նույնպես տա իրենց հավատքի համար խոստացված վարձը՝ հավիտենական կյանք: Նաև, երբ Հիսուսն ասաց Հովհաննեսին . « *Այս պատկերի միջոցով Հոգին միայն ակնկալում է Հիսուս Քրիստոսի արյամբ փրկագնված բոլոր ընտրյալների վերելքը դեպի Աստծո սելեստիալ թագավորություն:* Այս վերելքը դեպի երկինք նշանավորում է մարդկային երկրային բնության ավարտը, ընտրյալները հարություն են*

առնում Աստծո հավատարիմ հրեշտակների նման՝ համաձայն Մատթ.22:30 Հիսուսի ուսմունքի: Միսն ու նրա անեծքը վերջացել են, թողնում են առանց ափսոսանքի: Մարդկության պատմության այս պահն այնքան ցանկալի է, որ Հիսուսը Դանիելից ի վեր անընդհատ հիշում է այն իր հայտնության մեջ: Երկրի պես, անհիժված մարդկանց պատճառով, ճշմարիտ ընտրյալները ձգտում են իրենց ազատագրմանը: 2-րդ հատվածը կարծես պատճենված է Հայտն.1:10-ից; Իրականում, Հոգին ավելի ուժեղ է հաստատում երկուսի կապը, որոնք վերաբերում են Աստծո նախագծի պատմության միևնույն իրադարձությանը, նրա վերադարձին իր « *մեծ օրը* »՝ մարգարեացված Հայտն.16.16-ում:

Հատված 2. « *Անմիջապես հոգու մեջ էի. Եվ տեսա երկնքում գահ կար, և գահի վրա մեկը նստած էր* »:

Ինչպես Հովհաննեսի փորձառության մեջ, ընտրյալների « *երկինք* » բարձրանալը *նրանց հոգով ուրախացնում է* , և նրանք նախագծվում են դեպի սելեստիալ հարթություն, որը հավերժ անհասանելի է մնում մարդկանց համար, քանի որ Աստված տիրում է այնտեղ և նա տեսանելի է:

Հատված 3. « *Նա, ով նստած էր, նման էր հասալիսի և սարդոնիքսի քարի. և գահը շրջապատված էր զմրուխտի պես ծիածանի միջոցով* »:

Այնտեղ նրանք հայտնվում են Աստծո գահի առջև, որի վրա փառահեղ նստած է միակ արարիչ Աստվածը: Այս աննկարագրելի երկնային փառքը, այնուամենայնիվ, արտահայտվում է թանկարժեք քարերով, որոնց նկատմամբ տղամարդիկ զգայուն են: « *Յասալիսի քարերը* » շատ տարբեր կողմեր և գույներ են ստանում՝ այդպիսով պատկերացնելով աստվածային բնության բազմազանությունը: Կարմիր գույնով, « *սարդոնիք* » նման է դրան: « *Ծիածան* »-ը բնական երևույթ է, որը միշտ զարմացրել է տղամարդկանց, բայց դեռ պետք է հիշել դրա ծագումը: Դա ուխտի նշանն էր, որով Աստված մարդկությանը խոստացավ երբեք այլևս չկործանել այն ջրհեղեղի ջրերով, համաձայն Ծննդ. 9:9-ից 17-ի: Նաև ամեն անգամ, երբ անձրևը հանդիպում է արևին, Աստծո խորհրդանշական պատկերը ծիածանը, թվում է, թե հանգստացնում է իր երկրային արարածներին: Բայց առաջացնելով ջրերի հեղեղը, Պետրոսը հիշեցնում է, որ « *կրակի և ծծմբի հեղեղը* » աստվածային ծրագրում է (2 Պետ. 3:7): Հենց այս ոչնչացնող « *հրհեղեղի* » պատճառով է , որ Աստված իր երկնքում կազմակերպում է ամբարիշտների դատաստանը, որի դատավորները կլինեն փրկագնված ընտրյալները և Հիսուսը՝ նրանց Քավիչը:

4 - *րդ* հատված .

Այսպիսով, այստեղ, խորհրդանշված 24 *ծերերի կողմից* , մարգարեական երկու դարաշրջանների փրկագնվածները բացահայտվեցին հետևյալ սկզբունքի համաձայն. 1843-ից 2030 թվականներին « *12 ցեղերի* » հոգևոր «աղվենտիստ» Իսրայելը կնքվել է « *Աստծո կնիքով* », շաբաթ օրը՝ Ապո.7-ում: Այս կազմաձևը կհաստատվի Հայտն. 21-ում՝ « *Նոր Երուսաղեմի, որն իջնում է երկնքից* » նկարագրության մեջ՝ հաստատվելու նորացված երկրի վրա. « *12 ցեղերը* » ներկայացված են « *12 դռներով* »՝ 12 « *մարգարիտների* » տեսքով : Դատաստանի թեման սահմանվում է Հայտն. 20:4-ում, որտեղ կարդում ենք. « *Եվ տեսա գահեր. և այնտեղ նստողներին դատելու իշխանություն տրվեց* : *Եվ ես տեսա նրանց հոգիները, ովքեր*

գլխաստվել էին Հիսուսի վկայության և Աստծո խոսքի համար, և նրանց հոգիները, ովքեր չէին երկրպագել գազանին և նրա պատկերին, և նշան չէին ստացել իրենց ճակատների և իրենց ճակատների վրա. *ձեռքեր. Նրանք կենդանացան և թագավորեցին Քրիստոսի հետ հազար տարի* »: Ընտրյալների թագավորությունը դատավորների թագավորություն է: Բայց ո՞ւմ ենք դատում: Հայտն.11:18-ը մեզ պատասխան է տալիս. « *Ազգերը բարկացան. և եկել է քո բարկությունը, և եկել է ժամանակը դատելու մահացածներին և վարձատրելու քո ծառաներին՝ մարգարեներին, սրբերին և քո անունից վախեցողներին՝ փոքրերին ու մեծերին, և կործանելու նրանց, ովքեր կործանում են երկիրը* »: Այս հատվածում Հոգին հիշեցնում է վերջի ժամանակի համար բացահայտված երեք թեմաների *հաջորդականությունը* . « *հազար տարվա* » երկնային դատաստանը , որովհետև « *եկել է մահացածներին դատելու ժամանակը* »: Հատվածի վերջում սահմանվում է վերջնական ծրագիրը, որը կիրականացվի *կրակի և ծծումքի լճի վերջնական դատաստանի միջոցով* , որը կկործանի ամբարիշտներին: Նրանք բոլորը կմասնակցեն երկրորդին առաջարկեց *հարություն առնել* « *հազար տարվա վերջում* », ըստ Հայտն . 20:5-ի . Հոգին մեզ տալիս է ամբարիշտների իր սահմանումը. « *Նրանք, ովքեր կործանում են երկիրը* »: Այս գործողության հետևում կանգնած է « *կործանարար կամ ամայացնող մեղքը* », որը նշված է Դան.8:13-ում; մեղքը , որն առաջացնում է մահ և ամայություն երկրի վրա . ով առաջնորդեց Աստծուն քրիստոնեությունը հանձնելու Հռոմի պապական դաժան վարչակարգին 538-ից 1798 թվականներին. որը մարդկանց մեկ երրորդը հասցնում է միջուկային կրակի 2021 թվականից հետո կամ 2021 թվականին: Ոչ ոք չէր պատկերացնի, որ 321 թվականի մարտի 7-ից ի վեր ճշմարիտ յոթերորդ օրվա սուրբ շաբաթ օրվա խախտումը կբերի այդքան սարսափելի և ողբերգական հետևանքներ: *24 երեցները* միայն Դանիել 8.14-ի հրամանագրի մակարդակով են տարբերվում, քանի որ նրանց ընդհանուր բանն այն է, որ նրանք փրկված են Հիսուս Քրիստոսի նույն արյունով: Ահա թե ինչու, արժանանալով, ըստ Հայտն.3:5-ի, նրանք բոլորը կրում են « *սպիտակ զգեստները* » և « *կյանքի պսակը* », որը խոստացել է հաղթանակածներին հավատքի ճակատամարտում, Հայտն.2.10-ում: *Պասկների « ոսկին »* խորհրդանշում է հավատքը, որը մաքրվել է փորձությամբ՝ համաձայն 1 Պետ.1:7:

նստած » տերմինը հայտնվում է 3 անգամ: Թիվ 3 լինելով կատարելության խորհրդանիշ, Հոգին յոթերորդ հազարամյակի դատաստանի այս թեման դնում է հաղթողների կատարյալ հանգստի նշանի տակ, ինչպես գրված է. Մաղմոս 110:1 և Մատթ. 22:44: Նա և նրանք, ովքեր նստած են, **հանգստանում են** , և այս պատկերով Հոգին լավ է ներկայացնում յոթերորդ հազարամյակը, ինչպես մարգարեացել է մեծ Ծաբաթը կամ հանգիստը արարումից ի վեր՝ մեր շաբաթների յոթերորդ օրվա սուրբ հանգստի միջոցով:

Հատված 5. « **Գահից դուրս են գալիս կայծակներ, ձայներ և որոտ. Գահի առաջ վառում են կրակի յոթ նրագներ, որոնք Աստծո յոթ հոգիներն են** »:

Դրսևորումները, որոնք « *բխում են գահից* », ուղղակիորեն վերագրվում են հենց Արարիչ Աստծուն: Ըստ Exo.19:16-ի, այս երևույթներն արդեն նշանավորել էին երբայեցի ժողովրդի սարսափով Աստծո

ներկայությունը Մինա լեռան վրա: Հետևաբար, այս առաջարկը հիշեցնում է այն դերը, որը կիսադան Աստծո տասը պատվիրանները չար մահացածների դատաստանի այս գործողության մեջ: Այս հիշեցումը նաև արթնացնում է այն փաստը, որ անտեսանելի լինելով անցյալում իր արարածների համար անխուսափելի մահվան վտանգի տակ՝ Աստծուն, ով չի փոխել իր էությունը, առանց վտանգի է տեսնում իր փրկագնված հարությունն առած և փառավորված ընտրյալները: **Ուշադրություն.** **Այս կարճ նախադասությունը, որն այժմ մեկնաբանվում է, ուղենիշ կդառնա «Հայտնություն» գրքի կառուցվածքում: Ամեն անգամ, երբ այն հայտնվում է, ընթերցողը պետք է հասկանա, որ մարգարեությունը արթնացնում է յոթերորդ հազարամյակի դատաստանի սկզբի համատեքստը, որը կնշանավորվի Աստծո անմիջական և տեսանելի միջամտությամբ Միքայելի՝ Հիսուս Քրիստոսի մեջ:** Այսպիսով, ամբողջ գրքի կառուցվածքը մեզ կառաջարկի քրիստոնեական դարաշրջանի հաջորդական ակնարկներ տարբեր թեմաներով, որոնք առանձնացված են այս հիմնական արտահայտությամբ. « *Կան կայծակներ, ձայներ և որոտներ* »: Մենք կգտնենք այն Հայտն. 8:5-ում, որտեղ բանալին ավելացվում է « *երկրաշարժ* »: *Այն կտարանջատի Հիսուս Քրիստոսի հավերժական սելեստիալ բարեխոսության թեման շեփորների թեմայից* : Այնուհետև Հայտն.11.19-ում « *ուժեղ կարկուտ* » կավելացվի բանալին: Բացատրությունը կհայտնվի Հայտն.16.21-ում, որտեղ այս « *մեծ կարկուտը* » *փակում է Աստծո յոթ վերջին պատուհասներից յոթերորդի թեման* : Նմանապես, « *երկրաշարժը* » Հայտն.16:18-ում դառնում է « *մեծ երկրաշարժ* »: Այս բանալին հիմնարար է «Հայտնություն» գրքի ուսմունքները կառավարելու և դրա կառուցվածքի սկզբունքը հասկանալու համար :

Վերադառնալով մեր հատված 5-ին, մենք նշում ենք, որ այս անգամ « *գահի առջև* » դրված են « *վառվող կրակի յոթ ճրագներ* »: Նրանք խորհրդանշում են « *Աստծո յոթ հոգիները* »: « **Յոթ** » թիվը խորհրդանշում է Աստծո Հոգու սրբացումը: Իր Հոգու միջոցով է, որը պարունակում է ողջ կյանքը, որ Աստված վերահսկում է իր բոլոր արարածներին. նա նրանց մեջ է և նրանց դնում է « *իր գահի առջև* », որովհետև նրանց ազատ է ստեղծել՝ իր դիմաց: « *Յոթ վառվող լամպերի* » պատկերը խորհրդանշում է աստվածային լույսի սրբացումը. նրա կատարյալ և ինտենսիվ լույսը վերացնում է խավարի բոլոր հնարավորությունները: Որովհետև խավարի համար տեղ չկա փրկագնվածների հավերժական կյանքում:

6 հատված . *Գահի մեջտեղում և գահի շուրջը չորս կենդանի էակներ՝ յի աչքերով առջևից և հետևից* »:

Հոգին մեզ հետ խոսում է իր խորհրդանշական լեզվով: Ինչ է « *նախքան գահը* » նշանակում է նրա երկնային արարածները, ովքեր օգնում են, բայց չեն մասնակցում դատաստանին: Մեծ թվով դրանք *ծովի* տեսք են ստանում, որի բնավորության մաքրությունն այնքան մաքուր է, որ նա այն համեմատում է *բյուրեղի հետ* : Սա երկնային և երկրային արարածների հիմնական բնավորությունն է, ովքեր հավատարիմ են մնացել Արարիչ Աստծուն: Այնուհետև Հոգին կանչում է մեկ այլ խորհրդանիշ, որը վերաբերում է Աստծուն՝ *գահի մեջտեղում* , և այլ աշխարհների նրա երկնային արարածներին և այլ չափումներին՝ *գահի շուրջը . շուրջը նշանակում*

Է արարածներ, որոնք ցրված են գահի վրա նստած Աստծո հայացքի ներքո : « *Չորս կենդանի էակ* » արտահայտությունը վերաբերում է էակների համընդհանուր կենսամակարդակին: *Աչքերի* բազմությունը արդարացվում է բազմություն բառով, իսկ նրանց « *առջևի և հետևի* » դիրքը խորհրդանշում է մի քանի բան: Նախ, այն տալիս է այս *կենդանի էակներին* բազմակողմ, բազմաչափ տեսք: Բայց ավելի հոգեպես, « *առաջ և հետևում* » արտահայտությունը վերաբերում է աստվածային օրենքին, որը փորագրված է Աստծո մատով Սինա լեռան վրա, երկու քարե սեղանների չորս երեսներին: Հոգին համընդհանուր կյանքը համեմատում է համընդհանուր օրենքի հետ: Երկուսն էլ Աստծո գործն են, ով փորագրում է քարի, մարմնի կամ հոգիների վրա կատարյալ կյանքի չափանիշը իր արարածների երջանկության համար, ովքեր հասկանում և սիրում են իրեն: Աչքերի այս բազմությունը կրթով և կարեկցությամբ հետևում և հետևում է այն ամենին, ինչ կատարվում է երկրի վրա: Ա Կորնթ.4.9-ում Պողոսը հայտարարում է. « *Որովհետև, ինձ թվում է, Աստված մեզ՝ առաքյալներին, մարդկանցից վերջինը դարձրեց, ինչ-որ կերպ մահվան դատասպարտված, քանի որ մենք տեսարան ենք եղել աշխարհի համար. հրեշտակներին և մարդկանց* »: Այս հատվածում « *աշխարհ* » բառը հունարեն «կոսմոս» է: Հենց այս տիեզերքն է ես սահմանում որպես բազմաչափ աշխարհներ: Երկրի վրա ընտրյալներին և նրանց մարտերին հետևում են անտեսանելի հանդիսատեսներ, ովքեր սիրում են նրանց նույն աստվածային սիրով, որը բացահայտվել է Հիսուս Քրիստոսի կողմից: Նրանք ուրախանում են իրենց ուրախությամբ և լաց են լինում նրանց հետ, ովքեր լաց են լինում, որովհետև կոիվն այնքան ծանր է և անհանգիստ: Բայց այս տիեզերքը նաև նշանակում է անհավատ աշխարհը, ինչպես հռոմեական ժողովուրդը, որը հանդիսատես է սպանում հավատարիմ քրիստոնյաներին իրենց ասպարեզներում:

Հայտնություն 5-ը մեզ կներկայացնի սելեստիալ հանդիսատեսների այս երեք խմբերը՝ *չորս կենդանի էակները, հրեշտակները և երեցները*, բոլորը հաղթանակած, նրանք միավորված են մեծ Արարիչ Աստծո սիրառատ հայացքի ներքո հավերժության համար:

Աչքերի բազմությունը » աստվածային օրենքի հետ կապող օղակը « *վկայության* » անվան մեջ է, որ Աստված տալիս է իր տասը պատվիրանների օրենքին: Մենք հիշում ենք, որ այս օրենքը պահվում էր «ամենասուրբ վայրում», որը բացառապես վերապահված էր Աստծուն և արգելված էր մարդկանց համար, բացառությամբ «Բավության օրվա» տոնի: Օրենքը մնաց Աստծո մոտ որպես « *վկայություն* », և նրա « *երկու աղյուսակները* » երկրորդ իմաստը կտան խորհրդանշական « *երկու վկաներին* », որ նշված է Հայտն. 11:3-ում: » Այս դասում « *աչքերի բազմությունը* » բացահայտում է բազմաթիվ անտեսանելի վկաների գոյությունը, ովքեր ականատես են եղել երկրային իրադարձություններին: Աստվածային մտքի մեջ վկա բառն անբաժանելի է հավատարմություն բառից: Հունարեն «մարտոս» բառը, որը թարգմանվում է որպես «նահատակ», հիանալի կերպով սահմանում է այն, քանի որ Աստծո պահանջած հավատարմությունը սահմաններ չունի: Եվ առնվազն, Հիսուսի «վկան» պետք է հարգի իր տասը պատվիրանների աստվածային օրենքը, որոնց հետ Աստված համեմատում և դատում է նրան:

ԱՍՏՎԱԾԱՅԻՆ ՕՐԵՆՔԸ մարգարեանում է

Այստեղ ես բացում եմ փակագծեր՝ առաջ բերելու աստվածային լույսը, որը ստացվել է 2018 թվականի գարնանը: Դա վերաբերում է Աստծո տասը պատվիրանների օրենքին: Հոգին առաջնորդեց ինձ հասկանալու հետևյալ պարզաբանման կարևորությունը. « *Մովսեսը վերադարձավ և իջավ լեռից՝ վկայության երկու տախտակները ձեռքին. աղյուսակները գրված էին երկու կողմից , գրված էին մի կողմում , մյուս կողմում : Սեղանները Աստծո գործն էին, իսկ գիրը Աստծո գրությունն էր՝ փորագրված սեղանների վրա* (Ելք.32:15-16): Ես սկզբում զարմացա, որ ոչ ոք երբեք հաշվի չի առել այս պարզաբանումը, ըստ որի՝ օրենքի բնօրինակ աղյուսակները գրված են եղել նրանց չորս երեսին, այսինքն՝ « *առջևից և հետևից* », ինչպես « *չորս կենդանի էակների աչքերը* »: ուսումնասիրված նախորդ համարը. Այս համառոտեն մեջբերված պարզաբանումը պատճառ ուներ, որը Հոգին թույլ տվեց ինձ բացահայտել: Ամբողջ տեքստը սկզբնապես բաշխված էր հավասար և հավասարակշռված երկու քարե սեղանների չորս կողմերում: Առաջինի ճակատում պատկերված էր առաջին պատվիրանը և երկրորդի կեսը. նրա մեջքը կրում էր երկրորդի երկրորդ մասը և երրորդի ամբողջությունը: Երկրորդ սեղանի վրա ճակատում ամբողջությամբ ցուցադրվում էր չորրորդ պատվիրանը. դրա հետևի կողմը կրում էր վերջին վեց պատվիրանները: Այս կազմաձևում երկու տեսանելի կողմերը մեզ ներկայացնում են առաջին պատվիրանը, իսկ երկրորդը՝ կիսով չափ և չորրորդը, որը վերաբերում է յոթերորդ օրվա սուրբ հանգստին: Այս բաներին նայելը ընդգծում է այս երեք պատվիրանները, որոնք սրբության նշաններ են 1843թ.-ին, երբ Շաբաթը վերականգնվեց և պահանջվեց Աստծո կողմից: Այս օրը բողոքականները գոհ զնացին ժառանգած հռոմեական կիրակիին: Այսպիսով, աղվենտիստների և բողոքականների ընտրության հետևանքները կցուցադրվեն երկու աղյուսակների հետևի մասում: Ըստ երևույթին, առանց հարգանքի Շաբաթի նկատմամբ, 1843 թվականից ի վեր խախտվել է նաև երրորդ պատվիրանը. « Աստծո *անունը իզուր է ընդունվում* », բառացիորեն « *սուտ* », նրանց կողմից, ովքեր այն կանչում են առանց Քրիստոսի արդարության կամ հետո «կորցրել են. Նրանք այսպիսով վերականգնում են հրեաների մեղքը, որոնց Աստծուն պատկանելու պնդումը բացահայտվում է որպես սուտ Հիսուս Քրիստոսի կողմից Հայտն. 3:9-ում . »: 1843-ին դա եղել է կաթոլիկների ժառանգորդ բողոքականների դեպքում: Բայց երրորդ պատվիրանից առաջ երկրորդի երկրորդ մասը բացահայտում է այն դատավճիռը, որ Աստված փոխանցում է երկու հիմնական հակառակ ճամբարների վրա: Հռոմեական կաթոլիկության բողոքական ժառանգորդներին Աստված ասում է. « *Ես նախանձոտ Աստված եմ, որը պատժում է հայրերի անօրինությունը երեխաների վրա մինչև ինձ ատողների երրորդ և չորրորդ սերունդը* »: ի դժբախտություն նրա, 1994 թվականին « *իսխասժ* » պաշտոնական աղվենտիզմը կկիսի նրանց ճակատագիրը. բայց նա նաև ասում է, ընդհակառակը, սրբերին, ովքեր կպահեն իր սուրբ շաբաթը և նրա մարգարեական լույսը 1843-ից մինչև 2030 թվականը . Մեջբերված « *հազար* » թիվը նրբանկատորեն արթնացնում է Հայտն.20-ի յոթերորդ

հազարամյակի « *հազար տարին* », որը կլինի հավերժություն մտած ընտրված հաղթողների պարգևը: Մեկ այլ դաս է առաջանում. Չրկված լինելով Հիսուս Քրիստոսի Սուրբ Հոգու օգնությունից, արդյունքում բողոքականներն ու ադվենտիստները 1843 և 1994 թվականներին հաջորդաբար բաց թողեցին Աստծուն, չեն կարողանա հարգել աղյուսակ 2-ի հետևի մասում գրված վերջին վեց պատվիրանները, ներառյալ առջևի հատվածը. նվիրված յոթերորդ օրվա աստվածային հանգստին: Մյուս կողմից, այս հանգստի դիտորդները կատանան Հիսուս Քրիստոսի օգնությունը՝ հնազանդվելու այս պատվիրաններին, որոնք վերաբերում են մարդու պարտականություններին իր մերձավորի հանդեպ: Աստծո գործերը, դեռևս օրենքի աղյուսակների հանձնումը Մովսեսին, ստանում են իմաստ, դեր և կիրառություն, որքան զարմանալի, այնքան էլ անսպասելի վերջին ժամանակներում՝ 2018թ. Եվ շարաթ օրվա վերականգնման պատգամը դրանով ամրապնդվում և հաստատվում է Ամենակարող Աստված Հիսուս Քրիստոսի կողմից:

Ահա հիմա այն ձևը, որով հայտնվում են տասը պատվիրանները.

Աղյուսակ 1 – Առջև. դեղատոմսեր

Աստված ներկայացնում է իրեն

« *Ես Եհովան եմ՝ քո Աստվածը, որը քեզ հանեցի Եգիպտոսի երկրից՝ ստրկության տնից* »: (Մեղքից փրկված և Հիսուս Քրիստոսի կողմից թափված քավող արյան միջոցով փրկված բոլոր ընտրյալները ներառված են. *ստրկության տունը* մեղքն է, սատանայի ընդօրինակված պտուղը):

1-ին պատվիրան՝ կաթոլիկ մեղք 538 թվականից, բողոքական՝ 1843 թվականից և ադվենտիստ՝ 1994 թվականից):

« *Ինձնից բացի ուրիշ աստվածներ չունենա* ».

2-րդ պատվիրան. 1-ին ^{մաս}. Կաթոլիկ մեղքը 538 թվականից:

« *Քեզ համար քանդակված կուռք կամ պատկեր մի շինիր այն բաների, որոնք վերևում են երկնքում, և որոնք ներքևում են երկրի վրա և որոնք են երկրի տակ գտնվող ջրերում: Մի՛ խոնարհվիր նրանց առաջ և մի՛ ծառայիր նրանց.* ».

Աղյուսակ 1 – Հեռևանքները

2-րդ ^{պատվիրան}. 2-րդ ^{մաս}.

«... որովհետև ես՝ ՅԱՀՎԵՀՐ՝ քո Աստվածը, նախանձոտ Աստված եմ, որը պատժում եմ հայրերի անօրինությունը երեխաների նկատմամբ մինչև ինձ ատողների երրորդ և չորրորդ սերունդը (Կաթոլիկներ՝ 538 թվականից, բողոքականներ՝ 1843 թվականից, ադվենտիստներ՝ 1994 թվականից:) և ով ողորմում է **հազար** սերունդ նրանց հանդեպ, ովքեր սիրում են ինձ և պահում են իմ պատվիրանները : (**Յոթերորդ օրվա ադվենտիստները, 1843 թվականից, վերջինը՝ 1994 թվականից**):

3-րդ պատվիրան՝ ^{խախտել} ^{են} կաթոլիկները 538 թվականից, բողոքականները՝ 1843 թվականից և ադվենտիստները՝ 1994 թվականից):

« *Քո Եհովա Աստծո անունը սուտ մի՛ ընդունիր. որովհետև Եհովան անպատիժ չի թողնի նրան, ով ստում է իր անունը :* »

Աղյուսակ 2 – Առջև. դեղատոմս

4-րդ պատվիրան. Քրիստոնեական ժողովի կողմից 321 թվականից ի վեր դրա օրինազանցությունը այն դարձնում է Դան.8:13-ի « կործանարար մեղքը »՝ նա խախտվել է կաթոլիկ հավատքի կողմից 538 թվականից, իսկ բողոքական հավատքի կողմից՝ 1843 թվականից:

« Հիշեք շաբաթ օրը, որպեսզի այն սուրբ պահեք. Աշխատիր վեց օր և կատարիր քո ամբողջ աշխատանքը: Բայց յոթերորդ օրը քո Եհովա Աստծու շաբաթն է, ոչ դու, ոչ քո որդին, ոչ քո աղջիկը, ոչ քո տղամարդը, ոչ քո աղախինը, ոչ քո անասունը, ոչ էլ քո դռների մեջ գտնվող օտարականը: Որովհետև Եհովան վեց օրում ստեղծեց երկինքները, երկիրը և ծովը և այն ամենը, ինչ նրանց մեջ է, և հանգստացավ յոթերորդ օրը: Ուստի Եհովան օրհնեց շաբաթ օրը և սրբացրեց այն : »

Աղյուսակ 2. Հակադարձ. հետևանքները . Այս վերջին վեց պատվիրանները խախտվել են քրիստոնեական հավատքի կողմից 321 թվականից ի վեր. կաթոլիկ հավատքով 538 թվականից; Բողոքական հավատքով՝ սկսած 1843թ.-ից և « *իսխալած* » աղվենտիստական հավատքով՝ 1994թ.-ին: «վերջինները»՝ 1994 թվականից մինչև 2030 թվականը:

5-րդ ^{պատվիրան}

« Պատվիր թո՛ղ հորն ու մորը, որպեսզի քո օրերը երկար լինեն այն երկրում, որը քո Եհովա Աստվածը տալիս է քեզ : »

6-րդ ^{պատվիրան}

« ~~Ինչպես~~ ~~սպանիր~~ . Սպանություն մի՛ արա »: (չարագործ հանցագործության սպանություն կամ կեղծ կրոնի անվան տակ)

7-րդ ^{պատվիրան}

« Մի շնություն գործեք . »

8-րդ ^{պատվիրան}

« Մի գողացիր . »

9-րդ ^{պատվիրան}

« Սուտ վկայություն մի՛ տուր քո մերձավորի դեմ . »

10-րդ ^{պատվիրան}

« Մի՛ ցանկացիր քո մերձավորի տունը. մի ցանկացիր քո մերձավորի կնոջը, ոչ նրա ծառային, ոչ նրա աղախնին, ոչ նրա եզին, ոչ նրա էջին, ոչ էլ քո մերձավորին պատկանող որևէ բանի : »

Այստեղ փակում են այս վեհ և կենսական կարևոր փակագիծը.

Հատված 7. « Առաջին կենդանի արարածը նման է առյուծի, երկրորդ կենդանի արարածը նման է հորթի, երրորդ կենդանի արարածը մարդու դեմք ունի, իսկ չորրորդ կենդանի արարածը նման է թռչող արծվի »:

Միանգամից ասենք, սրանք ընդամենը սիմվոլներ են: Նույն հաղորդագրությունը ներկայացված է Եզեկ.1:6-ում՝ նկարագրության տարբերությամբ: Կան չորս նույնական կենդանիներ, որոնցից յուրաքանչյուրը չորս տարբեր դեմքեր ունի: Այստեղ մենք դեռ չորս կենդանի ունենք, բայց յուրաքանչյուրն ունի միայն մեկ դեմք, տարբեր չորս կենդանիների մեջ: Այդ հրեշները, հետևաբար, իրական չեն, բայց նրանց խորհրդանշական ուղերձը վեհ է: Նրանցից յուրաքանչյուրը ներկայացնում է

հավերժական համընդհանուր կյանքի չափանիշ, որը վերաբերում է, ինչպես տեսանք, Ինքն Աստծուն և Նրա բազմաչափ տիեզերական արարածներին: Նա, ով մարմնավորվել է իր աստվածային կատարելության մեջ, համընդհանուր կյանքի այս չորս չափանիշները, Հիսուս Քրիստոսն է, ում մեջ են *առյուծի* թագավորությունն ու ուժը՝ ըստ Դատ.14:18; *հորթի* գոհաբերության և ծառայության ոգին . մարդու Աստծո պատկերը; և *թռչող արծվի* գերագույն երկնային բարձրության տիրապետությունը : Այս չորս չափանիշները գտնվում են համընդհանուր հավերժական սելեստիալ կյանքի ընթացքում: Նրանք նորմ են կազմում, որը բացատրում է ասպտամբ ոգիների դեմ պայքարի աստվածային ծրագրի հաջողությունը: Եվ Հիսուսը կատարյալ օրինակ ներկայացրեց իր առաքյալներին և աշակերտներին իր շարունակական երկրային ծառայության ընթացքում. գնալով այնքան հեռու, որ լվացի իր աշակերտների ոտքերը՝ նախքան իր մարմինը խաչելության տանջանքների հանձնելը, որպեսզի նրանց փոխարեն « *հորթի* » պես քավի իր բոլոր ընտրյալների մեղքերը: Նաև, թող յուրաքանչյուրը քննի իրեն՝ իմանալու համար, թե արդյոք հավերժական կյանքի այս նորմի ժխտումը համապատասխանում է իր էությանը, իր ձգտումներին և ցանկություններին: Սա փրկության առաջարկի չափանիշն է, որը պետք է ընդունվի կամ մերժվի:

Հատված 8. « *Չորս կենդանի արարածները յուրաքանչյուրն ունի վեց թև, և նրանք լի են աչքերով շուրջբոլորը և ներսից: Նրանք երբեք չեն դադարում օր ու գիշեր ասել. «Սուրբ, սուրբ, սուրբ է Տեր Աստված, Ամենագորր, որը եղել է, կա և պիտի գա»:* »

Երկնային դատաստանի ֆոնին այս տեսարանը ցույց է տալիս այն սկզբունքները, որոնք մշտապես կիրառվում են երկնքում և երկրի վրա այն էակների կողմից, ովքեր հավատարիմ են մնում Աստծուն:

Այլ աշխարհների արարածների երկնային մարմինները թևերի շարժման կարիք չունեն, քանի որ դրանք ենթակա չեն երկրային հարթության օրենքներին: Բայց Հոգին ընդունում է երկրային խորհրդանիշներ, որոնք մարդը կարող է հասկանալ: Նրանց վերագրելով « *վեց թևեր* »՝ նա մեզ բացահայտում է 6 թվի խորհրդանշական արժեքը, որը դառնում է երկնային կերպարի և հրեշտակների թիվը: Խոսքը վերաբերում է առանց մեղքի մնացած աշխարհներին և հրեշտակներին, որոնցից առաջինը ստեղծվել է Սատանան՝ ասպտամբ հրեշտակը: Աստված իրեն որպես իր անձնական թագավորական «կնիք» հատկացնելով «յոթ» թիվը, 6 թիվը կարող է համարվել նրա անձի «կնիք», իսկ սատանայի դեպքում՝ «նշան», բայց այն կիսում է. այս թիվը 6-ն է, աշխարհները մնում են մաքուր և Աստծո ստեղծած բոլոր հրեշտակները՝ բարիներն ու չարերը: Հրեշտակի տակ գալիս է այն մարդը, ում թիվը կլինի «5»-ը, ինչը արդարացվում է նրա 5 զգայարաններով, ձեռքի 5 մատներով և ոտքի 5 մատներով: Ստորև գալիս է համընդհանուր նիշի 4 թիվը, որը նշանակված է 4 կարողինալ կետերով՝ հյուսիս, հարավ, արևելք և արևմուտք: Ստորև գալիս է կատարելության 3 թիվը, այնուհետև անկատարության 2-ը և միասնության 1-ը կամ կատարյալ միությունը: Չորս կենդանի էակների աչքերը « *բոլորը և ներսում են* », և ավելին, « *առաջ և հետևում* »: Ոչինչ չի կարող խուսափել այս սելեստիալ բազմաչափ համընդհանուր կյանքի հայացքից, որը աստվածային Հոգին

ուսումնասիրում է ամբողջությամբ, քանի որ դրա ծագումը նրա մեջ է: Այս ուսմունքը օգտակար է, քանի որ այսօրվա երկրի վրա մեղքի և մեղավորների ամբարշտության պատճառով, պահելով նրանց « իր ներսում », մարդը կարող է թաքցնել իր գաղտնի մտքերն ու չարությունը այլ մարդկանց դեմ ուղղված ծրագրերից: Երկնային կյանքում նման բաներ անհնար է: Երկնային կյանքը բյուրեղի պես թափանցիկ է, քանի որ չարությունը դուրս է մղվել դրանից, սաստանայի և նրա չար հրեշտակների հետ միասին, ցած նետվել երկրի վրա, համաձայն Հայտն.12.9, Հիսուսի՝ մեղքի և մահացածների նկատմամբ հաղթանակից հետո: Աստծո սրբության հռչակումը կատարվում է իր կատարելության մեջ (3 անգամ՝ *սուրբ*) այս մաքուր աշխարհների բնակիչների կողմից: Բայց այս հռչակումը խոսքերով չի իրականացվում. դա նրանց անհատական և հավաքական սրբության կատարելությունն է, որը մշտական գործերում հռչակում է նրանց ստեղծած Աստծո սրբության կատարելությունը: Աստված բացահայտում է իր էությունը և անունը Հայտն. 1:8-ում նշված ձևով. « *Ես եմ ալֆան և օմեգան, սաում է Տեր Աստված, որը կա, և ով էր, և ով պետք է գա, Ամենակարողը* »: « *Ով է, ով էր և ով է գալու* » արտահայտությունը կատարելապես սահմանում է Արարիչ Աստծո հավերժական էությունը: Հրաժարվելով կոչել նրան իր իսկ տված անունով «YaHWéH», տղամարդիկ նրան անվանում են «Տեր»: Ծիշտ է, Աստված անունի կարիք չունեի, քանի որ լինելով եզակի և առանց աստվածային մրցակից, նրան անուն պետք չէ, որպեսզի տարբերի նրան գոյություն չունեցող աստվածներից: Աստված, այնուամենայնիվ, համաձայնեց պատասխանել Մովսեսի խնդրանքին, ում սիրում էր և սիրում էր նրան: Այսպիսով, նա իրեն տվեց «YaHWéH» անունը, որը թարգմանվում է «լինել» բայով, որը խոնարհվում է երբայերեն անկատարի երրորդ դեմքով եզակի: Այս «անկատար» ժամանակը նշանակում է մի ձեռքբերում, որը տարածվում է ժամանակի մեջ, հետևաբար, ավելի մեծ ժամանակ, քան մեր ապագան, «որ կա, որը եղել է և որը կլինի» ձևը հիանալի կերպով թարգմանում է այս երբայերեն անկատարության իմաստը: « *Նա, ով եղել է, և ով պետք է գա* » բանաձևը , հետևաբար, իր երբայերեն «YaHWéH» անունը թարգմանելու ձևն է, երբ նա պետք է այն հարմարեցնի արևմտյան լեզուներին կամ որևէ այլ լեզուների, քան երբայերենը: «Եվ որը գալիս է» մասը նշանակում է քրիստոնեական հավատքի վերջին աղվենտիստական փուլը, որը հաստատվել է Աստծո ծրագրում Դան.8:14-ի հրամանագրով 1843 թվականից: Հետևաբար, ընտրված աղվենտիստների մարմնում է եռապատիկ սրբության հռչակումը: Աստծո ավարտված է: Հիսուս Քրիստոսի աստվածությունը հաճախ վիճարկվել է, բայց դա անվիճելի է: Այս մասին Աստվածաշունչն ասում է Եբր.1:8-ում. « *Բայց նա ասաց Որդուն. քո թագավորության գավազանը արդարության գավազան է. « Իսկ Փիլիպպոսին , ով խնդրում է Հիսուսին ցույց տալ իրեն Հորը, Հիսուսը պատասխանում է. **Ով ինձ տեսավ, տեսավ Հորը . ինչպե՞ս ես ասում. «Ցույց տուր մեզ Հորը»:** (Հովհաննես 14:9)»:*

*9-10-11—*հատվածներ . *և խոնարհվեք նրա առջև, ով սպրում է հավիտյանս հավիտենից, և նրանք զգեցին իրենց թագերը գահի առաջ՝ սսելով. քանզի դու ստեղծեցիր բոլոր բաները, և քո կամքով է, որ դրանք գոյություն ունեն և ստեղծվեցին »:*

Գլուխ 4-ն ավարտվում է Արարիչ Աստծուն փառաբանելու տեսարանով: Այս տեսարանը ցույց է տալիս, որ աստվածային պահանջը՝ «*վահեցե՛ք Աստծուց և փառք տվե՛ք նրան ...*», արտահայտված Հայտն. 14:7-ի առաջին հրեշտակի ուղերձում, լավել և լավ հասկացվել է 1843 թվականից ընտրված վերջին ընտրված պաշտոնյաների կողմից. բայց ամենից առաջ՝ ընտրյալների կողմից, ովքեր կենդանի մնացին Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձի ժամանակ. որովհետև միայն նրանց համար է, որ Ապոկալիպսիսի Հայտնությունը պատրաստվել և ամբողջությամբ լուսավորվել է Աստծո կողմից ընտրված ժամանակ՝ սկսած 2018 թվականի գարնանից: Փրկագնվածներն այսպիսով պաշտում և գովաբանում են իրենց ողջ երախտագիտությունը Հիսուս Քրիստոսի հանդեպ, այն ձևը, որով, Ամենակարողն այցելեց նրանց՝ փրկելու մեղքից և մահից՝ իր վարձատրությունից: Անհավատ մարդկությունը հավատում է միայն այն, ինչ տեսնում է, ինչպես Թոմաս առաքյալը, և քանի որ Աստված անտեսանելի է, նա դատապարտված է անտեսելու նրա ծայրահեղ թուլությունը, որը նրան դարձնում է միայն խաղալիք, որը նա շահարկում է իր աստվածային կամքի համաձայն: Նա առնվազն արդարացում ունի, որը չի արդարացնի Աստծուն չճանաչելու արդարացում, որը Սատանան չունի, քանի որ ճանաչելով Աստծուն՝ նա նախընտրեց պայքարի մեջ մտնել նրա դեմ. դա դժվար թե հավատալու է, բայց ճիշտ է, և դա վերաբերում է նաև չար հրեշտակներին, ովքեր հետևել են նրան: Պարադոքսալ կերպով, ազատ ընտրության բազմաթիվ տարբեր և նույնիսկ հակառակ պտուղները վկայում են այն իսկական և ամբողջական ազատության մասին, որը Աստված տվել է իր երկնային և երկրային արարածներին:

Հայտնություն 5. Մարդու Որդի

Երբ նա Հիսուսին ներկայացրեց ամբոխին, Պիղատոսն ասաց. «*Ահա մարդը*»: Աստված ինքը պետք է գար և մարմնի կերպարանք ընդուներ, որպեսզի «*մարդը*» հայտնվեր իր սրտի և իր ցանկության համաձայն: Մահը հարվածել էր մարդկանց առաջին զույգին՝ Աստծո դեմ անհնազանդության մեղքի պատճառով: Որպես իրենց նոր ամոթալի վիճակի նշան՝ Աստված ստիպել էր նրանց բացահայտել իրենց ֆիզիկական մերկությունը, որը միայն արտաքին նշանն էր նրանց ներքին հոգևոր մերկության: Այս սկզբից նրանց փրկագնման առաջին հայտարարությունը արվեց՝ նրանց տալով կենդանիների կաշվից պատրաստված հագուստ: Այսպիսով սպանվեց մարդկության պատմության առաջին կենդանին, սիմվոլիզմի պատճառով

կարելի է կարծել, որ դա երիտասարդ խոյ էր կամ գառ: 4000 տարի անց Աստծո Գառը, ով վերցնում է աշխարհի մեղքերը, եկավ առաջարկելու իր օրինականորեն կատարյալ կյանքը մարդկության մեջ ընտրվածներին փրկագնելու համար: Հետևաբար, Աստծո կողմից մատուցված այս փրկությունը լիովին հիմնված է Հիսուսի մահվան վրա, որը թույլ է տալիս իր ընտրյալներին օգուտ քաղել իր կատարյալ արդարությունից. և մինչև նրա ժամանակ նրա մահը քավում է նրանց մեղքերը, որոնց կամավոր կրողը ինքն իրեն դարձրեց: Այդ ժամանակից ի վեր Հիսուս Քրիստոսը դարձավ միակ անունը, որը կարող է փրկել մեղավորին մեր ողջ աշխարհում, և նրա փրկությունը գործում է Ադամից և Եվայից սկսած:

Մարդ » պատկերի տակ , նվիրված է նրան: Հիսուսը ոչ միայն փրկում է իր ընտրյալներին իր քավիչ մահվան միջոցով, այլ նաև փրկում է նրանց՝ պաշտպանելով նրանց երկրային կյանքի ողջ ընթացքում: Եվ հենց այդ նպատակով է, որ զգուշացնում է նրանց հոգեւոր վտանգների մասին, որոնք սատանան դրել է նրանց ճանապարհին: Նրա տեխնիկան չի փոխվել. ինչպես առաքյալների ժամանակ, Հիսուսը նրանց հետ խոսում է առակներով, որպեսզի աշխարհը լսի, բայց չհասկանա. ինչը չի կարելի ասել նրա ընտրյալ պաշտոնյաների համար, ովքեր առաքյալների նման ուղղակիորեն նրանից են ստանում նրա բացատրությունները: Նրա «Ապոկալիպսիս» հայտնությունը մնում է այս չթարգմանված հունարեն անվան տակ, այս հսկա առակը, որը աշխարհը չպետք է հասկանա: Բայց իր ընտրյալների համար այս մարգարեությունն իսկապես նրա « **Հայտնություն** » է:

Հատված 1. « *Այնուհետև գահին նստածի աջ ձեռքում տեսա մի գիրք՝ գրված ներսից և դրսից՝ կնքված յոթ կնիքներով* »:

Գահի վրա կանգնած է Աստված, և նա իր աջ ձեռքում ունի, հետևաբար նրա օրհնության ներքո մի գիրք գրված « *ներսից և դրսից* »: Այն, ինչ գրված է « *ներսում* », վերծանված ուղերձն է, որը վերապահված է նրա ընտրյալներին, որը մնում է փակ և սխալ ընկալված աշխարհի մարդկանց՝ Աստծո թշնամիների կողմից: « *Դրսում* » գրվածը գաղտնագրված տեքստ է՝ տեսանելի, բայց անհասկանալի մարդկային բազմության համար: Հայտնության գիրքը կնքված է « *յոթ կնիքներով* »: Այս պարզաբանման մեջ Աստված մեզ ասում է, որ միայն « *յոթերորդ կնիքի* » բացումը թույլ կտա դրա ամբողջական բացումը: Քանի դեռ կնիք է մնում այն կնքելու համար, գիրքը չի կարող բացվել: Այսպիսով, գրքի ամբողջ բացումը կախված կլինի « *յոթերորդ կնիքի* » թեմայի համար Աստծո կողմից սահմանված ժամանակից : Այն կնքվի « *կենդանի Աստծո կնիքի* » վերնագրի ներքո Apo.7-ում, որտեղ նշանակելով յոթերորդ օրվա մնացյալ օրը՝ նրա սուրբ շաբաթ օրը, դրա վերականգնումը կկցվի 1843 թվականի ամսաթվին, որը, հետևաբար, կլինի նաև ժամանակը: « *Յոթերորդ կնիքի* » բացումը , որը գրքի մանկավարժության մեջ բերում է « *յոթ փողերի* » թեման, այնքան կարևոր մեզ՝ նրա ընտրյալների համար:

Հատված 2. « *Եվ տեսա մի հզոր հրեշտակ, որը բարձր ձայնով աղաղակում էր. «Ո՛վ է արժանի գիրքը բացելու և դրա կնիքները կոտրելու:»*

Այս տեսարանը փակագծում է մարգարեության մոնտաժում: Նախորդ 4-րդ գլխի համատեքստում դրախտում չէ, որ պետք է բացվի Հայտնության գիրքը: Ընտրյալներին դա պետք է նախքան Հիսուս

Քրիստոսի վերադարձը, մինչդեռ նրանք ենթարկվում են սատանայի որոգայթներին: Չորությունը Աստծո ճամբարում է, և հզոր հրեշտակը ՅԱՀՎԵՀ-ի հրեշտակն է՝ Աստված Միքայելի իր հրեշտակային կերպարանքով: Կնքված գիրքը չափազանց կարևոր և սուրբ է, քանի որ դրա կնիքները կոտրելու և բացելու համար շատ բարձր արժանապատվություն է պահանջվում:

Հատված 3. « *Եվ ոչ ոք երկնքում, ոչ երկրի վրա, ոչ էլ երկրի տակ չէր կարող բացել մագաղաթը և նայել դրան:* »

Ինքը՝ Աստված, գրված գիրքը չի կարող բացել նրա երկնային կամ երկրային արարածներից որևէ մեկը:

Հատված 4. « *Եվ ես շատ լաց եղա, որովհետև ոչ ոք արժանի չգտնվեց բացելու գիրքը կամ նայելու դրան:* »

Չոնը, ինչպես մենք, երկրային արարած է, և նրա արցունքներն արտահայտում են մարդկության սարսափը, որը բախվել է սատանայի ստեղծած թակարդներին: Նա կարծես մեզ ասում է, «առանց հայտնության, ո՞վ կարող է փրկվել»: «. Այսպիսով, այն բացահայտում է դրա բովանդակության անտեղյակության բարձր ողբերգական աստիճանը և դրա ճակատագրական հետևանքը՝ կրկնակի մահ:

Հատված 5. « *Եվ ծերերից մեկն ասաց ինձ. տես Յուդայի ցեղի առիւծը՝ Դավթի արմատը, յաղթեց՝ բացելու մատենան ու նրա յոթ կնիքները:* »

Հիսուսի կողմից երկրից փրկագնված « *ծերունիները* » լավ դիրք ունեն՝ Հիսուս Քրիստոսի անունը բոլոր կենդանի էակներից վեր բարձրացնելու համար: Նրանք ճանաչում են նրա տիրապետությունը, որը նա ինքն է հայտարարել, որ ստացել է Հորից և սելեստիալ էակներից Մատթ. 28:18-ում. « Հիսուսը եկավ և այսպես խոսեց նրանց հետ. Հենց Հիսուսի մեջ իր մարմնավորումը թիրախավորելով Աստված ներշնչեց Հակոբին, ով մարգարեանալով իր որդիների մասին՝ ասաց Հուդայի մասին. « Հուդան երիտասարդ առյուծ է: Դու վերադարձել ես կոտորածից, որդի՛ս: Ծնկները ծաղում է, առյուծի պես պատկում է, Առյուծի պես՝ ո՞վ կատիպի նրան բարձրանալ: Գավազանը չի հեռանա Հուդայից, ոչ էլ գերիշխանության գավազանը նրա ոտքերի միջից, մինչև որ գա Սելուլը, և ժողովուրդները հնազանդվեն նրան: Նա կսպում է իր էշը որթատունկին, և իր էշի քուռակը լավագույն որթատունկից. Նա իր հագուստը լվանում է գինով, իսկ թիկնոցը՝ խաղողի արյունով: Նրա աչքերը կարմիր են գինուց, իսկ առամները սպիտակ են կայծից (Ծննդ. 49:8-12): Խոսողի արյունը կլինի « *հունձի* » թեման , որը հայտարարված է Հայտն. 14:17-ից 20-ում, որը նույնպես մարգարեացված է Եսայիա 63-ում: « *Դավթի արմատի* » մասին կարդում ենք Ես.11.1-5-ում « *Այնուհետև Հեսեթի բնից նյուդ դուրս կգա, և նրա արմատներից մի ծիլ կծնվի: Տիրոջ Հոգին կհանգչի նրա վրա՝ իմաստության և հանճարի Հոգին, խորհրդի և գործության Հոգին, գիտության հոգին և Տիրոջ երկյուղը: Նա կշնչի Տիրոջ երկյուղը. Արտաքինով չի դատի, ասեկոսեններով չի որոշի: Բայց նա արդարությամբ կդատի աղքատներին, և երկրի աղքատներին արդարությամբ կդատի. Նա իր խոսքով կհարվածի երկրին, ինչպես գավազանով, և իր շուրթերի շնչով կսպանի ամբարիշտներին: Արդարությունը կլինի նրա կողքերի գոտին, և հավատարմությունը՝ նրա մեջքի գոտին »: Մեղքի և մահվան նկատմամբ Հիսուսի հաղթանակը, նրա աշխատավարձը, նրան տալիս են Հայտնության գիրքը բացելու օրինական և օրինական իրավունք,*

որպեսզի իր ընտրյալները զգուշացվեն և պաշտպանվեն մահացու կրոնական ծուղակներից, որոնք նա լարում է սատանայի կողմից, որպեսզի անհավատներին հրապուրելու համար: Ուստի գիրքը լիովին բաց կլինի այն ժամանակ, երբ ուժի մեջ կմտնի Դանիել 8:14-ի հրամանագիրը, այսինքն՝ 1843 թվականի զարնան առաջին օրը. նույնիսկ եթե դրա անկատար ըմբռնումը ժամանակի ընթացքում վերանայում կպահանջի, մինչև 2018թ.

Հատված 6. « *Եվ ես տեսա գահի և չորս կենդանի արարածների մեջտեղում և երեցների մեջ մի գառ, որը մորթված լինելը այնտեղ. Նա ուներ յոթ եղջյուր և յոթ աչք, որոնք Աստծո յոթ հոգիներն են, որոնք ուղարկվել են ամբողջ երկրով մեկ: »*

գառան ներկայությունը « *գահի մեջտեղում* », քանի որ նա Աստված է իր բազմաձև սրբագործմամբ, լինելով միանգամից՝ եզակի արարիչ Աստված, Միքայել հրեշտակապետը, Հիսուս Քրիստոսը՝ Աստծո Գառը և Սուրբը: Հոգի կամ « *Աստծո յոթ հոգիներ ուղարկված ամբողջ երկիր* »: Նրա « *յոթ եղջյուրները* » խորհրդանշում են նրա գործության սրբացումը և նրա « *յոթ աչքերը* »՝ նրա հայացքի սրբացումը, որը խորությամբ զննում է իր արարածների մտքերն ու գործողությունները:

Հատված 7. « *Եկավ և գահի վրա նստողի աջ ձեռքից վերցրեց գիրքը. »*

Այս տեսարանը ցույց է տալիս Հայտն. 1:1-ի խոսքերը. « *Հիսուս Քրիստոսի հայտնությունը, որը Աստված տվեց նրան, որպեսզի ցույց տա իր ծառաներին, թե ինչ պետք է լինի շուտով, և որը նա հայտնի դարձրեց՝ ուղարկելով իր հրեշտակին իր ծառա Հովհաննեսին* »: Այս ուղերձը նպատակ ունի մեզ ասելու, որ **Հայտնության** բովանդակությունը անսահմանափակ է լինելու, քանի որ այն տրված է Աստծո, Հոր, անձամբ. և սա՝ նրա վրա դնելով իր ողջ օրհնությունը՝ մատնանշված իր « *աջ ձեռքով* »:

Հատված 8. « *Երբ նա վերցրեց մագաղաթը, չորս կենդանի էակները և քսանչորս երեցներն ընկան Գառան առջև, որոնցից յուրաքանչյուրը ունեին տավիղ և խունկի ոսկե սրվակներ, որոնք սրբերի աղոթքներն են: »*

Եկեք այս համարից պահենք այս խորհրդանշական բանալին՝ « *ոսկե բաժակներ՝ լցված օծանելիքներով, որոնք սրբերի աղոթքներն են* »: Բոլոր երկնային և երկրային արարածները, որոնք ընտրվել են իրենց հավատարմությամբ, խոնարհվում են « *գառի* » առաջ՝ Հիսուս Քրիստոսին երկրպագելու համար: « *Քնարները* » խորհրդանշում են հավաքական գովասանքի և երկրպագության համընդհանուր ներդաշնակությունը :

Հատված 9. « *Եվ նրանք երգեցին մի նոր երգ՝ ասելով. Որովհետև դու սպանվեցիր և քո արյամբ Աստծու համար փրկեցիր մարդկանց ամեն գեղից, լեզվից, ժողովրդից և ազգից. »*

Այս « *նոր երգը* » նշում է մեղքից ազատվելը և ապստամբություն հրահրողների անհետացումը ժամանակավորապես: Որովհետև նրանք ընդմիջտ կվերանան վերջին դատաստանից հետո: Հիսուս Քրիստոսի փրկագնվածները գալիս են բոլոր ծագումներից, բոլոր գույներից և մարդկային գեղերից, « *ամեն գեղից, լեզվից, ժողովրդից և ազգից* ». որն ապացուցում է , որ **փրկության նախագիծը առաջարկվում է միայն Հիսուս Քրիստոսի անունով**, համաձայն այն բանի, ինչ Act.4:11-12 հայտարարում է. *. Ուրիշի մեջ փրկություն չկա. որովհետև երկնքի տակ մարդկանց տրված ուրիշ անուն չկա, որով մենք պետք է փրկվենք*: «. Հետևաբար, մնացած **բոլոր**

կրոնները անօրինական և դիվային պատրանքային խաբեություններ են: Ի տարբերություն կեղծ կրոնների, ճշմարիտ քրիստոնեական հավատքը կազմակերպված է Աստծո կողմից տրամաբանորեն համահունչ ձևով: Գրված է, որ Աստված ոչ մեկի համար օտար չէ. նրա պահանջները նույնն են իր բոլոր արարածների համար, և նրա առաջարկած փրկությունն ուներ մի գին, որը նա ինքն էր եկել վճարելու: Տառապելով այս փրկագնման համար, նա միայն կփրկի այն մարդկանց, ում նա դատում է, որ արժանի են օգուտ քաղելու իր նահատակությունից:

Հատված 10. « *Դու նրանց դարձրեցիր թագավորություն և քահանաներ մեր Աստծո համար, և նրանք կթագավորեն երկրի վրա* »:

Հիսուսի քարոզած երկնքի արքայությունը ձևավորվել է: Ստանալով « *իրավունք դատավոր* », ընտրյալները համեմատվում են թագավորների հետ՝ ըստ Հայտն.20:4: Իրենց հին ուխտի գործունեության ընթացքում « *քահանաները* » մեղքի համար խորհրդանշական կենդանիների գոհեր էին մատուցում: Երկնային դատաստանի « *հազար տարվա* » ընթացքում ընտրյալները նույնպես իրենց դատաստանի միջոցով կնախապատրաստեն մեծ համընդհանուր զոհաբերության վերջին գոհերին, որը մի քայլով կոչնչացնի բոլոր ընկած երկնային և երկրային արարածներին: « *Երկրորդ մահվան կրակի լճի* » կրակը նրանց կվերացնի դատաստանի օրը: Միայն այս կործանումից հետո է, որ Աստծո կողմից վերածնված նորոգված երկիրը կընդունի փրկագնված ընտրյալներին: Միայն այն ժամանակ է, որ Հիսուս Քրիստոսի՝ *թագավորների Թագավորի և Հայտն . 19:16-ի տերերի Տիրոջ* հետ « *նրանք կթագավորեն երկրի վրա* »:

- ընդ հատված .

Այս համարը մեզ, համախմբված, ներկայացնում է երկրային հոգեւոր մարտերի ականատես հանդիսատեսի երեք խմբերը. Հոգին այս անգամ հստակորեն նշում է հրեշտակներին որպես հատուկ խմբի, որոնց թիվը շատ մեծ է . Տիրոջ հրեշտակները ներկայումս մերձավոր մարտիկներ են, որոնք ծառայության մեջ են գտնվում իր փրկագնված, իր երկրային ընտրյալներին, որոնց նրանք պահպանում են, պաշտպանում և հրահանգում են նրա անունով: Առաջին գծում Աստծո այս առաջին վկաները արձանագրում են երկրի վրա կյանքի անհատական և հավաքական պատմությունը:

Հատված 12. « *Նրանք քարձր ձայնով ասացին. «Մորթված Գառը արժանի է ստանալու գորություն և հարստություն, և իմաստություն, և ուժ, և պատիվ, և փառք և գովաբանություն»:* »

Հրեշտակները օգնեցին երկրի վրա իրենց առաջնորդ Միքայելի ծառայությանը, ով զրկեց իրեն իր բոլոր աստվածային գորություններից՝ դառնալու կատարյալ Մարդը, ով իրեն մատուցեց իր ծառայության ավարտին որպես կամավոր զոհ, որպեսզի քավի իր ընտրյալների մեղքերը պաշտոնյաները: Իր շնորհի առաջարկի վերջում ընտրյալը հարություն առավ և մտավ խոստացված հավերժություն, հրեշտակները վերականգնեցին Աստծո աստվածային Քրիստոսին այն բոլոր հատկանիշները, որոնք նա ուներ Միքայելում. « *գորություն, հարստություն, իմաստություն, ուժ, պատիվ, փառք , և գովասանք:* »

Հատված 13. « *Եվ ամեն արարած, որ երկնքում է, և երկրի վրա, և երկրի տակ, և ծովում, և այն ամենին, ինչ կա նրանց մեջ, լսեցի, որ ասում էին. փառք, պատիվ, փառք և ուժ, հավիտյանս հավիտենից: »*

Աստծո արարածները միաձայն են: Նրանք բոլորն էլ սիրում էին նրա սիրո դրսևորումը, որը դրսևորվում էր Հիսուս Քրիստոսում իր անձի պարզևով: Աստծո կողմից նախագծված նախագիծը փառահեղ հաջողություն է: Նրա սիրող էակների ընտրությունը կատարված է: Այս համարը ստանում է առաջին հրեշտակի ուղերձի ձևը Հայտն. 14:7-ից. « *Նա ասաց բարձր ձայնով. և խոնարհվեք նրա առաջ, ով ստեղծեց երկինքն ու երկիրը և ծովը և ջրերի աղբյուրները* »: 1843 թվականից ի վեր կատարված վերջին ընտրությունը հիմնված է այս հատվածի ըմբռնման վրա: Եվ ընտրյալները լսեցին և արձագանքեցին՝ վերականգնելով քրիստոնեական հավատքի մեջ Հիսուսի առաքյալների և աշակերտների կողմից յոթերորդ օրվա հանգստի պրակտիկան մինչև այն լքելը 321 թվականի մարտի 7-ից: Արարիչ Աստված հարգանքով պատվեց չորրորդ պատվիրանին, որն է՝ իր սրտին մոտ: Արդյունքը սելեստիալ փառքի տեսարան է, որտեղ նրա բոլոր արարածները, հետևելով Հայտն . 14:7-ի առաջին հրեշտակի պատգամին, ասում են. , *փառք և ուժ, հավիտյանս հավիտենից*: « *Նկատի ունեցեք, որ բառերը հակառակը կրկնում են նախորդ 13 հատվածում հրեշտակների կողմից բերված խոսքերը: Իր հարությունից ի վեր Հիսուսը վերականգնեց իր երկնային կյանքը՝ իր աստվածային «գորությունը, հարստությունը և իմաստությունը* »: Երկրի վրա նրա վերջին թշնամիները մերժեցին նրան « *գովասանքը, պատիվը, փառքը և ուժը* », որոնք նրան էին պատկանում որպես Արարիչ Աստծուն: Կոչ անելով « *իր ուժին* », նա ի վերջո հաղթեց բոլորին և ջախջախեց նրանց իր ոտքերի տակ: Նաև, սիրով և երախտագիտությամբ լցված, նրա սուրբ և մաքուր արարածները միասին օրինական կերպով վերականգնում են նրան փառքի հպատակները:

Հատված 14. « *Չորս կենդանի արարածներն ասացին. Եվ ձերերը առաջ եկան և խոնարհվեցին* »:

Մաքուր աշխարհների բնակիչները հավանություն են տալիս այս փոխհատուցմանը, ասելով. Ճիշտ է! Եվ վեհ սիրով փրկագնված երկրային ընտրյալները խոնարհվում են իրենց Ամենակարող Արարիչ Աստծո առաջ, ով եկավ մարմնավորվելու Հիսուս Քրիստոսում:

Հայտնություն 6. Դերասաններ, աստվածային պատիժներ և քրիստոնեական դարաշրջանի ժամանակների նշաններ

Ես հիշում եմ Հայտն. 5-ում տրված դասը. գիրքը կարող է բացվել միայն այն ժամանակ, երբ հանվի « *յոթերորդ կնիքը* »: Այս բացումը կատարելու համար Քրիստոսի ընտրյալը պետք է **բազարձակապես** հաստատի յոթերորդ օրվա շաբաթ օրը. և այս հոգևոր ընտրությունը որակավորում է նրան՝ ստանալու Աստծուց, ով հավանում է իրեն, նրա իմաստությունը և նրա հոգևոր ու մարգարեական խորաթափանցությունը: Այսպիսով, առանց տեքստի կողմից այն հստակեցնելու, ընտրյալը նույնականացնելու է Հայտն.7:2-ում նշված « *Աստծո կնիքը* »՝ « *յոթերորդ կնիքի* » հետ, որը դեռևս փակում է Հայտնության գիրքը, և նա կապելու է նրանց: Երկու « *կնիք* », յոթերորդ օրը սրբագործված Աստծո կողմից հանգստի ժամանակ: Հավատքը տարբերում է լույսն ու խավարը: Այսպիսով, յուրաքանչյուրի համար, ով չի հավանություն տալիս սրբացված շաբաթ օրը, մարգարեությունը կմնա փակ, հերմետիկ գիրք: Նա կարող է լավ ճանաչել որոշ ակնհայտ առարկաներ, բայց նա չի հասկանա կենսական և կտրուկ հայտնությունները, որոնք տարբերություն են դնում կյանքի և մահվան միջև: « *Յոթերորդ կնիքի* » կարևորությունը կհայտնվի Հայտն. 8:1-2-ում, որտեղ Հոգին նրան տալիս է « *յոթ փողերի* » թեման բացելու դերը : Այժմ հենց այս « *յոթ փողերի* » ուղերձներում է , որ Աստծո նախագիծը պարզ կդառնա: Որովհետև Հայտն. 8-ի և 9 - *ի փողերի* թեման գալիս է, գուգահեռաբար, լրացնելու Հայտն . և Հայտն. 6-ի և 7-ի « *կնիքները* »: Աստվածային ռազմավարությունը նույնն է, ինչ նա օգտագործել է Դանիելին տրված իր մարգարեական հայտնությունը կառուցելու համար: Որակավորվելով այս պաշտոնի համար՝ ընդունելով իմ կողմից սրբացված շաբաթ օրը և իր ինքնիշխան ընտրությամբ՝ Հոգին բացեց իր Հայտնությունների գիրքն ինձ՝ բացելով « *յոթերորդ կնիքը* »: Այժմ բացահայտենք նրա « *կնիքների* » ինքնությունը:

Հատված 1. « *Ես նայեցի, երբ Գառը բացեց յոթ կնիքներից մեկը, և ես լսեցի չորս կենդանի արարածներից մեկին, որ որոտի ձայնով ասում էր. »*

Այս առաջին « *կենդանի էակը* » նշանակում է Հայտն.4.7-ի « *առյուծի* » թագավորությունն ու ուժը , համաձայն Դատ.14.18: Որոտի այս ձայնը աստվածային է և *գալիս է Աստծո գահից* Հայտն.4.5-ում: Ուստի Ամենակարող Աստվածն է, ով խոսում է: Յուրաքանչյուր « *կնիքի* » բացումը

Աստծո կողմից ինձ ուղղված հրավեր է՝ տեսնելու և հասկանալու տեսիլքի ուղերձը: Հիսուսն արդեն ասել էր Փիլիպպոսին. « Արի և տե՛ս »՝ քաջալերելու նրան հետևել իրեն:

Հատված 2. « Նայեցի, և տեսա մի սպիտակ ձի երևաց. Նա, ով հեծնում էր այն, աղեղ ուներ. նրան թագ տրվեց, և նա հաղթական ճանապարհ ընկավ և նվաճեց »:

Սպիտակը ցույց է տալիս նրա կատարյալ մաքրությունը . ձին այն ընտրյալ ժողովրդի պատկերն է , որին նա առաջնորդում և ուսուցանում է ըստ Հակոբոս 3.3-ի . նրա « աղեղը » խորհրդանշում է իր աստվածային խոսքի նետերը. նրա « սպակը » « կրանքի պատկն » է, որը ձեռք է բերվել իր կողմից կամովին ընդունված նահատակությամբ. նրա հաղթանակը վճռական էր այն պահից, երբ նա ստեղծեց առաջին vis-à-vis. անկասկած, այս նկարագրությունը Ամենակարող Աստծո Հիսուս Քրիստոսինն է: Նրա վերջնական հաղթանակը հաստատ է, քանի որ նա արդեն Գողգոթայում հաղթել է սատանային, մեղքին և մահին: Չաբարիա 10:3-4-ը հաստատում է այս պատկերները՝ ասելով. « Իմ բարկությունը բողբոջվել է հովիվների վրա, և ես կպատժեմ այծերին. որովհետև Չորքերի Տեր Եհովան այցելում է իր հոտը՝ Հուդայի տունը, և նրանց կդարձնի իր փառքի ձին պատերազմի ժամանակ. նրանից կգա անկյունը, նրանից՝ մեխը, նրանից՝ պատերազմի աղեղը . նրանից կգան բոլոր առաջնորդները միասին: » Աստվածային Քրիստոսի հաղթանակը հռչակվեց մեր շաբաթների « **յոթերորդ օրվա սրբագործմամբ** »՝ աշխարհի արարումից ի վեր. Շաբաթը, մարգարեանալով « **յոթերորդ** » հազարամյակի մնացած մասը, որը կոչվում է « **հազար տարի** » Հայտն. Շաբաթի հաստատումը երկրային աշխարհի հիմնադրումից ի վեր հաստատում է այս արտահայտությունը. « **սկսվել է որպես հաղթող** »: Շաբաթը մեղքի և սատանայի դեմ այս աստվածային և մարդկային հաղթանակի մարգարեական ավետաբեր նշանն է և, որպես այդպիսին, դրա վրա է, որ Աստված հիմնում է « **սրբացման** » իր ամբողջ ծրագիրը, ինչպես իրեն է պատկանում, և որ նա հափշտակում է սատանային:

Հատված 3. « Երբ նա բացեց երկրորդ կնիքը, ես լսեցի երկրորդ կենդանի արարածին, որն ասում էր .

« Երկրորդ կենդանի արարածը » վերաբերում է Հայտն.4.7-ի գոհարերությունների « **հորթին** »: **Չոհարերության ոգին կենդանացրեց Հիսուս Քրիստոսին և** նրա ճշմարիտ աշակերտներին , որոնց նա հայտարարեց.

Հատված 4. « Եվ մի այլ ձի դուրս եկավ կարմիր. Նա, ով նստում էր նրա վրա, իշխանություն ստացավ երկրից խաղաղություն վերցնելու, որպեսզի մարդիկ սպանեն միմյանց կոկորդը. և մեծ սուր տրվեց նրան »:

« Կարմիրը » կամ « **կրակոտ կարմիրը** » նշանակում է գլխավոր կործանիչի կողմից խրախուսված մեղքը, որը Սատանան է, Հայտն . « **Կրակը** » լինելով ոչնչացման միջոց և խորհրդանիշ: Նա նաև ղեկավարում է իր չար ճամբարը, որը կազմված է վատ ընկած հրեշտակներից և գայթակղված ու շահարկված երկրային ուժերից: Նա միայն մի արարած է, որը « **ստանում է** » Աստծուց « **երկրից խաղաղություն վերցնելու գորություն, որպեսզի մարդիկ կարողանան սպանել միմյանց** »: Այս արարքը վերագրվելու է Հռոմին, « **պոռնիկ Մեծ Բարեղոնին** » Հայտն. 18:24-ում. « և որովհետև նրա մեջ գտնվեց մարգարեների և սրբերի արյունը և **բոլոր նրանց, ովքեր սպանվել էին** երկրի

վրա »: Հետևաբար, բացահայտվում է հավատարիմ քրիստոնյաների « կործանիչը », *ինչպես նաև նրա գոհերը*: « Մուրր », որը նա ստանում է , նշանակում է Եզեկի 14:21-22-ում նշված չորս սարսափելի աստվածային պատիժներից առաջինը. « **Այո** , այսպես է ասում Տերը, Եհովան. *վայրի գազաններ և ժանտախտ, մարդկանց ու գազաններին ոչնչացնելու համար, այնուամենայնիվ, կմնա մնացորդ, որը կփախչի, ով դուրս կգա դրանից, որդիներ և աղջիկներ ...*»:

Հատված 5. « *Երբ նա բացեց երրորդ կնիքը, ես լսեցի երրորդ կենդանի արարածին, որն ասում էր. Նայեցի, և ահա մի սև ձի հայտնվեց: Նա, ով բռնում էր դրան, ձեռքին կշեռք էր պահում* »:

« *Երրորդ կենդանի արարածը* » « *մարդն* » է, որը ստեղծվել է Հայտն.4:7-ի Աստծո պատկերով: Այս կերպարը հորինված է, բայց նա կազմում է երկրորդ աստվածային պատիժը մեղքի համար՝ համաձայն Եզեկ.14:20: Գործելով տղամարդկանց սննդակարգի դեմ՝ այս անգամ խոսքը *սովի մասին է* : Մեր ժամանակաշրջանում դա կպարտադրվի թե՛ բառացի, թե՛ հոգեպես: Երկու կիրառություններում էլ այն կրում է մահկանացու հետևանքներ, բայց աստվածային լույսից զրկվելու իր հոգևոր իմաստով, դրա ուղղակի հետևանքն ընկածներին վերապահված « *երկրորդ մահվան* » մահն է՝ վերջին դատաստանի ժամանակ: Այս երրորդ ձիավորի ուղերձն ամփոփված է հետևյալ կերպ. քանի որ մարդն այլևս Աստծո պատկերով չէ, այլ կենդանիների պատկերով, ես նրան զրկում եմ նրանից, ինչը նրան կյանք է տալիս՝ մարմնական սնունդից և հոգևոր սնուցումից: Կշեռքը արդարության խորհրդանիշն է, այստեղ՝ Աստծո, ով դատում է քրիստոնյաների հավատքի գործերը:

Հատված 6. « *Եվ չորս կենդանի արարածների մեջ մի ձայն լսեցի, որ ասում էր. բայց յուրին ու գինուն մի վնասիր* »:

Այս ձայնը Քրիստոսի ձայնն է, որն արհամարհված և հիասթափված է կեղծ հավատացյալների անհավատարմությունից: Նույն գնով մենք տեսնում ենք ցորենի ավելի փոքր քանակությունն, քան գարու : Գարու այս առատաձեռն առաջարկի հետևում թաքնված է շատ բարձր հոգևոր մակարդակի ուղերձ: Իրոք, Թվ 5:15-ում օրենքը ներկայացնում է « *գարու* » *առաջարկ՝ յուծելու* ամուսնու կողմից կնոջ հանդեպ ունեցած *խանդի* խնդիրը : Այսպիսով, մանրամասն կարդացեք այս ընթացակարգը, որը նկարագրված է 12-ից 31 հատվածներում, եթե ցանկանում եք հասկանալ: Դրա լույսի ներքո ես հասկացա, որ Աստված ինքը՝ Համագումարի Հիսուս Քրիստոսի Փեսան , *նրա հարսնացուն* , այստեղ բողոք է ներկայացնում « *խանդի կասկածանքով* ». ինչը կհաստատվի « *դատը ջրերի* » հիշատակմամբ, որը բերված է « *երրորդ փողում* » Հայտ.8.11-ում: Թիվ 5-ի ընթացակարգում կինը պետք է խմի փոշոտ ջուր, առանց հետևանքների, եթե անմեղ է, բայց դառնանալով, եթե մեղավոր է, նա կհարվածի անեծքով: Կնոջ *դավանանությունը դատասպարտվել է Հայտն. 2:12 (դիմակալորված* ^{Պերգամոն} . անօրինական ամուսնություն անունով) և Հայտ. 2:22, և այդպիսով այն կրկին կհաստատվի *3-րդ կնիքի* և *3-րդ փողի միջև հաստատված կասյով* : / Արդեն Դանիելում նույն մոտեցումը ստիպեց Դանիել 8-ին «*հաստատել*» Դանի « *փոքր եղջյուրի* » հռոմեական ինքնությունը:7, որը ներկայացվում է որպես «վարկած»: Դանիել 2-ի, 7-ի և 8-ի այս զուգահեռականությունը այն նորությունն էր, որը թույլ տվեց ինձ

ապացուցել հռոմեական նույնականացումը. սա առաջին անգամ է աղվենտիզմի գոյությունից ի վեր: Այստեղ, Հայտնությունում, ամեն ինչ նույն կերպ է թվում: Ես ցույց եմ տալիս զուգահեռ քրիստոնեական դարաշրջանի ակնարկը երեք հիմնական թեմաների՝ տառերի, կնիքների և փողերի: Իսկ Հայտնությունում «*շեփորների*» թեման կատարում է նույն դերը, ինչ Դանիել 8-ը Դանիել գրքի համար: Այս երկու տարրերը վկայում են, առանց որոնց մարգարեությունը միայն կառաջարկի «*կասկածը*», որը ես անվանեցի «վարկած» Դանիելի ուսումնասիրության մեջ: Այսպիսով, այս խոսքերը՝ «*խանդի կասկածանքը*», բացահայտված Թվ.5:14-ում, վերաբերում են Աստծուն և ժողովին՝ Հայտն.1-ից մինչև Հայտն.6: այնուհետև գրքի բացմամբ, որը հնարավոր է դարձել «յոթերորդ կնիքի» նույնականացման շնորհիվ *յոթերորդ օրվա Շաբաթի* հետ, Հայտն . 10–22 գլուխները, որոնք հաջորդում են դրան: Այսպիսով, Հոգին 7-րդ գլխում տալիս է մաքսակետի դերը, որտեղ մուտք գործելու թույլտվություն պետք է ստանա: Հայտնության դեպքում այդ իշխանությունը Հիսուս Քրիստոսն է՝ Ամենակարող Աստվածը և Մուրբ Հոգին Ինքը: Մուտքի դուռը բաց է նրա համար, ասում է նա, ով «*լուսն է իմ ձայնը*», *ով բացում է ինձ, երբ ես թակում եմ իր դուռը* (սրտի դուռը), *և ով ինձ հետ է ընթրում, իսկ ես՝ նրա հետ*», ըստ Ապոյի: .3:20. «*Գինին և յուղը*» Հիսուս Քրիստոսի թափած արյան և Աստծո Հոգու համապատասխան խորհրդանիշներն են: Բացի այդ, նրանք երկուսն էլ օգտագործվում են վերքերը բուժելու համար: «*Մի վնասիր նրանց*» տրված հրահանգը նշանակում է, որ Աստված պատժում է, բայց Նա դեռ անում է դա Իր ողորմության խառնուրդով: Դա տեղի չի ունենա վերջին երկրային օրերի նրա «*բարկության*» «*յոթ վերջին պատուհասների*» *դեպքում՝ համաձայն Հայտն. 16:1 և 14:10:*

Հատված 7. «*Երբ նա բացեց չորրորդ կնիքը, ես լսեցի չորրորդ կենդանի արարածի ձայնը, որն ասում էր.*»

«*Չորրորդ կենդանի էակը*» բարձրագույն երկնային բարձրության «*արծիվն*» է: Նա հայտարարում է Աստծո չորրորդ պատժի հայտնվելը՝ մահկանացու կյանքը:

Հատված 8. «*Նայեցի, և տեսա մի գունատ ձի երևաց. Նրան հեծնողը կոչվում էր Մահ, և Հաղեան ուղեկցում էր նրան: Նրանց իշխանություն տրվեց երկրի մեկ քառորդի վրա՝ մարդկանց ոչնչացնելու սրով, սովով, մահով և երկրի գազաններով*»:

Հայտարարությունը հաստատված է, դա իսկապես «*մահ*» է, բայց իր մահկանացուության իմաստով, որը նշանակվում է անկապ պատիժներով: Մահն անդրադառնում է ողջ մարդկության վրա սկզբնական մեղքից ի վեր, բայց այստեղ միայն «*երկրի մեկ քառորդն*» է հարվածում դրան՝ «*սրով, սովով, մահացությամբ*»՝ պայմանավորված համաճարակային հիվանդություններով և «*վայրի գազաններով*» և՛ կենդանիների, և՛ մարդկանց: Այս «*երկրագնդի քառորդը*» ուղղված է անհավատարիմ քրիստոնյա Եվրոպային և հզոր ազգերին, որոնք դուրս կգան դրանից մոտ 16-րդ ^{դարում}՝ ամերիկյան երկու մայրցամաքները և Ավստրալիան:

Հատված 9. «*Երբ նա բացեց հինգերորդ կնիքը, ես գոհաստեղանի տակ տեսա նրանց հոգիները, ովքեր սպանվել էին Աստծո խոսքի և այն վկայության համար, որ նրանք տվել էին*»:

Մրանք կեղծ քրիստոնեական հավատքի անվան տակ կատարված «գազանային» գործողությունների զոհերն են: Դա ուսուցանվում է Հռոմի պապական կաթոլիկ ռեժիմի կողմից, որն արդեն խորհրդանշված է Հայտ. 2:20-ում, *Հեզաբելի կնոջ կողմից*, որին Հոգին վերագրում է իր ծառաներին կամ բառացիորեն «*իր ստրուկներին*» ուսուցանելու գործողությունը: Դրանք տեղադրված են «*տակ զոհասեղանը*», հետևաբար՝ Քրիստոսի խաչի հովանու ներքո, որը թույլ է տալիս նրանց օգուտ քաղել նրա «*հավիտենական արդարությունից*» (տես Դան.9.24): Ինչպես ցույց կտա Հայտն.13.10-ը, ընտրյալները նահատակ զոհեր են և երբեք դահիճներ, ոչ էլ մարդասպաններ: Ընտրյալները, որոնք վերաբերում են այս հաստատվածին, ճանաչված Հիսուսի կողմից, ընդօրինակեցին նրան նույնիսկ մահվան ժամանակ՝ որպես *նահատակներ*. որովհետև ճշմարիտ հավատքը ակտիվ է, երբեք մի պարզ կեղծ հուսադրող պիտակ: Նրանց «*վկայությունը*» բաղկացած էր հենց այն բանից, որ նրանք հանձնեցին իրենց կյանքը հանուն Աստծո փառքի:

Հատված 10. «*Նրանք բարձր ձայնով աղաղակեցին՝ ասելով. «Մինչև ե՞րբ, ով սուրբ և ճշմարիտ Վարդապետ, ուշացնես դատել և վրեժ լուծել մեր արյան վրա, ովքեր սպրում են երկրի վրա:»*

Թող այս պատկերը չխաբի ձեզ, որովհետև միայն նրանց արյունն է, որ թափվել է երկրի վրա, որը վրեժ է կանչում Աստծո ականջին, ինչպես որ Աբելի արյունը սպանվեց իր եղբայր Կայենի կողմից՝ համաձայն Ծննդ. 4:10. «*Եվ Աստված ասաց. Ի՞նչ ես արել: Բո եղբոր արյան ձայնը երկրից ինձ է կանչում.*». Մահացածների իրական վիճակը բացահայտված է Ժող.9.5-6-10-ում: Բացի Ենովքից, Մովսեսից, Եղիայից և սուրբերից, ովքեր հարություն են առել Հիսուս Զրիստոսի մահվան ժամանակ, մյուսները «այլևս չեն մասնակցում արևի տակ կատարվող ամեն ինչին, որովհետև նրանց միտքն ու հիշողությունը կորչել են»: «*Դժոխքում ո՛չ իմաստություն կա, ո՛չ հասկացողություն, ո՛չ գիտելիք: որովհետև նրանց հիշատակը մոռացված է*»: Մրանք են **Աստծո կողմից ներշնչված չափանիշները մահվան վերաբերյալ**: Կեղծ հավատացյալները հույն փիլիսոփա Պլատոնի հեթանոսությունից ժառանգած կեղծ վարդապետությունների զոհերն են, ում մահվան մասին կարծիքը տեղ չունի ճշմարտության Աստծուն հավատարիմ քրիստոնյաների մեջ: Եկեք Պլատոնին վերադարձնենք այն, ինչ իրեն է պատկանում, և Աստծուն այն, ինչ իրեն է պատկանում՝ ամեն ինչի մասին ճշմարտությունը, և եկեք տրամաբանենք, որովհետև մահը կյանքի բացարձակ հակառակն է, և ոչ թե գոյության նոր ձև:

Հատված 11. «*Սպիտակ պատմունճան տրվեց նրանցից յուրաքանչյուրին. և նրանց ասվեց, որ դեռ որոշ ժամանակ հանգիստ մնան, մինչև լրացվի իրենց ծառայակիցների և նրանց եղբայրների թիվը, ովքեր պետք է մահապատժի ենթարկվեին նրանց նման:*

«*Սպիտակ պատմունճանը*» նահատակների մաքրության խորհրդանիշն է, որը Հիսուսն առաջին անգամ հազավ Հայտն. 1.13-ում: «*Սպիտակ խալաթը*» նրա վերագրված արդարության պատկերն է կրոնական հավաճանքների ժամանակ: Նահատակների ժամանակները գնում են Հիսուսի ժամանակներից մինչև 1798 թվականը: Այս շրջանի վերջում, ըստ Հայտն. 11:7, «*գազանը, որը բարձրանում է անդունդից*», ֆրանսիական

հեղափոխության և նրա սարսափների խորհրդանիշը, այթեխստները 1793 թ. 1794 թ. վերջ կղնի միապետության և կաթոլիկ պապության կողմից կազմակերպված հալածանքներին, որոնք իրենց անվանել են որպես « *գազան, որը բարձրանում է ծովից* » Apo.13:1-ում: Հեղափոխական ջարդից հետո քրիստոնեական աշխարհում կհաստատվի կրոնական խաղաղություն: Կրկին կարդում ենք. « *Եվ նրանց ասվեց, որ դեռ մի որոշ ժամանակ էլ անշարժ մնան, մինչև որ լրանա իրենց ծառայակիցների և իրենց եղբայրների թիվը, ուրբեր պետք է մահապատժի ենթարկվեին նրանց նման* »: Մնացած մահացածները Քրիստոսում կշարունակվեն մինչև նրա վերջին փառավոր վերադարձը: Ենթադրելով, որ այս « *հինգերորդ կնիքի* » ուղերձը հասցեագրված է « *Թյատիրայի* » դարաշրջանի կաթոլիկ պապական ինկվիզիցիայի կողմից հալածվող բողոքականներին, ընտրվածների սպանության ժամանակը կդադարի Ֆրանսիայի հեղափոխական գործողության պատճառով, որը շուտով, 1789 թ. 1798, ոչնչացնելով պապականության և ֆրանսիական միապետության կոալիցիայի ագրեսիվ ուժը: « *Վեցերորդ կնիքը* », որը կբացվի, հետևաբար կվերաբերի այս ֆրանսիական հեղափոխական վարչակարգին, որը Հայտն. 2:22 և 7:14 համարում են « *մեծ նեղություն* »: Նրան բնորոշ վարդապետական անկատարության մեջ բողոքական հավատքը նույնպես կդառնա այթեխսական հեղափոխական ռեժիմի անհանդուրժողականության զոհը: Նրա արարքով է, որ կհասնի մահապատժի ենթարկվածների թիվը:

Հատված 12. « *Ես նայեցի, երբ նա բացեց վեցերորդ կնիքը. և մեծ երկրաշարժ եղավ, արևը քուրձի պես սևացավ, ամբողջ լուսինը դարձավ աղյան պես* »:

« *Երկրաշարժը* », որը տրված է որպես « *6-րդ կնիքի* » ժամանակի նշան, թույլ է տալիս գործողությունը տեղադրել ^{1755 թվականի նոյեմբերի 1-ի շաբաթ օրը}, առավոտյան ժամը 10-ի սահմաններում: Նրա աշխարհագրական կենտրոնը եղել է բարձր կաթոլիկ Լիսաբոն քաղաքը, որտեղ կար 120 կաթոլիկ եկեղեցի: Աստված այսպիսով ցույց տվեց իր բարկության թիրախները, որ այս « *երկրաշարժը* » նույնպես մարգարեացավ հոգևոր պատկերով: Մարգարեացված գործողությունը կիրականացվի 1789 թվականին՝ ֆրանսիացիների ապստամբությամբ ընդդեմ միապետության. Աստված դատապարտելով նրան և նրա դաշնակցին՝ հռոմեական կաթոլիկ թատերախմբին, երկուսն էլ սպանվեցին 1793 և 1794 թվականներին. « *երկու հեղափոխական ահաբեկչության*» տարեթվերը: Հայտ.11:13-ում ֆրանսիական հեղափոխական գործողությունը համեմատվում է « *երկրաշարժի* » հետ: Կարողանալով թվագրել նշված գործողությունները՝ մարգարեությունն ավելի ճշգրիտ է դառնում: «... *արևը ձիու մազի պարկի պես սևացավ* », 1780 թվականի մայիսի 19-ին, և Հյուսիսային Ամերիկայում ապրած այս երևույթը ստացավ « *մութ օր*» անվանումը: Դա առանց արևային լույսի օր էր, որը նաև կանխատեսում էր ֆրանսիական հեղափոխական այթեխմի գործողությունը Աստծո գրավոր խոսքի լույսի դեմ, որն այստեղ խորհրդանշում է « *արևը* ». Սուրբ Գիրքը այրվել է ավտոդա-ֆեուս: « *Ամբողջ լուսինը աղյան պես դարձավ* », այս մութ օրվա վերջում թանձր ամպերը բացահայտեցին լուսինը ընդգծված կարմիր գույնով: Այս պատկերի միջոցով Աստված հաստատեց ճակատագիրը, որը վերապահված

Էր իսավարի պապա-արքայական ճամբարին 1793-1794 թվականներին: Նրանց արյունը առատորեն կթափվեր հեղափոխական գիյոտինի սուր շեղբով:

Նշում. Հայտն.8:12-ում հարվածելով « *արևին, լուսնի մեկ երրորդին և աստղերին* »՝ « *չորրորդ փողի* » ուղերձը կհաստատի այն փաստը, որ հեղափոխականների զոհերը. կլինեն ճշմարիտ ընտրյալներ և ընկածներ, որոնք մերժված են Աստծո կողմից Հիսուս Քրիստոսով: Սա նաև հաստատում է « *հինգերորդ կնիքի* » *հաղորդագրության* իմաստը , որը մենք հենց նոր տեսանք: Աթեիզմի գործողությամբ է, որ կիրականացվեն հավատարիմ ընտրյալների վերջին սպանությունները:

Հատված 13. « *Եվ երկնքի աստղերն ընկան երկրի վրա, ինչպես երբ ուժեղ քամուց ցնցված թզենին դեն է նետում իր կանաչ թզերը.* »

Ժամանակների այս երրորդ նշանը, այս անգամ՝ երկնային, բառացիորեն կատարվեց 1833 թվականի նոյեմբերի 13-ին, որը տեսանելի էր Միացյալ Նահանգների ողջ տարածքից կեսգիշերից մինչև առավոտյան ժամը 5-ը: Բայց ինչպես նախորդ նշանը, այն ազդարարեց աներևակայելի մեծության հոգևոր իրադարձություն: Ո՞վ կարող էր հաշվել այս աստղերի թիվը, որոնք հովանոցի տեսքով ընկան երկնքի ողջ տարածության վրա կեսգիշերից մինչև առավոտյան ժամը 5-ը: Սա այն պատկերն է, որ Աստված տալիս է մեզ բողոքական հավատացյալների անկման մասին 1843թ.-ին, երբ նրանք զոհ դարձան Դան.8:14-ի հրամանագրին, որն ուժի մեջ մտավ: 1828-ից 1873 թվականներին «Վագր» գետի գործողությունը (Դան.10:4), մարդասպան գազանի անունը, այսպիսով հաստատված է Դան.12:5-ից 12-ում: Այս հատվածում « *թզենու* » պատկերները . Աստծո ժողովրդի հավատարմությունը, բացառությամբ, որ այդ հավատարմությունը կասկածի տակ է դրվում երկրի վրա նետված « *կանաչ թզերի* » պատկերով : Նմանապես, բողոքական հավատքը Աստծո կողմից ընդունվեց վերապահումներով և ժամանակավոր պայմաններով, սակայն Վիլյամ Միլլերի մարգարեական պատգամների հանդեպ արհամարհանքը և Շաբաթի վերականգնման մերժումը բերեցին դրա անկումը 1843 թվականին: Հենց այդ մերժման շնորհիվ մնաց « *թուզը* »: « *կանաչ* », հրաժարվելով հասունանալ՝ ընդունելով Աստծո լույսը, այն կմեռնի: Նա կմնա այս կարգավիճակում՝ ընկած Տիրոջ շնորհից մինչև իր փառավոր վերադարձը՝ 2030 թվականը: Բայց զգույշ եղեք, վերջին լույսերից հրաժարվելով, 1994 թվականից պաշտոնական ադվենտիզմը դարձել է « *այն էլ* », « *կանաչ թուզ* », որը նախատեսված է երկու անգամ մահանալու:

14 -րդ հատված. *և բոլոր լեռներն ու կղզիները տեղափոխվեցին իրենց տեղերից:* »

Այս երկրաշարժն այս անգամ համընդհանուր է. Իր փառահեղ հայտնվելու ժամին Աստված կցնցի երկիրը և այն ամենը, ինչ այն պարունակում է մարդկանց և կենդանիների մեջ: Այս գործողությունը տեղի կունենա « *Աստծո բարկության յոթ վերջին պատուհասներից յոթերորդ* » ժամանակին , համաձայն Հայտն.16:18: Դա իսկապես ընտրվածների համար կլինի նրանց հարության ժամը՝ « *առաջին* », «օրհնյալների » ` ըստ Հայտն.20:6:

Հատված 15. « *Երկրի թագավորները, մեծերը, գորավարները, հարուստները, հզորները, բոլոր ստրուկներն ու ազատները թաքնվեցին քարանձավներում և լեռների ժայռերի մեջ:* »

Երբ Արարիչ Աստված հայտնվում է իր ողջ փառքով և գորությամբ, ոչ մի մարդկային գորություն չի կարող կանգուն մնալ, և ոչ մի ապաստան չի կարող պաշտպանել նրա թշնամիներին նրա արդար բարկությունից: Այս ալյան ցույց է տալիս դա. Աստծո արդարությունը սարսափեցնում է մարդկության բոլոր մեղավոր կատեգորիաներին:

Հատված 16. « *Եվ նրանք ասացին լեռներին և ժայռերին.* »

Ինքը գառնուկն է, որ նստում է աստվածային գահին, բայց այս ժամին այլևս սպանված գառը չէ, ով ներկայանում է նրանց, այլ « *Թագավորների թագավորը և տերերի Տերը* », որը գալիս է ջախջախելու իր վերջին օրերի թշնամիներին:

Հատված 17. « *Որովհետև եկել է նրա բարկության մեծ օրը, և ո՛վ կարող է կանգնել.* »

Մարտահրավերն իսկապես « *գոյատևելն* » է, այսինքն՝ գոյատևել Աստծո դատական միջամտությունից հետո:

Նրանք, ովքեր կարող են « *գոյատևել* » այս սարսափելի ժամին, նրանք են, ովքեր պատրաստվում էին մահանալ՝ համաձայն Հայտն. 13:15-ում նշված կիրակնօրյա հրամանագրի ծրագրին, ըստ որի՝ աստվածային սուրբ շաբաթ օրը պահողները պետք է ոչնչացվեին: Երկիրը: Բացատրվում է նրանց սպանելու պատրաստվող սարսափը, որը բացահայտվել է նախորդ այսյում: Եվ այսպես, նրանք, ովքեր կկարողանան գոյատևել Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձի օրը, կլինեն Հայտն. 7-ի թեման, որտեղ Աստված մեզ կբացահայտի իր նախագծի մի մասը, որը վերաբերում է նրանց:

օրվա աղվենտիզմ կնքված Աստծո կնիքով՝ շաբաթ օրը

Հատված 1. « *Մրանից հետո ես տեսա չորս հրեշտակների, որոնք կանգնած էին երկրի չորս անկյուններում. Նրանք զսպեցին երկրի չորս քամիները, այնպես որ քամի չփչեց ոչ երկրի վրա, ոչ ծովի վրա, ոչ էլ ծառի վրա: »*

Այս « *չորս հրեշտակները* » Աստծո երկնային հրեշտակներն են, որոնք ներգրավված են համընդհանուր գործողության մեջ, որը խորհրդանշում է « *երկրի չորս անկյունները* »: « *Չորս քամիները* » խորհրդանշում են համընդհանուր պատերազմներ, հակամարտություններ. նրանք այդպիսով « *զսպվում են* », կանխվում, արգելափակվում, ինչը հանգեցնում է համընդհանուր կրոնական խաղաղության: Կաթոլիկության « *ծովը* » և *բարեփոխված հավատքի « հողը »* խորհրդանիշները հաշտ են միմյանց հետ: Եվ այս խաղաղությունը վերաբերում է նաև « *ծառին* », մարդու՝ որպես անհատի կերպարին: Պատմությունը մեզ ասում է, որ այս խաղաղությունը պարտադրվել է պապական իշխանության թուլացման պատճառով, որը ջախջախված էր ֆրանսիական ազգային աթեիզմի կողմից 1793-ից 1799 թվականներին, այն օրը, երբ Պիոս VI Պապը մահացավ կալանավորված Վալանս-սյուր-Ռոնի Ցիտադել բանտում, որտեղ ես ծնվել և բնակվում եմ: Այս գործողությունը վերագրվում է « *զազանին, որը բարձրանում է անդունդից* » Հայտ.11:7-ում: Այն նաև կոչվում է « *4-րդ շեփոր* » Հայտն.8:12-ում: Մրանից հետո Ֆրանսիայում Նապոլեոն I-ի կայսերական ռեժիմը, որը խորհրդանշում է « *արծիվը* » Apo.8:13-ում, կպահպանի իր իշխանությունը Կոնկորդատի կողմից վերականգնված կաթոլիկ կրոնի նկատմամբ:

Հատված 2. « *Եվ ես տեսա մեկ այլ հրեշտակ, որը բարձրանում էր դեպի ծագող արևը և կրում էր կենդանի Աստծո կնիքը. նա բարձր ձայնով աղաղակեց չորս հրեշտակներին, որոնց տրված էր վնասել երկրին ու ծովին, և նա ստաց .*

« *Ծագող արևը* » վերաբերում էր Աստծուն, որն այցելում էր իր երկրային հոտը Հիսուս Քրիստոսում Ղուկաս 1.78-ում: « *Կենդանի Աստծո կնիքը* » հայտնվում է Հիսուս Քրիստոսի երկնային ճամբարում: « *Բարձր ձայնով* », որը հաստատում է իր իշխանությունը, հրեշտակը հրաման է տալիս համընդհանուր դիվային հրեշտակային ուժերին, որոնք Աստծուց « *վնաս անելու* » լիազորություն են ստացել, « *երկրին* » և « *ծովին* »՝ բողոքականին. հավատքին և հռոմեական կաթոլիկ հավատքին: Այս հոգևոր մեկնաբանությունները չեն խանգարում բառացի կիրառմանը, որը կվերաբերի մեր ստեղծագործության « *երկրին, ծովին և ծառերին* ». որից *դժվար կլինեք խուսափել միջուկային զենքի կիրառմամբ* Հայտն. 9:13-ից 21-ի « *վեցերորդ փողի* » ժամանակ :

Հատված 3. « *Մի վնասիր երկրին, ոչ ծովին, ոչ ծառերին, մինչև չկնքենք մեր Աստծո ծառաների ճակատները. »*

Այս մանրամասնությունը թույլ է տալիս մեզ դնել ընտրյալների կնքման գործողության սկիզբը 1843 թվականի գարնանից մինչև 1844

թվականի աշունը: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից հետո էր, որ առաջին ադվենտիստը՝ կապիտան Ջոզեֆ Բեյթսը, կնքվեց՝ ընդունելով. առանձին-առանձին, յոթերորդ օրվա շաբաթօրյա հանգիստը: Ծուռով նրան աստիճանաբար կերկնօրինակեին իր բոլոր ադվենտիստ եղբայրներն ու քույրերը: Կնքումը սկսվեց 1844թ. հոկտեմբերի 22-ից հետո և կշարունակվեր Հայտն.9.5-10-ում մարգարեացված « *հինգ ամիսների ընթացքում*». « *հինգ ամիս* » կամ 150 իրական տարի՝ Եզ.4:5–6-ի օրվա տարվա ծածկագրի համաձայն: Այս 150 տարիները մարգարեացվել են կրոնական խաղաղության համար: Հաստատված խաղաղությունը նպաստեց «Յոթերորդ օրվա ադվենտիստների» ուղերձի հռչակմանը և համընդհանուր զարգացմանը, որն այսօր ներկայացված է բոլոր արևմտյան երկրներում և որտեղ հնարավոր է: Ադվենտիստների առաքելությունը համընդհանուր է, և որպես այդպիսին, այն կախված է բացառապես Աստծուց: Այն, հետևաբար, այլ քրիստոնեական դավանանքներից ստանալու ոչինչ չունի և, օրհնվելու համար, պետք է ապավինի բացառապես Հիսուս Քրիստոսի՝ նրա երկնային Գլխի ոգեշնչմանը, որը հասկացողություն է տալիս «Մուրբ Աստվածաշնչի» ընթերցանությանը. Աստվածաշունչը, Աստծո գրավոր խոսքը, որը ներկայացնում է նրա « *երկու վկաներին* » Հայտն.11.3-ում: Սկսած 1844 թվականին, Աստծո կողմից երաշխավորված խաղաղության ժամանակը կավարտվի 1994 թվականի աշնանը, ինչպես ցույց կտա Հայտն. 9-ի ուսումնասիրությունը:

Կարևոր նշում «Աստծո կնիքի» վերաբերյալ. Միայն շաբաթ օրը բավարար չէ արդարացնելու իր դերը՝ որպես « *Աստծո կնիքը* »: Կնքումը ենթադրում է, որ այն ուղեկցվում է Հիսուսի կողմից իր սրբերի համար պատրաստած գործերով. սերը ճշմարտության և **մարգարեական ճշմարտության հանդեպ** և 1 Կորնթ.13-ում ներկայացված պտղի վկայությունը: Ծառերը, ովքեր պահում են Ծաբաթը՝ առանց այս չափանիշներին համապատասխանելու, կթողնեն այն, երբ հայտնվի դրա կիրառման համար մահվան սպառնալիքը: Ծաբաթը ժառանգված չէ, Աստված է, ով տալիս է այն ընտրյալին, որպես նշան , **որ այն պատկանում է նրան** : Ըստ Եզ.20:12-20. « *Ես նաև նրանց տվեցի իմ շաբաթները որպես նշան իմ և նրանց միջև, որպեսզի նրանք իմանան, որ ես եմ Տերը, ով սրբացնում է իրենց... նշան իմ և քո միջև, որով հայտնի կլինի, որ ես եմ քո Տեր Աստվածը* : «. Չհակասելով **ևոր** ասվածին, այլ ավելի շուտ հաստատելու համար, մենք կարդում ենք 2 Տիմոթ.2.19 - **ու՛մ. նրան** ; *Ով որ կանչում է Տիրոջ անունը, թող հեռանա անօրենությունից*: »

Հատված 4. « *Եվ ես լսեցի կնքվածների թիվը՝ հարյուր քառասունչորս հազար Իսրայելի որդիների բոլոր ցեղերից* » .

Պողոս առաքյալը Հռոմ.11-ում պատկերի միջոցով ցույց տվեց, որ դարձի եկած հեթանոսները պատվաստվում են Աբրահամ նահապետի արմատին, որին հրեաները պնդում են, որ իրենք են: Փրկված հավատքով, ինչպես նա, այս դարձի եկած հեթանոսները Իսրայելի 12 ցեղերի հոգևոր ընդլայնումն են: Մարմնավոր Իսրայելը, որի նշանը թվատությունն էր, ընկավ, հանձնվեց սատանային՝ Մեսիայի Հիսուսից հրաժարվելու համար: Քրիստոնեական հավատքը, որը 321 թվականի մարտի 7-ից հավատորացության մեջ ընկավ, նույնպես հոգևոր Իսրայել է, որն ընկել է

այդ օրվանից: Այստեղ Աստված մեզ ներկայացնում է իսկական հոգևոր Իսրայելը, որը օրհնվել է իր կողմից 1843թ.-ից: Այն կրում է յոթերորդ օրվա ադվենտիզմի համընդհանուր առաքելությունը: Եվ արդեն, մեջբերված « 144000 » թիվը բացատրության է արժանի: Այն չի կարող բառացիորեն ընկալվել, քանի որ համեմատելով Աբրահամի հետնորդները « *երկնքի աստղերի* » հետ՝ թիվը չափազանց փոքր է թվում: Արարիչ Աստծո համար թվերը խոսում են այնքան, որքան տառերը: Այն ժամանակ է, որ մենք պետք է հասկանանք, որ այս հատվածում « *թիվ* » տերմինը չպետք է մեկնաբանվի որպես թվային մեծություն, այլ որպես հոգևոր ծածկագիր, որը նշանակում է կրոնական վարք, որը Աստված օրհնում և առանձնացնում է (որը նա սրբացնում է): Այսպիսով, « 144000 »-ը բացատրվում է հետևյալ կերպ. $144 = 12 \times 12$ և $12 = 7$, Աստծո թիվը + 5, մարդու թիվը = դաշինք Աստծո և մարդու միջև: Այս թվի խորանարդը կատարելության խորհրդանիշն է և դրա քառակուսին, նրա մակերեսը: Այս համամասնությունները կլինեն նոր Երուսաղեմի համամասնությունները, որոնք նկարագրված են Հայտն.21 :16-ում հոգևոր օրենագրքով: « *Հազար* » տերմինը , որը հաջորդում է, խորհրդանշում է անթիվ բազմություն: Իրականում « 144,000 »-ը նշանակում է կատարյալ փրկագնված մարդկանց բազմություն, ովքեր ուխտ են կապել Աստծո հետ: Իսրայելի ցեղերի մասին այս հիշատակումը չպետք է զարմացնի մեզ, քանի որ Աստված չիրաժարվեց իր նախագծից՝ չնայած տղամարդկանց հետ իր դաշինքների հաջորդական ձախողումներին: Եզրիպտոսից գաղթից ի վեր ներկայացված հրեական մոդելը առանց պատճառի չի տարածվել Քրիստոսի վրա: Եվ իր քրիստոնեական ճշմարտության և իր բոլոր պատվիրանների, ներառյալ հատկապես Շաբաթի պատվիրանների հարգման, և բարոյական, առողջական և այլ արարողությունների վերականգնված, Աստված գտնում է, որ վերջին օրերի հավատարիմ այլախոհ ադվենտիզմում Իսրայելի մոդելը համապատասխանում է իր իդեալին: Ավելացնենք , որ 4 - րդ ^{պատվիրանի} տեքստում Աստված ասում է իր Ընտրյալի Շաբաթի մասին՝ Ստացվում է, որ 6 24-ժամյա օրվա գումարը կազմում է 144 ժամ: Այսպիսով, մենք կարող ենք եզրակացնել, որ 144000 կնքվածները հավատարիմ դիտորդներ են այս աստվածային արարողությանը: Նրանց կյանքն այս հարգանքով է դրսևորվում իրենց աշխարհիկ աշխատանքների համար լիազորված վեց օրերի ընթացքում: Բայց 7-րդ ^{օրը} նրանք հարգում են այս պատվիրանի սուրբ հանգստի առարկան: Այս «ադվենտիստ» Իսրայելի հոգևոր բնավորությունը կցուցադրվի հաջորդող 5-ից 8-րդ համարներում: Մեջբերված եբրայեցի պատրիարքների անունները նրանք չեն, ովքեր կազմել են մարմնական Իսրայելը: Նրանք, ում Աստված ընտրել է, այնտեղ են միայն իրենց ծագման հիմնավորման մեջ թաքնված ուղերձ կրելու համար: Ինչպես « *յոթ ժողովների* » անունները , « *տասներկու ցեղերի* » անունները կրում են կրկնակի ուղերձ: Ամենապարզը բացահայտվում է նրանց թարգմանությամբ: Բայց ամենահարուստն ու ամենաբարդը հիմնված է յուրաքանչյուր մոր հայտարարությունների վրա, երբ նա արդարացնում է իր երեխային անուն տալը:

Հոդված 5. « *Հուդայի ցեղից՝ տասներկու հազար կնքված. Ռուբենի ցեղից՝ տասներկու հազար. Գադի ցեղից՝ տասներկու հազար. »*

տասներկու հազար կնքված » թիվը նշանակում է. Աստծո հետ դաշնակից մարդկանց բազմություն, որը կնքվել է շաբաթ օրը:

Հուդա . Փառք Եհովային. Ծննդոց 29:35-ի մայրական խոսքերը. « *Ես կփառաբանեմ Եհովային* »:

Ռուբեն . Տես որդի; մայրական խոսքեր Ծննդ. 29:32-ից. « *Եհովան տեսավ իմ նվաստացումը* »

Գադ : Երջանկություն; մայրական խոսքեր Ծննդ. 30:11-ից. « *Ինչ երջանկություն:* »

Հատված 6. « *Աշերի ցեղից՝ տասներկու հազար. Նեփթաղիմի ցեղից՝ տասներկու հազար. Մանասեի ցեղից՝ տասներկու հազար.* »

տասներկու հազար կնքված » թիվը նշանակում է. Աստծո հետ դաշնակից մարդկանց բազմություն, որը կնքվել է շաբաթ օրը:

Աշեր . Երջանիկ. մայրական խոսքեր Ծննդ.30:13-ից. « *Որքան երջանիկ եմ ես:* »

Նեփթաղի . Պայքար. մայրական խոսքեր Ծննդ. 30:8-ից .

Մանասե . Մոռացում. հայրական խոսքեր Ծննդ. 41:51-ից. « *Աստված ինձ մոռացության տվեց իմ բոլոր վիշտերը* »:

Հատված 7. « *Միմեոնի ցեղից՝ տասներկու հազար. Ղեփի ցեղից՝ տասներկու հազար. Իսաբարի ցեղից՝ տասներկու հազար.* «*Յուրաքանչյուր անվան համար « տասներկու հազար կնքված* » թիվը նշանակում է. Աստծո հետ դաշնակից մարդկանց բազմություն, որը կնքվել է շաբաթ օրը:

Միմեոն . Լսիր. մայրական խոսքեր Ծննդ. 29:33-ից. « *Եհովան լսեց, որ ինձ չեն սիրում* »:

Լեփ . Կից՝ մայրական խոսքեր Ծննդ. 29:34-ից. « *Այս անգամ ամուսինս կկապվի ինձ հետ* »:

Իսախար . Աշխատավարձ. մայրական խոսքեր Ծննդ.30:18-ից. « *Աստված ինձ տվել է իմ աշխատավարձը* »:

Հատված 8. « *Չաբուդոնի ցեղից՝ տասներկու հազար. Հովսեփի ցեղից՝ տասներկու հազար. Բենիամինի ցեղից՝ տասներկու հազար կնքված:* »

տասներկու հազար կնքված » թիվը նշանակում է. Աստծո հետ դաշնակից մարդկանց բազմություն, որը կնքվել է շաբաթ օրը:

Չաբուդոն . Բնակարան. Ծննդոց 30:20-ի մայրական խոսքերը. « *Այս անգամ ամուսինս կսպորի ինձ հետ* »:

Չոզեֆ . Նա հեռացնում է (կամ ավելացնում է). մայրական խոսքեր Ծննդ. 30:23-24-ից. « *Աստված հանեց իմ նախատինքրը ...*

Բենիամին . Աջ որդի. մայրական և հայրական խոսքեր Ծննդ. 35:18-ից. « *Եվ երբ նա պատրաստվում էր հողին տալ, քանի որ մահանում էր, նա տվեց նրան Բենոնի անունը (Իմ վշտի Որդին), բայց հայրը նրան կոչեց Բենիամին (Աջ որդի):*

Այս 12 անունները և մայրական և հայրական բառերը արտահայտում են Աստծո կողմից ընտրված աղվենտիստների վերջին ժողովի սպրած փորձառությունը. « *Հարսը պատրաստեց* » իր Փեսայի Քրիստոսի համար Հայտն.19:7-ում: Ներկայացված « *Բենիամին* » ազգանվան տակ Աստված մարգարեանում է իր Ընտրյալի վերջնական վիճակը, որին սպառնում են մահով ապստամբ մարդիկ: Հոր՝ Իսրայելի կողմից պարտադրված

անվանափոխությունը կանխատեսում է Աստծո միջամտությունը հոգուտ իր ընտրյալների: Նրա փառահեղ վերադարձը շրջում է իրավիճակը: Նրանք, ովքեր պատրաստվում էին մահանալ, փառավորվում և վերցվում են երկինք, որտեղ նրանք միանում են Հիսուս Քրիստոսին՝ ամենակարող և փառավոր Արարիչ Աստծուն: «Աջին որդիներ» արտահայտությունը ստանում է իր ողջ մարգարեական իմաստը. իրավունքը ընտրյալն էր կամ վերջին հոգևոր Իսրայելը, և նրա որդիները՝ փրկագնված ընտրյալները, ովքեր կազմում են այն: Սրանք նաև Տիրոջ աջ կողմում դրված ոչխարներն են (Մատթ. 25:33):

9 հատված . *Նրանք կանգնեցին գահի և Գառան առջև՝ սպիտակ զգեստներ հագած և արմախենու ճյուղեր ձեռքներին: »*

Այս « մեծ բազմությունը, որը ոչ ոք չէր կարող հաշվել », հաստատում է նախորդ հատվածներում մեջբերված « թվերի »՝ «144000» և «12.000» հոգևոր կողավորված խորհրդանշական բնույթը : Ավելին, Աբրահամի սերունդների մասին ակնարկ է արվում « ոչ ոք չի կարող թվարկել նրանց » արտահայտությունը . Ինչ վերաբերում է « երկնքի աստղերին », որ Աստված ցույց էր տվել նրան ասելով. « այդպիսին կլինեն քո սերունդները »: Նրանց ծագումը բազմակի է՝ *ամեն ազգից, ամեն ցեղից, ամեն ժողովրդից, ամեն լեզվից* և ամեն դարաշրջանից: Այնուամենայնիվ, այս գլխի թեման հատկապես ուղղված է Աստծո կողմից տրված համընդհանուրության վերջին ադվենտիստական ուղերձին: Նրանք կրում են « սպիտակ զգեստներ », որովհետև պատրաստ էին մեռնել որպես նահատակներ՝ մահվան դատապարտվելով վերջին ապստամբների կողմից հրապարակված հրամանով, համաձայն Հայտն.13:15: Ձեռքերում բռնած « ափերը » խորհրդանշում են նրանց հաղթանակը մեղավորների ճամբարի դեմ:

Հատված 10. *« Եվ նրանք բարձր ձայնով աղաղակեցին՝ ասելով. »*

Գործողությունը արթնացնում է Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձի համատեքստը՝ ապստամբների ճամբարի արձագանքների նկարագրությանը զուգահեռ, որը նկարագրված է Հայտն.6:15-16-ում: Այստեղ փրկված ընտրյալների դիտողությունները բացարձակ հակառակն են ապստամբների արտահայտություններին: Նրանց վախեցնելուց հետո՝ Քրիստոսի վերադարձը ուրախացնում է նրանց, հանգստացնում և փրկում: Ապստամբների կողմից առաջադրված հարցը « Ո՞վ կարող է գոյատևել »: » այստեղ ստանում է իր պատասխանը՝ ադվենտիստները, ովքեր հավատարիմ մնացին այն առաքելությանը, որը Աստված վստահել էր նրանց մինչև աշխարհի վերջը՝ անհրաժեշտության դեպքում վտանգելով իրենց կյանքը: Այս հավատարմությունը հիմնված է աշխարհի սկզբից Աստծո կողմից սրբագործված սուրբ Շաբաթը հարգելու և նրա մարգարեական խոսքի հանդեպ դրսևորված սիրո վրա: Սա առավել էս, քանի որ նրանք այժմ գիտեն, որ Շաբաթը մարգարեանում է յոթերորդ հազարամյակի մեծ մնացած մասը, որտեղ, հաղթանակած Հիսուս Քրիստոսից հետո, նրանք կկարողանան մտնել՝ ստանալով նրա անունով խոստացված հավերժական կյանքը:

Հատված 11. *« Եվ բոլոր հրեշտակները կանգնեցին գահի և երեցների և չորս կենդանի արարածների շուրջը. և նրանք երեսի վրա խոնարհվեցին գահի առաջ, Աստծո առաջ ,*

Մեզ ներկայացված տեսարանը արթնացնում է մուտքը Աստծո մեծ երկնային հանգիստ: Մենք գտնում ենք պատկերներ 4-րդ և 5-րդ գլուխներից, որոնք վերաբերում են այս թեմային:

Հատված 12. « *ասելով. Փառք, փառք, իմաստություն, գոհություն, պատիվ, գորություն և գորություն մեր Աստծուն հավիտյանս հավիտենից. Ամեն:* »

Ուրախ լինելով երկրային փրկության փորձառության այս գեղեցիկ ավարտով, հրեշտակները հայտնում են իրենց ուրախությունն ու իրենց երախտագիտությունը բարության Աստծո հանդեպ, ով մեր Արարիչն է, նրանք, մերը, ով նախաձեռնություն է վերցրել ընտրված երկրայինների մեղքերի քավության հարցում: , գալով մարմնավորվելու մարդկային մարմնի թուլության մեջ, կրելու սարսափելի մահ, որը պահանջում է նրա արդարությունը: Այս բազմաթիվ անտեսանելի աչքերը հետևում էին այս փրկության ծրագրի յուրաքանչյուր փուլին և հիանում էին Աստծո սիրո վեհ դրսևորմամբ: Առաջին բառը, որ նրանք ասում են, « *Ամեն*»: Իսկապես! Ճիշտ է! Որովհետև Աստված ճշմարտության Աստվածն է, Ճշմարիտը: Երկրորդ բառը « *the գովասանք* » դա նաև 12 ցեղերի առաջին անունն էր. « *Հուդա* » = Փառք: Երրորդ բառը « *է փառք* » և Աստված արդարացիորեն մտահոգված է իր փառքով, որովհետև նա կհիշի այն Աբո.14:7-ում, որպեսզի պահանջի այն, եզակի արարիչ Աստծո կոչումով, նրանցից, ովքեր պահանջում են իր փրկությունը 1843 թվականից ի վեր: Չորրորդ բառը « *իմաստություն* » է: . Այս փաստաթղթի ուսումնասիրությունը նպատակ ունի բացահայտելու այն իր բոլոր ընտրված պաշտոնյաների կողմից: Այս աստվածային իմաստությունը վեր է մեր երևակայությունից: Նրբություն, մտքի խաղեր, ամեն ինչ կա աստվածային ձևաչափով: Հինգերորդը գալիս է « *ընդհանակալությունը* »: Դա երախտագիտության կրոնական ձևն է, որն իրականացվում է *սուրբ խոսքերով և գործերով*: Վեցերորդ դասարանում գալիս է « *պատիվը*»: *Ահա թե ինչից սպասումքներն* ամենից շատ հիպոթեզներից Աստծուն: Նրանք արհամարհանքով վերաբերվեցին նրան՝ վիճարկելով նրա բացահայտված կամքը: Ընդհակառակը, ընտրված պաշտոնյաներն իրենց հնարավորության չափով նրան տվել են այն պատիվը, որը իրավացիորեն իրեն է պատկանում: Յոթերորդ և ութերորդ օրերին գալիս են « *գորություն և ուժ* »: Այս երկու պարտադիր բաներն անհրաժեշտ էին երկրի բռնակալներին տապալելու, ամբարտավան սպասամբներին ջախջախելու համար, քանի դեռ նրանք կառավարում էին երկիրը: Առանց այս *գորության և ուժի* , վերջին ընտրյալները կմահանային, ինչպես շատ այլ նահատակներ քրիստոնեական դարաշրջանում:

Հատված 13. « *Եվ երեցներից մեկը պատասխանեց և ասաց ինձ.* »

սպիտակ զգեստների » խորհրդանիշի առանձնահատկությունը Հայտն.3.4-ի « *սպիտակ* » *հագուստի և « նուրբ կտավատի* » հետ կապված, որը Հայտն.19.8-ում նշանակում է. « *Վերջին ժամանակի «պատրաստված հարսնացուի* » *արքերի արդար գործերը* լինի, հավատարիմ վերջի ժամանակի աղվենտիզմը պատրաստ է իր հավիշտակմանը դեպի երկինք:

Հատված 14. « *Ես ասացի նրան. Տե՛ր իմ, դու գիտես դա: Ես ասաց ինձ. «Մրանք են, ովքեր գալիս են մեծ նեղությունից. նրանք լվացել են իրենց պատմունանը և սպիտակեցրել զառան արյունով:* »

Որոշ ծերերի կրած « սպիտակ խաչաթները », *Ժանը, փաստորեն, կարող է հույս ունենալ, որ նրանցից մեկը պատասխան կտա:* Եվ գալիս է սպասված պատասխանը. « *Նրանք նրանք են, ովքեր գալիս են մեծ նեղությունից* », այսինքն՝ ընտրյալները, կրոնական պատերազմների և այթեիզմի զոհերն ու նահատակները, ինչպես մեզ բացահայտեց « *5-րդ կնիքը* »: Հայտն.6:9-ից 11-ում. « *Սպիտակ պատմունան տրվեց նրանցից յուրաքանչյուրին. և նրանց ասվեց, որ դեռ որոշ ժամանակ հանգիստ մնան, մինչև լրացվի իրենց ծառայակիցների և իրենց եղբայրների թիվը, ովքեր պետք է մահապատժի ենթարկվեին նրանց նման:* » Հայտ.2:22-ում « *մեծ նեղությունը* » նշանակում է Ֆրանսիական այթեիստական հեղափոխական ռեժիմի կոտորածը, որն իրականացվել է 1793-ից 1794 թվականներին: Որպես հաստատում, Հայտն.11:13-ում կարդում ենք . *երկրաշարժ* »; « *Յոթը* »՝ կրոնական, և « *հազար* »՝ բազմության համար: Ֆրանսիական հեղափոխությունը նման է երկրաշարժի, որը սպանում է նաև Աստծո ծառաներին: Բայց այս « *մեծ նեղությունը* » այս իրագործման միայն առաջին ձևն էր: Նրա երկրորդ ձևը կավարտվի Rev.9-ի « *6-րդ շեփորով* », Rev.11-ի խմբագրման նրբությունը կբացահայտի այս փաստը: Բազմաթիվ անհավատարիմ քրիստոնյաներ մահապատժի են ենթարկվելու Երրորդ համաշխարհային պատերազմի ժամանակ, ինչը խորհրդանշում և հաստատում է « *6-րդ փորոր* »: Բայց 1843 թվականից ի վեր Աստված ընտրել է ընտրյալներին, որոնց նա սրբացնում է, և վերջիններին, ում նա առանձնացնում է, նրա աչքում չափազանց թանկ են ոչնչացման համար: Նա պատրաստում է նրանց երկրային փրկության պատմության վերջին վկայությանը. հավատարմության վկայություն, որը նրանք կտան նրան՝ հավատարիմ մնալով իր յոթերորդ օրվա շաբաթ օրը, նույնիսկ երբ ապատամբների ճամբարի կողմից մահապատժի է ենթարկվում: Աստծո ծրագրի այս վերջին փորձությունը բացահայտվում է « *Ֆիլադելֆիային* » ուղարկված ուղերձում Հայտն. 3:10-ում և Հայտն. 13:15-ում (մահվան հրաման): Աստծո համար մտադրությունն արժե գործ, և որքանով, որ փորձության ենթարկվելով՝ նրանք ընդունում են մահվան վտանգը, նրա կողմից ձուլվում են նահատակների խմբին և դրանով իսկ վերագրվում են « *սպիտակ պատմունան* » իսկական նահատակներ: Նրանք կխուսափեն մահից միայն Հիսուս Քրիստոսի փրկարար միջամտության շնորհիվ: Այս վերջին փորձության ժամանակ, երկրորդ « *մեծ նեղությունից* » հետո, իրենց հավատարմության վկայությամբ, նրանք իրենց հերթին « *կրվանան իրենց պատմունանը և կսպիտակեցնեն դրանք գառան աղյան մեջ* »՝ հավատարիմ մնալով մինչև վերջ նրանց կսպառնա. Հավատի այս վերջին փորձության ավարտին նրանց թիվը, ովքեր այսպիսով պետք է մեռնեին որպես նահատակներ, կլրանա, և « *հինգերորդ կնիքի* » նահատակված սրբերի մահկանացու « *հանգիստը* » կավարտվի նրանց հարությամբ: 1843թ.-ից և հատկապես 1994թ.-ից Աստծո կողմից ձեռնարկված սրբագործման գործն անօգուտ է դարձնում այն, իսկական ընտրյալի մահը, ով կենդանի և հավատարիմ մնաց մինչև իր վերադարձի ժամը և դրան նախորդող շնորհքի ժամանակի ավարտը, ավելի է դարձնում այն: անօգուտ.

- րդ հատված . Նա, ով նստում է գահի վրա, իր վրանը կհափի նրանց վրա.

»

Մենք հասկանում ենք, որ Աստծո համար ընտրյալների այս տեսակը ներկայացնում է հատկապես բարձր էլիտա: Նա նրան հատուկ պատիվներ կշնորհի: Այս հատվածում Հոգին օգտագործում է խոնարհման երկու ժամանակ՝ ներկան և ապագան: Ներկա ժամանակով խոնարհված « *նրանք են* » և « *ծառայում են նրան* » բայերը բացահայտում են նրանց վարքի շարունակականությունը իրենց մարմնական մարմնում, որը նրանց մեջ բնակվող Աստծո տաճարն է: Եվ այս գործողությունը կշարունակվի երկնքում Հիսուս Քրիստոսի կողմից նրանց հավիշտակությունից հետո: Ապագայում Աստված տալիս է իր պատասխանը նրանց *հավատարմությանը* .

16-րդ հատված . »

Այս խոսքերը վերջի ընտրված ադվենտիստների համար նշանակում են, որ նրանք « *քաղցած* » են՝ գրկվելով ուտելուց և « *ծարավից* », քանի որ գրկվել են ջրից իրենց տանջողների և բանտապահների կողմից: « *Արևի կրակը* », որի « *ջերմությունը* » ուժեղացել է Աստծո վերջին յոթ պատուհասներից չորրորդում, այրելու է դրանք և տանջելու նրանց: Բայց նաև պապական ինկվիզիցիայի բյուրեղների կրակով էր, որ « *հինգերորդ կնիքի* » նահատակները սպառվեցին կամ խոշտանգվեցին: « *Չերմություն* » բառը վերաբերում է նաև սովորական և ատոմային զենքերի կրակին, որոնք օգտագործվում են *վեցերորդ շեփորի* համատեքստում : Այս վերջին հակամարտությունից փրկվածները կանցնեն կրակի միջով: Այս բաները երբեք չեն կրկնվի հավիտենական կյանքում, որտեղ կմտնեն միայն ընտրյալները:

Հատված 17. « *Որովհետև Գառը, որ գահի մեջ է, աղածեցնելու է նրանց և առաջնորդելու է դեպի կյանքի ջրերի աղբյուրները, և Աստված կարքի նրանց աչքերից ամեն արտասուք:* »

« *Գառը* » իրականում նաև բարի հովիվն է, ով հովվելու է իր սիրելի ոչխարներին: Նրա աստվածային լինելն այստեղ կրկին հաստատվում է « *գահի մեջտեղում* » նրա դիրքով : Նրա աստվածային գործությունը առաջնորդում է իր ընտրյալներին « *դեպի կյանքի ջրերի աղբյուրները* », հավիտենական կյանքի խորհրդանշական պատկերը: Եվ թիրախավորելով այն վերջնական համատեքստը, որտեղ վերադառնալիս իր վերջին ընտրյալները արցունքոտ կլինեն, նա « *կարքի ամեն արցունք նրանց աչքերից* »: Բայց արցունքները եղել են նաև նրա բոլոր ընտրյալների, որոնց նկատմամբ դաժան վերաբերմունք ու հալածանք է կիրառվել քրիստոնեական դարաշրջանի պատմության ընթացքում, հաճախ մինչև վերջին շունչը:

Ծանոթագրություն . Չնայած 2020 թվականին մեր ժամանակներում նկատված ապակողմնորոշիչ երևույթներին, որոնցում իրական հավատքը կարծես անհետացել է, Աստված մարգարեանում է երկրագնդի բոլոր ռասայական, էթնիկ և լեզվական ծագումներից եկող «բազմությունների» դարձը և փրկությունը: Իսկական արտոնություն է, որ նա տալիս է իր ընտրյալ պաշտոնյաներին, որ իմանան, որ, համաձայն Հայտն. 9:5–10-ի, հասկացողության և համընդհանուր կրոնական խաղաղության ժամանակը նրա կողմից ծրագրված է ընդամենը «150» տարի (կամ *հինգ մարգարեական ամիսներ*) 1844-ից 1994 թվականներին : Ճշմարիտ ընտրյալների այս տարբերակիչ չափանիշը վկայակոչված է Հոգու կողմից Հայտն. 17:8-ի իր

ուղերձում. այլևս չկա: Նա պետք է բարձրանա անդունդից և գնա դեպի կործանում: Եվ նրանք, ովքեր բնակվում են երկրի վրա, **որոնց անունները գրված չեն կյանքի գրքում աշխարհի հիմնադրումից ի վեր, կգարմանան, երբ տեսնեն գագանին**, որովհետև նա եղել է և չկա, և որ նա նորից կհայտնվի: Իսկապես **ընտրվածները չեն գարմանա**, երբ տեսնեն այն, ինչ Աստված հայտնել է իրենց իր մարգարեական խոսքի միջոցով:

Հայտնություն 8. Առաջին չորս փոդերը Աստծո առաջին չորս պատիժները

Հատված 1. « *Երբ նա բացեց յոթերորդ կնիքը, լռություն տիրեց երկնքում մոտ կես ժամ: »*

Յոթերորդ կնիքի » բացումը չափազանց կարևոր է, քանի որ այն թույլ է տալիս ամբողջությամբ բացել Հայտնություն « *Յոթ կնիքներով կնքված »* գրքի ամբողջական բացումը, համաձայն Հայտն.5:1: Լռությունը, որը նշում է այս բացումը, ակցիային տալիս է բացառիկ հանդիսավորություն: Այն ունի երկու հիմնավորում. Առաջինը երկնքի և երկրի միջև հարաբերությունների խզման գաղափարն է, որը առաջացել է 321 թվականի մարտի 7-ին շաբաթ օրը թողնելու պատճառով: Երկրորդը բացատրվում է հետևյալ կերպ. հավատքով ես այս « *յոթերորդ կնիքը »* նույնացնում եմ « *Կենդանի Աստծո կնիքը »* 7-րդ գլխում, որը, իմ կարծիքով, նշանակում է սուրբ շաբաթ օրը, որը սրբագործվել է Աստծո կողմից աշխարհի հիմնադրումից ի վեր: Նա հիշեց դրա կարևորությունը՝ այն դարձնելով իր տասը պատվիրաններից չորրորդի թեման: Եվ այնտեղ ես հայտնաբերեցի ապացույցներ, որոնք բացահայտում են դրա ծայրահեղ կարևորությունը Աստծո՝ մեր վեհ Արարչի համար: Բայց արդեն Ծննդոց մատյանում ես նկատեցի, որ յոթերորդ օրը առանձին ներկայացված է 2-րդ գլխում: Առաջին վեց օրերը վերաբերվում են 1-ին գլխում: Ավելին, յոթերորդ օրը փակված չէ, ինչպես նախորդները, « *կար էր »* բանաձևով. *երեկո և առավոտ »*: Այս առանձնահատկությունն արդարացված է նրա մարգարեական դերով Աստծո փրկարար ծրագրի յոթերորդ հազարամյակում: Հիսուս Քրիստոսի արյունով փրկագնված ընտրյալների հավերժության նշանի տակ դրված յոթերորդ հազարամյակն ինքնին նման է անվերջանալի օրվա: Ի հաստատումն այս բաների՝ երբայերեն Աստվածաշնչում՝ Թորայում, չորրորդ պատվիրանի տեքստն առանձնացված է մյուսներից և նախորդում է նշան, որը պահանջում է հարգալից լռության ժամանակ: Այս նշանը երբայերենից «Pé» տառն է և այդպիսով մեկուսացված՝ նշելով տեքստի ընդմիջում, այն ստանում է «pétuhot» անվանումը: Ուստի յոթերորդ օրվա շաբաթօրյա հանգիստն ունի բոլոր հիմնավորումները Աստծո կողմից հատուկ կերպով նշանավորվելու համար: 1843 թվականի գարնանից այն կորցրեց ավանդական բողոքական հավատքը՝ կաթոլիկ «կիրակիի» ժառանգորդը: Եվ նույն փորձությունից ի վեր, բայց 1844 թվականի աշնանը, դարձյալ դարձավ Աստծուն պատկանելու նշանը, որ տալիս է նրան Եզ. 20:12-20 . *նրանք կարող են իմանալ, որ ես եմ Եհովան, ով սրբացնում է իրենց... Եհովա քո Աստվածը*: Միայն նրա միջոցով է, որ ընտրյալը կարող է այնուհետև մտնել Աստծո գաղտնիքի մեջ և բացահայտել իր բացահայտված նախագծի ճշգրիտ ծրագիրը:

Ասված է, որ 8-րդ գլխում Աստված առաջացնում է անեծքի ուղերձների հաջորդականություն: Ինչն ինձ մղում է Շաբաթի ճշմարտությանը նայելու այն անեծքների տեսանկյունից, որ քրիստոնյաների կողմից 321 թվականի մարտի 7-ից ի վեր դրա լքումը շղթաներով առաջացրել է քրիստոնեական դարաշրջանում: Մա նաև այն է, ինչ կհաստատի եկող համարը՝ շաբաթ օրվա թեման կապելով «*յոթ փողերի*»՝ «յոթ աստվածային պատիժների» խորհրդանիշների հետ, որոնք հարվածելու են 321 թվականի մարտի 7-ի քրիստոնեական անհավատարմությանը:

Հասված 2. «*Եվ ես տեսա յոթ հրեշտակներին, որոնք կանգնած էին Աստծո առջև, և յոթ փող տրվեց նրանց. »*

Առաջին արտոնություններից, որոնք ձեռք են բերվել յոթերորդ օրվա Շաբաթի սրբացումով, որը սրբագործված է Աստծո կողմից, հասկանալի է, թե ինչ նշանակություն է նա տալիս «*յոթ փողերի*» թեմային: Այս թեման իրեն տրված մոտեցման ձևով ամբողջովին բացում է ընտրյալի խելքը: Որովհետև այն ապացուցում է «*մեղքի*» մեղադրանքը, որը վկայակոչված է Դան.8:12-ում Քրիստոնեական Համագումարի դեմ Աստծո կողմից: Իսկապես, այս «յոթ պատիժները» Աստծո կողմից չէին կիրառվի, եթե այդ մեղքը չլիներ: Ավելին, Դևտացոց 26-ի լույսի ներքո այս պատիժներն արդարացված են նրա պատվիրանների հանդեպ ատելությամբ: Հին ուխտի մեջ Աստված արդեն որդեգրել էր նույն սկզբունքը՝ պատժելու անհավատարիմ և կոռումպացված մարմնական Իսրայելի անօրինությունը: Աստված ստեղծողն ու չփոխվող օրենսդիրը մեզ դրա գեղեցիկ ապացույցն է տալիս. Երկու ուխտերն էլ ենթակա են հնազանդության և հավատարմության նույն պահանջներին:

Շեփոթների» թեմային հասանելիությունը հնարավորություն կտա ցույց տալ բոլոր քրիստոնեական կրոնների՝ կաթոլիկների, ուղղափառների, բողոքականների՝ 1843 թվականից, բայց նաև ադվենտիստների՝ 1994 թվականից ի վեր հաջորդական դատապարտումները: Այն նաև բացահայտում է «*վեցերորդ փողի*» համընդհանուր պատիժը, ով գործարկել նրանց մինչև փորձաշրջանի ավարտը: Այսպիսով, մենք կարող ենք չափել դրա կարևորությունը: «*Յոթերորդ փողը*», որը կապված է Քրիստոսի վերադարձի, Աստծո անմիջական գործողության հետ, կվերաբերվի առանձին, ինչպես շաբաթ օրը, 11-րդ գլխում, այնուհետև այն լայնորեն կգարգանա 18-րդ և 19-րդ գլուխներում:

Վերջին 17 դարերի ընթացքում՝ սկսած 321-ից, ավելի ճիշտ՝ 1709-ից, 1522 տարին նշանավորվել է Շաբաթի խախտման հետևանքով առաջացած անեծքներով մինչև դրա վերականգնումը, որը նախատեսված է 1843 թվականին Դան.8:14-ի հրամանագրով: Եվ դրա վերականգնման այդ օրվանից մինչև Հիսուս Քրիստոսի վերադարձը 2030 թվականին, շաբաթ օրն իր օրինությունն է մատուցել ընդամենը 187 տարի: Ուստի Շաբաթն ավելի երկար ժամանակ վնաս է պատճառում անհավատարիմ մարդկանց, քան օգուտ հավատարիմ ընտրյալներին: Անեծքը հաղթում է, և այս թեման, հետևաբար, իր տեղն ունի այս 8-րդ գլխում, որը ներկայացնում է աստվածային անեծքները:

Հատված 3. « Եվ մի ուրիշ հրեշտակ եկավ և կանգնեց գոհասեղանի վրա՝ ունենալով ոսկե բուրվառ. ու շատ խունկ տուին անոր, որպէսզի բոլոր սուրբերուն աղօթքով մատուցանէ ոսկի գոհասեղանին վրայ, որ գահին առջև է: »

անայացնող մեղքը » վկայակոչելուց հետո , տեսիլքի սրբերը առաջ բերեցին « *հավերժականը* », որը վերաբերում էր Հիսուս Քրիստոսի « *անհաղորդ* » երկնային » *քահանայությանը* , համաձայն Եբր.7.23: Երկրի վրա, սկսած 538 թվականից, պապական ռեժիմը խլել է այն ըստ Դան.8:11-ի: 1843 թվականին Հիսուս Քրիստոսի հետ հաշտությունը պահանջում էր դրա վերականգնումը: Սա է այն թեմայի նպատակը, որը մենք անդրադառնում ենք այս հատված 3-ում, որը բացում է դրախտը և ցույց է տալիս մեզ Հիսուս Քրիստոսին իր խորհրդանշական դերը որպես երկնային քահանայապետի բարեխոս՝ իր ընտրյալների և միայն նրանց մեղքերի համար: Նկատի ունեցեք, որ երկրի վրա՝ 538-ից 1843 թվականներին, այս տեսարանը և այս դերը ծաղրված և յուրացված են Հռոմի կաթոլիկ պապերի գործունեությամբ, որոնք ժամանակի ընթացքում հաջորդում են միմյանց՝ շարունակաբար գայրացնելով Աստծուն իր օրինական գերագույն ինքնիշխան իրավունքից:

Քանի որ այն ներկայացված է այս գլխում 8-ում և քանի որ այն դադարեցվել է շաբաթ օրվանից հրաժարվելու հետ միաժամանակ, Հիսուս Քրիստոսի բարեխոսության այս թեման մեզ է ներկայացվում նաև քրիստոնյայի համար այս բարեխոսության դադարեցման անեծքի տեսանկյունից: հեթանոսական հռոմեական «արևի օրվա» անգիտակից գոհերի բազմությունը . սա, նույնիսկ և հատկապես , նրա խաբուսիկ և գայթակղիչ անվանափոխությունից հետո. «Կիրակի»՝ Տիրոջ օր: Այո, բայց ո՞ր տիրոջից: Ավա՛ղ: Ստորև բերվածը.

Հատված 4. « *Խնկի ծուխը բարձրացավ սրբերի աղոթքներով հրեշտակի ձեռքից Աստծո առաջ. »*

Սրբերի աղոթքներին » ուղեկցող « *օժանելիքները* » խորհրդանշում են Հիսուս Քրիստոսի գոհաբերության հանելի հոտը: Նրա սիրո և հավատարմության դրսևորումն է, որ Նրա ընտրյալների աղոթքներն ընդունելի են դարձնում Նրա աստվածային դատաստանին: Այս հատվածում մենք պետք է նշենք « *ծուխ* » և « *սրբերի աղոթքներ* » բառերի կապակցման կարևորությունը : Այս մանրամասնությունը կօգտագործվի Հայտն. 9:2-ում՝ ցույց տալու համար կեղծ բողոքական քրիստոնյաների աղոթքները, քանի որ 1843 թվականին ստեղծված նոր իրավիճակը:

Այն, ինչ Աստված արթնացնում է այս համարում, այն իրավիճակն է, որը տիրում էր առաքելական ժամանակի և 321 թվականի մարտի 7-ի անիծյալ ամսաթվի միջև: Մինչ շաբաթ օրը լքելը, Հիսուսն ընդունեց ընտրյալների աղոթքները և բարեխոսեց իր անունով նրանց համար: Դա ուսուցողական պատկեր է, որը նշանակում է, որ Աստծո և նրա ընտրյալների միջև ուղղահայաց հարաբերությունները պահպանվում են: Այդպես կլինի այնքան ժամանակ, քանի դեռ նրանք վկայում են հավատարմության մասին նրա անձին և նրա ճշմարտության ուսմունքին, մինչև 321 թվականը: 1843 թվականին Հիսուսի քահանայությունը կվերսկսի *իր* ողջ օրինված գործունեությունը հօգուտ ընտրված աղվենտիստ սրբերի: Այնուամենայնիվ, 321-ից 1843 թվականներին բարեփոխիչները օգտվեցին նրա ներումից, ինչպես օրինակ՝ *Թյատիրայի դարաշրջանում* :

Հատված 5. « Եվ հրեշտակը վերցրեց բուրվառքը, լցրեց այն զոհասեղանի կրակով և զգեց երկրի վրա. Եվ եղան ձայներ, և որոտներ, և կայծակներ և երկրաշարժ: »

Նկարագրված գործողությունը տեսանելիորեն բռնի է: Դա Հիսուս Քրիստոսն է իր բարեխոսական ծառայության ավարտին, երբ գալիս է շնորհի ժամանակի ավարտի ժամանակը: Ավարտվում է «*զոհասեղանի*» դերը, և «*կրակը*» Հիսուս Քրիստոսի քավիչ մահվան պատկերը, «*զգվում է երկրի վրա*»՝ պահանջելով պատիժ նրանցից, ովքեր թերագնահատել են այն, իսկ ոմանց համար՝ արհամարհել: Աշխարհի վերջը, որը նշանավորվում է Աստծո անմիջական միջամտությամբ, արթնանում է այստեղ այն բանաձևով, որը բացահայտված է Հայտն.4:5 և Ելք.19:16-ում: Քրիստոնեական դարաշրջանի ակնարկն ավարտվում է Հիսուս Քրիստոսի այս «ադվենտիստական» գալուստով:

Ինչպես շաբաթ օրը, Հիսուս Քրիստոսի երկնային բարեխոսության թեման ներկայացվում է նրա դատաստանի անեծքի տեսանկյունից 321-ից 1843 թվականներին: Սրբերը, ովքեր կասկածի տակ են դնում Հոգուն դրա վերաբերյալ, Դան.8:13-ում, հիմնավոր պատճառներ ունենին դրա համար. ցանկանալով իմանալ այն ժամանակը, երբ «*հավերժական*» քահանայությունը ստանձնելու է Հիսուս Քրիստոսը:

Նշում. Առանց կասկածի տակ դնելու նախորդ մեկնաբանությունը, իմաստ ունի երկրորդ բացատրությունը: Այս երկրորդ մեկնաբանության մեջ Հիսուս Քրիստոսի բարեխոսության թեմայի ավարտը կարելի է կապել 321 թվականի մարտի 7-ի ամսաթվի հետ, այն պահը, երբ քրիստոնյաների կողմից Շաբաթի հրաժարումը ստիպեց Աստծուն մտնել բարկության մեջ, որը քավելու էր Արևմուտքը: Քրիստոնեությունը «*յոթ փողերի*» միջոցով, որոնք բխում են հաջորդող 6-րդ հատվածից: Այս կրկնակի բացատրությունն առավել արդարացված է, քանի որ շաբաթ օրվանից հրաժարվելը հետևանքներ է ունենում մինչև աշխարհի վերջը՝ 2030 թվականը, այն տարին, երբ իր փառավոր տեսանելի վերադարձով Հիսուս Քրիստոսը ընդմիջտ կհեռացվի Հոռմի պապական ռեժիմից և նրա վերջին ամերիկացիներից: Բողոքական աջակցությունը, նրան ծառայելու և ներկայացնելու նրանց կեղծ պնդումը: Այնուհետև Հիսուսը կվերսկսի պապականության կողմից յուրացված Եկեղեցու «*զիսի*» իր կոչումը: Իրոք, ի տարբերություն հավատարիմ ընտրյալների, ընկած անհավատ քրիստոնյաները անտեսելու են Դան.8:14-ի որոշումը և դրա հետևանքները մինչև աշխարհի վերջը. որը արդարացնում է նրանց սարսափը, երբ Հիսուսը վերադառնում է, համաձայն Հայտն.6:15-16-ի ուսմունքի: Մինչև 2030 թվականը, առաջին վեց «*շեփորները*» կիրականացվեն 321-ից 2029 թվականների ընթացքում: «*Վեցերորդ փողով*», որը վերջին նախազգուշական պատիժն է վերջնական ոչնչացումից առաջ, Աստված շատ խստորեն պատժում է ապստամբ քրիստոնյաներին: Այս վեցերորդ պատժից հետո նա կկազմակերպի պայմանները հավատի վերջին համընդհանուր փորձության համար և այս համատեքստում բացահայտված լույսը կհռչակվի և հայտնի կդառնա բոլոր վերապրածներին: Յուրաքանչյուր ճշմարտության առջև է, որ ընտրյալներն ու ընկածներն այնուհետև իրենց ազատ ընտրությամբ կշարժվեն մահվան սպառնալիքի առաջ դեպի իրենց վերջնական

ճակատագիրը, որը կլինի՝ հավերժական կյանք ընտրյալների համար, վերջնական և բացարձակ մահ: ընկածների համար.

Հատված 6. « *Եվ յոթ հրեշտակները, ուլքեր ունեին յոթ փողերը, պատրաստվեցին հնչեցնելու. »*

Այս հատվածից Հոգին մեզ առաջարկում է քրիստոնեական դարաշրջանի նոր ակնարկ՝ որպես դրա թեմա վերցնելով « *յոթ փողերը* », այսինքն՝ «յոթ հաջորդական պատիժները», որոնք բաշխված էին ողջ քրիստոնեական դարաշրջանում 321 թվականի մարտի 7-ից սկսած, երբ « *մեղք* » էր: ստեղծվել է պաշտոնապես և **քաղաքակրթորեն** : Հիշում եմ, որ Հայտնություն 1-ի նախաբանում Քրիստոսի «*ձայնն* » *ինքնին աղղեն համեմատվում է « շեփորի »* ձայնի հետ : Այս գործիքը, որն օգտագործվում էր Իսրայելում մարդկանց նախազգուշացնելու համար, իր մեջ կրում է Ապոկալիպսիսի հայտնության ամբողջական իմաստը: Նախազգուշացումը նախազգուշացնում է հակառակորդի կողմից լարած թակարդների մասին:

Հատված 7. « *Առաջինը զանգեց. Կարկուտ ու արիւնով խառնուած կրակ կար, որ թափուեց երկրի վրայ. և երկրի մէկ երրորդ մասը այրվեց, և ծառերի մէկ երրորդ մասը այրվեց, և բոլոր կանաչ խոտերը այրվեցին: »*

Առաջին պատիժը. այն իրականացվել է 321-ից 538 թվականներին, այսպես կոչված, «բարբարոս» ժողովուրդների տարբեր արշավանքներով Հռոմեական կայսրություն: Հատկապես հիշում եմ «հունների» մարդկանց, որոնց առաջնորդ Աթիլան ասում էր, որ ինքը, իրավամբ, «Աստծո պատուհասն» է: Մի պատուհաս, որը այրեց Եվրոպայի մի մասը. հյուսիսային Գալիա, հյուսիսային Իտալիա և Պանոնիա (Խորվաթիա և արևմտյան Հունգարիա): Նրա կարգախոսն էր. «Որտեղ իմ ձին անցնում է, խոտը հետ չի աճում»: Նրա գործողությունները հիանալի կերպով ամփոփված են այս հատված 7-ում. ոչինչ չի պակասում, ամեն ինչ կա: « *Կարկուտ* »-ը բերքի ոչնչացման, իսկ « *կրակը* »՝ սպառվող նյութերի ոչնչացման խորհրդանիշն է: Եվ, իհարկե, « *երկրի վրա թափված աղյունը* » մարդկային կյանքերի բռնի սպանության խորհրդանիշն է: « *Նետված* » բայը ցույց է տալիս Արարչի, Օրենսդիրի և Փրկիչ Աստծո բարկությունը, որը 5-րդ հատվածում « *գոհասեղանից կրակ նետելուց* » *հետո ոգեշնչում և ղեկավարում է գործողությունները:*

Մինևույն ժամանակ, Ղևտ.26:14-ից մինչև 17-ը կարդում ենք . *դու մի՛ կատարիր իմ բոլոր պատվիրանները և մի՛ դրժիր իմ ուխտը, սպա ես դա կանեմ քեզ հետ: Ես ձեզ վրա սարսափ, սպառում և ջերմություն կուղարկեմ, որը ձեր աչքերը կթառամեցնի և ձեր հոգին կտառապի. և դու սպալողուն կցանես քո սերմերը, քո թռնամիները կխժռեն դրանք: Ես իմ երեսը կդարձնեմ քո դեմ, և դու կպարտվես քո թռնամիների առաջ. նրանք, ուլքեր ասում են ձեզ, կիշխեն ձեզ վրա, և դուք կփախչեք առանց հետապնդման: »*

Հատված 8. « *Երկրորդը զանգեց. Եվ կրակով վառվող մեծ լեռան պես մի բան ծովը նետվեց. և ծովի երրորդ մասը արյուն դարձավ ,*

Երկրորդ պատիժը. Այս պատկերների բանալին գտնվում է Երեմ.51:24-25-ում. « *Ես կհատուցեմ Բաբելոնին և Քաղղեայի բոլոր բնակիչներին այն բոլոր չարիքների համար, որ նրանք արել են Միտնին ձեր աչքի առաջ, ասում է Եհովան: Ահա ես քո դեմ եմ, ով կործանման լեռ, ասում է Եհովան, ով կործանեցիր ամբողջ երկիրը: Չեռքս կձգեմ քեզ վրա, քեզ ժայռերից*

ցած կզորեն, ու քեզ կրակի սար կդարձնեն: Այս 8-րդ հատվածում է, որ Հոգին արթնացնում է հռոմեական պապական ռեժիմը իր խորհրդանշական « *Բարեղոն* » *անվան տակ, որը հանդես կգա « Բարեղոն » ձևով . մեծ* » Հայտն.14:8, 17:5 և 18:2 համարներում: «Կրակը» կաչում է նրա անհատականությանը, արթնացնելով նույնքան այն, ինչը նրան սպառելու է Քրիստոսի վերադարձի և վերջին դատաստանի ժամանակ, որքան այն, ինչ նա օգտագործում է ասելությանը բորբոքելու իրեն հավանողներին և աջակցողներին՝ եվրոպական միապետներին և նրանց կաթոլիկ ժողովուրդներին: . Այստեղ, ինչպես Դանիելում, « *ծովը* » ներկայացնում է մարգարեական ծածկույթով մտահոգ մարդկությունը. անանուն ժողովուրդների մարդկությունը, որոնք ըստ էության մնացին հեթանոս՝ չնայած ակնհայտ քրիստոնեական դարձերին: 538-ին պապական վարչակարգի հաստատման առաջին հետևանքը զինված ռազմական ուժով մարդկանց վրա հարձակվելն էր: « *Լեռ* » բառը նշանակում է հզոր աշխարհագրական դժվարություն: Հենց այն է, որ տեղին է սահմանել պապական ռեժիմը, որն Աստծո թշնամին, այնուամենայնիվ, արթնացել է նրա աստվածային կամքով. Սա անհավատարիմ քրիստոնյաների կրոնական կյանքը խստացնելու նպատակով, ինչը հանգեցնում է հալածանքների, տառապանքների և մահվան նրանց և տարբեր կրոնների այլ ժողովուրդների միջև: Պարտադիր կրոնը նորություն է Աստծո սուրբ Ծաբաթի խախտման պատճառով: Նրան ենք պարտական Կառլոս Մեծի կողմից իրականացված բռնի կրոնափոխության անհարկի ջարդերը և մահմեդական ժողովուրդների դեմ ուղղված խաչակրաց արշավանքների հրամանները, որոնք ձեռնարկվել են Հռոմի պապ Ուրբան II-ի կողմից. ամեն ինչ մարգարեացել է այս « *երկրորդ փողոս* »:

Հատված 9. « *Եվ ծովում սպրոդ արարածների մեկ երրորդը մեռավ, և նավերի մեկ երրորդը կործանվեց* » :

Հետևանքները համընդհանուր են և կտևեն մինչև աշխարհի վերջը: « *Ծով* » և « *նավեր* » բառերն իրենց նշանակությունը կգտնեն Միջերկրական ծովի մուսուլմանների, ինչպես նաև աֆրիկյան և հարավամերիկյան ժողովուրդների հետ բախումներում, որտեղ պարտադրված կաթոլիկական հավատքը կհանգեցնի բնիկ բնակչության սարսափելի կոտորածների:

Միևնույն ժամանակ մենք կարդում ենք Գևտ.26:18-ից մինչև 20-ը . *Ես կկոտրեմ քո գորության հպարտությունը, քո երկինքը երկաթի պես կդարձնեմ , և քո երկիրը՝ պղնձի: Քո ուժը իզուր կսպառվի, քո երկիրը իր բերքը չի տա, և երկրի ծառերն իրենց պտուղը չեն տա:* Այս այսպում Աստված հայտարարում է կրոնական կարծրացում, որը քրիստոնեական դարաշրջանում իրականացվում է Հռոմի հեթանոսությունից դեպի պոեզիա անցնելով: Նկատենք այն հետաքրքրությունը, որ այս փոփոխության կապակցությամբ հռոմեական գերիշխանությունը լքեց «Կապիտոլիումը»՝ պապականությունը տեղադրելու հենց «Կալիուսի», այսինքն՝ երկնքի վրա գտնվող Լատերանյան պալատում: Պապական կոշտ ռեժիմը հաստատում է մարգարեացված կրոնական կարծրացումը: Քրիստոնեական հավատքի պտուղը փոխվում է. Քրիստոսի մեղմությունը փոխարինվում է ագրեսիվությամբ և դաժանությամբ. իսկ ճշմարտության հանդեպ

հավատարմությունը վերածվում է անհավատարմության և կրոնական կեղծիքի նախանձախնդրության:

Հատված 10. « *Երրորդը զանգեց. Եվ երկնքից ընկավ մի մեծ աստղ, որը վառվում էր ջահի պես. և այն ընկավ գետերի մեկ երրորդի և ջրերի աղբյուրների վրա: »*

Երրորդ պատիժը. Ստեղծված չարիքը սաստկանում է և իր գազաթնակետին հասնում միջնադարի վերջին: Մեխանիկական տպագրության առաջընթացը նպաստեց Սուրբ Գրքի հրատարակմանը: Կարդալով այն՝ ընտրված պաշտոնյաները բացահայտում են այն ճշմարտությունները, որոնք սովորեցնում է: Նա այսպիսով արդարացնում է « *երկու վկաների* » դերը, որոնք Աստված տալիս է իրեն Հայտն. 11:3-ում. « *Ես իմ երկու վկաներին կտամ մարգարեանայու իշխանություն՝ քուրճ հագած, հագար երկու հարյուր վաթսուն օր* : Հավանելով իր սեփական կրոնական դոգմաները՝ կաթոլիկ հավատքը հիմնվում է միայն Աստվածաշնչի վրա՝ արդարացնելու այն սրբերի անունները, որոնք այն ստիպում է իր հպատակներին պաշտել: Որովհետև Աստվածաշնչի տիրապետումը դատապարտվում է դրանով, և այն տանջանքների և մահվան է ենթարկում տիրոջը: Աստվածաշնչյան ճշմարտության բացահայտումն է, որ արդարացնում է այս հատվածում տրված պատկերը. « *Եվ երկնքից ընկավ մի մեծ աստղ, որը վառվում էր ջահի նման* »: Կրակը դեռևս կաչում է Հռոմի պատկերին, որն այս անգամ խորհրդանշում է « *մեծ հրեղեն աստղը* », ինչպես « *մեծ վառվող լեռը* »: « *Աստղ* » բառը բացահայտում է « *Երկիրը լուսավորելու* » իր պնդումը կրոնականորեն՝ համաձայն Ծննդ.1:15; և սա Հիսուս Քրիստոսի անունով, ում նա պնդում է, որ նա իսկական « *ջահի* » կերպարն է, լուսակիրի, որին նա համեմատվում է Apo.21:23-ում: Նա դեռ նույնքան « *հոյակապ* » է, որքան այն ժամանակ, երբ սկսեց, բայց նրա հալածող կրակն ուժեղացել է՝ « *այրվող* » *վիճակից անցնելով « այրվող* » վիճակին : Բացատրությունը պարզ է, դատապարտված է Աստվածաշնչի կողմից, նրա բարկությունն ավելի մեծ է, քանի որ նա ստիպված է բացահայտորեն ընդդիմանալ Աստծո ընտրյալներին: Ինչը, ըստ Հայտն.12:15-16-ի, ստիպում է նրան խորամանկ և խաբուսիկ « *օձի* » ռազմավարությունից անցնել բացահայտ հալածող « *վիշապի* » ռազմավարությանը : Նրա հակառակորդները ոչ միայն Աստծո խաղաղ և հնազանդ ընտրյալներն են, այլև, ամենից առաջ, նրա առջև կա կեղծ բողոքականություն, ավելի շատ քաղաքական, քան կրոնական, որովհետև այն անտեսում է Հիսուս Քրիստոսի հրամանները և վերցնում գեները, սպանում և սպանում: Չարդեր այնքան, որքան կաթոլիկ ճամբարը: « *Գետերի երրորդը* », այսինքն՝ քրիստոնյա Եվրոպայի բնակչության մի մասը, ենթարկվել է կաթոլիկների ագրեսիայի, ինչպես նաև « *ջրերի ակունքները* »: Ջրի այս աղբյուրների օրինակն ինքը Աստվածն է, ըստ Երեմ.2:13. « *Որովհետև իմ ժողովուրդը կրկնակի մեղք է գործել. նրանք թողեցին ինձ, որ կենդանի ջրի աղբյուր եմ, որ իրենց համար ջրամբարներ փորեն, նաքած ջրամբարներ, որոնք ջուր չեն պահում. Հոգնակի թվով այս հատվածում Հոգին նշանակում է « *ջրերի աղբյուրներով* » Աստծո պատկերով ստեղծված ընտրյալներին: Հովհաննես 7.38-ը հաստատում է, ասելով. « *Ով ինձ հավատում է, նրանից կենդանի ջրի գետեր կբխեն, ինչպես ասում է Գիրքը*»: Այս արտահայտությունը նաև*

մատնանշում է երեխաների մկրտության պրակտիկան, ովքեր ծնունդից, առանց հետ խորհրդակցելու, ստանում են կրոնական պիտակ, որը նրանց կդարձնի չընտրված կրոնական գործի առարկա: Երբ նրանք մեծանան, նրանք մի օր գենք կվերցնեն և կսպանեն հակառակորդներին, քանի որ իրենց կրոնական վարվելակարգը դա է պահանջում նրանցից: Աստվածաշունչը դատապարտում է այս սկզբունքը, որովհետև ասում է .

Հատված 11. « Այս աստղի անունը Որդին է. ջրերի երրորդ մասը վերածվեց որդանոցի, և շատ մարդիկ մեռան ջրերի մոտ, քանի որ դառնացել էին: »

Ի տարբերություն մաքուր և ծարավը հագեցնող ջրի, որը նշանակում է Աստվածաշունչը՝ Աստծո գրավոր խոսքը, կաթոլիկ ուսմունքը համեմատվում է « որդանման »՝ դառը, թունավոր և նույնիսկ մահացու ըմպելիքի հետ. սա արդարացված է, քանի որ այս ուսմունքի վերջնական արդյունքը կլինի « վերջին դատաստանի երկրորդ մասիկան » կրակը : Տղամարդկանց մի մասը՝ « մեկ երրորդը », փոխակերպվում է ստացված կաթոլիկ կամ կեղծ բողոքական ուսմունքով: « Ջրերը » և՛ տղամարդիկ են, և՛ աստվածաշնչյան ուսմունք: 16-րդ դարում զինված բողոքական խմբերը չարաշահեցին Աստվածաշունչը և դրա ուսմունքը, և այս հատվածի պատկերով տղամարդիկ սպանվեցին տղամարդկանց կողմից և կեղծ կրոնական ուսմունքների պատճառով: Դա պայմանավորված է նրանով, որ տղամարդիկ և կրոնական ուսմունքը դառնացել են: Հայտարարելով, որ « ջրերը դառնացել են », Աստված պատասխան է տալիս « խանդի կասկածի » մեղադրանքին , որը չլուծված է մնացել 3-րդ կնիքում Հայտն.6.6-ից հետո : Նա հաստատում է այն ժամանակ, երբ իր գրավոր խոսքը գալիս է դա անել, շնության մեղադրանքը, որը նա ներկայացնում է Համագումարի դեմ 321 թվականի մարտի 7-ից, որը նախորդել է 538-ի համար Պերգամոն անունով պաշտոնական շնության ժամանակին:

Միևնույն ժամանակ, Ղևտ.26.21-22-ում կարդում ենք. « Եթե ինձ դիմադրես և չսես ինձ, ես քո մեղքերի համեմատ յոթ անգամ ավելի կհարվածեմ քեզ. Քո դեմ կուղարկեմ դաշտի գազանների, որոնք քեզանից կկողոպտեն քո գավակներից, կկործանեն քո անասունները և կկրճատեն քեզ: և քո ճանապարհները ամառի կլինեն: » Ղևտ.26-ի և Հայտնության 3-րդ փողի գուգահեռ ուսումնասիրությունը բացահայտում է այն դատողությունը, որ Աստված իրականացնում է Ռեֆորմացիայի ժամանակի սկզբում: Նրա իսկական ընտրյալները մնում են խաղաղ ու հրաժարական՝ ընդունելով մահը կամ գերությունը որպես իսկական նահատակներ: Բայց բացի նրանց վեհ օրինակից, նա տեսնում է միայն դաժան « գազանների », որոնք առերեսվում են միմյանց, ամենից հաճախ՝ անձնական հպարտությունից դրդված, և ովքեր սպանում են մարդկանց գիշատիչ վայրի կենդանիների վայրագությամբ: Այս գաղափարը ձևավորվելու է Հայտ.13:1 և 11-ում: Դա այն ժամանակի գազաթնակետն է, երբ տառապանքի նորմայում **Ընտրյալին** տանում են « անապատ » (=փորձություն) Հայտ.12:6-ում. 14 գրավոր աստվածաշնչյան Աստծո « երկու վկաների » հետ Հայտն.11:3-ից: 1260 տարի մարգարեացված պապական թագավորության անհանդուրժողականությունը կավարտվի:

Հատված 12. « *Չորրորդը զանգեց. Եվ արևի մեկ երրորդը հարվածեց, և լուսնի մեկ երրորդը և աստղերի մեկ երրորդը, այնպես որ մեկ երրորդը մթնեց, և ցերեկը կորցրեց իր լույսի մեկ երրորդը, և գիշերը նույնպես: »*

Չորրորդ պատիժը. Հոգին այստեղ պատկերում է « *մեծ նեղությունը* », որը հայտարարվել է Հայտն.2.22-ում: Միմվոյներում այն բացահայտում է մեզ իր ազդեցությունը. մասամբ հարվածվում է « *արևը* »՝ Աստծո լույսի խորհրդանիշը: Նաև մասամբ հարվածեց « *լուսինը* », որը խորհրդանշում էր խավարի կրոնական ճամբարը, որը վերաբերում էր 1793 թվականին կեղծավոր կաթոլիկներին և բողոքականներին: « *Աստղեր* » խորհրդանիշի տակ առանձին-առանձին հարվածվում է նաև *Երկիրը լուսավորելու* կոչված քրիստոնյաների մի մասը : Ո՞վ կարող է այդպիսով հարվածել ճշմարիտ և կեղծ քրիստոնեական կրոնական լույսին: Պատասխան՝ աթեիզմի գաղափարախոսությունը համարվում էր ժամանակի մեծ լույսը: Նրա լույսը խավարում է մնացած բոլորը: Գրողները, ովքեր գրքեր են գրում այս թեմայով, մեծ հարգանք են վայելում և իրենք էլ անվանում են «լուսավորիչներ», ինչպիսիք են Վոլտերը և Մոնտեսքյուն: Սակայն այս լույսը ոչնչացնում է նախ մարդկային կյանքերը շղթայված՝ թափելով արյան հոսանքներ: Լյուդովիկոս 16-րդ թագավորի և նրա կնոջ՝ Մարի Անտուանետի գլխից հետո, գործող կաթոլիկներն ու բողոքականներն իրենց հերթին ընկան հեղափոխականների գիյոտինների տակ: Աստվածային արդարության այս գործողությունը չի արդարացնում աթեիզմը. բայց նպատակն արդարացնում է միջոցները, և Աստված կարող է տապալել բռնակալներին՝ ընդդիմանալով նրանց ավելի բարձր, ավելի հզոր և ուժեղ բռնակալությամբ: « *Չորրորդուն ու գորրությունը* » Տիրոջն է Հայտն.7.12-ում:

Միևնույն ժամանակ, Գևտ.26.23-ից մինչև 25-ը կարդում ենք. « *Եթե այս պատիժները չուղղեն քեզ, և եթե դու դիմադրես ինձ, ես նույնպես կդիմադրեմ քեզ և յոթ անգամ ավելի կհարվածեմ քեզ քո մեղքերի համար: Ես քո դեմ կբերեմ սուրը, որը վրեժ կլուծի իմ ուխտի վրա* . Երբ հավաքվեք ձեր քաղաքներում, ես ձեր մեջ ժանտախտ կուղարկեմ, և դուք կմատնվեք թշնամու ձեռքը: « . « *Սուրը, որը վրեժխնդիր կլինի իմ դաշինքից* », իսկապես այն դերն է, որը Աստված տվել է ֆրանսիական ազգային աթեիստական վարչակարգին՝ նրան հանձնելով նրա դեմ կատարած հոգևոր շնության համար մեղավոր գլուխներին: Այս աթեիստական ռեժիմը ոտանավորի ժանտախտի նման նախաձեռնեց զանգվածային մահապատժի այնպիսի սկզբունք, որ երեկվա դահիճները դարձան վաղվա զոհերը: Համաձայն այս սկզբունքի՝ այս դժոխային ռեժիմը, թվում էր, ամենայն հավանականությամբ մահով կուլ կտա ողջ մարդկությանը: Ահա թե ինչու Աստված նրան կտա « *անդունդ* » անունը՝ « *զազանը, որը բարձրանում է անդունդից* », Հայտն. 11:7-ում, որտեղ նա զարգացնում է իր թեման: Դա այն պատճառով, որ Ծննդ. 1:2-ում այս անունը նշանակում է երկիրն առանց կյանքի, առանց ձևի, քառսային և որը երկարաժամկետ հեռանկարում կվերարտադրի աթեիստական ռեժիմի կողմից ձեռնարկված համակարգված ոչնչացումը: Որպես օրինակ՝ մենք գտնում ենք, որ կաթոլիկ և միապետական Վանդեի ճակատագիրը վերանվանվել է «*Վրեժ*» հեղափոխականների կողմից, որոնց նախագիծն էր այն դարձնել ամայի և անմարդաբնակ երկիր:

Հատված 13. « *Եվ ես նայեցի և ըսեցի մի արծիւ, որը թռչում էր երկնքի մեջտեղում և բարձր ձայնով ասում էր. որը կհնչի!* »

Փրանսիական հեղափոխությունը տվեց իր սպանիչ ազդեցությունը, բայց հասավ Աստծո ուզած նպատակին: Դա վերջ դրեց կրոնական բռնակալությանը, իսկ դրանից հետո տիրեց հանդուրժողականությունը: Սա այն պահն է, երբ, ըստ Հայտ.13:3-ի, *կաթոլիկ «ծովային գազանը» «վիրավորվել է մինչև մահ, բայց բուժվել» այս հատվածում ներկայացված Նապոլեոնյան «արծիւի»* հզոր հեղինակության պատճառով, ով վերականգնել է նրան. իր Կոնկորդատի միջոցով: «... *երկնքի մեջտեղում թռչող արծիւր* » *խորհրդանշում է կայսր Նապոլեոն*¹ ի տիրապետության գագաթնակետը: Նա իր տիրապետությունը տարածեց եվրոպական բոլոր ժողովուրդների վրա և ձախողվեց Ռուսաստանի դեմ: Այս ընտրությունը մեզ մեծ ճշգրտություն է տալիս իրադարձությունների թվագրման հարցում, ուստի առաջարկվում է 1800-1814 թթ. Այս թագավորության ահռելի հետևանքները ամուր նշաձող են, որն այսպիսով արդարացնում է 1843թ. Դանիել 8:14-ի առանցքային ամսաթվի ժամանումը: Փրանսիայի երկրի պատմության մեջ այս կարևոր ռեժիմը, Աստծո համար, դառնում է սարսափելի հայտարարության կրողը, քանի որ. Նրանից հետո համընդհանուր քրիստոնեական հավատքը կմտնի այն ժամանակ, երբ այն կհարվածի Աստծուն երեք մեծերի կողմից «*դժբախտություններ*». Երեք անգամ կրկնված՝ խոսքը «*դժբախտության*» կատարելության մասին է. Սա, քանի որ մտնելով 1843 թվական, ինչպես սովորեցնում է Apo.3:2-ը, Աստված պահանջում է քրիստոնյաներից, ովքեր պնդում են Հիսուս Քրիստոսի փրկությունը, որ նրանք վերջապես ավարտեն Ռեֆորմացիան, որը սկսվել է 1170 թվականից, այն ամսաթիվը, երբ Պիեռ Վալդոն ամբողջությամբ վերականգնեց աստվածաշնչյան ճշմարտությունը, և նրանք ստեղծեցին «*կատարյալ գործեր*»: այս կատարելությունը պահանջվում է Հայտն.3.2-ում և Դանիել 8.14-ի հրամանագրով: Դրա կիրառման հետևանքները այստեղ ի հայտ են գալիս երեք հիմնական «*դժբախտությունների*» տեսքով, որոնք մենք այժմ կուսումնասիրենք առանձին: Կրկին ուզում են նշել, որ կրոնական խաղաղության այս շրջանը, պարադոքսալ կերպով, դարձնում է մեծ «*դժբախտություն*», Փրանսիական ազգային աթեիզմի ժառանգությունն է, որը թափանցում է և մինչև աշխարհի վերջը թափանցելու է արևմտյան մարդկանց մտքերը: Սա նրանց չի օգնի իրականացնելու Աստծո կողմից պահանջվող բարեփոխումները 1843թ.-ից: Բայց արդեն Հայտն.6.13-ի «*վեցերորդ կնիքը*» այս «*դժբախտություններից*» առաջինը պատկերել էր «*անկող սատղերի*» պատկերով, համեմատած «*կանաչ թուզ*», հետևաբար չընդունելով Աստծո կողմից 1843 թվականից պահանջվող ամբողջական հոգևոր հասունացումը: Եվ Աստծո նախագուշացման երկնային նշանը տրվեց նոյեմբերի 13-ին: Մեծ եռյակի հայտարարության առաջարկված ժամանակին զուգահեռ 1833թ Ուսումնասիրված հատվածի «*դժբախտությունները*».

Իր հայտնության մեջ Հոգին արթնացնում է «*երկրի բնակիչներ*» արտահայտությունը՝ նշանակելու այն մարդկանց, որոնց թիրախում են եռյակը: *մարգարեացավ «դժբախտությունների»*: Կտրված լինելով Աստծուց և բաժանված լինելով նրանց անհավատության ու մեղքի պատճառով՝ Հոգին

կապում է նրանց « երկրի » հետ: Ի հակադրություն, Հիսուսն իր իսկական հավատարիմ ընտրյալներին նշանակում է « երկնքի արքայության քաղաքացիներ » արտահայտությամբ . նրանց հայրենիքը ոչ թե « երկիրն » է, այլ « երկինքը », որտեղ Հիսուսը « տեղ պատրաստեց » նրանց համար՝ ըստ Հովհաննես 14.2-3: Այսպիսով, ամեն անգամ, երբ այս « երկրի բնակիչները » արտահայտությունը հիշատակվում է Ապոկալիպսիսի մեջ, դա նշանակում է ապստամբ մարդկությունը, որը բաժանված է Աստծուց Հիսուս Զրիստոսում:

Հայտնություն 9. 5^{-րդ} և 6^{-րդ} փոդերը
« Առաջին » և « երկրորդ մեծ դժբախտություն ».

5-րդ շեփոր՝ « Առաջին մեծ դժբախտությունը »
բողոքականների համար (1843) և ադվենտիստների համար (1994)

Նշում . Առաջին ընթերցմամբ « 5-րդ շեփորի » այս թեման *խորհրդանշական պատկերներով ներկայացնում է այն դատավճիռը, որ* ^{Աստված} իրականացնում է բողոքական կրոնները, որոնք խայտառակ են դարձել 1843 թվականի գարնանից ի վեր: մեր Յոթերորդ օրվա ադվենտիստ քույրը՝ տիկին Էլեն Գուլդ Ուայթը, որին Հիսուսն ընտրել էր որպես իր սուրհանդակ: Նրա մարգարեական աշխատանքը հատկապես լուսավորեց հավատքի

վերջին վերջին փորձության ժամանակը. նրա կանխատեսումները կհաստատվեն այս հաղորդագրության մեջ: Բայց այն, ինչ մեր քույրը չգիտեր, այն էր, որ Աստծո կողմից ծրագրված էր երրորդ աղվենտիստական ակնկալիքը՝ փորձելով յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցին: Անշուշտ, այս երրորդ ակնկալիքը չի վերցրել նախորդ երկուսի հանրային զարգացումը, սակայն դրան կցված նոր բացահայտված նշմարությունների մեծությունը փոխհատուցում է այս ակնհայտ թուլությունը: Ահա թե ինչու, 1983-ից 1991 թվականներին Հիսուս Քրիստոսի կողմից փորձարկվելով Վալանս-սյուր-Ռոնում, Ֆրանսիա և Մավրիկիոսում, իր վերջին մարգարեական լույսերը մերժելուց հետո, աղվենտիզմի պաշտոնական ինստիտուցիոնալ ուսմունքը « *փսխեց* » հոգիների Փրկչի կողմից: 1994 թ., ամսաթիվ, որը կառուցվել է այս 9-րդ գլխի 5-րդ և 10-րդ հատվածների մարգարեական « *հինգ ամիսների* » օգտագործմամբ: ինչու, երկրորդ ընթերցմամբ, Տիրոջ կողմից բերված այս պատկերավոր դատողությունը բողոքական հավատքի տարբեր ասպեկտների դեմ վերաբերում է ինստիտուցիոնալ յոթերորդ օրվա աղվենտիզմին, որն ընկել է ուրացության մեջ, իր հերթին՝ աստվածային մարգարեական լույսի մերժմամբ. սա՛ չնայած Էլեն Գ. Ուայթի կողմից տրված նախազգուշացումներին իր գրքի «*լույսը մերժող*» գլխում՝ ուղղված աղվենտիստ ուսուցիչներին՝ «*Ավետարանական ծառայությունը*»: 1995 թվականին աղվենտիզմի և բողոքականության պաշտոնական դաշինքը հաստատեց Աստծո կողմից մարգարեացված արդար դատաստանը: Ուշադրություն դարձրեք այն փաստին, որ երկու վայրէջքներն ունեն նույն պատճառը՝ մերժումն ու արհամարհանքը Աստծո կողմից առաջարկված մարգարեական խոսքի նկատմամբ, ծառայի կողմից, ում նա ընտրել էր այս առաջադրանքի համար:

« *Դժբախտությունը* » չարի ժամն է, որի սաղրիչն ու ոգեշնչողը Սատանան է՝ Հիսուսի և նրա ընտրյալ սրբերի թշնամին: Հոգին պատկերներով կբացահայտի մեզ, թե ինչ է դառնում Հիսուս Քրիստոսի աշակերտը, երբ նա մերժվում է նրա կողմից՝ սատանային հանձնվելու համար. որն այնուհետև իսկապես մեծ « *դժբախտություն* » է կազմում:

Հատված 1. « *Հինգերորդը գանգեց. Եվ ես տեսա մի աստղ, որն ընկել էր երկնքից երկիր: Անդունդի փոսի բանալին նրան տրվեց ,*

« *Հինգերորդ* », բայց մեծ նախազգուշացումն ուղղված է 1844 թվականից առանձնացված Քրիստոսի ընտրյալներին: « *Երկնքից ընկած աստղը* » « *աստղը* » չէ. *Աբսենյո* «*նախորդ գլխից, որը «չի ընկել*», « *վրա այնտեղ երկիր* », բայց « *վրա THE գետեր Եվ THE աղբյուրները ջրերի* »: Դա « *Սարդիս* » դարաշրջանն է, որտեղ Հիսուսը հիշում է, որ « *իր ձեռքերում պահում է յոթ աստղերը* »: « *անկատար* » հոշակված իր « *գործերի* » համար Հիսուսը գետնին գցեց բողոքական սուրհանդակի «*աստղը* »:

Աղվենտիստների փորձությունը նշանավորվեց 1843 թվականի գարնանը՝ Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի առաջին ակնկալիքի ավարտով: Այս վերադարձի երկրորդ սպասումն ավարտվեց 1844թ. հոկտեմբերի 22-ին: Միայն այս երկրորդ փորձության վերջում էր, որ Աստված հաղթողներին տվեց իր սուրբ շաբաթ օրվա գիտելիքն ու գործելակերպը: Այնուհետև այս շաբաթ օրը ստանձնեց « *Աստծո կնիքի* » դերը , որը նշված է այս 9-րդ գլխի 4-րդ հատվածում: Հետևաբար, նրա ծառաների կնքումը սկսվեց երկրորդ

փորձության ավարտից հետո՝ 1844 թվականի աշնանը: Գաղափարը հետևյալն է. « *Ով ընկել էր* » արտահայտությունը թիրախավորում է 1843 թվականի գարնան ամսաթիվը, Դան.8:14-ի հրամանագրի ավարտը և առաջին աղվենտիստների դատավարության ավարտը՝ ի տարբերություն աշնանային դատավարության: 1844 թվականը, որը նշանավորում է ընտրված հաղթողների կնքման սկիզբը և այս « *5-րդ շեփորի* » թեման, որի նպատակն է Աստծո համար բացահայտել բողոքական հավատքի և աղվենտիզմի անկումը, որը նրա հետ դաշինք է կնքելու 1994 թվականից հետո: , « *հինգ ամիսների* » ժամկետը, որը մարգարեացվել է 5-րդ և 10-րդ հատվածներում: Այսպիսով, մինչ այս թեմայի «*հինգ ամիսները*» սկսվում են 1844 թվականի աշնանը, սկզբի համատեքստը. կնքելով, որպես հիմնական թեմա, բողոքական հավատքը « *ընկել էր* » այս ամսաթվից առաջ՝ 1843 թվականի գարնանից: Այնուհետև մենք տեսնում ենք, թե ինչպես է աստվածային հայտնությունը ճշգրտորեն հարգում կատարված պատմական փաստերը: 1843 և 1844 թվականների երկու տարեթվերը յուրաքանչյուրն ունի իրենց հատուկ դերը:

Լքված Հիսուսի կողմից, ով այն հանձնեց սատանային, բողոքական հավատքն ընկավ կաթոլիկ « *ջրհոր* » կամ « *սատանայի խորքերը* », որը Ռեֆորմատորներն իրենք էին դատապարտել Ռեֆորմացիայի ժամանակ Հայտն. 2:24-ում: Նրբորեն, ասելով, որ այն ընկնում է « *երկրի վրա* », Հոգին հաստատում է բողոքական հավատքի ինքնությունը, որը խորհրդանշվում է « *երկիր* » բառով, որը հիշեցնում է նրա ելքը կաթոլիկությունից, որը կոչվում է « *ծով* » Հայտ.13 և 10:2 հատվածներում: « *Ֆիլադելֆիայի* » ուղերձում Հիսուսը ներկայացնում է « *դռներ* », որոնք բաց են կամ փակ: Այստեղ բանալին նրանց համար բացում է բոլորովին այլ ճանապարհ, քանի որ հնարավորություն է տալիս մուտք գործել դեպի կյանքի անհետացումը խորհրդանշող « *անդունդ* »: Մա այն ժամն է, երբ նրանց համար « *լույսը* դառնում է *խավար* », իսկ « *խավարը* դառնում է *լույս* »: Որպես ժառանգություն ընդունելով հանրապետական փիլիսոփայական մտքերի սկզբունքները՝ նրանք աչքաթող են անում Հիսուս Քրիստոսի արյունով մաքրված հավատքի իրական սրբությունը: Նշենք, որ « *նրան տրվել է* » ճշգրտությունը: Նա, ով այսպիսով տալիս է յուրաքանչյուրին ըստ իր գործերի, Հիսուս Քրիստոսն է աստվածային Դատավորը: Որովհետև նա նաև բանալիների պահապանն է. « *Դավթի բանալին* » օրինյալ ընտրյալների համար 1873 և 1994 թվականներին, ըստ Հայտ.3:7, և « *անդունդի բանալին* » 1843 և 1994 թվականներին ընկածների համար:

Հատված 2. « *Եվ նա բացեց անդունդի փոսը. Եվ ջրհորից ծուխ ելավ, ինչպես մեծ հնոցի ծուխը. և արևն ու օդը մթնեցին ջրհորի ծխից:* »

Բողոքական հավատքը փոխում է տերն ու ճակատագիրը, փոխվում են նաև նրա գործերը: Նա, այսպիսով, ձեռք է բերում աննախանձելի ճակատագիրը՝ կրելու վերջին դատաստանի կործանումը « *երկրորդ մահվան* » « *կրակի* » *միջոցով*, որը կնշվի Հայտն. 19:20 և 20:10-ում: Վերջին դատաստանի այս « *կրակը* » *վերցնելով* «*կրակի և ծծմբի լճի*» պատկերը կլինի « *մեծ հնոց* », որը սպառնում է Աստծո պատվիրանները խախտողներին Մինա լեռան վրա նրանց հոշակումից ի վեր՝ համաձայն Ելից 19:18. « *Մինա լեռը ամբողջ ծխի մեջ էր, որովհետև Տերն իջել էր այնտեղ՝ կրակի մեջ. այս*

ծուխը բարձրացավ վառարանի ծուխի պես , և ամբողջ լեռը սաստիկ ցնցվեց: » Այնուհետև Հոգին օգտագործում է «Փլեշբեր» կոչվող կինեմատոգրաֆիական տեխնիկան, որը բացահայտում է այն գործերը, որոնք ստեղծվել են դեռ կենդանի ժամանակ, ընկածները ծառայել են սատանային: « *Ծուխ* » բառն այստեղ կրկնակի նշանակություն ունի. « *մեծ հնոցի* » կրակը, որի մասին կարդում ենք Հայտն. 14:11-ում. *և նրանք հանգիստ չունեն գերեկ և գիշեր, նրանք, ովքեր երկրպագում են զազանին և նրա պատկերին, և ովքեր ընդունում են նրա անվան նշանը* , ինչպես նաև « *արքերի տղոթները* »՝ ըստ Հայտն. 5:8, այստեղ՝ նրանք. կեղծ սուրբեր. Քանի որ առատ կրոնական գործունեությունը, որը դրսևորվում է աղոթքներով, արդարացնում է այս խոսքերը, որոնք Հիսուսն ուղղեց իրեն Սարդիսում 1843 թ.-ին. « *Դու կենդանի ես համարվում. և դու մեռած ես* »: Մահ, և երկու անգամ մահացած, քանի որ առաջարկված մահը « *վերջին դատաստանի* » երկրորդ մասին է : Այս կրոնական գործունեությունը խաբում է բոլորին, բացի Աստծուց և նրա ընտրյալներից, որոնց լուսավորում է: Այս համատարած խաբեությունը «խաբեություն» է, ինչպես ասում է ժամանակակից աշխարհը: Եվ իսկապես հարբեցողության գաղափարն է ենթադրում Հոգին « *ծխի* » պատկերի միջոցով, որը տարածվում է « *օդում* » մինչև « *արևը* » մթազնելը : Եթե վերջինս ճշմարիտ աստվածային լույսի խորհրդանիշն է, ապա « *օդը* » նշանակում է սատանայի պահպանված տիրույթը, որը կոչվում է « *օդի գորության իշխան* » Եփես.2:2-ում, և որին Հիսուսն անվանում է « *իշխան*»: *այս աշխարհի* » Հովհաննես 12:31 և 16:11 հաստատումներում: Աշխարհում ապատեղեկատվության նպատակը ճշմարտությունները թաքցնելն է, որոնք պետք է գաղտնի մնան: Կրոնական մակարդակում նույնն է՝ ճշմարտությունը միայն ընտրյալի համար է: Բողոքական խմբերի բազմապատկումը իրականում ունեցել է յոթերորդ օրվա աղվենտիստական հավատքի գոյությունը բողոքելու արդյունավետությունը. սա մինչև 1995 թվականը, երբ նրան ընդունեցին իրենց շարքերը իր « *մեծ դժբախտության* » համար: Այս նոր հոգևոր իրավիճակում նրանք կդառնան *երկրորդ մահվան* գոհը , որը երկրի մակերեսը կվերածի կրակի *հնոցի* : Ուղերձը սարսափելի է, և մենք կարող ենք հասկանալ, թե ինչու Աստված այն հստակ չառաջարկեց: Այն վերապահված է ընտրյալներին, որպեսզի նրանք հասկանան, թե ինչ ճակատագրից են խուսափել:

Հատված 3. « *Մորեխները ծխով դուրս եկան և ցրվեցին երկրի վրա. և իշխանություն տրվեց նրանց, ինչպես երկրի կարիճների գորությունը:* »

Ծուխով » խորհրդանշվող աղոթքները բխում են ընկած բողոքականների բերանից և մտքից, հետևաբար տղամարդկանց և կանանց խորհրդանշում են « *մորեխները* »՝ իրենց մեծ թվի պատճառով: Իրականում մարդկային արարածների բազմությունն է, որ ընկել է 1843 թվականին, և ես հիշեցնում եմ ձեզ, որ 1833 թվականին՝ տասը տարի առաջ, Տերն այս բազմության մասին պատկերացում էր տվել նոյեմբերի 13-ի գիշերը կատարված «աստղերի անկմամբ»: , 1833 կեսգիշերից մինչև առավոտյան ժամը 5-ը, ըստ պատմական ականատեսների վկայության: Կրկին « *երկրի վրա* » արտահայտությունը կրում է երկրային ընդարձակման և բողոքական ինքնության կրկնակի նշանակություն: Ո՞վ է սիրում հոշոտող և ավերող « *մորեխներ* »: Ոչ հողագործներին, և Աստված չի գնահատում

հավատացյալներին, ովքեր դավանանում են Իրեն և աշխատում են հակառակորդի հետ՝ ոչնչացնելու Նրա ընտրյալների բերքը, ուստի այս խորհրդանիշը կիրառվում է նրանց նկատմամբ: Այնուհետև, Եզեկիել 2-ում, 10 համարներից բաղկացած այս կարճ գլխում, « *ապստամբ* » բառը 6 անգամ հիշատակվում է՝ նշանակելու հրեա « *ապստամբներին* », որոնց Աստված *անվանում է « փշեր, փշեր և կարիճներ »*: Այստեղ « *կարիճ* » տերմինը վերաբերում է բողոքական ապստամբներին: 3-րդ հատվածում նրա գործության մասին ակնարկը նախապատրաստում է ամենակարևոր նուրբ խորհրդանիշի օգտագործումը: « *Կարիճների* » ուժն այն է, որ մահացու խայթեն իրենց զոհերին իրենց « *պոչի* » խայթոցով : Եվ այս « *պոչ* » բառը հիմնարար նշանակություն է ստանում աստվածային մտքում, որը բացահայտված է Եսայիա 9.14-ում. « *Սուտ ուսուցանող մարգարեն պոչն է* »: Կենդանիներն օգտագործում են իրենց « *պոչերը* »՝ հետապնդելու և մտրակի հարվածելու ճանճերին և այլ մակաբույծ միջատներին, որոնք նյարդայնացնում են նրանց: Այստեղ մենք գտնում ենք կեղծ « *հեզաբեղ մարգարեուհու* » կերպարը . ով իր ժամանակը ծախսում է Աստծուն և նրա խաբված անհավատարիմ ծառաներին դատապարտելով և տառապանք պատճառելով: Մեղքը քավելու նպատակով կամավոր դրոշակահարելու պրակտիկան նույնպես կաթոլիկ հավատքի ուսմունքի մի մասն է: Հայտն.11.1-ում Հոգին հաստատում է այս համեմատությունը՝ օգտագործելով « *եղեգ* » բառը, որին Եսայիա 9.14-ի բանալին տալիս է նույն իմաստը, ինչ « *պոչ* » բառը : Պապական եկեղեցու այս պատկերը վերաբերում է նաև 1844 թվականից ի վեր ընկած բողոքական հավատացյալներին, ովքեր դարձել են Աստծո մարգարեները, ովքեր սուտ են սովորեցնում կամ կեղծ մարգարեներ: Առաջարկվող « *պոչ* » բառը հստակորեն մեջբերվելու է հատված 10-ում:

աղվենտիստական ակնկալիքի կառուցումը
(այս անգամ՝ յոթերորդ օրվանից)

Հատված 4. « *Նրանց ասվեց, որ չվնասեն երկրի խոտին, ոչ մի կանաչ բանին, ոչ ծառին, այլ միայն նրանց, ովքեր չունեն Աստծո կնիքը իրենց ճակատներին* : »

Այս « *մորեխները* » չեն խժռում կանաչը, բայց դրանք վնասակար են մարդկանց համար, ովքեր պաշտպանված չեն « *Աստծո կնիքով* »: « *Աստծո կնիքի* » այս հիշատակումը հաստատում է այն ժամանակների համատեքստը, որոնք արդեն լուսաբանվել են Հայտն. 7-ում: Ուստի հաղորդագրությունները զուգահեռ են՝ 7-րդ գլուխը վերաբերում է ընտրված կնքվածներին և 9-րդ գլուխը՝ ընկածներին: Հիշեցնում են ձեզ, որ ըստ Մատթ.24:24-ի՝ անհնար է գայթակղել իսկական ընտրյալին: Ուրեմն կեղծ մարգարեները խաբում են միմյանց:

Ճշգրտությունը՝ « *Աստծո կնիքը ճակատին* », ցույց է տալիս Աստծո ընտրված աղվենտիստ ծառաների կնքման սկիզբը՝ 1844թ. հոկտեմբերի 23-

ին: Մանրամասները նշված են մարգարեական « *հինգ ամիս* » ժամանակաշրջանի մեջբերումից անմիջապես առաջ: հետևյալ հատվածը. 150 իրական տարվա տևողությունը, որը հիմնված կլինի այս ամսաթվի վրա:

Հատված 5. « *Նրանց տրվեց ոչ թե նրանց սպանելու, այլ **հինգ ամիս նրանց տանջելու համար** . և նրանց պատճառած տանջանքը նման էր այն տանջանքին, որ պատճառում է կարիճը, երբ նա խայթում է մարդուն: »*

Աստծո պատգամը իր պատկերով միավորում է տարբեր ժամանակներում կատարված գործողությունները. ինչը շփոթեցնում և դժվարացնում է պատկերավոր մեկնաբանությունը: Բայց այս տեխնիկան հասկանալով և ստացվելով՝ ուղերձը շատ պարզ է դառնում: Այս հատված 5-ը հիմք է հանդիսացել 1994 թվականի համար Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի մասին իմ հայտարարության: Այնտեղ մենք գտնում ենք թանկարժեք մարգարեական « *հինգ ամիս* », որը, սկսած 1844 թվականից, հնարավորություն է տալիս սահմանել 1994 թվականը: Այնուամենայնիվ, նախագիծն իրականացնելու համար: Աստծո, ես բացարձակապես ստիպված էի կապել Հիսուս Քրիստոսի փառահեղ վերադարձը այս ամսաթվին: Ահա թե ինչպես, մասամբ կուրացած տեքստի ճշգրտությունից, որն անհնարին կդարձներ այս հույսը, ես համատորեն շարունակեցի իմ Արարչի ուզած ուղղությունը: Իրոք, տեքստը հստակեցնում է. « *Նրանց տրվել է ոչ թե սպանելու, այլ հինգ ամիս տանջելու համար* »: « *Ոչ նրանց սպանել* » պարզաբանումը թույլ չի տվել « *6-րդ շեփոր* », հրեշավոր սպանիչ պատերազմ, ժամանակին լուսաբանված « *5-րդ շեփոր* »; 150 իրական տարվա ժամանակը: Բայց իր ժամանակներում Ուիլյամ Միլլերն արդեն մասամբ կուրացած էր Աստծո կողմից ցանկալի գործողություն իրականացնելու համար. հայտնաբերել սխալ, որը թույլ է տալիս մեզ վերակենդանացնել Քրիստոսի վերադարձի հույսը 1844 թվականի աշնան համար. կեղծ սխալ է, քանի որ 1843 թվականի գարունը հաստատող նախնական հաշվարկներն այսօր հաստատվում են մեր վերջին հաշվարկներում: Աստծո կամքն ու գործությունը ինքնիշխան են և, բարեբախտաբար, նրա ընտրյալների համար, ոչինչ և ոչ ոք չի կարող խանգարել նրա նախագծին: Փաստն այն է, որ հայտարարության այս սխալը ստիպեց պաշտոնական ադվենտիզմին դրսևորել 1991 թվականին արհամարհանքի վերաբերմունք Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի հույսի նկատմամբ, որը հայտարարվել էր 1994 թվականին: Իսկ ադվենտիստների համար ամենավատն այն է, որ գրկվել են վերջին մարգարեական լույսից, որը Ամբողջությամբ լուսավորում է «Դանիել և Հայտնություն» գրքերի 34 գլուխները, ինչի մասին այսօր յուրաքանչյուրը կարող է ապացույց ունենալ՝ կարդալով այս փաստաթուղթը: Դրանով նրանք գրկված են նաև մյուս նոր լույսերից, որոնք Աստված տվել է ինձ 2018 թվականի գարնանից ի վեր իր օրենքի և Քրիստոսի վերադարձի մասին, որը կվերադառնա, մենք հիմա գիտենք, որ 2030 թվականի գարնանը. և սա Դանիելի և Հայտնության մարգարեական շինարարությունից անջատված նոր հիմքերի վրա: 1982-ից 1991 թվականներին ինձ համար *հինգ ամիսները* կապված էին կեղծ մարգարեների գործունեության հետ, որոնք պետք է շարունակվեին մինչև Հիսուս Քրիստոսի վերադարձը: Համոզված այս պատճառաբանությամբ, ընդ որում՝ արդարացված՝ ես չտեսա « *սպանություն* » արգելքով սահմանված ժամկետի սահմանափակումը : Եվ այդ ժամանակ

1994 թվականը ներկայացնում էր Հիսուս Քրիստոսի իսկական ծննդյան 2000 թվականը: Ես ավելացնում եմ, որ ինձնից առաջ ոչ ոք չի բացահայտել իմ սխալի պատճառը. որը հաստատում է Աստծո կամքին համապատասխան ձեռքբերումը: Այժմ մեր ուշադրությունը դարձնենք «*բայց հինգ ամիս նրանց տանջելու*» պարզաբանմանը: Բանաձևը ծայրաստիճան ապակողմնորոշիչ է, քանի որ խնդրո առարկա «*տանջանքը*» գոհերը չեն կրում մարգարեացված «*հինգ ամիս*» ընթացքում: Այն «*տանջանքը*», որին ակնարկում է Հոգին, կապտոճառվի ընկածներին վերջին դատաստանի ժամանակ, որտեղ այն կառաջանա «*կրակի լճի*» այրմամբ, «*երկրորդ մահվան*» պատիժով: Այս «*տանջանքը*» հայտարարված է Հայտն. 14.10-11 երրորդ հրեշտակի ուղերձում, որը նախորդ համարն առաջ բերեց՝ մեջբերելով *նրանց տանջանքի «ծուխը»*. ուղերձ, որը աղվենտիստները լավ գիտեն, քանի որ դա նրանց համընդհանուր առաքելության տարրն է: Նախապես իմանալով այս պաշտոնական աղվենտիզմի անկումը, Հոգին խորամանկորեն ասում է այս պատգամում. «*Նա նույնպես կիսնի Աստծո բարկության զինուց՝ անխառն իր բարկության բաժակի մեջ թափված, և կրակի ու ծծումբի մեջ տանջվելու է առջև: սուրբ հրեշտակներ և Գառան առջև*»: Այս պարզաբանումը «*նա նույնպես*» ուղղված է հաջորդաբար բողոքական հավատքին, ապա պաշտոնական անհավատ աղվենտիզմին, որը մերժվել է 1994 թվականին հենց Հիսուս Քրիստոսի կողմից: Այս օրվանից, ի հաստատումն իր անեծքի, այս նոր «*սպասումքը*» միացել է էկումենիկ դաշինքին, որը միավորում է կաթոլիկներին և բողոքականներին, որոնք արդեն կտրված են Աստծուց: Բայց մինչ պաշտոնական աղվենտիզմի անկումը, «*նա ևս*» բանաձևը կիրառվում էր ընկած բողոքականների նկատմամբ, քանի որ ընկնելով 1844 թվականին՝ նրանք այժմ կիսելու էին կաթոլիկների, ուղղափառների և կեղծ հրեաների ճակատագիրը: Փաստորեն, «*նա նույնպես*» վերաբերում է բոլոր ոչ կաթոլիկներին, ովքեր հարգում են Հռոմի կաթոլիկ եկեղեցին, մտնելով նրա էկումենիկ դաշինքի մեջ և հարգելով Կոստանդին I-ի արարողությունները՝ դեկտեմբերի 25): Ընտրելով «*նա նույնպես*» եզակի, քան «*նրանք էլ*» հոգնակի ձևը, Հոգին մեզ հիշեցնում է, որ կրոնական ընտրությունը անհատական ընտրություն է, որը մարդուն դարձնում է պատասխանատու, արդարացնում կամ ստիպում է մեղավոր զգալ Աստծո, անհատի հանդեպ, և ոչ, համայնքը: ինչպես «*Նոյր, Դանիելը և Հոբբ, ովքեր չէին ցանկանում փրկել որդիներին կամ դուստրերին*», ըստ Եզեկ.14:18:

Վերջին դատաստանի երկրորդ մահվան տանջանքները

Հատված 6. «*Այդ օրերին մարդիկ մահ կփնտրեն և չեն գտնի. նրանք կցանկանան մեռնել, և մահը կփախչի նրանցից:*»

Գաղափարները շատ տրամաբանական են հոսում: Հենց նոր արթնացնելով «*երկրորդ մահվան տանջանքները*», Հոգին այս հատված 6-ում մարգարեանում է դրա կիրառման օրերի մասին, որոնք կգան 7-րդ ^{հազարամյակի} վերջում՝ թիրախավորված «*այդ օրերին*» արտահայտությամբ: Այնուհետև նա մեզ բացահայտում է այս չափազանց սարսափելի վերջնական պատժի առանձնահատկությունները: «*Մարդիկ մահ կփնտրեն, բայց չեն գտնի. նրանք կցանկանան մեռնել, և մահը կփախչի նրանցից*»: Այն, ինչ մարդիկ չգիտեն, այն է, որ ամբարիշտների հարության մարմինը կունենա այնպիսի

հատկություններ, որոնք շատ տարբեր կլինեն ներկայիս մարմնական մարմիններից: Նրանց վերջնական պատժի համար արարիչ Աստված կվերստեղծի նրանց կյանքը՝ այն դարձնելով ունակ շարունակելու գիտակցված վիճակում մինչև իրենց վերջին աստմի ոչնչացումը: Ավելին, տառապանքի տևողությունը կհարմարեցվի անհատապես յուրաքանչյուր անհատի համար՝ կախված նրա անհատական մեղավորության վերաբերյալ կայացված դատավճռից: Մարկոս 9:47-48 - ը հաստատում է հետևյալ խոսքերը. Հարկ է նաև նշել, որ բողոքական հավատքը կաթոլիկ եկեղեցու հետ կիսում է բազմաթիվ կեղծ կրոնական դոգմաներ, բացի կիրակիից՝ հանգստին նվիրված առաջին օրվանից, կա հավատ հոգու անմահության նկատմամբ, ինչը բողոքականներին ստիպում է հավատալ. դժոխքի գոյությունը, որը սովորեցնում են կաթոլիկները: Այսպիսով, դժոխքի կաթոլիկական սպառնալիքը, որտեղ հավերժորեն անհիծվածները տանջվում են կրակի մեջ, սպառնալիք, որը ենթարկում էր քրիստոնեական երկրների բոլոր միապետներին, մի փոքր ճշմարտություն ուներ, բայց ամենից առաջ շատ սուտ: Որովհետև, նախ, Աստծո կողմից պատրաստված դժոխքը ձևավորվելու է միայն սրբերի կողմից ամբարիշտների երկնային դատաստանի « *հագար տարվա* » վերջում : Եվ երկրորդ՝ տառապանքը հավիտենական չի լինի, թեև երկարատև՝ համեմատած ներկայիս երկրային պայմանների հետ: Նրանց մեջ, ովքեր կտեսնեն, որ մահը փախչում է նրանցից, կլինեն հոգու անմահության հեթանոսական հունական դոգմայի հետևորդներն ու ջերմեռանդ պաշտպանները: Աստված այդպիսով կառաջարկի նրանց պատկերացնել, թե ինչպիսին կլինեն իրենց ճակատագիրը, եթե իրենց հոգին իսկապես անմահ լիներ: Բայց ամենից առաջ «անհաղթ արևի օրվա» երկրպագուներն են, ովքեր կհանդիպեն իրենց աստվածությանը. հենց երկիրը, որը կրում էր դրանք, դառնալով «արև» կրակի և ծծմբի մագմայի միաձուլումից:

Մահագու խաբուսիկ տեսքը

Հատված 7. « *Այս մորեխները պատերազմի համար պատրաստված ձիերի պես էին. Նրանց գլխին ոսկու պես պսակներ կային, իսկ երեսները՝ մարդկանց դեմքերի:* »

Իր խորհրդանիշներով հատված 7-ը ցույց է տալիս զոհված բողոքական ճամբարի գործողությունների ծրագիրը: Կրոնական խմբերը (*ձիերը*) հավաքվում են հոգևոր « *ճակատամարտի* » համար, որը կիրականացվի միայն շնորհքի ժամանակի վերջում, բայց վերջնական նպատակը կա: Այս ճակատամարտը ստացել է « *Արմագեդոն* » անունը Հայտն. 16:16-ում : Այնուհետև տեղին է նշել Հոգու պնդումը իրերի իրականության հետ համեմատելու հարցում. ինչը նա անում է « *նման* » տերմինի գործածությունը բազմապատկելով : Սա նրա ձևն է՝ հերքելու համապատասխան կրոնական մարդկանց կեղծ պնդումները: Ամեն ինչ միայն խաբուսիկ տեսք է՝ հավատի հաղթողին խոստացված « *թագը* » և *ինքը՝ հավատքը* (*ոսկին*), որը միայն « *նմանություն* » ունի ճշմարիտ հավատքին: Այս կեղծ հավատացյալների « *դեմքերը* » *իրենք են խաբուսիկ, քանի որ նրանց մնում է միայն մարդկային տեսք:* Նա, ով արտահայտում է այս դատողությունը, զննում է սանձերը և սրտերը: Նա գիտի մարդկանց

գաղտնի մտքերը և իր ընտրյալների հետ կիսում իրականության իր տեսլականը:

8-րդ հատված . »

Համաձայն 1Կոր.11:15. կանանց մազերը ծառայում են որպես շղարշ. Իսկ շղարշի դերը դեմքը թաքցնելն է, քողարկված սուբյեկտի ինքնությունը: Այս 8-րդ համարն իր խորհրդանիշների միջոցով դատապարտում է քրիստոնեական կրոնական խմբերի ապակողմնորոշիչ տեսքը: Հետևաբար, նրանք ունեն եկեղեցիների արտաքին տեսք (*մազեր*) (*կանայք* , *Եփես. 5:23-32*), *բայց նրանց հոգիները աշխուժացած են « առյուծների »* վայրագությամբ (*ատամներով*) : Մենք ավելի լավ ենք հասկանում, թե ինչու են նրանց դեմքերը միայն մարդկային տեսք ունեն: Առանց պատճառի չէ, որ Հիսուսը նրանց համեմատում է առյուծների հետ: Այսպիսով, այն հիշեցնում է հռոմեական ժողովրդի հոգեվիճակը, ում առաջին քրիստոնյաներին առյուծները կույ էին տվել իրենց ասպարեզներում: Եվ այս համեմատությունն արդարացված է, քանի որ աշխարհի վերջում նրանք ևս մեկ անգամ կցանկանան մահապատժի ենթարկել Հիսուս Քրիստոսի վերջին ճշմարիտ ընտրյալին:

9-րդ հատված . »

Այս համարը ուղղված է Հիսուս Քրիստոսի իսկական զինվորի կեղծարարությանը, որը կրում է արդարության « *գրասիր* » (Եփես. 6:14), բայց այստեղ այս արդարությունը կոշտ է « *երկայթի* » պես, որն արդեն հռոմեական կայսրության խորհրդանիշն է: Դանիել. « *Մորեխները* » « *թևերով* » աղմուկ են բարձրացնում, երբ ակտիվ են: Հետևաբար, համեմատությունը վերաբերում է գործողություններին: Հետևյալ պարզաբանումը հաստատում է կապը Հռոմի հետ, որի կառքերի մրցումները « *մի քանի ձիերով* » ուրախացրել են հռոմեացիներին իրենց շրջաններում: Այս պատկերում « *շատ ձիեր* » *նշանակում է՝ մի քանի կրոնական խմբեր հավաքվել էին* հռոմեական « *կառքը* » քաշելու , Հռոմի իշխանությունը փառաբանելու համար. Հռոմը, որը գիտեր, թե ինչպես մանիպուլյացիայի ենթարկել այլ կրոնական առաջնորդներին՝ իր գայթակղությունների միջոցով նրանց հպատակեցնելու համար: Հոգին այսպես է ամփոփում ասպտամբների ճամբարի գործողությունները. Եվ Հռոմի օգտին այս հավաքը նրանց նախապատրաստում է վերջին « *Արմազեդոնի ճակատամարտին* »՝ ուղղված կիրակի օրվա հակառակորդների, Աստծո կողմից սրբացված շաբաթ օրը հավատարիմ պահողների և անգիտակցաբար՝ Քրիստոսի դեմ՝ իրենց Պաշտպանի դեմ:

10 հատված . »

Այս համարը բարձրացնում է 3-րդ հատվածի վարագույրը, որտեղ « *պոչ* » *բառն առաջարկվել է « կարիճների* գորությունը» վերնագրի ներքո : Այն հստակորեն մեջբերված է, թեև դրա իմաստը պարզ չէ նրա համար, ով այն չի փնտրում Եսայիա 9:14-ում: Սա իմ դեպքը չէ, ուստի ես հիշում եմ այս կարևոր բանալին. « *Մուտ ուսուցանող մարգարեն պոչն է* »: Ես պարզաբանում եմ ծածկագրված ուղերձը հետևյալ տերմիններով. այս խմբերը ունեին ստախոս (*պոչեր*) և աստամբ (*կարիճներ*) մարգարեներ և ստախոս լեզուներ (խայթոցներ), և հենց այս կեղծ մարգարեների (*պոչերի*) մեջ էր, որ *կարող էր* նաև մարդկանց վնաս պատճառել: հրապուրեք նրանց և համոզեք նրանց հարգել հռոմեական կիրակին Աստծո կողմից երաշխավորված

կրոնական խաղաղության 150 տարի (*հինգ ամիս*). որն անուղղելի կերպով ենթարկում է նրանց 7-րդ ^{հազարամյակի} վերջի վերջին դատաստանի « *երկրորդ մահվան տանջանքներին* » : Երբ մտածում եմ, որ բազմությունը չի տեսնում հանգստի օրվա կարևորությունը: Եթե նրանք հավատային այս վերծանված բացահայտված ուղերձին, նրանք կփոխեին իրենց կարծիքը:

11-րդ հատված . »

Ավելի ու ավելի ստույգ, աստվածային մեղադրանքը հասնում է իր բարձունքին. այս կրոնական խմբերը թագավոր ունեն՝ Սատանան, « *անդունդի հրեշտակը* »: ովքեր կապված կլինեն անապատում « *հազար տարի* »՝ համաձայն Հայտն.20:3: Ծննդ.1:2-ում « *խորը* » բառը վերաբերում է երկրին, նախքան այն կյանքի չնչին նշանը կրել: Այսպիսով, այս տերմինը նշանակում է ամայացած երկիրը, կյանքի բոլոր ձևերը վերացվել են Քրիստոսի փառահեղ վերադարձով: Նա այս վիճակում կմնա « *հազար տարի* », որի միակ բնակչուհին Սատանայի հրեշտակն է, որին գերի է պահել: Մեկին Աստված կանչում է Հայտն. 12-ում՝ « *վիշապին* », իսկ *օձին*՝ *սատանային և Սատանան* », *այստեղ ստանում է Destroyer անունը, որը նշանակում է « երբայերեն և հունարեն , Աբադոն և Ապոլոն »* բառերը : Հոգին խորամանկորեն պատմում է մեզ, թե ինչպես է այս հրեշտակը գնում ոչնչացնելու Աստծո գործը, որի դեմ նա պայքարում է: « *Երբայերեն և հունարեն* » Աստվածաշնչի բնօրինակ գրության լեզուներն են: Այսպիսով, քանի որ բողոքական հավատքն ընկավ, 1844 թ.-ին այս « ^{5-րդ} » թեմայի սկիզբը. *շեփոր* », - սատանան վերադարձրեց նրան Սուրբ Գրքի հանդեպ իր հայտնի հետաքրքրությամբ: Սակայն, ի տարբերություն Ռեֆորմացիայի փառահեղ սկիզբների, այն այժմ օգտագործվում է Աստծո ծրագիրը ոչնչացնելու համար: Սատանան կիրառում է տապալված բարեփոխված հավատքը, այս անգամ հաջողությամբ, այն, ինչ նա ապարդյուն փորձեց ստիպել Քրիստոսին ընկնել՝ իր դիմադրության փորձության ժամին:

Հատված 12. « *Առաջին վայն անցավ. Ահա սրանից հետո ևս երկու դժբախտություն .* »

Այստեղ ավարտվում է հատված 12-ում « ^{5-րդ} *շեփոր* »: Այս պահը ցույց է տալիս, որ մարդկությունը մտել է իր սովորական օրացույցի 1994 թվականը: Մինչ այդ կրոնական խաղաղությունը պահպանվել է բոլոր միաստվածական կրոնների միջև: Ոչ որ չի սպանվել կրոնական նվիրվածության հոգեւոր շարժառիթով: Հետևաբար, 5-րդ հատվածում սպանելու արգելքը հարգվեց և իրականացավ, ինչպես Աստված էր հայտարարել:

Սակայն 1994 թվականի օգոստոսի 3-ին GIA-ի առաջին մահմեդական կրոնական հարձակումը սպանեց հինգ ֆրանսիացի պաշտոնյաների Ալժիրում Ֆրանսիայի դեսպանատան մոտ, որին հաջորդեց 1994 թվականի դեկտեմբերի 24-ին քրիստոնեական Սուրբ Ծննդի նախօրեին ֆրանսիական ինքնաթիռի վրա հարձակումը, որը սպանեց: երեք մարդ Ալժիրում, այդ թվում՝ մեկ ֆրանսիացի: Հաջորդ ամառ, Ալժիրի GIA-ի զինված իսլամիստական խմբավորումները մահացու հարձակումներ կատարեցին Ֆրանսիայի մայրաքաղաք Փարիզի RER-ի վրա: Իսկ 1996 թվականին Ալժիրի Տիբիբիհում գլխատվել են 7 ֆրանսիացի կաթոլիկ քահանաներ: Այսպիսով, այս վկայություններն ապացուցում են, որ մարգարեացված «

հինգ ամիսը » գերազանցվել է: Կրոնական պատերազմները, հետևաբար, կարող են վերսկսվել և շարունակվել մինչև աշխարհի վերջը, որը նշանավորվում է փառավորված Քրիստոսի վերադարձով:

6-րդ ²⁶փոր : Երկրորդ մեծը « դժբախտություն »
Ամբողջ կեղծ քրիստոնեական սրբության վեցերորդ
պատիժը

Երրորդ համաշխարհային պատերազմ

Հատված 13. « *Վեցերորդը զանգեց. Եվ ես մի ձայն լսեցի ոսկյա գոհասեղանի չորս եղջյուրներից, որ Աստծո առաջ է.*

Այս վեցերորդ նախագգուշական պատիժը «երկրորդ» մեծ « *վայ* » է, որը հայտարարվել է Հայտն. 8.13-ում: Այն նախորդում է կոլեկտիվ և անհատական շնորհի ժամանակի ավարտին և, հետևաբար, կկատարվի 2021-ից 2029 թվականների միջև: Այս հատված 13-ով մուտք է գործում « ^{6-րդ} » ^{թեման} *շեփորը* » կհաստատի պատերազմի վերադարձը և « *սպանելու* » թույլտվությունը: Այս նոր թեման վերաբերում է նույն կրոնական խմբերին, ինչ « ^{5-րդ} *շեփոր* » նախորդ. Օգտագործված նշանները նույնական են. Նաև բաները կարելի է բացատրել այսպես. « ^{5-րդի} ժողովուրդները *շեփորը Եվրոպայում և ԱՄՆ-ի որոշ նահանգներում* սովորել են « *չսպանել* »՝ գնալով այնքան հեռու, որ արգելում են մահապատիժը: Միջազգային առևտուրը շահավետ գործելու միջոց են գտել, ինչը հարստացրել է նրանց: Ուստի նրանք այլևս պատերազմի կողմնակիցներ չեն, այլ ամեն գնով խաղաղության պաշտպաններ: Հետևաբար, քրիստոնյա ժողովուրդների միջև պատերազմը բացառված է թվում, բայց, ցավոք, երրորդ միաստվածական կրոնը շատ ավելի քիչ խաղաղ է, դա իսլամն է, որը քայլում է երկու ոտքի վրա՝ գործող ահաբեկիչների և մյուս հետևորդների, ովքեր ծափահարում են նրանց սպանիչ գործողությունները: Ուստի այս գրուցակիցը անհնարին է դարձնում տեւական խաղաղության հեռանկարը, և բավական կլինի, որ արարիչ Աստված « *հնչի* » իր թույլտվությունը, որ քաղաքակրթությունների և կրոնների բախումը տեղի ունենա զգալի մահացու հետևանքներով: Երկրի մնացած մասում յուրաքանչյուր ժողովուրդ կունենա նաև իր ավանդական թշնամին՝ սատանայի և նրա դևերի կողմից պատրաստված բաժանումները ողջ մոլորակի վերաբերյալ:

Այնուամենայնիվ, այստեղ մարգարեությունը թիրախավորում է որոշակի տարածք՝ անհավատարիմ քրիստոնյա Արևմուտքը:

Վերջին պատիժը, « *յոթ վերջին պատուհասներից* » առաջ, որոնք *նախորդում են Քրիստոսի վերադարձին, գալիս է « ^{6-րդի} »* անունով. *շեփոր* »: Արդեն թեմայի մանրամասներին անցնելուց առաջ մենք գիտենք, որ այս թեման իսկապես երկրորդն է Նապոլեոնյան կայսրության « *արծվի* » հայտարարած « *մեծ դժբախտություններից* » Apo.8:13-ում: Այնուամենայնիվ,

այս մտադրությամբ հարմարեցված մոնտաժում Apo.11-ի մարգարեությունը այս անվանումը վերագրում է « երկրորդ վայ » Ֆրանսիական հեղափոխությանը, որը կոչվում է « զազան, որը բարձրանում է անդունդից »: Դա նաև Rev.8-ի «4-րդ շեփորի» թեման է : Հետևաբար, Հոգին մեզ հուշում է սերտ հարաբերությունների առկայություն այն իրադարձությունների միջև, որոնք վերաբերում են « 4-րդ և 6-րդ շեփոր »: Մենք պարզելու ենք, թե որոնք են այդ հարաբերությունները:

Երբ « 6-րդ հնչում է փողը , Զրիստոսի ձայնը , բարեխոս խնկի զոհաստեղանի առջև , հրաման է արտահայտում. (Ըստ երկրային խորանի պատկերի, որը կանխագուշակում էր նրա ապագա երկնային դերը՝ որպես ընտրյալների աղոթքների բարեխոս):

Արևմտյան Եվրոպան Հիսուս Քրիստոսի բարկության թիրախն է

Հատված 14. « Եվ ասաց վեցերորդ հրեշտակին, որն ուներ փողը. »

Հիսուս Քրիստոսը հայտարարում է. « Ազատ արձակեք չորս հրեշտակներին ուլքեր կապված են Եփրատ մեծ գետի վրա »: Արևմտյան Եվրոպան և նրա ամերիկյան և ավստրալական ընդարձակումները, որտեղ դրանք պահպանվել են 1844 թվականից ի վեր, ըստ Հայտն.7:2; Մրանք այն չորս հրեշտակներն են , որոնց տրվել է երկրին և ծովին վնասելու համար : Մեկնաբանության բանալիները պարզ են և տրամաբանական: «Եփրատը» գետն է, որը ոռոգում էր Դանիելի հին Բաբելոնը: Հայտն. 17-ում « պոռնիկը », որը կոչվում է « մեծ Բաբելոն », նստած է « շատ ջրերի վրա », խորհրդանիշների՝ « ժողովուրդների, ազգերի և լեզուների »: « Բաբելոնը », որը նշանակում է Հռոմը, այդ ժողովուրդները եվրոպական ժողովուրդներն են: Նշելով Եվրոպան որպես իր մարդասպան գայրույթի գլխավոր թիրախը՝ Քրիստոս Աստված մտադիր է պատժել իրեն դավաճանողներին և այդքան քիչ ուշադրություն դարձնել այն տառապանքին, որը նա կրել է իր ցավալի խաչի վրա, որը հենց նոր հիշեցրեց նախորդ համարը՝ մեջբերելով « զոհաստեղան » բառը: », որը մարգարեացել էր դա հին ուխտի խորհրդանշական ծեսերում:

Եվրոպան թիրախավորելով՝ Հոգին իր վրեժն ուղղում է երկու երկրների դեմ, որոնք իրենց մեղքը կենտրոնացնում են նրա վրա: Խոսքը կաթոլիկ հավատքի, մայր եկեղեցու և ավագ դատեր մասին է, ինչպես ինքն է անվանում Ֆրանսիան, որը դարերի ընթացքում այդքան սատարել է նրան, իր սկզբից, Ֆրանկների 1-ին թագավոր Կլովիսի կողմից:

Առաջին հղումը « 4-րդ շեփոր » հայտնվում է, դա Ֆրանսիան է, հեղափոխական ժողովուրդ, որն իր անհավատության սերմը ցանեց երկրագնդի բոլոր քրիստոնյա ազգերի մեջ՝ տարածելով իր փիլիսոփաների, աթեիստ ազատ մտածողների գրվածքները: Բայց նաև պապական Հռոմն է, որ Ֆրանսիական հեղափոխությունը պետք է քանդեր և լռեցներ: Երբայեցիներին Ղևտացոց 26-ում ներկայացված նախագուշակական պատիժների հետ շեփորների համեմատական ուսումնասիրությունը չորրորդին տալիս է աստվածային « սրի » դերը, որը « վրեժ է լուծում իր ուխտին »: Այս անգամ մինչև « 6-րդ շեփոր », Հիսուսն ինքը վրեժխնդիր կլինի իր դաշինքի համար՝ հարվածելով երկու մեղավոր ժողովուրդներին և նրանց եվրոպացի դաշնակիցներին: Որովհետև ըստ Apo.11-ի, Ֆրանսիական

աթեիզմը «ուրախացել» էր և շրջապատող մարդկանց զգել « ուրախության » մեջ. Իր հերթին, աստվածային Քրիստոսը նրանց կրեթի իր նվերները՝ սովորական և ատոմային ռումբեր. բոլորին նախորդել է մահացու վարակիչ վիրուսը, որը հայտնվեց 2019 թվականի վերջին Եվրոպայում: Ուշագրավ նվերների թվում է Ֆրանսիայի կողմից Ազատության արձանը ԱՄՆ Նյու Յորք քաղաքին նվիրելը: Մոդելն այնքան հիասքանչ էր , որ Ֆրանսիայից հետո մյուս եվրոպական երկրները դարձան հանրապետություններ: 1917 թվականին Ռուսաստանը նույն սպանդով կկրկնի մոդելը:

Համաշխարհային միջուկային պատերազմ

Հատված 15. « Եվ չորս հրեշտակները, որոնք պատրաստ էին ժամը, օրը, ամիսը և տարին, արձակվեցին, որպեսզի սպանեն մարդկանց մեկ երրորդին. »

Պատրաստված լինելով « վնասել երկրին և ծովին », ըստ Հայտն.7.2, « չորս հրեշտակները արձակված են, որպեսզի սպանեն մարդկանց մեկ երրորդին », և գործողությունը պլանավորված և երկար սպասված է, քանի որ մատնանշում է այս մանրամասնությունը. *պատրաստ էին ժամին, օրվան, ամսին և տարվան* »: Հիմա, երբվանից այս պատիժը անհրաժեշտ դարձավ: 321 թվականի մարտի 7-ից, այն ամսաթվից, երբ ^{իրականացվեց} Կոստանդին Ա-ի կողմից պարտադրված արևի օրվա ընդունումը : Ըստ Rev.17-ի, որի թեման է « *պոռնիկի դատաստանը Մեծ Բաբելոն* », 17 թիվը խորհրդանշում է աստվածային դատաստանը: Կիրառվելով 321 մարտի 7-ից սկսած դարերի քանակով, այս թիվ 17-ը ստացվում է 2021 թվականի մարտի 7-ին. այս օրվանից աստվածային անեծքի վերջին 9 տարիները թույլ կտան իրականացնել « ^{6-րդ} փող » Հայտն.9:13:

Նկատենք « *մարդկանց երրորդի* » հիշատակումը, որը մեզ հիշեցնում է, որ որքան էլ սարսափելի է, երրորդ աշխարհի այս կործանարար հակամարտությունը պահպանում է մասնակի (*երրորդ*) նախագգուշական բնույթ. Հետևաբար, այն օգտակար է կրոնական դարձի բերելու և ընտրված պաշտոնյաներին առաջնորդելու համար, որպեսզի նրանք լիովին հավատարիմ մնան ադվենտիստական աշխատանքին, որն առաջնորդվում է Հիսուս Քրիստոսով: Այս կործանումը գալիս է պատժելու և ապաշխարության հրավիրելու մարդկությանը, որը շահել է կրոնական խաղաղության «150 իրական տարիներից»՝ մարգարեացված « *հինգերորդ փողի* » « *հինգ ամիսների* » կողմից:

Այս պատժի իմաստը լիովին հասկանալու համար, որը երրորդն է 1914 թվականից ի վեր համաշխարհային պատերազմներում, պետք է այն զուգահեռել և համեմատել հրեաների Բաբելոն երրորդ տեղահանության հետ: Այս վերջին պատերազմական միջամտության ժամանակ՝ 586 թվականին, Նաբուգոդոնոսոր թագավորը կործանեց Հուդայի թագավորությունը՝ Իսրայել ազգի վերջին մնացորդը. Երուսաղեմն ու նրա սուրբ տաճարը դարձել են ավերակներ: Երրորդ համաշխարհային պատերազմի հետևանքով մնացած ավերակները կվկայեն, որ քրիստոնեական դաշինքը հավատուրաց է եղել նույնքան, որքան երբայական ժողովրդի հրեական դաշինքը: Այսպիսով, այս ցուցադրությունից հետո անհավատ կամ կրոնական վերապրածները կենթարկվեն հավատի վերջին համընդհանուր փորձությանը, որը

փրկության վերջնական հնարավորություն է տալիս բոլոր միաստվածական կրոնների հավատացյալներին. բայց Արարիչ Աստված ուսուցանում է միայն մեկ ճշմարտություն, որը վերաբերում է Հիսուս Քրիստոսին և Նրա սուրբ շաբաթ օրը՝ միակ ճշմարիտ յոթերորդ օրը:

Այս համընդհանուր պատերազմի համար հայտարարված սպանողը « *երկրորդ դժբախտության* » ևս մեկ կողմ է, որը կապում է այն ֆրանսիական հեղափոխական « *չորրորդ շեփորի* » աթեիզմի հետ: Փրանսիան և հատկապես նրա մայրաքաղաք Փարիզը գտնվում է Ամենակարող Աստծո խաչմերուկում: Հայտն.11.8-ում նա վերագրում է նրան « *Սողոմ և Եգիպտոս* » անունները , հին թշնամիների անուններ, որոնք ոչնչացվել են, օրինակ, Աստծո կողմից անմոռանալի ձևով, մեկը՝ երկնքից կրակով, մյուսը՝ իր կուրացնող գործությամբ: Սա թույլ է տալիս մեզ հասկանալ, որ նա կգործի նրա դեմ նույն սարսափելի և վերջնական ձևով: Մենք պետք է գիտակցենք մեր հսկայական պատասխանատվությունը ճշմարիտ հավատքի անհետացման գործում: Կրոնի հանդեպ ատելությունից հետո հանրապետական վարչակարգն ընկավ Նապոլեոն ¹⁻ ի բռնապետական ձեռքը. ում համար կրոնը միայն օգտակար փայլաթիթեղ էր իր անձնական փառքի համար: Նրա հպարտության և պատեհապաշտության համար է, որ կաթոլիկ հավատքը պարտական է իր գոյատևմանը Կոնկորդատի ստեղծման շնորհիվ, որն աստվածային ճշմարտության սկզբունքը կործանողն էր:

Շողովրդագրական ճշգրտություն՝ երկու հարյուր միլիոն մարտիկ

Հատված 16. « *Չօրքի ձիավորների թիւը երկու հազար հազար հազար էր. եւ լսեցի նրանց թիւը. »*

Հատված 16-ը մեզ կարևոր պարզաբանում է տալիս հակամարտությունում մասնակցող մարտիկների թվի վերաբերյալ՝ « *երկու հազար հազար* » կամ երկու հարյուր միլիոն զինվոր: Մինչև 2021 թվականը, երբ ես գրում եմ այս փաստաթուղթը, ոչ մի պատերազմ իր դիմակայություններում այս թվին չի հասել: Սակայն այսօր, երբ համաշխարհային բնակչությունը կազմում է յոթ ու կես միլիարդ մարդ, մարգարեությունը կարող է իրականացվել: **Այս հատվածում տրված ճշգրտությունը դատապարտում է բոլոր մեկնաբանությունները, որոնք այս հակամարտությունը վերագրում են անգլյաի գործողություններին :**

Գաղափարական պատերազմ

Հատված 17. « *Եվ տեսիլքում տեսա ձիերին և նրանց վրա նստողներին՝ կրակի, հակինչի և ծծմբի գույնի գրահներ: Ձիերի գլուխները նման էին առյուծների գլուխների. և նրանց բերանից կրակ, ծուխ և ծծումբ էր դուրս գալիս:*

Այս հատված 17-ում՝ աստվածային դատաստանի համարը, մենք գտնում ենք «5-րդ ^{փոփ}» *խորհրդանիշները*՝ խմբերը (*ձիերը*) և նրանց հրամայողները (*ձիավորները*): Նրանց միակ արդարությունը (*գրահը*) կրակով այրվելու գործողությունն է, և ի՛նչ կրակ: Միջուկային կրակը համեմատելի է ցամաքային ստորգետնյա մագմայի կրակի հետ: Հոգին նրանց վերագրում է *հակինչի* առանձնահատկությունները , որոնք համապատասխանում են հատվածի վերջում *ծխելու արտահայտության*

կրկնությունը : Սա արդեն խորհրդանշում է նախորդ թեմայի սրբերի աղոթքները, դրա օժանդակի բնավորությունն է, որ մենք պետք է հիշենք, և այնտեղ հասկանում ենք, թե ինչ է նշանակում դրա հիշատակումը: Այս բույսը թունավոր է, գրգռում է մաշկը, և նրա հոտը գլխացավ է առաջացնում: Այս չափորոշիչները սահմանում են ներգրավված մարտիկների աղոթքները: Այս աղոթքներից ոչ մեկը չի ընդունվում Արարիչ Աստծո կողմից. նրանք նրան արտիառնոց են առաջացնում և խորը զգվանք ներշնչում: Պետք է հասկանալ, որ այս էապես կրոնական և գաղափարական հակամարտությունում ներգրավված են միայն կրոնները՝ բոլորովին կտրված նրանից, բայց, այնուամենայնիվ, հիմնականում միաստվածական՝ հուդայականությունը, կաթոլիկությունը, բողոքականությունը, ուղղափառությունը, իսլամը: Եսայիա 9:14-ում բերված է նոր բանալի խորհրդանիշ՝ « *գլուխը դատավորն է կամ երեցր* »: Հետևաբար, միմյանց դիմակայող խմբավորումների գլխին կան այսօր հանրապետություններում «նախագահներ» կոչվող մագիստրատներ: Եվ այս նախագահներն օժտված են « *առյուծի* » կենդանիների թագավորի և ջունգլիների թագավորի ուժով : Ուժի իմաստը դրան տրված է Դատավորներ 14:18-ում: Իր ուղերձում Հոգին կանխագուշակում է ռազմատենչ պարտավորություն, որը հեռակա կարգով վարում են շատ հզոր, ավտորիտար և կրոնապես նվիրված պետությունների ղեկավարները, քանի որ դա նրանց « *բերանից* » է: *բաց թողնեն իրենց աղոթքները, որոնք պատկերված են « ծուխ »* բառով : Նրանց նույն « *բերանից* » *գալիս են « կրակի »* միջոցով ոչնչացման , « *ծխով* » *աղոթքների և բազմությունների ոչնչացման հրամանները՝ « ծծմբով »* պատկերված միջուկային ռումբերի օգտագործման հրամանով : Ակնհայտ է, որ Հոգին ցանկանում է ընդգծել այս միջուկային ուժի կարևորությունը, որը գտնվում է միայնակ մարդու տրամադրության տակ: Երկրի պատմության մեջ երբեք նման ավերիչ ուժը կախված չի եղել մեկ մարդու որոշումից: Բանն իսկապես ուշագրավ է և արժանի է շեշտադրման: Բայց մեզ համար, ովքեր ապրում ենք այս տիպի քաղաքական կազմակերպություններում, այս ահռելիությունները մեզ այլևս չեն էլ ցնցում: Մենք բոլորս մի տեսակ կոլեկտիվ խելագարության գոհ ենք:

Հատված 18. « *Մարդկանց մեկ երրորդը սպանվեց այս երեք պատուհասներից՝ կրակով, ծխով և ծծումբով, որը դուրս էր գալիս նրանց բերանից:* »

18-րդ համարն ընդգծում է այս փաստը նախորդ համարից՝ հստակեցնելով, որ « *կրակը , ծուխը և ծծումբը* » Աստծո կամքով պատուհասներ են. ինչը հաստատեց համարը՝ վրեժխնդիր Քրիստոսին վերագրելով մարդկանց մեկ երրորդը սպանելու հրամանը:

Ազգերի ղեկավարների միջուկային ուժը

Հատված 19. « *Որովհետև ձիերի գորությունը նրանց բերանում և պոչերում էր. նրանց պոչերը նման էին գլուխ ունեցող օձերի, և նրանց հետ չարություն էին գործում:* »

Հատված 19-ը հաստատում է հակամարտության կրոնական գաղափարախոսական բնույթը՝ ասելով. «Որովհետև մարտական խմբերի (*ձիերի*) ուժը նրանց խոսքի մեջ էր (նրանց *բերաններում*) և նրանց կեղծ

մարգարեների (*պոչերի*) մեջ, որոնք արտաքինապես խաբերաներ էին (*օձեր*) ազդեցիկ: պետությունների ղեկավարների, մագիստրատների (*ղեկավարների*) վրա, որոնց միջոցով նրանք (կռվողները) վնաս են հասցրել: Այսպես սահմանված սկզբունքը լիովին համապատասխանում է ժողովուրդների կազմակերպմանը, որն այսօր գերակշռում է վերջի ժամանակներում:

Այս Երրորդ համաշխարհային պատերազմը ով գալիս է « *Շեփորների* » կամ *նախագգուշացնող պատիժների* թեման փակելն այնքան կարևոր է, որ Աստված նախ դա հայտարարեց հին ուխտի հրեաներին, հաջորդաբար Դան.11:40-45 և Եզեկիել 38 և 39, իսկ հետո՝ նոր քրիստոնյաներին. ուխտը, այս գրքում Հայտնությունը որպես « *վեցերորդ փող* », որպես վերջին աստվածային նախագգուշացում շնորհի ժամանակի ավարտից առաջ: Այսպիսով, եկեք այստեղ գտնենք այս հարուստ լրացուցիչ դասերը:

Դանիել 11.40-45

Վերջի ժամանակը » արտահայտությունը մեզ մղում է ուսումնասիրելու ազգերի այս վերջին հակամարտությունը, որը բացահայտվել և զարգացել է Դան. 11:40-45 մարգարեության մեջ: Մենք այնտեղ բացահայտում ենք դրա կազմակերպման հիմնական փուլերը: Ի սկզբանե, հիմնականում տեղակայված Արևմտյան Եվրոպայի տարածքում, ագրեսիվ իսլամը, որը կոչվում էր « *հարավի արքա* », բախվեց հիմնականում կաթոլիկ եվրոպական ժողովրդի հետ. Հռոմեական պապական կաթոլիկ հավատքը, որը մարգարեության թիրախում է Դան.11:36-ից սկսած: Մինչ այժմ հիշատակված հռոմեական պապական առաջնորդը ներկայացված է « *նրան* » տերմինով . « *արքա* » տիտղոսում նրա վրա հարձակվում է « *հարավի թագավորը* », իսլամը, որը « *կբախվի նրա դեմ* »: « *Բախվել* » բայի ընտրությունը ճշգրիտ և խելամիտ է, քանի որ միմյանց դեմ « *բախվում* » են միայն նրանք, ովքեր գտնվում են նույն տարածքում : Հենց այդ ժամանակ է, որ օգտվելով առաջարկվող բարիքից, Արևմտյան Եվրոպան լիակատար անկարգությունների և խուճապի մեջ զգած իրադրությունը, « *հյուսիսի արքան* » (կամ հյուսիսային) « *փոթորիկի պես կպտտվի* » դժվարության մեջ գտնվող այս որսի վրա՝ գրավելու այն: և զբաղեցնել այն: Այն օգտագործում է « *բազմաթիվ նավեր* », « *տանկեր* » և կործանիչներ, որոնք ոչ այլ ինչ են, քան « *հեծյալներ* » և ապրում են հյուսիսում, և ոչ թե Արևմտյան Եվրոպայի հյուսիսում, այլ Եվրո-Ասիա մայրցամաքի հյուսիսում: Իսկ ավելի ստույգ Իսրայելի հյուսիսում, որն առաջարկում է 41-րդ համարը՝ անվանելով այն « *ամենագեղեցիկ երկրներից* »: Ռուսաստանը « *ձիավորների* » (կազակների), բուժողների և Իսրայելի պատմական թշնամիներին ձի մատակարարողների ժողովուրդ է : Այս անգամ, այս բոլոր տվյալների հիման վրա, հեշտ է դառնում նույնացնել այս « *հյուսիսի թագավորին* » հզոր ուղղափառ Ռուսաստանի հետ՝ արևմտյան պապական հռոմեականության արևելյան կրոնական հակառակորդին 1054 թվականի պաշտոնական քրիստոնեական կրոնական հերձուրից ի վեր:

Մենք հենց նոր գտանք Երրորդ համաշխարհային պատերազմի ռազմատենչ դերասաններից մի քանիսին: Բայց Եվրոպան ունի հզոր դաշնակիցներ, որոնք որոշ չափով անտեսել են այն տնտեսական

մրցակցության պատճառով, որն աղետալի է դարձել վիրուսի՝ covid-19 կորոնավիրուսի հայտնվելուց հետո: Անարյուն, տնտեսությունները պայքարում են իրենց գոյատևման համար, յուրաքանչյուր ժողովուրդ ավելի ու ավելի է շրջվում դեպի ներս: Սակայն, երբ Եվրոպայում հակամարտությունը սկսվի, ամերիկյան դաշնակիցը ժամանակ կսպասի գործելու:

Եվրոպայում ռուսական զորքերը քիչ հակառակության են հանդիպում: Հյուսիսի եվրոպական ժողովուրդները մեկը մյուսի հետևից բռնազավթվեցին: Միայն Ֆրանսիան թույլ ռազմական դիմադրություն ցույց տվեց, և ռուսական զորքերը հետ պահվեցին երկրի հյուսիսային հատվածում: Հարավային հատվածը լուրջ խնդիրներ ունի այս ոլորտում արդեն իսկ մեծ թվով հաստատված իսլամի հետ: Մի տեսակ ընդհանուր շահերի համաձայնություն կապում է մուսուլման մարտիկներին և ռուսներին: Երկուսն էլ ագահ են թալանով, և Ֆրանսիան հարուստ երկիր է, նույնիսկ տնտեսապես ավերված: Արաբները ավանդական ժառանգությամբ կողոպտիչներ են:

Իսրայելական կողմում իրավիճակն աղետալի է, երկիրը օկուպացված է: Այն շրջապատող մուսուլման արաբ ժողովուրդները փրկված են՝ Եդոմը, Մովաբը, Ամմոնի որդիները՝ ժամանակակից Հորդանանը:

Մի բան, որը չէր կարող իրականացվել մինչև 1979 թվականը, երբ Եգիպտոսը լքեց արաբական ճամբարը՝ դաշինք կազմելու Իսրայելի հետ, այն ժամանակ արված ընտրությունը, որն արվել էր ԱՄՆ հզոր աջակցությամբ, վերածվեց նրա վնասի. այն օկուպացված է ռուսների կողմից: Եվ նշելով, որ « *նա չի փախչի* », Հոգին բացահայտում է 1979-ին կատարած ընտրության պատեհապաշտական բնույթը: Կողմնակից լինելով ժամանակի ամենաուժեղին, նա հավատում էր, որ կփախչի իրեն հասած դժբախտությունից: Իսկ դժբախտությունը մեծ է, նրան հարստությունից զրկում են օկուպանտ ռուսները: Ու ոնց որ դա քիչ էր, ռուսների հետևից այն թալանում են նաև լիբիացիներն ու եթովպացիները:

Համաշխարհային հակամարտության միջուկային փուլը

44-րդ համարը նշում է իրերի իրավիճակի մեծ փոփոխություն: Արևմտյան Եվրոպան, Իսրայելը և Եգիպտոսը գրավելիս ռուսական զորքերը վախեցած են « *լուրից* », որը վերաբերում է իրենց իսկ ռուսական տարածքին: Հոգին վկայակոչում է « *արևելքը* »՝ կապված Արևմտյան Եվրոպայի օկուպացիայի հետ, բայց նաև «*հյուսիսը*»՝ կապված Իսրայելի օկուպացիայի հետ. Ռուսաստանը գտնվում է առաջինից « *արևելք* » և երկրորդից « *հյուսիսում* »: Լուրն այնքան լուրջ է, որ հրահրում է մարդասպան խելագարության: Այստեղ է, որ մարտի մեջ է մտնում ԱՄՆ-ը՝ ընտրելով միջուկային կրակով ոչնչացնել ռուսական տարածքը: Այնուհետև սկսվեց հակամարտության միջուկային փուլը: Մահացու սնկերը շատ տեղերում են առաջանում՝ ոչնչացնելու և « *ոչնչացնելու* ». մարդկային և կենդանական կյանքի *բազմություն* : Հենց այս գործողության մեջ է « *սպանվում տղամարդկանց մեկ երրորդը* »՝ համաձայն « *6-րդ շեփորի* » հայտարարության: Իսրայելի «*սարերը*» ետ մղուելով՝ « *հիւսիսի թագաւորի* »

ռուսական զորքերը բնաջնջուեցան՝ չստանալով չնչին օգնություն՝ « առանց օգնության հասնելու »:

Եզեկիել 38 և 39

Եզեկիել 38-ը և 39-ը նույնպես յուրովի են առաջացնում պատմության այս վերջին հակամարտությունը: Հետաքրքիր մանրամասներ կան, ինչպիսին է այս ճշգրտությունը, որը բացահայտում է Աստծո մտադրությունը՝ « կապ դնելու ծնոտին » ռուս թագավորին՝ նրան ներս քաշելու և հակամարտության մեջ ներգրավելու համար: Այս պատկերը ցույց է տալիս իր ժողովրդի հետ հարստանալու գայթակղիչ հնարավորություն, որին նա չի կարողանա դիմակայել:

Այս երկար մարզարեության մեջ Հոգին մեզ անուններ է տալիս որպես հղման կետեր՝ *Գոգ, Մագոգ, Ռոշ* (ռուսերեն), *Մեշեխ* (Մոսկվա), *Տուբալ* (Տորոլսկ): Վերջին օրերի համատեքստը հաստատվում է հարձակման ենթարկված ժողովուրդների վերաբերյալ մի *մանրամասնություն* . բոլորը *պարիսպ չունեցող կացարաններում* , որոնք *չունեն ոչ պարիսպ, ոչ դռներ* (Եզեկ.38:11): Ժամանակակից քաղաքներն իսկապես *բաց են* : Իսկ հակառակորդ ուժերը ողբերգականորեն անհավասար են: Հոգին այստեղ դնում է Դանիելի « *հյուսիսի թագավորի* » բերանում , այս անգամ « *Ես կգամ* » բայը , որը հուշում է զանգվածային, արագ և օդային ագրեսիան ըստ բայի և պատկերի « *կայտավի փոթորկի պես* . Դան .11:40-ից, բավականին հեռավոր վայրից: Եզեկիելի այս մարզարեության մեջ որևէ առեղծված չկա ներգրավված երկրների մասին. Ռուսաստանը և Իսրայելը հստակորեն նույնականացված են. Առեղծվածը միայն Դան.11:36-ից 45-ում էր, որտեղ այն վերաբերում էր հռոմեական պապությանը և նրա եվրոպական տարածքին: Եվ « *հյուսիսի արքա* » անունը տալով Ռուսաստանին, որը հարձակվում է պապական կաթոլիկ Եվրոպայի վրա, Աստված նկատի ունի Եզեկիելին տված իր հայտնությունը: Որովհետև հիշեցնում են ձեզ, հիմնականում Իսրայելի աշխարհագրական դիրքի հետ կապված է, որ Ռուսաստանը գտնվում է «*հյուսիսում* » : Փաստորեն, դա Հռոմի կաթոլիկ պապական Արևմտյան Եվրոպայի դիրքից « *արևելք* » է: Ուստի ռուսական զորքերի դիրքը հաստատելու համար է այս պապական Եվրոպայում, որը նրանք գրավում և գերիշխում են, որ Հոգին հայտնաբերում է վատ լուրերի ժամանումը «*արևելքից* » : « *Ես կրակ ու ծծումք կտեղացնեմ նրա և նրա զորքերի վրա* (Եզեկ.38:22)»; « *Ես կրակ կուղարկեմ Մագոգի մեջ* », մենք կարդում ենք Եզեկ.39:6-ում: Ահա, ուրեմն, վատ լուրի պատճառը, որը գայրացնում է Դանի « *հյուսիսի թագավորին* »:11:44: Ինչպես Դանիելում, ռուս ագրեսորը կփակվի և կկործանվի Իսրայելի լեռների *վրա* . Սակայն առեղծվածը ծածկում է ԱՄՆ-ի ինքնությունը այս գործողության սկզբում: Ես Եզ.39:9-ում շատ հետաքրքիր մանրամասնություն են գտնում: Տեքստը արթնացնում է « *յոթ տարի* » կրակ վառելու հնարավորությունը՝ այրելով այս սարսափելի համաշխարհային հակամարտությունում օգտագործված զենքերը: Փայտն այլևս հումք չէ ժամանակակից զենքի համար, սակայն բերված « *յոթ տարին* » արտացոլում է այս պատերազմի ինտենսիվությունը և զենքի քանակը: 2021 թվականի մարտի 7-ի դրությամբ Քրիստոսի վերադարձին մնացել է ընդամենը ինը տարի. Աստծո անեծքի վերջին 9

տարիները , որոնց ընթացքում տեղի կունենա վերջին միջազգային հակամարտությունը. կյանքերի ու ունեցվածքի ահավոր կործանարար պատերազմ : Համաձայն հատված 12-ի՝ ռուս դիակները թաղվելու են « յոթ ամիս »:

Մարտահեղի և անխնա աստվածային արդարադատություն

Կլինեն շատ դիակներ, և Աստված Եզեկիել 9-ում մեզ ներկայացնում է այն կոտորածի վայրենության գաղափարը, որը նա կկազմակերպի: Քանի որ երրորդ համաշխարհային պատերազմը, որը սպասվում է 2021-ից 2029 թվականներին, հակատիպ է Նաբուգոդոնոսորի գլխավորած 3-րդ ^{պատերազմին} Հին Իսրայելի դեմ 586 թվականին: Ահա թե ինչ է պատվիրել մեծ արարիչ Աստված՝ հիասթափված և արհամարհված իր ժողովրդի կողմից Եզեկ.9. 1-ից 11:

«Եզեկ.9:1 Այն ժամանակ նա բարձր ձայնով աղաղակեց իմ ականջներին. «Մոտեցե՛ք, դուք, որ պատժում եք քաղաքին, յուրաքանչյուրն իր կործանման գործիքը ձեռքին:

Եզեկ. 9:2 Եվ ահա, հյուսիսային կողմի վերին դարպասի ճանապարհով վեց մարդ եկան՝ յուրաքանչյուրն իր կործանման գործիքը ձեռքին: Նրանց մեջ մի մարդ կար՝ հագնված սպիտակեղենով և իր գոտու մեջ գրեղու պատյան կրում: Նրանք եկան և կանգնեցին պղնձե զոհասեղանի մոտ:

Եզեկ. 9:3 Իսրայելի Աստուծոյ փառքը վեր կացաւ քերուլբէէն, որուն վրայ էր, ու գնաց դէպի տան շենքը. Նա կանչեց այն մարդուն, որը հագած էր կտավով և իր գոտու մեջ գրային պատյան էր կրում:

Եզ.9:4 Տէրն ասաց նրան. «Անցիր քաղաքի միջով, Երուսաղէմի միջով, և նշան դրիր այն մարդկանց ճակատների վրա, ովքեր հառաչում և հառաչում են այնտեղ կատարվող բոլոր զարշելի գործերի պատճառով»:

Եզեկ.9:5 Եվ երբ լսեցի, նա մյուսներին ասաց. թող քո աչքը չիղճա և մի՛ ողորմիր:

9:6 Սպանեք և կործանեք ձերերին, երիտասարդներին, կույսերին, երեխաներին և կանանց. բայց մի՛ մոտենա մեկին, ով իր վրա դրոշմ ունի. և սկսիր իմ սրբավայրից: Նրանք սկսեցին մեծերից, ովքեր տան դիմաց էին:

9:7 Նա նրանց ասաց. Դո՛ւրս արի... Դուրս եկան, քաղաքում խփեցին:

Եզ. 9:8 Մինչ նրանք հարվածեցին, և ես դեռ մնում էի, ես երեսի վրա ընկա և աղաղակեցի. Տէր Եհովա, պիտի կործանե՞ս Իսրայելի բոլոր մնացորդները՝ քու ցասումդ թափելով Երուսաղէմի վրայ:

9:9 Նա ասաց ինձ. երկիրը լի է սպանություններով, քաղաքը լի է անարդարությանը, որովհետև ասում են՝ Եհովան թողել է երկիրը.

9:10 Ես էլ չեմ իղճա և չեմ ողորմի. Ես նրանց գործերը կրե՛րեմ նրանց գլխին:

9:11 Եվ ահա, կտավ հագած մարդը և գոտկատեղը գրեղու պատյան ուներ, այսպես պատասխանեց. »

Ոչ բոլորը, ովքեր սպանվում են կրոնական պատճառներով, հավատքի նահատակ են: Այս կատեգորիայի մեջ կան շատ մոլեռանդներ, որոնք պատրաստ են իրենց կյանքը տալ , հնարավոր է, իրենց կրոնի, բայց նաև ցանկացած քաղաքական կամ այլ գաղափարախոսության համար: Հավատքի իսկական նահատակը, առաջին հերթին, և բացառապես Հիսուս

Քրիստոսում է: Այնուհետև, դա անպայման ընտրյալ է, ում գոհաբերված կյանքը միայն հանելի է Արարիչ Աստծուն, եթե նրա մահին նախորդել է կյանքը, որը համապատասխանում է իր ժամանակի համար բացահայտված պահանջներին:

Հիմա եկեք գտնենք «^{6-րդ} շեփոր» պատերազմին հաջորդած ժամանակների բարոյական համատեքստի վերհանումը:

Փրկվածների ապաշխարությունը

Հակառակ նրան, ինչ շատերն են մտածում և վախենում, որքան էլ նրանք կործանարար են, միջուկային զենքը չի ոչնչացնի մարդկությանը. քանի որ «*փրկվածները*» կմնան հակամարտության ավարտից հետո: Պատերազմների մասին Հիսուսն ասաց Մատթ.24.6-ում. «*Պատերազմների և պատերազմների լուրերի մասին կլսեք. զգույշ եղեք, որ չխռովվեք, որովհետև այս բաները պետք է լինեն: Բայց դա դեռ վերջը չի լինի:*» Մարդկության բնաջնջումը լինելու է արարիչ Աստծո գործողության շնորհիվ՝ ի դեմս Հիսուս Քրիստոսի նրա փառավոր վերադարձից հետո: Որովհետև վերապրողները պետք է ենթարկվեն հավատքի վերջին փորձության: 1945 թվականից՝ ատոմային զենքի առաջին կիրառման օրվանից, իրականացվել են ավելի քան երկու հազար պայթյուններ, որոնք իրականացվել են դրանց տիրապետող երկրային տերությունների փորձարկումների համար. դա ճշմարիտ է, հաջորդաբար, 75 տարվա ընթացքում, և երկիրը հսկայական է, թեև սահմանափակ է, այն դիմանում և աջակցում է այն հարվածներին, որոնք մարդկությունը հասցնում է իրեն: Առաջիկա միջուկային պատերազմում, ընդհակառակը, կարճ ժամանակահատվածում տեղի կունենան բազմաթիվ պայթյուններ, և ռադիոակտիվության ցրումը անհնարին կդարձնի երկրի վրա կյանքի շարունակությունը: Իր վերադարձով աստվածային Քրիստոսը վերջ կդնի մահացող ապստամբ մարդկության տառապանքներին:

Հատված 20. «*Մնացած մարդիկ, ովքեր չեն սպանվել այս պատուհասներից, չապաշխարեցին իրենց ձեռքի գործերից, որպեսզի չերկրպագեն դևերին և ոսկուց, արծաթից, պղնձից, քարից և փայտից պատրաստված կուռքերին, որոնք չեն տեսնում և չեն տեսնում. լսիր, ոչ էլ քայլիր.*»

20-րդ հատվածում Հոգին մարգարեանում է վերապրած ժողովուրդների կարծրացումը: «*Այլ մարդիկ, ովքեր չեն սպանվել այս պատուհասներից, չապաշխարեցին իրենց ձեռքի գործերից*»: Կայսրության ժամանակ հայտարարված «*երկրորդ վայր*», իրոք, աստվածային «*պատուհաս*» է կազմում, բայց այն նախորդում է «*վերջին յոթին*», որը կգա մեղավոր մեղավորների վրա՝ Հայտն. 15-ի շնորհի շրջանի ավարտից հետո: Այստեղ դեռ պետք է մեզ հիշեցնել, որ այս «*պատուհասները*» բոլորն էլ պատժում են հռոմեական ագրեսիան Ամենակարող Արարիչ Աստծո կողմից ստեղծված ժամանակային կարգի դեմ:

«*... նրանք չդադարեցին երկրպագել դևերին և ոսկուց, արծաթից, բրոնզից, քարից և փայտից պատրաստված կուռքերից, որոնք չեն կարող տեսնել, ոչ լսել, ոչ քայլել*»:

Այս թվարկումում Հոգին ուղղված է կաթոլիկ հավատքի պաշտամունքային պատկերներին, որոնք երկրպագության առարկա են այս կռապաշտական կրոնի հետևորդների կողմից: Այս կերպարանքները ներկայացնում են նախ «Կույս Մարիամը», իսկ նրա հետևում, մեծ թվով, քիչ թե շատ անանուն սրբերին, քանի որ դա բոլորին տալիս է մեծ ազատություն՝ ընտրելու իրենց սիրելի սրբին: Մեծ շուկան բաց է 24 ժամ: Մենք առաջարկում ենք բարձիկներ բոլոր թեւատակերի համար՝ բոլոր ոճերի և չափերի: Եվ այս տեսակի պրակտիկան հատկապես նյարդայնացնում է Գողգոթայի խաչի վրա տառապողին. նույնպես, նրա վրեժը սարսափելի կլինի: Եվ արդեն, 2018-ին իր ընտրյալներին հայտնի դարձնելուց հետո 2030 թվականի իր հզոր և փառահեղ վերադարձը 2019 թվականից, նա հարվածեց երկրի մեղավորներին մահացու վարակիչ վիրուսով: Մա միայն նրա գալիք գայրույթի շատ փոքր նշան է, բայց նա արդեն ունի արդյունավետությունը իր կողքին, քանի որ մենք արդեն պարտական ենք նրան տնտեսական կործանման, որն աննախադեպ է բնօրինակ քրիստոնյաների պատմության մեջ: Իսկ երբ կործանվում են, ազգերը կոփում են, հետո կոփում ու կոփում:

Աստծո հասցեին նախատիքն առավել արդարացված է, քանի որ Հիսուս Բրիստոսի հայտնվելով ճշմարիտ Աստվածը մարմնով եկավ մարդկանց մեջ և այնտեղ, որպես նրանցից մեկը, նա « տեսավ, լսեց և շուկա հասնեց », ի տարբերություն փորագրված կամ կաղապարված կուռքերի. որը չի կարող դա անել:

Հատված 21. « Եվ նրանք չսպաշխարեցին իրենց սպանություններից, ոչ իրենց կախարդությունից, ոչ իրենց պոռնկությունից և ոչ էլ իրենց գողություններից: »

21-րդ հատվածով թեման փակվում է: « Նրանց սպանությունները » արթնացնելով՝ Հոգին պատկերում է մահացու կիրակնօրյա օրենքը, որն ի վերջո կպահանջի Աստծո կողմից սրբագործված սուրբ Շաբաթը հավատարիմ պահողների մահը: Մեջբերելով « իրենց կախարդանքները » նա թիրախ է դարձնում կաթոլիկ զանգվածներին, որոնց հարգում են նրանք, ովքեր արդարացնում են նրա «կիրակի օրը», Տիրոջ այս կեղծ օրը և իսկական հեթանոսական «արևի օրը»: Հիշելով « նրանց լկտիությունը »՝ Հոգին մատնանշում է բողոքական հավատքը՝ որպես Հայտն . 2:20-ի կեղծ « հեզաբել մարգարետուհու » կաթոլիկական « պոռնկության » ժառանգորդ: Եվ նրանց « իրենց գողությունները » վերագրելով՝ նա առաջարկում է առաջին հերթին իրականացված հոգևոր գողությունները հենց ինքը՝ Հիսուս Բրիստոսի դեմ, որից, ըստ Դան.8:11-ի, պապական թագավորը « խել է հավերժական » քահանայությունը և դրա օրինական կոչումը: արդարացված « Բողոքի դեկլարացիոն », Եփես. 5:23; այլ նաև « Ժամանակի և նրա օրենքի » կարգը , համաձայն Դան.7:25: Այս բարձր հոգևոր մեկնաբանությունները չեն բացառում սովորական բառացի կիրառությունները, բայց դրանք շատ ավելին են անցնում Աստծո դատաստանում և դրա հետևանքները մեղավոր հեղինակների համար:

Հայտնություն 10. փորրիկ քաղ գիրք

Քրիստոսի վերադարձ և ապստամբների պատիժ

Փորրիկ քաղ գիրքը և դրա հետևանքները

Քրիստոսի վերադարձը չորրորդ ադվենտիստների սպասման վերջում

1 հատված . *նրա գլխի վերևում ծիածանը կար, դեմքը արևի պես էր, ոտքերը՝ կրակի սյուների:* »

10-րդ գլուխը պարզապես հաստատում է մինչ այդ հաստատված հոգևոր իրավիճակը: Քրիստոսը հայտնվում է սուրբ աստվածային դաշինքի Աստծո կերպարի ներքո՝ ջրհեղեղից հետո Նոյին և նրա սերունդներին տրված « *ծիածանի* » պատկերով : Դա Աստծո խոստման նշան էր՝ այլևս երբեք չկործանելու կյանքը երկրի վրա հորդառատ ջրերով: Աստված կպահի իր խոստումը, բայց Պետրոսի բերանով նա հայտարարեց, որ երկիրն այժմ « *պահված է կրակի համար* »: կրակի հեղեղ. Բանը կկատարվի միայն յոթերորդ հազարամյակի վերջին դատաստանի համար: Կրակը դեռ չի վերջացրել կյանքեր ոչնչացնելը, քանի որ այն գենը է, որն Աստված արդեն օգտագործել է Սողոմ և Գոմորի հովտի քաղաքների դեմ: Այս ընթացիկ գլխում Հոգին հակիրճ կերպով ցույց է տալիս « ^{6-րդին} » հաջորդող իրադարձությունները *շեփոք* »: Գլուխը բացվում է վրեժխնդիր Քրիստոսի փառավոր վերադարձի պատկերով:

Մարգարեությունը լիովին չկնքված

Հատված 2. « Նա ձեռքին մի փոքրիկ բաց գիրք ուներ . Նա իր աջ ոտքը դրեց ծովի վրա, իսկ ձախ ոտքը՝ երկրի վրա. »

Գրքի սկզբից, ըստ Հայտն. 1:16-ի, Հիսուսը գալիս է կովելու աստվածացված « արևի » երկրպագուների դեմ: Միմվոլների դերն ավելի պարզ է դառնում. « նրա դեմքը արևի պես էր », իսկ ի՞նչ են լինելու նրա թշնամիները՝ « արևի » երկրպագուները : Պատասխան՝ նրա քայլերը, և վա՛յ նրանց: Որովհետև « նրա ոտքերը նման են կրակի պուների »: Աստվածաշնչի այս հատվածը, ուրեմն, կկատարվի. « Նստի՛ր իմ աջ կողմում, մինչև քո թշնամիներին քո ոտքերի պատվանդան դնեմ (Մաղմ. 110:1; Մատթ. 22:44)»: Նրանց մեղքը մեծացավ նրանով, որ մինչ իր վերադարձը Հիսուսը « բացեց Հայտնության փոքրիկ գիրքը »՝ 1844 թվականից ի վեր բացելով « յոթերորդ կնիքը », որը դեռ փակ էր Հայտն.5:1-ից մինչև 7: Այս 10-րդ գլխում քննարկված համատեքստի տարին, Ծաբաթի ըմբռնումն ու իմաստը վերածվել է լիարժեք լույսի: Բացի այդ, այս դարաշրջանի տղամարդիկ արդարացում չունեն, երբ նախընտրում են չպատվել նրան: Այնուհետև « փոքր գիրքը » « բացվեց » Քրիստոսի Սուրբ Հոգու կողմից, և արևապաշտները դրա հետ կապ չունեին: 2-րդ հատվածում պատկերված է նրանց ճակատագիրը: Այս հատվածում հայտնաբերված « ծով և ցամաք » խորհրդանիշների իմաստը հասկանալու համար մենք պետք է ուսումնասիրենք Հայտն. 13-ը, որտեղ Աստված նրանց կապում է երկու հոգևոր « գազանների » հետ, որոնք կհայտնվեն քրիստոնեական դարաշրջանի 2000 տարում: Առաջին « գազանը, որը բարձրանում է ծովից », խորհրդանշում է քաղաքացիական և կրոնական տերությունների կռալիցիայի անմարդկային, հետևաբար անասնական ռեժիմը՝ միապետությունների և հռոմեական կաթոլիկ թատերականության իրենց առաջին պատմական ձևով: Այս միապետությունները խորհրդանշվում են « տասը եղջյուրներով », որոնք կապված են Դան 7-ում՝ « փոքրիկ եղջյուրով » Հռոմը նշանակող խորհրդանիշի հետ , իսկ « յոթ գլխները »՝ Հայտն. 12, 13 և 17 : Այս « գազանը », ըստ աստվածային արժեքների դատողության, ցուցադրում է Դանիել 7-ում բերված խորհրդանիշները՝ Հռոմեական կայսրության նախորդ կայսրությունները, Դանի 7-ի հակառակ հերթականությամբ՝ ընձառյուծ, արջ, առյուծ : Հետևաբար, « Գազանն » ինքը Դան-ի հռոմեական հրեշն է: 7:7: Բայց այստեղ՝ Հայտն. 13-ում, պապական « փոքր եղջյուրի » խորհրդանիշը , որը հաջորդում է « տասը եղջյուրներին », փոխաստիճանում է հռոմեական ինքնության « յոթ գլխի » խորհրդանիշով : Իսկ Հոգին նրան վերագրում է « հայհոյանք », այսինքն՝ կրոնական սուտ: « Տասը եղջյուրների » վրա « պասկների » առկայությունը ցույց է տալիս այն ժամանակը, երբ թագավորեցին Դան.7:24-ի « տասը եղջյուրները »: Ուստի նաև այն ժամանակն է, երբ « փոքր եղջյուրը » կամ « տարբեր արքան » ինքնին ակտիվ է: « Գազանը » նույնականացվեց, շարունակությունը հայտարարում է իր ապագայի մասին: Նա ազատ կգործի « մի անգամ, անգամ (2 անգամ) և կես անգամ »: Այս արտահայտությունը նշանակում է 3 ու կես մարգարեական տարիներ կամ 1260 իրական տարիներ Դան.7:25 և Հայտն.12:14; մենք այն գտնում ենք « 1260 օր »—տարիների տեսքով կամ մարգարեական « 42 ամիս » Հայտն.11:2-3, 12:6 և Հայտն.13:5: Բայց այս 13-րդ գլխի 3-րդ հատվածում Հոգին հայտարարում է, որ նա կհարվածվի և «

կարծես վիրավորվի մահվան »՝ հենց ֆրանսիական աթեիզմի կողմից 1789-1798 թվականներին: Եվ Նապոլեոն I-ի Կոնկորդատի շնորհիվ «^{նրա} մահացու վերքը կլինի բժշկվեց »: Այսպիսով, նրանք, ովքեր չեն սիրում աստվածային ճշմարտությունը, կկարողանան շարունակել հարգել ստերը, որոնք սպանում են հոգին և մարմինը:

Օրերի վերջում կհայտնվի առաջին « ծովից դուրս եկած գազանի » պատկերը: Այս նոր գազանը առանձնանում է նրանով, որ այս անգամ «կբարձրանա երկրից » : Հենվելով Ծննդոցի պատկերի վրա, որտեղ « երկիրը » դուրս է գալիս «ծովից » , Հոգին խորամանկորեն ասում է մեզ, որ այս երկրորդ « գազանը » դուրս է եկել առաջինից՝ այդպիսով նշանակելով այսպես կոչված, բարեփոխված կաթոլիկ եկեղեցին. Բողոքական բարեփոխված հավատքի ճշգրիտ սահմանումը: 2021 թվականին այն արդեն ներկայացնում է երկիր մոլորակի ամենամեծ ռազմական ուժը և հեղինակություն է 1944-45 թվականներին Ճապոնիայի և նացիստական Գերմանիայի դեմ տարած հաղթանակից ի վեր: Սա, իհարկե, ԱՄՆ-ն է, ի սկզբանե հիմնականում բողոքական, բայց այսօր մեծ մասամբ կաթոլիկ է, քանի որ ողջունվում է իսպանախոսների ուժեղ արտագաղթը: Մեղադրելով նրան « առաջին գազանին իր ներկայությամբ երկրպագելու » մեջ՝ Հոգին դատապարտում է հռոմեական կիրակիի իր ժառանգությունը: Սա ցույց է տալիս, որ կրոնական պիտակները ապակողմնորոշիչ են: Ժամանակակից բողոքական հավատքն այնքան կցված է հռոմեական այս ժառանգությանը, որ այն կգնա այնքան հեռու, որ կիրապարակի պարտադիր օրենք, որը պարտադիր կդարձնի կիրակնօրյա հանգիստը պատժամիջոցների տակ. սկզբում առևտրային բոյկոտ և, ի վերջո, մահապատիժ: Կիրակին նշանակված է որպես հռոմեական « գազանի »՝ առաջին « գազանի » իշխանության « նշան » : Իսկ « 666 » թիվը «VICARIVS FILII DEI» վերնագրի տառերի հետ ստացված գումարն է, որը Հոգին անվանում է « գազանի թիվ »: Կատարեք մաթեմատիկա, թիվը կա.

ՎԻՑԻՎԻԼԻԻԴԻ

$$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$$

$$112 + 53 + 501 = 666$$

Կարևոր պարզաբանում . նշանը ստացվում է միայն « ձեռքի վրա » կամ « ճակատի վրա » այնքանով, որքանով « ձեռքը » խորհրդանշում է աշխատանքը, գործողությունը, իսկ « ճակատը » նշանակում է յուրաքանչյուր արարածի անձնական կամքը՝ առանց իր կամքի: ընտրությունները, *ինչպես* Եզ. 3:8-ն է մեզ ասում .

Հիսուս Քրիստոսի՝ Արդար Աստվածային Դատավորի ապագա « *նոքերի պատվանդանները* »: Եվ նրբորեն, առաջնահերթությունը նշելով « *աջ նոք* » կամ « *ձախ նոք* », Հոգին ցույց է տալիս, թե ում է նա համարում ավելի մեղավոր: Այրվող « *աջ նոքը* » հռոմեական պապական կաթոլիկ հավատքի համար է, որին Աստված վերագրում է « *երկրի վրա բոլոր սպանվածների* » արյան հեղումը , համաձայն Հայտն.18.24: Նրա առաջնահերթությունը գայրույթի համար, հետևաբար, արժանի է: Այնուհետև, նույնքան մեղավոր, որ իր հերթին ընդօրինակել է այն, ստեղծելով առաջին կաթոլիկ « *գազանի* » «*պատկերը* » , բողոքական հավատքը, որը կոչվում է « *երկիր* », կրակ է

ստանում Հիսուս Քրիստոսի « *ձախ ոտքից* »: այսպիսով վրեժխնդիր է լինում վերջին ընտրված սրբերի արյան համար, որը պետք է թափվեր առանց նրա փրկարար միջամտության:

Հատված 3. « *Եվ նա աղաղակեց բարձր ձայնով, ինչպես առյուծը մռնչում է. Երբ նա աղաղակեց, յոթ որոտները արտասասնեցին իրենց ձայնը. »*

4-ից 7-րդ համարներում թաքնված կամ կնքված գաղտնիքը, որը հռչակվում է « *յոթ որոտների ձայնով* », այժմ բացահայտված է: Այսպիսով, Աստծո « *ձայնը* » համեմատվում է « *որոտի* » ձայնի հետ, որը կապված է « *յոթ* » թվի հետ, որը խորհրդանշում է նրա սրբացումը: Այս ձայնը հռչակում է մի հաղորդագրություն, որը երկար ժամանակ թաքցված և անտեսված էր տղամարդկանց կողմից: Սա մեր աստվածային և վեսն Տեր Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձի տարին է: Ամսաթիվը բացահայտվել է իր ընտրված պաշտոնյաներին 2018թ. Մա 2030 թվականի գարունն է, որում, երբ Հիսուսի քավիչ մահից ի վեր՝ ապրիլի 3, 30-ին, կավարտվի 2000 տարվա երրորդ երրորդը 6000 տարվա 6000 տարվա երրորդ երրորդը, որը ծրագրավորվել էր Աստծո կողմից ընտրյալների ընտրության համար:

Հատված 4. « *Եվ երբ յոթ որոտներն իրենց ձայնն արտասասնեցին, ես գնացի գրելու. և երկնքից մի ձայն լսեցի, որ ասում էր. »*

Այս տեսարանում Աստված երկու նպատակ ունի. Առաջինն այն է, որ իր ընտրյալները պետք է իմանան, որ Աստված իսկապես ժամանակ է նշանակել աշխարհի վերջի համար. դա իսկապես թաքնված չէ, քանի որ դա կախված է մեր հավատքից 6000 տարվա ծրագրի հանդեպ, որը մարգարեացել է մեր շաբաթների վեց սրբապիղծ օրերով: Երկրորդ նպատակն է հուսահատեցնել այս ամսաթվի որոնումը մինչև այն ժամանակ, երբ դա ինքնին ճանապարհ կբացի դեպի ըմբռնում: Սա իրականացվեց աղվենտիստների երեք թեստերից յուրաքանչյուրի համար, որոնք օգտակար էին ընտրվածներին գննելու և ընտրելու համար, ովքեր արժանի էին օգտվելու Հիսուս Քրիստոսի կողմից առաջարկված հավերժական արդարությունից 1843, 1844 և 1994 թվականներին:

Հատված 5. « *Եվ հրեշտակը, որին ես տեսա կանգնած ծովի և երկրի վրա, բարձրացրեց իր աջ ձեռքը դեպի երկինք* » .

Մեծ հաղթական Դատավորի այս կեցվածքով, նրա ոտքերը դնելով իր թշնամիների վրա, Հիսուս Քրիստոսը կձևակերպի հանդիսավոր երդում, որը կապում է նրան աստվածային կերպով:

Հատված 6. « *Եվ երդվեց նրանով, ով ասլորում է հավիտյանս հավիտենից, ով ստեղծեց երկինքն ու նրա մեջ եղած բաները, երկիրը և նրա մեջ եղածները, ծովը և նրա մեջ եղած բաները, որ «ավելի ժամանակ կունենա»:* ,

Հիսուս Քրիստոսի երդումը տրված է Արարիչ Աստծո անունով և ուղղված է նրա ընտրյալներին, ովքեր հարգում են Հայտն.14:7 առաջին հրեշտակի հրամանը; սա՝ ցույց տալով իրենց հնազանդության միջոցով իրենց « *վախն Աստծուց*», պահպանելով նրա չորրորդ պատվիրանը, որը փառք է տալիս նրա ստեղծագործ արարքին: « *Այլևս ժամանակ չի լինի* » հայտարարությունը հաստատում է, որ Աստված Իր ծրագրում ծրագրել էր 1843, 1844 և 1994 թվականների երեք սին աղվենտիստական ակնկալիքները : Քանի որ ունայն լինելով հանդերձ, նրանց հետևանքները եղել են նրանց համար, ում վրա նրանք զգացել են, դրամատիկ և հոգեպես մահկանացու

կամ, ընտրյալների համար, Աստծո կողմից նրանց օրհնության և նրանց սրբացման պատճառները:

մեծ դժբախտության մասին հայտարարությունը մարգարեացված է
Հայտ.8:13-ում:

Հատված 7. *« Բայց յոթերորդ հրեշտակի ձայնի օրերին, երբ նա հնչեցնի (շեփոք), Աստծո խորհուրդը կկատարվեր, ինչպես նա հայտարարեց իր ծառաներին՝ մարգարեներին. »*

Մարգարեական ամսաթվերի կառուցման ժամանակն ավարտվել է: Նրանք, որոնք հաստատվել են մարգարեացված տվյալներով, կատարել են իրենց դերը՝ հաջորդաբար ստուգելու բողոքականների հավատքը 1843-44 թվականներին, իսկ ադվենտիստների հավատքը՝ 1994 թվականին: Հետևաբար, այսուհետև այլևս կեղծ ժամկետներ չեն լինի, այլևս կեղծ սպասելիքներ չեն լինի: ; 2018 թվականից սկսած լուրը լավ կլինի, և ընտրյալներն իրենց փրկության համար կլսեն « յոթերորդ փողի » ձայնը, որը կնշանակի աստվածային Արդարության Քրիստոսի միջամտությունը. այն ժամանակը, երբ ըստ Հայտն.11.15. *« աշխարհի թագավորությունը հանձնված է մեր Տիրոջը և նրա Քրիստոսին »*, և, հետևաբար, վերցված է սատանայից:

Մարգարեական ծառայության հետևանքները և ժամանակները

Հատված 8. *« Եվ այն ձայնը, որը ես լսեցի երկնքից, նորից խոսեց ինձ հետ և ասաց. »*

8-ից 11-րդ հատվածները ցույց են տալիս ծառայի առաքելության փորձը, որը պատասխանատու է ծածկագրված մարգարեությունը պարզ լեզվով ներկայացնելու համար:

Հատված 9. *« Եվ ես գնացի հրեշտակի մոտ՝ ասելով, որ ինձ տա փոքրիկ գիրքը. Նա ասաց ինձ. Վերցրու այն և կույ տուր. ներսիդ դառը կլինի, իսկ բերանումդ մեղրի պես քաղցր կլինի: «*

Առաջին հերթին, « *աղիների ցավերը* » շատ լավ պատկերում են ապստամբ քրիստոնյաների կողմից առաջարկվող լույսի մերժման հետևանքով առաջացած տառապանքն ու տառապանքը: Այս տառապանքները կհասնեն իրենց բարձրությանը հավատքի վերջին փորձության համար՝ կիրակնօրյա օրերի ժամանակ, որտեղ ընտրյալների կյանքին կսպառնա մահով: Որովհետև մինչև վերջ լույսի և նրա ավանդատուների դեմ կռվելու են սատանան և նրա երկնային ու երկրային դևերը՝ այս «Կործանիչի» « *Աբաղդոնի կամ Ապոլլոնի* » գիտակից կամ անգիտակից դաշնակիցները Հայտն.9:11-ում: « *Քաղցրությունը մեղր* » նաև հիանալի կերպով պատկերում է Աստծո առեղծվածները հասկանալու երջանկությունը, որոնք նա կիսում է ճշմարտության ծարավ իր իսկական ընտրյալների հետ: Երկրի վրա ոչ մի այլ ապրանք չի խոսացնում իր բնական քաղցր քաղցրությունը, ինչպես դա: Սովորաբար, մարդիկ գնահատում և փնտրում են իրենց համար հանելի այս քաղցր համը: Նաև Քրիստոսի ընտրյալը Աստծո մեջ փնտրում է սիրալիր և խաղաղ հարաբերությունների քաղցրությունը, ինչպես նաև նրա հրահանգները:

Իր հայտնությանը «Ապոկալիպսիս» (= Հայտնություն) տալով « *մեղրի քաղցրությունը* », Աստծո Հոգին այն համեմատում է « *երկնային մանանայի* » հետ, որն ուներ « *մեղրի համ* » և որը սնուցում էր երբայեցիներին անապատում, դարաշրջանում: Քանանացիներից իված խոստացված երկիր նրանց մուտքից 40 տարի առաջ: Ինչպես երբայեցին չէր կարող գոյատևել առանց այս « *մանանան* » *օգտագործելու, քանի որ 1994 թվականից՝ Հայտն. 9:5-10-ում մարգարեացված « հինգ ամսիս »* ավարտից , ադվենտիստական հավատքը գոյատևում է միայն սնվելով այս վերջին մարգարեական հոգևորից »: *սնունդ* » (Մատթ. 24:45) «*պատրաստված Հիսուս Զրիստոսի փառավոր գալուստի պատշաճ ժամանակի համար* »: Այս ուսմունքը, որ ճշմարտության Աստվածն ինձ տալիս է գիտակցելու միայն այս շաբաթ առավոտյան, 2021 թվականի հունվարի 16-ի 4-րդ ^{ժամին} (բայց 2026 թվականը Աստծո համար), օգտակար կլիներ պատասխանել նրան, ով մի օր ինձ հարցրեց մարգարեությունների ուսումնասիրության մասին»: Ի՞նչ է դա ինձ համար»: » Հիսուսի պատասխանը կարճ է և պարզ՝ հոգևոր կյանք՝ հոգևոր մահից խուսափելու համար: Եթե Հոգին ընդունում է ոչ թե «տորթի » , այլ միայն « *մեղրի քաղցրությունը* », դա այն պատճառով է, որ երբայեցիների ֆիզիկական կյանքը կապված էր այս « *մանանա* » սննդի հետ: Ինչ վերաբերում է Հայտնությանը, սնունդը միայն ընտրյալների ոգու համար է: Բայց այս համեմատության մեջ այն կենդանի Աստծո կողմից անհրաժեշտ, անփոխարինելի և պահանջված է երևում որպես հոգևոր կյանքի պահպանման պայման: Եվ այս պահանջը իմաստ ունի, քանի որ Աստված չի պատրաստել այս կերակուրը վերջին օրերի Իր ծառաների կողմից անտեսվելու և արհամարհվելու համար: Այն ամենասուրբ տարրն է Հիսուս Զրիստոսի զոհաբերությունից և Սուրբ Ընթրիքի վերջին ձևն ու վերջնական կատարումից ի վեր»: Հիսուսը տալիս է իր ընտրյալներին ուտելիքի, իր մարմնի և մարգարեական խրատների համար:

Հատված 10. « *Ես վերցրեցի փոքրիկ մագաղաթը հրեշտակի ձեռքից և կուլ տվեցի. այն մեղրի պես քաղցր էր բերանումս, բայց երբ կուլ տվեցի, ներսս դառնությանը լցվեց:* »

Այրած փորձառության մեջ ծառան մենության մեջ հայտնաբերեց Հիսուսի մարգարեացված շլացուցիչ լույսը և նա, ըստ էության, նախ գտավ « *մեղրի քաղցրությունը* », հաճելի հաճույք, որը համեմատելի է մեղրի քաղցր քաղցրության հետ: Բայց ադվենտիստների և ուսուցիչների ցուցաբերած սառնությունը, որոնց ես ուզում էի ներկայացնել այն, իմ մարմնում առաջացրեց որովայնի իրական ցավեր, որոնք կոչվում են կոլիտ: Այսպիսով, ես վկայում եմ այս բաների հոգևոր և բառացի կատարման մասին:

Այնուամենայնիվ, մեկ այլ բացատրություն վերաբերում է վերջին դարաշրջանին, որտեղ մարգարեական լույսը լուսավորվում է: Այն սկսվում է խաղաղության ժամանակ, բայց կավարտվի պատերազմի և մարդասպան ահաբեկչության ժամանակ: Դան.12:1-ը մարգարեացավ որպես « *փորձանքի ժամանակ, ինչպիսին չի եղել ազգերի սկզբից մինչև այս ժամանակը* »: սա բավական է « *աղիների ցավ* » առաջացնելու համար: Հատկապես որ Լամ.1:20-ում կարդում ենք. « *Եսվե, նայիր իմ նեղությանը: Ներսս եռում է, սիրտս խռովվում է ներսումս, որ ընթրատ եմ եղել: Դրսում սուրն իր ավերածություններն է գործել՝ մահվան մեջ:* » Նան Եր.4:19-ում. « *Իմ*

աղիքներ ! Իմ ներսը . ես տատապում եմ իմ սրտում, իմ սիրտը բաբախում է, ես չեմ կարող լռել. քանզի դու լսում ես, հոգիս, փողի ձայնը, պատերազմի աղաղակը : « Ներքինների » դառնությունը համեմատում է ադվենտիստների վերջին առաքելության և Երեմիա մարգարեին վստահվածի միջև: Երկու փորձառություններում էլ ընտրված պաշտոնյաներն աշխատում են իրենց ժամանակի ապստամբ կառավարիչների մթնոլորտային թշնամանքի մեջ: Երեմիան և վերջին ճշմարիտ ադվենտիստները դատապարտում են իրենց ժամանակի քաղաքացիական և կրոնական առաջնորդների գործած մեղքերը և դրանով իսկ մեղավորների բարկությունը շրջվում է նրանց դեմ, մինչև աշխարհի վերջը նշանավորվի Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձով, Հայտն .

Հայտնության առաջին մասի ավարտը

Այս առաջին մասում մենք գտանք նախաբանը և երեք գուգահեռ թեմաները, նամակները՝ ուղղված յոթ Եկեղեցիների հրեշտակներին, յոթ կնիքները կամ ժամանակների նշանները և վեց փողերը կամ նախագգուշական պատիժները, որոնք առաջացել են Աստծո վրդովմունքից:

Հատված 11. « Եվ նրանք ինձ ասացին. Դու նորից պետք է մարգարեաստ շատ ժողովուրդների, ազգերի, լեզուների և թագավորների մասին: »

11-րդ հատվածը հաստատում է Աստծո կողմից պատրաստված ծրագրի 6000 տարվա վերջին 2000-ի ամբողջ լուսաբանումը: Հասնելով Հիսուս Քրիստոսի փառահեղ վերադարձի ժամանակ՝ մարգարեությունների ակնարկը կվերսկսի քրիստոնեական դարաշրջանի ակնարկը 11-րդ գլխում մեկ այլ թեմայով .

Հայտնության երկրորդ մասի բազումը

Այս երկրորդ մասում, քրիստոնեական դարաշրջանի գուգահեռ ակնարկին գուգահեռ, Հոգին ուղղված է լինելու գրքի առաջին մասում արդեն իսկ հիշատակված կարևոր իրադարձություններին, բայց այստեղ, երկրորդ մասում, նա մեզ ավելի զարգացած կերպով կբացահայտի իր դատողությունը. այս թեմաներից յուրաքանչյուրը: Այստեղ կրկին յուրաքանչյուր գլուխ կօգտագործի տարբեր, բայց միշտ փոխարացնող նշաններ և պատկերներ: Այս բոլոր ուսմունքների խմբավորման միջոցով է, որ մարգարեությունը բացահայտում է թիրախավորված առարկաները: Դանիել գրքից սկսած, մարգարեությունների գլուխները գուգահեռելու այս սկզբունքը կիրառվել է Հայտնաբեր Հոգու կողմից, ինչպես տեսնում եք:

Հայտնություն 11, 12 և 13

Այս երեք գլուխները գուգահեռաբար ընդգրկում են քրիստոնեական դարաշրջանի ժամանակները՝ լույս սփռելով տարբեր իրադարձությունների վրա, որոնք միշտ մնում են շատ փոխարացնող: Ես կամփոփեմ, հետո կմանրամասնեմ թեմաները:

Հայտնություն 11

Պապական թագավորություն – Ազգային այթեիզմ – Յոթերորդ շնիր

Հատվածներ 1-ից 2. Կաթոլիկ պապական կեղծ մարգարեի 1260-ամյա թագավորությունը. Հալածողը:

Հատվածներ 3-ից 6. այս անհանդուրժող և հալածող թագավորության ընթացքում Աստծո « *երկու վկաները* » երկու ուխտերի սուրբ գրությունները, չարչարվելու և հալածվելու են « *գազանի* » կողմից՝ հռոմեական կրոնական կոալիցիայի կողմից, որը դաշնակցում է Եվրոպայի արևմտյան միապետություններին: .

7-ից 13-րդ համարները որպես թեմա ունեն « *գազանը, որը քարձրանում է անդունդից* » կամ «Ֆրանսիական հեղափոխությունը» և նրա ազգային աթեիզմը, որն առաջին անգամ է հայտնվում մարդկության պատմության մեջ:

15-ից 19-րդ համարները որպես իրենց թեմա կունենան « *յոթերորդ փողի* » մասնակի զարգացումը:

Պապական թագավորության դերը

Հատված 1. « *Եվ ինձ գավազանի նման մի եղեգ տվեցին, որ ասացին.* »

գավազան » բառով : Պատիժը արդարացված է « *մեղքի պատճառով* », որը քաղաքակրթորեն վերականգնվել է 321 թվականից և կրոնական առումով՝ 538 թվականից: Այս երկրորդ օրվանից ի վեր մեղքը պարտադրվել է պապական ռեժիմի կողմից, որն այստեղ խորհրդանշում է « *եղեգը* », որը նշանակում է « *սուտ ուսուցանող կեղծ մարգարեն* » Եսայում: .9:13-14. Այս հաղորդագրությունը պատկերում է Դան.8.12-ի մասին. « *Չորքը հանձնվել է հավիտենականին մեղքի պատճառով* », որտեղ « *քանակը* » նշանակում է քրիստոնեական ժողովը, « *հավերժականը* », Հիսուսի քահանայությունը, որը խլել են մարդիկ: Պապական վարչակարգը և « *մեղքը* », 321 թվականից ի վեր շաբաթ օրվա լքումը: Սա ընդամենը մի հաղորդագրության կրկնություն է, որը բազմիցս կրկնվել է տարբեր առումներով և խորհրդանշներով: Այն հաստատում է պատժիչ դերը, որ Աստված տվել է հռոմեական պապական ռեժիմի հաստատմանը: « *Չափել* » բայը նշանակում է «դատել»: Ուստի պատիժը « *տանարի* » դեմ Աստծո դատաստանի արդյունքն է *Աստծո* », Զրիստոսի հավաքական ժողովը, նրա զոհաբերության խաչի «*զոհասեղանի* » խորհրդանշիչը և « *այնտեղ երկրպագողները* », այսինքն՝ քրիստոնյաները, ովքեր հավակնում են նրա փրկությանը:

Հատված 2. « *Բայց տանարի արտաքին գավիթը թողեք այն դրսում և մի՛ չափիր այն. քանզի այն տրվել է ազգերին, և նրանք քառասուններկու ամիս ոտքի տակ կդնեն սուրբ քաղաքը:* »

Այս հատվածի կարևոր բառը « *դրսում* » է: Այն միայն մատնանշում է հռոմեական կաթոլիկության մակերեսային հավատքը, որը վերաբերում է նրա թագավորության 1260 օր-տարիների պատկերին, որն այստեղ ներկայացված է որպես « *42 ամիս* »: « *Սուրբ քաղաքը* » ճշմարիտ ընտրյալի կերպարը « *ոտքի տակ կդնեն այն ազգերը*, որոնք դաշնակցում են պապական տիրակալ ռեժիմին կամ եվրոպական թագավորությունների թագավորներին, ովքեր շնություն են գործել « *կաթոլիկ* » « *Հեզաբելի* » հետ նրա երկարատև անհանդուրժողական կառավարման ժամանակ՝ 1260 թ. իրական տարիներ 538-ից 1798 թվականների միջև: Այս հատվածում Աստված նշում է ճշմարիտ և կեղծ հավատքի տարբերությունը՝ հենվելով եբրայական սրբավայրի խորհրդանիշի վրա՝ Մովսեսի խորանի վրա: և Մոդոմոնի կառուցած տանարը: Երկու դեպքում էլ՝ « *արքունիքում, տանարից դուրս* » հանդիպում ենք մարմնական կրոնական ծեսեր՝ զոհերի զոհասեղան և ողողման ավազան: Իսկական հոգևոր սրբությունը գտնվում է տանարի ներսում. այն սուրբ վայրում, որտեղ կան. մոմակալը յոթ ճրագներով, 12 հացի սեղանը և խնկի զոհասեղանը, որը դրված է վարագույրի առջև, որը թաքցնում է ամենասուրբ տեղը, երկնքի պատկերը, որտեղ. Աստված նստում է իր

թագավորական գահին: Քրիստոնեական փրկության թեկնածուների անկեղծությունը հայտնի է միայն Աստծուն, և երկրի վրա մարդկությունը խաբված է « *արտաքին* » ֆասադային կրոնով, որը հռոմեական կաթոլիկ հավատքն առաջինն է ներկայացնում մեր դարաշրջանի քրիստոնեական կրոնի պատմության մեջ:

Սուրբ Գիրքը, Աստծո խոսքը, հալածված

Հատված 3. « *Ես իմ երկու վկաներին քուրձ հագած իշխանություն կտամ մարգարեանալու հագար երկու հարյուր վաթսուն օր: »*

1260 օր » ձևով , « *երկու վկաներով* » խորհրդանշված Աստվածաշունչը մասամբ անտեսվելու է մինչև Ռեֆորմացիայի ժամանակաշրջանը, երբ այն նույնիսկ կհալածվի կաթոլիկական միությունների կողմից, որոնք բարենպաստ են պապերի համար, որոնց սրերով են պաշտպանում: . « *Քուրձով հագած* » պատկերը ցույց է տալիս տառապանքի մի վիճակ, որին Աստվածաշունչը կդիմանա մինչև 1798 թվականը: Քանի որ այս շրջանի վերջում ֆրանսիական հեղափոխական արեհիզմը այրելու է այն հասարակական վայրերում՝ փորձելով նաև ամբողջովին վերացնել այն:

Հատված 4. « *Մրանք են երկու ձիթենիները և երկու մոմակալները, որոնք կանգնած են երկրի Տիրոջ առաջ. »*

Այս « *երկու ձիթենիները և երկու մոմակալները* » երկու հաջորդական դաշինքների խորհրդանշներն են, որոնք Աստված կազմակերպել է իր փրկության ծրագրում: Երկու անընդմեջ կրոնական տնտեսություններ, որոնք կրում են նրա Հոգին, որի ժառանգությունը Աստվածաշունչն է և երկու դաշինքների դրա տեքստերը: Երկու դաշինքների նախագիծը մարգարեացվել է Չեկ.4.11-ից մինչև 14-ը « *մոմակալի աջ և ձախ կողմում դրված երկու ձիթենիների կողմից* »: Եվ արդեն, 3 - *րդ հատվածի* « *երկու վկաներին* » նախորդելով , Աստված ասաց նրանց մասին Չաքարիայի վկայության մեջ. Այս սիմվոլիզմում « *յուղը* » նշանակում է աստվածային Հոգին: « *Մոմակալը* » մարգարեանում է Հիսուս Քրիստոսին, ով մարդու մարմնով կրեթի Հոգու յույսը իր սրբագործման մեջ (= 7) և կտարածի դրա մասին գիտելիքը մարդկանց մեջ, ինչպես որ խորհրդանշական մոմակալը յույս է ցրում՝ այրելով դրա մեջ պարունակվող յուղը: *յոթ* » ծաղկամաններ.

Նշում . « *Մոմակալը* » « *յոթ* » լամպերով կենտրոնացած է միջին ծաղկամանի վրա. սա, ինչպես շաբաթվա կեսը, որը կազմում է Չատկի շաբաթվա 4-րդ օրը , այն օրը, երբ Հիսուս Քրիստոսն իր քավիչ մահով « *դադարեցրեց գոհարեությունն ու ընծաները* », երբայերեն կրոնական ծեսը, համաձայն. աստվածային ծրագիրը, որը մարգարեացել էր Դան.9:27-ում: Ուստի յոթ ճրագից բաղկացած « *մոմակալը* » նաև մարգարեական ուղերձ էր պարունակում:

Հատված 5. « *Եթե մեկը կամենում է վնասել նրանց, կրակ է դուրս գալիս նրանց բերանից և կույ է տալիս նրանց թշնամիներին. և եթե որևէ մեկը ցանկանում է վնասել նրանց, պետք է սպանվի այս ձևով: »*

Այստեղ, ինչպես Հայտն. 13.10-ում, Աստված հաստատում է իր իսկական ընտրյալներին Աստվածաշնչին և դրա պատճառին հասցված վնասի համար իրենց պատժելու իր արգելքը: Դա գործողություն է, որը նա վերապահում է բացառապես իրեն: Արարիչ Աստծո բերանից չարիքներ

դուրս կգան. Աստված իրեն նույնացնում է Աստվածաշնչի հետ, որը մենք անվանում ենք « *Աստծո խոսք* », այնպես որ, ով վնասում է նրան, ուղղակիորեն հարձակվում է նրա վրա:

Հատված 6. « *Նրանք իշխանություն ունեն փակելու երկինքը, որպեսզի անձրև չտեղա իրենց մարգարեության օրերին. և նրանք գորություն ունեն ջուրը արյուն դարձնելու և երկիրը հարվածելու ամեն տեսակի պատուհասներով, երբ որ կամենան:* »

The Spirit-ը մեջբերում է Աստվածաշնչում արձանագրված փաստեր: Իր ժամանակներում Եդիա մարգարեն Աստծուց ստացավ, որ ոչ մի անձրև չի տեղա, բացի իր խոսքից. Նրանից առաջ Մովսեսը Աստծուց գորություն ստացավ ջրերը արյան վերածելու և 10 պատուհասներով հարվածելու երկրին: Աստվածաշնչի այս վկայություններն առավել կարևոր են, քանի որ վերջին օրերին Աստծո գրավոր և ներշնչված խոսքի հանդեպ արհամարհանքը կպատժվի նույն տեսակի պատուհասներով, ըստ Հայտն.16-ի:

Ֆրանսիական հեղափոխության ազգային աթեիզմը Մուլթ լույսերը

Հատված 7. « *Երբ նրանք ավարտեն իրենց վկայությունը, անդունդից դուրս եկող գազանը կպատերազմի նրանց դեմ, կհաղթի նրանց և կսպանի նրանց:* »

Հոգին բացահայտում է մեզ այստեղ, մի կարևոր բան, որը պետք է նշել. 1793 թվականը նշում է աստվածաշնչյան վկայության ավարտը, բայց ո՞ւմ համար: Ժամանակի իր թշնամիների համար, ովքեր հալածում էին Աստվածաշունչը՝ մերժելով նրա աստվածային իշխանությունը հավատքի աջակցության հարցում. այն է՝ միապետները, միապետական արիստոկրատները, Հռոմի կաթոլիկ պապական ռեժիմը և նրա բոլոր եկեղեցականները: Այս օրը Աստված դատապարտում է նաև կեղծ բողոքական հավատացյալներին, ովքեր գործնականում արդեն հաշվի չեն առնում նրա ուսմունքները: Դան.11.34-ում Աստված իր դատաստանում « *կեղծավորություն* » է *վերագրում* նրանց . Դա Աստվածաշնչի վկայության միայն առաջին մասն է, որն ավարտված է, քանի որ 1843 թվականին նրա դերը կվերսկսի կենսական նշանակություն՝ հրավիրելով ընտրյալներին բացահայտելու ադվենտիստական մարգարեությունները: Ֆրանսիայում ազգային աթեիզմի հաստատումը թիրախավորելու է Աստվածաշունչը և կփորձի վերացնել այն: «Նրա գիյոտինի» առատ արյունալի օգտագործումը նրան դարձնում է նոր « *գազան* », որն այս անգամ պետք է « *բարձրանար անդունդից* »: Այս տերմինով, որը փոխառված է Ծննդոց 1:2-ի արարչագործության պատմությունից, Հոգին հիշեցնում է մեզ, որ եթե Աստված՝ նրա Արարիչը, գոյություն չունենար, երկրի վրա կյանք չէր զարգանա: « *Անդունդը* » բնակչից զրկված երկրի խորհրդանիշն է, երբ այն « *անձև է և դատարկ* »: Դա այսպես « *սկզբում* » էր, համաձայն Ծննդ. 1.2, և այդպես կլինի նորից « *հազար տարի* »՝ աշխարհի վերջում, Հիսուս Քրիստոսի փառավոր վերադարձից հետո, որը թեման է. Մա հետևում է այս գլխում 11-ին: Այս համեմատությունը սկզբնական քառսի հետ արժանի է հանրապետական վարչակարգի, որը ծնվել է քաղաքական քառսի և

ամենամեծ անկարգության մեջ: Որովհետև ապստամբ մարդիկ գիտեն, թե ինչպես միավորվել ոչնչացնելու համար, բայց նրանք շատ բաժանված են այն ձևերի հարցում, որոնք պետք է տրվեն վերակառուցմանը: Այնուհետև այս վկայությունը ցույց է տալիս այն պտուղը, որը մարդկությունը կարող է բերել, երբ այն ամբողջովին կտրված է Աստուծուց. զրկված է իր շահավետ գործողությունից.

Բայց այն անվանելով « *անդունդ* », Աբարիչ Աստծո Հոգին նաև հուշում է մեր երկրի սկզբնական արարման համատեքստն ու վիճակը: Այսպիսով, նպատակ ունենալով այս արարման առաջին օրը, նա մեզ ցույց է տալիս մի երկիր, որը սուզվել է բացարձակ « *խավարի* » մեջ, քանի որ այդ պահին Աստված դեռ չէր տվել երկրին որևէ աստղի լույս: Եվ այս գաղափարը հոգեպես կապում է այս « *գազանին, որը բարձրանում է անդունդից* » Հայտն.6.12-ի « *չորրորդ կնիքին* », որը նկարագրվում է որպես « *քուրձի պես սև արև* »: Կապը կատարվում է նաև Հայտն. 8:12-ի « *4-րդ փողի* » հետ, որը նկարագրված է « *երրորդի, արևի, լուսնի երրորդի և երրորդի աստղերի հարվածով* »: Այս պատկերների միջոցով Հոգին նրան վերագրում է առանձնահատուկ « *մուլթ* » կերպար: Սակայն հենց այս առումով և այս « *մուլթ*» վիճակում է, որ **Փրանսիան փառաբանելու է իր ազատ մտածողներին՝ տալով նրանց « լուսավորության »** կոչում : Այնուհետև մենք հիշում ենք Հիսուս Քրիստոսի խոսքերը, որոնք մեջբերում են Մատթ.6.23-ում. « *Բայց եթե աչքդ վատ է, ամբողջ մարմինդ խավարի մեջ կլինի: Ուրեմն եթե քո մեջ եղած լույսը խավար է, ապա որքան մեծ կլինի այդ խավարը:* Այսպիսով, մուլթ ազատ միտքը պատերազմի է գնում կրոնական ոգու դեմ, և այս նոր **ազատատենչ ոգին** ժամանակի ընթացքում կտարածվի և կտարածվի արևմտյան աշխարհի վրա... կոչված քրիստոնյա և կապահպանի իր չար ազդեցությունը մինչև աշխարհի վերջը: Փրանսիական հեղափոխությանը «խավարը» հավերժ նստեց մեղքի հետ: Որովհետև դրանով հայտնվում են ազատ մտքի փիլիսոփաների գրած գրքերը. որը կապում է այն «մեղքի» հետ, որը բնութագրում է Հունաստանին Դանիել 2-7-8-ի մարգարեություններում: Այս նոր գրքերը կմրցակցեն Աստվածաշնչի հետ և կհաջողվի ահռելի չափով խեղդել այն: Ուստի դատապարտված « *պատերազմը* » նախևառաջ գաղափարական է: Հեղափոխությունից և Երկրորդ համաշխարհային պատերազմից հետո այս խավարը կընդունի բարձրագույն հումանիզմի ասպեկտը՝ հակադրվելով և դրանով իսկ խախտելով սկզբնական անհանդուրժողականությունը, սակայն գաղափարական « *պատերազմը* » շարունակվում է: Այս «ազատության» համար արևմտյան մարդիկ պատրաստ կլինեն զոհաբերել ամեն ինչ: Իրականում նրանք զոհաբերելու են իրենց ազգերին, իրենց անվտանգությունը և չեն խուսափելու Աստծո ծրագրած մահից:

Հատված 8. « *Եվ նրանց դիակները կլինեն այն մեծ քաղաքի հրապարակում, որը կոչվում է հոգևոր իմաստով Սողոմ և Եգիպտոս, նույնիսկ այնտեղ, որտեղ նրանց Տերը խաչվեց:* »

« *դիակները* » այն « *երկու վկաների* » դիերն են , որոնց առաջին հարձակվողները նույնպես մահապատժի են ենթարկվել նույն « *քաղաքի* » « *հրապարակում* » : Այս « *քաղաքը* » Փարիզն է, և մեջբերված « *վայրը* » հաջորդաբար կոչվում էր «Լյուդովիկոս XIV», «Լյուդովիկոս XV տեղ»,

«Հեղափոխության վայր» և նշանակում է ներկայիս «Կոնկորդի տեղը»: Աթեիզմը ոչ մի կրոնական լավություն չի անում: Գիյոտինի ենթարկված գոհերը հենց ծեծի են ենթարկվում իրենց կրոնական պատկանելության համար: Եվ ինչպես ուսուցանում է «*4-րդ շեփոր*» ուղերձը, թիրախներն են ճշմարիտ լույսը (արևը), կեղծ հավաքականը (յուսինը) և ցանկացած անհատ կրոնական սուրհանդակ (աստղ): Ավելին, որոշ կոռումպացված կրոնական ձևեր ընդունվում են գերիշխող աթեիզմի նորմերին համապատասխանելու պայմանով: Այդպիսով, որոշ քահանաներ ծաղրանքով ստանում են «գրկված» անունը: The Spirit-ը Փարիզը՝ Ֆրանսիայի մայրաքաղաքը, համեմատում է «*Սողոմոն*» և «*Եգիպտոսի*» հետ: Ազատության առաջին պտուղները սեռական ավելորդություններն էին, որոնք ուղեկցվում էին ավանդական սոցիալական և ընտանեկան պայմանականությունների խախտմամբ: Այս համեմատությունը ժամանակի ընթացքում ողբերգական հետևանքներ կունենա: Հոգին մեզ ասում է, որ այս քաղաքը կարժանանա «*Սողոմոն*» և «*Եգիպտոսի*» ճակատագրին, որը Աստծո համար դարձել է մեղքի և նրա դեմ ապստամբության բնորոշ խորհրդանիշը: Այստեղ հաստատվում է վերևում հաստատված կապը Դանիել 2-7-8-ում դատապարտված «*հունական*» փիլիսոփայական «*մեղքի*» հետ: Հունական մեղքի այս աստվածային խարանույր լիովին հասկանալու համար եկեք հաշվի առնենք այն փաստը, որ փորձելով փիլիսոփայական խոսքերով Ավետարանը ներկայացնել Աթենքի բնակիչներին, Պողոս առաքյալը ձախողվեց և հալածվեց տեղից: Ահա թե ինչու փիլիսոփայական միտքը հավերժ կմնա արարիչ Աստծո թշնամին: Ժամանակի ընթացքում և մինչև իր ավարտը «*Փարիզ*» կոչվող այս քաղաքը կպահի և կվկայի այս գործողությունների միջոցով իր համեմատության ճշգրտությունը այս երկու անունների՝ սեռական և կրոնական մեղքի խորհրդանիշների հետ: Նրա «*Փարիզ*» անվան հետևում թաքնված է «*Parisii*»-ի ժառանգությունը, մի բառ, որի կելտական ծագումը նշանակում է «*կաթսայի նրանք*», կտրուկ մարգարեական անուն: Հռոմեական ժամանակներում այդ վայրը եղել է եգիպտացիների աստվածուհի Իսիսի հեթանոս երկրպագուների հենակետը, բայց նաև Փարիզի բեմն ու ցինիկ կերպարը, Տրոյայի թագավոր ծերունի Պրիամոսի որդու: Հունական թագավոր Մենելաուսի կնոջ՝ գեղեցկուհի Հելենայի հետ դավաճանության հեղինակ, նա պատասխանատու կլինի Հունաստանի հետ պատերազմի համար: Անհաջող պաշարումից հետո հույները հետ քաշվեցին՝ թողնելով հսկայական փայտե ձի ծովափին: Կարծելով, որ դա հունական աստված է, տրոյացիները ձին բերեցին քաղաք: Եվ կեսզիշերին, երբ գինին և խնջույքն ավարտվեցին, հույն զինվորները դուրս եկան ձիերի միջից և բացեցին դարպասները լուռ վերադարձող հունական զորքերի առաջ. և քաղաքի բոլոր բնակիչները կոտորվեցին՝ թագավորից մինչև ամենաստոր հպատակը: Տրոյական այս գործողությունը կհանգեցնի Փարիզի կորստի վերջին օրերին, քանի որ, անտեսելով դասը, նա կկրկնի իր սխալները՝ իր տարածքում գաղութացրած իր թշնամիներին տեղավորելով: Մինչ Փարիզ անունը վերցնելը քաղաքը կոչվում էր «*Lutèce*», որը նշանակում է «*գարշահոտ ճահիճ*»: նրա տխուր ճակատագրի ողջ ծրագիրը: «*Եգիպտոսի*» հետ համեմատությունն արդարացված է, քանի որ ընդունելով հանրապետական ռեժիմը՝ Ֆրանսիան պաշտոնապես դառնում է

արևմտյան աշխարհի առաջին մեղավոր ռեժիմը: Այս մեկնաբանությունը Հայտն .17:3-ում կհաստատվի « զագանի » « կարմիր » գույնով , վերջին օրերի միապետական և հանրապետական կոալիցիաների պատկերով, որը կառուցվել է Ֆրանսիայի օրինակով: Ասելով. « նույնիսկ այնտեղ, որտեղ նրանց Տերը խաչվեց », Հոգին սահմանում է համեմատությունը ֆրանսիական աթեիզմի քրիստոնեական հավատքի և Մեսիայի Հիսուս Զրիստոսի հրեական ազգային մերժման միջև. քանի որ երկու իրավիճակները նույնական են, և դրանք կրելու են նույն հետևանքները և անբարեխիղճության և անօրինության նույն պտուղները: Այս համեմատությունը կշարունակվի հաջորդ տողերում:

Իր մայրաքաղաքն անվանելով « Եգիպտոս »՝ Աստված Ֆրանսիան համեմատում է փարավոնի հետ՝ մարդկային դիմադրության տիպիկ մոդել, որը հակադրվում է նրա կամքին: Նա կպահպանի այս ըմբոստ դիրքորոշումը մինչև դրա կործանումը: Նրա կողմից երբեք ապաշխարություն չի լինի: « Չարը բարի և բարի չար » անվանելով ՝ նա կգործի Աստծո գործած ամենավատ մեղքերը. սա «լույսեր» անվանելով «մութ» մտածողներին, ովքեր հիմնել են «նրա մարդկային իրավունքները», ովքեր դեմ են Աստծո իրավունքներին: Եվ շատ ժողովուրդների կողմից դրա մոդելը կկրկնօրինակեն նույնիսկ 1917 թվականին հզոր Ռուսաստանը, որը կկործանի նրան ատոմային կրակոցով « վեցերորդ շեփորի » ժամանակ , ինչն էլ կանխագուշակում էր նրա «Պարիսիի» անունը կելտերենում: լեզու, որը նշանակում է «կաթսայի մեջ գտնվողները»: Ուստի նա կմնա մինչև իր վերջը, անկարող տեսնելու Աստծուն այն փորձությունների մեջ, որոնք կկործանեն նրան մինչև կործանման աստիճան: Որովհետև նա թիրախավորել է նրան և թույլ չի տա նրան գնալ, քանի դեռ նա այլևս չկա:

Հաստատված 9. « Երեք ու կես օր մարդիկ ժողովուրդների, ցեղերի, լեզուների և ազգերի միջից կտեսնեն նրանց դիակները և թույլ չեն տա, որ նրանց դիակները գերեզմանում դնեն: »

Ֆրանսիայում ժողովուրդը հեղափոխության մեջ մտավ 1789 թվականին, իսկ 1793 թվականին նրանք մահապատժի ենթարկեցին իրենց թագավորին, ապա իրենց թագուհուն՝ երկուսն էլ հրապարակայնորեն գլխատված քաղաքի մեծ կենտրոնական հրապարակում, որոնք հաջորդաբար կոչվում էին «Place Louis XV», «Place de la Révolution» և ներկայումս, «place de la Concorde»: « Երեքուկես օր » վերագրելով կործանարար գործողության ժամանակին՝ Հոգին թվում է, թե ներառում է Վալմիի ճակատամարտը, որտեղ 1792 թվականին հեղափոխականները դիմակայեցին և հաղթեցին եվրոպական թագավորությունների թագավորական բանակներին, որոնք հարձակվեցին հանրապետական Ֆրանսիայի վրա, ներառյալ Ավստրիան, թագուհի Մարի Անտուանետայի ծագման ընտանիքի տունը: Այս ատելության ծագումը հասկանալու համար մենք պետք է նկատի ունենանք, որ պապա-արքայական կոալիցիայի կողմից 1260 տարվա բոլոր տեսակի չարաշահումները ի վերջո նյարդայնացրել են ֆրանսիացիներին, ովքեր ենթարկվել են շահագործման, վատ վերաբերմունքի, հալածանքի և ամբողջովին կործանված: Լուիի վերջին երկու թագավորությունները Ուշադրություն. Հանրապետությունը Ֆրանսիայի համար օրհնությունն չէ և չի լինելու. Նա մինչև իր վերջը, իր

հինգերորդ ձևով, կերի Աստծո անեծքները և ինքը կգործի այն սխալները, որոնք կհանգեցնեն նրա անկմանը: Այս արյունարբու ռեժիմն իր ակունքներից դառնալու է «մարդու իրավունքների» և հումանիզմի երկիր, որն ի վերջո կպաշտպանի մեղավորներին և իր անարդարության միջոցով կհիպոթեզացնի զոհին: Նա նույնիսկ կողջունի իր թշնամիներին և կտեղադրի նրանց իր տարածքում՝ վատթարագույն կերպով ընդօրինակելով տրոյական քաղաքի հայտնի օրինակը, որը հայտնի է հույների թողած փայտե ձիու ներմուծմամբ, ինչպես երևում էր նախկինում:

Հասված 10. « *Եվ նրանց պատճառով երկրի բնակիչները կուրախանան և կուրախանան, և նվերներ կուղարկեն միմյանց, որովհետև այս երկու մարգարեները տանջեցին երկրի բնակիչներին.* »

Այս հասվածում Հոգին ուղղված է այն ժամանակին, երբ, ինչպես գանգրեման կամ քաղցկեղը, ֆրանսիական փիլիսոփայական չարիքը կտարածվի և կտարածվի արևմտյան այլ ազգերում ժանտախտի պես: Այն նշում է «ժամանակների նշանը» «^{6-րդ} կնիքով» . այն, որտեղ «*արևը ձիու մագի պես սև է դառնում*» . Աստվածաշնչի լույսն անհետանում է՝ խեղդված ազատ մտածողների փիլիսոփայական գրքերով:

Հոգևոր ընթերցանության մեջ, ի տարբերություն «*երկնքի թագավորության քաղաքացիների*» , որը սահմանում է Հիսուսի ընտրյալներին, «*երկրի բնակիչները*» նշանակում են ամերիկացի բողոքականներին և, ընդհանրապես, մարդկանց, ովքեր ըմբոստ են Աստծո և նրա ճշմարտության հանդեպ: Եվրոպական և նույնիսկ ավելի շատ ամերիկյան թագավորությունների ժողովուրդները նայում են դեպի Ֆրանսիա: Այնտեղ ժողովուրդը ջախջախում է իր միապետությունը և կաթոլիկ քրիստոնեական կրոնը, որը սպառնում է Աստվածաշունչ ընթերցող մարդկանց՝ «*երկու վկաներին*», իր «դժոխքի» «*տանջանքներով*» . իրական «*տանջանքներ*» , որոնք, սակայն, վերապահված են միայն վերջին դատաստանի համար՝ ոչնչացնելու կեղծ կրոնական մարդկանց, ովքեր իրենք էլ խաբեությամբ օգտագործում են այս տեսակի սպառնալիքը, համաձայն Հայտն. 14.10-11: Օտարերկրացիները նույնպես, Ֆրանսիայի սահմաններից դուրս նույն բռնությունների զոհ դարձած, հույս ունեն օգուտ քաղել այս նախաձեռնությունից: Սա առավել էւս, որ Լյուդովիկոս XVI-ի կողմից տրված ֆրանսիական աջակցությամբ աշխարհում մի քանի տարի առաջ Հյուսիսային Ամերիկայի նոր Միացյալ Նահանգները գտան իրենց անկախությունը՝ ազատվելով Անգլիայի գերիշխանությունից: Ազատությունը շարժման մեջ է և շուտով կհաղթի շատ մարդկանց: Ի նշան այս բարեկամության՝ «*նրանք նվերներ կուղարկեն միմյանց*»: Այդ նվերներից մեկը 1886 թվականին Նյու Յորքի դիմացի կղզում կանգնեցված «Ազատության արձանը» ֆրանսիացիներին տրված նվերն էր: Ամերիկացիները վերադարձան ժեստին՝ առաջարկելով նրան կրկնօրինակը, որը կանգնեցվել է 1889 թվականին, գտնվում է Փարիզում՝ Էյֆելյան աշտարակի մոտ գտնվող Սենայի կեսին գտնվող կղզում: Աստված թիրախավորում է այս տեսակի պարզեր, որը բացահայտում է փոխանակումն ու փոխանակումը, որը կազմում է **սամից դուրս ազատության** անեծքը , որը նպատակ ունի անտեսել նրա հոգևոր օրենքները:

Հաստատված 11. « *Եվ երեքուկես օր հետո Աստծո կյանքի ոգին մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա. և մեծ վախ ընկավ նրանց վրա, ովքեր տեսան նրանց:* »

1792 թվականի ապրիլի 20-ին Ֆրանսիային սպառնում էին Ավստրիան և Պրուսիան և գահընկեց արեցին նրա թագավոր Լյուդովիկոս XVI-ին 1792 թվականի օգոստոսի 10-ին: Հեղափոխականները հաղթեցին Վալմիում 1792 թվականի սեպտեմբերի 20-ին: Լյուդովիկոս XVI-ը գիյոտինի ենթարկվեց 1793 թվականի հունվարի 21-ին: Բռնապետ Ռոբեսպիերն ու նրա ընկերները գիյոտինի են ենթարկվել հուլիսի 28-ին: 1794. «Կոմպենցիան» փոխարինվեց «Գրացուցակով» 1795 թվականի հոկտեմբերի 25-ին: 1793 և 1794 թվականների երկու «Ահաբեկչությունները» միասին տևեցին ընդամենը մեկ տարի: 1792 թվականի ապրիլի 20-ից մինչև 1795 թվականի հոկտեմբերի 25-ն ընկած ժամանակահատվածում ես գտնում եմ, որ այս « *երեքուկես օրվա* » մարգարեացված կամ «երեք ու կես» իրական տարիները բավականին ճշգրիտ են: Բայց կարծում եմ, որ տևողությունը նաև հոգևոր պատգամ է պարունակում: Այս ժամանակահատվածը ներկայացնում է կես շաբաթ, որը կարող է ակնարկ առաջացնել Հիսուս Քրիստոսի երկրային ծառայության մասին, որը տևեց հենց «երեքուկես մարգարեական օր» և ավարտվեց Մեսիայի Հիսուս Քրիստոսի մահով: Հնգին իր գործողությունները համեմատում է Աստվածաշնչի, նրա « *երկու վկաների* » հետ, ովքեր նույնպես գործել և ուսուցանել են նախքան այրվելը Փարիզի Հեղափոխության հրապարակում: Այս համեմատությամբ Աստվածաշունչը, այս հավատքը, նույնացվում է Հիսուս Քրիստոսի հետ, ով դրանում կրկին խաչված և « *խոցված* » է, ինչպես նշված է Հայտն. 1.7-ում: Արյունահեղության հեղեղն ի վերջո սարսափեցրեց ֆրանսիացիներին: Նաև, Արյունարբու կոմպենցիայի իր առաջնորդ Մաքսիմիլիեն Ռոբեսպիերին և նրա ընկերներ Կուտոնին և Սեն-ժուստին մահապատժի ենթարկելուց հետո ամփոփ և համակարգված մահապատիժները դադարեցվեցին: Աստծո Հնգին արթնացրեց մարդկանց հոգևոր ծարավը և կրոնի կիրառումը ևս մեկ անգամ դարձավ օրինական, և առաջին հերթին՝ անվճար: Ողջունելի «Աստծո վախը» կրկին ի հայտ է եկել, և Աստվածաշնչի նկատմամբ հետաքրքրությունը կրկին դրսևորվել է, բայց մինչև աշխարհի վերջը դրա դեմ պայքարելու են ազատ մտածողների կողմից գրված փիլիսոփայական գրքերը, որոնց հունական մոդելը բոլորի սկզբնաղբյուրն է դրա տարբեր ձևերը.

Հաստատված 12. « *Եվ նրանք լսեցին մի ձայն երկնքից, որն ասում էր նրանց. Եվ նրանք ամպի մեջ բարձրացան երկինք. և նրանց թշնամիները տեսան նրանց:* »

Այս աստվածային հայտարարությունը վերաբերում է աստվածաշնչյան « *երկու վկաներին* » 1798 թվականից հետո:

Հիսուսի հետ համեմատությունը շարունակվում է, քանի որ հենց նա էր, ում իր ընտրյալները տեսան (Եղիա մարգարեից հետո) իրենց հայացքից առաջ երկինք բարձրանալը: Բայց, իր հերթին, նույն կերպ կվարվեն վերջին ժամանակի նրա ընտրյալները: Նրանց թշնամիները նույնպես կտեսնեն, որ նրանք բարձրանում են երկինք ամպի մեջ, որտեղ Հիսուսը նրանց կբաշի դեպի իրեն: Աջակցությունը, որ Աստված տալիս է իր գործին, նույնն է՝

Հիսուս Քրիստոսի՝ իր ընտրյալի համար, և Ֆրանսիական հեղափոխության այս համատեքստում՝ 1798 թվականից հետո Աստվածաշունչը: Որպեսզի հաստատվի մարգարեացված տևողության ավարտը՝ « 1260 օր »՝ տարի, 1799 թվականին Պիոս VI Պապը մահացավ Վալանս-սյուր-Ռոնում բանտարկված՝ այդպիսով հնարավոր դարձնելով 1843-44-ից 1994 թվականներին երկարատև խաղաղության շրջան: 150 տարի մարգարեացվել է որպես « *հինգ ամիս* » Հայտն. 9.5-10-ում: Լյուդովիկոս XVI-ի մահը, միապետության դադարեցումը և բանտարկյալ պապի մահը մահացու հարված են հասցնում « *ծովից բարձրացող գազանի* » կրոնական անհանդուրժողականությանը Հայտն.13:1-3-ում: Գրացուցակի Կոնկորդատը բուժում է նրա վերքը, բայց նա այլևս չի շահում կործանված թագավորական աջակցությունից, նա այլևս չի հավածի մինչև վերջի ժամանակը, երբ բողոքական անհանդուրժողականությունը կհայտնվի Ապոյի « *երկրից բարձրացող գազանի* » *անվան տակ*: 13:11.

Հատված 13. « *Այդ ժամին մեծ երկրաշարժ եղավ, և քաղաքի տասներորդ մասը ընկավ. յոթ հազար մարդ գոհվեց այս երկրաշարժից, իսկ մնացածները վախեցան և փառք տվեցին երկնքի Աստծուն.:* »

Այս դարաշրջանում (*այս ժամում*) իրականացվեց « *երկրաշարժը* », որն *արդեն մարգարեացել էր 1755 թվականին Լիսաբոնի ժամանակաշրջանի կատարմամբ, որը վերաբերում էր Ապո 6:12-ի « վեցերորդ կնիքի »* թեմայով : Ըստ Աստծո Հոգու՝ Փարիզ քաղաքը կորցրեց իր բնակչության « *տասներորդը* »: Սակայն մեկ այլ իմաստ կարող է վերաբերել ըստ Դան.7.24-ի և Հայտն.13.1-ի՝ « *տասը եղջյուրների* » կամ արևմտյան քրիստոնեական թագավորությունների տասներորդ մասը, որը ենթակա է հռոմեական պապական կաթոլիկությանը: Ֆրանսիան, որը Հռոմը համարում էր Հռոմի կաթոլիկ եկեղեցու «ավագ դուստրը», ընկավ արթիզմի մեջ, գրկեց նրան աջակցությունից և գնաց այնքան հեռու, որ ոչնչացրեց իր հեղինակությունը: 4-րդ *փողը* ^{բացահայտեց} դա . « *Այս երկրաշարժից յոթ հազար մարդ է գոհվել* » հաղորդագրությունը հաստատում է այն, որ բազմաթիվ (*հազար*) կրոնական « *տղամարդիկ* » (*յոթը*. ժամանակի կրոնական սրբացում) գոհվել են այս հասարակական քաղաքական երկրաշարժի ժամանակ:

Հատված 14. « *Երկրորդ վայն անցավ. Ահա երրորդ վայր շուտով է գալիս* ».

Այսպիսով, ինտենսիվ արյունահեղությունը վերակենդանացրեց Աստծո վախը, և «*Ահաբեկչությունը*» դադարեց , որին փոխարինեց Նապոլեոն 1-ին կայսրությունը՝ « *արծիվը* »՝ որն ավետում էր վերջին երեք « *շեփորները* », երեք « *մեծ դժբախտությունները* » : երկրից: Հաշվի առնելով, որ հայտարարությունը հետևում է 1789-1798 թվականներին Ֆրանսիական հեղափոխությանը, 14-րդ հատվածում վերագրվող « *երկրորդ դժբախտությունը* » չի կարող ուղղակիորեն վերաբերել դրան: Բայց Հոգու համար դա մեզ ասելու միջոց է, որ Ֆրանսիական հեղափոխության նոր ձևը կհայտնվի Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձից անմիջապես առաջ: Այնուամենայնիվ, ըստ Հայտն.8:13-ի, « *երկրորդ վայր* » *սկնհայտորեն վերաբերում է* ⁶ րդի թեմային. 9.13-ի *փողը* , որը, *նշտ է*, « *կապանի մարդկանց մեկ երրորդին* », նախքան Հիսուս Քրիստոսը կվերադառնա՝ վրեժխնդիր լինելու իր սուրբ հավատարիմ ծառաների անարդար դատապարտության

համար՝ ոչնչացնելով նրանց մահկանացու թշնամիներին՝ վերջին ապստամբներին: Մենք կարող ենք հասկանալ, որ ինչպես ֆրանսիական հեղափոխականների սպանողը, Աստված կազմակերպում է Երրորդ համաշխարհային պատերազմի կոտորածը, այս անգամ միջուկային, որը զգալիորեն կնվազեցնի երկրագնդի բնակիչների թիվը, մինչև դրա ավարտը, որը կվերականգնի այն սկզբնական « *անդունդ* » տեսքը՝ Հիսուս Քրիստոսի վերջնական կործանարար միջամտությունից հետո:

Երկրորդ վայ » -ի կրկնակի նշանակությունը հոգևոր պատճառով կապում է *չորրորդ շեփորը վեցերորդի* հետ : Հայտնության կառուցվածքը քրիստոնեական դարաշրջանի ժամանակը բաժանում է երկու մասի. Առաջինում « *դժբախտությունը* » պատժում է մինչև 1844 թվականը պատժված մեղավորներին, իսկ երկրորդում՝ 1844 թվականից հետո՝ աշխարհի վերջից անմիջապես առաջ: Այժմ երկու պատժիչ գործողությունները կիսում են այն իմաստը , որ Աստված տալիս է իր չորրորդ պատժին Ղևտացոց 26:25 –ում. Առաջին պատիժը ընկավ այն մարդկանց վրա, **ովքեր ստագան** Ռեֆորմացիայի պատգամը, այն աշխատանքը, որը պատրաստել էր Հիսուսը իր ընտրյալների համար, և երկրորդը, նրանց վրա, ովքեր չարձագանքեցին Աստծո պահանջին **ավարտելու** այս Ռեֆորմացիան 1843 թվականից սկսած: Բացահայտված լույսը որով Աստված կառուցում է այս մշտական Ռեֆորմացիան, կներկայացվի մինչև այն ժամը, երբ կավարտվի շնորհի ժամանակը:

Վերցնելով այն բաներն ու գործողությունները, որոնք Աստված վերագրել է Ֆրանսիական հեղափոխության մարդկանց 1789-ից 1795 թվականներին, մենք գտնում ենք, որ նա կարող է վերագրել վերջին օրերի արևմտյան մարդկանց: Մենք գտնում ենք նույն արհամարհանքը, նույն անբարեխղճությունն ու ատելությունը կրոնական արարողությունների և նրանց նկատմամբ, ովքեր ուսուցանում են դրանք. վարքագիծ, որն այս անգամ բխում է գիտության և տեխնիկայի արտասովոր զարգացումից: Խաղաղության տարիներին աթեիզմը և կեղծ կրոնը գրավեցին արևմտյան աշխարհը: Ուստի Աստված լավ պատճառ ունի մեզ առաջարկելու այս թեմայի համար կրկնակի ընթերցանություն. « *Փրկվածների* » վարքագիծը, որը հիմնական տարբերությունն է դարձնում հեղափոխական դարաշրջանի և մարդկության վերջին օրերի գիտական ժամանակաշրջանի միջև: Ավելի պարզ լինելու համար, համաձայն Հայտն. 11:11-13 համարների, « *չորրորդ փողին* » վերաբերվող առաջին ընթերցման « *փրկվածները* » « *ապաշխարեցին* », իսկ երկրորդի « *փրկվածները* », որը վերաբերում է « *վեցերորդ փողին* », *ապաշխարեցին. ոչ* », ըստ Հայտն. 9:20–21:

Երրորդ « *մեծ վայր* » (մեղավորների համար). Քրիստոս Դատավորի փառավոր վերադարձը

Հատված 15. « *Յոթերորդ հրեշտակը հնչեցրեց. Եվ երկնքում բարձր ձայներ եղան, որ ասում էին. և նա կթագավորի հավիտյանս հավիտենից:* »

Գլխի վերջին թեման « *յոթերորդ փողի* » թեման է, որը, հիշեցնում են ձեզ, նշանակում է այն պահը, երբ անտեսանելի արարիչ Աստված իրեն տեսանելի է դարձնում իր թշնամիների աչքերին, հաստատելով Ապո.1:7. « *Ահա, նա գալիս է հետ. ամպերն ու ամեն այք դա կտեսնեն. նույնիսկ նրանք,*

ովքեր խոցել են այն »: « *Նրանք, ովքեր խոցեցին նրան* », ովքեր խոցեցին Հիսուսին, նրա թշնամիներն են քրիստոնեական դարաշրջանի բոլոր ժամանակաշրջաններից, ներառյալ վերջինները: Նրանք խոցեցին նրան՝ հալածելով նրա հավատարիմ աշակերտներին, որոնց մասին նա հայտարարեց . Երկնքից բարձր ձայներ են բարձրանում՝ նշելու իրադարձությունը: Սրանք երկնքի այն բնակիչներն են, ովքեր արդեն արտահայտվել են նշելու սատանայի և նրա դևերի արտաբառումը հաղթական Քրիստոսի կողմից, որը կոչվում է « *Մայքլ* » Հայտն. 12:7-12-ում: Նրանք մասնակցում են ուրախությանը: ընտրված, իր հերթին ազատագրված և հաղթանակած Հիսուս Քրիստոսի կողմից: Երկրային մեղքի պատմությունը կդադարի աստվածային Քրիստոսի բերանով ոչնչացված մեղավորների բացակայության պատճառով: Սատանան, « *այս աշխարհի իշխանը* », ըստ Հիսուսի, կորցնում է Աստծո կողմից կործանված մեղավոր աշխարհի տիրապետությունը: Նա կմնա ևս հազար տարի ամայի երկրի վրա՝ առանց որևէ մեկին վնասելու, մինչ կսպասի իր լիակատար ոչնչացմանը վերջին դատաստանի ժամանակ բոլոր մյուս մեղավորների հետ, որոնց Աստված հարություն կառնի այդ նպատակով:

Հիսուս Քրիստոսի արյունով փրկագնված ընտրյալների երկնային մեծ երջանկությունը

Հատված 16. « *Եվ քսանչորս երեցները, որոնք նստած էին Աստծո առաջ իրենց գահերի վրա, երեսի վրա ընկան և երկրպագեցին Աստծուն* »:

Ընտրյալները մտել են Աստծո սելեստիալ թագավորություն՝ նստելով գահերի վրա՝ Աստծո ներկայությամբ, նրանք թագավորելու են կամ դատելու են ամբարիշտներին՝ համաձայն Հայտն.20:4: Այս հատվածը արթնացնում է Rev.4-ում փրկագնվածների երկնային սկզբի համատեքստը: Այս համարը ներկայացնում է այն ձևը, որը պետք է ստանա Աստծու ճշմարիտ երկրպագությունը: Խոնարհվելը, ծնկի գալը, դեմքը ցած՝ Աստծո կողմից օրինականացված ձևն է:

Հատված 17. « *Ասում ենք. Մենք շնորհակալ ենք քեզ, Տեր Աստված Ամենակարող, որ կա և եղար, որովհետև դու տիրեցիր քո մեծ գործությանը և տիրեցիր քո թագավորությանը:* »

Փրկագնվածները նորոգում են իրենց շնորհակալությունը և խոնարհվում Հիսուս Քրիստոսի առջև՝ « *Ամենակարող Աստծուն, որը կա և ով էր* », « **և ով եկել է** », ինչպես հայտարարեց Հայտն.1:4: « *Դու ըմբռնեցիր քո մեծ գործությունը* », որից հրաժարվել էիր քո ընտրյալներին փրկելու համար և քո մահով քավեցիր նրանց մեղքերի գինը քո « *գառան* » ծառայության մեջ. « *Աստծո Գառը, ով վերցնում է աշխարհի մեղքերը* »: Դուք « *տիրացել եք ձեր թագավորությանը* ». առաջարկվող համատեքստն իսկապես այն է, որտեղ Հոգին տարավ Հովհաննեսին Հայտն.1.10-ում; Քրիստոսի ժողովի պատմությունը երկրի վրա անցյալում է: Այս փուլում ընտրված պաշտոնյաների թիկունքում կանգնած են « *յոթ ժողովները* »: Իրականություն է դարձել ընտրյալների հավատքի հույսի առարկա Հիսուսի թագավորությունը:

Հատված 18. « *Ազգերը բարկացան. և եկել է քո բարկությունը, և եկել է ժամանակը դատելու մահացածներին, վարձատրելու քո ծառաներին՝*

մարգարեներին, սուրբերին և քո անունից վախեցողներին՝ փոքրերին ու մեծերին, և կործանելու նրանց, ովքեր կործանում են երկիրը:»

մենք շատ օգտակար տեղեկություններ ենք գտնում մարգարեացված իրադարձությունների հաջորդականության մասին: ⁶ րդ շեփոր սպանված Տղամարդկանց մեկ երրորդը « Ազգերը նյարդայնացել են », և մեր աչքի առաջ 2020-2021 թվականներին մենք ականատես ենք լինում այս գրգռվածության պատճառներին. իր դաշնակիցների հետ: Այս սարսափելի և կործանարար հակամարտությունից հետո, « երկրային գազանի », այսինքն՝ ամերիկացի և եվրոպացի վերապրածների բողոքական և կաթոլիկ կոալիցիայի կողմից կիրակնօրյա օրենքի հրապարակումից հետո , Աստված նրանց վրա թափեց « իր բարկության յոթ վերջին պատուհասները »: նկարագրված է Rev.16-ում: Յոթերորդի ժամանակ Հիսուսը հայտնվեց՝ փրկելու իր ընտրյալներին և կործանելու ընկածներին: Հետո գալիս է յոթերորդ հազարամյակի « հազարամյակի » համար պատրաստված ծրագիրը : Երկնքում, ըստ Հայտն.4.1-ի, տեղի կունենա ամբարիշտների դատաստանը. « Եկել է մեռելներին դատելու ժամանակը »: Սրբերը ստանում են իրենց վարձը՝ Հիսուս Բրիստոսի կողմից իր ընտրյալներին խոստացված հավերժական կյանքը: Նրանք վերջապես ստանում են առավոտյան աստղը և հավատքի ճակատամարտում հաղթանակած ընտրյալներին խոստացված թագը. « պարզևատրել քո ծառաներին՝ մարգարեներին »: Աստված այստեղ հիշեցնում է մարգարեության կարևորությունը բոլոր դարերի համար (Ըստ 2 Պետ. 1:19) և հատկապես վերջին օրերի համար: « Սրբերը և նրանք, ովքեր վախենում են քո անունից », նրանք են, ովքեր դրականորեն արձագանքեցին Հայտն.14.7-ից 13-ի երեք հրեշտակների պատգամներին. որոնցից առաջինը հիշեցնում է այն իմաստությունը, որը բաղկացած է նրանից վախենալուց, նրանից հնազանդվելուց և նրա պատվիրանները չվիճարկելուց , ասելով . և երկրպագեք նրան, ով ստեղծեց երկինքն ու ծովը և երկիրը և ջրերի աղբյուրները »:

Հատված 19. « Եվ բացվեց Աստծո տաճարը երկնքում, և նրա ուխտի տապանակը հայտնվեց նրա տաճարում. Եվ եղան կայծակ, ձայներ, որոտներ, երկրաշարժ և մեծ կարկուտ: »

Հայտնության այս գրքում արթնացած բոլոր թեմաները համընկնում են դեպի մեր աստվածային Տեր Հիսուս Բրիստոսի մեծ փառավոր վերադարձի այս պատմական պահը: Այս հատվածը ուղղված է այն համատեքստին, որտեղ կատարվում և ավարտվում են հետևյալ թեմաները.

Rev.1. Adventism:

Հատված 4. « Յովհաննէս յոթ եկեղեցիներին, որոնք Ասիայում են. շնորհք և խաղաղություն ձեզնից, ով կա, ով էր, և ով պետք է գա, և յոթ հոգիներից, որոնք նրա գահի առաջ են » .

Հատված 7. « Վիս նա գալիս է ամպերի հետ . Եվ ամեն աչք կտեսնի այն, նույնիսկ նրանք, ովքեր խոցել են այն. և երկրի բոլոր ցեղերը սզայու են նրա համար: Այո՛: Ամեն: »

Հատված 8. « Ես եմ ալֆան և օմեգան, ասում է Տեր Աստված, Ես, ով կա և եղավ, և ով պետք է գա, Ամենակարողը: »

10 - րդ հատված .

Apo.3. Յոթերորդ ժողովր. « Լավողիկյան » դարաշրջանի ավարտը (= դատված մարդիկ):

Հայտն. 6:17. Աստծո բարկության մեծ օրը ապստամբ մարդկանց դեմ « **որովհետև եկել է նրա բարկության մեծ օրը, և ո՞վ կարող է կանգնել:** »

Apo.13. « երկրից բարձրացող գազանը » (բողոքական և կաթոլիկ կոալիցիա) և նրա կիրականօրյա օրենքը. հատված 15. « Եվ նրան տրվեց կենդանի դարձնել գազանի պատկերը, որպեսզի գազանի պատկերը խոսի, **և բոլոր նրանք, ովքեր չեն գանկանում երկրպագել գազանի պատկերին, սպանվեն:** »

Հունձքի » երկու թեմաները (աշխարհի վերջը և ընտրյալների հափշտակությունը) և « Վինասժր » (կեղծ հովիվների ջարդերը նրանց գայթակղված և խաբված հետևորդների կողմից):

Հայտն. 16. հատված 16. « **Արմագեդոնի ճակատամարտի մեծ օրը** »

Աստծո անմիջական և տեսանելի միջամտության առանցքային բանաձևը , « *և եղան կայծակներ, ձայներ, որոտներ, երկրաշարժ* », արդեն մեջբերված Հայտն.4:5 և 8:5-ում: Բայց այստեղ Հոգին ավելացնում է « *և ուժեղ կարկուտ* ». « *Կարկուտ* », որով ավարտվում է « *Յոթ վերջին պատուհասներից* » **լորենորդի** թեման Հայտն.16:21-ում:

Հետևաբար, Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի համատեքստը նշանավորվում է վերջին ադվենտիստական թեմայով, որն այս անգամ բերում է 2030 թվականի գարնանը ընտրյալներին առաջարկված ճշմարիտ փրկությունը, որը ստացվել է Հիսուս Քրիստոսի թափած արյունով: Դա նրա առճակատման ժամն է ապստամբների հետ, ովքեր պատրաստվում են սպանել իր ընտրյալներին, ովքեր հրաժարվում են հռոմեական կիրակին և պահպանում են իրենց հավատարմությունը Աստծո կողմից սրբազորված Շաբաթին աշխարհի ստեղծման առաջին շաբաթվանից: Հայտն. 6-ի « *վեցերորդ կնիքը* » ցույց է տալիս այս ապստամբների վարքագիծն ու սարսափը, որոնք բռնվել են Տիրոջ կողմից իր օրհնյալ և սիրելի ընտրյալների դիտավորյալ ցեղասպանության մեջ: Անհամաձայնության թեման արժարժվում է այս հատված 19-ում: Այն վերաբերում է աստվածային օրենքին, որը պահպանված է « *վկայության տասպանում* » խորանի ամենասուրբ վայրում և եբրայական « *տանարում* »: Տասպանը պարտական է իր հեղինակությանը և իր շատ բարձր սրբությանը միայն այն պատճառով, որ այն պարունակում է օրենքի աղյուսակները, որոնք փորագրված են Աստծո մատով անձամբ, իր հավատարիմ ծառայի՝ Մովսեսի ներկայությամբ: Աստվածաշունչը մեզ թույլ է տալիս հասկանալ, թե ինչն է առաջացնում ապստամբների սարսափը Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի ժամանակ: Որովհետև սա ասում են 50-րդ սաղմոսի 1-ից 6-րդ համարները.

« Սաղմոս Աստիի. Աստված, Աստված, ՅԱՀՎԵՀ, խոսում և կանչում է երկիրը՝ արևի ծագումից մինչև մայրամուտ: Միտնից, կատարյալ գեղեցկություն, Աստված փայլում է: Գալիս է, Աստված մեր, չի լռում. նրա առջև լափող կրակ

է, շուրջը՝ սաստիկ փոթորիկ : Նա աղաղակում է վերևում գտնվող երկինքներին և երկրին՝ դատելու իր ժողովրդին . Ինձ մոտ հավաքե՛ք իմ հավատարիմներին, ովքեր զոհաբերությամբ ուխտ են կապել ինձ հետ: -**Եվ երկինքները կհարունեն նրա արդարությունը** , որովհետև Աստված է դատավորը: »

Ահաբեկչության համատեքստում ապստամբները կտեսնեն Աստծո տասը պատվիրաններից չորրորդի տեքստը, որը ցուցադրված է երկնքում կրակե տառերով: Եվ այս աստվածային գործողության միջոցով նրանք կիմանան, որ Աստված իրենց դատապարտում է առաջին և « երկրորդ մահվան »:

Յոթերորդ փողի » թեմայի այս վերջին համարը բացահայտում և հաստատում է այն կարևորությունը, որ Աստված տալիս է իր օրենքին, որը վիճարկվում է ապստամբ կեղծ քրիստոնեության կողմից: Աստվածային օրենքը նսեմացվել է օրենքի և շնորհի ենթադրյալ հակադրության պատրվակով: Այս սխալը հետևանք է Պողոս առաքյալի նամակներում գրված խոսքերի սխալ ընթերցման: Այսպիսով, այստեղ ես կփարատեմ կասկածը՝ տալով պարզ ու պարզ բացատրություններ: Հռոմ. 6-ում Պողոսը հակադրում է նրանց, ովքեր « օրենքի տակ են » և նրանց, ովքեր « շնորհի տակ են », միայն իր ժամանակի համատեքստի պատճառով, երբ սկսվում է նոր ուխտը: « **Օրենքի համաձայն** » բանաձևով նա նշանակում է հին ուխտի հրեաներին, ովքեր հրաժարվում են նոր ուխտը հիմնված Հիսուս Քրիստոսի կատարյալ արդարադատության վրա: Իսկ այս նոր դաշինքի մեջ մտնող ընտրյալներին նա նշանակում է « **օրենքով** » բանաձևով: Որովհետև սա է շնորհով բերված օգուտը, որի անունով Հիսուս Քրիստոսը Սուրբ Հոգով օգնում է իր ընտրյալին և սովորեցնում սիրել և հնազանդվել սուրբ աստվածային օրենքին: Նրան հնազանդվելով՝ նա ուրեմն « **օրենքի հետ է** » և « **շնորհքի տակ** » լինելով՝ նա նույնպես « **օրենքի տակ** » չէ : Կրկին հիշում եմ, որ Պողոսն ասում է աստվածային օրենքի մասին, որ այն « **սուրբ է, և որ պատվիրանը արդար է և բարի** »: Ինչ ես կհսում եմ նրա հետ Հիսուս Քրիստոսում: Մինչ Պողոսը դատապարտում է մեղքը՝ ձգտելով համոզել իր ընթերցողներին, որ նրանք այլևս չպետք է մեղանչեն Քրիստոսի մեջ, ժամանակակից ապստամբները օգտագործում են նրա տեքստերը՝ նրան հակադրելու համար՝ դարձնելով Հռոմի կողմից հաստատված « **մեղքի ծառայող** » Հիսուս Քրիստոսին Մարտի 7, 321. Մինչ Պողոսը Գաղ . 2:17-ում հայտարարեց. **հեռու դրանից !** » Եկեք նշենք ճշգրտության կարևորությունը, « **հեռու դրանից** », որը դատապարտում է կեղծ ժամանակակից քրիստոնեական ապստամբ հավատքի կրոնական ըմբռնումը, և դա սկսած 321 թվականի մարտի 7-ից, այն ամսաթվից, երբ հռոմեական « **մեղքը** » **մտավ արևմտյան և արևելյան քրիստոնեական հավատք հռոմեական հեթանոս կայսր Կոնստանտին**¹ ի իշխանության ներքո:

Յոթերորդ փողի » այս համատեքստում ավարտվում են Աստծո կողմից հատկացված առաջին վեց հազար տարիները երկրային ընտրյալների ընտրության համար՝ իր ընդհանուր յոթ հազար տարվա նախագծում: Այնուհետև բացվում է Հայտն. 20-ի յոթերորդ հազարամյակը կամ « **հազար տարին** », որը նվիրված է Հիսուս Քրիստոսի կողմից

փրկագնված ընտրյալների կողմից ապստամբների սելեստիալ դատաստանին, որի թեման է Հայտն.

Հայտնություն 12. Կենտրոնական մեծ պլան

Կինը - Հռոմեական ագրեսորը - Կինը անապատում - Փակագծեր. կռիվ դրախտում - Կինը անապատում - Ռեֆորմացիա - Աթեիզմ - Ազվենտիստների մնացորդը

Հաղթող կինը՝ Քրիստոսի հարսնացուն, Աստծո Գառը

Հատված 1. « *Երկնքում մի մեծ նշան երևաց. մի կին՝ պարուրված արևի տակ, լուսինը ոտքերի տակ, և տասներկու աստղերից բաղկացած պսակ՝ գլխին.* »

Այստեղ կրկին մի քանի թեմաներ հաջորդում են միմյանց մի քանի նկարներում կամ տեսարաններում: Առաջին աղյուսակը ցույց է տալիս Ընտրված ժողովը, որը կշահի Հիսուս Քրիստոսի՝ նրա միակ Գլխի հաղթանակից՝ համաձայն Եփես.5:23-ի: « *Կնոջ* » խորհրդանիշի ներքո Քրիստոսի «*Հարսնացուն* » պարուրված է « *արդարության արևույլ* », որը մարգարեացել է Մադ.4.2-ում: Կրկնակի կիրառման դեպքում « *լուսինը* » խավարի խորհրդանիշն է « *նրա ոտքերի տակ* »: Այս թշնամիները պատմականորեն և ժամանակագրական կարգով հին ուխտի հրեաներն են և նորի ընկած քրիստոնյաները, կաթոլիկները, ուղղափառները, բողոքականները և ազվենտիստները: Նրա գլխին « *տասներկու աստղերից բաղկացած պսակը* » խորհրդանշում է նրա հաղթանակը Աստծո հետ դաշինքում, 7-ը, մարդու հետ, 5-ը, որը նշանակում է 12 թիվը:

Հալածված կինը վերջնական հաղթանակից առաջ

Հատված 2. *Նա հղի էր և աղաղակեց՝ ծննդաբերության և ծննդաբերության ցավերի մեջ. »*

2-րդ հատվածում « *ծննդյան ցավերը* » արթնացնում են երկրային հալածանքը, որը նախորդել է երկնային փառքի ժամանակին: Այս պատկերն օգտագործել է Հիսուսը Հովհաննես 16.21-22-ում . *բայց երբ նա ծնեց երեխային, նա այլևս չի հիշում տառապանքները, այն ուրախության պատճառով, որ նա ունի այն փաստի համար, որ մարդ է ծնվել աշխարհում: Ուրեմն դուք էլ հիմա տխրության մեջ եք. բայց ես նորից կտեսնեմ քեզ, և քո սիրտը կուրախանա, և ոչ ոք չի իլի քո ուրախությունը քեզնից: »*

Կանանց հեթանոս հալածողը՝ Հոռն, կայսերական մեծ քաղաք

Հատված 3. *« Եվ ևս մեկ նշան երևաց երկնքում. և տեսա սա մի մեծ կարմիր վիշապ էր, որն ուներ յոթ գլուխ և տասը եղջյուր, և նրա գլուխների վրա՝ յոթ թմբուկ: »*

3-րդ հատվածը ներկայացնում է նրա հալածողին՝ սատանային, իհարկե, բայց նա գործում է մարմնական երկրային ուժերի միջոցով, որոնք հալածում են ընտրյալներին՝ համաձայն իր կամքի: Իր գործողության մեջ նա օգտագործում է երկու հաջորդական ռազմավարություն. « *վիշապի* » և « *օձի* » այն: Առաջինը՝ « *վիշապը* » , հեթանոս կայսերական Հոռնի բացահայտ հարձակումն է: Այսպիսով, մենք գտնում ենք այն խորհրդանիշները, որոնք արդեն տեսել ենք Դան.7:7-ում, որտեղ Հոռնը հայտնվել է չորրորդ հրեշավոր կենդանու տեսքով՝ « *տասը եղջյուրներով* »: Հեթանոսական համատեքստը հաստատվում է « *դիադեմների* » առկայությամբ , որոնք այստեղ տեղադրված են « *յոթ գլխի* » վրա, որը հռոմեական քաղաքի խորհրդանիշն է ըստ Ապո.17: Այս ճշգրտությունն արժանի է մեր ողջ ուշադրությանը, քանի որ այն ցույց է տալիս մեզ, ամեն անգամ, երբ այս պատկերը ներկայացվում է, « *տիարների* » գտնվելու վայրով , մարգարեացված պատմական համատեքստով:

Կանանց կրոնական հալածիչը՝ պապական կաթոլիկ Հոռն

Հատված 4. *« Նրա պոչը քարշ տվեց երկնքի աստղերի մեկ երրորդը և զցեց երկրի վրա: Վիշապը կանգնեց ծննդաբերող կնոջ առաջ, որպեսզի խժռի իր երեխային, երբ նա ծնի: »*

գավազան » վերնագրով « *նոքի տակ նոքի տակ դնելու սուրբ քաղաքը 42 ամիս* »:

Դանիելում Հռոմեական կայսրության « *տասը եղջյուրներին* » պետք է հաջորդեր պապական « *փոքր եղջյուրը* » (538-ից մինչև 1798 թվականը): Այս հաջորդականությունը հաստատված է այստեղ Հայտն.12-ում, հատված 4-ում:

« *Պոչ* » տերմինը, որն ուղղված է կեղծին . *մարգարեուհի Յեզաբել* »-ը Հայտն. 2:20-ում, ցույց է տալիս կեղծ քրիստոնեական պապական կրոնական Հոռնի այս հաջորդականությունը: Դան.8:10-ում բերված մեղադրանքն այստեղ նորացված է: Նրա հնարքների և գայթակղությունների զոհերը, որոնք արժանի են Ծննդոց « *օձին* », *նոնահարվում են « երկնքի աստղերի* »

խորհրդանիշի տակ կամ « երկնքի թագավորության քաղաքացիներ » կոչման ներքո, որը Հիսուսը վերագրում է իր աշակերտներին: . « Երրորդ կողմը ներքաշվում է իր անկման մեջ »: Երրորդը նշվում է ոչ թե իր բառացի իմաստով, այլ, ինչպես ամենուր մարգարեության մեջ, որպես փորձարկված քրիստոնյաների ընդհանուր թվի կարևոր մաս: Չոհերը կարող են նույնիսկ բառացի մեկ երրորդով գերազանցել այս համամասնությունը:

Հատված 5. « Նա ծնեց մի որդի, որը պետք է կառավարի բոլոր ազգերին երկայթե գավազանով. Եվ նրա երեխասն բռնվեց Աստծո և նրա գահի մոտ: »

Կրկնակի կիրառմամբ մարգարեությունը հիշեցնում է, թե ինչպես է սատանան պայքարել Մեսիայի գործի դեմ՝ իր ծնունդից մինչև նրա հաղթական մահը: Բայց այս հաղթանակը անդրանիկի հաղթանակն է, որից հետո նրա բոլոր ընտրյալները կհաջողեն շարունակել նույն պայքարը, մինչև վերջնական հաղթանակը ձեռք բերվի: Այդ պահին, ստանալով երկնային մարմին, նրանք կկիսվեն նրա հետ ամբարիշտների դատաստանով, և այնտեղ է, որ միասին « կհովվեն ազգերին երկայթե գավազանով », որը կտա « մարդկանց տանջանքների » վճիռը: երկրորդ մահը » վերջին դատաստանի. Քրիստոսի և նրա ընտրյալի փորձառությունը միաձուլվում է մեկ ընդհանուր փորձառության մեջ, և «երեխայի մոտ վերցված Աստծուն և նրա գահին », հետևաբար, դեպի երկինք, ընտրյալների երկրային «ազատման» պատկերն է կկատարվի 2030 թվականին՝ վրեժխնդիր Քրիստոսի վերադարձի ժամանակ: Նրանք կազատվեն « ցավերից ծննդաբերություն »: Երեխան հաջողակ և հաղթական իսկական քրիստոնեական դարձի խորհրդանիշն է :

Հատված 6. « Եվ կինը փախավ անապատ, ուր Աստծո կողմից պատրաստած տեղ ուներ, որպեսզի նա այնտեղ սնվեր հազար երկու հարյուր վայթուն օր: »

Հալածված ժողովը խաղաղ է և զինաթափված, նրա միակ զենքը Աստվածաշունչն է, Աստծո խոսքը, Հոգու սուրբ, նա կարող է փախչել միայն իր ազդեցությունների առաջ: Հատված 6-ը հիշեցնում է հալածող պապական թագավորության ժամանակը՝ մարգարեական « 1260 օր » կամ 1260 իրական տարիներ՝ Եզ. 4:5–6 ծածկագրի համաձայն: Այս ժամանակը քրիստոնեական հավատքի համար ցավալի փորձության ժամանակ է, որը հուշում է « անապատ » բառի հիշատակումը, որտեղ այն «առաջնորդվում է Աստծո կողմից»: Այսպիսով, նա կիսում է Հայտն. 11:3-ի « երկու վկաների » տառապանքը : Դան.8.12-ում այս աստվածային նախադասությունը ձևակերպվել է այսպես . 321 թվականի մարտի 7-ից շաբաթօրյա հանգստի օրվա նկատմամբ հարգանքից հրաժարվելով կատարված մեղքը:

Փակագծի բացում. կռիվ երկնքում

Հատված 7. « Եվ պատերազմ եղավ երկնքում. Միքայելը և իր հրեշտակները կռվեցին վիշապի դեմ: Եվ վիշապն ու նրա հրեշտակները կռվեցին,

Սրբերի հայտարարված հափշտակությունը արժանի է բացատրության, որը Հոգին ներկայացնում է մեզ մի տեսակ փակագծերում: Դա հնարավոր կդառնա մեղքի և մահվան նկատմամբ Հիսուս Քրիստոսի հաղթանակի շնորհիվ: Այս հաղթանակը հաստատվեց նրա հարությունից հետո, բայց Հոգին այստեղ մեզ բացահայտում է այն հետևանքները, որոնք

այն ունեցել է դրախտի բնակիչների համար, ովքեր մինչև այս պահը շփվում էին դևերի և հենց Մատանայի հետ:

Ճատ կարևոր է. այս երկնային հակամարտությունը, որն անտեսանելի մնաց մարդկանց աչքին, լույս է սփռում այն հանելուկային խոսքերի վրա, որոնք ասել է Հիսուսը, երբ նա երկրի վրա էր: Հովհաննես 14.1-3-ում Հիսուսն ասաց. «*Թող ձեր սիրտը չխռովվի. Հավատացեք Աստծուն և հավատացեք ինձ: Իմ Հոր տանը շատ սպարանքներ կան: Եթե դա չլինեք, ես ձեզ կասեի. Ես ձեզ համար տեղ կպատրաստեմ. Եվ երբ գնամ և ձեզ համար տեղ պատրաստեմ, նորից կգամ և ձեզ ինքս ինձ մոտ կտանեմ, որպեսզի այնտեղ, որտեղ ես եմ, դուք նույնպես լինեք:*» Այս «**տեղի**» «պատրաստմանը» տրված իմաստը կհայտնվի հաջորդ հատվածում:

Հատված 8. «*Բայց նրանք ուժեղ չէին, և նրանց տեղը այլևս չէր գտնվել երկնքում.*»

Այս երկնային պատերազմը ոչ մի ընդհանուր բան չունի մեր երկրային պատերազմների հետ. դա անմիջապես մահվան պատճառ չի դառնում, և երկու հակադիր ճամբարները հավասար չեն: Մեծ Արարիչ Աստվածը, ով ներկայանում է «*Մայքլ*» հրեշտակապետի խոնարհ և եղբայրական կերպարանքով, միևնույն է, այն ամենակարող Աստվածն է, ում առաջ պետք է խոնարհվեն և հնազանդվեն նրա բոլոր արարածները: Մատանան և նրա դևերը այն ըմբոստ արարածներն են, որոնք հնազանդվում են միայն պարտադրանքով, և վերջապես նրանք չեն կարող դիմադրել և ստիպված են ենթարկվել, երբ մեծ Աստվածն իր ամենակարողությամբ վտարում է նրանց դրախտից: Իր երկրային ծառայության ընթացքում Հիսուսը վախեցավ չար հրեշտակներից, որոնք հնազանդվեցին իրեն և վկայեցին, որ նա իսկապես «*Աստծո Որդին*» էր աստվածային ծրագրի՝ այդպիսով նշանակելով նրան:

Այս հատվածում Հոգին հստակեցնում է. «*Նրանց տեղն այլևս չէր գտնվել երկնքում*»: Այս «**տեղը**», որը զբաղեցնում էին սելեստիալ ապստամբները Աստծո արքայությունում, պետք է ազատվեր, որպեսզի այս սելեստիալ թագավորությունը կարողանա «*մաքրվել*» և «*պատրաստվել*» ընդունելու Քրիստոսի ընտրյալներին նրա գալստյան ժամանակ երկրային ապստամբների դեմ նրա վերջին ճակատամարտի օրը: փառքի մեջ: Հենց այդ ժամանակ է, որ իր հետ վերցնելով իր ընտրյալներին՝ «**նրանք միշտ նրա հետ կլինեն, որտեղ էլ որ նա լինի**» կամ մաքրված երկնքում՝ այդպիսով «*պատրաստված*» ընդունելու նրանց: Երկրի մի մասն այնուհետև կդառնա ամայություն, ինչպես մարգարեացել է «*խորը*» բառը Ծննդ.1:2-ից ի վեր: Այս պայքարի լույսի ներքո աստվածային փրկարար նախագիծը լուսավորվում է, և դրա ծրագրի յուրաքանչյուր հիմնական բառ բացահայտում է իր իմաստը: Այդպես է Եբր.9:23-ում բերված այս համարները. «*Ուստի անհրաժեշտ էր, քանի որ պատկերները. Երկնային բաները պետք է մաքրվեին այս կերպ, թե արդյոք երկնային բաները գոհաբերություններով ավելի գերազանց էին, քան դրանք*: Այսպիսով, «**առավել գերազանց գոհաբերությունը**» անհրաժեշտ էր Հիսուս անունով Մեսիայի կամավոր մահը, որն առաջարկվել էր քավել իր ընտրյալների մեղքերը, բայց ամենից առաջ՝ ստանալ իր արարածների և իր համար դատապարտելու օրինական իրավունքը: սպանել երկնային և երկրային ապստամբներին: Այսպես է, որ «*Աստծո երկնային սրբավայրը*» «*մաքրվեց*», նախ և հետո, հաղթական Քրիստոսի վերադարձին,

հերթը կհասնի երկրին, որը նա նշանակում է որպես իր « *նոթերի պատվանդան* », բայց ոչ որպես իր « *սրբավայր*» Ես.66:1-2-ում. « *Այսպես է ասում Եհովան. Երկինքն իմ գահն է, և երկիրը՝ իմ նոթերի պատվանդանը* : Ի՞նչ տուն կարող էիք կառուցել ինձ համար, և ի՞նչ տեղ կտայիք ինձ ապրելու: Այս բոլոր բաները իմ ձեռքը ստեղծեց, և բոլորը եղան, ասում է Եհովան: Սա է նրան, ում վրա ես կնայեմ՝ տառապողին և հոգով տկարին, իմ խոսքից վախեցողին: » ; կամ, ըստ Եզեկ. 9:4-ի, « *նրանց, ովքեր հառաչում և հառաչում են գարշանքների պատճառով* »:

Հատված 9. « *Եվ դուրս գցվեց մեծ վիշապը, այն վաղեմի օձը, որը կոչվում էր սատանա և սատանա, որը խաբում է ամբողջ երկիրը.* »

Երկնային էակները առաջինն էին, որ օգտվեցին հաղթական Քրիստոսի ձեռնարկած հոգևոր մաքրությունից: Նա դրախտից վտարեց սատանային և նրա հրեշտակային դևերին, որոնք երկու հազար տարի « *գցված էին*» երկրի վրա: Այսպիսով, սատանան գիտի « *ժամանակը* », որը մնում է անձամբ իրեն և իր դևերին՝ գործելու ընտրյալ սրբերի և աստվածային ճշմարտության դեմ:

Չանդթագրություն. Հիսուսը ոչ միայն բացահայտեց Աստծո բնավորությունը մարդկությանը, նա նաև ներկայացրեց այս ահեղ կերպարը, որը սատանան է, որի մասին հին ուխտը քիչ բան էր ասում՝ թողնելով նրան գրեթե անտեսված: Սատանայի դեմ Հիսուսի հաղթանակից ի վեր, երկու ճամբարների միջև պայքարը սրվել է դևերի սահմանափակման պատճառով, որոնք այժմ անտեսանելի կերպով ապրում են մարդկանց մեջ երկրի վրա և մեր ողջ երկրային հարթությունում, որը ներառում է երկնքի մոլորակներն ու աստղերը: Սրանք միակ արտաերկրայիններն են մեր երկրային հարթության մեջ:

Այստեղ ես պետք է հիշեցնեմ ձեզ, որ Աստծո կողմից մշակված ծրագրի ընդհանուր փրկարար նախագծի ճիշտ ըմբռնումը բացառիկ արտոնություն է, որը վերապահված է նրա ընտրյալներին: Որովհետև կեղծ հավատքը ճանաչվում է նրանով, որ այն միշտ սխալ է իր նախագծի մեկնաբանություններում: Սա ցույց է տրվել այն բանից հետո, երբ հրեաները, ովքեր տվել են Մեսիան, Սուրբ Գրություններում մարգարեացել են մարմնական ազատագրման դերը, մինչդեռ Աստված նախատեսել էր միայն հոգևոր ազատագրում. որ մեղքի. Նմանապես, այսօր կեղծ քրիստոնեական հավատքը սպասում է Հիսուս Քրիստոսի վերադարձին, նրա թագավորության հաստատմանը և երկրի վրա նրա իշխանությանը. բաներ, որոնք Աստված չի դրել իր ծրագրում, ինչպես մեզ սովորեցնում է իր մարգարեական Հայտնությունը: Ընդհակառակը, նրա փառահեղ գալուստը կնշանակի նրանց կյանքի վերջը, որը մնում է նրանց մեղքերի կրողը և նրա հանդեպ ունեցած ողջ մեղքը:

Քրիստոսի ընտրյալը գիտի, որ ազատ կյանքը սկսվել է երկնքում, և այն բանից հետո, երբ երկրային փակագիծն անհրաժեշտ է իր սիրո և իր արդարության կատարյալ դրսևորման համար, Արարիչ Աստված կերկարացնի իր արարածների կյանքը, ովքեր հավատարիմ են մնում երկնքում և երկրի վրա, հավերժ իր երկնային տեսքով: Այդ ժամանակ երկնային և երկրային ապստամբները կդատվեն, կկործանվեն և կվերանան:

Երկնքի արքայությունը ազատագրված է

Հատված 10. « Եվ ես լսեցի մի բարձր ձայն երկնքում, որն ասում էր. որովհետև մեր եղբայրներին մեղադրողը տապալվեց, որը օր ու գիշեր մեղադրում էր նրանց մեր Աստծո առաջ: »

Այս « Հիմա »-ն ուղղված է ապրիլի 7-ի 30-ին՝ չորեքշաբթի՝ ապրիլի 3-ին հաջորդող շաբաթվա առաջին օրը, երբ ընդունելով խաչը՝ Հիսուսը հաղթեց սատանային, մեղքին և մահին: Ծաբաթվա այդ առաջին օրը նա ասաց Մարիամին. « Մի՛ դիպչիր ինձ. Ես դեռ չեմ բարձրացել իմ Հոր մոտ »: Նրա հաղթանակը դեռ պետք է պաշտոնականացվեր երկնքում, և այդ ժամանակվանից, իր ողջ աստվածային գործությամբ, իր վերագտնված հրեշտակային « Մայքլ » անունով, նա հալածեց սատանային և նրա դևերին երկնքից: Պետք է նկատի ունենալ « Մեր եղբայրներին մեղադրողը, նա, ով նրանց մեղադրում էր մեր Աստծո առաջ գիշեր-ցերեկ » մեջբերումը: Այն բացահայտում է մեզ Աստծո ճամբարի հսկայական համընդհանուր եղբայրությունը, որը կիսում է ապստամբների ճամբարի մերժումը երկրի ընտրյալների հետ: Ովքե՞ր են այդ « եղբայրները »: Նրանք, ովքեր երկնքում են և երկրի վրա, օրինակ՝ Հորը, որը մասամբ հանձնվել է սատանային՝ ապացուցելու նրան, որ իր « մեղադրանքները » անհիմն են:

- րդ հատված. »

Զնյուռնիայի » դարաշրջանի ուղերձում, և այս ուղերձը ցույց է տալիս հավատքի չափանիշը, որը պահանջվում է Հիսուս Քրիստոսի կողմից մարգարեացված բոլոր դարերի համար, մինչև նրա փառավոր վերադարձը:

Մայքլ »-ի՝ մեր **Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի երկնային աստվածային անվան** հաղթանակը արդարացնում է Մատթ.28:18-20-ում արված նրա հանդիսավոր հայտարարությունները. « Հիսուս եկավ և նրանց հետ այսպես խոսեց. **երկրի վրա**. Ուրեմն գնացեք և աշակերտ դարձրեք բոլոր ազգերին՝ մկրտելով նրանց Հոր և Որդու և Սուրբ Հոգու անունով և սովորեցնելով պահել այն ամենը, ինչ ձեզ պատվիրեցի: Եվ ահա, ես ձեզ հետ եմ միշտ, նույնիսկ մինչև աշխարհի վերջը: »

Այսպիսով, իր առաջին ուխտի հիմքում Աստված հայտնեց Մովսեսին մեր երկրային չափման սկզբնավորման պատմությունը, բայց միայն մեզ, ովքեր ապրում ենք մարդկության վերջին օրերում, նա բացահայտում է դրա ընդհանուր փրկարար ծրագրի ըմբռնումը. փակելով երկրային մեղքի փորձառության փակագիծը, որը կտևի վեց հազար տարի: Ուստի մենք կիսում ենք Աստծո հետ նրա բոլոր հավատարիմ սելեստիալ և երկրային ընտրյալների հավերժական վերամիավորման ակնկալիքը: Հետևաբար, ընտրովի արտոնություն է մեր ուշադրությունը կենտրոնացնել երկնքի և նրա բնակիչների վրա: Իրենց հերթին նրանք չեն դադարել հետաքրքրվել ընտրյալների ճակատագրով և մեր երկրային պատմությամբ՝ Արարումից մինչև աշխարհի վերջը, ինչպես գրված է 1Կոր.4.9-ում. « Աստծո համար թվում է. ինձ՝ առաքյալներին, մարդկանցից վերջինը դարձրեց, ինչ-որ ձևով մահվան դատապարտված, քանի որ մենք տեսարան ենք եղել աշխարհի, հրեշտակների և մարդկանց համար: »

Երկրի վիճակը վատթարանում է

12-րդ հատված . *Վա՛յ ցամաքին ու ծովին: Որովհետև սատանան մեծ բարկությամբ իջավ ձեզ մոտ՝ իմանալով, որ քիչ ժամանակ ունի: »*

« *Երկնքի բնակիչներն* » առաջինն էին, ովքեր « *ուրախացան* » Քրիստոսի հաղթանակով: Բայց այս ուրախության համարժեքը « *երկրի բնակիչների*» համար « *դժբախտության* » ուժեղացումն է : Որովհետև սատանան գիտի, որ նա դատապարտված է պայմանական վաղաժամկետ մահապատժի, և որ նա « *քիչ ժամանակ* » ունի իր փրկության ծրագրի դեմ գործելու համար: Երկրի վրա սահմանափակված դիվային ճամբարի կողմից 2000 տարի իրականացված գործողությունները բոլորը բացահայտված են Հիսուս Քրիստոսի կողմից իր Հայտնության կամ Ապոկալիպսիսի մեջ: Սա է այս աշխատանքի թեման, որը ես գրում եմ ձեզ համար: Եվ 2018 թվականից ի վեր, Հիսուս Քրիստոսի ընտրյալները կիսում են այս գիտելիքը ժամանակի վերջի մասին, որը վերապահված է սատանային՝ իր գայթակղության աշխատանքի համար. այն կավարտվի 2030 թվականի գարնանը՝ իրենց աստվածային Վարդապետի փառավոր վերադարձով: Այս թեմայի փակագիծը փակվում է 12-րդ համարով:

Փակելով կռվի փակագիծը երկնքում

Կնոջ վարելու թեմայի վերսկսում անապատում

Հատված 13. « *Երբ վիշապը տեսավ, որ իրեն զցել են գետնին, հետապնդեց այն կնոջը, որը արու գավակ էր ծնել: »*

Այս փակագիծը թույլ է տալիս Հոգուն վերաբերել պապական թագավորության թեման 6-րդ հատվածից: « *Վիշապ* » տերմինն այս հատվածում դեռևս նշանակում է սատանային՝ Սատանային, ինքն իրեն: Բայց նրա պայքարը « *կնոջ* » դեմ տեղի է ունենում հռոմեական գործողությունների միջոցով, հաջորդաբար, կայսերական, ապա պապական:

Հատված 14. « *Եվ մեծ արծիվի երկու թևերը տրվեցին կնոջը, որպեսզի նա թռչի անապատ՝ իր տեղը, որտեղ սնվում է որոշ ժամանակ և ժամանակներ և կես ժամանակ՝ հեռու օձի դեմքը. »*

Ժամանակ, ժամանակներ ու կես ժամանակ » տեսքով , որն արդեն օգտագործվում է Դան.7:25-ում: Այս վերսկսման մեջ նոր մանրամասներ կբացահայտվեն իրադարձությունների ժամանակագրական հաջորդականությամբ: Պետք է նշել մեկ մանրամասն. 4-րդ հատվածի « *վիշապը* » փոխարինվում է « *օձով* » այնպես, ինչպես 3-րդ հատվածի « *վիշապը* » փոխարինվում է « *սրչով* »: « *Օձ և սրչ* » տերմինները մեզ բացահայտում են ակտիվ մարտավարության փոփոխություն, որը Աստված՝ « *մեծ արծիվը* », ներշնչում է սատանային և նրա դևերին: « *Վիշապի* » բացահայտ ագրեսիայից հետո հաջորդում է « *օձի* » խորամանկությունն ու կրոնական սուտը , որը կատարվում է 1260 մարգարեացված տարիների պապական թագավորության ժամանակ: « *Օձի* » հիշատակումը թույլ է տալիս Աստծուն առաջարկել մեզ համեմատել սկզբնական մեղքի հանգամանքների հետ: Ինչպես Եվան գայթակղվեց « *օձով* », որի միջոցով սատանան խոսեց. Քրիստոսի « *կինը* », « *հարսը* », ենթարկվում է ստախոս

խոսքերի փորձությանը, որոնք սաստանան ներկայացնում է նրան հռոմեական պապական կաթոլիկության իր գործակալների «*բերանով*»:

Հատված 15. «*Եվ օձը իր բերանից գետի պես ջուր ուղարկեց կնոջ հետևից, որ նրան գետի մոտ քաշի:*»

15-րդ հատվածը ցույց է տալիս կաթոլիկական հալածանքը, որին ենթարկվում է անհավատարիմ քրիստոնեական հավատքը. ինչպես «*գետի ջուրը*», որը «*տանում է*» իր հասանելիք ամեն ինչ: Հռոմեական կաթոլիկ պապական «*բերանն*» իր մոլեռանդ և դաժան կաթոլիկ միությունները սկսեց իրենց կրոնական հակառակորդների դեմ: Այս գործողության կատարյալ ձեռքբերումը Լյուդովիկոս 14-րդի կողմից «*վիշապների*» կորսուսի ստեղծումն է, որը խորհուրդ է տվել եպիսկոպոս Լը Թեյեն: Բողոքական խաղաղ դիմադրությունը հալածելու համար ստեղծված այս զինվորական մարմինը նպատակ ուներ «*վարժեցնել*» Քրիստոսի բոլոր թույլ և հեզ ընտրյալներին իր դոգմաների մեջ՝ ստիպելով նրանց ընտրություն կատարել կաթոլիկություն ընդունելու կամ գերության կամ մահվան սարսափելի չարաշահումների և խոշտանգումների միջև: .

Հատված 16. «*Եվ երկիրը օգնեց կնոջը, և երկիրը բացեց իր բերանը և կուլ տվեց գետը, որը վիշապը դուրս էր հանել իր բերանից:*»

Հոգին առաջարկում է մեզ երկու վերադրված մեկնաբանություններ այս մեկ հատվածի համար: Նկատի ունեցեք, որ «*կինն*» ու «*երկիրը*» այստեղ երկու տարբեր միավորներ են, և որ «*Երկիրը*» կարող է խորհրդանշել բողոքական հավատքը կամ բառացիորեն երկիրը՝ մեր մոլորակի հողը: Սա այս հատվածին կտա երկու մեկնաբանություն, որոնք հաջորդում են միմյանց ժամանակագրական առումով աստվածային Հայտնությունում:

1-ին ուղերձ. կեղծ անասուն բողոքականություն .

Ժամանակագրական կարգով, նախ՝ «*կինը*» համապատասխանում է ռեֆորմացիայի խաղաղ բողոքականների պատկերավոր նկարագրությանը, որոնց պաշտոնական «*բերանը*» (Մարտին Լյութերի բերանը 1517 թ.) դատապարտում էր կաթոլիկների մեղքերը. «Բողոքական» են նրանք, ովքեր բողոքում են կաթոլիկ կրոնական անարդարության դեմ, որը մեղանշում է Աստծո դեմ և սպանում նրա իսկական ծառաներին: Բողոքականության մեկ այլ կեղծավոր բաղադրիչ, որը խորհրդանշում է «*Երկիր*» բառը, նույնպես բացեց իր «*բերանը*»՝ դատապարտելու կաթոլիկ հավատքը, բայց նա գենը վերցրեց և նրա կատաղի հարվածները «*կուլ տվեցին*» կաթոլիկ լիգաների մարտիկների զգալի մասին: «*Երկիր*» բառն այստեղ խորհրդանշում է հայտնի «*հուզենոտներին*», Սևենի բողոքական մարտիկներին և Լա Ռոշելի նման ռազմական հենակետերի՝ «*կրոնների պատերազմների*» ժամանակ, որոնցում Աստծուն ոչ ծառայում էին, ոչ էլ պատվում էին հակառակորդների երկու խմբերը մարտիկներ:

2-րդ ուղերձ. ֆրանսիական ազգային ^{աթեիզմի} վրիժառու սուրը .

Երկրորդ ընթերցմամբ և ժամանակագրական հաջորդականությամբ այս 16-րդ համարը բացահայտում է, թե ինչպես Ֆրանսիական հեղափոխությունն ամբողջությամբ կուլ կտա կաթոլիկ միապետությունների պապական ազդեցիկան: Սա է այս հատվածի հիմնական ուղերձը. Եվ դա այն է, որ Աստված տալիս է «^{4-րդ} *փող* . դավաճանվել են ասպտամբ կաթոլիկ

մեղավորների կողմից: Այս պատկերը հիմնված է ապստամբ « Կորխի » պատժի վրա ԹՎ 16:32-ում. « **Երկիրը բացեց իր բերանը և կույ տվեց նրանց և նրանց տները Կորխի ողջ ժողովրդի հետ և նրանց ողջ ունեցվածքը** »: Կատարյալ ներդաշնակությամբ աստվածային Հայտնության և պատմական իրագործման հետ՝ այս համեմատական պատկերը հիշեցնում է ապստամբների կողմից աստվածային օրենքի մերժումը երկու իրավիճակներում էլ:

Վիշապի վերջին թշնամին . Կանանց աղվենտիստական մնացորդը

Հատված 17. « **Եվ վիշապը բարկացավ կնոջ վրա և գնաց պատերազմելու նրա սերունդների մնացորդի դեմ, որոնք պահում են Աստծո պատվիրանները և ունեն Հիսուսի վկայությունը:** »

Լռությամբ անցնելով աստվածային անեծքով հարվածված բողոքականների գործունեության 150-ամյակը, « 5-րդ փողի » թեման, Հոգին արթնացնում է սատանայի և նրա երկնային ու երկրային կամակատարների վերջին երկրային կռիվը և ցույց է տալիս մեզ թիրախները: նրանց ընդհանուր ատելությունը: Այս վերջին թիրախները կլինեն 1873 թվականի աղվենտիստ ռահվիրաների ընտրյալները, վերջին ժառանգներն ու ժառանգորդները, որոնց այս վերջին փորձությունը հայտարարվել է ըստ Հայտն.3:10-ի : Ռահվիրաներ, որոնց առաքելությունը նրանք կավարտեն՝ կրելով իրենց նույն աստվածային օրհնությունը: Նրանք պետք է հաստատակամորեն և հավատարմորեն աջակցեն այն գործին, որը Հիսուսն է վստահել իրենց. հրաժարվելով որևէ կերպ հարգել « **գազանի նշանը** » հռոմեական կիրակի օրը՝ հավատարմորեն պահպանելով շաբաթ օրը շաբաթօրյա հանգիստը, ինչ գնով էլ լինի, շաբաթվա ճշմարիտ յոթերորդ օրը, ժամանակ, որը կազմակերպել և հաստատել է մեծ և ամենակարող արարիչ Աստված: Հենց այս ճշմարտությունն է երևում այս հատվածում « **կնոջ սերնդի մնացորդի** » այս նկարագրության մեջ . « **Եվ նրանք, ովքեր պահում են Հիսուսի վկայությունը** », քանի որ նրանք թույլ չեն տալիս, որ որևէ մեկը խլել այն իրենցից. ո՛չ « **վիշապները** », ո՛չ « **օձերը** »: Եվ այս « **Հիսուսի վկայությունն** » ամենաթանկն է, քանի որ, ըստ Հայտն. 19.10-ի, « **Հիսուսի վկայությունը մարգարեության ոգին է** »: Այս մարգարեական վկայությունն է, որ **անհնար է դարձնում «սատանայի համար խաբել ճշմարիտ ընտրյալներին** » Զրիստոսին՝ ճշմարտության Աստծուն, ինչպես Մատթ.24.24-ն է ուսուցանում . **նրանք մեծ հրաշքներ և հրաշքներ կանեն՝ գայթակղելու աստիճան, եթե դա հնարավոր լիներ, նույնիսկ ընտրյալներին** : «.

Գրեթե... լիակատար հաղթանակ Սատանայի համար

Հատված 18. « **Եվ նա կանգնեց ծովի ափագի վրա** » :

Այս վերջին հատվածը ցույց է տալիս մեզ հաղթական սատանային, ով կարողացել է իր հետ բերել իր անկման և իր մահկանացու դատապարտման **բոլոր քրիստոնեական կրոնական հաստատությունները**, որոնք նա գերիշխում է և իր իշխանության տակ է պահում: Ես.10.22-ում Աստված հայտարարում է. « **Թեև քո ժողովուրդը, ո՛վ Իսրայել, ծովի ափագի պես լինի, միայն մի մնացորդ կվերադառնա. կործանումը լուծված է, այն կրեթի արդարադատության հեղեղմանը**. Այսպիսով, ըստ այս մարգարեության,

աշխարհի վերջում միայն այսօրի ադվենտիստները, որոնք կազմում են «*կնոջ մնացորդը*», «*ընտրյալը*, *Քրիստոսի հարսնացուն*» և Աստծո *հոգևոր «Իսրայելը*», փախչում են այստեղ: սատանայական տիրապետություն. Ես հիշում եմ, որ «Ադվենտիստ» անվան տակ Հոգին սահմանում է հավատքի չափանիշը 1843 թվականից ընտրված վերջին ընտրյալների փրկության համար. 2020 թվականին դա կրոնական վարքագիծ է, բայց այլևս ոչ մի ինստիտուտ, որը Աստված դատեց, դատապարտեց և մերժեց («*փսիսեց*») 1994 թվականին:

Հայտնություն 13. Քրիստոնեական կրոնի կեղծ եղբայրները

The beast of the sea – Երկրի գազանը

13 թիվը սնահավատ կռապաշտ մարդկանց համար ներկայացնում է բախտի հմայքը կամ վատ բախտի հմայքը՝ կախված յուրաքանչյուր մարդու կարծիքից և երկրներից: Այստեղ, Իր փառավոր Հայտնությունում, Աստված մեզ բացահայտում է իր սեփական թվային կողը՝ հիմնված 1-ից 7 թվերի և դրանց տարբեր համակցությունների վրա: 13 թիվը ստացվում է «6» թվի, հրեշտակ Սատանայի թվի և «7» թվի գումարմամբ՝ Աստծո թվով և, հետևաբար, օրինական կրոնի, որը տրված է արարիչ Աստծուն Հիսուս Քրիստոսում: Այսպիսով, մենք այս գլխում կգտնենք «քրիստոնեական կրոնի կեղծ եղբայրներին», բայց իսկապես ընտրվածների իրական մահկանացու թշնամիներին: Այս «*թարշը*» *թաքնվում է « լավ հացահատիկի »* մեջտեղում մոլորեցնող կրոնական երևույթների ներքո, որոնք այս գլուխը մերկացնում է:

Առաջին գազանը , որը բարձրանում է ծովից
Օձի վիշապի առաջին ճակատամարտը
1 հատված . հայհոյական անուններ .

Ինչպես տեսանք Հայտն. 10-ի ուսումնասիրությունից, այս գլխում մենք գտնում ենք մեր դարաշրջանի երկու այսպես կոչված քրիստոնեական « գազաններին »: Առաջինը, « որը ծագում է ծովից », ինչպես Դան.7:2-ում, վերաբերում է կաթոլիկ հավատքին և նրա հալածող մարգարեական « 42 ամիս » կամ 1260 իրական տարիներին: Վերցնելով Դան.7-ում դրան նախորդող կայսրությունների խորհրդանիշները՝ մենք գտնում ենք « փոքր եղջյուրի » թագավորությունը, որը պետք է հայտնվեր այն բանից հետո, երբ « տասը եղջյուրները » ստանան իրենց թագավորությունները՝ համաձայն Դան.7:24-ի: « Տասը եղջյուրներ » վրա դրված « տիարները » ցույց են տալիս, որ հենց այս պատմական համատեքստն է թիրախավորվում: Այստեղ պապական Հռոմը խորհրդանշվում է « յոթ գլուխներով », որոնք հասկապես բնութագրում են այն երկակի իմաստով: Ամենաբառացիը « յոթ բլուրների » վրա է, որի վրա կառուցված է Հռոմը, համաձայն Հայտ.17:9: Մյուսը՝ ավելի հոգևորը, առաջնահերթություն ունի. « յոթ գլուխ » արտահայտությունը նշանակում է մագիստրատուրայի սրբացումը. « յոթը »՝ սրբացման թիվն է, իսկ « գլուխները » նշանակում է մագիստրատը կամ երեցը Ես.9:14-ում: Այս բարձրագույն մագիստրատուրան վերագրվում է պապական Հռոմին, քանի որ այն ընդունում է անկախ պետության ձևը, ինչպես քաղաքացիական, այնպես էլ կրոնական, որի ղեկավարը Պապն է: Հոգին հատակեցնում է . « Հայհոյանք » բառը եզակի թվով է, և մենք պետք է թարգմանենք որպես « սոսի անուններ »՝ ըստ « հայհոյանք » բառի նշանակության : Հիսուս Քրիստոսը « սուտը » վերագրում է Հռոմի պապական ռեժիմին: Հետևաբար, նա վերագրում է նրան « սոսի հայր » տիտղոսը, որով նա նշանակեց սատանային, ինքը՝ Սատանային, Հովհաննես 8.44-ում . *Նա ի սկզբանե մարդասպան էր, և նա չի կանգնում ճշմարտության մեջ, քանի որ նրա մեջ ճշմարտություն չկա: Երբ նա սուտ է ասում, նա խոսում է իր սրտից. քանզի նա ստախոս է և սոսի հայրը* »:

Հատված 2. « Գազանը, որ ես տեսա, նման էր **ընձառյուծի** . նրա ոտքերը նման էին **արջի** ոտքերին , և նրա բերանը՝ **առյուծի** բերանի պես : Վիշապը նրան տվեց իր զորությունը, իր գահը և մեծ իշխանություն: »

« չորրորդ գազանն » ասում է՝ « սարսափելի, սարսափելի և անսովոր ուժեղ » այստեղ ավելի ճշգրիտ նկարագրություն է ստանում: Իրականում միայն այն ներկայացնում է երեք կայսրությունների չափանիշները, որոնք նախորդել են Քաղդեական կայսրությունից ի վեր: Նա օժտված է « **ընձառյուծի** » ճարպկությամբ , « **արջի** » ճնշող ուժով և « **առյուծի** » դաժան մսակեր ուժով : Հայտն. 12.3-ում 3-րդ հատվածի « **վիշապը** », որտեղ « **յոթ գլխի վրա** » դրված էին « **դիադեմները** » , ներկայացնում էր Հռոմը իր հեթանոսական կայսերական փուլում՝ հալածելով վաղ քրիստոնյաներին: Այսպիսով, ինչպես Դան.7:8-24-ի « **փոքր եղջյուրը** » հաջորդում է Դան.8.9-ին, այստեղ պապականությունն իր իշխանությունը ստանում է Հռոմեական կայսրությունից. որը պատմությունը հաստատում է կայսերական հրամանագրով Հուստինիանոս I-ի շնորհիվ ⁵³³ (գրավոր) և 538 (դիմում). Բայց, զգույշ եղիր. « **Վիշապը** » վերաբերում է նաև « **սատանային** » Հայտն. 12.9-ում, ինչը նշանակում է, որ պապությունը ստանում է իր զորությունը, « **իր զորությունը, իր գահը և իր մեծ իշխանությունը** » հենց սատանայից: Մենք

հասկանում ենք, թե ինչու է Աստված այս երկու էակներին դարձնում « ստի հայրեր » նախորդ հատվածում:

Նշում. Ռազմական մակարդակում պապական Հռոմը պահպանում է իր կայսերական ձևի ուժն ու հզորությունը, քանի որ եվրոպական թագավորական բանակները ծառայում են նրան և բավարարում նրա որոշումները: Ինչպես ուսուցանում է Դան.8.23-ից մինչև 25-ը, նրա ուժը հիմնված է « իր խորամանկությունների հաջողության վրա », որը բաղկացած է նրանից, որ նրանք ներկայացնում են Աստծուն երկրի վրա, և որպես այդպիսին՝ կարողանալով բացել կամ փակել առաջարկվող հավերժական կյանքը Քրիստոսի Ավետարանը. « *Նրանց տիրապետության վերջում, երբ մեղավորները սպառվեն, կբարձրանա մի լկտի և ճարտար թագավոր : Նրա գործությունը կանի, բայց ոչ իր ուժով . նա անհավատալի ավերածություններ կգործի, նա կհաջողի իր ձեռնարկումներում , նա կոչնչացնի հզորներին և սրբերի մարդկանց: Իր բարգավաճման և իր հնարքների հաջողության պատճառով նա իր սրտում ամբարտախանություն կունենա, նա կկործանի շատ մարդկանց, ովքեր խաղաղ էին սպրում, և նա կբարձրանա տիրակալների դեմ. բայց այն կկոտրվի, առանց որևէ ձեռքի ջանքի: »*

1260-ականների վերջին Ֆրանսիական հեղափոխության արժեիզմը վերջ դրեց 538 թվականից հաստատված իր բռնակալ իշխանությանը :

Հատված 3. « *Եվ ես տեսա նրա գլուխներից մեկը, ասես մահացու վիրավորված լիներ. բայց նրա մահացու վերքը բուժվեց: Եվ ամբողջ երկիրը երկյուղում էր զազանի հետևում: »*

Իր ողջ պատմության ընթացքում երբեք չզոջալով, պապական մագիստրատուրայի իշխանությունը ստիպված կլինի հրաժարվել իր հալածող իշխանությունից՝ կաշկանդվածության պատճառով: Դա կիրականացվի 1792 թվականից, երբ միապետությունը, նրա զինված աջակցությունը, տապալվի և գլխատվի Ֆրանսիական արժեիզմի կողմից: Ինչպես հայտարարվել է Հայտ.2.22-ում, այս արժեիստական « *մեծ նեղությունը* » *ցանկանում է ոչնչացնել « Հեզաբել կնոջ »* հռոմեական կրոնական իշխանությունը , և դրա թիրախն են « *նրա հետ շնություն գործողները* ». միապետներ, միապետներ և կաթոլիկ քահանաներ: Ահա թե ինչպես նա պետք է լիներ « *որպես մահացու վիրավոր* »: Բայց պատեհապաշտ պատճառներով Նապոլեոն I կայսրը 1801 թվականին ^{վերահաստատեց} այն իր Կոնկորդատի անունով: Նա այլևս երբեք ուղղակիորեն չի հետապնդի: Բայց նրա գայթակղիչ ուժը կշարունակվի կաթոլիկ հավատացյալների բազմության համար, ովքեր բոլորը կհավատան նրա ստեղծին և դրա հավակնություններին մինչև Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձը. « *Եվ ամբողջ երկիրը հիացմունքի մեջ էր զազանի հետևում* »: « *Ամբողջ երկիրը հետևեց զազանին* », և այս *երկիր բառը* , երկակի իմաստով, վերաբերում է մոլորակին, բայց նաև նրանից բխած ռեֆորմացված բողոքական հավատքին: Այդ ժամանակից ի վեր ստեղծված էկումենիկ դաշինքը (= երկրային, հունարեն) հաստատում է այս հայտարարությունը: Եթե Հոգին ցանկանար արտահայտել այս պատգամը պարզ լեզվով, մենք կկարդայինք. « Բողոքական *ամբողջ կրոնը հետևեց դրան անհանդուրժող կաթոլիկ կրոն* .

Այս հայտարարությունը կհաստատվի երկրորդ « *գազանի* » ուսումնասիրությամբ, որն այս անգամ « *բարձրանում է երկրից* » այս 13-րդ գլխի 11-րդ հատվածում:

Հատված 4. « *Եվ նրանք երկրպագեցին վիշապին, որովհետև նա իշխանություն էր տվել գազանին. նրանք երկրպագեցին գազանին և սասցին.* »

Նշանակելով ինչպես կայսերական Հռոմը, այնպես էլ Սատանան, ըստ Հայտն. 12:9-ի՝ *վիշապին*, հետևաբար հենց *սատանային*, *երկրպագում են* նրանք, ովքեր հարգում են պապական ռեժիմը. սա որպես արդյունք և կատարյալ անտեղյակության պատճառով, քանի որ հենց նա է « *իր իշխանությունը տվել գազանին* »: Այսպիսով, Դան.8:24-ում մարգարեացված պապական « *ձեռնարկության հաջողությունը* » հաստատվում է պատմության կողմից: Նա թագավորում է թագավորներից վեր իր կրոնական ուժով, բացարձակ ձևով, երկար ժամանակ անվիճելի: Նա հողեր է հատկացնում և տիտղոսներով պատվում իրեն ծառայողներին՝ նրանց պարգևատրելու համար, ինչպես կարող ենք կարդալ Դան.11:39-ում . *և նա պատվով կցնի իրեն ճանաչողներին, նրանց շատերի վրա տիրակալ կդարձնի, որպես վարձատրություն նրանց հողեր կբաժանի* »: Բանն իրագործվեց բառացիորեն հայտնի ձևով, երբ Հռոմի Պապ Ալեքսանդր VI Բորջիան (հռչակավոր մարդասպան) 1494 թվականին բաժանեց հողը և հատկացրեց Պորտուգալիային՝ Բրազիլիայի և Հնդկաստանի արևելյան առաջադեմ կետին, և Իսպանիային՝ մնացած բոլոր նոր հայտնաբերվածներին: հողատարածքներ: Հոգին պնդում է. **Հիսուս Քրիստոսի քննադատը պետք է լիովին համոզված լինի, որ կաթոլիկ հավատքը դիվային է, և որ նրա բոլոր ազրեսիվ կամ հումանիստական գործողությունները ուղղորդվում են Աստծո և քննադատների հակառակորդ Սատանայի կողմից:** Այս շեշտադրումն արդարացված է, քանի որ Դան.8.25-ում նա մարգարեանում է « *իր ձեռնարկությունների հաջողությունը և իր հնարքների հաջողությունը* »: Եվրոպայի թագավորների, հզորների և քրիստոնյա ժողովուրդների կողմից ճանաչված նրա կրոնական հեղինակությունը նրան վստահության վրա հիմնված հեղինակություն է հաղորդում, հետևաբար իրականում չափազանց փխրուն: Բայց երբ Աստված և սատանան միանում են պատժիչ գործողությունների համար, ամբոխը, մարդկանց մարդկային զանգվածները հնազանդորեն հետևում են գծված և ամենից առաջ պարտադրված կեղծ ճանապարհին: Երկրի վրա իշխանությունը իշխանություն է պահանջում, քանի որ մարդիկ սիրում են իրենց հզոր զգալ, և այս տիրույթում պապական ռեժիմը, որը հավակնում է Աստծուն ներկայացնել, ժանրի վարպետ է: Ինչպես Rev.6-ում, թեման հարց է տալիս. « *Ո՞վ է գազանի նման, և ո՞վ կարող է պայքարել նրա դեմ*»: «. 11-րդ և 12-րդ գլուխները տվեցին պատասխանը. Աստված Քրիստոսով, ով 1793-ին կհանգեցնի ֆրանսիական հեղափոխական արեւիզմին, որը կկլանի այն արյան լոգանքով: Բայց մինչ այս « *վրեժխնդիր սրի* » հայտնվելը (դերը վերագրվում է 4-րդ ^{պատժին} Ղևտ.26:25-ում), զինված բողոքականներն արդեն պայքարում էին դրա դեմ, սակայն չկարողանալով հաղթել նրան: Տղամարդիկ, բողոքականները, ֆրանսիացիներն ու գերմանացիները և անգլիկանները, բոլորն էլ նրա պես կոշտ, կպայքարեն նրա դեմ 16-րդ ^{դարից}

սկսած՝ հատուցելով նրա մահկանացու հարվածները, քանի որ նրանց հավատքը ամենից առաջ քաղաքական է:

Հատված 5. « *Եվ նրան տրվեց մի բերան, որը խոսում էր ամբարտապան խոսքեր և հայհոյանքներ. և նրան քառասուներկու ամիս գործելու իշխանություն տրվեց:* »

Այս բառերը նույնական են այն բառերին, որոնք մենք կարդում ենք Դան.7.8-ում, որոնք վերաբերում են *հռոմեական պապական «փոքր եղջյուրին»*, որը *բարձրանում է* եվրոպական թագավորությունների « *տասը եղջյուրներից* » հետո : Այստեղ մենք գտնում ենք նրա « *գոռոզությունը* », բայց այստեղ Հոգին ավելացնում է « *հայհոյանքները* » կամ կեղծ հավակնություններն ու կրոնական ստերը, որոնց վրա կառուցվել է « *նրա հաջողությունը* »: Աստված հաստատում է իր թագավորության « 1260 » *փաստացի տարիները, որոնք ներկայացված են աստվածաշնչյան մարգարեական « քառասուներկու ամիս »* ձևով՝ համաձայն Եզեկ. 4:5-6 « *օրը մեկ տարվա համար* » ծածկագրի:

Հատված 6. « *Եվ նա բացեց իր բերանը Աստծու դեմ հայհոյելու, նրա անունը, նրա խորանը և երկնքում բնակվողներին հայհոյելու համար:* »

հայհոյանք » կամ վիրավորանք բառին : Այս ընկալումը մոլորեցնող է, քանի որ ստերը նշանակելով « *հայհոյանքները* » ամենևին էլ վիրավորանքի տեսք չունեն, իսկ ինչ վերաբերում է նրանց, ում Աստված վերագրում է պապական Հռոմին, նրանք, ընդհակառակը, ունեն կեղծ և խաբուսիկ սրբության տեսք:

Պապական բերանը « *հայհոյանքներ է ասում Աստծո դեմ* »; որը հաստատում է նրա ինքնությունը Դան.11:36-ում, որտեղ կարդում ենք. « *Թագավորը կանի այն, ինչ կամենա. նա կբարձրանա իրեն, կփառավորի բոլոր աստվածներից և անհավատալի բաներ կասի աստվածների Աստծո դեմ . այն բարգավաճում է մինչև բարկությունը ավարտվի, քանի որ այն, ինչ որոշված է, կկատարվի:* Հոգին պապական ռեժիմին վերագրում է սուտը կամ « *հայհոյանքը* », որը բնութագրում է նրա բոլոր կրոնական վարդապետությունները. « *Աստծո դեմ, հայհոյել նրա անունը* », նա իզուր է ընդունում Աստծո անունը, խեղաթյուրում է նրա բնավորությունը՝ նրան վերագրելով նրա սպանիչ դիվային արարքները. « *Նրա խորանը* », այսինքն՝ նրա հոգևոր սրբավայրը, որը նրա ժողովն է, նրա ընտրյալները. « *և նրանք, ովքեր բնակվում են երկնքում* », քանի որ այն ներկայացնում է դրախտը և նրա բնակիչներին իր խաբուսիկ ձևով, իր դոգմաներում արթնացնելով երկնային դժոխքները, հույների ժառանգությունը, որոնք դրանք տեղավորել են երկրի, դրախտի և քավարանի տակ: « *Երկնքի բնակիչները* », մաքուր և սուրբ, տառապում և վրդովված են այն փաստից, որ երկրային դիվային ճամբարի կողմից մարդկանց մեջ ներշնչված չարության և դաժանության մոդելը անարդարացիորեն վերագրվում է իրենց:

Հատված 7. « *Եվ նրան տրվեց պատերազմել սրբերի դեմ և հաղթել նրանց: Եվ նրան իշխանություն տրվեց յուրաքանչյուր ցեղի, ժողովրդի, լեզվի և ազգի վրա:* »

Է Դան.7:21-ի պատգամը . Եվրոպական և համաշխարհային քրիստոնեությունն իսկապես թիրախ է, քանի որ հռոմեական կաթոլիկ հավատքը պարտադրվել է բոլոր եվրոպական ժողովուրդներին, որոնք, ըստ

էութեան, կազմված են « *ցեղերից, ժողովուրդներից, լեզուներից և ազգերից* », որոնք քաղաքացիական անկախ էին: Նրա « *իշխանությունը յուրաքանչյուր ցեղի, ժողովրդի, լեզվի և ազգի վրա* » հաստատում է նրա կերպարը՝ որպես « *պոռնիկ մեծ Բաբելոն* », Հայտն. 17:1-ից, որը ներկայացնում է նրան « *բազմաթիվ ջրերի վրա նստած* »: « *Ջրեր* », որոնք խորհրդանշում են « *ժողովուրդներ, բազմություններ, ազգեր և լեզուներ* »՝ ըստ Հայտն.17:15: Հետաքրքրությամբ կարող ենք նկատել « *ցեղ* » բառի բացակայությունը այս 17-րդ գլխում: Պատճառը Եվրոպային և արևմտյան քրիստոնեությանը վերաբերող թիրախային դարաշրջանի վերջնական համատեքստն է, որտեղ ցեղային ձևը փոխարինվել է տարբեր ազգային ձևերով:

Մյուս կողմից, պապական վարչակարգի հաստատման սկզբի համատեքստում եվրոպական բնակչությունն ըստ էության կազմակերպված էր « *ցեղերի* » մեջ, ինչպիսին հռոմեական Գալիան էր, որոնք բաժանված էին և կիսվում էին տարբեր « *լեզուներով* » և բարբառներով: Ժամանակագրական առումով Եվրոպան բնակեցված էր « *ցեղերով* », այնուհետև թագավորներին ենթակա « *ժողովուրդներով* » և *վերջապես, 18-րդ դարում*¹, հանրապետական « *ազգերով* », ինչպիսին է Հյուսիսային Ամերիկայի Միացյալ Նահանգները, որոնք կազմում են նրա կարևոր աճը: «*Ժողովուրդների*» սահմանադրությունը պայմանավորված է հնագանդվելով հռոմեական պապական վարչակարգին, քանի որ հենց նա է ճանաչում և հաստատում քրիստոնեական Եվրոպայի թագավորների իշխանությունը՝ սկսած Ֆրանկների 1-ին թագավոր Կլովիսից:

Հատված 8. « *Եվ երկրի բոլոր բնակիչները պիտի երկրպագեն նրան, ում անունը գրված չէ աշխարհի հիմնադրումից ի վեր մոլորված Գառան կյանքի գրքում*»: »

Ի վերջո, երբ « *Երկիր* » խորհրդանիշը ցույց է տալիս բողոքական հավատքը, այս ուղերձը ստույգ իմաստ է ստանում. բոլոր բողոքականները կպաշտեն կաթոլիկ հավատքը. բոլորը, *բացառությամբ* ընտրյալների, որոնց Հոգին խորամանկորեն տալիս է այս ~~սահմանումը~~. «Եվ այստեղ ես ձեզ հիշեցնում եմ, որ նրա ընտրված ներկայացուցիչները « *երկնքի արքայության քաղաքացիներն* » են՝ ի տարբերություն ապստամբների, որոնք « *երկրի բնակիչներն* » են: Փաստերը վկայում են Աստծո Հոգու կողմից ձևակերպված այս մարգարեական հայտարարության ճշմարտացիության մասին: Քանի որ Ռեֆորմացիայի սկզբից, բացառությամբ 1170 թվականի Պիեռ Վալդոյի դեպքի, բողոքականները պաշտում էին կաթոլիկ հավատքը՝ հարգելով 321 թվականի մարտի 7-ից հետոս կայսր Կոնստանտին 1-ից ժառանգած նրա «կիրակի օրը»: Այս մեղադրանքը նախապատրաստում է թեման: երկրորդ « *գազանը* », որը ներկայացված է հատված 11-ում:

Հատված 9. « *Եթե մեկը ականջ ունի, թող լսի*»: »

Նա, ով ունի Աստծո կողմից բացված խորաթափանցության « *ականջը* », կհասկանա Հոգու առաջարկած պատգամը:

Ֆրանսիական ազգային աթեիզմի վրեժխնդիր սրով իրագործված պատժի մասին հայտարարություն

Հատված 10. « *Եթե մեկը գերի տանի, գերի կգնա. եթե մեկը սրով սպանի, պետք է սրով սպանվի: Սա սրբերի համառությունն ու հավատքն է:* »

Հիսուս Քրիստոսը հիշում է խաղաղ հնազանդությունը, որը նա պահանջում է իր ընտրյալներից բոլոր ժամանակներում: Ինչպես առաջին նահատակները, այնպես էլ դաժան պապական թագավորության ընտրված պաշտոնյաները պետք է ընդունեն այն ճակատագիրը, որը Աստված պատրաստել է իրենց համար: Բայց նա հայտարարում է, թե որն է լինելու իր արդարադատությունը, որը կպատժի իր ժամանակին, թագավորների և պապերի, ինչպես նաև նրանց հոգևորականների կրոնական պահանջները: Ընտրված պաշտոնյաներին « *տանելով* » գերության՝ նրանք իրենք կգնան Փրանսիացի հեղափոխականների բանտերը: Եվ « *սրով սպանելով* » ընտրյալներին, ում Հիսուսը սիրում էր, նրանք իրենք էլ կսպանվեն Աստծո վրեժխնդիր « *սրով* », որի դերը կիրականացվի նույն Փրանսիացի հեղափոխականների գիյոտինով: Փրանսիական հեղափոխության միջոցով է, որ Աստված կպատասխանի Հայտն . 6:10-ում նահատակների արյունով արտահայտված **վրեժխնդրության** ցանկությանը . « *Նրանք բարձր ձայնով աղաղակեցին՝ ասելով. դատե՛ր և մեր արյան համար վրեժխնդիր լինե՛լ երկրի վրա բնակվողներից:* « Իսկ հեղափոխական գիյոտինը « *մահով կհարվածի կաթոլիկ երեխաներին*» միապետության և պապական հռոմեական հոգևորականության, ինչպես հայտարարված է Հայտ.2:22-ում: Բայց դրա զոհերի մեջ կգտնենք նաև կեղծավոր բողոքականների, ովքեր հավատքը շփոթել են քաղաքացիական քաղաքական կարծիքների հետ և « *սուրբ ձեռքին*» պաշտպանել իրենց անձնական կարծիքն ու կրոնական ու նյութական ժառանգությունը: Այս պահվածքը Ջոն Կավլինին էր և Ժնևում նրա չարաբաստիկ ու արյունոտ գործընկերներին: Արթնացնելով 1793 և 1794 թվականներին կատարված գործողությունները, մարգարեությունը մեզ բերում է «150» տարիների համար հաստատված երկար կրոնական խաղաղության համատեքստում, որը մարգարեացել է Հայտն . 9:5-10 մարգարեական « *հինգ ամիսների* » կողմից: Բայց 1994 թվականից հետո՝ այս շրջանի ավարտից՝ 1995 թվականից, կրոնական պատճառներով «*սպանելու* » իրավունքը վերահաստատվեց: Այնուհետև պոտենցիալ թշնամին դառնում է իսլամական կրոն, մինչև դրա ռազմատենչ ընդլայնումը, որը կհանգեցնի «Երրորդ համաշխարհային պատերազմի» 2021-2029 թվականներին: 2030-ի գարնանը սպասվող Քրիստոսի վերադարձից քիչ առաջ կհայտնվի երկրորդ « *գազանը* »: այս գլխում 13.

Երկրորդ գազանը, որը բարձրանում է երկրից

Վիշապ-գառան վերջին կանգառը

Հատված 11. « *Այնուհետև տեսա մի այլ գազան, որը դուրս էր գալիս երկրից, որը երկու եղջյուր ուներ, ինչպես գառան եղջյուրը, և որը խոտում էր վիշապի պես.* »

Երկիր » բառի նույնականացման բանալին գտնվում է Ծննդ. 1.9-10-ում. « *Աստված ասաց. «Թող երկնքի տակ գտնվող ջրերը հավաքվեն մեկ տեղում, և թող ցամաքը հայտնվի: Եվ այդպես էլ եղավ: Աստված ցամաքը կոչեց երկիր, իսկ ջրի գանգվածը՝ ծով: Աստված տեսավ, որ լավ է: »*

Այսպիսով, ինչպես չոր « *հողը* » դուրս եկավ « *ծովից* » երկրային արարչագործության երկրորդ օրը, այնպես էլ այս երկրորդ « *գազանը* » դուրս եկավ առաջինից: Այս առաջին « *գազանը* », որը նշանակում է կաթոլիկ կրոն,

երկրորդը, դուրս գալով դրանից, վերաբերում է բողոքական կրոնին, այսինքն՝ բարեփոխված եկեղեցուն: Այս զարմանալի հայտնությունը, սակայն, այլևս չպետք է զարմացնի մեզ, քանի որ նախորդ գլուխների ուսումնասիրությունները լրացնող ձևով ցույց են տվել մեզ այն հոգևոր կարգավիճակը, որն Աստված տալիս է իր աստվածային դատաստանում այս բողոքական կրոնին, որը կոչված ժամանակաշրջանից հետո *Թյատիրա*», չհամաձայնեց ավարտին հասցնել ձեռնարկված *Բարեփոխումը*: Այնուամենայնիվ, այս ավարտը պահանջվում էր Դան.8:14-ի հրամանով, որին նա պարտական է Հայտն.3:1-ի Աստծո ուղերձին. « *Ասում են, որ դու կենդանի ես. և դու մեռած ես* »: Այս հոգևոր մահը նրան նետում է սատանայի ձեռքը, որն իր ներշնչմամբ նախապատրաստում է նրան իր « *Արմազեդոնի ճակատամարտին* », Հայտն. 16:16-ում, երկրային մեղքի վերջին ժամին: Հենց հավատի այս վերջին փորձության ժամին է, որը մարգարեացել էր այն ժամանակ Ֆիլադելֆիայում իր աղվենտիստ ծառաներին ուղղված ուղերձում, որ նա անհանդուրժողական նախաձեռնություններ կձեռնարկի, որոնք նրան կդարձնեն « *երկրից բարձրացող գազանը* »: Նա ունի « *երկու եղջյուր* », որը կհիմնավորի և կբացահայտի հետևյալ հատված 12-ը: Քանի որ միավորված էկումենիկ դաշինքում, բողոքական և կաթոլիկ կրոնները միավորված են շաբաթվա յոթերորդ օրը Աստծո կողմից սրբացված հանգստի օրվա դեմ իրենց պայքարում. հրեաների շաբաթը կամ շաբաթ օրը, բայց նաև Ադամի, Նոյի, Մովսեսի և Հիսուս Քրիստոսի, ովքեր կասկածի տակ չդրեցին դա իր ծառայության և երկրի վրա ուսուցման ընթացքում, քանի որ ապստամբ հրեաների կողմից Հիսուսի դեմ բերված Շաբաթի խախտման մեղադրանքներն անհիմն էին: և չարդարացված: Շաբաթ օրը միտումնավոր հրաշքներ գործելով՝ նրա դրդապատճառն էր վերափմաստավորել Աստծո իրական գաղափարը Շաբաթի հանգստի մասին: Այս երկու կրոնները, որոնք հավակնում են « *աշխարհի մեղքերը վերացնող գառան* » փրկությանը, իրենց նկարագրական չափանիշներով արժանի են « *վիշապի պես խոտող գառան* » կերպարին: Որովհետև շաբաթ օրը դիտորդների նկատմամբ անհանդուրժականություն քարոզելը, որոնց նրանք կգնան այնքան հեռու, որ կդատապարտեն մահվան, դա իսկապես բաց պատերազմ է, « *վիշապի* » ռազմավարությունը, որը նորից հայտնվում է:

Հատված 12. « *Նա գործադրեց առաջին գազանի ողջ իշխանությունը նրա ներկայությամբ և ստիպեց երկրին և նրա բնակիչներին երկրպագել առաջին գազանին, որի մահացու վերքը բուժվել էր:* »

Մենք ականատես ենք մի տեսակ էստաֆետի, կաթոլիկ հավատքն այլևս չի գերակայում, այլ դրա նախկին իշխանությունը տրված է բողոքական կրոնին: Սա, քանի որ այս բողոքական կրոնը պաշտոնապես երկրագնդի ամենահզոր երկիրն է՝ Հյուսիսային Ամերիկայի Միացյալ Նահանգները կամ ԱՄՆ-ը: 1995թ.-ից: Երկրի նոր « *Բարեդոնը* » ստիպված է կրոնական խառնվել, քանի որ դրանք կառուցվել են ստաբեր կրոնական դավանանքների ներգաղթյալների ընդունելությամբ: Եթե մարդիկ այս բաները նորմալ են համարում, իրենց մակերեսային մտքի և կրոնական անտարբերության պատճառով, իր հերթին, արարիչ Աստվածը, ով չի փոխվում, նույնպես չի փոխում իր միտքը, և նա պատժում է այս

անհնազանդությանը, որն անտեսում է իր պատմական դասերը, որոնք վկայում են Աստվածաշնչում: . Իր հերթին պաշտպանելով հռոմեական առաջին օրվա կիրակին, հանգստի օրը, որը հաստատվել էր Կոնստանտին I-ի կողմից՝ երկրորդ բողոքական « *գազանը* » դարձրեց *առաջին* կաթոլիկ գազանին երկրպագությունը, որը ճանաչեց այն որպես պաշտոնական կրոնական կարգավիճակ և տվեց նրան իր անունը: կիրակի» մոլորեցնող. Հոգին հիշեցնում է մեզ, որ բողոքականների և կաթոլիկների միջև այս վերջին դաշինքը հնարավոր դարձավ, քանի որ « *անդունդից բարձրացող գազանի* » հասցրած « *մահացու վերքը* » « *բուժվեց* »: Նա հետ է կանչում նրան, քանի որ երկրորդ գազանը չի ունենա բուժվելու այս հնարավորությունը: Այն կկործանվի Հիսուս Քրիստոսի փառավոր գալուստով:

13-րդ հատված . »

1945 թվականին Ճապոնիայի դեմ տարած հաղթանակից հետո Բողոքական Ամերիկյան դարձավ երկրագնդի առաջին միջուկային տերությունը: Նրա շատ բարձր տեխնոլոգիաները մշտապես ընդօրինակվում են, բայց երբեք չեն հավասարվում. նա միշտ մեկ քայլ առաջ է իր մրցակիցներից կամ հակառակորդներից: Այս գերակայությունը կհաստատվի «Երրորդ համաշխարհային պատերազմի» համատեքստում, որտեղ, ըստ Դան.11:44-ի, այն կոչնչացնի իր թշնամուն՝ Ռուսաստանին, այս մարգարեության «հյուսիսի թագավորի» երկիրը: Այդ ժամանակ նրա հեղինակությունը հսկայական կլինի, և հակամարտությունից փրկվածները, ապշած և հիացած, կվստահեն նրան իրենց կյանքը և կճանաչեն նրա իշխանությունը ողջ մարդկային կյանքի վրա: « *Կրակը երկնքից* » պատկանում էր միայն Աստծուն, բայց 1945 թվականից ի վեր Ամերիկյան տիրապետում և վերահսկում է այն: Նա պարտական է նրան իր հաղթանակին և իր ողջ հեղինակությանը, որն էլ ավելի կանի գալիք միջուկային պատերազմում նրա հաղթանակով:

Հատված 14. « *Եվ նա խաբեց նրանց, ովքեր սպրում են երկրի վրա, այն նշաններով, որոնք իրեն տրված էր անել գազանի առջև՝ ասելով երկրի վրա բնակվողներին, որ պատկեր շինեն այն գազանին, որը սուրի վերք ուներ. և ովքեր են սպրել:* »

տեխնիկական « *հրաշքները* » անհամար են: « *Երկրի բնակիչները* » կախված են եղել նրա բոլոր գյուտերից, որոնք կլանում են նրանց կյանքն ու մտքերը: Քանի դեռ Ամերիկյան չի խնդրում նրանց զրկել իրենց հոգիները զբաղեցնող այս գազերներից, ինչպես թմրամոլները, « *երկրի մարդիկ* » պատրաստ են օրինականացնել կրոնական անհանդուրժողականությունը «շատ փոքր խմբի» « *կնոջ մնացորդի* » *նկատմամբ*: Հայտն. 12:17: «... *գազանի կերպար ստեղծելը* » ենթադրում է կաթոլիկ կրոնի գործողությունների պատճենում և բողոքական իշխանության ներքո դրանց վերարտադրում: Մտքի խստության այս վերադարձը հիմնված կլինի երկու գործողությունների վրա. « *Փրկվածները* » կվերապրեն պատերազմի սարսափելի գործողություններից, և Աստված շարունակաբար և աստիճանաբար կհարվածի նրանց « *իր բարկության յոթ վերջին պատուհասներով* », որը նկարագրված է Հայտն. 16-ում:

Կիրակի մահվան հրամանագիրը

Հատված 15. « *Եվ նրան տրվեց կենդանի դարձնել գազանի պատկերը, որպեսզի գազանի պատկերը խոսի, և բոլոր նրանք, ովքեր չեն երկրպագի գազանի պատկերին, պետք է սպանվեն:* »

Աստծո կողմից ներշնչված սատանայի ծրագիրը կձևավորվի և կկատարվի: Հոգին բացահայտում է ծայրահեղ միջոցի ձևը, որը կձեռնարկվի «յոթ վերջին պատուհասներից» վեցերորդում: Երկրի վրա ողջ մնացած ապստամբների կողմից ընդունված պաշտոնական հրամանագրով կորոշվի, որ վաղ գարնանից մինչև 2030 թվականի ապրիլի 3-ը ընկած ամսաթվին կսպանվեն յոթերորդ օրվա շաբաթ օրը պահպանող վերջին աղվենտիստները: Տրամաբանական է, որ այս ամսաթիվը նշում է Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձի տարին: Այս տարվա 2030 թվականի գարունն անպայմանորեն այն պահն է, երբ նա միջամտում է՝ կանխելու ապստամբների աղետալի ծրագիրը իր ընտրյալների դեմ, որոնց նա գալիս է փրկելու՝ « կարճացնելով » նրանց « *մեծ նեղության օրերը* » (Մատթ. 24. 22):

- րդ հատված.

Ընդունված միջոցը դարաշրջանից փրկվածներին բաժանում է երկու ճամբարի: Ապստամբների այն նույնացվում է մարդկային հեղինակության « *նշանով* », որը նշանակում է կաթոլիկ «կիրակի», հնագույն «չնվաճված արևի օրը», որը պարտադրվել է նրա երկրպագուներից մեկի՝ Հռոմի կայսր Կոնստանտին I-ի կողմից՝ սկսած 321 թվականի մարտի 7-ից: « *Նշանը* » ստացվում է « *ձեռքի վրա* », քանի որ այն մարդկային «գործ» է, որը Հիսուսը դատում և դատապարտում է: Այն նաև ստացվում է « *ճակատի վրա* », որը խորհրդանշում է յուրաքանչյուր մարդկային արարածի անձնական կամքը, որի պատասխանատվությունն այսպիսով ամբողջությամբ զբաղված է Արարիչ Աստծո արդար դատաստանի ներքո: « *Ձեռքի* » և « *ճակատի* » սիմվոլիզմի այս մեկնաբանությունը Աստվածաշնչից վավերացնելու համար կա այս համարը Բ Օրինաց 6:8-ից, որտեղ Աստված ասում է իր պատվիրանների *մասին* . , և *դրանք ձեռն աչքերի միջև ընկած ճակատների պես կլինեն* : »

Նախկին հաշվեհարդարները

Հատված 17. « *և որ ոչ ոք չէր կարող գնել կամ վաճառել առանց գազանի նշանը, անունը կամ նրա անվան համարը:* »

Այս « *անձ* » բառի հետևում թաքնված է աղվենտիստ սրբերի ճամբարը, ովքեր հավատարիմ են մնացել Աստծո կողմից սրբազործված Ծաբաթին: Քանի որ հրաժարվելով հարգել « *նշանը* », կիրակի օրը, առաջին հեթանոսական օրվա մնացած մասը, նրանք մի կողմ են դրվում : Սկզբում նրանք զոհ գնացին ամերիկյան միջոցներով հայտնի «բոյկոտի»՝ ընդդեմ իրենց դիմադրող հակառակորդների: Առևտրի իրավունք ունենալու համար կիրակի օրը պետք է հարգել « *նշանը* », որը *վերաբերում է բողոքականներին*, « *գազանի անունը* », «Աստծո որդու փոխանորդը», որը վերաբերում է կաթոլիկներին կամ « *նրա համարը* ». *անունը* » կամ 666 համարը:

Հատված 18. « *Մա է իմաստությունը. Ով հասկացողություն ունի, թող հաշվարկի գազանի թիվը: Որովհետև նա մարդու թիվ է, և նրա թիվը վեց հարյուր վաթսուներեց է:* »

Մարդկային իմաստությունը բավարար չէ Աստծո Հոգու պատգամը հասկանալու համար: Այն պետք է անպայման ժառանգած լինի նրանից, ինչպես Սողոմոնի դեպքը, որի իմաստությունը գերազանցեց բոլոր մարդկանց իմաստությունը և հռչակեց իր համբավը ողջ աշխարհում: Մինչ արաբական թվերի ընդունումը եբրայեցիների, հույների և հռոմեացիների մոտ նրանց այբուբենի տառերը նույնպես գաղտնագրերի արժեք ունեին, այնպես որ բառը կազմող տառերի արժեքների գումարումը որոշում է դրա թիվը: Մենք այն ստանում ենք «հաշվարկով», ինչպես նշված է հատվածում: «... նրա անվան համարը » « 666 » է, այսինքն՝ այն *թիվը* , որը ստացվել է ավելացնելով նրա լատիներեն «VICARIVS FILII DEI» անվանման մեջ պարունակվող հռոմեական տառերի թվային արժեքը. ինչ-որ բան ցույց է տրված 10-րդ գլխի ուսումնասիրության մեջ: Այս անունն ինքնին կազմում է նրա պնդումների ամենամեծ « *հայհոյանքը* » կամ « *սուտը* », քանի որ Հիսուսը ոչ մի կերպ իրեն «փոխարինում» չի տվել՝ «փոխանորդ» բառի իմաստը:

Հայտնություն 14. Յոթերորդ օրվա աղվենաիզմի ժամանակը

Երեք հրեշտակների պատգամները՝ բերբահավաքը, խաղողի բերքը

Սա մի գլուխ է, որն ուղղված է 1843-ից 2030 թվականներին:

1843թ.-ին Դան.8:14-ի մարգարեության հատուկ օգտագործումը ստիպեց «աղվենտիստներին» սպասել Հիսուս Զրիստոսի վերադարձին, որը ամրագրված էր այդ օրվա գարնան համար: Դա հավատքի փորձությունների հաջորդականության սկիզբն է, որտեղ հետաքրքրությունը մարգարեության ոգով, այն է՝ « *Հիսուսի վկայությունը* », ըստ Հայտն. 19.10, կցուցադրվի անհատապես քրիստոնյաների կողմից, ովքեր պնդում են, որ Հիսուսի փրկությունն են: Զրիստոսը բազմաթիվ կրոնական պիտակների տակ: Միայն ցուցադրված « **աշխատանքները** » թույլ են տալիս ընտրություն կատարել, թե ոչ: Այս աշխատանքները կարելի է ամփոփել երկու հնարավոր ընտրության մեջ՝ ընդունված լույսի և նրա աստվածային պահանջների ընդունում կամ մերժում:

1844-ին, 1844-ի աշնան նոր ակնկալիքից հետո, Հիսուսը կառաջնորդի իր ընտրյալներին դեպի Բարեփոխման գործն ավարտելու առաքելությունը, որը սկսվում է աշխարհի ստեղծման օրվանից Աստծո կողմից սրբագործված Շաբաթի պրակտիկայի վերականգնմամբ: . Սա « *սրբության* » ամենակարևոր թեման է, որը « *արդարացված* » է 1844 թվականից, երբ այս օրինազանցությունը ներկայացվեց նրա ծառաների ուշադրությանը: Դան.8:14-ի այս թարգմանությունը, որը թարգմանվել է մինչև իմ ծառայության՝ « *երկու հազար երեք հարյուր երեկոյան առավոտ և սրբավայրը պետք է մաքրվի* », իսկականորեն համապատասխանում է բնօրինակ երբայերեն տեքստին. « *երկու հազար երեք հարյուր երեկոյան առավոտյան և սրբությունը արդարացված կլինի* : Յուրաքանչյուր ոք կարող է բացահայտել, որ 321 թվականից ի վեր աստվածային Շաբաթի խախտումը ուղեկցվում է առաքյալների ժամանակներում Աստծո կողմից հաստատված վարդապետական ճշմարտությունների բազմաթիվ այլ հրաժարումներով: 1260 տարվա ստից թագավորելուց հետո, հավատքի կործանարար ժառանգորդներից հետո, պոպերը բողոքական վարդապետության մեջ թողեցին ճշմարտության Աստծո համար անտանելի բազմաթիվ սուտեր: Ահա թե ինչու այս 14-րդ գլխում Հոգին ներկայացնում է երեք հիմնական թեմաներ, որոնք հաջորդաբար հետևյալն են. « *երեք հրեշտակների* » աղվենտիստական առաքելությունը կամ ուղերձը. Աշխարհի վերջի « *բերքը* », *ընտրյալների տեսակավորումն ու հիացմունքը*. Բարկության խաղողի « *խաղողի բերքը* », *կեղծ հովիվների, քրիստոնեության կեղծ կրոնական ուսուցիչների վերջնական պատիժը*:

1844 թվականից ուսուցանված՝ պաշտպանել ընտրյալներին աստվածային բարկությունից, վերջին փորձությունը վերապահված է մարդկությանը տրված ժամանակի ծայրահեղ ավարտին, որպեսզի դիրքավորվի բացահայտված աստվածային կամքի և ապստամբ մարդկային պահանջի միջև, որն ընկել է ամենաամբողջական ուրացության մեջ: Մակայն կատարված ընտրությունը հետևանքներ ունի բոլոր նրանց համար, ովքեր մահացել են 1844 թվականից ի վեր: Միայն լուսավորված և հավատարիմ ընտրյալները « *մեռնում են Տիրոջ մեջ* »՝ ըստ հատված 13-ի ուսմունքի, որտեղ նրանք հայտարարվում են « *երանելի* », այսինքն՝ շնորհի

շահառուներ: Քրիստոսն իր ողջ օրհնությամբ արդեն իսկ հաստատված է «*Ֆիլադելֆիայի*» հրեշտակին ուղղված ուղերձում, որը վերաբերում է նրանց, որովհետև «Աղվենտիստ» մկրտվելը բավարար չէ Աստծո կողմից ընտրյալ համարվելու համար:

7-11 հատվածների «երեք հրեշտակների պատգամների» տեսքով: Այս ուղերձները հաջորդում են մեկը մյուսին. հետևանքների հաջորդականությունն.

Ես հիշում եմ դա այստեղ, այս աշխատության 2-րդ էջի շապիկի գրառումից հետո, այս երեք հաղորդագրություններն ընդգծում են երեք պատգամներ, որոնք արդեն իսկ բացահայտված են Դանիելի գրքում Դանի 7-րդ և 8-րդ գրքում: Նրանց հիշեցումը Հայտնության 14-րդ գլխում: , ընդգծում և հաստատում է այն ծայրահեղ կարևորությունը, որ Աստված տալիս է նրանց:

Փրկագնված աղվենտիստները հաղթեցին

1 հատված . »

«*Միոն լեռը*» նշանակում է Իսրայելի այն վայրը, որտեղ կառուցվել է Երուսաղեմը: Այն խորհրդանշում է փրկության հույսը և այն ձևը, որը կրնդունի այս փրկությունը երկրային և սելեստիալ հավատքի փորձությունների ավարտին: Այս նախագիծը լիովին կիրականացվի բոլոր բաների նորացման ժամանակ, որոնք վերաբերում են *երկրին և երկնքին*՝ համաձայն Հայտն.21.1: «*144,000 [մարդ]*» խորհրդանշում է Քրիստոսի ընտրյալներին, որոնք ընտրվել են 1843-ից 2030 թվականներին, մասնավորապես աղվենտիստ քրիստոնյաներին, որոնք փորձարկվել, ապացուցվել և հաստատվել են Հիսուս Քրիստոսի կողմից, որոնց դատաստանը կիրառվում է հավաքականորեն և անհատապես: Կոլեկտիվ դատողությունը դատում է ինստիտուտը, իսկ անհատական դատողությունը վերաբերում է յուրաքանչյուր արարածին: «*144,000 [մարդ]*» ներկայացնում է ընտրյալներին, որոնք ընտրվել են Հիսուս Քրիստոսի կողմից աղվենտիստական հավատքի հետևորդներից: Այս թիվը խիստ խորհրդանշական է, և ընտրվածների իրական թիվը Աստծո կողմից հայտնի և պահպանվող գաղտնիք է: Դրանց ընտրության պատճառը կարող ենք հասկանալ առաջարկվող պատկերի սահմանումից: «*Նրանց ճակատներին*», նրանց կամքի և մտքերի խորհրդանիշը, գրված է «*Գառի անունը*», Հիսուսը և «*նրա Հորը*», հին դաշինքում հայտնված Աստվածը: Սա նշանակում է, որ նրանք գտել և վերարտադրել են Աստծո պատկերը, որը արարիչ Աստված տվել էր առաջին մարդուն մեղքից առաջ, երբ նա ձևավորեց նրան և կյանք տվեց. և այս կերպարը նրա կերպարն է: Դրանք կազմում են այն պտուղը, որը Աստված ցանկանում էր ստանալ՝ Հիսուս Քրիստոսով փրկագնելով իր միակ հավատարիմ ընտրյալների մեղքերը: Թվում է, թե ընտրված ընտրյալների ճակատին կա՛մ նրանց ոգու մեջ կա նրանց միտքն ու կամքը՝ Հայտն.7:3-ի Աստծո կնիքը, կա՛մ Տասնյակի չորրորդ պատվիրանի շաբաթը և անբաժանելի կերպարը: Հիսուս Քրիստոսի գառան մասին և նրա հայտնությունը հին ուխտի մեջ՝ որպես Հայր, Աստված Արարիչ: Այսպիսով, ճշմարիտ քրիստոնեական հավատքը չի հակադրվում Որդուն և Հորը կցված կրոնական նորմերին, ինչպես պնդում են հռոմեական կիրակիի հետևորդները, եթե ոչ խոսքերով, ապա զոնե գործով:

Հատված 2. « Եվ ես լսեցի մի ձայն երկնքից, ինչպես շատ ջրերի ձայն, ինչպես մեծ որոտում. և այն ձայնը, որ լսեցի, նման էր տավիղահարների ձայնին, որոնք նվագում էին իրենց տավիղների վրա: »

Այս հատվածում նշված հակասական կերպարներն իրականում փոխարացնող են: « Մեծ ջրերը » խորհրդանշում են բազմաթիվ կենդանի արարածներ, որոնք արտահայտվելիս ստանում են « մեծ ամպրոպի » տեսք: Ընդհակառակը, « տավիղի » պատկերով Աստված բացահայտում է կատարյալ ներդաշնակությունը, որը միավորում է իր հաղթական արարածներին:

Հատված 3. « Եվ նրանք նոր երգ երգեցին գահի առաջ, չորս կենդանի արարածների և երեցների առաջ. Եվ ոչ ոք չկարողացավ սովորել երգը, բացի հարյուր քառասունչորս հազարից, որոնք փրկագնված էին երկրից: »

Աստված այստեղ հաստատում և ընդգծում է 1843-44 թվականներից հաստատված «ադվենտիստական» հավատքի շատ բարձր սրբացումը: Նրա ընտրված ներկայացուցիչները տարբերվում են այլ խորհրդանշական խմբերից. « Գահը, չորս կենդանի արարածները և երեցները »; վերջինս նշանակում է երկրի վրա ապրած փորձառությունից փրկվածներին: Բայց Աստվածային Հայտնությունը, որը կոչվում է Հայտնություն, ուղղված է միայն երկու հազար տարվա քրիստոնեական հավատքին, որը Դան.8:14-ի հրամանագրով բաժանվում է երկու հաշորդական փուլերի: Մինչև 1843-1844 թվականները ընտրյալներին խորհրդանշում էին 12 « երեցներ »՝ « 24 » -ից, որոնք նշված են Հայտն.4.4-ում: Մյուս 12 « երեցները » ադվենտիստների « 12 ցեղերը » « կնքված » են Հայտն.7:3-8-ում 1843-44թթ.

Հատված 4. « Մրանք նրանք են, ովքեր իրենց կանանցով չեն պղծել, քանի որ կույս են. նրանք հետևում են գառան ուր էլ որ նա գնա: Նրանք փրկագնվեցին մարդկանց միջից՝ որպես առաջին պտուղներ Աստծո և Գառան համար. »

Այս հատվածի խոսքերը կիրառվում են միայն հոգևոր իմաստով. « կանայք » բառը, որը նշանակում է քրիստոնեական եկեղեցիներ, որոնք հավատուրացության մեջ են ընկել իրենց ծագումից ի վեր, ինչպես օրինակ՝ հռոմեական կաթոլիկ հավատքը կամ 1843-44թթ.-ից՝ բողոքական հավատքի համար, և 1994 թվականից՝ ինստիտուցիոնալ ադվենտիստական հավատքի համար: Նշված « պղծությունը » ուղղված է այն մեղքին, որն առաջանում է աստվածային օրենքի խախտման հետևանքով, և որի « վարձը մահն է », ըստ Հռոմ. 6:23: Նրանց մեղքի պրակտիկայից փրկելու համար է, որ Հիսուս Քրիստոսը սրբացրել է, բացի խորհրդանշական « 144,000 [մարդ] »: Նրանց « կուսությունը » նույնպես հոգևոր է, և այն նշանակում է նրանց որպես «մաքուր» էակներ, որոնց արդարությունը սպիտակեցրել է Հիսուս Քրիստոսի կողմից իրենց անունից թափված արյունը: Մեղքի և դրա պղծման ժառանգները, ինչպես Ադամի և Եվայի բոլոր սերունդները, Հիսուս Քրիստոսի կողմից ճանաչված նրանց հավատքը կատարելապես «մաքրեց» նրանց: Բայց որպեսզի այս հավատքը արդյունավետորեն ճանաչվի Հիսուս Քրիստոսի կողմից, այս մաքրումը պետք է իրական լինի և կոնկրետացվի նրանց « գործերում »: Հետևաբար, սա ենթադրում է կեղծ քրիստոնեական կամ հրեական կամ, ավելի լայն, միաստվածական կրոններից ժառանգած մեղքերի հրաժարում: Եվ իր մարգարեական հայտնության մեջ Աստված

հատկապես թիրախ է դարձնում ժամանակի կարգը չհարգելը, որը նա սահմանել է երկրի և նրա երկնային համակարգի ստեղծման առաջին շաբաթվանից:

Նոր երգ երգելու » կերպարի հետևում թաքնված է հատուկ փորձառություն, որը զգացել են միայն « 144,000 [մարդ] » կնքվածները: « *Մովսեսի երգից* » հետո, որը նշում էր մեղքի խորհրդանիշ Եգիպտոսից փառափառ ելլելը, « 144,000 » ընտրյալների « *երգը* » նշում է նրանց ազատագրումը մեղքից, քանի որ նրանք հնազանդվեցին Դան.8:14-ի հրամանին և համագործակցեցին նրանց մեջ: 1843-44-ից Աստծո կողմից ցանկալի և նույնիսկ պահանջված սրբացում: Այս ամսաթվին սելեստիալ տեսիլքը հիշեցնում էր Գողգոթայի խաչի վրա Հիսուս Քրիստոսի մահով կատարված մեղքերի մաքրումը: Այս ուղերձը և՛ հանդիմանություն էր, և՛ ուսմունք, որը Աստված ներկայացրեց մի տեսակի բողոքական հավատացյալի, որը ժառանգորդ էր հռոմեական կիրակիի և նրա որոշ այլ ստախոս մեղքերի: Եբրայական ծեսերի տիպաբանության մեջ այս « *մեղքերի մաքրումը* » կրոնական տոն էր աշնանը, որի ժամանակ սպանված այծի արյունը բերվում էր ամենասուրբ վայր՝ այս անհասանելի վայրում տեղադրված ողորմության պառոթի վրա և արգելված մնացածների համար : տարվա եղանակը. Այս այծի արյունը, մեղքի խորհրդանշական պատկերը, մարգարեացավ Հիսուս Քրիստոսի արյունը, ով ինքն էր դարձել իր ընտրյալների մեղքերի կրողը, որպեսզի նրանց փոխարեն քավի իրենց արժանի պատիժը. Հիսուսն ինքը մեղք գործեց: Այս արարողության մեջ այծը ներկայացնում է մեղքը և ոչ թե Քրիստոսը, որը կրում է այն: Քահանայապետի այս ֆիզիկական շարժումն է լիազորված սուրբ վայրից դեպի արգելված ամենասուրբ վայրը տարվա մնացած ժամանակահատվածի համար, որին ակնարկում է այս հատվածը, երբ ասում է. « *Նրանք հետևում են գառան ուր էլ որ նա գնա* »: 1844 թվականի հոկտեմբերի 23-ի տեսիլքի այս տեսարանը հիշելով՝ Քրիստոսի Հոգին հիշեցրեց իր ընտրյալ անգիտակից ժառանգներին վարդապետական կեղծիքների, մեղք գործելու արգելքի մասին: Այսպիսով, 1844 թվականից ի վեր գործադրված **կամավոր ծագման մեղքը**, ինչը հռոմեական կիրակիի դեպքն է, անհնարին է դարձնում Աստծո հետ հարաբերությունները, և լքված մեղքը թույլ է տալիս ընդլայնել այդ հարաբերությունները, որոնք ընտրյալին տանում են դեպի իր սրբացման լրիվությունը: բացահայտված աստվածային ճշմարտության ընդունումը, ըմբռնումն ու գործադրումը:

Համարվելով « *Աստծո և Գառան առաջին պտուղները* », դրանք լավագույնն են, որ Աստված գտել է իր երկրային ընտրյալների ընտրության մեջ: Եբրայերեն ծեսերում « *առաջին պտուղները* » հայտարարվել են « *սուրբ* »: Այս կենդանական կամ բանջարեղենային առաջին պտուղների ընծաները վերապահված էին Աստծուն՝ նրան հարգելու և նրա բարության և առատաձեռնության հանդեպ մարդկային երախտագիտությունը նշելու համար: Մեկ այլ պատճառ, ըստ էության, « *սուրբ առաջին պտուղների* » համար իրենց կողմից ամբողջությամբ հայտնված աստվածային լույսի ընդունումն է, որովհետև նրանք ապրում են վերջի ժամանակներում, որտեղ բացահայտված լույսը հասնում է իր գագաթնակետին, իր հոգևոր գեմիթին:

Հատված 5. « Եվ նրանց բերանում սուտ չգտնվեց, որովհետև նրանք անարատ են. »

Իսկապես ընտրվածը, ճշմարտությունից ծնվածը նոր ծնունդով, կարող է ատել միայն « սուտը », որի մեջ նա հաճույք չի գտնում: Սուտը զգվելի է, որովհետև դա միայն վնասակար հետևանքներ է բերում և լավ մարդկանց ստիպում է տառապել: Նա, ով հավատում է « ստին », այնուհետև զգում է հիասթափության ցավը, խաբված լինելու դառնությունը: Քրիստոսի կողմից ընտրված ոչ ոք չի կարող ուրախանալ իր մերձավորներին գայթակղելով և խաբելով: Մյուս կողմից, ճշմարտությունը հանգստացնում է, այն դրականորեն հարաբերություններ է կառուցում ճշմարիտ եղբայրների հետ, բայց ամենից առաջ՝ Աստծո ստեղծողի և մեր փրկության փրկիչի հետ, ով պնդում և բարձրացնում է իր անունը որպես « *ճշմարտության Աստված* »: Այսպիսով, այլևս չգործադրելով վարդապետական մեղքը, հնազանդվելով բացահայտված ճշմարտությանը, ընտրյալները « *անդատասպարտելի* » են համարվում հենց ճշմարտության Աստծո կողմից:

Ուղերձ առաջին հրեշտակի կողմից

Հատված 6. « Ես տեսա մեկ այլ հրեշտակ, որը թռչում էր երկնքի մեջտեղով, որն ուներ հավիտենական ավետարան, որ այն քարոզի երկրի վրա բնակվողներին, ամեն ազգին, ամեն ցեղին, ամեն լեզվին և ամեն ժողովրդի. »

« *Ուրիշ հրեշտակ* » կամ մեկ այլ սուրհանդակ հռչակում է աստվածային լիարժեք լույս, որը խորհրդանշում է « *երկնքի կեսը* » կամ արևի զենիթը: Այս լույսը կապված է Հիսուս Քրիստոսի կողմից բերված փրկության « *Ավետարանի* » կամ « *քարի լուրի* » հետ: Այն կոչվում է « *հավերժ* », քանի որ դրա հաղորդագրությունը վավերական է և չի տարբերվում ժամանակի ընթացքում: Այս կերպ Աստված հավաստում է, որ այն համապատասխանում է Հիսուս Քրիստոսի առաքյալներին ուսուցանվածին: Այս վերադարձը դեպի ճշմարտություն եկավ 1843 թվականից՝ հռոմեական կաթոլիկ հավատքից ժառանգած բազմաթիվ աղավաղումներից հետո: Հռչակագիրը համընդհանուր է Դանիել 12.12-ում ներկայացված հաղորդագրության համեմատությամբ, որը բացահայտում է աղվենտիստների աշխատանքի աստվածային օրհնությունը: « *Հավիտենական ավետարանը* » այստեղ հիշատակվում է հավատքի ճշմարիտ պտուղի տեսանկյունից՝ հետևելով Դանիել 8.14-ի հրամանագրով բացահայտված աստվածային պահանջին: Մարգարեական խոսքի նկատմամբ հետաքրքրությունը նորմայի օրինական պտուղ է « *հավիտենական ավետարանը* »:

Հատված 7. « Նա բարձր ձայնով ասաց. «*Վախեցե՛ք Աստծուց և փառք տվե՛ք նրան, որովհետև եկել է նրա դատաստանի ժամը. և երկրպագե՛ք նրան, ով ստեղծեց երկինքն ու երկիրը և ծովը և ջրերի աղբյուրները:* »

7-րդ հատվածում առաջին հրեշտակը դատասպարտում է Ծաբաթի օրինազանցությունը, որը փառաբանում է աստվածային տասնամյակում Արարիչ Աստծո փառքը: Այդպիսով նա պահանջեց վերականգնել այն 1844 թվականի հոկտեմբերից, բայց իր օրինազանցությունը մեղադրեց բողոքականներին 1843 թվականի գարնանից սկսած:

Ուղերձ երկրորդ հրեշտակի կողմից

Հատված 8. « Եվ մեկ ուրիշ հրեշտակ հետևեց և ասաց. «Մեծ Բարեկունն ընկալ, նա բոլոր ազգերին խմել է իր պոռնկության բարկության գինով»: »

8-րդ հատվածում երկրորդ հրեշտակը բացահայտում է Հռոմի պապական կաթոլիկ եկեղեցու ահռելի մեղքը, որը գայթակղել և խաբել է մարդկանց՝ Կոնստանտին I-ի հեթանոսական «արևի օրը» վերանվանելով լատիներեն մոնտաժի «Տիրոջ օրը» թարգմանության ^{համաձայն} : նրա «Կիրակի»-ի ծագումն է. dies dominica. Երկու անգամ կրկնված « Մեծ Բարեկունն ընկալ, ընկալ » արտահայտությունը հաստատում է, որ նրա և նրան ժառանգողների համար աստվածային համբերության ժամանակը վերջնականապես ավարտվել է: Առանձին-առանձին դարձը հնարավոր է մնում, բայց միայն պտուղներ կամ ապաշխարության « **գործեր** » տալու գնով :

Հիշեցում. « այն ընկել է » նշանակում է՝ այն բռնվում և պարտվում է **ճշմարտության** Աստծո կողմից, ինչպես քաղաքն ընկնում է իր թշնամու ձեռքը: Նա բարձրացնում և լուսավորում է 1843 թվականից հետո, 1844-ից 1873 թվականներին, իր հավատարիմ Յոթերորդ օրվա աղվենտիստ ծառաների համար « առեղծվածք », որը բնութագրում է այն Հայտն.17:5-ում: Նրա **ստերի** գայթակղությունը կորցնում է իր արդյունավետությունը:

8-րդ հատվածում նախորդ հաղորդագրություններում կատարված դատողությունը հաստատվում է սարսափելի նախազգուշացմամբ: Հանգստյան օրվա գիտակցված և **կամավոր** ընտրությունը, որը հաստատվել է Կոնստանտին Ա-ի կողմից 1844 ^{թվականից} ի վեր, 321 թվականին, ստիպում է այն արդարացնող ապստամբներին պասիվ դարձնել վերջին դատաստանի *երկրորդ մահվան տանջանքների աստվածային դատասպարտումը*: *Կիրակի դեմ ուղղված իր մեղադրանքը քողարկելու համար Աստված թաքցնում է այն տխրահոշակ « նշանի »* անվան տակ, որը հակադրվում է իր իսկ աստվածային « *կնիքին* »: Մարդկային իշխանության այս նշանը, որը կասկածի տակ է դնում դրա ժամանակային կարգը, իրենից ներկայացնում է ահռելի վրդովմունք, որը արժանի է Նրա կողմից պատժվելու: Իսկ հայտարարված պատիժը, փաստորեն, սարսափելի է լինելու. « *նա տանջելու է կրակով ու ծծումբով* », որը կոչնչացնի ապստամբներին, բայց միայն վերջին դատաստանի պահին:

Երրորդ հրեշտակի ուղերձը

Հատված 9. « Եվ մեկ ուրիշը՝ երրորդ հրեշտակը հետևեց նրանց և բարձր ձայնով ասաց.

նրանց հետևեցին » բանաձևով : « *Բարձր ձայնը* » հաստատում է այն հռչակողի շատ բարձր աստվածային իշխանությունը:

երկրից բարձրացող գազանի » իշխանությանը , և ովքեր իրենց հնազանդությամբ կիրակի օրը ընդունում և հարգում են նրա հեղինակության « *նշանը* », որը *նշված է Հայտն. 13-ում*: 16, որը ներկայումս կազմում է ողջ քրիստոնյա բնակչությունը:

նշանի » ուղղակի հակադրությունը « Աստծո կնիքին », այսինքն՝ առաջին օրվա կիրակիից մինչև յոթերորդ օրվա շաբաթ օրը, հաստատվում է նրանով, որ երկուսն էլ ընդունվում են « առջևում », նստավայրում: կամքը՝ համաձայն Հայտն.7:3 և 13:16: Ուշադրություն դարձրեք, որ Հայտն.7.3-ի « Աստծո կնիքը » դառնում է Հայտն.14.1-ում. « Գառան անունը և նրա Հոր անունը »: « Ձեռքի վրա » ընդունելությունը պարզաբանվում է Բ Օրինաց 6:4-ից 9-ի այս համարներով.

« *Լսիր, Իսրայել. ՅԱՎԵ-ն՝ մեր Աստվածը, միակ ՅԱՎԵ-ն է: Պիտի սիրես քո Եհովա Աստծուն քո ամբողջ սրտով, քո ամբողջ հոգով և քո ամբողջ ուժով: Եվ այս պատվիրանները, որոնք ես տալիս եմ ձեզ այսօր, կլինեն ձեր սրտում: Դու դրանք պիտի սերմանես քո երեխաների մեջ և կխոսես նրանց մասին, երբ տանը ես, երբ ճանապարհորդում ես, երբ պատկում ես և երբ վեր կենաս: Դու դրանք որպես նշան կկապես ձեռքերիդ վրա, և դրանք կլինեն որպես ճակատներ քո ասրեղի միջև: Դրանք պիտի գրես քո տան պուների վրա և քո դռների վրա: « Ձեռքը » նշանակում է գործողություն, պրակտիկա, իսկ « ճակատը »՝ մտքի կամքը: Այս համարում Հոգին ասում է. « **Պիտի սիրես քո Եհովային Աստծուն քո ամբողջ սրտով, քո ամբողջ հոգով և քո ամբողջ ուժով** »: այն, ինչ Հիսուսը մեջբերում է Մատթ.22.37-ում և որը նա ներկայացնում է որպես « առաջին և մեծագույն պատվիրան »: Ուստի « Աստծո կնիքը » կրող ընտրված պաշտոնյաները պետք է համապատասխանեն այս երեք չափանիշներին. « Միրեն Աստծուն իրենց ամբողջ սրտով ». հարգել՝ կիրառելով այն իր սրբագործված յոթերորդ օրվա շաբաթօրյա հանգիստը. և իր մտքում ունենալով « Գառան ` Հիսուս Քրիստոսի» և նրա Հոր՝ Եհովայի անունը: Հստակեցնելով « և իր Հոր անունը », Հոգին հաստատում է Աստծո տասը պատվիրաններին և պատվիրաններին ու արարողություններին հնազանդվելու անհրաժեշտությունը, որոնք նպաստում են ընտրյալների սրբությանը հին ուխտի մեջ: Նույնիսկ իր օրերում Հովհաննես առաքյալը հաստատեց այս բաները՝ Ա Հովհաննես 5.3-4-ում ասելով.*

« *Որովհետև սա է Աստծո սերը, պահել նրա պատվիրանները. Եվ նրա պատվիրանները ծանր չեն, որովհետև ինչ որ Աստծուց է ծնվել, հաղթում է աշխարհին. և հաղթանակը, որը հաղթում է աշխարհի վրա, մեր հավատքն է: »*

Հատված 10. « *Նա նույնպես կիմի Աստծո բարկության գինուց՝ անխառնուրդ թափված նրա բարկության բաժակի մեջ, և կրակով ու ծծումբով կտանջվի սուրբ հրեշտակների և Գառան առաջ: »*

Աստծո բարկությունը լիովին արդարացված կլինի, քանի որ նրանք, ովքեր ստանում են « գազանի նշանը », հարգում են մարդկային մեղքը, մինչդեռ պահանջում են Հիսուս Քրիստոսի արդարությունը: Հայտն.6.15-17-ում Հոգին պատկերել է Հիսուս Քրիստոսի կործանարար արդար բարկության հետ նրանց վերջնական դիմակայության հետևանքները:

Չափազանց կարևոր նշում. Աստվածային այս բարկությունը ավելի լավ հասկանալու համար մենք պետք է գիտակցենք, թե ինչու է սուրբ շաբաթ օրվա անտեսումը այդքան առաջացնում Աստծո բարկությունը: Կան նվաստացուցիչ մեղքեր, բայց Աստվածաշունչը զգուշացնում է մեզ Սուրբ Հոգու դեմ կատարված մեղքի դեմ՝ ասելով, որ այլևս չկա որևէ զոհաբերություն՝ աստվածային ներում ստանալու համար: Առաքյալների

ժամանակ այս տեսակի մեղքի միակ օրինակը, որը տրվել է մեզ, դա դարձի եկած քրիստոնյայի կողմից Քրիստոսի մերժումն էր: Բայց սա միայն օրինակ է, քանի որ իրականում Սուրբ Հոգու դեմ հայհոյանքը բաղկացած է Աստծո Հոգու կողմից տրված վկայությունը ժխտելուց և մերժելուց: Մարդկանց համոզելու և ուսուցանելու համար Հոգին ներշնչեց Աստվածաշնչի սուրբ գրությունները: Հետևաբար, ով վիճարկում է Աստվածաշնչում Հոգու կողմից տրված վկայությունը, նա արդեն հայհոյում է Աստծո Հոգու դեմ: Արդյո՞ք Աստված կարող է ավելի լավ անել իր կամքը հայտնի դարձնելու համար, քան կանչվածներին առաջնորդել դեպի Աստվածաշունչը և նրա գրությունները: Կարո՞ղ է նա ավելի հստակ արտահայտել իր կամքը, իր մտքերը և իր ինքնիշխան դատողությունը: 16-րդ դարում ^{Աստվածաշնչի} հանդեպ այս արհամարհանքը, որի դեմ այն պատերազմ էր մղում, նշանավորեց Աստծո համբերության վերջնական ավարտը հռոմեական կաթոլիկ կրոնի հանդեպ. նրա համբերության ավարտը մի վարդապետության համար, որը նա երբեք չճանաչեց: Այնուհետև, 1843-ին, մարգարեական խոսքի հանդեպ արհամարհանքը նշանավորեց բողոքական հավատքի ստացման ավարտը իր բազմաթիվ ձևերով, հռոմեական կիրակիի ժառանգորդները, այսինքն՝ « *գազանի նշանը* »: Եվ վերջապես, իր հերթին, ադվենտիզմը սրբապղծություն գործեց Սուրբ Հոգու դեմ՝ մերժելով մարգարեական վերջնական հայտնությունը, որը Հիսուսը ներկայացրեց նրան իր խոնարհ ծառայի միջոցով, որին ես մարմնավորել եմ. Հայհոյանք, որը հաստատվել և ուժեղացել է 1995 թվականից ի վեր կիրակնօրյա դիտորդների հետ նրանց դաշինքով: Հոգու դեմ հայհոյանքը ամեն անգամ Աստծուց ստանում է արդար պատասխանը, որին արժանի է. առաջին և « *երկրորդ մահվան* » դատապարտման արդար դատավճիռը, որը հաստատվել է այս հատվածում 10:

Հատված 11. « *Եվ նրանց տանջանքի ծուխը բարձրանում է հավիտյանս հավիտենից. և նրանք հանգիստ չունեն ցերեկ և գիշեր, ուրբեր երկրպագում են գազանին և նրա պատկերին, և ով ընդունում է նրա անվան դրոշմը:* »

« *Ծուխը* » կլինի միայն վերջին դատաստանի ժամանակ, այն ժամին, երբ ապստամբ ընկածները «տանջվելու են *կրակի և ծծունքի մեջ* » Հայտն . սա՛ յոթերորդ հազարամյակի վերջում: Բայց արդեն այս սարսափելի պահից առաջ Հիսուս Քրիստոսի փառավոր վերադարձի ժամը կհաստատի նրանց վերջնական ճակատագիրը: Այս հատվածի ուղերձը շոշափում է « *հանգստի* » թեման : Իրենց հերթին, ընտրյալները ուշադիր են Աստծո կողմից սրբացված հանգստի ժամանակին, բայց ընկածները, մյուս կողմից, չունեն նույն մտահոգությունը, քանի որ նրանք չեն տալիս աստվածային հռչակագրերին այն կարևորությունն ու լրջությունը, որին արժանի են: Ուստի, ի պատասխան նրանց արհամարհանքին, նրանց վերջնական պատժի ժամին Աստված նրանց հանգիստ չի տա՝ թեթևացնելու իրենց տառապանքը:

Հատված 12. « *Սա սրբերի համառությունն է, որոնք պահում են Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատքը.* »

Հաստատակամություն կամ համբերություն » բառերը բնութագրում են աստվածային Մեսիայի Հիսուսի ճշմարիտ սրբերին 1843-44-ից մինչև նրա փառքով վերադարձը: Այս հատվածում « *Հոր անունը* » 1-ին հատվածից դառնում է « *Աստծո պատվիրանները* », իսկ « *Գառան անունը* »

փոխարինվում է « Հիսուսի հավատքով »: Փոփոխված է նաև առաջնահերթությունների հերթականությունը. Այս հատվածում Հոգին առաջինը մեջբերում է « Աստծո պատվիրանները », և երկրորդը՝ « Հիսուսի հավատքը ». որը պատմականորեն և արժեքային կարգն է Աստծո կողմից հաստատված իր փրկության նախագծում: Հատված 1-ում առաջնահերթություն է տրվել « անունին Գառան »՝ « 144000 » ընտրյալներին քրիստոնեական հավատքին կապելու համար :

Հատված 13. « Եվ լսեցի մի ձայն երկնքից, որ ասում էր. Այո՛, ասում է Հոգին, որպեսզի նրանք հանգստանան իրենց աշխատանքից, որովհետև **իրենց գործերը** հետևում են նրանց: »

Այսուհետ » արտահայտությունն արժանի է մանրամասն բացատրության, քանի որ այն այդքան կարևոր է: Որովհետև այն ուղղված է 1843 թվականի գարնանը և 1844 թվականի աշնանը, երբ, համապատասխանաբար, ուժի մեջ է մտնում Դանիել 8.14-ի հրամանագիրը, և ավարտվում են Ուիլյամ Միլլերի կողմից կազմակերպված աղվենտիստների երկու դատավարությունները:

Ժամանակի ընթացքում պաշտոնական ինստիտուցիոնալ աղվենտիզմը մոռացել է այս « այժմ » արտահայտության հետևանքները: Միայն աղվենտիստական հավատքի հիմնադիր ռահվիրաները հասկացան 1843թ.-ից սկսած Շաբաթի Աստծո պահանջի հետևանքները: Յոթերորդ օրվա այս պրակտիկան որդեգրելու համար նրանք հասկացան, որ մինչ այդ գործած կիրակին անիծված էր Աստծո կողմից: Նրանցից հետո ժառանգված աղվենտիզմը դարձավ ավանդական և ֆորմալիստական, և հետևորդների և ուսուցիչների ճնշող մեծամասնության համար կիրակին և շաբաթ օրը անարդարացիորեն դրվեցին հավասարության մակարդակի վրա: Սրբության և ճշմարիտ սրբության զգացողության այս կորուստը հանգեցրեց անտարբերության մարգարեական խոսքի և երրորդ աղվենտիստական ուղերձի նկատմամբ, որը ես փոխանցեցի 1983-1994 թվականներին: Քանի որ այս արհամարհանքը դրսևորվեց Փրանսիայում աղվենտիզմում, աղվենտիստական աշխարհը դաշինք կնքեց: Էկումենիկ կլանը 1995 թվականին՝ իր ամենամեծ անեծքի համար: 10-րդ հատվածում « տանջանքների » սպառնալիքն իր հերթին վերաբերում է նրան՝ «նա էլ կիսի » արտահայտության առաջարկով . 1994 թվականից ինստիտուցիոնալ աղվենտիզմը, բողոքական հավատքից հետո, դատվել և դատապարտվել է 1843 թվականից:

, որ 1843 թվականի բողոքական քրիստոնյաները բաժանվեն երկու ճամբարի, ներառյալ աղվենտիստական խումբը, որոնք երանության շահառուներն ասում էին. «. Անշուշտ պետք է ասել, որ Հիսուսը « Լատդիկիայում » հայտարարելով, որ պատրաստվում է « իսիսել » այն, աղվենտիստական հաստատությունը, Քրիստոսի պաշտոնական դեսպանորդը 1991 թվականին, լույսի պաշտոնական մերժման ամսաթիվը, որը կոչվում է « մերկ », այլևս չի կարող օգուտ քաղել. այս երանությունից:

Բերրահավաքի ժամանակը

14-րդ հատված . »

Այս նկարագրությունը արթնացնում է Հիսուս Քրիստոսին նրա փառավոր վերադարձի պահին: « *Սպիտակ ամպր* » հիշեցնում է երկու հազար տարի առաջ իր մեկնելու և երկինք բարձրանալու պայմանները: « *Սպիտակ ամպր* » ցույց է տալիս նրա մաքրությունը, նրա « *ուկե պասկր* » խորհրդանշում է նրա հաղթական հավատքը, իսկ « *սուր մանգաղր* » պատկերում է Աստծո « *կտրող խոսքը* » Եբր.4:12-ից՝ իրագործված « *իր ձեռքով* »:

Հատված 15. « *Եվ մեկ այլ հրեշտակ դուրս եկավ տանարից և բարձր ձայնով աղաղակեց ամպի վրա նստողին. որովհետև հնձի ժամը եկել է, որովհետև երկրի հունձը հասունացել է: »*

« *Հունձքի* » առումով, ինչպես իր առակում, Հիսուսը հիշեցնում է, որ դրանով ժամանակն է վերջնականապես բաժանելու « *ցորենը հարողից* »: Իր Հայտնության միջոցով նա մեզ ստիպում է բացահայտել այս թեման, որը բաժանում է երկու ճամբարները՝ ընտրյալների շաբաթը և ընկածների կիրակին, քանի որ այս կրոնական անվան հետևում թաքնված է հեթանոս արեգակնային աստվածության պաշտամունքն ու հեղինակությունը: Եվ չնայած մարդկային ժամանակի էվոյուցիային, Աստված շարունակում է նայել նրան, թե ինչ է նա իրականում իր համար: Մարդկանց տարբեր կարծիքները չեն ազդում նրա դատողության վրա. իր ժամանակային կարգով առաջին օրը սրբապղծություն է, այն ոչ մի կերպ չի կարող աստվածային սրբություն վերցնել: Սա կապված է բացառապես սրբացված յոթերորդ օրվա հետ՝ իր ժամանակային կարգով, որը փորագրված է հավերժական երկրային ժամանակի սկզբից. սա 6000 արեգակնային տարի տևողությամբ:

Հատված 16. « *Եվ նա, ով նստած էր ամպի վրա, իր մանգաղը գցեց երկրի վրա. Եվ հողը հնձվեց: »*

Հոգին հաստատում է « *երկրի բերքի* » ապագա կատարումը: Քրիստոս Փրկիչը և Վրիժառուն կհսկեն դրա վրա և կիրականացնեն այն՝ համաձայն իր առաքյալների առակում արված հայտարարության Մատթ. 13:30-43: « *Հունձքը* » հիմնականում վերաբերում է մնացած ընտրյալ սրբերի երկինք հափշտակությանը: հավատարիմ Աստծո Արարչին:

Բերքահավաքի ժամանակ (և վրեժխնդրություն)

Հատված 17. « *Եվ մեկ այլ հրեշտակ դուրս եկավ երկնքի տանարից՝ ունենալով նաև սուր մանգաղ. »*

Եթե նախորդ « *հրեշտակը* » ընտրվածների համար բարենպաստ առաքելություն ուներ, հակառակը, այս « *մյուս հրեշտակը* » պատժիչ առաքելություն ունի՝ ուղղված ընկած ապստամբների դեմ: Այս երկրորդ « *մանգաղը* » նաև խորհրդանշում է « *Աստծո կտրող խոսքը* », որը գործի է դրվել նրա կամքով, բայց ոչ նրա ձեռքով, քանի որ, ի տարբերություն բերքահավաքի, խաղողի բերքի համար « *իր ձեռքում* » արտահայտությունը բացակայում է: Ուստի պատժիչ գործողությունները կվստահվեն աստվածային կամքը կատարող գործակալներին. իրականում նրա գայթակղությունների գոհերը:

Հատված 18. « *Եվ մեկ այլ հրեշտակ, որը իշխանություն ուներ կրակի վրա, դուրս եկավ գոհասեղանից և բարձր ձայնով խոսեց սուր մանգաղի հետ՝ ասելով որթատունկ երկրի; քանզի երկրի խաղողը հասունացել է: »*

Հետո գալիս է ընտրյալների երկինք հափշտակությունից հետո, « *խաղողի բերքահավաքի* » պահը: Ես.63.1-ից 6-ում Հոգին զարգացնում է այս խորհրդանշական տերմինով ուղղված գործողությունը: Աստվածաշնչում կարմիր խաղողի հյութը համեմատվում է մարդու արյան հետ: Հիսուսի կողմից դրա օգտագործումը Սուրբ Ընթրիքի ժամանակ հաստատում է այս միտքը: Բայց « *խաղողի բերքը* » կապված է « *Աստծո բարկության* » հետ և այն կվերաբերի նրանց, ովքեր անարժանաբար աշխատեցին նրա ծառաների կերպարանքով, քանի որ Քրիստոսի կամովին թափված արյունը արժանի չէր նրանց բազմաթիվ դավանանություններին: Որովհետև Հիսուսը կարող է իրեն դավանանված զգալ նրանց կողմից, ովքեր խեղաթյուրում են իր փրկության ծրագիրը՝ արդարացնելու մեղքը, որի համար նա տվել է իր կյանքը և կրել է տառապանք, որպեսզի դրա կիրառումը դադարեցվի: Հետևաբար, նրա օրենքը կամավոր խախտողները պետք է պատասխան տան նրան: Իրենց կույր խելագարության մեջ նրանք կգնան այնքան հեռու, որ կուզենան մահապատժի ենթարկել իրենց իսկական ընտրյալներին՝ երկրից վերացնելու համար յոթերորդ օրվա շաբաթօրյակը, որը սրբացված և պահանջված է Աստծո կողմից 1843-44-ից ի վեր: Ընտրյալները չունեին Աստծո լիազորությունը՝ ուժ կիրառելու իրենց կրոնական թշնամիների դեմ: Աստված այս գործողությունը վերապահել էր բացառապես Իր համար: « *Վրեժխնդրությունն իմն է, հատուցումն իմն է* », - հայտարարեց նա իր ընտրյալներին, և եկել է այդ վրեժը կյանքի կոչելու ժամանակը:

Այս 14-րդ գլխում 17-ից 20-րդ համարները արթնացնում են « *բերքի* » այս թեման: Մեղավոր խաղողը համարվում է հասուն, քանի որ նրանք իրենց գործերով լիովին ցույց են տվել իրենց իրական էությունը: Նրանց արյունը խաղողի հյութի պես կհոսի սկահակի մեջ, երբ նրանց կոխկռտեն խաղող հավաքողների ոտքերը:

Հատված 19. « *Եվ հրեշտակը զցեց իր մանգաղը երկրի վրա. Եվ նա հավաքեց երկրի որթատունկը և խաղողի բերքը զցեց Աստծո բարկության մեծ հնձանի մեջ: »*

Գործողությունը հաստատվում է այս տեսարանով բացահայտված այս հայտարարությամբ: Աստված հաստատապես մարգարեանում է կաթոլիկ և բողոքական ամբարտավանության պատիժը: Նրանք կտուժեն Աստծո բարկության հետևանքները, ինչը ցույց է տրված ամանի միջոցով, որի մեջ հավաքված խաղողը տրորվում է ջարդողների ոտքերով:

Հատված 20. « *Եվ հնձանը տրորվեց քաղաքից դուրս. և անոթից արյուն դուրս եկավ մինչև ձիերի սանձերը հազար վեց հարյուր ստատիս հեռավորության վրա: »*

Ես.63:3-ը հստակեցնում է . *ոչ մի մարդ ինձ հետ չէր...* »: Վինտաժը կատարում է Մեծ Բաբելոնի պատիժը Հայտն.16:19-ում: Նա լցրել է գավաթը աստվածային բարկությամբ, որն այժմ պետք է խմի ջրի տակ: « *Գինու հնձանը տրորվել է քաղաքից դուրս* », այսինքն՝ առանց ընտրյալների ներկայության, որոնք արդեն երկինք են բարձրացել: Երուսաղեմում մահապատժի դատապարտվածների մահապատիժները կատարվում էին

սուրբ քաղաքի պարիսպներից դուրս՝ այն չպղծելու համար: Սա Հիսուս Քրիստոսի խաչելության դեպքն էր, որն այս ուղերձի միջոցով հիշեցնում է այն գինը, որը պետք է վճարել նրանց համար, ովքեր թերագնահատեցին նրա մահը: Եկել է ժամանակը, որ նրա թշնամիներն իրենց հերթին թափեն իրենց արյունը՝ քավելու իրենց բազմաթիվ մեղքերը: « *Եվ կարասից արյունը դուրս եկավ ձիերի խայթոցներից* »: Չայրույթի թիրախը քրիստոնյա կրոնական ուսուցիչներն են, և Աստված նրանց հիշատակում է այն « *բիծի* » պատկերով, որը ձիավորները դնում են « *ձիերի բերանում* »՝ նրանց ուղղորդելու համար: Այս պատկերն առաջարկվում է Հակոբոս 3:3-ում, որի թեման հենց կրոնական ուսուցիչներն է: Հակոբոսը 3-րդ գլխի սկզբում նշում է. « *Եղբայրներս, թող ձեզնից շատերը չսկսեն ուսուցանել, որովհետև գիտեք, որ մենք ավելի խիստ ենք դատվելու* »: « *Բերքի* » գործողությունը արդարացնում է այս իմաստուն նախազգուշացումը: Հստակեցնելով « *մինչև ձիերի խայթոցները* », Հոգին առաջարկում է, որ բանկը վերաբերում է առաջին հերթին « *Մեծ Բաբելոնի* » հռոմեական կաթոլիկ հոգևորականությանը, բայց այն տարածվում է նաև բողոքական ուսուցիչների վրա, ովքեր 1843 թվականից սկսած «կործանարար» օգտագործում են. Սուրբ Գիրքը՝ համաձայն Հոգու կողմից Հայտն.9:11-ում ներկայացված մեղադրանքի: Այստեղ մենք գտնում ենք Հայտն. 14.10-ում տրված նախազգուշացման կիրառումը. « *Նա նույնպես կհամի Աստծո բարկության գինուց՝ անխառնուրդ թափված նրա բարկության բաժակի մեջ...* »:

Հազար վեց հարյուր տասնհինգերորդի չափով՝ հաղորդագրության համար , նախորդ հաղորդագրության հետ մեկտեղ, պատիժը տարածվում է 16-րդ դարից սկսած բարեփոխված հավատքի վրա, որին ակնարկում է 1600 թիվը: Սա այն ժամանակն է, երբ Մարտին Լյութերը 1517-ին պաշտոնականացրեց մեղադրանքը կաթոլիկ հավատքի դեմ: Բայց նաև այս 16-րդ դարում ձևավորվեցին « *կեղծ Քրիստոսների* » և *կեղծ քրիստոնյաների բողոքական վարդապետությունները*, որոնք օրինականացրեցին Հիսուս Քրիստոսի կողմից արգելված բռնությունն ու սուրբ: . Apocalypse-ն առաջարկում է մեկնաբանության իր բանալիները, և այս 16-րդ դարը նշված է Հայտն. 2:18-29-ում դարաշրջանի խորհրդանշական անվան տակ՝ « *Թշատիրա* »: « *Մարգաղաշտ* » բառը բացահայտում է նրանց կրոնական գործունեությունը, նրանց մասնակցությունը մրցավազքին, որի մրցանակը հաղթողին խոստացված հաղթանակի պսակն է: Սա Պողոսի ուսմունքն է 1 Կորնթ.9.24-ում. « *Չգիտե՞ք, որ նրանք, ովքեր վազում են մարգաղաշտում, բոլորը վազում են, բայց մեկը ստանում է մրցանակը: Հազիր այնպես, որ հաղթես այն* »: Հետևաբար, երկնային կոչման մրցանակը ոչ մի կերպ չի շահվում. հավատարմությունն ու հնազանդության մեջ հաստատականությունը հավատքի ճակատամարտում հաղթելու միակ միջոցն է: Նա հաստատում է Փի.3.14-ում, ասելով. « *Ես մղվում եմ դեպի նպատակը Աստծո վերև կոչման մրցանակի համար Քրիստոս Հիսուսում* »: « *Հունձքի* » ժամանակ Հիսուսի այս խոսքերը կհաստատվեն .

Հայտնություն 15. Փորձաշրջանի ավարտը

Մինչ « *բերքահավաքի և բերքահավաքի* » ավարտը գալիս է սարսափելի պահը՝ շնորհքի ժամանակի ավարտը: Մեկը, որտեղ մարդկային ընտրությունները փորագրված են ժամանակի քարի մեջ՝ առանց այդ ընտրությունները շրջելու հնարավորության: Այդ պահին ավարտվում է Քրիստոսով փրկության առաջարկը: Սա Հիսուս Քրիստոսի Ապոկալիպսիսի այս շատ կարճ 15-րդ գլխի թեման է: Շնորհքի ժամանակի ավարտը տեղի է ունենում 8-րդ և 9-րդ գլուխների առաջին վեց « *շեփորներից* » հետո և 16-րդ գլխի « *Աստծո յոթ վերջին պատուհասներից* » առաջ: Անշուշտ պետք է ասել, որ այն հետևում է Աստծո ուղու վերջին ընտրությանը: մարդուն տալիս է անել: Հայտն. 13:11-ից 18-ի « *երկրից բարձրացող գազանի* » հեղինակավոր հովանու ներքո վերջին երկու ուղիները տանում են, մեկը՝ Աստծո սրբացված շաբաթ օրը կամ շաբաթ օրը, մյուսը՝ Հռոմի պապական իշխանության կիրակի: . Երբեք ընտրությունն այսքան պարզ չի եղել կյանքի և բարու, մահվան և չարի միջև: Ումի՞ց է ամենից շատ վախենում մարդը: Աստված, թե մարդ. Սա իրավիճակի տրված է: Բայց կարող եմ նաև ասել՝ ո՞ւմ է ամենաշատը սիրում մարդ: Աստված, թե մարդ. Ընտրյալները կպատասխանեն երկու դեպքում էլ՝ Աստված, իր մարգարեական հայտնության միջոցով իմանալով իր ծրագրի ավարտի մանրամասները: Այդ ժամանակ հավերժական կյանքը շատ մոտ կլինի՝ նրանց հասանելիության սահմաններում:

Հատված 1. « *Այնուհետև երկնքում տեսա մեկ այլ նշան՝ մեծ և սքանչելի. յոթ հրեշտակներ, որոնք կրում էին յոթ վերջին պատուհասները, որովհետև դրանցով կատարվեց Աստծո բարկությունը. »*

Այս համարը ներկայացնում է « *յոթ վերջին պատուհասները* », որոնք հարվածելու են կեղծ հավատացյալներին հռոմեական կիրակի օրվա ընտրության համար: Այս գլխի թեման՝ փորձաշրջանի ավարտը, բացում է « *Աստծո բարկության յոթ վերջին պատուհասների* » ժամանակը:

Հատված 2. « *Եվ ես տեսա ապակե ծովի պես՝ կրակի հետ խառնված, և նրանց, ովքեր հաղթեցին գազանին և նրա պատկերին և նրա անվան համարին, կանգնած ապակե ծովի վրա և ունեին. Աստծո տալիղները. »*

Իր ծառաներին՝ իր ընտրյալներին քաջալերելու համար, Տերն այնուհետև ներկայացնում է մի տեսարան, որն առաջացնում է նրանց մոտալուտ հաղթանակը մարգարեության այլ հատվածներից վերցված տարբեր պատկերների միջոցով: « *Կանգնած են կրակով խառնված ապակե ծովի վրա* », որովհետև նրանք անցան հավատքի փորձության միջով, որում հալածվեցին (*կրակի հետ խառնված*) և հաղթական դուրս եկան: « *Ապակե ծովը* » վերաբերում է ընտրված ժողովրդի մաքրությանը, ինչպես Հայտն.4.1-ում:

Հատված 3. « *Եվ նրանք երգեցին Աստծո ծառայի Մովսեսի երգը և Գառան երգը՝ ասելով. Արդար ու նշմարիտ են քո նախապարհները, Ազգերի Թագավոր: »*

« Մովսեսի երգը » նշում էր Իսրայելի փառահեղ ելքը Եգիպտոսից՝ երկրից և մեղքի բնորոշ խորհրդանիշից: Երկրային Քանան մուտքը, որը հաջորդեց 40 տարի անց, նախանշեց վերջին ընտրյալների մուտքը երկնային Քանան: Իր հերթին, ընտրյալների մեղքերը քավելու համար իր կյանքը տալուց հետո, Հիսուսը՝ « զառը », համբարձվեց երկինք՝ իր փառքով և իր սելեստիալ աստվածային գործությամբ: Հիսուսի վերջին հավատարիմ վկաները, բոլոր ադվենտիստները հավատքով և աշխատանքով, իրենց հերթին գգում են երկինք համբարձումը, երբ Հիսուսը վերադառնում է նրանց փրկելու: Վեհացնելով իր « մեծ և հիացմունքի գործերը »՝ ընտրյալները փառք են տալիս Արարիչ Աստծուն, ով մարմնավորել է իր արժեքները Հիսուս Քրիստոսում. նրա կատարյալ « արդարությունը » և նրա « նշմարտությունը »: « Ծշմարիտ » բառի վերհանումը կապում է գործողության ենթաստեքստը « Լավորդիկյան » դարաշրջանի ավարտի հետ, երբ նա իրեն ներկայացնում էր որպես « Ամեն և Ծշմարիտ »: Այնուհետև « ազատման » ժամն է , որը նշում է Հայտն. 12:2-ի « ծննդաբեր կնոջ » ժամանակի ավարտը : « Երեխան » աշխարհ է բերվում երկնային բնավորության մաքրության տեսքով, որը բացահայտվել է Հիսուս Քրիստոսի մեջ և նրա միջոցով: Ընտրյալները կարող են փառաբանել Աստծուն իր « ամենագոր » վիճակի համար, քանի որ հենց այս աստվածային գործությանն է նրանք պարտական իրենց փրկությանն ու ազատագրմանը: Բոլոր երկրային ազգերի միջից հավաքելով և ընտրելով իր փրկագնաձեռներին՝ Հիսուս Քրիստոսն իսկապես « ազգերի թագավորն է »: Նրան ու նրա ընտրյալներին հակադրվողներն այլևս չկան:

Հատված 4. « Ո՛վ չի վախենա, Տե՛ր, և չի փառավորի քո անունը. Որովհետև միայն դու ես սուրբ: Եվ բոլոր ազգերը կզան և կերկրպագեն քեզ, որովհետև քո դատաստանները հայտնվեցին: »

Պարզ ասած, սա նշանակում է. Ո՛վ կիրաժարվի ձեզանից վախենալ, Արարիչ Աստված, և կհամարձակվի խաբել ձեզ ձեր օրինական փառքից՝ հրաժարվելով հարգել ձեր սուրբ յոթերորդ օրը շաբաթ օրը: Որովհետև **միայն դու ես սուրբ**, և միայն դու ես սրբացրել քո յոթերորդ օրը և նրանց, ում դա տվել ես՝ որպես նրանց հավանության և քո սրբությանը պատկանելու նշան: Իսկապես, « նրա վախն » առաջացնելով , Հոգին ակնարկում է Հայտն . 14:7-ի առաջին « հրեշտակի » պատգամը . և երկրպագեք նրան, ով ստեղծեց երկինքն ու երկիրը, ծովն ու ջրերի աղբյուրները »: Աստծո ծրագրում կործանված ապստամբ ազգերը հարություն կառնեն կրկնակի նպատակի համար՝ Աստծո առաջ խոնարհվելու և նրան փառք տալու, և նրա արդար վերջին պատիժը կրելու, որը վերջնականապես կոչնչացնի նրանց՝ « կրակի լճում »: վերջին դատաստանի ծծումբը , որը հայտարարվել է Հայտն.14:10-ի « երրորդ հրեշտակի » ուղերձում : Մինչ այս բաներն իրագործվեն, ընտրյալները պետք է անցնեն աստվածային դատաստանների ժամանակները, որոնք կդրսևորվեն առաջին հատվածում հայտարարված « յոթ պատուհասների » գործողությամբ :

Հատված 5. « Մրանից հետո ես նայեցի, և վկայության խորանի տանարը բացվեց երկնքում. »

Երկնային « տանարի » այս բացումը ազդարարում է Հիսուս Քրիստոսի բարեխոսության դադարեցումը, քանի որ ավարտվում է փրկության կանչի ժամանակը: « Վկայությունը » վերաբերում է Աստծո տասը

պատվիրաններին, որոնք դրված էին սուրբ տապանում: Այսպիսով, այս պահից ընտրյալի և կորածի բաժանումը վերջնական է: Երկրի վրա ապստամբները հենց նոր օրենքի որոշմամբ որոշել են հարգել առաջին օրվա շաբաթական հանգիստը, որը հաստատվել է քաղաքակրթորեն և կրոնապետ հաստատված հռոմեական կայսրերի՝ Կոնստանտին I-ի և Հուստինիանոս I-ի կողմից, որոնք Վիզիլիոս I-ին դարձրել են թագավոր: առաջին պապը, համընդհանուր քրիստոնեական հավատքի ժամանակավոր ղեկավարը, այսինքն՝ կաթոլիկը, 538 թվականին: Մահվան վերջին հրամանը մարգարեացվել է Հայտն. 17-ին և դրվեց ամերիկյան բողոքական հավատքի գերիշխող գործողության ներքո, որն աջակցում է եվրոպական կաթոլիկ հավատքին:

Հատված 6. *«Եվ յոթ հրեշտակները, ուլքեր ունեին յոթ պատուհասներ, դուրս եկան տանարից՝ հագած մաքուր, փայլուն բեհեզ և իրենց կրծքերին ունեին ոսկյա գոտիներ:»*

Մարգարեության սիմվոլիզմում «յոթ հրեշտակները» ներկայացնում են Հիսուս Քրիստոսին միայնակ կամ «յոթ հրեշտակներին», որոնք հավատարիմ են նրա ճամբարին, որը նման է նրան: «Նուրբ, մաքուր, պայծառ սպիտակեղենը» պատկերում է «սրբերի սրդար գործերը» Հայտ.19.8-ում: «Կուրծքի շուրջ ոսկե գոտին», հետևաբար սրտի բարձրության վրա, առաջ է բերում ճշմարտության սերը, որն արդեն մեջբերված է Հայտն.1.13-ում ներկայացված Քրիստոսի կերպարում: Ճշմարտության Աստվածը պատրաստվում է պատժել ստի ճամբարը: Այս հիշեցմամբ Հոգին առաջարկում է «մեծ աղետը», որի ձևը երևում է նրա դեմքով՝ համեմատած «արևի հետ, երբ նա փայլում է իր ուժով»: Եկել է Հիսուս Քրիստոսի և հեթանոս արևապաշտ ապստամբների վերջնական դիմակայության ժամը:

Հատված 7. *«Եվ չորս կենդանի արարածներից մեկը յոթ հրեշտակներին տվեց յոթ ոսկե սկսիակներ՝ լի Աստծո բարկությանբ, որ սպրում է հավիտյանս հավիտենից:»*

Հիսուսն ինքն էր այն օրինակը, որը պատկերված էր Հայտն. 4-ի «չորս կենդանի էակների» կողմից: Նա նաև «Աստված, ով սպրում է հավիտյանս հավիտենից», «բարկացավ»: Նրա աստվածայնությունը նրան վերագրում է բոլոր դերերը՝ Արարիչ, Քավիչ, Բարեխոս և ընդմիջող՝ Դատավոր, այնուհետև վերջ տալով իր բարեխոսությանը, նա դառնում է արդար Աստված, ով հարվածում և մահով պատժում է իր ապստամբ հակառակորդներին, քանի որ նրանք կատարել են «նրա արդար «բարկության» բաժակը»: «Գավաթը» այժմ լցված է, և այս գայրույթը կունենա «վերջին յոթ» պատիժների ձևը, որոնցում աստվածային ողորմությունն այլևս իր տեղը չի ունենա:

Հատված 8. *«Եվ տանարը լցվեց ծխով Աստծո փառքի և նրա գործության պատճառով. և ոչ ոք չէր կարող մտնել տանար, մինչև որ կատարվեին յոթ հրեշտակների յոթ պատուհասները:»*

Ծնորհքի դադարման այս թեման պատկերացնելու համար Հոգին այս հատվածում ներկայացնում է «տանարի ծխով լցված» ներկայության պատճառով. «Աստծո» և նա նշում է. «Եվ ոչ ոք չէր կարող մտնել տանար, մինչև որ կատարվեին յոթ հրեշտակների յոթ պատուհասները»: Աստված այսպիսով զգուշացնում է իր ընտրյալներին, որ նրանք կմնան երկրի վրա իր

բարկության « *յոթ վերջին պատուհասների* » ժամանակ : Վերջին ընտրյալները կվերապրեն երբայեցիների փորձառությունը « *տասը պատուհասների* » ժամանակ, որոնք հարվածեցին ապստամբ Եգիպտոսին: Պատուհասները նրանց համար չեն, այլ ապստամբների՝ աստվածային բարկության թիրախ : Բայց « *տասնար* » նրանց մուտքի մոտալուտ լինելն այսպիսով հաստատվում է, հնարավորություն կտրվի « *վերջին յոթ պատուհասների* » վերջից :

Հայտնություն 16. Յոթ վերջին պատուհասները **Աստծո բարկության**

*յոթ **վերջին** պատուհասների »* հեղումը, որոնց միջոցով արտահայտվում է « *Աստծո բարկությունը* »:

Աստծո բարկության » թիրախները նույնական են լինելու նրանց, ովքեր հարվածվել են առաջին վեց « *շեփորների* » պատիժներից : Հոգին այսպիսով բացահայտում է, որ « *յոթ **վերջին** պատուհասների* » և « *յոթ փողերի* » պատիժները պատժում են նույն մեղքը՝ « *յոթերորդ օրվա* » շաբաթօրյա հանգստի խախտումը: *սրբագործված* » Աստծո կողմից աշխարհի հիմնադրումից ի վեր:

Այստեղ ուշացումով փակագծ են բացում. Նկատի ունեցեք տարբերությունը, որը բնութագրում է աստվածային « *շեփորները* » և « *պատուհասները կամ պատուհասները* »: « *Շեփորները* » բոլոր մարդկային սպանություններն են, որոնք իրականացվել են մարդկանց կողմից, բայց պատվիրված են Աստծո կողմից, հինգերորդը հոգևոր բնույթ է կրում: « *պատուհասները* » տեղի գործողություններ են, որոնք ուղղակիորեն պարտադրվում են Աստծո կողմից՝ Նրա կենդանի ստեղծագործության բնական միջոցներով: Հայտնություն 16-ը մեզ ներկայացնում է « *յոթ **վերջին** պատուհասները* », որոնք խորամանկորեն հուշում են մեզ, որ դրանց նախորդել են այլ « *պատուհասներ* », որոնք կրել են մարդիկ մինչև շնորհի ժամանակի ավարտը, որը հոգեպես բաժանում է երկու մասի՝ « *ժամանակը* »: *վերջի* » մեջբերված Դան.11:40. Առաջինում այս վախճանը ազգերի ժամանակն է, իսկ երկրորդում՝ ԱՄՆ-ի հսկողության և նախաձեռնության ներքո կազմակերպված համընդհանուր համաշխարհային կառավարության ժամանակաշրջանը: Այս թարմացումով, որն իրականացվել է 2021 թվականի դեկտեմբերի 18-ին շաբաթ օրը, ես կարող եմ հաստատել այս բացատրությունը, քանի որ 2020 թվականի սկզբից ամբողջ մարդկությունը հարվածել է տնտեսական կործանմանը վարակիչ վիրուսի՝ Coronavirus Covid-19-ի պատճառով, որն առաջին անգամ հայտնվեց Չինաստան. Գլոբալիստական փոխանակումների և գիտելիքների համատեքստում, մտավոր ուժեղացնելով դրա իրական հետևանքները, խուճապի մեջ գտնվող ժողովրդի առաջնորդները կանգնեցրել են ողջ արևմտաեվրոպական և ամերիկյան տնտեսության զարգացումն ու շարունակական աճը: Համարվելով, անարդարացիորեն, որպես համաճարակ, Արևմուտքը, որը կարծում էր, որ մի օր կհաղթի մահին, հիասթափված և վրդովված է: Խուճապի մեջ անաստվածները մարմինն ու հոգին հանձնել են նոր կրոնին, որը փոխարինում է նրան՝ ամենագոր բժշկական գիտությամբ: Եվ խաբեբանների երկիրը՝ աշխարհի ամենահարուստը, օգտվեց հնարավորությունից՝ մարդկանց գերի ու ստրուկ դարձնելու իրենց ախտորոշումների, պատվաստանյութերի, դեղամիջոցների և կորպորատիվ որոշումների համար: Միևնույն ժամանակ, Ֆրանսիայում, մեղմ ասած,

պարադոքսալ հրահանգներ ենք լսում, որոնք ես ամփոփում եմ հետևյալ կերպ. «Ցանկալի է օգափոխել բնակարանները և ժամերով կրել պաշտպանիչ դիմակ, որի հետևում կրողը շնչահեղձ է լինում»: Ընդգծե՛ք Ֆրանսիայի և այլ նմանակող երկրների երիտասարդ առաջնորդների «առողջ դատողությունը»: Հետաքրքրությամբ նշում ենք, որ այդ ապակառուցողական վարքագիծը դեկավարող երկիրը նախ Իսրայելն էր. Աստծո կողմից անիծված առաջին երկիրը կրոնական պատմության մեջ: Դիմակ կրելը, որը սկզբում արգելված էր, երբ այն հասանելի չէր, այնուհետև դարձավ պարտադիր՝ շնչառական համակարգի վրա ազդող հիվանդությունից պաշտպանվելու համար: Աստծո անեծքը բերում է անսպասելի, բայց կործանարար շատ արդյունավետ պտուղներ: Համոզված եմ, որ 2021 թվականից մինչև « *վեցերորդ շեփորի* » սկիզբը, երրորդ համաշխարհային պատերազմը, այլ « *Աստծո պատուհասներ* » կհարվածեն մեղավոր մարդկությանը երկրի տարբեր վայրերում և հատկապես Արևմուտքում: «պատուհասներ», ինչպիսիք են « *սովը* » և այլ իրական համընդհանուր համաճարակներ, որոնք արդեն հայտնի են որպես ժանտախտ և խոլերա: Աստված պնդում է այս տեսակի պատիժը Եզեկ.14:21-ում. «*Այո, այսպես է ասում Տեղը, Եհովան. թեև ես ուղարկում եմ Երուսաղեմի դեմ իմ չորս սարսափելի պատիժները՝ սուրբ, սովը, գազաններին և համանարակը, որպեսզի բնաջնջեմ մարդկանց և գազաններ . Նկատի ունեցեք, որ այս ցանկը սպառնիչ չէ, քանի որ ժամանակակից ժամանակներում աստվածային պատիժները տարբեր ձևեր ունեն՝ քաղցկեղ, ՉԻԱՀ, Չիկունգունյա, Այցիեյմերի... և այլն... Ես նաև նշում եմ գորբալ տաքացման պատճառով վախի տեսքը: Մարդկության զանգվածները վախեցած և խունապի են մատնվում սառույցի հալման և ջրհեղեղների մտքից, որոնք կարող են առաջանալ: Կրկին աստվածային անեծքի պտուղը, որը հարվածում է մարդկային մտքերին և կառուցում բաժանման ու ատելության պատեր: Ես փակում եմ այս փակագիծը, որպեսզի վերսկսեմ ուսումնասիրությունը շնորհքի ավարտից հետո այս համատեքստում, որը բնութագրում է « *Աստծո բարկության յոթ վերջին պատուհասները* »:*

Մեկ այլ պատճառ էլ արդարացնում է թիրախների ընտրությունը. « *Յոթ վերջին պատուհասներն* » ավարտում են արարչագործության կործանումը աշխարհի վերջում: Աստծո՝ Արարչի համար, եկել է իր գործի կործանման ժամանակը: Ուստի նա հետևում է արարչագործության ընթացքին, բայց արարելու փոխարեն ոչնչացնում է: « *Վերջին յոթերորդ պատուհասով* » երկրի վրա մարդկային կյանքը կմարվի՝ թողնելով այն, երկիրը կրկին վերածվում է « *անդունդի* »՝ քառասային վիճակում, միակ բնակչով՝ մեղքի հեղինակ Սատանայով. ամայի երկիրը կլինի նրա բանտը « *հազար տարի* » մինչև վերջին դատաստանը, որտեղ նա և մյուս բոլոր ապստամբները կկործանվեն՝ համաձայն Rev.20-ի:

Հաստատված 1. « *Եվ ես լսեցի մի բարձր ձայն, որը գալիս էր տաճարից, որ ասում էր յոթ հրեշտակներին. »*

Այս « *բարձր ձայնը, որը գալիս էր տաճարից* », Արարիչ Աստծո ձայնն է, որը հիասթափված է իր ամենաօրինական իրավունքից: Որպես Արարիչ Աստված, նրա իշխանությունն ունի գերագույն բնույթ, և ոչ արդարացի է, ոչ էլ խելամիտ է վիճարկել պաշտվելու և փառավորվելու նրա ցանկությունը

հանգստի օրվա դիտմամբ, որը նա « *սրբացրել է* » այդ նպատակով: Իր մեծ և աստվածային իմաստությամբ Աստված երաշխավորել է, որ յուրաքանչյուր ոք, ով վիճարկում է իր իրավունքները և իշխանությունը, անտեսի իր ամենակարևոր գաղտնիքները, նախքան « *երկրորդ մահը* » քավելու է Ամենակարող Աստծո դեմ իր բարկության գինը:

Հատված 2. « *Առաջինը գնաց և թափեց իր գավաթը երկրի վրա. Եվ չարորակ ու ցախոտ խոցը հարվածեց այն տղամարդկանց, ովքեր ունեին գազանի դրոշմը և երկրպագում էին նրա պատկերին:* »

Լինելով վերջին ապստամբության գերիշխող ուժը և առաջատար իշխանությունը՝ այս համատեքստում առաջնահերթ թիրախը ընկած բողոքական հավատքի « *երկրի* » խորհրդանիշն է:

Առաջին պատուհասը « *չարորակ խոցն* » է, որը ֆիզիկական տառապանք է պատճառում ապստամբների մարմիններին, ովքեր որոշել են ենթարկվել տղամարդկանց կողմից պարտադրված հանգստի օրվան: Թիրախները միջուկային հակամարտությունից փրկված կաթոլիկներն ու բողոքականներն են, ովքեր առաջին օրվա այս ընտրությամբ՝ հռոմեական կիրակի, ունեն « *գազանի նշանը* »:

3 -րդ հատվածը . *և բոլոր կենդանի արարածները մահացան, այն ամենը, ինչ կար ծովում* » :

« *Երկրորդը* » հարվածում է « *ծովին* », որը վերածում է « *արյունի* », ինչպես դա արեց եգիպտական Նեղոսի համար Մովսեսի ժամանակ. « *Ծովը* », հռոմեական կաթոլիկության խորհրդանիշ, որը թիրախ է դարձնում Միջերկրական ծովը: Այդ պահին Աստված վերացնում է ողջ կենդանական աշխարհը « *ծովում* »: Այն հակադարձում է ստեղծման գործընթացին, ի վերջո, « *Երկիրը* » կրկին կդառնա « *անձև և դատարկ* ». այն կվերադառնա իր սկզբնական « *անդունդային* » վիճակին:

Հատված 4. « *Երրորդն իր գավաթը թափեց գետերի և ջրի աղբյուրների մեջ. Եվ նրանք արյուն դարձան:* »

« *Երրորդը* » հարվածում է « *գետերի և աղբյուրների* » քաղցրահամ « *ջրերին* », որոնք հանկարծակի դառնում են « *արյուն* »: Ավելի շատ ջուր՝ ծարավը հագեցնելու համար: Պատիժը խիստ է և արժանի, քանի որ պատրաստվում էին թափել ընտրյալների «*արյունը*»: Այս պատիժն առաջինն էր, որ Աստված Մովսեսի գավազանով կիրառեց եգիպտացիներին՝ եբրայեցիների « *արյունը խմողներին*», որոնց վերաբերվում էին *ինչպես կենդանիների դաժան ստրկության մեջ, որտեղ շատերը մահացան:*

Հատված 5. « *Եվ ես լսեցի ջրերի հրեշտակին, որ ասում էր. դու սուրբ ես, որովհետև այս դատաստանը գործադրեցիր:* »

Ուշադրություն դարձրեք արդեն, այս հատվածում « *արդար* » և « *սուրբ* » *տերմինները* , որոնք հաստատում են Դան.8:14-ի հրամանագրի տեքստի իմ ճիշտ թարգմանությունը . « *Սրբություն* »՝ ընդգրկելով այն ամենը, ինչ Աստված սուրբ է համարում: Այս վերջին համատեքստում, նրա « *սուրբ* » *Շաբաթի* վրա հարձակումը իրավամբ արժանի է Աստծո դատաստանին, ով խմելու « *ջուրը* » *վերածում է « արյան »:* « *Ջրեր* » բառը խորհրդանշորեն և կրկնակի նշանակում է մարդկային զանգվածները և կրոնական ուսմունքը: Պապական Հռոմի կողմից այլասերված՝ Հայտն.8.11-

ում երկուսն էլ փոխվել են « որդանման »: « Դու արդար ես... որովհետև գործարդեցիր այս դատողությունը » ասելով, հրեշտակն արդարացնում է այն չափը, որը պահանջվում է իրական կատարյալ արդարադատությամբ, որը միայն Աստված կարող է իրականացնել: Հոգին խորամանկորեն և շատ ճշգրիտ կերպով վերացնում է « և ով գալիս » ձևը Աստծո անունից , քանի որ նա եկել է. և նրա հայտնվելը մշտական նվեր է բացում նրա և իր փրկագնված, առանց մոռանալու աշխարհների, որոնք մաքուր մնացին և սուրբ հրեշտակներին, ովքեր հավատարիմ մնացին նրան:

Հատված 6. « Որովհետև նրանք թափեցին սրբերի և մարգարեների սրյունը, և դու նրանց սրյուն տվեցիր խմելու. նրանք արժանի են. »

Ապստամբները պատրաստ լինելով սպանել ընտրյալներին, ովքեր իրենց փրկության համար պարտական են միայն Հիսուսի միջամտությանը, Աստված նրանց վերագրում է նաև այն հանցագործությունները, որոնք նրանք պատրաստվում էին գործել: Նույն պատճառներով, հետևաբար, նրանց վերաբերվում են այնպես, ինչպես Ելքի եգիպտացիներին: Սա երկրորդ անգամն է, որ Աստված ասում է. « Նրանք արժանի են »: Այս վերջին փուլում մենք գտնում ենք որպես աղվենտիստ ընտրյալների ագրեսոր՝ Մարդիսից ժամանած սուրհանդակին, որին Հիսուսն ասել էր . Բայց միևնույն ժամանակ նա ասաց 1843-1844 թվականների ընտրված պաշտոնյաների մասին. « Նրանք ինձ հետ կբայեն՝ սպիտակ հագուստով, որովհետև արժանի են »: Այսպիսով, յուրաքանչյուր մարդ ունի այն արժանապատվությունը, որը հասնում է իր հավատքի գործերին. « սպիտակ զգեստներ » հավատարիմ ընտրյալների համար, « սրյուն » խմելու ընկած, անհավատարիմ ապստամբների համար:

Հատված 7. « Եվ ես լսեցի զոհասեղանից մեկ այլ հրեշտակ, որն ասում էր. »

Այս ձայնը, որը գալիս է «զոհասեղանից », խաչի խորհրդանիշից, խաչված Քրիստոսի ձայնն է, ով ունի այս դատաստանը հավանություն տալու հատուկ պատճառ: Որովհետև նրանք, ում նա պատժում է այս պահին, համարձակվել է պահանջել իր փրկությունը, մինչդեռ նրանք արդարացրել են նողկալի մեղքը՝ գերադասելով հնազանդվել մարդու հրամանին. Սա, չնայած Սուրբ Գրքի նախագուշացումներին. Ես. 29:13-ում « Տերն ասաց. Երբ այս ժողովուրդը մոտենում է ինձ, նրանք պատվում են ինձ իրենց բերանով և շուրթերով. բայց նրա սիրտը հեռու է ինձանից, և այն վախը, որ նա ունի ինձանից, միայն մարդկային ավանդույթի հրահանգն է : Մատ.15:19. « Բզուր են ինձ պատվում` ուսուցանելով պատվիրաններ, որոնք մարդկանց պատվիրաններն են: »

Հատված 8. « Չորրորդն իր սրվակը թափեց արևի վրա. Եվ նրան տրվեց մարդկանց կրակով այրել. »

Չորրորդը գործում է « արևի վրա » և ստիպում է այն սովորականից ավելի տաքանալ: Ապստամբների մարմինը « այրվում » է այս սաստիկ շոգից: « Մրբության » օրինազանցությունը պատժելուց հետո Աստված այժմ կպատժի Կոստանդին ¹-ից ժառանգած «արևի օրվա» կռապաշտությունը : «

Արևը », որին շատերը պատվում են առանց իմանալու, ներկայումս սկսում է « այրել » ապստամբների մաշկը: Աստված կուռքը դարձնում է կռապաշտների դեմ: Սա Rev.1-ում հայտարարված « մեծ աղետի » գագաթնակետն է : Այն պահը, երբ « արևին » պատվիրողը այն օգտագործում է իր երկրպագուներին պատժելու համար:

Հատված 9. « Եվ մարդիկ այրվեցին մեծ ջերմությամբ, և նրանք հայհոյեցին Աստծո անունը, ով իշխանություն ունի այս պատուհասների վրա, և չապաշխարեցին նրան փառք տալու համար: »

Այն կարծրության մակարդակում, որին հասել են, ապստամբները չեն գղջում իրենց մեղքի համար և չեն նվաստացնում իրենց Աստծո առաջ, այլ վիրավորում են նրան « հայհոյելով » նրա « անունը »: Դա արդեն իրենց բնույթով սովորական վարք էր, որը հանդիպում է մակերեսային հավատացյալների մոտ. նրանք չեն ձգտում իմանալ նրա ճշմարտությունը և մեկնաբանում են նրա արհամարհական լռությունը ի շահ իրենց: Եվ երբ դժվարություններ են առաջանում, անիծում են նրա « անունը »: « Ապաշխարելու » անկարողությունը հաստատում է Հայտն. 9:20-21-ի « վեցերորդ փողի » « վերապրածների » համատեքստը : Ապստամբ անհավատները մարդիկ են՝ կրոնավոր, թե ոչ, ովքեր չեն հավատում Ամենակարող արարիչ Աստծուն: Նրանց աչքերը մահվան թակարդ էին նրանց համար:

Հատված 10. « Հինգերորդն իր սրվակը թափեց գագանի գահի վրա. Եվ նրա թագավորությունը ծածկվեց խավարով. և տղամարդիկ ցավից կծում էին իրենց լեզուն,

« Հինգերորդը » իր հատուկ թիրախն է վերցնում « գագանի գահը », այսինքն՝ Հռոմի այն շրջանը, որտեղ գտնվում է Վատիկանը, փոքրիկ կրոնական պոպերական պետություն, որտեղ կանգնած է Սուրբ Պետրոսի տաճարը: Սակայն, ինչպես տեսանք, Պապի իսկական « գահը » գտնվում է Հին Հռոմում, Կելիուս լեռան վրա՝ աշխարհի բոլոր եկեղեցիների մայր եկեղեցում՝ Սուրբ Հովհաննես Լատերանի բազիլիկայում: Աստված նրան գցում է թանաքոտ « խավարի » մեջ, որը յուրաքանչյուր տեսող մարդու կույրի վիճակում է դնում: Էֆեկտը ահավոր ցավալի է, բայց մեկ Աստծո լույսի խորագրի ներքո և Հիսուս Քրիստոսի անունով ներկայացված կրոնական ստի այս մեկնակետի համար այն լիովին արժանի և արդարացված է: « Ապաշխարությունն » այլևս հնարավոր չէ , բայց Աստված շեշտում է իր կենդանի թիրախների մտքի կարծրացումը:

Հատված 11. « Եվ նրանք հայհոյեցին երկնքի Աստծուն իրենց ցավերի և բորբոքումների պատճառով, և չապաշխարեցին իրենց գործերի համար: »

Այս համարը մեզ թույլ է տալիս հասկանալ, որ պատուհասներն ավելանում են և չեն դադարում: Բայց պնդելով « ապաշխարության » բացակայության և « հայհոյանքների » շարունակականության վրա՝ Հոգին մեզ տալիս է հասկանալու, որ ապստամբների գայրույթն ու չարությունը միայն ավելանում են: Դա Աստծո որոնած նպատակն է, որը նրանց դրդում է սահմանի, որպեսզի նրանք որոշում կայացնեն ընտրյալների մահը:

Հատված 12. « *Վեցերորդն իր գավաթը թափեց Եփրատ մեծ գետի վրա. Եվ նրա ջուրը չորացավ, որպեսզի արևելքից եկող թագավորների ճանապարհը պատրաստվի:* »

« *Վեցերորդը* » ուղղված է Եփրոսյային, որը նշանակված է « *Եփրատ գետի* » խորհրդանշական անունով, որն այսպիսով նշանակում է Հայտն. 17:1–15-ի պատկերի լույսի ներքո « *սրունիկ Մեծ Բաբելոնին* » պաշտող ժողովուրդներին, կաթոլիկ պապին: Հռոմ. « *Նրա ջրի չորացումը* » կարող է հուշել նրա բնակչության ոչնչացման մասին, որն իսկապես մոտ է, բայց դեռ վաղ է, որ դա այդպես լինի: Փաստորեն, բանը պատմական հիշեցում է, քանի որ « *Եփրատ գետի* » մասնակի չորացման միջոցով էր, որ մարերի Դարեհ թագավորը գրավեց քաղղեական « *Բաբելոնը* »: Հետևաբար, Հոգու պատգամը հռոմեական կաթոլիկ « *Բաբելոնի* » մոտալուտ լիակատար պարտության մասին հայտարարությունն է, որը դեռ պահպանում է հենարաններն ու պաշտպանները, բայց կարճ ժամանակով: « *Մեծ Բաբելոնն* » այս անգամ իսկապես « *կրնկնի* »՝ հաղթելով Ամենակարող Աստծուց՝ Հիսուս Թրիստոսից:

Երեք անմաքուր ոգիների խորհրդակցությունը

Հատված 13. « *Եվ ես տեսա, որ դուրս էին գալիս վիշապի բերանից, գազանի բերանից և սուտ մարգարեի բերանից երեք անմաքուր ոգիներ, ինչպես գորտերը.* »

Արմազեդոնի ճակատամարտի » նախապատրաստությունը, որը խորհրդանշում է շաբաթ օրը անհնազանդ պահապաններին մահապատժի ենթարկելու որոշումը, որոնք անզիջում հավատարիմ են Արարիչ Աստծուն: Ի սկզբանե, սպիրիտիզմի միջոցով, սատանան, նմանակելով Հիսուս Թրիստոսի անձը, հայտնվեց ապստամբներին համոզելու, որ կիրակի օրվա իրենց ընտրությունն արդարացված է: Ուստի նա խրախուսում է նրանց խլել հավատարիմ դիմադրության մարտիկների կյանքը, ովքեր հարգում են շաբաթ օրը: Այսպիսով, դիվային եռյակը համախմբում է նույն կովի մեջ՝ սատանային, կաթոլիկ հավատքին և բողոքական հավատքին, այն է՝ « *վիշապին, գազանին և կեղծ մարգարեին* »: Այստեղ ավարտվում է Հայտն.9:7-9-ում նշված « *ճակատամարտը* »: « *Բերանների* » հիշատակումը հաստատում է խորհրդակցությունների բանավոր փոխանակումները, որոնք հանգեցնում են իսկական ընտրվածների սպանության որոշում կայացնելուն. այն, ինչ նրանք անտեսում են կամ ամբողջովին վիճարկում: « *Գորտերը* », անկասկած, Աստծո համար կենդանիներ են, որոնք դասակարգվում են որպես անմաքուր, բայց այս ուղերձում Հոգին ակնարկում է այն մեծ թռչյունները, որոնք այս կենդանին կարող է անել: *Եփրոսյայան «գազանի»* և *ամերիկյան «կեղծ մարգարեի»* միջև կա լայն Ատլանտյան օվկիանոս, և երկուսի հանդիպումը ենթադրում է մեծ թռչյուններ: Անգլիացիների և ամերիկացիների շրջանում ֆրանսիացիները ծաղրանկարվում են որպես «գորտեր» և «գորտեր ուտողներ»: Անմաքուրը Փրանսիայի յուրահատկությունն է, որի բարոյական արժեքները ժամանակի ընթացքում փլուզվել են՝ 1789 թվականի նրա հեղափոխությունից հետո, որտեղ նա ազատությունն ամեն ինչից վեր դասեց: Անմաքուր ոգին, որը կենդանացնում է եռյակին, ազատության ոգին է, որը չի ցանկանում «ոչ

Աստծուն, ոչ տիրոջը»: Նրանք բոլորն էլ ընդդիմացել են Աստծո կամքին և իշխանությանը, և, հետևաբար, միասնական են այս հարցում: Նրանք հավաքվում են, քանի որ նման են:

Հատված 14. « *Որովհետև նրանք դևերի ոգիներն են, որոնք հրաշքներ են գործում և գալիս են ամբողջ երկրի թագավորների մոտ՝ հավաքելու նրանց Ամենակարող Աստծո մեծ օրվա պատերազմի համար:* »

Դան.8:14 հրամանագրի անեծքից ի վեր, դևերի հոգիները մեծ հաջողությամբ դրսևորվել են Անգլիայում և ԱՄՆ-ում: Այդ ժամանակ մոդայիկ էր սպիրիտուալիզմը, և տղամարդիկ վարժվեցին անտեսանելի, բայց ակտիվ հոգիների հետ այս տեսակի հարաբերություններին: Բողոքական հավատքի մեջ շատ կրոնական խմբեր հարաբերություններ են պահպանում դևերի հետ՝ հավատալով, որ փոխհարաբերություններ ունեն Հիսուսի և նրա հրեշտակների հետ: Դևերին շատ հեշտ է խաբել Աստծո կողմից մերժված քրիստոնյաներին, և նրանք դեռ կկարողանան հեշտությամբ համոզել նրանց հավաքվել միասին սպանելու, մինչև վերջինը, բարեպաշտ քրիստոնյաներին և հրեաներին, ովքեր շաբաթ օրը նշում են: Այս ծայրահեղ միջոցը, որը մահով է սպառնում երկու խմբերին, նրանց կմիավորի Հիսուս Քրիստոսի օրհնության մեջ: Աստծո համար այս հավաքը նպատակ ունի *համախմբել* ապստամբներին « *Ամենակարող Աստծո մեծ օրվա նակատամարտի համար* »: Այս հավաքը նպատակ ունի ապստամբներին սպանելու մտադրություն տալ, ինչը նրանց կդարձնի արժանի մահ կրելու նրանց ձեռքով, ովքեր գայթակղվել և խաբվել են իրենց կրոնական ստերով: Ճակատամարտի հիմնական պատճառը հենց հանգստի օրվա ընտրությունն էր, և Հոգին նրբանկատորեն նշում է, որ առաջարկվող օրերը հավասար չեն: Որովհետև այն, ինչ վերաբերում է սուրբ Շաբաթին, ըստ իր բնույթի ոչ պակաս բան չէ, քան « *Ամենակարող Աստծո մեծ օրը* »: Օրերը հավասար չեն, ոչ էլ հակառակորդ ուժերը: Երբ նա վտարեց սատանային և նրա դևերին երկնքից, Հիսուս Քրիստոսը, հզոր « *Մայքլ* »-ով, իր հաղթանակը կպարտադրի իր թշնամիներին:

Հատված 15. « *Ահա ես գալիս եմ որպես գող. Երանի նրան, ով հսկում է և պահում է իր հագուստը, որպեսզի նա մերկ չքայլի և իր ամոթը երևա:* »

, ներառյալ բողոքականները, որոնց Հիսուսն ասաց Հայտն. 3.3-ում. *Եթե չնայես, ես գողի պես կգամ, և չես իմանա, թե որ ժամին կգամ քո վրա* »: Ի հակադրություն, Հոգին հայտարարում է *աղվենտիստ ընտրյալներին*, ովքեր օգուտ են քաղում նրա մարգարեական ամբողջ լույսից « *Լսողիկիայի* » վերջին դարաշրջանում. Նաև ասում է. « *որ նա մերկ չքայլի և մենք չտեսնենք նրա ամոթը*»: « *Հայտարարված և «մերկ» թողնված՝ Քրիստոսի վերադարձի ժամանակ նա կլինի ամոթի և մերժման ճամբարում՝ համաձայն 2 Կորնթ.5.2-3. « Ուրեմն մենք հառաչում ենք այս վրանում՝ ցանկանալով հազնել մեր երկնայինը տուն, **էթե գոնե** մեզ հայտնաբերեն հազած և **ոչ մերկ** »:*

Հատված 16. « *Նրանք հավաքեցին նրանց այն տեղը, որը եբրայերեն կոչվում է Արմազեդոն.* »

Քննարկվող «հավաքը» չի վերաբերում աշխարհագրական դիրքին, քանի որ դա հոգևոր «հավաք» է, որն իր մահկանացու նախագծում միավորում է Աստծո թշնամիների ճամբարը: Ավելին, «հար» բառը

նշանակում է լեռ, և պարզվում է, որ Իսրայելում իսկապես Մեգիդոյի հովիտ կա, բայց այդ անունով լեռ չկա:

Արմազեդոն » անունը նշանակում է «թանկագին լեռ», անուն, որը նշանակում է Հիսուս Քրիստոսի Համագումարը, նրա Ընտրյալը, ով համախմբում է իր բոլոր ընտրյալներին: Իսկ 14-րդ հատվածը մեզ համարյա հստակորեն բացահայտել է, թե ինչի մասին է « *Արմազեդոն* » ճակատամարտը . ապստամբների համար թիրախը աստվածային Շաբաթն է և նրա դիտորդները. բայց Աստծո համար թիրախը նրա հավատարիմ ընտրյալների թշնամիներն են:

Այս «թանկագին լեռը» նշանակում է, միևնույն ժամանակ, «Սինայի լեռը», որտեղից Աստված Եգիպտոսից ելքից հետո առաջին անգամ իր օրենքը հռչակեց Իսրայելին: Որովհետև ապստամբների թիրախը և՛ յոթերորդ օրվա Շաբաթն է, որը սրբազործվել է իր չորրորդ պատվիրանով, և՛ նրա հավատարիմ դիտորդները: Աստծո համար այս «սարի» «թանկարժեք» բնավորությունը անվիճելի է, քանի որ այն հավասարը չունի մարդկության ողջ պատմության մեջ: Մարդկային կռապաշտությունից պաշտպանելու համար Աստված թույլ տվեց մարդկանց անտեսել դրա իրական գտնվելու վայրը: Ավանդույթի համաձայն, կեղծ տեղակայված լինելով Եգիպտոսի թերակղզու հարավում, այն իրականում « *Մադիանից* » *հյուսիս-արևելք է, որտեղ սպրում էր Մովսեսի կնոջ՝ « Սեփորայի »* հայրը « *Հոթորը* », ասվում է. ներկայիս Սաուդյան Արաբիայի հյուսիսը: Նրա բնակիչները իսկական Սինա լեռը տալիս են «այ Լոուզ» անունը, որը նշանակում է «օրենք». արդարացված անուն, որը վկայում է Մովսեսի գրած աստվածաշնչյան պատմության օգտին: Բայց այս աշխարհագրական « *տեղում* » չէ , որ ապստամբները կհանդիպեն հաղթողի փառավոր և աստվածային Քրիստոսին: Որովհետև այս « *տեղ* » բառը մոլորեցնող է և իրականում ընդունում է համընդհանուր տեսք, քանի որ ընտրյալներն այս պահին դեռ ցրված են ողջ երկրով մեկ: Կենդանի ընտրյալները և նրանք, ովքեր հարություն են առել, «կհավաքվեն» Հիսուս Քրիստոսի բարի հրեշտակների կողմից՝ միանալու Հիսուսին երկնքի ամպերի վրա:

Հատված 17. « *Յոթերորդը թափեց իր սրվակը օդում. Եվ տանարից, գահից, մի բարձր ձայն դուրս եկավ, որ ասում էր. »*

Օդ թափված յոթերորդ ժանտախտի » նշանի ներքո , մինչ ապստամբները կկատարեն իրենց հանցավոր նախագիծը, Հիսուս Քրիստոսը, ճշմարիտը, հայտնվում է ամենակարող և փառահեղ, անկրկնելի երկնային փառքով, ուղեկցվում է անթիվ հրեշտակների ուղեկցությամբ: Մենք գտնում ենք « *յոթերորդ փողի* » **պահը** , որտեղ ըստ Հայտն. 11.15-ի՝ Հիսուս Քրիստոսը՝ Ամենակարող Աստվածը, խլում է աշխարհի թագավորությունը սատանայից: Եփես.2:2-ում Պողոսը Սատանային անվանում է « *օդի գորության իշխան* »: « *Օդը* » ողջ երկրային մարդկության ընդհանուր տարրն է, որի վրա այն գերիշխում է մինչև Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձը: Նրա փառավոր գալստյան պահն է, երբ նրա աստվածային գորությունը սատանայից խլում է այս իշխանությունն ու իշխանությունը մարդկանց վրա և վերջ է դնում դրան:

Գիտակցե՛ք Աստծո համբերությունը, ով 6000 տարի սպասել է այն պահին, երբ կասի . » և հետո հասկացե՛ք, թե ինչ արժեք է նա տալիս

«սրբացված յոթերորդ օրվան», որը կանխագուշակում է այս պահի գալուստը, երբ կդադարի ազատությունը, որը թողնվել է իր անհավատարիմ արարածներին: Ապստամբ արարածները կդադարեն նրան հիապթափեցնելուց, նյարդայնացնելուց, արհամարհելու և անարգելու նրան, որովհետև նրանք կկործանվեն: Դան.12.1-ում Հոգին մարգարեացել է այս փառավոր գալուստը, որը նա վերագրում է « Մայքլ » -ին՝ Հիսուս Քրիստոսի հրեշտակային երկնային անվանը . *և դա կլինի նեղության ժամանակ, ինչպիսին չի եղել ազգերի գոյության օրից մինչև այն ժամանակ: Այդ ժամանակ ձեր ժողովրդից նրանք, ովքեր կգտնվեն գրքում գրված, կփրկվեն »:* Աստված չի նպաստում իր փրկարար ծրագրի ըմբռնմանը, քանի որ Աստվածաշունչը չի նշում «Հիսուս» անունը Մեսիայի նշանակման համար, և նրան տալիս է խորհրդանշական անուններ, որոնք բացահայտում են նրա թաքնված աստվածությունը. « **Էմանուել** » (Աստված մեզ հետ) Ես. 7:14 « *Ուստի Տերն ինքը ձեզ նշան կտա, ահա աղջիկը կհղիանա և որդի կծնի, և նրա անունը **Էմանուել կկոչի** »:* « **Հավիտենական Հայր** » Ես.9.5-ում. « *Որովհետև մեզ մի մանուկ ծնվեց, մեզ որդի տրվեց, և իշխանությունը նրա ուսին կլինի. նա կկոչվի Սքանչելի, Խորհրդակալ, Հզոր Աստված, **Հավիտենական Հայր**, Իտաղադության Իշխան* »:

Հատված 18. « *Եվ եղան կայծակներ և ձայներ, և որոտներ և մի մեծ երկրաշարժ, ինչպիսին երբեք չի եղել այն ժամանակվանից, երբ մարդը երկրի վրա է եղել, այնպիսի մեծ ցնցում:* »

Այստեղ մենք գտնում ենք արտահայտությունը Հայտն. Աստված դուրս է եկել իր անտեսանելիությունից, անհավատարիմ հավատացյալներն ու անհավատները, բայց նաև ընտրված հավատարիմ աղվենտիստները կարող են տեսնել արարիչ Աստծուն Հիսուս Քրիստոսին իր վերադարձի փառքի մեջ: Հայտն. 6-ը և 7-ը մեզ բացահայտեցին երկու ճամբարների հակադիր վարքագիծը այս սարսափելի և փառավոր համատեքստում:

Եվ հզոր երկրաշարժ ապրելով նրանք սարսափով ականատես են լինում Քրիստոսի ընտրյալներին վերապահված առաջին հարությանը՝ համաձայն Հայտն. 20.5-ի, և նրանց հափշտակությանը դեպի երկինք, որտեղ նրանք միանում են Հիսուսին: Բաները կատարվում են այնպես, ինչպես կանխագուշակվել էր 1 Թեսաղ.4:15-17-ում. « *Ահա թե ինչ ենք ասում ձեզ **Տիրոջ խոսքի համաձայն**. մահացածներից առաջ: Որովհետև Տերն ինքը հրամանատր, հրեշտակապետի ձայնով և Աստծո փողով կիջնի երկնքից, և Քրիստոսով մահացածները առաջինը հարություն կառնեն: Այնուհետև մենք, որ ողջ ենք և մնացինք, նրանց հետ **միասին կբռնվենք** ամպերի մեջ , **որպեսզի հանդիպենք Տիրոջ օղում**, և այսպիսով մենք միշտ Տիրոջ հետ կլինենք »:* **Ես օգտվում եմ այս համարից**՝ նշելու « *մեռելների* » վիճակի առաքելական պատկերացումը . **նրանք, ովքեր մահացել են** »: Պողոսը և նրա ժամանակակիցները այսօր կեղծ քրիստոնյաների նման չէին մտածում, որ « *մահացած* » ընտրյալները Քրիստոսի ներկայության մեջ են, քանի որ նրա արտացոլումը ցույց է տալիս, որ ընդհակառակը, բոլորը կարծում էին, որ « *կենդանի* » ընտրյալները դրախտ են մտնելու « *մեռելներից* » առաջ:

Հատված 19. « *Եվ մեծ քաղաքը բաժանվեց երեք մասի, և ազգերի քաղաքներն ընկան, և Աստված հիշեց մեծ Բաբելոնին, որպեսզի նրան տա իր կատաղի բարկության զինու բաժակը:* »

« *Երեք մասերը* » վերաբերում են « *վիշապին, գազանին և կեղծ մարգարեին* »՝ հավաքված այս գլխի 13-րդ հատվածում: Երկրորդ մեկնաբանությունը հիմնված է Չակ.11:8-ի այս տեքստի վրա. « *Ես կկործանեմ երեք հովիվներին մեկ ամսում. իմ հոգին անհամբեր էր նրանց հանդեպ, և նրանց հոգիները նույնպես զգվում էին ինձանից* »: Այս դեպքում « *երեք հովիվները* » ներկայացնում են Իսրայելի ժողովրդի երեք բաղադրիչները՝ թագավորը, հոգևորականությունը և մարգարեները: Հաշվի առնելով վերջնական համատեքստը, որտեղ բողոքական հավատքն ու կաթոլիկ հավատքը դաշնակցված և միավորված են, « *երեք մասերը* » նույնացվում են՝ « *վիշապ* » = սատանան. « *գազանը* » = գայթակղված կաթոլիկ և բողոքական ժողովուրդները. « *կեղծ մարգարե* » = կաթոլիկ և բողոքական հոգևորականություն:

Պարտված ճամբարում լավ հասկացողությունը դադարում է, « *մեծ քաղաքը բաժանվեց երեք մասի* ». խաբված և գայթակղված զոհերի, գազանի և կեղծ մարգարեի ճամբարները, ատելությունն ու վրդովմունքը վրեժ են ներշնչում խաբուսիկ գայթակղիչներից, ովքեր պատասխանատու են նրանց փրկության կորստի համար: Հենց այդ ժամանակ է, որ « *բերքի* » թեման իրականացվում է արյունալի հաշվարկներով, որոնց հիմնական թիրախը, ամենայն տրամաբանությամբ և արդարությամբ, կրոնական ուսուցիչներն են: Հակորոս 3.1-ի այս նախազգուշացումն այնուհետև ստանում է իր ամբողջական իմաստը. « *Եղբայրներ՛րս, թող ձեզնից շատերը չսկսեն ուսուցանել, որովհետև զիտեք, որ մենք ավելի խիստ ենք դատվելու* »: Այս « *պատուհասների* » ժամանակ այս արարքը արթնացնում է այս մեջբերումը. « *Եվ Աստված հիշեց Մեծ Բաբելոնին, որ նրան տա իր կատաղի բարկության գինու բաժակը* »: Apo.18-ն ամբողջությամբ նվիրված է լինելու ամբարիշտ կրոնական մարդկանց այս պատժի բարձրացմանը:

Հատված 20. « *Եվ բոլոր կղզիները փախան, և լեռները չգունվեցին.* »

Այս համարն ամփոփում է երկրի փոփոխությունը, որը, ենթարկվելով ահռելի ցնցումների, ստանում է համընդհանուր քաոսի մի երևույթ՝ արդեն « *անձև* » և շուտով « *դատարկ* » կամ « *անայի* »: Դա « *մեղքի* » արդյունքն է, հետևանքը *desolator* » դատապարտված է Դանիել 8:13-ում և որի վերջնական պատիժը մարգարեացվել է Դան.9:27-ում:

Հատված 21. « *Եվ մեծ կարկուտ, որի կարկուտի քարերը կշռում էին մեկ տաղանդ , երկնքից ընկավ մարդկանց վրա. և մարդիկ հայհոյեցին Աստծուն կարկուտի պատուհասի համար , քանի որ խարազանը շատ մեծ էր:* »

Իրենց չարագուշակ գործը կատարված է, երկրի բնակիչներն իրենց հերթին կջնջվեն մի պատուհասով, որից փրկվելն անհնարին կլինի. նրանց վրա « *կարկուտի* » քարեր են թափվելու: Հոգին նրանց վերագրում է « *մեկ տաղանդի* » կշիռ , այսինքն՝ 44,8 կգ: Բայց այս « *տաղանդ* » բառն ավելի շատ հոգևոր արձագանք է՝ հիմնված « *տաղանդների առակի* » վրա: Այս կերպ նա ընկածներին վերագրում է նրանց դերը, ովքեր չեն իրականացրել « *տաղանդը* », այսինքն՝ այն պարզևները, որոնք Աստված տվել է նրանց առակում: Եվ այս վատ պահվածքն ավարտվում է նրանց կյանքով, առաջինը և երկրորդը, որը հասանելի էր միայն իսկական ընտրվածներին: Մինչև կյանքի վերջին շունչը նրանք շարունակում են « *հայհոյել* » (*վիրավորել*) իրենց պատժող դրախտի « *Աստծուն* »:

Տաղանդների առակը » այն ժամանակ բառացիորեն կկատարվի: Աստված կտա յուրաքանչյուր մարդու՝ իր հավատքի գործերի վկայության համաձայն. անհավատարիմ քրիստոնյաներին նա մահ կտա և իրեն կդրսևորի նույնքան դաժան և դաժան, ինչպես կարծում էին և դատում նրան: Եվ հավատարիմ ընտրյալներին նա հավիտենական կյանք կտա՝ այն հավատքի համաձայն, որը նրանք դրել էին իր կատարյալ սիրո և հավատարմության մեջ, որը մեծարված էր Հիսուս Քրիստոսով նրանց համար. այս ամենը համաձայն այն սկզբունքի, որը մեջբերում է Հիսուսը Մատթ.8:13-ում. « *Քո հավատքի համաձայն լինի քեզ* »:

Այս վերջին պատուհասից հետո երկիրը դառնում է ամայի՝ զրկված մարդկային կյանքի բոլոր ձևերից: Այսպիսով, այն գտնում է Ծննդ. 1:2-ին բնորոշ « *անդունդը* »:

Գլուխ 17. Մարմնավաճառք դիմակազերծվում է և բազահայտվում

Հատված 1. « *Այն ժամանակ այն յոթ հրեշտակներից մեկը, ովքեր պահում էին յոթ սկսասկները, եկավ և խոսեց ինձ հետ՝ ասելով.* »

Այս առաջին համարից Հոգին ցույց է տալիս այս 17-րդ գլխի նպատակը՝ « *մեծ մարմնավաճառքի* » « դատաստանը »: որը « *նստած է մեծ ջրերի վրա* » կամ, որը, ըստ 15-րդ հատվածի, գերիշխում է « *ժողովուրդներ, ամբոխներ, ազգեր և լեզուներ* », որոնք « *Եփրատ* » խորհրդանիշի ներքո արդեն իսկ նշանակում էին Եվրոպան և քրիստոնեական կրոնի նրա մոլորակային ընդարձակումները « *վեցերորդ շեփոր* » Rev.9:14-ում՝ ԱՄՆ, Հարավային Ամերիկա, Աֆրիկա և Ավստրալիա: Դատաստանի աշխատանքը կապված է նախորդ 16-րդ գլխում « *յոթ հրեշտակների* » կողմից թափված « *յոթ վերջին պատուհասների* » կամ « *յոթ սրվակների* » համատեքստի հետ :

17 համարի « դատաստանի » այս իմաստը հաստատվում է Դանիել 4:17-ում. « *Այս նախադասությունը դիտողների հրամանն է, այս որոշումը. Սա սրբերի հրամանն է, որպեսզի կենդանիները կարողանան իմանալ, որ Բարձրյալը տիրապետում է մարդկանց թագավորության վրա, որ նա տալիս է այն ում կամենա, և որ նա բարձրացնում է այնտեղ ամենագարշելի մարդկանց* »:

Քննարկվող « *դատաստանը* » Ամենակարող Աստծո կողմից բերված դատաստանն է. Սա ցույց է տալիս, թե արդյոք այս գլուխը կարևոր է: Մենք տեսանք 14-րդ գլխի 3-րդ ^{հրեշտակի} ուղերձում, որ այս նույնականացումը հանգեցնում է հավերժական կյանքի կամ մահվան: Հետևաբար, այս «

դատաստանի» համատեքստը 13-րդ գլխի « երկրից բարձրացող զազանի » համատեքստն է :

Չնայած պատմական և մարգարեական նախագգուշացումներին, իր հերթին, բողոքական հավատքը 1843-ին և պաշտոնական աղվենտիստական հավատքը 1994-ին ընկան Աստծո կողմից, որոնք արժանի չէին Հիսուս Քրիստոսի առաջարկած փրկությանը: Ի հաստատումն այս դատողության՝ նրանք երկուսն էլ մտան էկումենիկ դաշինքի մեջ, որն առաջարկվում էր հռոմեական կաթոլիկ հավատքի կողմից, մինչդեռ երկու խմբերի ռահվիրաները դատապարտել էին դրա դիվային բնույթը: Այս սխալից խուսափելու համար ընտրյալը պետք է բացարձակապես համոզված լինի Հիսուս Քրիստոսի գլխավոր թշնամու՝ Հռոմի ինքնության մեջ՝ իր ողջ հեթանոսական և պապական պատմության մեջ: Բողոքական և աղվենտիստական կրոնների մեղքն ավելի մեծ է, որովհետև և՛ ռահվիրաները դատապարտեցին և ուսուցանեցին հռոմեական կաթոլիկության այս դիվային բնույթը: Սրտի այս փոփոխությունը երկուսի կողմից դավաճանության ակտ է Հիսուս Քրիստոսի՝ միակ Փրկչի և մեծ Դատավորի դեմ: Ինչպե՞ս դա հնարավոր դարձավ: Երկու կրոններն էլ միայն կարևորում էին երկրային խաղաղությունը և մարդկանց միջև լավ փոխըմբռնումը. նաև, երբ կաթոլիկ հավատքն այլևս չի հալածում, այն նրանց համար դառնում է հանախակի կամ նույնիսկ ավելի լավ, շփվող այն աստիճանի, որ պայմանագիր կնքեն և դաշինք կնքեն դրա հետ: Աստծո բացահայտված կարծիքը և արդար դատաստանը, այսպիսով, արհամարհվում և ոտնահարվում են: Միայն կայանում էր նրանում, որ հավատալն այն էր, որ Աստված ըստ էության խաղաղություն է փնտրում մարդկանց մեջ, քանի որ իրականում նա դատապարտում է այն սխալները, որոնք արվում են իր անձի, նրա օրենքի և իր արարողություններում բացահայտված բարի սկզբունքների նկատմամբ: Փաստն առավել լուրջ է, որովհետև Հիսուսը շատ հստակ արտահայտվեց այդ թեմայի վերաբերյալ՝ ասելով Մատթ. 10:34–36-ում. *Մի կարծեք, թե ես եկել եմ երկրի վրա խաղաղություն բերելու. ես չեմ եկել խաղաղություն բերելու, այլ՝ սուրբ: Որովհետև ես եկել եմ բաժանելու տղամարդու և նրա հոր միջև, դստեր և նրա մոր միջև, հարսի և սկեսուրի միջև. և մարդու թշնամիները կլինեն իր տան անդամները*»: Իր հերթին, պաշտոնական աղվենտիզմը չսեց Աստծո Հոգին, որը 1843-1873 թվականներին յոթերորդ օրվա հանգստի վերականգնման միջոցով ցույց տվեց նրան հռոմեական կիրակին, որը նա անվանեց « զազանի նշանը »՝ իր հիմնադրումից ի վեր՝ մարտին: 7, 321. Ինստիտուցիոնալ աղվենտիզմի առաքելությունը ձախողվեց, քանի որ ժամանակի ընթացքում հռոմեական կիրակի օրը նրա դատաստանը դարձավ բարեկամական և եղբայրական՝ ի տարբերություն Աստծո դատաստանի: որը մնում է անփոփոխ նույնը, արևային հեթանոսությունից ժառանգած քրիստոնեական կիրակին նրա զայրույթի հիմնական պատճառն է: Միակ դատողությունը, որը կարևոր է, Աստծո դատողությունն է, և նրա մարգարեական Հայտնությունը նպատակ ունի մեզ կապել նրա դատողության հետ: Արդյունքում խաղաղությունը չպետք է քողարկի կենդանի Աստծո օրինական գրգռվածությունը: Եվ մենք պետք է դատենք, ինչպես նա է դատում, և նույնականացնենք քաղաքացիական կամ

կրոնական ռեժիմները՝ ըստ նրա աստվածային հայացքի: Այս մոտեցման արդյունքում մենք տեսնում ենք « *գազանին* » և նրա գործողությունները նույնիսկ խաբուսիկ խաղաղության ժամանակ:

Հատված 2. « *Նրա հետ պոռնկացել են երկրի թագավորները, և նրա պոռնկության գինուց հարբել են երկրի բնակիչները:* »

Հեզաբեկի կնոջ » գործողությունների հետ, որը մեղադրվում է Հիսուս Քրիստոսի կողմից իր ծառաներին ստիպելու համար խմելու հոգևոր « *պոռնկության (կամ անառակության) գինի* » Հայտ.2.20; բաներ, որոնք հաստատված են Հայտն.18:3-ում: Այս գործողությունները նաև կապում են « *պոռնիկին* » Հայտն . որդանակը նրա թունավոր գինին է, որի հետ Հոգին համեմատում է նրա հռոմեական կաթոլիկ կրոնական ուսմունքը:

Այս համարում, այն նախատինքը, որ Աստված անում է կաթոլիկ կրոնի դեմ, արդարացված է նույնիսկ մեր խաղաղ ժամանակներում, քանի որ նախատինքը հարվածում է նրա աստվածային իշխանությանը: Սուրբ Գրքի գրությունները, որոնք կազմում են նրա « *երկու վկաները* », վկայում են այս հռոմեական կրոնի կեղծ կրոնական ուսմունքի դեմ: Բայց ճիշտ է, որ նրա կեղծ ուսմունքը վատթարագույն հետևանքներն է ունենալու իր գայթակղված զոհերի համար. հավերժական մահ. որը կարդարացնի Հայտն .

Հատված 3. « *Նա ինձ տարալ հոգով անապատ. Եվ ես տեսա մի կին, որը նստած էր կարմիր գազանի վրա՝ լի հացիոյանքի անուններով, ուներ յոթ գլուխ և տասը եղջյուր:* »

« ... անապատում », հավատքի փորձության, բայց նաև մեր « *վերջին ժամանակի (Դան.11:40)*» համատեքստի «չոր» հոգևոր մթնոլորտի խորհրդանիշ , այս անգամ՝ երկրայինի հավատքի վերջին փորձությունը: պատմությունը, Հոգին պատկերում է հոգևոր իրավիճակը, որը գերակշռում է այս վերջնական համատեքստում: « *Կինը տիրում է կարմիր գազանին* »: Այս պատկերում Հոռմը գերիշխում է « *երկրից բարձրացող գազանին* », որը նշանակում է բողոքական ԱՄՆ-ն այն պահին, երբ նրանք կաթոլիկներին ստիպում են « *երկրպագել գազանի նշանը* »՝ պարտադրելով իր հանգստի օրը, որը ժառանգել է Կոստանդին ¹ կայսրը: Այս վերջնական համատեքստում այլևս չկան դիադեմներ՝ ո՛չ կրոնական Հոռմի « *յոթ գլխի* », ո՛չ էլ « *տասը եղջյուրների* » խորհրդանիշների, այս դեպքում՝ եվրոպական և աշխարհի քրիստոնյա ժողովուրդների քաղաքացիական տիրակալների, որոնց նա շահարկում է: Բայց այս ամբողջ ասոցիացիան մեղքի գույնի է՝ « *կարմիր* »:

ում կարդում ենք. *բայց նրա մահացու վերքը բուժվեց: Եվ ամբողջ երկիրը երկյուղում էր գազանի հետևից* »: Մենք գիտենք, որ այս բուժումը պայմանավորված է Նապոլեոն ¹ ի կոնկորդատով: Այս պահից սկսած, հռոմեական կաթոլիկ պոեզիան այլևս չի հալածում, սակայն, նկատենք, որ կարևոր է, որ Աստված շարունակում է նրան անվանել « *գազան* ». « *Եվ ամբողջ երկիրը հիացած էր գազանի հետևում* »: Սա հաստատում է վերը տրված բացատրությունը: Աստծո թշնամին մնում է նրա թշնամին, քանի որ նրա մեղքերը նրա օրենքի դեմ չեն դադարում, ինչպես խաղաղության, այնպես էլ պատերազմի ժամանակ: Եվ Աստծո թշնամին, հետևաբար, նաև նրա հավատարիմ ընտրյալներն են խաղաղության կամ պատերազմի ժամանակ:

4 -րդ հատված . Նա իր ձեռքում բռնել էր ոսկե գավաթ՝ լցված գարշանքներով և իր մարմնավանաստության կեղտերով: »

Այստեղ կրկին ներկայացված նկարագրությունը ուղղված է հոգևոր վարդապետական սխալներին: Աստված դատապարտում է նրա կրոնական ծեսերը. նրա զանգվածները և նրա նողկալի Հաղորդությունը և առաջին հերթին նրա ճաշակը շքեղության և հարստության նկատմամբ, ինչը նրան տանում է դեպի թագավորների, ազնվականների և երկրի բոլոր հարուստների կողմից ցանկալի փոխզիջումների: « Մոռավանառը » պետք է բավարարի իր «հաճախորդներին» կամ իր սիրելեկաններին:

Կարմիր » գույնն իր ծագումն ունի հենց « պռոնիկի » մեջ՝ « մանուշակագույն և կարմիր »: « Կին » տերմինը, որը նշանակում է « եկեղեցի », կրոնական ժողով, ըստ Եփես. 5:23-ի, բայց նաև՝ « մեծ քաղաքը, որը թագավորություն ունի երկրի թագավորների վրա », ինչպես ուսուցանում է այս գլխի 18 հատվածը 17: Ամփոփելով, մենք կարող ենք ճանաչել Հռոմեական Վատիկանի «կարդինալների և եպիսկոպոսների» համազգեստի գույները: Աստված պատկերում է կաթոլիկ զանգվածներին՝ օգտագործելով « ոսկե բաժակը», որտեղ ավոհոլային գինին ենթադրաբար ներկայացնում է Հիսուս Քրիստոսի արյունը: Բայց ի՞նչ է Տերը մտածում դրա մասին: Նա մեզ ասում է, որ իր քավիչ արյան փոխարեն տեսնում է միայն « իր մարմնավանաստության գարշեղիներն ու կեղտերը »: Դան.11.38-ում « ոսկին » հիշատակվում էր որպես նրա եկեղեցիների զարդարանք, որը Հոգին վերագրում է « ամբողջների աստծուն »:

5 հատված . »

« Առեղծվածը », որը նշված է այս հատվածում, « առեղծված » է միայն նրանց համար, ում Հիսուս Քրիստոսի Հոգին չի լուսավորում. նրանք նույնպես, ցավոք, ամենաբազմաթիվն են: Քանի որ Դան.8:24–25-ից ի վեր հայտարարված պապական ռեժիմի « հաջողությունն ու նենգությունների հաջողությունը » կհաստատվի մինչև նրա դատաստանի ժամը՝ աշխարհի վերջը: Աստծո համար դա « անօրենության առեղծվածն » է, որն ազդարարվել և արդեն իրականացրել է սատանան առաքյալների ժամանակներում, ըստ 2 Թեսաղ.2.7. « Որովհետև անօրենության խորհուրդն արդեն գործում է. միայն անհրաժեշտ է, որ նա, ով դեռ հետ է պահում նրան, պետք է անհետացած լինի »: « Առեղծվածը » կապված է հենց « Բարեկրոն » անվան հետ , ինչը իմաստ ունի, քանի որ այդ անունով հին քաղաքն այլևս չկա: Բայց Պետրոսն արդեն հոգեպես տվել է այս անունը Հռոմին, 1 Պետրոս 5.13-ում, և, ցավոք, խաբված ամբոխի համար, միայն ընտրյալներն են ուշադիր Աստվածաշնչի առաջարկած այս ճշգրտությանը: Չգույշ եղեք « երկիր » բառի երկակի իմաստից, որը նաև այստեղ նշանակում է բողոքական հնազանդություն, քանի որ որքան կաթոլիկ հավատքը միասնական է, նույնքան էլ բողոքական հավատքը բազմապատիկ է, նշանակվել որպես « մարմնավանաստներ », իրենց կաթոլիկների դուստրերը »: մայր » . Աղջիկները կիսում են իրենց « մոր » « այրանդակությունները » : Եվ այդ « գարշանքներից » գլխավորը կիրակին է՝ իրեն կցված նրա կրոնական իշխանության « նշանը »:

Երկիր » բառի բառացի իմաստը նույնպես արդարացված է, քանի որ կաթոլիկ կրոնական անհանդուրժողականությունը հանդիսանում է միջազգային խոշոր կրոնական ագրեսիաների հրահրողը: Նա պղծեց և

ատելի դարձրեց քրիստոնեական հավատքը՝ դրդելով թագավորներին՝ դարձի բերել երկրի ժողովուրդներին իր հնագանդությանը: Բայց իր իշխանությունը կորցնելուց հետո նրա « *գարշանքները* » շարունակվեցին՝ օրհնելով նրանց, ում Աստված անիծում է և անիծելով նրանց, ում օրհնում է: Նրա հեթանոսական էությունը բացահայտվում է, երբ նա մուսուլմաններին անվանում է «եղբայր», որոնց կրոնը Հիսուս Քրիստոսին ներկայացնում է որպես ամենափոքր մարգարեներից մեկը:

Հատված 6. « *Եվ տեսա կնոջը հարքած սրբերի արյունով և Հիսուսի վկաների արյունով. Եվ տեսնելով նրան, ես մեծ զարմանքով ընկա: »*

Այս համարը մեջբերում է Դան.7:21-ից՝ նշելով, որ « *սրբերը* », որոնց նա կռվում և տիրում է, իսկապես « *Հիսուսի վկաներն* » են: Սա մեծապես լույս է սփռում « *Մեծ Բարեկունի* » առեղծվածի վրա : Հռոմեական կրոնը խմում է ընտրյալների « *արյունը* » մինչև արբեցում: Ո՛վ կարող է կասկածել, որ քրիստոնեական եկեղեցին, ինչպես ժամանակակից պապական Հռոմը, այս « *մարմնավաճառն* » է, որը « *հարբեցվել է Հիսուսի վկաների թափած արյունով* »: Ընտրված պաշտոնյաները, բայց միայն նրանք: Որովհետև Հոգին մարգարեության միջոցով նրանց հայտնի դարձրեց իրենց թշնամու սպանիչ ծրագրերը: Այս վերադարձը դեպի իր չար ու դաժան բնությունը կլինի շնորհի ժամանակի ավարտի տեսանելի հետևանքը: Բայց այս ամբարշտությունը ամեն ինչից վեր է լինելու, ավելի ապշեցուցիչ ձևով, աշխարհի վերջի այս ժամանակաշրջանի գերիշխող բողոքական հավատքի բնույթը: Հոգին առանձին-առանձին մեջբերում է « *սրբերին* » և « *Հիսուսի վկաներին* »: Առաջին « *սրբերը* » ենթարկվեցին հեթանոսական հռոմեական հանրապետական և կայսերական հալածանքների. « *Հիսուսի վկաներին* » հարվածել է կայսերական և պապական հեթանոս Հռոմը: Որովհետև պոռնիկը քաղաք է՝ Հռոմ. « *Մեծ քաղաքը, որը թագավորություն ունի երկրի թագավորների վրա* » իր ժամանումից ի վեր Իսրայել, Հրեաստան՝ 63 թ., ըստ Դան.8:9. « *երկրների ամենագեղեցիկը* »: Փրկության պատմությունը կավարտվի հավատքի փորձությամբ, որում « *Հիսուսի վկաները* » կհայտնվեն և կգործեն արդարացնելու այս արտահայտությունը. նրանք այդպիսով Աստծուն լավ հիմք կտան միջամտելու՝ փրկելու նրանց ծրագրված մահից: Իր ժամանակներում Հովհաննեսը հիմնավոր պատճառներ ուներ զարմանալու « *առեղծվածով* », որը վերաբերում էր Հռոմ քաղաքին: Նա ճանաչում էր նրան միայն իր դաժան և անողոք հեթանոսական կայսերական կողմնորոշմամբ, որը նրան ձերբակալել էր Պատմոս կղզում: Կրոնական խորհրդանիշները, ինչպիսին է « *ուսկե գավաթը* », որը պահում էր « *մարմնավաճառը* », կարող էին արդարացիորեն զարմացնել նրան:

Հատված 7. « *Եվ հրեշտակն ասաց ինձ. Ինչո՞ւ ես զարմանում. Ես ձեզ կպատմեմ կնոջ և նրան տանող գազանի առեղծվածը, որն ունի յոթ գլուխ և տասը եղջյուր: »*

« *Առեղծվածը* » նախատեսված չէ հավերժ տեսելու համար, և 7-րդ հատվածից Հոգին կտա մանրամասներ, որոնք թույլ կտան Հովհաննեսին և մեզ վերացնել « *առեղծվածը* » և հստակ բացահայտել Հռոմ քաղաքը և նրա դերը պատկերի մեջ: հատված 3, որի խորհրդանիշները կրկին մեջբերված են:

« *Կինը* » նշանակում է պապական Հռոմի կրոնական բնույթը, նրա պնդումը, որ նա « *Գառան կինը* » է՝ Հիսուս Քրիստոսը: Բայց Աստված հերքում է այս պնդումը՝ նրան անվանելով « *մարմնավաճառ* »:

« *Այն կրող զազանը* » ներկայացնում է վարչակարգերի և ժողովուրդների, ովքեր ճանաչում և օրինականացնում են նրա կրոնական պահանջները: Նրանք իրենց պատմական ծագումն ունեն Եվրոպայում ձևավորված թագավորությունների « *տասը եղջյուրներից* » այն բանից հետո, երբ նրանք ազատվեցին կայսերական Հռոմի տիրապետությունից՝ համաձայն Դան.7:24-ում տրված նկարի: Նրանք հաջորդում են « *չորրորդ կենդանու* » կայսերական Հռոմին : Եվ այդ տարածքները մինչև վերջ մնում են նույնը: Սահմանները շարժվում են, ռեժիմները փոխվում են, միապետությունից հանրապետություններ են անցնում, բայց կեղծ հռոմեական պապական քրիստոնեության նորմը նրանց միավորում է դեպի վատը: 20-րդ դարում ^{այս} միությունը հռոմեական հովանու ներքո կոնկրետացվել է Եվրոպական միության կողմից, որը հաստատվել է 1957 թվականի մարտի 25-ի և 2004 թվականի «Հռոմի պայմանագրերով»:

Հատված 8. « *Այն զազանը, որը դու տեսար, կար և այլևս չկա*»: **Նա պետք է բարձրանա անդունդից** և զնա դեպի կործանում: Եվ նրանք, ովքեր բնակվում են երկրի վրա, որոնց անունները գրված չեն աշխարհի սկզբից կյանքի գրքում, կզարմանան, երբ տեսնեն զազանին, որովհետև նա կար և չկա, և որ նա նորից կհայտնվի: »

« *Այն զազանը, որ տեսար, կար և չկա* »: Թարգմանություն. Քրիստոնեական կրոնական անհանդուրժողականությունը եղել է 538 թվականից և այլևս չկա 1798 թվականից: Հոգին առաջարկում է տարբեր ձևերով մարգարեացված տևողություն Դան.7:25-ից ի վեր անհանդուրժող պապական իշխանության համար. « *Ժամանակ, ժամանակներ և կես հարված. 42 ամիս; 1260 օր* »: Չնայած նրա անհանդուրժողականությանը վերջ դրվեց « *խորքից բարձրացող զազանի* » գործողությամբ , որը վերաբերում է Փրանսիական հեղափոխությանը և նրա ազգային աթեիզմին Հայտն. 11:7-ում, այստեղ « *խորը* » տերմինը ներկայացվում է որպես գործունեություն, որը կապված է սատանան՝ « *Կործանիչը* », ով ոչնչացնում է կյանքեր և ապամարդկայնացնում երկիր մոլորակը, և որին Հայտն.9:11-ը անվանում է « *անդունդի հրեշտակ* »: Հայտն.20:1-ը կտա բացատրությունը. « *սատանան* » կապվելու է « *հազար տարի* » անմարդկայնացած երկրի վրա, որը կոչվում է « *անդունդ* »: Նրա ծագումը վերագրելով «անդունդում»՝ Աստված հայտնում է, որ այս քաղաքը **երբեք** իր հետ հարաբերություն չի ունեցել. արդյոք նրա հեթանոսական տիրապետության ժամանակ, ինչը շատ տրամաբանական է, բայց նաև նրա պապական կրոնական գործունեության ընթացքում, հակառակ այն բանին, ինչ խաբված մարդկանց բազմությունը հավատում է **իրենց կործանմանը**, քանի որ նրանք կիսվելու են դրա հետ, այստեղ բացահայտված է նրա վերջնական « *կործանումը* »: Արհամարհելով մարգարեական խոսքը՝ Հռոմի գայթակղությունների գոհերը կզարմանան, որովհետև կրոնական անհանդուրժողականությունը «կվերսկսվի» այս վերջնական հայտարարված և բացահայտված համատեքստում: Աստված այսպիսով հիշեցնում է մեզ, որ նա գիտի ընտրյալների անունները « *աշխարհի հիմնադրումից* » ի վեր: Նրանց « *անունները* » գրված էին « *Գառան*

կյանքի գրքում » Հիսուս Քրիստոսում: Եվ նրանց փրկելու համար նա բացեց նրանց միտքը աստվածաշնչյան իր մարգարեությունների առեղծվածների համար:

Այստեղ ես առաջարկում եմ այս հատվածի երկրորդ վերլուծությունը « *անդունդ* » բառի վերաբերյալ: Այս մտորումների մեջ ես հաշվի եմ առնում Հոգու կողմից թիրախավորված վերջնական համատեքստը՝ ըստ հատված 3-ի « *կարմիր գազանի* » նկարագրության : *յոթ գրուխ* «տեղավորում է այն « *վերջի ժամանակում* ». որ մեր ժամանակի. Ես վաղուց էի համարում, որ « *հիմար* » հասկացությունը կարող է վերաբերել միայն անհանդուրժողական և բռնակալ գործողությանը, որը, հետևաբար, կարելի է վերագրել միայն համընդհանուր հավատի վերջին փորձությամբ նշանավորվող ամենավերջին օրերի անհանդուրժողական ռեժիմին: Բայց իրականում, 2020 թվականի ձմռան վերջին՝ աստվածային ժամանակին, մեկ այլ գաղափար է ներշնչված իմ կողմից: « *Գազանն* » իրականում անընդհատ սպանում է մարդկային հոգիները, և նրա չափազանցված ու աղաղակող հումանիստական ուսմունքների զոհերը շատ ավելի շատ են, քան նրա անհանդուրժողականության զոհերը: Որտեղի՞ց է գալիս այս նոր գայթակղիչ և խաբուսիկ հումանիստական վարքը: Դա ազատ մտքի ժառանգության պտուղն է, որը գալիս է հեղափոխական փիլիսոփաներից, որոնց Աստված թիրախ է դարձնում Հայտն. 11:7-ում « *անդունդից բարձրացող գազանի* » անվան տակ: Մեր ժամանակների « *գազանին* » կցված « *կարմիր* » գույնը , այս գլխի 3-րդ հատվածից, դատապարտում է մեղքը, որն առաջացել է մարդու կողմից իրեն տրված ավելորդ ազատությունից: Ո՞ւմ է նա ներկայացնում: Քրիստոնեական ծագում ունեցող արևմտյան գերիշխողներ, որոնց կրոնական հիմքերը ժառանգված են եվրոպական կաթոլիկությունից. ԱՄՆ-ը և Եվրոպան ամբողջությամբ գայթակղված են կաթոլիկ կրոնով: « *Գազանը* », որը *Աստված ցույց է տալիս մեզ*, « *հինգերորդ փողի* » *հաղորդագրության* մեջ մարգարեացված գործողությունների վերջնական արդյունքն է : Բողոքական հավատքը, գայթակղված կաթոլիկ հավատքով, որը դարձել է խաղաղ, միավորում է բողոքականությունն ու կաթոլիկությունը, անհիժված Աստծո կողմից, որոնց միացել է պաշտոնական ինստիտուցիոնալ ադվենտիզմը 1994 թվականին , Հայտն . ըստ Հայտն.16.16, որ նրանք միասին, « *վեցերորդ փողից* » հետո, կառաջնորդեն Աստծո վերջին հավատարիմ ծառաների դեմ, ովքեր պահում և կիրառում են նրա Ծաբայթ; յոթերորդ օրվա հանգիստը պատվիրված էր նրա տասը պատվիրաններից չորրորդով: Իսաղաղ ժամանակներում նրանց ելույթները բարձրացնում են եղբայրական սերն ու խղճի ազատությունը: Բայց ազատատենչ դարձրած այս աղաղակող և կեղծ ազատությունը տանում է դեպի « *երկրորդ մահ* » արևմտյան աշխարհը բնակեցնող բազմություններին. որը մասամբ բնութագրվում է աթեիզմով, մասամբ՝ անտարբերությամբ, իսկ ավելի փոքր մասով՝ անարժեք դարձած կրոնական պարտավորություններով, քանի որ դրանք դատապարտված են Աստծո կողմից՝ իրենց կեղծ կրոնական ուսմունքների պատճառով: Այսպես, այս հումանիստական « *գազանն* » ունի իր ծագումը «անդունդում» , ինչպես բացահայտում է Հոգին այս հատվածում, այն իմաստով, որ քրիստոնեական կրոնը դարձել է հումանիստական մտքի կերպարը և կիրառումը . **Ինչպես Հուդայի**

համբույրը Հիսուսի համար, խաղաղության ժամանակ հրապուրիչ կեղծ հումանիստական սերը սպանում է ավելին, քան սուրը : Մեր խաղաղ ժամանակների « գազանը » նաև ժառանգում է « խավարի » կերպարը , որը տալիս է « խորը » բառը Ծննդ.1:2-ում. « **Երկիրն անձև ու դատարկ էր. Աստված շարժվեց ջրերի վերևում** : Եվ քրիստոնեական ծագում ունեցող հասարակությունների այս « **մութ** » **բնավորությունը ինքնին պարադոքսալ կերպով ժառանգված է « լուսավորությունից** »՝ ֆրանսիացի հեղափոխական ազատ մտածողներին տրված անվանումից:

Առաջարկելով այս սինթեզը, Հոգին հասնում է իր նպատակին, որը բաղկացած է իր հավատարիմ ծառաներին բացահայտելու իր դատողությունը մեր արևմտյան աշխարհի վերաբերյալ և այն նախատինքները, որոնք նա հասցեագրում է նրան: Նա այդպիսով դատապարտում է իր բազմաթիվ մեղքերը և իր դավաճանությունները Հիսուս Քրիստոսի հանդեպ՝ միակ Փրկչի, ում իրենց գործողություններն անարգում են:

Հատված 9. « Այս է իմաստությունը, որ ունի իմաստություն. յոթ գլուխները յոթ սարեր են, որոնց վրա նստած է կինը: »

Այս համարը հաստատում է այն արտահայտությունը, որով Հռոմը երկար ժամանակ նշանակվել է. « **Հռոմ, յոթ բլուրների քաղաք** »: Այս անունը գտա 1958 թվականի հին դպրոցի աշխարհագրական ատլասում: Բայց բանը վիճելի չէ. « յոթ «բլուրներ» կոչվող լեռները դեռևս մնում են այսօր և կրում են *Կապիտոլին, Պալատին, Կաելիոլա, Ավենտին, Վիմինալ, Էսկվիլին և Զվիրինալ* անունները : Իր հեթանոսական փուլում այս բլուրները «բարձր տեղերում» աջակցում էին տաճարներին, որոնք նվիրված էին Աստծո կողմից դատապարտված աստվածացված կուռքերին: Եվ ի պատիվ « *ամբոցների աստծուն* », կաթոլիկ հավատքն իր հերթին բարձրացրեց իր բազիլիկը՝ Կաելիոլուսի վրա՝ ըստ Հռոմի «երկինք» նշանակելու: Կապիտոլիումի վրա՝ «գլուխը», բարձրանում է Քաղաքապետարանի պալատը՝ դատական իշխանության քաղաքացիական կողմը: Նշենք, որ վերջին օրերի դաշնակից Ամերիկյան նույնպես գերիշխում է Վաշինգտոնում գտնվող «Կապիտոլիումից»: Այստեղ կրկին «գլուխ» խորհրդանիշն արդարացված է այս բարձր իշխանությամբ, որը կփոխարինի Հռոմին և, իր հերթին, տիրելու է երկրի բնակիչներին՝ « *նրա ներկայությամբ* »՝ համաձայն Հայտն.13.12:

Հատված 10. « *Յոթ թագավորներ էլ կան. հինգն ընկան, մեկը կա, մյուսը դեռ չի եկել, և երբ գա, կարճ ժամանակով կմնա:* »

յոթ թագավորներ » արտահայտությամբ , Հոգին Հռոմին վերագրում է կառավարման « յոթ » ռեժիմներ, որոնք հաջորդաբար առաջին վեցի համար են. Հանրապետությունը, հյուպատոսությունը, բռնապետությունը, եռապետությունը, կայսրությունը Օկտավիանոսից ի վեր, Կեսար Օգոստոսը, որի օրոք ծնվել է Հիսուսը, և քառապետությունը (4 հարակից կայսրեր) յոթերորդ դիրքում 284-ից 324 թվականներին, ինչը հաստատում է այն նշգրտությունը, որ *նա պետք է տևի մի. կարճ ժամանակ* »; իրականում 30 տարի: Նոր կայսր Կոստանդին ^Ա արագորեն կլքի Հռոմը և կբնակվի Արևելքում՝ Բյուզանդիայում (Կոստանդնուպոլիսը թուրքերի կողմից վերանվանվել է Ստամբուլ): Սակայն 476 թվականից Հռոմի արևմտյան կայսրությունը փլուզվեց, և Դանիելի և Ապոկալիպսիսի « *տասը եղջյուրները*

» անկախություն ձեռք բերեցին՝ ձևավորելով Արևմտյան Եվրոպայի թագավորությունները: 476 թվականից Հռոմը մնաց օստրոգոթ բարբարոսների օկուպացիայի տակ, որոնցից այն հանձնվեց 538 թվականին գորավար Բելիսարիոսի կողմից, որն իր գորքերով ուղարկեց Հուստինիանոս կայսրը, որը բնակվում էր Արևելքում Կոստանդնուպոլսում:

Հատված 11. « Եվ այն գազանը, որ կար և այլևս չկա, ինքն ութերորդ թագավորն է և յոթը թվից է և գնում է կորստյան: »

Հուստինիանոս¹ ի բարենպաստ կայսերական հրամանագրով: Այդպիսով նա արձագանքեց իր կնոջ՝ Թեոդորայի՝ նախկին «մարմնավաճառի» խնդրանքին, ով միջամտեց Վիջիլի՝ նրա ընկերներից մեկի անունից: Ինչպես նշում է 11-րդ հատվածը, պապական ռեժիմը հայտնվում է հիշատակված «յոթ» կառավարման ժամանակ՝ կազմելով նոր, աննախադեպ ձև, որը Դանիելը նշեց որպես « տարբեր » թագավոր: Այն, ինչը նախորդում է «յոթ» նախորդ թագավորների ժամանակներին, հռոմեական կրոնական առաջնորդի տիտղոսն է, որն արդեն վերագրվել է իր կայսերին և դրա սկզբնավորման սկզբից. 538, Հռոմի կաթոլիկ պապի պաշտոնական տիտղոսը: Հռոմեական ռեժիմը, որը գոյություն ունի այն ժամանակ, երբ Հովհաննեսը ստանում է տեսիլքը, կայսրությունն է՝ հռոմեական վեցերորդ իշխանությունը. իսկ նրա ժամանակ «ինքնիշխան պոնտիֆիկոս» տիտղոսը կրում էր հենց կայսրը:

Հռոմի վերադարձը պատմական ասպարեզ պայմանավորված է ֆրանկների թագավոր Կլովիս I-ի շնորհիվ՝ որը «դարձել է» ժամանակի կեղծ քրիստոնեական հավատքին՝ 496 թ. այսինքն՝ հռոմեական կաթոլիկությանը, որը ենթարկվել էր Կոստանդին I-ին² որին արդեն իսկ հարվածել էր Աստծո անեծքը 321թ. մարտի 7-ից: Կայսերական տիրապետությունից հետո Հռոմը ներխուժեցին և գերիշխեցին օտար ժողովուրդների կողմից, որոնք զանգվածաբար գաղթում էին: Տարբեր լեզուների և մշակույթների թուրքիմացությունը հուզումների և ներքին պայքարների հիմքն է, որը ոչնչացրեց հռոմեական միասնությունն ու ուժը: Այս գործողությունը Աստծո կողմից կիրառվում է այսօր Եվրոպայում՝ այն թուլացնելու և իր թշնամիներին հանձնելու համար: Այսպիսով, «Բաբելոնի աշտարակի» փորձառության անեծքը դարերի և հազարամյակների ընթացքում պահպանում է իր բոլոր հետևանքները և իր արդյունավետությունը մարդկությանը դժբախտության մեջ տանելու գործում: Ինչ վերաբերում է Հռոմին, վերջապես, այն անցել է արիական օստրոգոթների գերիշխանության տակ, որոնք վարդապետորեն հակադրվում էին հռոմեական կաթոլիկ հավատքին, որին աջակցում էին բյուզանդական կայսրերը: Հետևաբար, այն պետք է ազատվեր այս գերիշխանությունից, որպեսզի 538 թվականին հռոմեական պապական վարչակարգի հաստատումը հնարավոր դառնար, որպեսզի դա իրականացվեր ըստ Դան.7:8-20, « երեք եղջյուր ցած իջեցրին պուպերի առաջ (փոքր եղջյուր) ; մտահոգված են Հռոմի եպիսկոպոսների հռոմեական կաթոլիկության դեմ թշնամաբար տրամադրված ժողովուրդները, հաջորդաբար 476 թվականին, Հերուլիները, 534 թվականին՝ վանդալները, իսկ 538 թվականի հուլիսի 10-ին «ձնաքթի միջոցով», որոնք ազատվել են գնեթայի կողմից օստրոգոթների գրավումից: ^{Հուստինիանոս} I-ի կողմից ուղարկված Բելիսարիոսը Հռոմը կարող

էր մտնել իր բացառիկ, գերիշխող և անհանդուրժող պապական վարչակարգի մեջ, որը հաստատվել էր ս. կայսրը, ինտրիգ Վիգիլիուսի խնդրանքով, առաջին կառավարող պապը: Այս պահից Հռոմը **դարձավ** « մեծ քաղաքը, որը թագավորություն ունի երկրի թագավորների վրա », 18-րդ համարից, **որը գնում է դեպի « կործանում »**, ինչպես որ Հոգին է նշում, այստեղ, երկրորդ անգամ, 8-րդ համարից հետո:

Բյուզանդիայի կայսր Հուստինիանոս I-ի հրամանագրին, որը նրան տվել է իր տիտղոսը և կրոնական իշխանությունը: Այսպիսով, կիրակի օրը Հռոմի կայսր Կոնստանտին I-ի կողմից հրամայվել է 321 թվականի մարտի 7-^{ին}, իսկ արքունիքը, որն արդարացրել է այն, տեղադրվել է բյուզանդական կայսր Հուստինիանոս I-ի կողմից 538 թվականին: Երկու ժամադրություն՝ ամենասարսափելի հետեւանքներով ողջ մարդկության համար. Նաև 538 թվականին էր, որ Հռոմի եպիսկոպոսը առաջին անգամ վերցրեց Պապի տիտղոսը:

Հատված 12. « *Տասը եղջյուրները, որ տեսար, տասը թագավորներ են, որոնք դեռ թագավորություն չեն ստացել, բայց որպես թագավորներ իշխանություն են ստանում գազանի հետ մեկ ժամկա ընթացքում:* »

վերջի ժամանակի » վերջում :

Ինչպես Դանիելի ժամանակ, այնպես էլ Հովհաննեսի ժամանակ, Հռոմեական կայսրության « տասը եղջյուրները » դեռ չէին ձեռք բերել կամ վերականգնել իրենց անկախությունը: Բայց այս 17-րդ գլխում թիրախավորված համատեքստը աշխարհի վերջի համատեքստն է, դա այն դերն է, որ խաղում են « տասը եղջյուրները » այս ճշգրիտ համատեքստում, որը արթնանում է Հոգու կողմից, ինչպես կհաստատեն հաջորդ հատվածները: Մարգարեացված « ժամը » վերաբերում է հավատի վերջին փորձության ժամանակին, որը հայտարարվել է Հայտն. 3:10-ում յոթերորդ օրվա ադվենտիզմի հավատարիմ ռահվիրաներին 1873 թվականին: Պատգամը մեզ համար էր՝ նրանց ժառանգներին, ադվենտիստների հավատարիմներին: Եւյս, որը տրվել է Հիսուս Քրիստոսի կողմից իր ընտրյալներին 2020 թ.

Ըստ Եզեկիել մարգարեին տրված մարգարեական ծածկագրի (Եզեկ.4:5-6), մարգարեական «օրը» արժե իրական «տարի», և հետևաբար, մարգարեական « ժամը » արժե 15 իրական օր: Հոգու ուղերձի մեծ պնդումը, որը երեք անգամ կրերի « մեկ ժամում » արտահայտությունը 18-րդ գլխում, ինձ ստիպում է եզրակացնել, որ այս « ժամը » ուղղված է « յոթ վերջին պատուհասներից » 6-^{ին} սկզբի միջև ընկած ժամանակահատվածին: և վերադարձը մեր աստվածային Տեր Հիսուսի փառքով, ով վերադառնում է « Մայրը » հրեշտակապետի փառքով՝ փրկելու իր ընտրյալներին ծրագրված մահից: Ուստի այս « ժամը » այն մեկն է, որի ընթացքում տևում է « Արմազեղոնի ճակատամարտը »:

Հատված 13. « *Նրանք մեկ նպատակ ունեն, և նրանք իրենց գործությունն ու իշխանությունը տալիս են գազանին.* »

Նպատակ ունենալով այս վերջին փորձության ժամանակը՝ Հոգին ասում է « տասը եղջյուրների » մասին. « *Նրանք մեկ նպատակ ունեն և իրենց գործությունն ու իշխանությունը տալիս են գազանին* »: Այս նպատակը, որը նրանք կիսում են, բաղկացած է Երրորդ միջուկային համաշխարհային

պատերազմի բոլոր վերապրածների կողմից կիրակնօրյա հանգիստը հարգելու համար: Ավերվածությունը մեծապես նվազեցրեց հին եվրոպական ազգերի ռազմական հզորությունը: Բայց, հակամարտությունում հաղթած ամերիկացի բողոքականները վերապրածներից ձեռք բերեցին իրենց ինքնիշխանության լիակատար հրաժարում: Շարժառիթը դիվային է, բայց ընկածները չգիտեն դրա մասին, և Սատանային տրված նրանց հոգիները կարող են միայն իրականացնել նրա կամքը:

Վիշապի», «*գազանի*» և «*կեղծ մարգարեի*» կոալիցիայից է, որ «*տասը եղջյուրները*» իրենց իշխանությունը հանձնում են «գազանին»: Եվ այս հրաժարումը պայմանավորված է այն տառապանքի ուժգնությամբ, որ Աստծո խարազաններն են հասցնում նրանց: Մահվան հրամանագրի հռչակման և դրա կիրառման միջև ընկած ժամանակահատվածում շաբաթ օրը դիտորդներին տրվում է 15-օրյա ժամկետ՝ ընդունելու «*գազանի նշանը*», նրա հռոմեական «կիրակին»՝ պղծված հեթանոսական արևի պաշտամունքով: Հիսուս Քրիստոսի վերադարձը նախատեսվում է 2030 թվականի ապրիլի 3-ին նախորդող գարնանը, եթե «*ժամ*» տերմինի մեկնաբանության մեջ սխալ չկա, մահվան հրամանագիրը պետք է հրապարակվի այս ամսաթվի համար կամ դրա և օրվա միջև գտնվող ամսաթվի համար: մեր ընթացիկ սովորական օրացույցի 2030 թվականի գարնանը:

Լիովին հասկանալու համար, թե ինչպիսին կլինի վերջնական ժամանակային իրավիճակը, հաշվի առեք հետևյալ փաստերը. Շնորհքի ժամանակի ավարտը կարող է ճանաչվել միայն այն ընտրված պաշտոնյաների կողմից, ովքեր դա կապում են կիրակնօրյա օրենքի հրապարակման հետ. ավելի ճիշտ՝ նրանից հետո: Դեռևս կենդանի անհավատ և ապստամբ ժողովուրդների հավաքածուի համար կիրակնօրյա օրենքի հրապարակումը երևում է միայն որպես ընդհանուր շահի միջոց՝ առանց նրանց համար հետևանքների: Եվ միայն առաջին հինգ պատուհասները կրելուց հետո է, որ նրանց վրիժառու զայրույթը ստիպում է նրանց լիովին հաստատել «*սպանելու*» որոշումը նրանց, ովքեր իրենց ներկայանում են որպես իրենց երկնային պատժի պատասխանատուներ:

Հատված 14. «Նրանք կպայքարեն Գառան դեմ, և Գառը կհաղթի նրանց, որովհետև նա տերերի Տերն է և թագավորների Թագավորը, և նրանք, ովքեր կանչված և ընտրված են և հավատարիմ, ովքեր նրա հետ են, նույնպես կհաղթեն նրանց:»

«Նրանք կպայքարեն Գառան դեմ, և Գառը կհաղթի նրանց ...», որովհետև Նա Ամենակարող Աստվածն է, որին ոչ մի գորություն չի կարող դիմակայել: «*Թագավորների թագավորը և տերերի Տերը*» կպարտադրի իր աստվածային ուժը երկրի ամենահզոր թագավորներին և տերերին: Եվ ընտրյալները, ովքեր դա հասկանում են, կհաղթահարեն նրա հետ: Հոգին այստեղ հիշեցնում է Աստծո կողմից պահանջվող երեք չափանիշները նրանցից, ում նա փրկում է, և ովքեր իրենց հանձնել են փրկության ճանապարհին, որը սկսվում է նրանց համար «*կոչվածի*» հոգևոր կարգավիճակով և այնուհետև փոխակերպվում է, երբ դա այդպես է, «*ընտրված*» կարգավիճակ՝ արարիչ Աստծո և նրա ողջ աստվածաշնչյան լույսի հանդեպ դրսևորված «*հավատարմությամբ*»: Հիշատակված

նակատամարտը « Արմազեդոնի » նակատամարտն է Հայտ.16:16; « Ժամը », երբ փորձության է ենթարկվում « ընտրյալի » « կոչվածի » « հավատարմությունը »: Հայտն.9.7-9-ում Հոգին բացահայտեց բողոքական հավատքի նախապատրաստությունը այս հոգևոր « պատերազմի » համար: Շաբաթին իրենց հավատարմության պատճառով մահանալու դատապարտված ընտրյալները վկայում են Աստծո կողմից մարգարեացված խոստումների հանդեպ վստահության մասին, և այս վկայությունը, որը տրված է նրան, տալիս է նրան «փառքը» , որը նա պահանջում է առաջին հրեշտակի ուղերձում: Հայտն.14:7-ից: Պարտադիր դարձած կիրակի օրը պաշտպաններն ու աջակիցները այս փորձառության մեջ կգտնեն մահը, որը նրանք կպատրաստվեն տալ Հիսուս Քրիստոսի ընտրյալներին: Այստեղ ես հիշեցնում եմ նրանց, ովքեր թերահավատ են և կասկածում են, որ Աստված այդքան կարևորում է հանգստյան օրերը, որ մեր մարդկությունը կորցրեց իր հավերժությունը երկրային այգու «երկու ծառերին» տված կարևորության պատճառով: « Արմազեդոնը » հիմնված է նույն սկզբունքի վրա՝ փոխարինելով «երկու ծառերը», այսօր ունենք «բարու և չարի գիտության օր», կիրակի և «սրբացված կյանքի օր», շաբաթ կամ շաբաթ:

Հատված 15. « Եվ նա ասաց ինձ. «Այն ջրերը, որոնք դու տեսար, որոնց վրա նստած է պոռնիկը, ժողովուրդներ են, բազմություններ, ազգեր և լեզուներ:»

15-րդ հատվածը մեզ տալիս է այն բանալին, որը թույլ է տալիս վերագրել « ջրերին », որոնց վրա « պոռնիկը նստած է », եվրոպական ժողովուրդների ինքնությունը, որը կոչվում է «քրիստոնյա», բայց ամենից առաջ՝ կեղծ և խաբեբայաբար «քրիստոնյաներ»: Եվրոպան ունի տարբեր « լեզուներով » խոսող ժողովուրդներին համախմբելու հատկանիշ . ինչը թույլացնում է արհմիությունները և դաշինքները: Սակայն վերջին ժամանակներում անգլերենը ծառայում է որպես կամուրջ և խթանում է միջազգային փոխանակումները. Մարդկանց համատարած կրթությունը նվազեցնում է աստվածային անեծքի զենքի արդյունավետությունը և հակադրվում դրա Արարչի նախագծմանը: Հետևաբար, նրա պատասխանը կլինի ավելի սարսափելի՝ մահ պատերազմով և, ի վերջո, նրա փառահեղ գալուստի շքեղությամբ:

Հատված 16. « Տասը եղջյուրները, որ տեսար, և գազանը պիտի ատեն պոռնիկին, կնահանջի նրան և մերկացնեն, ուտեն նրա մարմինը և կկործանեն նրան կրակով: »

16-րդ համարը հայտնում է գալիք 18-րդ գլխի ծրագիրը: Նա հաստատում է « տասը եղջյուրների հակադարձումը և գազանը », որը նրան աջակցելուց և հաստատելուց հետո վերջում ոչնչացնում է « մարմնավաճառին »: Այստեղ ես հիշում եմ, որ « գազանը » քաղաքացիական և կրոնական ուժերի միավորման ռեժիմն է, և որ նա այս համատեքստում նշանակում է պաշտոնապես բողոքական ամերիկացի ժողովրդի և կաթոլիկ և բողոքական եվրոպական ժողովուրդների իշխանությունը, մինչդեռ « մարմնավաճառը » նշանակում է. հոգեւորականները, այսինքն՝ կաթոլիկ կրոնական իշխանության ուսուցչական իշխանությունները՝ վանականները, քահանաները, եպիսկոպոսները, կարդինալները և Հռոմի պապը: Այսպիսով, հակադարձում կաթոլիկ եվրոպական ժողովուրդները և բողոքական

ամերիկացի ժողովուրդը, հռոմեական ստի երկու զոհերը, կանգնում են Հռոմի պապական կաթոլիկության հոգևորականության դեմ: Եվ նրանք « *կհիսցնեն նրան կրակով* », երբ Հիսուսն իր փառահեղ միջամտությամբ կքանդի իր դիվային խաբուսիկ գայթակղիչ դիմակը: « *Տասը եղջյուրները* » նրան « *կհանեն և կդնեն* », քանի որ նա ապրել է շքեղության մեջ, նրան քերթելու են, և քանի որ նա սրբության տեսք է հագցրել, նա նույնպես « *մերկ* » կհայտնվի՝ հոգևոր ամոթով, առանց որևէ մեկի: Երկնային արդարություն՝ այն հագցնելու համար: Ճշգրտությունը՝ « *կուտեն նրա միսը* », արտահայտում է նրա պատժի արյունոտ դաժանությունը: Այս համարը հաստատում է Հայտն. 14:18–20 համարների « *վինտաժ* » թեման. Վա՛յ բարկության խաղողին:

Հատված 17. « *Որովհետև Աստված դրել է նրանց սրտերում՝ իրականացնել իր նպատակը և իրականացնել մեկ նպատակ, և իրենց թագավորությունը տալ գազանին, մինչև որ Աստծո խոսքերը կատարվեն.* »

17-րդ հատվածը, դատաստանի թվի ներքո, մեզ բացահայտում է երկնային Աստծո կարևոր միտքը, որ մարդիկ սխալ են արհամարհում կամ անտարբերությամբ վերաբերվում: Աստված պնդում է այստեղ, որպեսզի իր ընտրյալները համոզվեն, որ նա միակ Վարպետն է «սարսափելի խաղի», որը կդրվի սպասված պահին: Ծրագիրը նախագծվել է ոչ թե սատանայի, այլ հենց Աստծո կողմից: Այն ամենը, ինչ նա հայտարարեց իր մեծ և վեհ Հայտնության մեջ, որը վերաբերում է Դանիելին և Հայտնությանը, կամ արդեն կատարված է, կամ մնում է իրագործվել: Եվ քանի որ « *մի քանի վերջն ավելի լավ է, քան դրա սկիզբը* », ըստ Ժող.7.8, Աստված մեզ համար թիրախ է դարձնում հավատարմության այս վերջին փորձությունը, որը մեզ կբաժանի կեղծ քրիստոնյաներից և արժանի կդարձնի մտնելու իր սելեստիալ հավերժությունը դրանից հետո: Երրորդ համաշխարհային պատերազմի միջուկային ոչնչացումը: Ուստի մենք պետք է միայն վստահությամբ սպասենք, քանի որ այն ամենը, ինչ կկազմակերպվի երկրի վրա, « *դիզայն* » է, որը մշակվել է հենց Աստծո կողմից: Եվ եթե Աստված մեր կողմն է, ո՞վ կլինի մեր դեմ, եթե ոչ նրանք, ում սպանիչ « *նախատեսումները* » կըջվեն իրենց դեմ:

Նշանակում « *մինչև Աստծո խոսքերը կատարվեն* » : Հոգին վերաբերում է պապական « *փոքր եղջյուրին* » վերապահված վերջնական ճակատագրին , ինչպես արդեն մարգարեացել է Դան.7.11-ում. **և մինչ ես նալում էի, կենդանին սպանվեց, և նրա մարմինը ոչնչացվեց, հանձնվեց կրակին, որպեսզի այրվի** »: Դան.7.26-ում. « **Այնուհետև կգա դատաստանը, և նրա իշխանությունը կվերջվի նրանից, և այն կկործանվի և կկործանվի հավիտյան** »: և Դան.8:25. « *Իր բարգավաճման և իր հնարքների հաջողության պատճառով նա ամբարտաւանություն կունենա իր սրտում, և նա կկործանի շատերին, ովքեր սպրում էին խաղաղությամբ, և նա վեր կկենա իշխանասպետի դեմ. **բայց այն կկոտրվի՝ առանց որևէ ձեռքի օսնքի*** »: Հռոմի վերջի վերաբերյալ մնացած « *Աստծո խոսքերը* » կներկայացվեն Հայտն. 18, 19 և 20-ում:

Հատված 18. « *Եվ այն կինը, որին դու տեսար, այն մեծ քաղաքն է, որը տիրապետում է երկրի թագավորներին.* »

Հատված 18-ն առաջարկում է մեզ ամենահամոզիչ ապացույցը, որ «*մեծ քաղաքը*» իսկապես Հռոմն է: Եկեք հասկանանք, որ հրեշտակը խոսում է անձամբ Ջոնի հետ: Նաև նրան ասելով. «*Եվ այն կինը, որին դու տեսար, այն մեծ քաղաքն է, որը թագավորություն ունի երկրի թագավորների վրա*», Հովհաննեսը հասկացնում է, որ հրեշտակը խոսում է Հռոմի մասին՝ «յոթ բլուրների քաղաքի» մասին. որն իր ժամանակներում կայսերականորեն տիրապետում էր իր ողջ հսկայական գաղութային կայսրության տարբեր թագավորություններին: Իր կայսերական առումով նա արդեն ունի «*արքայականություն երկրի թագավորների վրա*» և կպահի այն իր պապական տիրապետության ներքո:

Այս 17-րդ գլխում, դուք կարող եք տեսնել, որ Աստված կենտրոնացրել է իր հայտնությունները՝ թույլ տալով մեզ հաստատապես նույնացնել «*մարմնավանդակին*»՝ քրիստոնեական «դարերի ողբերգության» նրա թշնամուն: Այսպիսով, նա 17 թվին տալիս է իր դատողության իսկական իմաստը: Հենց այս դիտարկումն է ինձ ստիպել արժեւորել մեղքի հաստատման 17-րդ ^{հարյուրամյակի} տարեդարձը, որը կազմում է 321 թվականի մարտի 7-ի արևի օրվա ընդունումը (պաշտոնական ամսաթիվը, բայց Աստծո համար 320 թվականը), որը մենք ապրեցինք այս 2020 թվականին: որն այժմ անցել է: Մենք կարող ենք տեսնել, որ Աստված իրոք դա նշանավորել է քրիստոնեական դարաշրջանի պատմության մեջ աննախադեպ անեծքով (Covid-19), որը համաշխարհային տնտեսական փլուզման պատճառ է դարձել ավելի աղետալի, քան Երկրորդ համաշխարհային պատերազմը: Աստվածային արդար դատաստանի մյուս անեծքները հաջորդում են, մենք դրանք կբացահայտենք օրեցօր:

Հայտնություն 18. պոռնիկն ստանում է իր պատիժը

Արմազեդոնի ճակատամարտի » ավարտի կոնկրետ համատեքստը : Բառերը բացահայտում են դրա բովանդակությունը. «*Մեծ Բաբելոնի, երկրի պոռնիկների մոր պատժի ժամը*»; արյունոտ «*բերքահավաքի*» ժամանակը :

Հատված 1. «*Մրանից հետո տեսա մի այլ հրեշտակ, որ իջնում էր երկնքից և մեծ իշխանություն ուներ. և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով:*»

Մեծ իշխանություն կրող հրեշտակը Աստծո կողմից է, իրականում ինքը՝ Աստված: Միքայելը՝ հրեշտակների գլխավորը, մեկ այլ անուն է, որը Հիսուս Քրիստոսը կրել է երկնքում իր երկրային ծառայությունից առաջ: Հենց այս անունով և սուրբ հրեշտակների կողմից իրեն ճանաչված հեղինակությամբ նա վտարեց սատանային և նրա դևերին երկնքից՝ խաչի

վրա իր հաղթանակից հետո: Հետևաբար, այս երկու անունների ներքո է, որ նա վերադառնում է երկիր՝ Հոր փառքով՝ հանելու այնտեղից իր թանկագին ընտրյալներին. թանկ են, քանի որ նրանք հավատարիմ են, և այս փորձված հավատարմությունը դրսևորվել է: Այս համատեքստում է, որ նա գալիս է իր հավատարմությամբ հարգելու նրանց, ովքեր խելամտորեն հնազանդվել են՝ տալով նրան « *իսառքր* », որը նա պահանջում էր 1844 թվականից՝ համաձայն Հայտն. 14:7-ի: Ծաբաթը պահելով՝ նրա ընտրյալները փառավորեցին նրան որպես Արարիչ Աստծուն, որին միայն նա օրինականորեն տիրապետում է երկնային և երկրային կյանքերի ստեղծման պահից:

Հատված 2. « *Նա բարձր ձայնով աղաղակեց՝ սսելով. Մեծ Բաբելոնն ընկավ, նա ընկավ: Այն դարձել է դևերի բնակավայր, ամեն պիղծ ոգու որջ, ամեն անմաքուր և ատելի թշուրմների որջ* » :

« *Նա ընկավ, ընկավ, մեծ Բաբելոն: «* Մենք գտնում ենք Հայտն. 14:8-ի մեջբերումը այս հատված 2-ում, բայց այս անգամ այն մարգարեաբար չի խոսվում, քանի որ նրա անկման ապացույցները տրված են նրա խաբուսիկ գայթակղիչ գործունեության այս վերջին պահին ողջ մնացած մարդկանց: Ընկնում է նաև հռոմեական պապական Բաբելոնի սրբության դիմակը: Այն իրականում « *դևերի բնակավայր է, ամեն անմաքուր ոգու որջ, ամեն անմաքուր և գարշելի թշուրմների որջ* » : « *Թռչնի* » հիշատակումը մեզ հիշեցնում է, որ երկրային գործողությունների հետևում թաքնված են չար հրեշտակների երկնային ներշնչումները Սատանայի ճամբարից՝ նրանց առաջնորդից և աստվածային արարչագործության առաջին ապստամբից:

Հատված 3. « *Որովհետև բոլոր ազգերը խմել են նրա պոռնկության բարկության գինին, և երկրի թագավորները պոռնկացել են նրա հետ, և երկրի վանատականները հարատացել են նրա շքեղության գործությամբ:* »

«... որովհետև բոլոր ազգերը խմել են նրա պոռնկության կատաղության գինին... » Կրոնական ազդեցիկ ի հայտ եկավ հռոմեական կաթոլիկ պապական իշխանության դրոմամբ, որը, պնդելով, որ ծառայել է Հիսուս Թրիստոսին, արհամարհանքով վերաբերվեց նրա վարքագծի դասերին: ուսուցանեց իր աշակերտներին և առաքյալներին երկրի վրա: Յիսուս՝ հեզութեամբ լեցուն, Պապերը՝ գայրոյթով. Հիսուսը, խոնարհության մոդելը, պապերը, ունայնության և հպարտության մոդելները, Հիսուսը ապրում է նյութական աղքատության մեջ, Պապերը ապրում են շքեղության և հարստության մեջ: Հիսուսը կյանքեր է փրկել, պապերը անարդարացիորեն և անտեղի մահապատժի են ենթարկել բազմաթիվ մարդկային կյանքեր: Այս հռոմեական պապական կաթոլիկ քրիստոնեությունը, հետևաբար, ոչ մի նմանություն չուներ Հիսուսի կողմից տրված հավատքի հետ: Դանիելում Աստված մարգարեացավ « *իր նենգությունների հաջողությունը* », բայց ինչո՞ւ այս հաջողությունը ձեռք բերվեց: Պատասխանը պարզ է, քանի որ Աստված տվել է նրան: Որովհետև մենք պետք է հիշենք, որ Հայտն. 8:8-ի « *երկրորդ փողի* » պատժի տակ է , որ նա արթնացրեց այս դաժան և դաժան վարչակարգը՝ պատժելու 321 թվականի մարտի 7-ից լքված Ծաբաթի խախտումը: ուսումնասիրեք այն պատուհասները, որոնք կհարվածեին Իսրայելին՝ Աստծո պատվիրաններին նրանց անհավատարմության համար, Դևտ.26:19-ում Աստված ասաց. « *Ես կկոտրեմ քո գործության հպարտությունը, ես կվերադարձնի քո երկինքը ինչպես երկաթը , և քո հողը արույրի պես* »:

Նոր ուխտի մեջ պապական վարչակարգը բարձրացվեց նույն անեծքները կատարելու համար: Իր նախագծում Աստված միևնույն ժամանակ գոհ է, դատավոր և դահիճ՝ բավարարելու իր սիրո օրենքի և կատարյալ արդարության պահանջները: 321 թվականից ի վեր Շաբաթի օրինազանցությունը թանկ արժեցել է մարդկությանը, որն իր գինը վճարել է անհարկի պատերազմներով ու ջարդերով, ինչպես նաև արարիչ Աստծո կողմից ստեղծված ավերիչ մահացու համաճարակներով: Այս համարում « *պոռնկությունը* » (կամ « *անատակությունը* ») հոգևոր է և նկարագրում է անարժան կրոնական վարքագիծը: « *Գինին* » խորհրդանշում է նրա ուսմունքը, որը Քրիստոսի անունով թորում է « *կատաղություն* » և դիվային աստելություն բոլոր մարդկանց մեջ, ովքեր նրա պատճառով դարձել են հարձակման գոհ կամ ագրեսոր:

Կաթոլիկ ուսմունքի մեղքը չպետք է թաքցնի ողջ մարդկության մեղքը, որը գրեթե բոլորը չեն կիսում Հիսուս Քրիստոսի կողմից բարձրացված արժեքները: Եթե երկրի թագավորները խմում էին « *բարեկունի պոռնկության* » (*անատակության*) *գինին* , դա այն պատճառով է, որ որպես « *պոռնիկ* », նրա միակ հոգար հաճախորդներին հաճոյանալն էր. դա կանոն է, հաճախորդը պետք է գոհ լինի, այլապես հետ չի գա: Եվ կաթոլիկությունը բարձրացրեց ազահությունը, մինչև հանցագործության աստիճան, հարստության և շքեղ կյանքի սերը: Ինչպես Հիսուսն էր սովորեցնում, ինչպես հոտը միասին: Չար ու հպարտ տղամարդիկ ամեն դեպքում կորած կլինեին նրա հետ կամ առանց նրա: Հիշեցում. երկրային պատմության սկզբից չարությունը մարդկային կյանք մտավ իր եղբոր՝ Աբելի մարդասպան Կայենի միջոցով: « *Երկրի վաճառականները հարստացել են նրա շքեղության ուժով* »: Դրանով է բացատրվում Հռոմի կաթոլիկ պապական վարչակարգի հաջողությունը: Երկրի առևտրականները հավատում են միայն փողին, նրանք կրոնական մոլեռանդ չեն, բայց եթե կրոնը հարստացնում է նրանց, այն դառնում է ընդունելի և նույնիսկ գնահատելի գործընկեր: Թեմայի վերջնական համատեքստը ինձ ստիպում է հիմնականում բացահայտել ամերիկացի բողոքական վաճառականներին, քանի որ երկիրը հոգևորապես նշանակում է բողոքական հավատքը: 16-րդ դարից ի վեր Հյուսիսային Ամերիկան, որն ըստ էության բողոքական է իր ծագմամբ, ողջունել է իսպանախոս կաթոլիկներին և այդ ժամանակվանից ի վեր կաթոլիկ հավատքը ներկայացված է նույնքան, որքան բողոքական հավատքը: Այս երկրի համար, որտեղ միայն «բիզնես» է կարևոր, կրոնական տարբերություններն այլևս նշանակություն չունեն: Ժնևի բարեփոխիչ Ջոն Կավլինը, որը խրախուսում էր հարստանալու հաճույքը, բողոքական առևտրականները կաթոլիկ հավատքով գտան հարստանալու այնպիսի միջոցներ, որոնք սկզբնական բողոքական նորմը չէր առաջարկում: Բողոքական տաճարները դատարկ են մերկ պատերով, մինչդեռ կաթոլիկ եկեղեցիները ծանրաբեռնված են թանկարժեք նյութերից, ոսկուց, արծաթից, փղոսկրից պատրաստված մասունքներով, բոլոր այն նյութերը, որոնք այս թեման թվարկում է 12-րդ հատվածում: Հետևաբար, կաթոլիկ պաշտամունքի հարստությունը Տեր Աստծո համար է. Ամերիկյան բողոքական հավատքի թուլացման բացատրությունը: Դուրսը՝ նոր Մամոնը, եկել է փոխարինելու Աստծուն սրտերում, և վարդապետությունների թեման

կորցրել է բոլոր հետաքրքրությունները: Ընդդիմությունը կա, բայց միայն քաղաքական ձևով:

Հատված 4. « *Եվ ես լսեցի մի այլ ձայն երկնքից, որ ասում էր. »*

4-րդ հատվածը արթնացնում է վերջնական բաժանման պահը. « *Դուրս եկ նրա միջից, իմ ժողովուրդ »*; դա այն ժամն է, երբ ընտրյալները կբռնվեն դեպի երկինք՝ հանդիպելու Հիսուսին: Այն, ինչ ցույց է տալիս այս համարը, « *հնձի* » ժամանակն է, որը վերաբերում է Հայտն. 14:14-ից մինչև 16-ը », որը հարվածելու է պապական Հռոմին և նրա հոգևորականներին: Բայց տեքստում նշվում է, որ խլված ընտրյալների թվում լինելու համար պետք է « *մասնակցել իր մեղքերին* »: Եվ քանի որ առաջնային մեղքը կիրակնօրյա հանգիստն է՝ « *գազանի նշանը* », որը հարգում են կաթոլիկներն ու բողոքականները հավատի վերջին փորձության ժամանակ, այս երկու հիմնական կրոնական խմբերի հավատացյալները չեն կարող մասնակցել ընտրյալների հափշտակությանը: **«Դուրս գալ Բաբելոնից» մշտական է**, սակայն այս հատվածում Հոգին թիրախավորում է այն պահը, երբ վերջին հնարավորությունն է հայտնվում հնագանդվելու Աստծո այս պատվիրանին, քանի որ կիրակնօրյա օրենքի հոշակումը նշանավորում է շնորհի ժամանակի ավարտը: Այս հայտարարությունը նպաստում է « *վեցերորդ շեփորի* » (Երրորդ համաշխարհային պատերազմ) բոլոր վերապրածների իրազեկմանը, որն ուժ է տալիս նրանց ընտրությունը արարիչ Աստծո աչալուրջ հայացքի ներքո:

Հատված 5. « *Որովհետև նրա մեղքերը հասան երկինք, և Աստված հիշեց նրա անօրինությունները. »*

Նրա խոսքերով, Հոգին առաջարկում է «Բաբելոնի աշտարակի» պատկերը, որի անունը արմատավորված է «Բաբելոնի» մեջ: 321 և 538 թվականներից ի վեր Հռոմը՝ « *մեծ քաղաքը* », որտեղ « *մարմնավանառն* » ունի իր « *գահը* », նրա «սուրբ» պապական աթոռը 538 թվականից սկսած, բազմապատկել է Աստծո դեմ իր մեղքերը: Երկնքից նա հաշվել և գրանցել է իր կուտակած մեղքերը 1709 տարի (321 թվականից): Իր փառահեղ վերադարձով Հիսուսը դիմակազերծեց պապական ռեժիմը, և Հռոմի և նրա կեղծ սրբության համար ժամանակն է վճարել նրանց հանցագործությունների համար:

6 հատված . *Այն բաժակի մեջ, որտեղ նա լցրեց, լցրեք նրա կրկնապատիկը:* »

Հետևելով Rev.14-ի թեմաների առաջընթացին, *բերքահավաքից հետո* գալիս է *խաղողի բերքահավաքը* : Եվ կաթոլիկության կեղծիքի ամենաչար կաթոլիկ և բողոքական գոհերին Աստված ուղղում է *իր* խոսքերը . Պատմությունից հիշում ենք, որ նրա գործերը նրա ինկվիզիտորական դատարանների ցցերն ու տանջանքներն էին: Ուստի հենց այս տիպի ճակատագիրն է, որ կաթոլիկ կրոնական ուսուցիչները կրկնակի ավելի են տուժելու, եթե դա հնարավոր է: Նույն հաղորդագրությունը կրկնվում է հետևյալ ձևով . Խմելու գավաթի պատկերն օգտագործվել է Հիսուսի կողմից՝ նշելու այն տանջանքները, որոնց ենթարկվելու էր նրա մարմինը, մինչև վերջին տանջանքը խաչի վրա, որն արդեն կանգնեցվել է Հռոմի կողմից՝ Գողգոթա լեռան ստորոտում: Այս միջոցով Հիսուսը հիշեցնում է, որ կաթոլիկ հավատքը նողկալի արհամարհանք է դրսևորում այն տառապանքների

նկատմամբ, որոնց նա համաձայնվել է դիմանալ, ուստի իր հերթին է դրանք զգալու: Հին ասացվածքն այս պահին իր ամբողջ արժեքը կվերցնի՝ երբեք ուրիշների հետ մի արեք այն, ինչ չեք ցանկանա, որ ուրիշներն անեին ձեզ հետ: Այս գործողության մեջ Աստված կատարում է վրեժխնդրության օրենքը. միանգամայն արդար օրենք, որի անհատական օգտագործումը նա վերապահեց: Բայց կոլեկտիվ մակարդակում դրա կիրառումը լիազորված էր մարդկանց վրա, որոնք, այնուամենայնիվ, դատապարտում էին այն՝ մտածելով, որ կարող են լինել ավելի արդար և բարի, քան Աստված: Հետևանքը աղետալի է, չարն ու նրա ըմբոստ ոգին վատթարացրել են և գերակշռել քրիստոնեական ծագում ունեցող արևմտյան ժողովուրդներին:

Հայտն. 17:5-ում « *Մեծ Բարեկոր* », « *պոռնիկը* », « *իր գաղտնիությանը լի ոսկե գավաթը բռնեց* »: Այս պարզաբանումը ուղղված է նրա կրոնական գործունեությանը և Հաղորդության գավաթի հատուկ օգտագործմանը: Հիսուս Քրիստոսի կողմից ուսուցանված և սրբագործված այս սուրբ ծեսի հանդեպ նրա անհարգալից վերաբերմունքը նույնքան հատուկ պատիժ ստացավ: Սիրո Աստվածն իր տեղը զիջում է արդարության Աստծուն, և նրա դատաստանի միտքը հստակորեն բացահայտվում է մարդկանց:

Հատված 7. « *Ինչքան որ նա փառավորվեց և ընկղմվեց շքեղության մեջ, այնքան տանջանք և սուգ տուր նրան. Որովհետև նա ասում է իր սրտում. Ես նստած եմ որպես թագուհի, ես այրի չեմ և չեմ տեսնի սուգ:* »

7-րդ հատվածում Հոգին ընդգծում է կյանքի և մահվան հակադրությունը: Մահվան դժբախտությունից անձեռնմխելի կյանքը զվարթ է, անհոգ, անլուրջ, նոր հանույքների որոնման մեջ: Պապական հռոմեական «Բարեկոր» հարստություն էր փնտրում, որը գնում էր շքեղ կյանք: Եվ այն հզորներից ու թագավորներից ձեռք բերելու համար նա օգտագործել և օգտագործում է Հիսուս Քրիստոսի անունը՝ մեղքերի թողությունը որպես «ինդուլգենցիա» վաճառելու համար: Սա մի մանրուք է, որը շատ ծանր է կշռում Աստծո դատաստանի կշեռքի վրա, որի համար նա այժմ պետք է քավի հոգեբանորեն և ֆիզիկապես: Այս հարստության ու շքեղության համար նախատինքն այն է, որ Հիսուսն ու իր առաքյալները վատ էին ապրում՝ բավարարվելով անհրաժեշտով: « *Տանջանքը* » և « *ողբը* » փոխարինում են Հոռմի պապական կաթոլիկ եկեղեցականների « *հարստությանը և շքեղությանը* »:

Իր խաբուսիկ գործունեության ընթացքում Բարեկորն իր սրտում ասաց. « *Ես նստում եմ որպես թագուհի* »: որը հաստատում է « *նրա թագավորությունը երկրի թագավորների վրա* » Rev.17:18-ում: Եվ ըստ Հայտ.2:7 և 20, նրա « *գահը* » գտնվում է Վատիկանում (vaticinate = մարգարեանալ), Հռոմում: « *Ես այրի չեմ* »; նրա ամուսինը՝ Քրիստոսը, որի կինը նա պնդում է, որ ողջ է: « *Եվ ես սուգ չեմ տեսնի* »: Եկեղեցուց դուրս փրկություն չկա, ասաց նա իր բոլոր հակառակորդներին. Նա այնքան կրկնեց դա, որ վերջապես հավատաց դրան: Եվ նա իսկապես համոզված է, որ իր թագավորությունը հավերժ է լինելու: Քանի որ նա այնտեղ է բնակվել, մի՞թե Հռոմին չի տրվել «հավերժական քաղաք» անունը: Ավելին, լինելով երկրագնդի արևմտյան ուժերի աջակցությամբ, նա լավ հիմքեր ուներ իրեն մարդկայնորեն անձեռնմխելի և անխոցելի համարելու համար: Նա նաև չէր

վախենում Աստծո գործունից, քանի որ պնդում էր, որ ծառայում է նրան և ներկայացնում է նրան երկրի վրա:

8 հատված . *Որովհետև հզոր է Տեր Աստվածը, որ դատեց նրան:* »

Այս համարը վերջ է տալիս նրա բոլոր *պատրասքներին* . նա, ուր Հիսուսը վերադառնում է փառքով, « *նրա պատուհասները կհասնեն* » կամ կհասնի Աստծո պատիժը. « *մահ, սուգ և սով* » իրականում ամեն ինչ կատարվում է հակառակ կարգով: Մենք ոչ մի օրում սովից չենք մեռնում, ուստի, առաջին հերթին, հոգևոր « *սովը* » կյանքի հացի կորուստն է, որը քրիստոնեական կրոնական հավատքի հիմքն է: Այնուհետև « *սուգ* » են կրում՝ նշելու մեր մտերիմ մարդկանց մահը, որոնց հետ կիսում ենք ընտանեկան զգացմունքները: Եվ վերջապես, « *մահը* » հարվածում է մեղավոր մեղավորին, քանի որ « *մեղքի վարձը մահ է* », ըստ Հռոմ. 6:23: « *Եվ կրակով կապտովի* », Դանիելում և Հայտնությունում կրկնվող մարգարեական հայտարարությունների համաձայն: **Նա ինքն է այնպես արել, որ այնքան շատ արարածներ այրվեն իր բյուրեղների վրա, անարդարացիորեն, որ կատարյալ աստվածային արդարության մեջ է, որ ինքը պետք է զոհվի կրակի մեջ:** « *Որովհետև հզոր է Տերը, ով դատեց նրան* »; Իր գայթակղիչ գործունեության ընթացքում կաթոլիկ հավատքը երկրպագում էր Մարիամին՝ Հիսուսի մորը, ով հայտնվում էր միայն փոքրիկ երեխայի տեսքով, որին նա գրկում էր: Այս ասպեկտը գրավեց սենտիմենտալիզմի հակված մարդկային մտքերը: Կին, ավելի լավ մայր, որքան հուսադրող դարձավ կրոնը: Բայց դա ճշմարտության ժամն է, և Զրիստոսը, ով դատեց այն, հենց նոր հայտնվեց Ամենակարող Աստծո փառքով. և Հիսուս Զրիստոսի այս աստվածային գործունեությունը, որը մերկացրել է այն, ոչնչացնում է նրան՝ հանձնելով իր խաբված զոհերի վրեժխնդիր բարկությանը:

Հատված 9. « *Եվ երկրի բոլոր թագավորները, որոնք նրա հետ անբարոյականություն և շքեղություն են գործել, լաց կլինեն և ողբելու նրա համար, երբ տեսնեն նրա այրվող ծուխը:* »

երկրի թագավորների վարքագիծը , որոնք իրենց հանձնեցին պոռնկությանը և շքեղությանը »: Ներառված են թագավորները, նախագահները, դիկտատորները, բոլոր ազգերի առաջնորդները, ովքեր նպաստել են կաթոլիկ հավատքի հաջողությանը և գործունեությանը, և ովքեր վերջին փորձության ժամանակ հաստատել են շաբաթօրյակի պահապաններին սպանելու որոշումը: Նրանք « *լաց կլինեն և ողբելու նրա համար, երբ տեսնեն նրա այրվող ծուխը* »: Ակնհայտ է, որ երկրի թագավորները տեսնում են, որ իրավիճակը հեռանում է իրենցից: Նրանք այլևս ոչ ոքի չեն առաջնորդում և միայն նշում են խաբված զոհերի կողմից վառված Հռոմի կրակը, աստվածային վրեժխնդրության կատարող գործիքները: Նրանց արցունքներն ու ողբը հիմնավորվում են նրանով, որ աշխարհի արժեքները, որոնք նրանց տարել են դեպի բարձրագույն ուժ, հանկարծակի փլուզվում են:

Հատված 10. « *Կանգնելով նրա տանջանքից՝ նրանք կասեն. վա՛յ: Մեծ քաղաք, Բաբելոն, հզոր քաղաք: Մեկ ժամից քո դատաստանը եկավ:* »

«Հավերժական քաղաքը» մեռնում է, այրվում է, իսկ *երկրի թագավորները* հեռու են մնում Հռոմից: Նրանք այժմ վախենում են կիսել նրա ճակատագիրը: Այն, ինչ տեղի է ունենում, **նրանց համար** հսկայական

դժբախտություն է . « Դժբախտություն. վա՛յ: Մեծ քաղաքը , Բաբելոնը , - վայ կրկնվում է երկու անգամ,- նա ընկալ, նա ընկալ, մեծ Բաբելոնը : « Հորը քաղաքը» . » ; այնքան հզոր, որ նա կառավարում էր աշխարհը քրիստոնյա ազգերի առաջնորդների վրա ունեցած իր ազդեցության շնորհիվ. Աստծո կողմից դատապարտված այս կապի պատճառով է, որ թագավոր Լյուդովիկոս XVI-ը և նրա ավստրիացի կինը՝ Մարի-Անտուանետը, բարձրացան գիյոտինի փայտամածին, ինչպես նաև իրենց աջակիցները՝ « *մեծ նեղության* » զոհերը, ինչպես դա հայտարարել էր Հոգին: , Հայտն.2:22-23-ում: « *Մեկ ժամից քո դատաստանը եկալ*»: » ; Հիսուսի վերադարձը նշանավորում է աշխարհի վերջի ժամանակը: Վերջին փորձությունը նշանավորեց խորհրդանշական « *Ժամը* », որը մարգարեացել էր Հայտն.3.10-ում, բայց բավական կլինի, որ Հիսուս Քրիստոսը հայտնվի, որպեսզի ամբողջ ներկա իրավիճակը փոխվի, և այս անգամ « *մեկ ժամ* » բառացի իմաստով կլինի. բավական է այս ապշեցուցիչ փոփոխությունը ստանալու համար:

Հատված 11. « *Եվ երկրի վանատականները լաց ու սգում են նրա համար, որովհետև ոչ ոք այլևս չի գնում նրանց բեռը* » :

Հոգին այս անգամ թիրախավորում է « *երկրի վանատականներին* », հատկապես թիրախավորելով ամերիկյան առևտրական ոգին, որը որդեգրվել է ողջ երկրով մեկ վերապրածների կողմից, ինչպես նշվեց նախորդ գլխի 17-ի ուսումնասիրության մեջ: Նրանք նույնպես « *լաց են լինում և սգում նրա պատճառով, որովհետև ոչ ոք այլևս չի գնում նրանց բեռը*»: Այս համարը ընդգծում է բողոքականների մեղքը կաթոլիկ հավատքի հանդեպ, որի համար նա *սգում է* , այդպիսով վկայելով նրանց անձնական կաավածության մասին՝ *տնտեսական* շահերից ելնելով: Այնուհետև, բացարձակ հակառակը, վերափոխման աշխատանքը բարձրացավ Աստծո կողմից՝ դատապարտելու Հռոմի պապական կաթոլիկների մեղքը և վերականգնելու հասկացված ճշմարտությունները. ինչ արեցին իրենց ժամանակներում իրական բարեփոխիչները, ինչպիսիք էին Պիեռ Վալդոն, Ջոն Վիկլեֆը և Մարտին Լյութերը: Առևտրականները տիրությանը տեսնում են նաև իրենց սիրած արժեքները, որոնք փլվում են իրենց աչքի առաջ, քանի որ ապրում են միայն իրենց առևտրային գործունեությամբ հարստանալու հաճույքի համար. բիզնեսով զբաղվելն ամփոփում է նրանց գոյության ուրախությունները:

12-րդ հատված . *պատրաստված շատ թանկարժեք փայտից, արույրից, երկաթից և մարմարից* ,

Նախքան հռոմեական կաթոլիկ կռապաշտական կրոնի հիմքում ընկած տարբեր նյութերը թվարկելը, ես այստեղ հիշում եմ Հիսուս Քրիստոսի ուսուցանված ճշմարիտ հավատքի այս կոնկրետ կետը: Նա ասաց սամարացի կնոջը. « *Կին,- ասաց Հիսուսը,- հավատա ինձ, գալիս է ժամը, երբ ոչ այս լեռան վրա, ոչ Երուսաղեմում պիտի երկրպագես Հորը: Դուք պաշտում եք այն, ինչ չգիտեք; մենք երկրպագում ենք այն, ինչ գիտենք, քանի որ փրկությունը գալիս է հրեաներից* : Բայց ժամը գալիս է, և արդեն եկել է, երբ ճշմարիտ երկրպագուները հոգով և ճշմարտությամբ կերկրպագեն Հորը. որովհետև սրանք են այն երկրպագուները, որոնց Հայրը պահանջում է: Աստված Հոգի է, և նրանք, ովքեր երկրպագում են նրան, պետք է երկրպագեն նրան հոգով և ճշմարտությամբ : (Հովհաննես 4:21-23): Ուրեմն ճշմարիտ

հավատքը ոչ մի նյութի կամ նյութի կարիք չունի, քանի որ այն հիմնված է միայն հոգեվիճակի վրա: Եվ, հետևաբար, այս ճշմարիտ հավատքը քիչ է հետաքրքրում ազահ և գողական աշխարհին, քանի որ այն ոչ մեկին չի հարստացնում, բացի հոգևորապես, ընտրյալներից: Ընտրվածները երկրպագում են Աստծուն հոգով, հետևաբար իրենց մտքերով, բայց նաև ճշմարտությամբ, ինչը նշանակում է, որ նրանց մտքերը պետք է կառուցվեն Աստծո կողմից նշված չափանիշի վրա: Այս ստանդարտից դուրս ցանկացած բան կռապաշտական հեթանոսության ձև է, որտեղ ճշմարիտ Աստծուն ծառայում են որպես կուռք: Հանրապետական Հռոմն իր նվաճումների ժամանակ ընդունեց պարտված երկրների կրոնները: Եվ նրա կրոնական դոգմաների մեծ մասը հունական ծագում ուներ՝ հնության առաջին մեծ քաղաքակրթությունը: Մեր դարաշրջանում, պապական ձևով, մենք գտնում ենք, որ այս ամբողջ ժառանգությունը միացված է նոր «քրիստոնեական» «սրբերին»՝ սկսած Տիրոջ 12 առաքյալներից: Բայց, գնալով այնքան հեռու, որ ճնշել Աստծո երկրորդ պատվիրանը, որը դատապարտում է այս կռապաշտական գործելակերպը, կաթոլիկ հավատքը հավերժացնում է փորագրված, ներկված պատկերների պաշտամունքը կամ դիվային տեսիլքներում հայտնվելը: Հետևաբար, նրա պաշտամունքի ծեսերի մեջ է, որ մենք գտնում ենք այս փորագրված կուռքերը, որոնց ձևավորման համար անհրաժեշտ է նյութեր. նյութեր, որոնց ցանկը ներկայացնում է Աստված ինքը. «...; ... ոսկու, արծաթի, թանկարժեք քարերի, մարգարիտների, նուրբ սպիտակեղենի, մանուշակագույնի, մետաքսի, որդան կարմիրի, ամեն տեսակի քաղցր փայտի, ամեն տեսակի փղոսկրի, բոլոր տեսակի իրերի՝ պատրաստված շատ թանկարժեք փայտից, արույրից, երկաթից և մարմարից...»: « Ոսկի, արծաթ, թանկարժեք քարեր և թանկարժեք իրեր » Դանի պապական թագավորի « հարգանքի տուրք են մատուցում ամբողջների աստծուն »:11:38: Այնուհետև « մանուշակագույն և կարմիր » հագուստը հագրեց *պռնկիկ Մեծ Բաբելոնին* Հայտ.17:4; « Ոսկի, թանկարժեք քարեր և մարգարիտներ » նրա զարդերն են . « նուրբ կտավը » նշանակում է սրբության մասին նրա պահանջը, համաձայն Հայտն. 19:8 –ի. « Որովհետև բարակ կտավը արքերի արդար գործերն են »: Մեջբերված մյուս նյութերն այն նյութերն են, որոնցից նա պատրաստել է իր փորագրված կուռքերը: Այս շքեղ նյութերն արտահայտում են կռապաշտ կաթոլիկ երկրպագուի բարձր նվիրվածությունը:

Հատված 13. « դարչին, համեմունքներ, օձանեղիքներ, զմուռս, կնդրուկ, գինի, յուղ, նուրբ այուր, ցորեն, եգներ, ոչխարներ, ձիեր, կառքեր, մարմիններ և մարդկանց հոգիներ. »

« Օձանեղիքներ, զմուռսից, կնդրուկից, գինուց և յուղից », - մեջբերում է նրա կրոնական ծեսերը: Մյուս բաները սննդանյութեր և ապրանքներ են, որոնք ակնարկում են Դավթի որդու՝ Սողոմոնի թագավորությանը՝ Աստծո համար կառուցված առաջին տաճարը կառուցող, համաձայն Ա Թագավորաց 4:20–28 հատվածների: Այս կերպ Հոգին դատապարտում է իր անօրինական փորձը: վերարտադրել « Աստծո տանարի » կառուցումը, որը նա « հայտնում է », Հայտն. 13.6-ում, և որը « կործանում է », Դան.8:11-ում: « Մարդկանց մարմիններին և հոգիներին » վերաբերող հատվածի վերջնական ճշգրտությունը դատապարտում է նրա համագործակցությունը

միապետների հետ, որոնց հետ նա կիսում է անօրինական ժամանակավոր իշխանությունը: Քրիստոսի անունով նա կրոնապես արդարացնում էր գարշելի արարքները, ինչպիսիք են ստրկությունը, խոշտանգումները և Աստծո արարածների սպանությունը. մի բան, որ Աստված վերապահում է իրեն կրոնական ոլորտում. սա այն աստիճան, որ նա ամփոփում է իր գործողությունները հետևյալ բառերով. « *Երկրի վրա բոլոր սպանվածների արյունը գոնվեց նրա մեջ* », այս 18-րդ գլխի 18-րդ հատվածում: Մեջբերելով « *մարդկանց հոգիները* », Աստված վերագրում է նրան. իր գործունեությամբ և կեղծ կրոնական հավակնություններով սատանային տրված « *հոգիների* » կորուստը :

Հիշեցում. Աստվածաշնչում և աստվածային մտքում « *հոգի* » բառը նշանակում է մարդուն իր բոլոր առումներով, նրա ֆիզիկական մարմնով և մտավոր կամ հոգեկան մտքերով, նրա ինտելեկտով և զգացմունքներով: Տեսությունը, որը ներկայացնում է « *հոգին* » որպես կյանքի տարր, որը մահվան ժամանակ անջատվում է մարմնից և գոյատևում դրանից, զուտ հունական հեթանոսական ծագում ունի: Հին ուխտի մեջ Աստված նույնացնում է իր մարդկային կամ կենդանական արարածների « *հոգին* արյան հետ». Ղևտ. 17:14. « *Որովհետև ամեն մարմնի հոգին նրա արյունն է, որն իր մեջ է: Ուստի ես ասացի Իսրայելի որդիներին. քանի որ ամեն մարմնի հոգին նրա արյունն է .* ». Այսպիսով, նա հակառակ տեսակետն է ընդունում ապագա հունական տեսությունների նկատմամբ և պատրաստում է աստվածաշնչյան շքերթ փիլիսոփայական մտքերի դեմ, որոնք ծնվելու են հեթանոս ժողովուրդների մեջ: Մարդկանց և կենդանիների կյանքը կախված է արյան աշխատանքի վրա: Թափվել կամ կեղտոտվել է շնչահեղձությունից, արյունն այլևս թթվածին չի մատակարարում ֆիզիկական մարմնի տարրերին, ներառյալ ուղեղը, որը հանդիսանում է մտքի աջակցություն: Իսկ եթե վերջինս թթվածնով չի լցվում, ապա մտքի սկզբունքը կանգ է առնում և այս վերջին փուլից հետո ոչինչ կենդանի չի մնում. եթե ոչ մեռած « *հոգու* » կազմության հիշատակը Աստծո հավերժական մտքում՝ նրա ապագա «*հարության*» համար, երբ նա «*վերակենդանացնի*» այն կամ երբ «*վերադարձնի*»՝ ըստ գործը՝ հավերժական կյանքի կամ « *երկրորդ մահվան* » վերջնական կործանման համար :

14-րդ հատված . *և բոլոր նուրբ ու գեղեցիկ բաները կորել են քեզ համար, և դու այլևս դրանք չես գտնի: »*

Ի հաստատումն այն ամենի, ինչ բացատրվեց նախորդ համարում՝ Հոգին վերագրում է պապական Հռոմի « *ցանկությունները* » նրա « *հոգուն* », նրա գայթակղիչ և խաբուսիկ անհատականությանը: Հունական փիլիսոփայությունների ժառանգորդ կաթոլիկ հավատքն առաջինն էր, որ դրեց նոր հողերում հայտնաբերված կենդանիներին և մարդկանց հոգու վերագրման հարցը: Իրականում հարցն ունի իր պատասխանը. այն հիմնված է ճիշտ օժանդակ բայի ընտրության վրա՝ մարդը հոգի **ունի**, **քանի որ նա** հոգի է :

Հոգին ամփոփում է ճշմարիտ մահվան հետևանքները, որոնք Նա հաստատեց և բացահայտեց Ժող.9.5-6-10-ում: Այս մանրամասները նոր դաշինքի գրություններում չեն թարմացվելու: Ուստի մենք տեսնում ենք

ամբողջ Աստվածաշունչն ուսումնասիրելու կարևորությունը: Կործանված՝ «*Բաբելոնը*» հավիտյան «կորցնի» «*իր հոգու ուզած պտուղները*» և «*բոլոր նուրբ ու հոյակապ բաները*», որոնք նա գնահատում և փնտրում էր: Բայց Հոգին նաև հատակեցնում է. «*Ձեզ համար*». որովհետև ընտրյալները, ի տարբերություն նրա, կկարողանան հավերժորեն ընդլայնել այն հրաշքների գնահատումը, որոնք Աստված կկիսվի նրանց հետ:

15 հատված . *նրանք լաց կլինեն և ողբելու* »:

15-ից 19-րդ հատվածներում Հոգին ուղղված է «*առևտրականներին, որոնք հարստացել են դրանով*»: Կրկնությունները բացահայտում են այս գլխում երեք անգամ կրկնվող «*մեկ ժամում*» արտահայտության շեշտադրումը, ինչպես նաև «*Վայ! վայ!*»: 3 թիվը խորհրդանշում է կատարելությունը: Ուստի Աստված պնդում է, որ հաստատվի մարգարեական հայտարարության անդառնալի բնույթը. այս պատիժը կկատարվի իր ողջ աստվածային կատարելությամբ: «*Վայ ! վայ!*: Առևտրականների կողմից հնչեցրած նախազգուշական աղաղակը կրկնում է իր ընտրյալների կողմից Հայտն. 14:8-ում. «*Նա ընկավ: Նա ընկավ! Մեծ Բաբելոն*»: Այս վաճառականները հեռվից հետևում են դրա կործանմանը, «*վախենալով նրա տանջանքից*»: Եվ նրանք իրավացի են՝ վախենալով կենդանի Աստծո արդար բարկության այս պտուղից, որովհետև ափսոսալով դրա կործանման համար՝ նրանք իրենց դնում են նրա ճամբարում և իրենց հերթին կկործանվեն կրոնական խաբեության անմխիթար զոհերի մարդասպան մարդկային զայրույթից: Այս համարը մեզ տեղյակ է դարձնում առևտրային շահերի հսկայական պատասխանատվությունը Հոռմի կաթոլիկ եկեղեցու հաջողության համար: «*Վաճառականները*» սատարում էին մարմնավաճառին և նրա ամենավատ դաժան ու բռնակալ որոշումներին՝ գուտ ֆինանսական և նյութական հարստացման ախորժակով: Նրանք այք են փակել նրա բոլոր խիստ նողկալի չարաշահումների վրա և արժանի են կիսել նրա վերջնական ճակատագիրը: Պատմական օրինակը վերաբերում է փարիզեցիներին, ովքեր Ռեֆորմացիայի սկզբից Փրանցիսկոս I թագավորի օրոք¹ նրանից հետո բռնեցին կաթոլիկ հավատքի կողմը՝ ընդդեմ բարեփոխական հավատքի:

Հատված 16. «*Եվ կասի. վայ! Մեծ քաղաքը, որը հագած էր նուրբ բեհեզ, մանուշակագույն և կարմիր, զարդարված ոսկով, թանկարժեք քարերով ու մարգարիտներով: Մեկ ժամվա ընթացքում այդքան հարստություն ոչնչացվեց:*»

Այս այան հաստատում է թիրախը. «*Մեծ Բաբելոն՝ նուրբ բեհեզ, ծիրանի և կարմիր բեհեզ հագած*». թագավորների թիկնոցների գույները, քանի որ հենց այդ պատճառով է, որ ծաղրող հոռմեացի զինվորները Հիսուսի ուսերը ծածկում էին «*մանուշակագույն*» թիկնոցով: Նրանք չէին կարող պատկերացնել, թե Աստված ինչ նշանակություն է տվել իրենց արարքին. որպես քավիչ զոհ՝ Հիսուսը դարձավ իր ընտրյալների մեղքերի կրողը, որոնք նշված են այս գույներով՝ *բոսորագույն կամ մանուշակագույն*, համաձայն Ես.1:18. «*Մեկ ժամը*» բավական կլինի կործանելու Հոռմը, նրա պապին և նրա հոգևորականներին՝ Հիսուս Բրիստոսի փառքով վերադառնալուց հետո, որը գալիս է կանխելու իր ընտրյալների մահը: Այս վերջին փորձության ժամանակ նրանց հավատարմությունը բոլոր փոփոխությունները կրելի, այնպես որ մենք կարող ենք հասկանալ, թե ինչու է Աստված հատկապես

պնդում ամրացնել նրանց հավատքը և բացարձակ վստահությունը, որը նրանք պետք է սովորեն դնել իրեն: Երկար ժամանակ մարդը կարող էր միայն համոզվել, որ նման ոչնչացումը « *մեկ ժամում* » հրաշք էր և, հետևաբար, Աստծո անմիջական միջամտությունը, ինչպես Սողոմի և Գոմորի դեպքում: Մեր ժամանակներում, երբ մարդը տիրապետել է միջուկային կրակին, դա ավելի քիչ զարմանալի է:

17 հատված .

Այս հատվածը հատկապես ուղղված է « *նրանց, ովքեր շահագործում են ծովը, օղակներին, նավաստիներին, ովքեր նավարկում են այս վայր, բոլորը հեռու են պահվում* »: Օգտվելով թագավորների՝ հարստանալու ցանկությունից էր, որ պապական եկեղեցին ինքնին հարստացավ: Նա աջակցում և արդարացնում էր տղամարդկանց համար անհայտ հողերի նվաճումը մինչև նրանց հայտնաբերման պահը, երբ նրա կաթոլիկ ծառաները Հիսուս Քրիստոսի անունով մարդկանց սարսափելի կոտորածներ կատարեցին: Սա հիմնականում Հարավային Ամերիկայի և գեներալ Կորտեսի գլխավորած արյունալի արշավախմբերի դեպքն էր: Այդ տարածքներից արդյունահանված ոսկին վերադարձավ Եվրոպա՝ հարստացնելու կաթոլիկ թագավորներին և մեղսակից պապական իշխանություններին: Ավելին, ծովային ասպետի վրա շեշտադրումը մեզ հիշեցնում է, որ որպես « *ծովից բարձրացող գազանի* » ռեժիմ է, որ նրա կապը « *նավաստիների* » հետ ամրապնդվել է նրանց ընդհանուր հարստացման համար:

Հատված 18. « *Եվ նրանք աղաղակեցին, երբ տեսան նրա այրման ծուխը. «Ո՞ր քաղաքն էր նման մեծ քաղաքին. »*

« *Ո՞ր քաղաքն էր նման մեծ քաղաքին. «Բղավում են նավաստիները, երբ տեսնում են « իր հրկիզման ծուխը »: Պատասխանը արագ և պարզ է՝ ոչ մի: Որովհետև ոչ մի քաղաք չի կենտրոնացրել այդքան իշխանություն, քաղաքացիական, որքան կայսերական քաղաքը, այնուհետև կրոնական 538 թվականից ի վեր: Կաթոլիկությունը արտահանվել է մոլորակի բոլոր երկրներ, բացառությամբ Ռուսաստանի, որտեղ արևելյան ուղղափառ հավատքը մերժել է այն: Նրան դիմավորելուց հետո Չայնան նույնպես կռվել ու հալածել է նրան: Բայց այսօր այն դեռևս գերիշխում է ողջ Արևմուտքում և Ամերիկայի, Աֆրիկայի և Ավստրալիայի նրա արտագատվող տարածքներում: Սա աշխարհի առաջին կրոնական գրոսաշրջային վայրն է, որը գրավում է այցելուների ամբողջ աշխարհից: Ոմանք գալիս են տեսնելու «հնագույն ավերակներ», մյուսները գնում են այնտեղ՝ տեսնելու այն վայրը, որտեղ բնակվում են Պապը և նրա կարդինալները:*

Հատված 19. « *Եվ նրանք հող ցանեցին իրենց գլխին և լաց եղան, սգացին և աղաղակեցին և ասացին. վայ՛: Մեծ քաղաքը, որտեղ բոլոր նրանք, ովքեր ծովում նավեր ունեին, հարստացել էին իր ճոխությամբ, կործանվեց մեկ ժամում: »*

Սա երրորդ կրկնությունն է, որտեղ ի մի են բերվում բոլոր նախորդ արտահայտությունները, ինչպես նաև պարզաբանումը « *մեկ ժամում այն ոչնչացվեց* »: « *Մեծ քաղաքը, որտեղ բոլոր նրանք, ովքեր ծովում նավեր ունեն, հարստացել են իր շքեղությամբ* »: Մեղադրանքը շատ պարզ է դառնում, իրոք, պապական ռեժիմի ճոխությամբ է, որ ծովային նավատերերը հարստացել

են՝ աշխարհի հարստությունները Հոռն բերելով: Հոռն իր հարստացումը ստանում է իր հավիտենական դաշնակցի՝ քաղաքացիական միապետական իշխանության, իր զինված թևի կողմից սպանված իր հակառակորդների ունեցվածքի կիսումից: Որպես պատմական օրինակ՝ մենք ունենք «տամայլերների» մահը, որոնց ունեցվածքը բաժանվել է Ֆիլիպ Լե Բելի թագի և հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցականների միջև: Հետագայում դա կլինի «բողոքականների» դեպքում:

Հատված 20. « *Երկինք, ուրախացի՛ր նրա համար: Եվ դուք նույնպես, սուրբեր, առաքյալներ և մարգարեներ, ուրախացե՛ք: Որովհետև Աստված արդարություն արեց ձեզ՝ դատելով նրան:* »

Հոգին հրավիրում է երկնքի բնակիչներին և երկրի ճշմարիտ սրբերին, առաքյալներին և մարգարեներին ուրախանալ հռոմեական Բաբելոնի կործանմամբ: Հետևաբար, ուրախությունը համարժեք կլինի այն ցավերին ու տառապանքներին, որոնք նա արեց կամ ցանկանում էր ստիպել ճշմարտության Աստծո ծառաներին համբերել՝ կապված վերջին ընտրյալների հետ, որոնք հավատարիմ են սուրբ Ծաբաթին:

Հատված 21. « *Այնուհետև մի հզոր հրեշտակ վերցրեց մի քար, որը նման էր մեծ ջրադաշտարին, և գցեց այն ծովը և ասաց.* »

Հոռնի համեմատությունը « *քարի* » հետ ենթադրում է երեք գաղափար. Նախ, պոեզիան մրցում է Հիսուս Զրիստոսի հետ, ով Դան 2:34-ում խորհրդանշվում է «քարով» . *պատկերը և կտոր-կտոր արեց դրանք:* » Աստվածաշնչի այլ համարներ նույնպես վերագրում են « *քարի* » այս խորհրդանիշը Չակ.4:7; « *հիմնական անկյուն* » Մաղմոս 118:22-ում; Մատ.21:42; և Գործք.4:11. « **Հիսուսը այն քարն է, որը մերժվել է ձեր կողմից, ով կառուցում է, և որը դարձել է անկյունի գլուխը** »: Երկրորդ գաղափարը « *Պետրոս* » առաքյալին հաջորդելու պապական հավակնության ակնարկն է . « *իր ձեռնարկությունների հաջողության և իր հնարքների հաջողության* » գլխավոր պատճառը, այն բաները, որոնք Աստված դատապարտել է Դան.8:25-ում: Սա առավել եւս, քանի որ Պետրոս առաքյալը երբեք չի եղել քրիստոնեական եկեղեցու գլուխը, քանի որ այս կոչումը պատկանում է հենց Հիսուս Զրիստոսին: Այսպիսով, պապական « *խորանանկյունությունը* » նույնպես « *սուտ* » է: Երրորդ առաջարկը վերաբերում է պապական կրոնական հենակետի անվանը՝ նրա «Սուրբ Պետրոս Հոռնի» հեղինակավոր բազիլիկին, որի շատ թանկ շինարարությունը հանգեցրեց «ինդուլգենցիաների» վաճառքին, ինչը մերկացրեց այն բարեփոխիչ վանական Մարտին Լյութերի աչքերում: Այս բացատրությունը մնում է սերտորեն կապված երկրորդ գաղափարի հետ: Վատիկանի տարածքը ծառայում էր որպես գերեզմանատուն, սակայն Տիրոջ Պետրոս առաքյալի ենթադրյալ գերեզմանը իրականում «Սիմոն Պետրոս հրաշագործի» գերեզմանն էր՝ Էսկուլապիոս անունով օձի աստծո երկրպագու և քահանան:

Վերադառնալով մեր օրերին՝ Հոգին մարգարեանում է հռոմեական « *Բաբելոնի* » դեմ: Նա դրա ասպագա կործանումը համեմատում է « *քարի* » « *մեծ ջրադաշտի քարի*» պատկերի հետ, որը « *հրեշտակը ծովն է նետում* »: Այս օրինակով նա Հոռնին ներկայացնում է մի մեղադրանք, որը նշված է Մատթ. 18:6 - *ու՛մ . և գցել այն ծովի հաստակը* : Եվ նրա դեպքում նա սկանդալացրեց ոչ թե իրեն հավատացող այս փոքրիկներից մեկին, այլ բազմությանը: Մի

բան մնում է հաստատ, այն է, որ երբ « *ոչնչացվի, այլևս չի գտնվի* »: Նա այլևս երբեք որևէ մեկին չի վիրավորի:

Հատված 22. « *Եվ տավրիղահարների, երաժիշտների, ֆլեյտա նվագողների և շեփորահարների ձայներ այլևս չեն լսվի ձեր մեջ, և ձեր մեջ որևէ արհեստավոր արհեստավոր չի գտնվի. տուն,* »

Այնուհետև Հոգին առաջացնում է երաժշտական հնչյուններ, որոնք արտահայտում էին Հոմի բնակիչների անհոգությունն ու ուրախությունը: Երբ ոչնչացվեն, մենք այլևս նրանց այնտեղ չենք լսի: Հոգևոր իմաստով այն ակնարկում է Աստծո սուրհանդակներին, որոնց խոսքերը լսվում էին նույն ազդեցությամբ, ինչ « *ֆլեյտա կամ շեփորահարների* » երաժշտական հնչյունները. պատկեր, որը տրված է առակում Մատթ.11:17-ում: Նա նաև նշում է աշխատանքային պատվերներով ծանրաբեռնված արհեստավորների կողմից հնչող « *աղմուկները* », քանի որ հնագույն քաղաքից դուրս էին գալիս միայն մասնագիտական գործունեության « *աղմուկներ* », այդ թվում՝ « *ջրադազաքարի աղմուկը* », որը վերածվում էր հացահատիկի հացահատիկի աղալու կամ սրելու: Կտրող գործիքներ, ինչպիսիք են մանգաղը և թերերը, դանակներն ու թերերը. սա, արդեն հին քաղղեական Բաբելոնում, ըստ Երեմ.25:10.

- ըդ հատված. *հրապուրված քո կախարդանքներով* ,

« *Լամպի լույսն այլևս չի փայլի ձեր տանը*: Հոգևոր լեզվով Հոգին նախագուշացնում է Հոմին, որ Աստվածաշնչի լույսն այլևս չի գա՝ նրան լուսավորվելու հնարավորություն տալու՝ ըստ Աստծո ճշմարտությունն իմանալու համար: Եր.25:10-ի պատկերները կրկնվում են, բայց « *փեսայի և հարսի երգերը* » այստեղ դառնում են « *փեսայի և հարսի ձայնը, որն այլևս չի լսվի քո տանը* »: Հոգևորապես դրանք Բրիստոսի և նրա Ընտրյալ Համագումարի կողմից դարձի գալու և փրկվելու կորած հոգիներին ուղղված կոչերի ձայներն են: Այս հնարավորությունը ընդմիշտ կվերանա՝ դրա ոչնչացումից հետո: « *Որովհետև քո վանառականները երկրի մեծերն էին* »: Երկրի մեծ մարդկանց գայթակղության շնորհիվ էր, որ Հոմը կարողացավ տարածել իր կաթոլիկ կրոնը աշխարհի շատ ժողովուրդների վրա: Նա դրանք օգտագործում էր որպես իր կրոնական բիզնեսի ներկայացուցիչներ: Եվ արդյունքն այն է, որ « *բոլոր ազգերը խաբվել են ձեր կախարդանքներով* »: Այստեղ Աստված կաթոլիկ զանգվածներին անվանում է « *կախարդություններ* », որոնք բնութագրում են չար կախարդների և կախարդների հեթանոսական պաշտամունքները: Ճիշտ է, օգտագործելով կրկնվող ֆորմալիստական բանաձևերը, ապարդյուն կրկնությունները, կաթոլիկ կրոնը քիչ տեղ է թողնում արարիչ Աստծուն արտահայտվելու համար: Նա նույնիսկ չի փորձում դա անել, քանի որ Դան.11:39-ում նրան վերագրում է « *օտար աստված* » և երբեք չի ճանաչել նրան որպես ծառա. «*Աստծո Որդու փոխանորդը*», Պապի կոչումը, հետևաբար, նրա փոխանորդը չէ: Հետևյալ համարը կտա պատճառը.

- ըդ հատված. »

«*... և քանի որ նրա մեջ գտնվեց մարգարեների, սրբերի աղյուներ* »: Դաժան, անճկուն, անզգա և դաժան իր պատմության ընթացքում Հոմն իր ճանապարհը բացեց իր գոհերի արյան միջով: Սա ճշմարիտ էր հեթանոս Հոմի, ինչպես նաև պապական Հոմի համար, որը թագավորներին ստիպեց

սպանել իր հակառակորդներին՝ Աստծո կողմից լուսավորված ծառաներին, ուլքեր համարձակվեցին դատապարտել նրա դիվային էությունը: Ոմանք պաշտպանված էին Աստծո կողմից, ինչպիսիք են Վալդոն, Վիկիֆր և Լյութերը, մյուսները՝ ոչ, և նրանք ավարտեցին իրենց կյանքը որպես հավատքի նահատակներ՝ ցցերի, բլոկների, պուների կամ կախաղանի վրա: Դրա գործողությունը վերջնականապես դադարեցնելու մարգարեական հեռանկարը կարող է միայն ուրախացնել երկնքի բնակիչներին և երկրի ճշմարիտ սրբերին: «... և բոլոր նրանց, ուլքեր սպանվել են երկրի վրա »: Ով այս դատողությունն է անում, գիտի, թե ինչի մասին է խոսում, քանի որ հետևում է Հռոմի գործողություններին նրա հիմնադրումից՝ մ.թ.ա. 747թ.-ից: Վերջին օրերի համաշխարհային դրությունը վերջին պտուղն է, որը կրում է երկրագնդի մյուս ժողովուրդների վրա նվաճող և տիրող Արևմուտքը: Միապետական, սպա հանրապետական Հռոմը խժռեց երկրի այն ժողովուրդներին, որոնց ենթարկում էր: Այս հասարակության մոդելը մնացել է 2000 տարվա ճշմարիտ և կեղծ քրիստոնեության մոդելը: Այնուհետև հեթանոս Հռոմը, պապական Հռոմը ոչնչացրեց Քրիստոսի խաղաղության կերպարը և մարդկությունից խլեց այն մոդելը, որը երջանկություն կրերեր ժողովուրդներին: Արդարացնելով Հիսուս Քրիստոսի ճշմարիտ գառան աշակերտների սպանությունը՝ այն ճանապարհ է բացել դեպի կրոնական բախումներ, որոնք մարդկությանը տանում են դեպի սարսափելի ցեղասպան երրորդ համաշխարհային պատերազմ: Առանց պատճառի չէ, որ կոկորդ կտրելու նորմը հրապարակայնորեն դրսևորվում է իսլամական զինված խմբավորումների կողմից: Իսլամի նկատմամբ այս ատելությունը ուշացած պատասխան է Ուրբան II-ի կողմից 1095 թվականի նոյեմբերի 27-ին Կլերմոն-Ֆերանից սկսած Իսաչակրաց արշավանքների պատերազմներին:

Հայտնություն 19. Ծակասամարտը Հիսուս Քրիստոսի Արմազեղուն

Հատված 1. « *Մրանից հետո երկնքում լսեցի մի մեծ բազմության բարձր ձայն, որն ասում էր. Փրկությունը, փառքը և գորությունը պատկանում են մեր Աստծուն* » :

Շարունակելով նախորդ 18-րդ գլխից՝ փրկագնված և փրկված ընտրյալները հայտնվում են դրախտում՝ կրելով « *նոր անունը* », որը ցույց է տալիս նրանց նոր սելեստիալ էությունը: Ուրախությունն ու ուրախությունը թագավորում են, և հավատարիմ երկնային հրեշտակները բարձրացնում են Փրկիչ Աստծուն: Այս « *ամբոխը « բազմաթիվ* »-ը տարբերվում է Հայտն.7.9-ում բերված « *ամբոխից, որին ոչ ոք չէր կարող հաշվել* »: Այն ներկայացնում է Աստծո սուրբ սելեստիալ հրեշտակների հավաքը, ովքեր բարձրացնում են նրա « *փառքը* », քանի որ հատված 4-ում երկրային ընտրյալները, որոնք խորհրդանշում են « *24 երեցները* », կպատասխանեն և կհաստատեն իրենց հավատարմությունը արված դիտողություններին՝ ասելով. « *Ամեն:* » Ինչը նշանակում է.

Փրկություն, փառք, գորություն » տերմինների հերթականությունն ունի իր տրամաբանությունը. « *Փրկությունը* » տրվեց երկրային ընտրյալներին և սուրբ հրեշտակներին, ովքեր « *փառք* » տվեցին Արարիչ Աստծուն, ով նրանց փրկելու համար կանչեց իր աստվածային « *գորությանը* »՝ ոչնչացնելու ընդհանուր թշնամիներին:

Հատված 2. « *որովհետև նրա դատաստանները ճշմարիտ են և արդար. քանզի նա դատեց մեծ պոռնիկին, ով ապականեց երկիրը իր պոռնկությամբ, և նա վրեժխնդիր եղավ նրա ծառաների արյան համար՝ պահանջելով դա իր ձեռքից:* »

Ճշմարտության և իսկական արդարության ծարավն ընդհանրացած ընտրված պաշտոնյաներն այժմ լիովին բավարարված են և բավարարված: Իր կույր խելագարության մեջ Աստծուց կտրված մարդկությունը կարծում էր, որ կարող է երջանկություն բերել վերջին ժողովուրդներին՝ մեղմացնելով իր արդարության չափանիշը. միայն չարը օգտվեց այս ընտրությունից և գանգրենայի նման ներխուժեց մարդկության ողջ մարմինը: Բարի և ողորմած Աստված « *մեծ Բարեշունի* » վերաբերյալ իր դատաստանում ցույց է տալիս, որ մահ տվողը պետք է մահանա: Սա չարամտություն չէ, այլ արդարադատության գործողություն: Այսպիսով, երբ նա այլևս չգիտի, թե ինչպես պատժել մեղավորին, արդարադատությունը դառնում է անարդարություն:

Հատված 3. « *Եվ նրանք երկրորդ անգամ ասացին՝ Ալելուիա. ...և նրա ծուխը բարձրանում է հավիտյանս հավիտենից:* »

Պատկերը մոլորեցնող է, քանի որ Հռոմը կործանած կրակի « *ծուխը* » կվերանսա նրա կործանումից հետո: « *Դարերի դարերը* » սահմանում են հավերժության սկզբունքը, որը վերաբերում է միայն տիեզերական երկնային

և երկրային փորձությունների հաղթողներին: Այս արտահայտության մեջ « ծուխ » բառը հուշում է կործանում, իսկ « դարերի դարեր » արտահայտությունը դրան տալիս է հավերժական ազդեցություն, այսինքն՝ վերջնական կործանում. նա այլևս երբեք վեր չի կենա: Իրականում, վատագույն դեպքում, « ծուխը » կարող է բարձրանալ ողջ մարդկանց մտքերում՝ որպես Աստծո կողմից արված փառավոր աստվածային գործողության հիշատակ՝ ընդդեմ արյունոտ թշնամու Հռոմի:

Հատված 4. « *Եվ քսանչորս երեցներն ու չորս կենդանի արարածներն ընկան ու երկրպագեցին Աստծուն՝ նստած գահի վրա՝ ասելով. Ալելույա՛* »

Իսկապես! Փա՛ռք ՅԱՀՈՎԻԵ: ...ասեք միասին՝ երկրի փրկագնվածներին և այն աշխարհներին, որոնք մաքուր են մնացել: Աստծո երկրպագությունը նշանավորվում է խոնարհումով. բացառապես դրա համար վերապահված օրինական ձև:

Հատված 5. « *Եվ մի ձայն եկավ գահից, որ ասում էր. Օրհնեցե՛ք մեր Աստծուն, նրա բոլոր ծառաներ, որ վախենում էք նրանից, թե՛ փոքր, թե՛ մեծ:* »

Մայքլ » -ի՝ Հիսուս Քրիստոսի ձայնն է՝ երկնային և երկրային երկու արտահայտությունների, որոնց ներքո Աստված բացահայտում է իրեն իր արարածներին: Հիսուսն ասում է. « *Դուք, որ վախենում էիք նրանից* », նա այսպիսով հիշեցնում է Աստծո « *վախը* », որը պահանջվում էր Հայտն.14.7 առաջին հրեշտակի ուղերձում: « *Աստծուց վախը* » միայն ամփոփում է արարածի խելացի վերաբերմունքն իր Արարչի նկատմամբ, ով իր վրա ունի կյանքի և մահվան իշխանություն: Ինչպես Աստվածաշունչն է սովորեցնում 1 Հովհաննես 4.17-18-ում. « *կատարյալ սերը վանում է վախը* » . *դատողության: Վախը սիրո մեջ չէ, բայց կատարյալ սերը վանում է վախը. քանզի վախը պատիժ է պարունակում, և նա, ով վախենում է, կատարյալ չէ սիրո մեջ* »: Այսպիսով, ընտրյալը որքան շատ է սիրում Աստծուն, այնքան ավելի է հնազանդվում նրան և այնքան քիչ պատճառ ունի վախենալու նրանից: Ընտրվածները Աստծո կողմից ընտրվում են փոքրերի միջից, ինչպես առաքյալներն ու խոնարհ աշակերտները, բայց նաև մեծերից, ինչպես Նաբուգոդոնոսոր մեծ թագավորը: Իր ժամանակի թագավորների այս արքան կատարյալ օրինակ է, որ անկախ նրանից, թե որքան մեծ է նա մարդկանց մեջ, թագավորը միայն թույլ արարած է Ամենակարող Արարիչ Աստծո առաջ:

Հատված 6. « *Եվ ես լսեցի մեծ բազմության ձայնի պես, շատ ջրերի ձայնի պես և ուժեղ որոտի ձայնի պես, որ ասում էր. Որովհետև մեր Ամենակարող Տեր Աստվածը մտել է իր թագավորությունը:* »

Այս հատվածը միավորում է արդեն տեսած արտահայտությունները: « *Բազմաթիվ բազմությունը* »՝ համեմատած « *շատ ջրերի ձայնի* » հետ, ներկայացված է նրա Արարչի կողմից Հայտն.1.15-ում: Իրենց արտահայտող « *ձայներն* » այնքան « *բազմաթիվ* » են, որ դրանք կարելի է համեմատել միայն դղրդյունների, « *աղմուկի*» *հետ. ամպրոպ* ». « *Ալելուիա! Որովհետև մեր Ամենակարող Տեր Աստվածը մտել է իր թագավորությունը: Այս ուղերձը նշանավորեց « յոթերորդ փողի* » գործողությունը Հայտն. 11:17-ում. « *Մենք շնորհակալ ենք քեզ, ով Ամենակարող Տեր Աստված, որ դու ես և եղիր, որովհետև դու ընդունեցիր քո մեծ գործությունը և տիրեցիր քո թագավորությանը:* »:

Հատված 7. « *Եկեք ուրախանանք և ուրախանանք և փառք տանք նրան. որովհետև Գառան հարսանիքը եկավ, և նրա հարսը պատրաստեց իրեն ,*

« *Ուրախությունն* » ու « *ուրախությունը* » լիովին արդարացված են, քանի որ « *կռվի* » ժամանակն անցել է: Երկնային « *փառքում* », «*հարսնացուն* », երկրի փրկագնված ընտրյալների ժողովը միացել է իր « *Փեսային* », Քրիստոսին՝ կենդանի Աստծուն « *Մայքլ* »-ին, ՅԱՀՎԵՀ-ին: Իրենց բոլոր սելեստիալ ընկերների ներկայությամբ փրկագնվածները և Հիսուս Քրիստոսը կնշեն իրենց միավորող « *հարսանեկան* » տոնը: « *Հարսն իրեն պատրաստեց* »՝ վերականգնելով բոլոր աստվածային ճշմարտությունները, որոնք կաթոլիկ հավատքը վերացրել է քրիստոնեական հավատքի իր տարբերակում: « *Նախապատրաստումը* » երկար էր, կառուցված 17 դարերի կրոնական պատմության վրա, բայց հատկապես 1843 թվականից, երբ սկսվեց աստվածային պահանջը տարբեր վերականգնումների, որոնք դարձել էին էական, այսինքն՝ բոլոր ճշմարտությունները, որոնք չվերականգնվեցին հալածված բողոքական բարեփոխիչների կողմից: Այս պատրաստության ավարտին հասան վերջին այլախոհ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստները, ովքեր մնացին Աստծո հավանության մեջ և այն լույսի մեջ, որը Հիսուսը տվեց նրան մինչև վերջ և արդեն մինչև 2021 թվականի սկիզբը, երբ ես գրում եմ դրա լույսերի այս տարբերակը:

Հատված 8. « *Եվ նրան տրվեց հազցնել նուրբ բեհեզ՝ պայծառ ու մաքուր. Որովհետև բեհեզը սրբերի արդար գործերն են: »*

« *Նուրբ սպիտակեղենը* » նշանակում է « *իսկական վերջին» սրբերի արդար գործերը* »: Այս « *գործերը* », որոնք Աստված անվանում է « *արդար* », 1843 և 1994 թվականներից ի վեր հաջորդաբար բերված աստվածային հայտնությունների պտուղն են: Այս աշխատանքը վերջին պտուղն է, որը բացահայտում է աստվածային ներշնչումները, որոնք տրվել են 2018 թվականից ի վեր նրանց, ում նա սիրում է, օրհնում և « *պատրաստում* » *հարսանիք* », նշված է այս հատվածում: Եթե Աստված օրհնում է իր ճշմարիտ « *սրբերի* » « *արդար գործերը* », ընդհակառակը, նա անիծեց և կոպեց, մինչև կործանեց այն, կեղծ սրբերի ճամբարը, որոնց « *գործերը* » «անարդար» էին:

Հատված 9. « *Եվ հրեշտակն ասաց ինձ. Գրիր. Երանի նրանց, ովքեր կանչված են Գառան հարսանիքի ընթրիքին: Եվ նա ասաց ինձ. «Այս խոսքերը Աստծո ճշմարիտ խոսքերն են »:*

Այս երանությունը շնորհվում է Հիսուս Քրիստոսի արյունով փրկագնված սրբերին, որոնց ռահվիրաներին մտահոգում էր *Դանը* : 12 X 12 X 1000 Ապո.7. Հավերժության համար դրախտ մտնելն իսկապես մեծ երջանկության պատճառ է, որը աստվածային « *երջանիկ* » *կդարձնի* նրանց, ովքեր ունեն այդ հնարավորությունը : Բախտը միակ գործոնը չէ այս արտոնությունից օգտվելու համար, այլ փրկության առաջարկը մեզ առաջարկվում է Աստծո կողմից որպես «երկրորդ հնարավորություն» սկզբնական մեղքի ժառանգությունից և դատապարտումից հետո: Փրկության և ապագա երկնային ուրախությունների խոստումը հաստատված է որպես Աստծո բանավոր պարտավորություն, որն արժանի է մեր հավատքին, քանի որ նա մշտապես պահում է իր պարտավորությունները: Վերջին օրերի փորձությունները կպահանջեն որոշակիություններ, որոնցում կասկածն այլևս տեղ չի ունենա:

Ընտրվածները պետք է ապավինեն Աստծո բացահայտված խոստումների վրա հիմնված հավատքին, քանի որ գրվածը նախկինում ասված է: Ահա թե ինչու Աստվածաշունչը, Սուրբ Գիրքը, կոչվում է Աստծո Խոսք :

Հատված 10. « *Եվ ես ընկա նրա ոտքերի մոտ՝ երկրպագելու նրան. բայց նա ինձ ասաց. Չգույշ եղիր, որ դա չանես: Ես քո ծառայակիցն եմ և քո եղբայրների, ովքեր ունեն Հիսուսի վկայությունը: Երկրպագեք Աստծուն: Որովհետև Հիսուսի վկայությունը մարգարեության ոգին է: »*

Աստված օգտագործում է Չոնի սխալը, որպեսզի մեզ բացահայտի կարթոլիկ հավատքի իր դատապարտումը, որն իր անդամներին սովորեցնում է արարածին երկրպագել այս տեսակին: Բայց այն նաև ուղղված է բողոքական հավատքին, որը նույնպես կատարում է այս մեղքը՝ հարգելով Հոռնից ժառանգած հեթանոսական «արևի օրը»: Նրա հետ խոսող հրեշտակը, անկասկած, «Գաբրիելն» է աստվածային առաքելության առաջնորդը Աստծուն մոտ, ով արդեն հայտնվել է Դանիելին և Սարիամին՝ Հիսուսի «փոխնակ» մորը: «Գաբրիելը» որքան էլ բարձրաստիճան է, նույն խոնարհությունն է ցուցաբերում, ինչ Հիսուսը: Նա միայն հավակնում է Չոնի « *ծառայության ուղեկից* » կոչմանը մինչև վերջին ժամանակի վերջին ընտրված այլախոհ աղվենտիստները: 1843 թվականից ընտրվածներն իրենց հետ ունեն « *Հիսուսի վկայությունը* », որը, ըստ այս հատվածի, նշանակում է «մարգարեության ոգին»: Աղվենտիստները , ի վնաս իրենց կորստի, սահմանափակել են այս « *մարգարեության ոգին* » 1843-ից 1915 թվականներին Տիրոջ առաքյալ Էլեն Գ. Ուայթի կատարած աշխատանքով: Այսպիսով, նրանք իրենք են սահմանել Հիսուսի տված լույսը: Այնուամենայնիվ, «*մարգարեության ոգին* » մշտական պարզ է, որը բխում է Հիսուսի և նրա աշակերտների միջև իսկական փոխհարաբերությունից և որը հիմնված է առաջին հերթին նրա որոշման վրա՝ առաքելություն վստահելու մի ծառային, որին նա ընտրում է իր աստվածության ողջ հեղինակությամբ: Այս աշխատանքը վկայում է դրա մասին. «*մարգարեության ոգին* » դեռ շատ ակտիվ է և կարող է շարունակվել մինչև աշխարհի վերջը:

Հատված 11. « *Այնուհետև տեսա երկինքը բացված, և տեսա մի սպիտակ ձի երևաց. Նա, ով հեծել է նրա վրա, կոչվում է Հավատարիմ և Ճշմարիտ, և նա դատում և կռվում է արդարությամբ: »*

Այս տեսարանում Հոգին մեզ հետ է տանում երկիր՝ նախքան « *մեծ Բաբելոնի* » վերջնական հաղթանակը և կործանումը: Հոգին ցույց է տալիս այն պահը, երբ իր վերադարձին փառավոր Քրիստոսը դիմակայում է երկրային ապստամբներին: Փառավոր Հիսուս Քրիստոսում Աստված դուրս է գալիս իր անտեսանելիությունից. « *երկինքը բաց է* »: Նա հայտնվում է Հայտն. 6:2-ի « *առաջին կնիքի* » կերպարում՝ որպես հեծյալ, Առաջնորդ՝ « *որպես հաղթող և նվաճելու* » իր ճամբարի « *սպիտակ ձիու* վրա հեծած » պատկերը, որը նշանավորվում է մաքրությամբ և սրբությամբ: . « *Հավատարիմ և Ճշմարիտ* » անունը , որը նա ինքն իրեն տալիս է այս տեսարանում, գործողությունը դնում է վերջին ժամանակի երկարաձգման մեջ, որը մարգարեացել է Հայտն.3.14-ում « *Լավողիկա* » անունով : Այս անունը նշանակում է «դատված մարդիկ», որն այստեղ հաստատվում է « *Նա դատում է* » ճշգրտությամբ : Հստակեցնելով, որ ինքը « *կռվում է*

արդարության հետ», Հոգին արթնացնում է Հայտն. 16:16-ի «Արմազեդոնի ճակատամարտի» պահը, որտեղ նա պայքարում է անարդարության ճամբարի դեմ, որը գլխավորում է սատանան և միավորվում է պատիվով, որը տրվել է սատանային. «արևի օրը»՝ ժառանգված Կոնստանտին I-ից¹¹ Հռոմի կաթոլիկ պապերից:

Հատված 12. «Նրա աչքերը նման էին կրակի բոցի. նրա գլխին մի քանի դիադեմներ կային. նա ուներ գրավոր անուն, որը ոչ ոք չգիտի, բացի իրենից.»

Իմանալով տեսարանի ենթատեքստը՝ մենք կարող ենք հասկանալ, որ «նրա աչքերը», համեմատած «կրակի բոցի» հետ, նայում են իր զայրույթի թիրախներին, միավորված ապստամբները «պատրաստվել են մարտի»՝ սկսած Հայտն.9:7-9-ից, այսինքն. 1843. «Նրա գլխին» կրած «մի քանի դիադեմների» իմաստը տրվելու է այս գլխի 16-րդ հատվածում. նա «Թագավորների թագավորն է և տերերի Տերը»: Նրա «գրավոր անունը, որը ոչ ոք չգիտի, բացի իրենից», նշանակում է նրա հավերժական աստվածային էությունը:

Հատված 13. «Եվ նա հագցրեց արյունով ներկված հագուստ. Նրա անունը Աստծո Խոսքն է:»

Այս «արյունով ներկված հագուստը» երկու բան է նշանակում. Առաջինը նրա արդարությունն է, որը նա ձեռք բերեց իր «արյունը» թափելով իր ընտրյալների փրկագնման համար: Բայց իր ընտրյալներին փրկելու համար նրա կողմից կամավոր արված այս զոհաբերությունը պահանջում է նրանց ագրեսորների և հալածողների մահը: Նրա «հագուստը» կրկին կծածկվի «արյունով», բայց այս անգամ դա կլինի նրա թշնամիները, որոնք «ոռնահարված են Աստծո բարկության խաղողի հնձանի մեջ»՝ համաձայն Եսայի 63 և Հայտն. 14:17–20: «Աստծո Խոսքը» այս անունը բացահայտում է Հիսուսի երկրային ծառայության և նրա հայտնությունների կենսական նշանակությունը, որոնք հաջորդաբար տրվել են երկրի վրա և երկնքից՝ հարությունից հետո: Մեր Փրկիչը Աստված Ինքն էր՝ թաքնված երկրային տեքստով: Նրա մշտական ուսմունքը, որը ստացվել է իր ընտրված պաշտոնյաների կողմից, կտարբերվի փրկված ճամբարի և կորցրած ճամբարի միջև:

Հատված 14. «Չորքերը, որ երկնքում են, նրա հետևից գնացին սպիտակ ձիերի վրա՝ սպիտակ կտավներ հագած, սպիտակ, մաքուր.»

Պատկերը փառահեղ է, մաքրության «սպիտակը» բնորոշում է Աստծո ճամբարի սրբությունը և հավատարիմ մնացած հրեշտակների բազմությունը: «Նուրբ սպիտակեղենը» բացահայտում է նրանց «արդար» և մաքուր գործերը:

Հատված 15. «Նրա բերանից սուր սուր դուրս եկավ ազգերին հարվածելու. նա կհովիվի նրանց երկայթե գավազանով. և նա կքայլի Ամենակարող Աստծո կատաղի բարկության հնձանը»:

«Աստծո Խոսքը» նշանակում էր Աստվածաշունչը, նրա սուրբ «խոսքը», որը միավորում էր իր ուսմունքը, որն առաջնորդում էր ընտրյալներին իր աստվածային ճշմարտության մեջ: Նրա վերադարձի օրը «Աստծո Խոսքը» գալիս է «սուր սրի» պես՝ սպանելու իր ըմբոստ, բողոքող, կովարար թշնամիներին՝ պատրաստ թափելու իր վերջին ընտրյալների արյունը: Նրա թշնամիների ոչնչացումը լուսավորում է «նա կառավարելու է նրանց երկայթե

գալիսագանուլ » արտահայտությունը , որը նաև նշանակում է դատաստանի գործը, որն իրականացվել է ընտրյալների կողմից, ովքեր կհաղթեն՝ համաձայն Հայտն.2:27: Աստվածային վրեժխնդրության ծրագիրը, որը կոչվում է « *վինսուժ* » Հայտն. 14.17-20-ում կրկին հաստատվում է այստեղ: Այս թեման մշակված է Ես.63-ում, որտեղ Հոգին հստակեցնում է, որ Աստված գործում է միայնակ, առանց իր հետ որևէ մեկի: Պատճառն այն է, որ արդեն դրախտ տարված ընտրված պաշտոնյաները չեն ականատես այն դրամային, որը հարվածում է ապստամբներին:

Հատված 16. « *Նրա հագուստի և ազդրի վրա գրված անուն կար՝ Թագավորների թագավոր և տերերի Տեր:* »

« *Հագուստը* » նշանակում է կենդանի էակի գործեր, իսկ « *ազդրը* » հուշում է նրա ուժն ու ուժը, քանի որ կարևոր դետալ է, որ նա հայտնվում է որպես հեծյալ, իսկ ձիու վրա կանգնելու համար «ազդրերի» մկանները. մարդկանցից շատերը փորձության են ենթարկվում և հնարավոր են դարձնում գործողությունները, թե ոչ: Նրա՝ որպես ձիավորի կերպարը նշանակալի էր անցյալում, քանի որ այդպիսի տեսք ուներ մարտիկ մարտիկները: Այսօր մեզ մնում է այս պատկերի սիմվոլիկան, որը մեզ ասում է, որ հեծյալը ուսուցիչ է, որը գերիշխում է մարդկանց խմբի վրա, որը խորհրդանշում է հեծյալ « *ձին* »: Այն, որ Հիսուսը համբարձվում է, վերաբերում է իր ընտրյալներին, որոնք ներկայումս ցրված են ամբողջ երկրով մեկ: Նրա « *Թագավորների թագավոր և տերերի տիրակալ* » անունը իսկական մխիթարության առարկա է իր սիրելի ընտրյալների համար, որոնք ենթարկվում են երկրի թագավորների և տերերի անարդար թելադրանքին: Այս թեման արժանի է պարզաբանման: Երկրային թագավորության մոդելը մշակված չէր Աստծո կողմից հաստատված սկզբունքների վրա: Իրոք, Աստված Իսրայելին, **ըստ իր խնդրանքի** , շնորհեց , որ երկրի վրա թագավորի, ես մեջբերում եմ, «ինչպես մյուս հեթանոս ազգերը», որոնք գոյություն ունեին այն ժամանակ: Աստված միայն արձագանքեց նրանց չար սրտերի խնդրանքին: Որովհետև երկրի վրա թագավորներից լավագույնը միայն «զգվելի» էակն է, ով « *հնձում է այնտեղ, որտեղ չի ցանել* », և նա, ով ճանաչում է Աստծուն, չի սպասում, որ իրեն տապալեն իր ժողովուրդը, նախքան ինքն իրեն բարեփոխելը: Հիսուսի ներկայացրած մոդելը դատապարտում է այն մոդելը, որը երկրի վրա սերնդեսերունդ փոխանցվում է հիմար, անգրագետ և չար մարդկանց կողմից: Աստծո սելեստիալ աշխարհում առաջնորդն իր ժողովրդի ծառան է, և նա իր ողջ փառքը քաղում է նրանցից: Կատարյալ երջանկության բանալին այնտեղ է, քանի որ ոչ մի կենդանի էակ չի տառապում իր մերձավորի պատճառով: Իր փառահեղ վերադարձով Հիսուսը գալիս է ոչնչացնելու չար թագավորներին ու տերերին, և նրանց չարությունը, որը նրանք վերագրում են իրեն՝ պնդելով, որ իրենց թագավորությունը աստվածային իրավունք է: Հիսուսը կսովորեցնի նրանց, որ դա այդպես չէ. նրանց, այլևս մարդկային զանգվածներին, ովքեր արդարացնում են իրենց անարդարությունը: Սա «տաղանդների առակի» բացատրությունն է, որն այնուհետև կատարվում և կիրառվում է:

Գիմակայությունից հետո

Հատված 17. « *Եվ ես տեսա մի հրեշտակ, որը կանգնած էր արևի տակ. Եվ նա բարձր ձայնով աղաղակեց՝ ասելով բոլոր թռչուններին, որոնք թռչում էին երկնքի մեջտեղում.*

Հիսուս Քրիստոս « *Մայքր* » գալիս է աստվածային լույսի խորհրդանիշ արևի պատկերով պայքարելու արևի աստծո կեղծ քրիստոնյաների դեմ, ովքեր արդարացում են Կոստանդին ^{1-ին} կայսրի կողմից հանգստի օրվա փոփոխությունը : Քրիստոս Աստծո հետ իրենց դիմակայության ժամանակ նրանք կբացահայտեն, որ կենդանի Աստվածն ավելի ասեղ է, քան իրենց արևի աստվածը: Բարձր ձայնով Հիսուս Քրիստոսը գիշատիչ թռչունների հավաք է հրավիրում:

Նշում . Այստեղ նորից պետք է նշեմ, որ ապստամբները չեն ցանկանում գիտակցաբար և կամավոր կերպով երկրպագել արեգակնային աստվածությանը, բայց նրանք թերագնահատում են այն փաստը, որ Աստծո համար առաջին օրը, որը նրանք հարգում են իրենց շաբաթական հանգստի համար, պահպանում է իր հեթանոսության պղծությունը: անցյալ ժամանակի օգտագործումը. Նմանապես, նրանց ընտրությունը բացահայտում է մեծ արհամարհանքը ժամանակի կարգի նկատմամբ, որը նա սահմանել է իր երկրի ստեղծման սկզբից: Աստված հաշվում է այն օրերը, որոնք նշանավորվում են երկրի պտույտով իր առանցքի շուրջ: Իր ժողովրդի Իսրայելի համար իր միջամտությունների ժամանակ նա հիշեց շաբաթվա կարգը՝ նշելով այն անվանելով «շաբաթ» կոչվող յոթերորդ օրը: Շատերը հավատում են, որ իրենք կարող են արդարացվել Աստծո կողմից իրենց անկեղծության պատճառով: Ո՛չ անկեղծությունը, ո՛չ համոզումները արժեք չունեն նրանց համար, ովքեր վիճարկում են Աստծո կողմից հստակ արտահայտված ճշմարտությունը: Դրա ճշմարտությունը միակ չափանիշն է, որը թույլ է տալիս հաշտվել Հիսուս Քրիստոսի կամավոր զոհաբերության հանդեպ հավատքի միջոցով: Անձնական կարծիքները չեն լսվում կամ ճանաչվում Արարիչ Աստծո կողմից, Աստվածաշունչը հաստատում է այս սկզբունքը Եսայիա 8:20-ի այս համարով. « *Օրենքին և վկայությանը. Եթե այսպես չհտանենք, ժողովրդի համար լուսաբաց չի լինի* »:

Երկու « *խնջույքներ* » են պատրաստվում Աստծո կողմից՝ « *Գառան հարսանյաց ընթրիքը* », որի հյուրերը ընտրյալներն են՝ անհատապես, քանի որ նրանք միասին ներկայացնում են « *Հարսին* »: Երկրորդ « *խրախճանքը* » մակրայական տիպի է, և դրանից շահառուներն են միայն « *գիշատիչ թռչունները* », անգղերը, կոնդորները, օդապարիկները և նման այլ տեսակներ:

Հատված 18. « *Ուտել թագավորների միսը, գորավարների միսը, գորավոր մարդկանց միսը, ձիերի և նրանց վրա հեծնողների մարմինը, բոլորի միսը, ազատ ու ստրուկ, փոքր ու մեծ*»: »

Ողջ մարդկության կործանումից հետո ոչ ոք չի մնա, ով դիակները դնի երկրի տակ և ըստ Եր.16:4-ի՝ « *նրանք աղբի պես կտարածվեն երկրի վրա* »: Եկեք գտնենք ամբողջ համարը, որը մեզ սովորեցնում է այն ճակատագիրը, որ Աստված վերապահում է նրանց, ում անիծում է . *նրանց չեն տրվի արցունքներ կամ թաղում. նրանք երկրի վրա գոմաղբի պես կլինեն. նրանք կկործանվեն արով և սովով. և նրանց դիակները կեր կլինեն երկնքի թռչունների և երկրի զագանների համար* »: Համաձայն այս 18-րդ հատվածում Հոգու կողմից

ներկայացված թվարկման՝ ոչ ոք մահից չի խուսափում: Հիշեցնում եմ ձեզ, որ « *ձիերը* » խորհրդանշում են ժողովրդին՝ իրենց քաղաքացիական և կրոնական առաջնորդների գլխավորությամբ, համաձայն Հակոբոս 3 :3-ի. « *Եթե մենք խայթոցը դնում ենք ձիերի բերանը, որպեսզի նրանք հնազանդվեն մեզ, մենք ուղղում ենք նաև նրանց ամբողջ մարմինը:* »

Հատված 19. « *Եվ ես տեսա գազանին և երկրի թագավորներին և նրանց գորքերը հախաքված՝ պատերազմելու ձիու վրա նստածի և նրա բանակի դեմ:* »

Մենք տեսանք, որ « *Արմազեդոնի ճակատամարտը* » հոգևոր էր, և որ երկրի վրա դրա ասպեկտը բաղկացած էր Հիսուս Քրիստոսի բոլոր վերջին ճշմարիտ ստրուկների մահվան հրամանագրից: Այս որոշումը կայացվել է նախքան Հիսուս Քրիստոսի վերադարձը, և ապատամբները վստահ էին իրենց ընտրության մեջ: Բայց դրա կիրառման պահին երկինքը բացվեց՝ բացահայտելով աստվածային վրեժխնդիր Քրիստոսին և նրա հրեշտակային զորքերը: Հետևաբար, այլևս հնարավոր չէ կռիվ: Ոչ ոք չի կարող կռվել Աստծո դեմ, երբ նա հայտնվի, և արդյունքը կլինի այն, ինչ մեզ հայտնեց Հայտն.6:15-17. *ազատ մարդիկ թաքնվեցին քարանձավներում և լեռների ժայռերի մեջ: Նրանք ասացին լեռներին ու ժայռերին. որովհետև եկել է նրա բարկության մեծ օրը, և ո՛վ կարող է կանգնել: «Վերջին հարցին պատասխանն է. ընտրված պաշտոնյաները, որոնք պատրաստվում էին սպանվել ապատամբների կողմից. ընտրվածները՝ սրբագործված սուրբ Շաբաթին իրենց հավատարմությամբ, որը մարգարեացել էր Հիսուսի հաղթանակը իր բոլոր թշնամիների և իր փրկագնվածների նկատմամբ:*

20 հատված . *Նրանց երկուսին էլ ողջ-ողջ նետեցին կրակով ու ծծումբով այրվող լիճը:* »

Ուշադրություն. Հոգին բացահայտում է մեզ վերջին դատաստանի վերջնական ճակատագիրը, քանի որ Աստված պատրաստում է այն « *գազանին և կեղծ մարգարեին* », այսինքն՝ կաթոլիկ հավատքին և բողոքական հավատքին, որոնց միացել են կեղծ ադվենտիստները 1994 թվականից ի վեր: « *Կրակով այրվող լիճը և ծծումբը* » կծածկի երկիրը միայն յոթերորդ հազարամյակի վերջում, որպեսզի կործանի և ոչնչացնի մեղավորներին, վերջնական դատաստանից հետո: Այս համարը մեզ բացահայտում է մեր արարիչ Աստծո կատարյալ արդարության հրաշալի զգացումը: Այն սահմանում է իրական հանցագործների և գոհերի միջև տարբերությունը, ովքեր խաբված են, բայց մեղավոր են, քանի որ իրենք են պատասխանատու իրենց ընտրության համար: Կրոնական կառավարիչները « *կենդանի նետվում են կրակի լիճը* », քանի որ, համաձայն Հայտն. 14.9-ի, նրանք դրդում էին երկրի տղամարդկանց և կանանց հարգել « *գազանի նշանը* », որի պատիժը հայտարարվեց:

Հատված 21. « *Մնացածները սպանվեցին ձիու վրա նստողի բերանից դուրս եկած սրով. և բոլոր թռչունները կշտացան իրենց մահից* »:

Այս « *մյուսները* » վերաբերում են ոչ քրիստոնյա կամ ոչ հավատացյալ մարդկանց, ովքեր հետևում էին միջազգային շարժմանը և հնազանդվում էին ընդհանուր հրամանին՝ առանց անձնական մասնակցության քրիստոնյա կրոնական ապատամբների գործողություններին: Չծածկված լինելով Հիսուս Քրիստոսի թափած արյան արդարությամբ՝ նրանք չեն վերապրում Քրիստոսի վերադարձը, բայց, այնուամենայնիվ, սպանվում են նրա խոսքով,

որը խորհրդանշում է « *սրով, որը դուրս էր գալիս նրա բերանից* »: Այս ընկած էակները, ովքեր ճշմարիտ Աստծո հայտնության ականատեսն են, կգան վերջին դատաստանին, բայց նրանք չեն տառապի « *կրակի լճի* » երկարատև մահվան տառապանքից, որը վերապահված է ապստամբության մեջ ակտիվ կրոնական մեծ մեղավորներին : Մեծ Արարիչ Աստծո՝ Մեծ Դատավորի փառքին առերեսվելուց հետո նրանք հանկարծակի կկործանվեն:

Հայտնություն 20:

լոթերորդ հազարամյակի հազար տարին և վերջին դատաստանը

Սատանայի պատիժը

Հատված 1. « *Անուհետև տեսա մի հրեշտակ, որն իջնում էր երկնքից՝ անդունդի բանալին և մի մեծ շղթա ձեռքին. »*

« Աստծո « *հրեշտակը* » կամ *սուրհանդակը* « *երկնքից* » է իջնում երկիր, որը գրկված լինելով երկրային, մարդկային և կենդանական կյանքի բոլոր ձևերից, այստեղ ընդունում է իր « *անդունդ* » անունը, որը նշանակում է Ծննդ.1.2-ում: « *Բանալին* » բացում կամ փակում է մուտքը դեպի այս ամայի երկիր: Իսկ « *մեծ շղթան* », որը պահվում է « *իր ձեռքում* », թույլ է տալիս մեզ հասկանալ, որ կենդանի էակը շղթայվելու է ամայի երկրի վրա, որը կդառնա նրա բանտը:

Հատված 2. « *Նա բռնեց վիշապին՝ հին օձին, որը սատանան և սատանան է, և կապեց նրան հազար տարի: »*

Հայտն. 12:9-ում « *Սատանան* »՝ *ապստամբ հրեշտակին* բնորոշող արտահայտությունները կրկին բերված են այստեղ: Նրանք մեզ հիշեցնում են նրա շատ բարձր պատասխանատվությունը իր ըմբոստ բնավորության պատճառած տառապանքների համար. Ֆիզիկական և բարոյական տառապանքն ու ցավը, որը մարդկանց պարտադրվում էր տիրակալների կողմից, որոնք ենթարկվում էին նրա ներշնչանքներին և ազդեցություններին, քանի որ նրանք նույնքան չար էին, որքան նա: Որպես « *վիշապ* » նա առաջնորդեց հեթանոս կայսերական Հռոմը, և որպես « *օձ* », պապական քրիստոնյա Հռոմը, բայց Ռեֆորմացիայի ժամանակ դիմակազերծված, նա իրեն նորից պահեց որպես « *վիշապ* », որը սպասարկվում էր զինված կաթոլիկական և բողոքական միությունների և «*վիշապների*» կողմից: Լյուդովիկոս XIV-ի: Դիվային հրեշտակների ճամբարից « *Սատանան* » միակ փրկվածն է, որը սպասելով իր քավիչ մահվանը վերջին դատաստանի ժամանակ, նա ողջ կմնա ևս « *հազար տարի* »՝ մեկուսացված, առանց որևէ արարածի հետ շփման, երկրի վրա, որն ունի: դառնալ անձև ու անապատի դատարկ բանտ, որը բնակեցված է միայն մարդկանց ու կենդանիների դիակներով և ոսկորներով:

Անդունդի հրեշտակը ամայի երկրի վրա. Հայտն.9:11 կործանիչը :

Հատված 3. « *Եվ նա գգեց նրան անդունդը, փակեց և կնքեց իր վերևի մուտքը, որպեսզի նա այլևս չխաբի ազգերին, մինչև որ լրացվի հազար տարին: Դրանից հետո նա պետք է մի փոքր արձակվի: »*

Տրված պատկերը ճշգրիտ է. Սատանան դրված է ամայի երկրի վրա ծածկույթի տակ, որը թույլ չի տալիս նրան մուտք գործել երկինք. այնպես, որ նա ենթարկվի մարդկային նորմայի սահմանափակումներին, որոնց կորուստը նա պատճառեց կամ խրախուսեց: Մյուս կենդանի էակները, սելեստիալ հրեշտակները և մարդիկ, ովքեր իրենց հերթին հրեշտակներ են դարձել, նրա վերևում են, երկնքում, որտեղ նա այլևս մուտք չունի մեղքի և մահվան դեմ Հիսուս Քրիստոսի հաղթանակից ի վեր: Բայց նրա վիճակը վատացել է, քանի որ նա այլևս ոչ ընկերություն ունի, ոչ հրեշտակ, ոչ տղամարդ: Երկնքում են « *ազգերը* », որոնց այս հատվածը մեջբերում է առանց «երկրի մասին» հիշատակման: Սա այն պատճառով է, որ այս ազգերի փրկագնվածները բոլորն էլ երկնքում են Աստծո արքայության մեջ: Այսպիսով, բացահայտվում է « *շղթայի* » դերը . դա ստիպում է նրան մնալ միայնակ և մեկուսացված երկրի վրա: Աստվածային ծրագրում սատանան գերի կմնա « *հազար տարի* », որի վերջում նա կազատվի՝ մուտք ունենալով և կապ ունենալով երկրորդ հարության ժամանակ հարություն առած չար մեռելների հետ, վերջինի « *երկրորդ մահվան* » *համար*: դատաստան, երկրի վրա, որն այնուհետև, մի պահ, նորից կբնակեցվի: Նա ևս մեկ անգամ կհպատակեցնի դատապարտված ապստամբ ազգերին՝ փրկագնված սուրբ հրեշտակների և Հիսուս Քրիստոսի՝ մեծ Դատավորի դեմ պայքարելու ապարդյուն փորձերի:

Փրկագնվածը դատում է ամբարիշտներին

Հատված 4. « *Եվ ես տեսա գահեր. և այնտեղ նստողներին դատելու իշխանություն տրվեց: Եվ ես տեսա նրանց հոգիները, ովքեր գլխատվել էին Հիսուսի վկայության և Աստծո խոսքի համար, և նրանց հոգիները, ովքեր չէին երկրպագել գազանին և նրա պատկերին, և նշան չէին ստացել իրենց ճակատների և իրենց ճակատների վրա. ձեռքեր. Նրանք կենդանացան և թագավորեցին Քրիստոսի հետ հազար տարի »:*

« *Գահերի վրա նստողները* » *դատելու* թագավորական « *իշխանություն* » *ունեն* : Սա կարևոր բանալին է հասկանալու, թե ինչ նշանակություն է Աստված տալիս « *արքա* » բառին : Այժմ, իր թագավորության մեջ, Հիսուս Քրիստոսի « *Մայքլ* »-ում, Աստված կհսում է իր դատաստանը երկրից փրկագնված իր բոլոր մարդկային արարածների հետ: Երկրային և սելեստիալ ամբարիշտների դատաստանը կլինի կոլեկտիվ և կիսվելու է Աստծո հետ: Սա փրկագնված ընտրյալների թագավորության միակ կողմն է: Գերիշխանությունը վերապահված է ոչ թե ընտրյալների կատեգորիայի, այլ բոլորի համար, և Հոգին հիշեցնում է մեզ, որ երկրի վրա անցած ժամանակներում առաջին անգամ եղան սարսափելի մարդասպան հալածանքները, որոնք նա առաջացնում է մեջբերելով . « *Հիսուսի վկայության և Աստծո խոսքի պատճառով* »: Պողոսը նրանցից մեկն էր: Հոգին այսպիսով արթնացնում է հռոմեական հեթանոսության քրիստոնյա զոհերին և անհանդուրժող հռոմեական պապական հավատքին, որը գործում էր 30-ից 1843 թվականներին: Այնուհետև այն թիրախ է դարձնում վերջին

ընտրյալներին, որոնց մահով սպառնում է « երկրից բարձրացող զազանը » Apo-ի կողմից:13:11 -15, երկրային ժամանակի վերջին ժամին; 2029 թվականի ընթացքում մինչև 2030 թվականի Պասեփին նախորդող գարնան առաջին օրը:

Համաձայն Հայտն. 11:18-ում « յոթերորդ փողի » հայտարարության՝ « եկել է մեռելներին դատելու ժամանակը », և սա է այս 4-րդ հատվածում բերված « հազար տարվա » ժամանակի օգտակարությունը: լինի փրկագնվածների զբաղմունքը, ովքեր մտել են Աստծո սելեստիալ հավերժություն: Նրանք ստիպված կլինեն « դատել » չար մարդկանց և ընկած երկնային հրեշտակներին: Պողոսն ասում է 1 Կորնթ.6.3-ում. « Զգիտե՛ք, որ մենք դատելու ենք հրեշտակներին: Եվ դեռ որքա՛ն մենք չպետք է դատենք այս կյանքի բաները: »

Երկրորդ հարությունը ընկած ապստամբների համար

րդ հատված. Սա առաջին հարությունն է: »

Զգուշացեք թակարդից: « Մյուս մեռելները չվերադարձան մինչև հազար տարիները լրացան » արտահայտությունը փակագծում է, իսկ դրան հաջորդող արտահայտությունը՝ « Առաջին հարություն է », վերաբերում է առաջին մեռելներին՝ հարություն առած Զրիստոսի սկզբում « հազար տարի »,- մեջբերված է: Փակագծերը, առանց անվանելու, առաջացնում են երկրորդ « հարության » մասին հայտարարությունը, որը վերապահված է չար մեռելներին, որոնք հարություն են առնելու « հազար տարվա » վերջում՝ վերջին դատաստանի և « կրակի ու ծծմբի լճի » մահացու պատժի համար . որն իրականացնում է « երկրորդ մահը »:

Հատված 6. « Երանի և սուրբ են նրանք, ովքեր մասնակցում են առաջին հարությանը: Երկրորդ մահը նրանց վրա իշխանություն չունի. բայց նրանք կլինեն Աստծո և Զրիստոսի քահանաները և կթագավորեն նրա հետ հազար տարի: »

Այս համարը շատ պարզ կերպով ամփոփում է Աստծո բացահայտված արդար դատաստանը: Երանությունն ուղղված է ճշմարիտ ընտրյալներին, ովքեր « հազար տարվա » սկզբին մասնակցում են « մեռելների հարությանը Զրիստոսով »: Նրանք չեն գա դատաստանի, այլ իրենք կլինեն դատավորներ Աստծո կողմից կազմակերպված դատաստանում, որը կազմակերպել է երկնքում, « հազար տարի »: « Հազար տարվա » հայտարարված « գահակալությունը » միայն դատավորի գործունեության « իշխանություն » է և սահմանափակվում է այս « հազար տարիներով »: Մտնելով հավերժություն՝ ընտրյալները չպետք է վախենան կամ տառապեն « երկրորդ մահից », որովհետև, ընդհակառակը, հենց նրանք են տանջելու ամբարիշտ մեռելներին, ովքեր դատապարտվում են դրան: Եվ մենք գիտենք, որ սրանք ամենամեծ և չար, դաժան և մարդասպան կրոնական մեղավորներն են: Ընտրված դատավորները պետք է որոշեն տառապանքի այն ժամանակի երկարությունը, որը պետք է ապրի դատված էակներից յուրաքանչյուրը, անհատապես, « երկրորդ մահվան » ոչնչացման գործընթացում , որը ոչ մի ընդհանուր բան չունի ներկայիս առաջին երկրային մահվան հետ: . Որովհետև Արարիչ Աստվածն է, որ կրակին տալիս է նրա կործանարար գործողության ձևը: Կրակը ոչ մի ազդեցություն չունի Աստծո կողմից

պաշտպանված երկնային մարմինների և երկրային մարմինների վրա, ինչպես Դանիել 3-ում ապացուցված է Դանիելի երեք ուղեկիցների փորձը: Վերջին դատաստանի համար հարության մարմինը այլ կերպ կարձագանքի, քան ներկայիս երկրային մարմինը: Մարկոս 9.48-ում Հիսուսը մեզ բացահայտում է իր առանձնահատկությունը՝ ասելով. « *որտեղ նրանց որդր չի մեռնում, և որտեղ կրակը չի հանգչում* »: Ճիշտ այնպես, ինչպես երկրագնդի մարմնի օղակները մնում են անհատապես աշխույժ, այնպես էլ անիծյալի մարմինը կյանք կունենա մինչև իր վերջին ատումը: Դրանց սպառման արագությունը, հետևաբար, կախված կլինի սուրբ դատավորների և Հիսուս Թրիստոսի կողմից որոշված տառապանքի ժամանակի երկարությունից:

Վերջնական դիմակայություն

Հատված 7. « *Երբ հազար տարին ավարտվի, Սատանան կազատվի իր բանտից:* »

«Հազար տարվա վերջում» կարճ ժամանակով նա նորից ընկերություն կգտնի: Մա երկրորդ « *հարության* » պահն է, որը վերապահված է երկրային ապստամբներին:

Հատված 8. « *Եվ նա կգնա խաբելու ազգերին, որոնք գտնվում են երկրի չորս անկյուններում` Գոգին և Մագոգին, որպեսզի հավաքի նրանց պատերազմի համար. նրանց թիվը նման է ծովի ավազին* » :

Այս ընկերությունն այն « *ազգերի* » ընկերությունն է, որոնք հարություն են առել ողջ աշխարհում, ինչպես ցույց է տրված «չորս անկյունների» բանաձևը : *երկրի* » կամ չորս կարդինալ կետեր, որոնք գործողությանը տալիս են համընդհանուր բնույթ: Նման հավաքը համեմատելու ոչինչ չունի, բացառությամբ պատերազմի ռազմավարության մակարդակի, որը նման է Հայտն. 9:13-ի « *վեցերորդ շեփորի* » *երրորդ համաշխարհային պատերազմի հակամարտությանը*: Այս համեմատությունն է, որ ստիպում է Աստծուն վերջնական դատաստանի ժամանակ հավաքվածներին տալ «Գոգ և Մագոգ» անունները, որոնք սկզբնապես մեջբերված էին Եզեկ.38:2-ում, իսկ դրանից առաջ՝ Ծննդ.10:2-ում, որտեղ «Մագոգը» Հաբեթի երկրորդ որդին է: ; բայց մի փոքր մանրամասն բացահայտում է այս ակնարկի միայն համեմատական կողմը, քանի որ Եզեկիելում Մագոգը Գոգի երկիրն է, և այն նշանակում է Ռուսաստանը, որը Երրորդ համաշխարհային պատերազմի ժամանակ գործի կոնի բոլոր ժամանակների ամենամեծ թվով զինվորները պատերազմի պատմություն; որն արդարացնում է նրա ահռելի ընդարձակումը և արագ նվաճումը արևմտաեվրոպական մայրցամաքի հողերի վրա:

Հոգին դրանք համեմատում է « *ծովի ավազի* » հետ՝ այսպիսով ընդգծելով վերջին դատաստանի զոհերի թվի կարևորությունը: Դա նաև ակնարկ է սատանային և նրա մարդկային գործակալներին իրենց հպատակության մասին, որը բացահայտվել է Հայտն. 12:18 կամ 13:1-ում (կախված աստվածաշնչյան տարբերակից). « *Վիշապի* » մասին խոսելիս կարդում ենք. « *Եվ նա կանգնեց ավազի վրա. ծովի* » :

Անուղղելի ապստամբ լինելով՝ Սատանան նորից սկսում է հուսալ, որ կկարողանա հաղթել Աստծո բանակին, և նա հրապուրում է մյուս

դատապարտված մարդկանց՝ համոզելով նրանց պայքարել Աստծո և նրա ընտրյալների դեմ:

Հատված 9. « *Եվ նրանք բարձրացան երկրի երեսին և շրջապատեցին սրբերի բանակը և սիրելի քաղաքը: Բայց երկնքից կրակ իջավ և լափեց նրանց: Բայց հողի նվաճումն այլևս ոչինչ չի նշանակում, երբ մենք չենք կարող գրավել հակառակորդին, քանի որ նա դարձել է անձեռնմխելի. ինչպես Դանիելի ուղեկիցները, ոչ կրակը, ոչ էլ որևէ այլ բան չի կարող վնասել նրանց: Եվ ընդհակառակը, « *երկնքից կրակը* » հարվածում է նրանց նույնիսկ « *սրբերի ճամբարում* », որի վրա դա ոչ մի ազդեցություն չունի: Բայց այս կրակը « *կրակում է* » Աստծո թշնամիներին և նրա ընտրյալներին: Չաքարիա 14-ում Հոգին մարգարեանում է « *հազար տարով* » բաժանված երկու պատերազմները: Այն, ինչը նախորդում և կատարվում է «վեցերորդ փողի» միջոցով, ներկայացված է 1-ից 3-րդ հատվածներում, մնացածը վերաբերում է երկրորդ պատերազմին, որն իրականացվել է վերջին դատաստանի ժամին, և դրանից հետո՝ նոր երկրի վրա հաստատված համընդհանուր կարգին: 4-րդ հատվածում մարգարեությունը հիշեցնում է Քրիստոսի և նրա ընտրյալների երկիր իջնելը հետևյալ կերպ . *Ձիթապտղի լեռը կնեղքվի մեջտեղում՝ դեպի արևելք և դեպի արևմուտք, և կձևավորվի մի շատ մեծ հովիտ. սարի կեսը կնվազի դեպի հյուսիս, կեսը՝ դեպի հարավ:* » Այսպիսով, վերջին դատաստանի սրբերի ճամբարը նույնացվում և գտնվում է: Նկատենք, որ միայն երկնային « *հազար տարվա* » վերջում է , որ Հիսուսի « *ոտքերը* » « *կոնեն* » երկրի վրա, « *Ձիթենյաց լեռան վրա, որը գտնվում է Երուսաղեմի հակառակ կողմում՝ արևելյան կողմում* »: . Միայն մեկնաբանված այս համարը «*հազարամյակի*» ընթացքում Հիսուս Քրիստոսի երկրային իշխանության մասին սխալ համոզմունքի տեղիք տվեց:*

Հատված 10. « *Եվ սատանան, որը խաբեց նրանց, նետվեց կրակի և ծծմբի լիճը, որտեղ գազանը և սուտ մարգարեն են. Եվ նրանք պիտի տանջվեն օր ու գիշեր հավիտյանս հավիտենից:* »

Եկել է ժամանակը կյանքի կոչելու կրոնական ապստամբների դատաստանը, որը բացահայտվել է Հայտ.19:20-ում: Այս համարի հայտարարության համաձայն՝ « *սատանան, գազանը և սուտ մարգարեն* » միասին են՝ « *կենդանի նետվում են կրակի և ծծմբի լիճը* », որը առաջանում է « *երկնքից կրակի* » գործողության արդյունքում, որին ավելացվել է. դա հավված ստորգետնյա մագմա է, որն արտագատվում է երկրակեղևի ընդերքի կոտրվածքների հետևանքով մոլորակի ամբողջ մակերեսով: Երկիրն այնուհետև ընդունում է «արևի» տեսքը, որի «կրակը» լափում է ապստամբների մարմինը՝ իրենք լինելով Աստծո կողմից ստեղծված արևի երկրագուններ (անգիտակից, բայց մեղավոր): Այս գործողության մեջ է, որ երկրային և երկնային մեղավորները կրում են « *երկրորդ մահվան* » « *տանջանքները* », որը մարգարեացել է Հայտն. 9:5-6-ից ի վեր: Կեղծ հանգստի օրվան տրված անարդար աջակցությունը պատճառ դարձավ այս սարսափելի ավարտին: Որովհետև, բարեբախտաբար, դատապարտվածների համար, որքան էլ երկար լինի, « *երկրորդ մահը* » նույնպես ավարտ ունի: Իսկ « *հավիտյանս հավիտենից* » արտահայտությունը վերաբերում է ոչ թե հենց « *տանջանքներին* », այլ դրանք առաջացնող « *կրակի*

» կործանարար հետևանքներին , որովհետև սրանք են վերջնական և հավերժական լինելու հետևանքները:

Վերջին դատաստանի սկզբունքները

Հատված 11. « Այնուհետև տեսա մի մեծ սպիտակ գահ և նրան, ով նստած էր դրա վրա. Երկիրն ու երկինքը փախան նրա երեսից, և նրանց համար տեղ չգտնվեց »:

Կատարյալ մաքրության « սպիտակ »-ը, նրա « մեծ գահը » բոլոր կյանքերի և իրերի ստեղծող Աստծո կատարյալ մաքուր և սուրբ կերպարի պատկերն է: Նրա կատարելությունը չի կարող հանդուրժել « երկրի » առկայությունը իր ավերված և սպառված տեսքով, որը տվել է վերջին դատաստանը: Ավելին, բոլոր ծագման չարագործները ոչնչացվել են, սինվոլների ժամանակն անցել է, և երկնային տիեզերքն ու նրա միլիարդավոր աստղերն այլևս գոյության պատճառ չունեն. Հետևաբար, մեր երկրային չափման « երկինքը » և այն ամենը, ինչ պարունակում է, վերացվում են, անհետանում են ոչնչության մեջ: Հավերժական օրվա ժամանակն է հավերժական կյանքի համար:

Հատված 12. « Եվ տեսա մեռելներին՝ մեծ ու փոքր, կանգնած գահի առաջ. Բացվել են գրքեր. Եվ բացվեց մեկ այլ գիրք, որը կյանքի գիրքն է: Եվ մեռելները դատվում էին ըստ իրենց գործերի, ըստ գրվածների այս գրքերում: »

այս « մահացածները » հարություն առան վերջնական դատավճռի համար: Աստված ոչ ոքի համար բացառություն չանելով, նրա արդար դատաստանը ազդում է « մեծի » և « փոքրերի », հարուստների և աղքատների վրա և նրանց պարտադրում է նույն ճակատագիրը՝ մահը, առաջին անգամ իրենց կյանքում՝ հավասարազոր:

Այս հատվածները, որոնք հաջորդում են, մանրամասներ են տալիս վերջին դատաստանի գործողության մասին: Արդեն մարգարեացվել է Դան.7.10-ում, հրեշտակների վկայությունների « գրքերը » « բաց » են, և այս անտեսանելի վկաները նշել են դատապարտվածների կատարած սխալներն ու հանցագործությունները և յուրաքանչյուր գործի դատաստանից հետո՝ ընտրյալների և Հիսուս Քրիստոսի կողմից, վերջնական անբեկանելի վերջնական դատավճիռ է ընդունվել միաձայն: Վերջնական վճռի ժամանակ կայացված դատավճիռը կիրականացվի:

Հատված 13. « Ծովը մատնեց իր մեջ եղող մեռելներին, իսկ դժոխքը նրանց մեջ եղող մեռելներին. և յուրաքանչյուրը դատվեց ըստ իր գործերի: »

Այս հատվածում սահմանված սկզբունքը վերաբերում է երկու հարություններին: « Մահացածները » անհետանում են «ծովում » կամ «ցամաքում». Այս երկու հնարավորություններն են, որոնք նշված են այս հատվածում: Նկատենք « ունեցել » ձևը, որով առաջանում է «երկիր» էությունը: Որովհետև, իրոք, այս անունը արդարացված է, երբ Աստված հայտարարեց մեղավոր մարդուն. « Դու հող ես, և հող կվերադառնաս » Ծննդ. Հետևաբար, « ունեցածը » « երկրի փոշին » է : Մահը երբեմն կրակի տակ է առել մարդկանց, որոնք, հետևաբար, չեն « վերադարձվում հողին »՝ համաձայն թաղման սովորական ծեսի: Ահա թե ինչու, չբացատրելով այս դեպքը, Հոգին նշում է, որ « մահն » ինքը կվերադարձնի նրանց, ում հարվածել է ցանկացած ձևով. հասկանալով միջուկային կրակի հետևանքով

առաջացած տարրալուծումը, որը լիովին քայքայված մարդու մարմնի հետք չի թողնում:

Հատված 14. « *Եվ մահն ու դժոխքը նետովեցին կրակի լիճր. Սա երկրորդ մահն է, կրակի լիճր:* »

« *Մահը* » կյանքի սկզբունքին բացարձակապես հակադրվող սկզբունք էր, և դրա նպատակն էր վերացնել այն արարածներին, որոնց կյանքի փորձը դատված և դատապարտված էր Աստծո կողմից: Կյանքի միակ նպատակը Աստծուն հավերժական ընկերների ընտրության նոր թեկնածուներ կայացնելն է: Քանի որ այս ընտրությունը տեղի ունեցավ, և ամբարիշտները կործանվեցին, « *մահը* » և « *երկիրը* » « *մեռածներ ունեին* », այլևս գոյության պատճառ չունեն: Այս երկու բաների կործանարար սկզբունքներն ինքնին ոչնչացվում են Աստծո կողմից: « *Կրակի լճից* » հետո սենյակ է ստեղծվում կյանքի և աստվածային լույսի համար, որը լուսավորում է նրա արարածներին:

Հատված 15. « *Ով որ գրված չգտնվեց կյանքի գրքում, նետովեց կրակի լիճր:* »

Այս այսին հաստատում է դա, Աստված իսկապես դրել է մարդու առաջ միայն երկու ճանապարհ, երկու ընտրություն, երկու ճակատագիր, երկու ճակատագիր (Բ Օր. 30:19): Ընտրյալների անունները Աստծո կողմից հայտնի են եղել աշխարհի հիմնադրման օրից կամ նույնիսկ ավելի ուշ՝ ընկերության համար ազատ և անկախ արարածներ տրամադրելուն ուղղված իր նախագծի ծրագրավորումից: Այս ընտրությունը նրան ահավոր տառապանք կարժենար մարմնական մարմնով, բայց նրա սիրո ցանկությունը ավելի մեծ էր, քան վախը, նա սկսեց իր նախագիծը և նախապես գիտեր սելեստիալ կյանքի և երկրային կյանքի մեր պատմության մանրամասն կատարումը: Նա գիտեր, որ իր առաջին արարածը մի օր դառնալու է իր մահկանացու թշնամին: Բայց նա նրան տվեց, չնայած այս գիտելիքին, իր նախագծից հրաժարվելու բոլոր հնարավորությունները: Նա գիտեր, որ դա անհնար է, բայց թույլ տվեց, որ դա տեղի ունենա: Նա, այսպիսով, գիտեր ընտրյալների անունները, նրանց գործողությունները, նրանց ողջ կյանքի վկայությունը և առաջնորդեց ու առաջնորդեց նրանց դեպի իրեն իր ժամանակներում և դարաշրջանում: Աստծո համար անհնար է միայն մեկ բան՝ զարմանքը.

Նա գիտեր նաև անտարբեր, ըմբոստ, կռապաշտ մարդկային արարածների բազմաթիվ անունները, որոնք ստեղծել է մարդկային բազմացման գործընթացը: Հայտն.19.19-20-ում հայտնված Աստծո դատաստանի տարբերությունը վերաբերում է նրա բոլոր արարածներին: Նրանցից ոմանք, ովքեր ավելի քիչ մեղավոր են, կսպանվեն « *Աստծո խոսքով* »՝ չիմանալով « *երկրորդ մահվան կրակի տանջանքները* », որոնք նախատեսված են բացառապես քրիստոնյա և հրեա կրոնական մեղավորների համար: Բայց երկրորդ « *հարությունը* » վերաբերում է նրա բոլոր մարդկային արարածներին, որոնք ծնվել են երկրի վրա և հրեշտակներին՝ ստեղծված երկնքում, քանի որ Աստված հայտարարել է Հռոմ. 14:11-ում . *և ամեն լեզու փառք կտա Աստծուն* »:

Հայտնություն 21. Խորհրդանշուն էր փառավորված **Նոր Երուսաղեմը**

Հատված 1. « Այնուհետև տեսա նոր երկինք և նոր երկիր. քանզի առաջին երկինքն ու առաջին երկիրը անցան, և ծովն այլևս չկար: »

^{հազարամյակի} ավարտից հետո նոր բազմաձևավալ կարգի հաստատումից ներշնչված զգացմունքները : Այս պահից ժամանակն այլևս չի հաշվվելու, այն ամենը, ինչ ապրում է, մտնում է անվերջ հավերժություն: Ամեն ինչ նոր է կամ ավելի ճիշտ՝ նորացված: Մեղքի դարաշրջանի « երկինքն ու երկիրը » անհետացել են, իսկ « մահվան » խորհրդանիշը՝ « ծովն » այլևս չկա: Որպես Արարիչ՝ Աստված փոխեց Երկիր մոլորակի տեսքը՝ անհետացնելով այն ամենը, ինչը վտանգ կամ վտանգ էր ներկայացնում նրա բնակիչների համար. այնպես որ այլևս ոչ օվկիանոսներ, ոչ մի լեռներ՝ գառիթափ քարքարոտ գագաթներով: Այն դարձել է առաջին « Եղեմի » պես մեծ այգի, որտեղ ամեն ինչ փառք ու խաղաղություն է. որը կհաստատվի Rev.22-ում:

Հատված 2. « Եվ տեսա սուրբ քաղաքը՝ նոր Երուսաղեմը, որ իջնում էր երկնքից Աստծուց՝ պատրաստված հարսի պես՝ զարդարված իր ամուսնու համար. »

սուրբ քաղաք » անվանված երկրից , ինչպես Հայտն.11.2-ում, « Նոր Երուսաղեմ », Հիսուս Քրիստոսի «հարսնացուն » իր « ամուսնու » մեջ: Նա « իջնում է երկնքից », Աստծո արքայությունից, որտեղ նա մտավ վերադարձի ժամանակ՝ իր Փրկչի փառքով: Այնուհետև նա առաջին անգամ իջավ երկիր՝ երկնային դատաստանի « հազար տարվա » վերջում՝ վերջին դատաստանի համար: Որից հետո, վերադառնալով երկինք, նա սպասեց, մինչև « նոր երկինքն ու նոր երկիրը » պատրաստ լինեին ընդունելու նրան: Նկատի ունեցեք, որ « երկինք » բառը եզակի թվով է, քանի որ այն առաջացնում է կատարյալ միասնություն՝ ի հակադրություն հոգնակի « երկինքների », որը Ծննդ.1:1-ում առաջարկում էր երկնային էակների բաժանումը երկու հակադիր ճամբարների:

Հատված 3. « Եվ ես լսեցի մի բարձր ձայն գահից, որն ասում էր. Ահա Աստծո խորանը մարդկանց հետ. Նա կբնակվի նրանց հետ, և նրանք կլինեն նրա ժողովուրդը, և ինքը՝ Աստված նրանց հետ կլինի: »

« Նոր երկիրը » ընդունում է պատվավոր հյուրի, քանի որ « Աստված ինքը », լքելով իր հնագույն երկնային գահը, գալիս է իր նոր գահը դնելու

երկրի վրա, որտեղ նա հաղթել է աստանային, մեղքին և մահին: « *Աստծո խորանը* » նշանակում է Աստծո Հիսուս Քրիստոսի երկնային մարմինը՝ « *Մայրը* » (= ով նման է Աստծուն): Բայց դա նաև ընտրյալների ժողովի խորհրդանիշն է, որի վրա թագավորում է Հիսուս Քրիստոսի Հոգին: « *Խորան, տանար, ժողովարան, եկեղեցի* », այս բոլոր տերմինները փրկագնված սրբերի մարդկանց խորհրդանիշներն են՝ նախքան մարդու կողմից կառուցված շինությունները. նրանցից յուրաքանչյուրը նշում է աստվածային ծրագրի առաջընթացի մի փուլ: Եվ նախ՝ « *խորանը* » նշանակում է Եբրայեցիների ելքը Եգիպտոսից՝ առաջնորդվելով և տանելով դեպի անապատ Աստծո կողմից, որը տեսանելիորեն դրսևորվում է ամպի միջոցով, որը սյունի պես իջնում է սուրբ վրանի վրայով: Այդ ժամանակ նա արդեն « *տղամարդկանց հետ էր* ». որը արդարացնում է այս տերմինի օգտագործումն այս հատվածում : Այնուհետև « *տանարը* » նշում է « *խորանի* » ամուր կառուցումը . Սողոմոն թագավորի օրոք պատվիրված և իրականացված աշխատանքը: Եբրայերենում բացառապես « *սինագոգ* » բառը նշանակում է ժողով: Հայտն.2.9 և 3.9 հատվածներում Քրիստոսի Հոգին ապստամբ հրեա ազգին անվանում է « *Մաստանայի ժողովարան* »: Վերջին բառը « *եկեղեցի* » նշանակում է ժողովը հունարենով (եկեղեցի); Աստվածաշնչի քրիստոնեական ուսմունքի տարածման լեզուն: Հիսուսը համեմատեց « *իր մարմինը* » Երուսաղեմի «*տանարում* » , և ըստ Եփես. 5:23-ի՝ ժողովը՝ նրա « *եկեղեցին* » իր «մարմինն» է . « *որովհետև ամուսինը կնոջ գլուխն է, ինչպես որ Քրիստոսն է. Եկեղեցու գլուխը, որը նրա մարմինն է, և որի Փրկիչն է նա* : Մենք հիշում ենք, թե ինչ տխրություն ապրեցին Հիսուսի առաքյալները, երբ նա թողեց նրանց երկինք համբարձվելու: Այս անգամ « *ամուսինս կապրի ինձ հետ* » կարող է ասել Ընտրյալը « *նոր երկրի վրա* » իր տեղադրման մեջ: Այս համատեքստում է, որ Rev.7-ի « *տասներկու ցեղերի* » տասներկու անունների ուղերձները կարող են արտահայտել իրենց հաղթանակի անադարտ ուրախությունն ու երջանկությունը:

Հատված 4. « *Նա կարքի նրանց աչքերից ամեն արտասուք, և մահ այլևս չի լինի, և սուգ, ոչ լաց և ոչ ցավ, որովհետև նախկին բաներն անցան*»: »

Հայտն.7:17-ի հետ կապը հաստատվում է՝ գտնելով այստեղ աստվածային խոստումը, որով ավարտվում է Հայտն.7. « *Նա կարքի նրանց աչքերից ամեն արտասուք* »: Լացի բուժումը ուրախությունն ու ուրախությունն է: Մենք խոսում ենք այն ժամի մասին, երբ Աստծո խոստումները կպահվեն և կկատարվեն: Ուշադիր նայեք այս հրաշալի ապագային, որովհետև մեր առջև նախատեսված է « *մահվան, սուգի, աղաղակի, ցավի* » ժամանակը, որն այլևս չի լինի միայն ամեն ինչի նորոգում մեր վեհ և հիասքանչ Արարիչ Աստծո կողմից: Ես նշում եմ, որ այս սարսափելի բաները կվերանան միայն վերջին դատաստանից հետո, որը կիրականացվի «*հազար տարվա վերջում*»: Ընտրյալների համար, բայց միայն նրանց համար, չարի հետևանքները կդադարեն վերադառնալով Ամենակարող Տեր Աստծո փառքով:

Հատված 5. « *Եվ նա, ով նստեց զահի վրա, ասաց. Նա ասաց. քանի որ այս խոսքերը հաստատ են և ճշմարիտ*»: »

Արարիչ Աստված անձամբ խոստումով է իրեն հանձնում և վկայում է այս մարգարեական խոսքի մասին. « *Ահա ես ամեն ինչ նոր եմ անում* »:

Իմաստ չկա մեր երկրային լուրերում պատկեր փնտրել, որպեսզի փորձենք պատկերացում կազմել այն մասին, թե ինչ է պատրաստում Աստված, քանի որ այն, ինչ նոր է, հնարավոր չէ նկարագրել: Եվ մինչ այդ Աստված միայն հիշեցրեց մեզ մեր ժամանակի ցավալի բաների մասին՝ ասելով, որ դրանք այլևս չեն լինի « *նոր երկրի և նոր երկնքում* », որն այդպիսով պահպանում է իրենց ողջ առեղծվածն ու անակնկալները: Հրեշտակն այս հայտարարությանը ավելացնում է. « *Որովհետև այս խոսքերը հաստատուն են և ճշմարիտ* »: Աստծո շնորհի կանչը Հիսուս Քրիստոսում պահանջում է անասան հավատք՝ Աստծո խոստումների վարձատրությունը ստանալու համար: Դա բարդ ճանապարհ է, որը հակասում է աշխարհի նորմերին: Դա պահանջում է գոհաբերության մեծ ոգի, ուրացման, սարուկի խոնարհության մեջ, որը հնազանդվում է իր Տիրոջը: Ուստի մեր վստահությունն ամրապնդելու Աստծո ջանքերն արդարացված են. «*հայտնված և արտահայտված ճշմարտության մեջ վստահությունը*» ճշմարիտ հավատքի չափանիշն է:

Հատված 6. « *Եվ նա ասաց ինձ. Ես եմ ալֆան և օմեգան, սկիզբն ու վերջը: Ծարավին ձրի կտամ կյանքի ջրի աղբյուրից* »:

Արարիչ Աստված Հիսուս Քրիստոսը ստեղծում է « *ամեն նորը* »: « *Կատարված է!* » ; Սաղմոս 33:9. « *Որովհետև նա ասաց, և բանը եղավ. նա պատվիրում է, և դա կա* »: Նրա ստեղծագործական խոսքը իրագործվում է հենց բառերը դուրս են գալիս նրա բերանից: 30 թվականից ի վեր, մեր հետևում, Դանիելում և Հայտնությունում բացահայտված քրիստոնեական դարաշրջանի ծրագիրը կատարվել է մինչև ամենավերջը մանրամասները: Աստված հրավիրում է մեզ նորից նայել դեպի ապագան, որը նա պատրաստել է իր ընտրյալների համար. հայտարարված բաները կկատարվեն նույն ձևով, լրիվ վստահությամբ: Հիսուսն ասում է մեզ, ինչպես Հայտն.1.8-ում. « *Ես եմ ալֆան և օմեգան, սկիզբն ու վերջը* »: « *Սկիզբի և վերջի* » գաղափարը իմաստ ունի միայն երկրային մեղքի մեր փորձառության մեջ, որն ամբողջությամբ կավարտվի յոթերորդ հազարամյակի « *վերջին* »՝ *մեղավորների ոչնչացումից և մահից հետո*: Առևտրական երկրում ցրված Աստծո որդիներին Հիսուսն առաջարկում է « *անվճար* », « *կյանքի ջրի աղբյուրից* »: Նա ինքն է, այս « *կենսաց ջրի* » « *աղբյուրը* », որը խորհրդանշում է հավերժական կյանքը: Աստծո պարզևն անվճար է, այս պարզաբանումը դատապարտում է հռոմեական կաթոլիկական «ինդուլգենցիաների» վաճառքը, որը նշանակում էր ներում, որը ձեռք է բերվել պապականությունից:

Հատված 7. « *Նա, ով հաղթում է, կժառանգի այս բաները. Ես կլինեմ նրա Աստվածը, և նա կլինի իմ որդին* »:

Աստծո ընտրյալները Հիսուս Քրիստոսի ժառանգակիցներն են: Նախ իր « *հաղթանակի* » միջոցով Հիսուսը « *ժառանգեց* » թագավորական փառքը, որը ճանաչում էին իր բոլոր երկնային արարածները: Նրանից հետո նրա ընտրյալները, նույնպես « *հաղթողները* », բայց նրա « *հաղթանակով* », « *կժառանգեն այս նոր բաները* »՝ հաստիկ նրանց համար ստեղծված Աստծո կողմից: Հիսուսը հաստատեց իր աստվածությունը Փիլիպպոս առաքյալին, Հովհաննես 14.9-ում. « *Հիսուսն ասաց նրան. Ով ինձ տեսավ, տեսավ Հորը. ինչպե՞ս ես ասում. «Տույց տուր մեզ Հորը»:* Մեսիան իրեն ներկայացրեց

որպես « Հավիտենական Հայր » այդպիսով հաստատելով մարգարեացված հայտարարությունը, որը վերաբերում էր Ես. 9:6 (կամ 5-ում) իրեն: Ուստի Հիսուս Քրիստոսն իր ընտրյալների համար է՝ և՛ նրանց եղբորը, և՛ նրանց Հորը: Եվ նրանք իրենք են նրա եղբայրներն ու որդիները: Բայց կոչը անհատական է, ուստի Հոգին ասում է, ինչպես «Նամակներ» թեմայի 7 դարաշրջանների վերջում. « Նա, ով հաղթում է », « նա կլինի իմ որդին »: Կենդանի Աստծո « որդի » կարգավիճակից օգտվելու համար պահանջվում է հաղթանակ մեղքի նկատմամբ :

Հատված 8. « Բայց վահկոտները, անհավատները, գարշելիները, մարդասպանները, անբարոյականները, մոզերը, կռապաշտները և բոլոր ստահոտները նրանց բաժինը կլինի կրակով և ծծումքով այրվող լճում, որը երկրորդ մահն է. . »

Մարդկային կերպարների այս չափանիշները հայտնաբերված են ողջ հեթանոս մարդկության մեջ, սակայն Հոգին այստեղ թիրախավորում է կեղծ քրիստոնեական կրոնի պտուղները. Հրեական կրոնի դատապարտումը հստակորեն արտահայտված և բացահայտված Հիսուսի կողմից Հայտն. 2:9 և 3:9-ում:

Համաձայն Հայտն. 19:20-ի՝ «... կրակով և ծծումքով այրվող լիճր » վերջին դատաստանի ժամանակ կլինի « գազանի և կեղծ մարգարեի » համար նախատեսված մասը՝ կաթոլիկ հավատքը և բողոքական հավատքը: Կեղծ քրիստոնեական կրոնը ոչնչով չի տարբերվում կեղծ հրեական կրոնից: Նրա առաջնահերթ արժեքները հակառակ են Աստծո արժեքներին: Այսպիսով, մինչ հրեա փարիսեցիները նախատում էին Հիսուսի աշակերտներին ուսելուց առաջ ձեռքերը չվանալու համար (Մատթ. 15:2), Հիսուսը երբեք այս նախատիքը նրանց չէր արել և այնուհետև ասաց Մատթ. 15:17-20-ում . *դու չե՞ս հասկանում, որ այն, ինչ մտնում է բերան, մտնում է որովայնը, իսկ հետո գցվում է գաղտնի վայրերը: Բայց այն, ինչ դուրս է գալիս բերանից, գալիս է արտից , և սա է, որ պղծում է մարդուն: Որովհետև արտից դուրս են գալիս չար մտքերը, սպանությունը, շնությունը, պռնկությունը, գողությունը, սուտ վկայությունը, գրպարությունը :* Մրանք են այն բաները, որոնք պղծում են մարդուն. բայց առանց ձեռքերդ լվանալու ուտելը մարդուն չի պղծում «. Նմանապես, կեղծ քրիստոնեական կրոնը քողարկում է իր մեղքերը Հոգու դեմ՝ հիմնականում դատապարտելով մարմնի մեղքերը: Հիսուսն ասաց իր կարծիքը՝ ասելով հրեաներին Մատթ.21.3-ում . ակնհայտորեն, պայմանով, որ բոլորն ապաշխարեն և դարձի գան դեպի Աստված և նրա մաքրությունը: Կեղծ կրոն է, որ Հիսուսը վերաբերվում է « կույր առաջնորդներին », որոնց նա նախատում է Մատթ. 23:24-ում՝ « մեղքը գտելու և ուղտը կույ տալու » համար, կամ էլ՝ « հարևանի աչքին ծղոտը տեսնելու համար՝ առանց տեսնելու զերան, որն իր մեջ է »՝ համաձայն Դուկաս 6:42 և Մատթ. 7:3–5:

Քիչ հույս կա որևէ մեկի համար, ով նույնանում է անհատականության այս բոլոր չափանիշների հետ, որոնք Հիսուսը թվարկում է: Եթե միայն մեկը համապատասխանում է ձեր էությանը, դուք ստիպված կլինեք պայքարել դրա դեմ և հաղթահարել ձեր թերությունը: Հավատքի առաջին կոիվն ինքն իր դեմ է. և դա ամենաազդարար հաղթահարվող դժբախտությունն է:

Այս թվարկումում, հոգուտ նրանց հոգևոր իմաստի, Հիսուս Քրիստոսը՝ աստվածային մեծ դատավորը, մեջբերում է պապական հռոմեական կաթոլիկության տիպի կեղծ քրիստոնեական հավատքի մեջ մեղադրվող սխալները: Թիրախավորելով «վախկոտներին»՝ նա նշանակում է նրանց, ովքեր հրաժարվում են հաղթել իրենց հավատքի ճակատամարտում, քանի որ նրա բոլոր խոստումները վերապահված են «*նրան, ով հաղթում է*»: Սակայն պայքարելուց հրաժարվողների հաղթանակը հնարավոր չէ: «*Հավատարիմ վկան*» պետք է համարձակ լինի. դուրս գալ վախկոտից. «*Առանց հավատքի անհնար է հանեցնել Աստծուն*» (Եբր.11:6); ելք, «*անհավատք*»: Եվ հավատքը, որը չի համապատասխանում Հիսուսի հավատքին, որը տրվել է որպես օրինակ, ընդօրինակելու համար, միայն անհավատություն է: «*Չգալիությունները*» զգվելի են Աստծո համար և մնում են հեթանոսների պտուղները. ելք, «*զգվելի*»: Դա արտահոսք է, որը վերագրվում է «*Մեծ Բաբելոնին՝ պռոնիկների և երկրի գաղտնի մորը*»՝ ըստ Հայտն.17:4-5: «*Մարդասպանները*» խախտում են վեցերորդ պատվիրանը. ելք, «*մարդասպան*». Սպանությունը վերագրվում է կաթոլիկ հավատքին և «*կեղծավորների*» բողոքական հավատքին՝ համաձայն Դան.11:34: «*Անհամեստները*» կարող են փոխել իրենց վարքը և հաղթահարել իրենց չարությունը, հակառակ դեպքում. Դուրս եկեք «*անամոթից*». Բայց կաթոլիկ հավատքին վերագրվող *հոգևոր «լկտիությունը*» «*մարմնավանդառի*» *համեմատությամբ ամբողջովին* փակում է դրախտի դուռը: Ավելին, Աստված դատապարտում է նրա «*անմարքության*» մեջ, որը տանում է դեպի հոգևոր «*շնույթուն*»՝ առևտուր սատանայի հետ: «*Կախարդները*» կաթոլիկ քահանաներ են և դիվային սպիրիտիզմի բողոքական հետևորդներ. ելք, «*կախարդ*»; այս գործողությունը վերագրվում է «*Մեծ Բաբելոնին*» Հայտ.18:23-ում: «*Կռասպաշտները*» նաև նշանակում է կաթոլիկ հավատքը, նրա փորագրված կուռքերը՝ երկրպագության և աղոթքի առարկաներ. ելք, «*կռասպաշտ*»: Եվ վերջապես, Հիսուսը մեջբերում է «*ստախտներին*», ովքեր իրենց հոգևոր հայր ունեն «*սատանան, ի սկզբանե ստախտ և մարդասպան և ստի հայր*» ըստ Հովհաննես 8.44; Դուրս եկեք «*ստախտից*».

Հատված 9. «*Այնուհետև այն յոթ հրեշտակներից մեկը, ովքեր բռնել էին յոթ վերջին պատուհասների յոթ սրվակները, եկավ և խոսեց ինձ հետ՝ ասելով.*»

Այս հատվածում Հոգին քաջալերական ուղերձ է ուղարկում ընտրյալներին, ովքեր հաղթականորեն կանցնեն աստվածային «*յոթ վերջին պատուհասների*» ողբերգական և սարսափելի ժամանակները: Նրանց վարձատրությունը կլինի տեսնել («*ես ցույց կտամ քեզ*») փառքը, որը վերապահված է հաղթական ընտրյալներին, ովքեր կազմում և ներկայացնում են մեղքի երկրի այս վերջին պատմական փուլում «*հարսը, Գառան կինը*», Հիսուս Քրիստոսը: .

«*Յոթ հրեշտակները, որոնք պահում էին յոթ սրվակները, որոնք լցված էին յոթ վերջին պատուհասներով*», ուղղված էին նախորդ համարում մեջբերված կեղծ քրիստոնեական կրոնի չափանիշներին համապատասխանող մարդկանց: Այս «*վերջին յոթ պատուհասներն*» այն բաժինն էին, որ Աստված շուտով կտա ընկած ճամբարին: Նա այժմ մեզ խորհրդանշական պատկերներով ցույց կտա այն հատվածը, որը կգնա հաղթական փրկագնված ընտրյալներին: Միմյուրիցմյուր, որը բացահայտում է

այն զգացմունքները, որ Աստված ունի նրանց հանդեպ, հրեշտակը ցույց կտա ընտրյալներին, որոնց ժողովը միասին կազմում է « *գառան հարսը* »: Հստակեցնելով « *Գառան կինը* », Հոգին հաստատում է Եփեսացիս 5.22-32-ում տրված ուսմունքը: Պողոս առաքյալը նկարագրում է իդեալական ամուսին և կին հարաբերություններ, որոնք, ցավոք սրտի, կգտնեն իրենց կատարումը միայն Ընտրյալների հարաբերություններում Քրիստոսի հետ. . Եվ մենք պետք է սովորենք վերընթացել Ծննդոցի պատմությունը, այս դասի լույսի ներքո, որը տված է կենդանի Աստծո Հոգու կողմից, որը ստեղծեց ամբողջ կյանքը և փայլուն գյուտարարեց դրա կատարյալ արժեքները: « *Կին* » բառը կապում է « *հարսնացուին* », « *Քրիստոսի ընտրյալին* » Հայտնություն 12-ում ներկայացված « *կնոջ* » կերպարին :

Փառավոր ընտրյալի ընդհանուր բնութագիրը

Հատված 10. « *Եվ նա տարավ ինձ հոգով մի մեծ և բարձր լեռ. Եվ նա ինձ ցույց տվեց սուրբ քաղաքը՝ Երուսաղեմը, որն իջավ երկնքից Աստծուց՝ ունենալով Աստծո փառքը:* »

Հոգով Հովհաննեսը տեղափոխվում է այն պահը, երբ Հիսուս Քրիստոսը և նրա ընտրյալները իջնում են երկնքից յոթերորդ հազարամյակի « *հազարամյակի* » երկնային դասաստանից հետո: Հայտն. 14.1-ում քրիստոնյա հոգևոր « *տասներկու ցեղերի* » « *կնքված* » աղվենտիստները « *144000* »-ը ցուցադրվեցին « *Միոն լեռան վրա* »: « *Հազար տարիներից* » հետո մարգարեացված բանը կատարվում է « *նոր երկրի* » իրականության մեջ : Հիսուս Քրիստոսի վերադարձից ի վեր ընտրյալները Աստծուց ստացել են փառավորված երկնային մարմին՝ հավերժական: Այսպիսով, նրանք արտացոլում են « *Աստծո փառքը* »: Այս վերափոխումը հայտարարվում է Պողոս առաքյալի կողմից 1 Կորնթ.15:40-44-ում. « *Կան նաև երկնային և երկրային մարմիններ. բայց երկնային մարմինների պայծառությունն այլ է, երկրային մարմիններինը՝ այլ: Մեկը արեգակի պայծառությունն է, մյուսը՝ լուսնի պայծառությունը, մյուսը՝ աստղերի պայծառությունը. նույնիսկ աստղն իր պայծառությամբ տարբերվում է մեկ այլ աստղից: Այդպես է նաև մեռելների հարության դեպքում: Մարմինը ցանկում է ապակյանեղի. նա բարձրանում է անապական. այն սերմանվում է արհամարհանքով, այն բարձրանում է փառավոր. նա ցանկում է տկար, նա հարություն է առնում զորությամբ. նա սերմանվում է որպես կենդանական մարմին, նա հարություն է առնում որպես հոգևոր մարմին: Եթե կա կենդանական մարմին, կա նաև հոգևոր մարմին »:*

Հատված 11. « *Նրա պայծառությունը նման էր թանկարժեք քարի, բյուրեղի պես թափանցիկ հասպիս քարի:* »

Նախորդ հատվածում մեջբերված « *Աստծո փառքը* », որը բնութագրում է այն, հաստատված է, քանի որ « *հասպիսի քարը* » նաև նշանակում է « *Նա, ով նստում է գահին* » Հայտն.4.3-ում: Երկու համարների միջև մենք տարբերություն ենք նկատում , քանի որ Հայտն . Այստեղ, մեղքի խնդիրը լուծված լինելով, Ընտրյալը ներկայանում է կատարյալ մաքրության « *բյուրեղի պես թափանցիկ* » տեսքով :

Հատված 12. « *Մեծ ու բարձր պարիսպ ուներ. Այն ուներ տասներկու դուռ, իսկ դռների վրա՝ տասներկու հրեշտակներ և գրված անուններ՝ Բարայելի որդիների տասներկու ցեղերի անունները .*

Հիսուս Քրիստոսի Հոգու առաջարկած պատկերը հիմնված է «տանարի» սիմվոլիզմի **վրա Հոգևոր սուրբը**, որը հիշատակվում է Եփես. 2:20-ից մինչև 22. « *Դուք կառուցվել եք առաքյալների և մարգարեների հիմքի վրա, իսկ անկյունաքարը հենց Հիսուս Քրիստոսն է: Նրա մեջ ամբողջ շենքը, լավ համակարգված, վեր է ածվում **սուրբ տանար** լինելու Տիրոջը: Նրա մեջ դուք նույնպես կառուցվում եք Աստծո բնակության համար՝ Հոգով: «. Բայց այս սահմանումը վերաբերում էր միայն առաքելական ժամանակի ընտրյալներին: « *Բարձր պատր* » պատկերում է քրիստոնեական հավատքի Էփյուցիան 30-ից մինչև 1843 թվականը. եկեք նկատենք, որ մինչև այս ամսաթիվը, առաքյալների կողմից հասկացված և ուսուցանված ճշմարտության չափանիշը մնում է անփոփոխ: Ահա թե ինչու 321 թվականին հաստատված հանգստի օրվա փոփոխությունը խախտում է Հիսուս Քրիստոսի արյունով Աստծո հետ կնքված սուրբ ուխտը : Ինչ վերաբերում է այս մարգարեության Հայտնության իրական ստացողներին, ապա խորհրդանիշները, որոնք պատկերում են ադվենտիստական հավատքը, որը առանձնացվել է Աստծո կողմից 1843 թվականից ի վեր, պատկերված են « *տասներկու դռներով* », « *բաց* » « *Ֆիլադելֆիայի* » ընտրված պաշտոնյաների առջև (Հայտն. 3. 7) և « *փակ* » « *Մարդիս* »-ի ընկած « *կենդանի մեռելներից* » առաջ (Հայտն. 3:1): Նրանք « *կրում են Աստծո կնիքով կնքված 12 ցեղերի անունները* » Հայտն.7-ում:*

Հատված 13. « *Արևելքից երեք դուռ, դեպի հյուսիս՝ երեք դուռ, դեպի հարավ՝ երեք դուռ, և դեպի արևմուտք՝ երեք դարպաս: »*

« *Դռների* » այս կողմնորոշումը դեպի չորս հիմնական կետերը ցույց է տալիս դրա համընդհանուր բնույթը. որը դատապարտում և անօրինական է դարձնում այն կրոնը, որը հավակնում է ունիվերսալիզմին, որը թարգմանվել է հունարեն «կաթողիկոս» կամ «կաթոլիկ» արմատով: Այսպիսով, 1843 թվականից ի վեր, Աստծո համար ադվենտիզմը միակ քրիստոնեական կրոնն է, որին նա վստահել է իր « *հավիտենական Ավետարանը* » (Հայտն. 14:6)՝ երկրի բնակչությանը ուսուցանելու համընդհանուր առաքելության համար: Բացի այն ճշմարտությունից, որ նա հայտնում է իր հոգևոր Ընտրյալին մինչև աշխարհի վերջը, չկա փրկություն: Ադվենտիզմը ծնվեց կրոնական վերածննդի շարժման տեսքով, որը դրդված էր Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի մասին հայտարարությամբ, որն առաջին անգամ սպասվում էր 1843 թվականի գարնանը. և այն պետք է պահպանի այս կերպարը մինչև Հիսուս Քրիստոսի իրական վերջնական վերադարձը, որը նախատեսված է 2030 թվականի գարուն: Քանի որ «շարժումը» մշտական Էփյուցիայի մեջ գտնվող գործունեություն է, հակառակ դեպքում այն այլևս «շարժում» չէ, այլ «արգելափակված» և մեռած հաստատություն, որը պաշտպանում է ավանդույթը և կրոնական ֆորմալիզմը. կամ՝ այն ամենը, ինչ Աստված ատում և դատապարտում է. և արդեն դատապարտել է ապստամբ հրեաների մեջ առաջին անհավատներին:

Մանրամասն նկարագրությունը ժամանակագրական կարգով

Քրիստոնեական հավատքի հիմունքները

Հատված 14. « *Քաղաքի պարիսպն ուներ տասներկու հիւք, և դրանց վրա Գառան տասներկու առաքյալների տասներկու անունները:* »

Այս համարը պատկերում է առաքելական քրիստոնեական հավատքը, որն ընդգրկում է, ինչպես տեսանք, 30-ից 1843 թվականների ժամանակաշրջանը, և որի ուսմունքը աղավաղվել է Հռոմի կողմից 321 և 538 թվականներին: « *Բարձր պարիսպը* » ձևավորվել է դարավոր ժողովի կողմից: « **Կենդանի քարերի** » մասին՝ ըստ 1 Քե.2:4-5. « *Մոռեցե՛ք նրան, կենդանի քար*, մարդկանց կողմից մերժված, բայց ընտրված և թանկարժեք Աստծո առաջ. և դուք ինքներդ, **որպես կենդանի քարեր**, կառուցեք ձեզ՝ ստեղծելու համար հոգևոր տուն, **սուրբ քահանայություն**, մատուցելու հոգևոր զոհեր՝ ընդունելի Աստծուն Հիսուս Քրիստոսի միջոցով:

Հատված 15. « *Նա, ով խոսեց ինձ հետ, ուներ ոսկե եղեգ՝ չափելու համար քաղաքը, նրա դարպասներն ու պարիսպները:* »

Այստեղ, ինչպես Հայտն. 11:1-ում, խոսքը « *չափելու* » կամ դատաստանի մասին է փառավորված Ընտրյալների արժեքի, աղվենտիստների դարաշրջանի (12 դարպասներ) և առաքելական հավատքի (*հիւքը և պատը*) *վերաբերյալ:*) Եթե Հայտն. 11:1-ի « *եղեգը* » « *գալիազանի պես* » էր՝ պատժի գործիք, ապա բացարձակ հակառակը, այս հատվածում « *ոսկե եղեգն* » է. « *Ոսկին* » լինելով « *փորձության միջոցով մաքրված հավատի* » խորհրդանիշը , ըստ 1 Պետ.1.7. « *որպեսզի ձեր հավատքի փորձությունը, ավելի թանկ, քան փչացող ոսկին (որը, սակայն, փորձարկվում է կրակով), հանգեցնի գովասանքի, փառք և պատիվ, երբ հայտնվի Հիսուս Քրիստոսը:* Այսպիսով, հավատքը Աստծո դատողության չափանիշն է:

Հատված 16. « *Քաղաքը քառակուսու տեսք ուներ, և նրա երկարությունը հավասար էր իր լայնությանը. Նա եղեգով չափեց քաղաքը և գտավ տասներկու հազար ստադիոն: երկարությունը, լայնությունը և բարձրությունը հավասար էին:* »

« *Քառակուսի* » մակերեսը կատարյալ իդեալական ձև է: Այն ի սկզբանե հայտնաբերվել է Մովսեսի ժամանակներում կառուցված խորանի «սրբությունների սուրբ վայրում» կամ «ամենասուրբ վայրում»: « *Քառակուսու* » ձևը իսելյացի ներգրավվածության ապացույց է, բնությունը կատարյալ « *քառակուսի* » չի ներկայացնում: Աստծո բանականությունը հայտնվում է երբայական սրբավայրի չափսերում, որը ձևավորվել է երեք « *քառակուսիների* » դասավորությամբ: Երկուսն օգտագործվել են « *սուրբ վայրի* » համար, իսկ երրորդը՝ « *սրբությունների սրբության* » կամ « *ամենասուրբ վայրի* » համար, որը բացառապես վերապահված էր Աստծո ներկայության համար և, հետևաբար, առանձնացված « *վարագույրով* », մեղքի պատկերով: Հիսուսը կքավի իր ժամին: Այս երեք երրորդի համամասնությունները 6000 կամ երեք անգամ 2000 տարվա պատկերն էին, որոնք նվիրված էին Աստծո կողմից նախագծված փրկարար նախագծում ընտրյալների ընտրությանը: Այս ընտրության վերջում ընտրվածներն այսպիսով պատկերվում են « *ամենասուրբ վայրի* » « *քառակուսիով* », որը մարգարեացել է փրկության ծրագրի արդյունքը. այս հոգևոր վայրը հասանելի է դառնում Քրիստոսի ուխտի միջոցով ձեռք բերված հաշտության շնորհիվ: Եվ այսպես նկարագրված տաճարի հոգևոր « *հրապարակը* » իր

հիմքը ստացավ ապրիլի 30-ին, երբ փրկությունը սկսվեց մեր Քալիչ Հիսուս Քրիստոսի կամավոր քալիչ մահով: « Բառակուսու » պատկերը բավարար չէ իրական կատարելության այս սահմանումը կատարելագործելու համար, որի խորհրդանշական թիվը «երեքն» է: Բացի այդ, դա «խորանարդի» է, որը ներկայացված է մեզ: Ունենալով նույն չափը՝ « երկարությամբ, լայնությամբ և բարձրությամբ », մենք այս անգամ ունենք կատարյալ «խորանարդ» կատարելության՝ Հիսուս Քրիստոսի կողմից փրկագնված ընտրյալների ժողովի «երեք» խորհրդանիշը: 2030 թվականին կավարտվի « Բառակուսի քաղաքի (և նույնիսկ խորանարդ. « բարձրությունը »), դրա հիմքի և տասներկու դարպասների շինարարությունը : Հոգին, դրան խորանարդ ձև տալով, արգելում է «քաղաքի» բառացի մեկնաբանությունը, որը նրան տալիս են բազմությունները:

Չափված թիվը՝ « 12,000 ստադիոն » , ունի նույն նշանակությունը, ինչ « 12,000 կնքվածները » Rev.7-ում: Հիշեցման կարգով 5 + 7 x 1000, այսինքն՝ մարդ (5) + Աստված (7) x բազմությամբ (1000): « Մարգարաշտեր » բառը հուշում է նրանց մասնակցությունը մրցավազքին, որի նպատակն է « շահել երկնային կոչման մրցանակը »՝ ըստ Պողոսի ուսմունքի, Ֆիլ.3:14-ում. « Ես վազում եմ դեպի նպատակը, շահելու մրցանակը: Աստծո երկնային կոչումը Հիսուս Քրիստոսում: » ; և 1 Կորնթ.9.24-ում. « Չզիտե՞ք, որ նրանք, ովքեր վազում են մարգարաշտում , բոլորը վազում են, բայց մեկը ստանում է մրցանակը: Վազիր այնպես, որ շահես այն: » Հաղթող Ընտրյալը վազեց և շահեց Աստծո կողմից Հիսուս Քրիստոսով շնորհված մրցանակը:

Հատված 17. « Եվ նա չափեց պարիսպը և գտավ հարյուր քառասունչորս կանգուն՝ մի մարդու չափ, որը հրեշտակի չափն էր: »

« Կանգունների » ետևում, մոլորեցնող չափումներով, Աստված մեզ բացահայտում է իր դատողությունը, և նա բացահայտում է մեզ, որ միայն «5» թվով խորհրդանշված տղամարդիկ, ովքեր դաշինք են կնքել Աստծո հետ, որոնց թիվը «7» է: Այս երկու թվերի հանրագումարը տալիս է «12», որը «քառակուսի» դեպքում տալիս է «144» թիվը: Ծշգրիտ « մարդու չափումը » հաստատում է ընտրված « տղամարդկանց » դատաստանը՝ փրկագնված Հիսուս Քրիստոսի թափած արյունով: Այսպիսով, «12» թիվն առկա է Աստծո հետ կնքված սուրբ դաշինքի նախագծի բոլոր փուլերում՝ 12 եբրայական պատրիարքներ, Հիսուս Քրիստոսի 12 առաքյալներ և 12 ցեղեր՝ պատկերացնելու ադվենտիստական հավատքը, որը հաստատվել է 1843-1844 թվականներից ի վեր:

18-րդ հատված . »

Այս խորհրդանիշների միջոցով Աստված բացահայտում է իր գնահատանքը հավատքի հանդեպ, որը դրսևորել էր իր ընտրյալները մինչև 1843 թվականը: Նրանք հաճախ քիչ լույս էին ունենում, բայց Աստծո հանդեպ նրանց վկայությունը փոխհատուցեց և լցրեց նրան սիրով: Այս հատվածի « մաքուր ոսկին և մաքուր սպակին » ցույց են տալիս նրանց հոգիների մաքրությունը: Նրանք հաճախ տվել են իրենց կյանքը՝ հանուն Հիսուս Քրիստոսի միջոցով հայտնված Աստծո խոստումներին վստահելու: Նրա հանդեպ դրված վստահությունը չի հիասթափվի, նա ինքը կդիմավորի նրանց « առաջին հարությունը », իսկական « Քրիստոսում մահացածների » հարությունը, 2030 թվականի գարնանը:

Առաքելական հիմնադրամը

Հատված 19. « *Քաղաքի պարիսպների հիմքերը զարդարված էին ամեն տեսակի թանկարժեք քարերով. առաջին հիմքը հասպից էր, երկրորդը՝ շախյուղայից, երրորդը՝ քաղկեդոնից, չորրորդը՝ զմրուխտից* » :

Հատված 20. « *սարդոնիքսի հինգերորդը, սարդոնիքսի վեցերորդը, քրիզոլիտի յոթերորդը, բերիլից ութերորդը, տոպազի իններորդը, քրիզոպրոզազի տասներորդը, հակինթի տասնամեկերորդը, ամելթիտի տասներկուերորդը:* »

Աստված գիտի մարդկանց մտքերը և այն, ինչ նրանք զգում են, երբ հիանում են թանկարժեք քարերի գեղեցկությամբ, երբ դրանք կտրվում կամ հղկվում են: Այս բաները ձեռք բերելու համար ոմանք հարստություններ են ծախսում իրենց կործանման աստիճանի, այդպիսին է նրանց հանդեպ ունեցած ջերմությունը: Նույն գործընթացում Աստված կօգտագործի մարդկային այս զգացումը արտահայտելու այն զգացմունքները, որոնք նա զգում է իր սիրելի և օրհնված ընտրյալի հանդեպ:

Այս տարբեր « *թանկարժեք քարերը* » մեզ սովորեցնում են, որ ընտրյալները նույնական կյոններ չեն, որովհետև յուրաքանչյուր մարդ ունի իր անհատականությունը ֆիզիկական մակարդակում, ակնհայտորեն, բայց հատկապես հոգևոր մակարդակում, իր բնավորության մակարդակում: Հիսուսի « *տասներկու առաքյալների* » օրինակը հաստատում է այս միտքը: Ի՛նչ տարբերություն ժանի և Պիեռի միջև: Այնուամենայնիվ, Հիսուսը սիրում էր նրանց և՛ իրենց տարածայնությունների պատճառով, և՛ նրանց համար: Աստծո կողմից ստեղծված կյանքի իսկական հարստությունը կայանում է անձնավորությունների այս բազմազանության մեջ, ովքեր բոլորն էլ կարողացել են նրան առաջին տեղը տալ իրենց սրտերում և իրենց բոլոր հոգիներում:

Ադվենտիզմ

Հատված 21. « *Տասներկու դարպասները տասներկու մարգարիտ էին. յուրաքանչյուր դուռ մեկ մարգարիտից էր: Քաղաքի հրապարակը մաքուր ոսկի էր, ինչպես թափանցիկ սպակի:* »

1843 թվականից ի վեր ընտրված ընտրյալները չեն դրսևորել ավելի մեծ հավատք, քան նրանց, ովքեր նախորդել են Փրկիչ Ռատավորի դատաստանին: « *Մեկ մարգարիտ* » խորհրդանիշը պայմանավորված է ադվենտիզմի օրհնյալ հասանելիությամբ Աստծո փրկության ծրագրի լիարժեք ըմբռնմամբ: Աստծո համար, 1843 թվականից ի վեր ընտրված ադվենտիստ ընտրյալները ցույց են տվել, որ արժանի են ստանալու Նրա ողջ յույսը: Բայց սա, անընդհատ աճի մեջ լինելով, միայն վերջին այլախոհ ադվենտիստներն են ստանում մարգարեական բացատրությունների վերջին կատարյալ ձևը: Նկատի ունեն այն, որ վերջին ընտրված ադվենտիստը ավելի մեծ արժեք չի ունենա, քան առաքելական ժամանակներից փրկված մյուսները: « *Մարգարտը* » ազդարարում է Աստծո կողմից կյանքի կոչված փրկարար ծրագրի գազաթնակետը: Այն բացահայտում է հատուկ փորձ, որը բաղկացած էր **բոլոր** վարդապետական ճշմարտությունների վերականգնումից, որոնք աղավաղված և հարձակման ենթարկվեցին Հռոմի

պապական կաթոլիկ հավատքի և բողոքական հավատքի կողմից, որն ընկել էր ուրացության մեջ: Եվ վերջապես, այն մեզ համար բացահայտում է այն հսկայական կարևորությունը, որ *Աստված տալիս է 1843 թվականի գարնանը Դանիել 8.14* - ի հրամանագրի կիրառման մեջ մտնելուն. « *Մարգարտոր* » այս « *արդարացված սրբության* » պատկերն է, որը, ի տարբերություն մյուս թանկարժեք քարերի, չպետք է կտրել՝ իր գեղեցկությունը բացահայտելու համար: Այս վերջին համատեքստում սրբացված ընտրյալների ժողովը ներդաշնակ է թվում, « *անպատճառ* »՝ ըստ Հայտն. 14:5-ի՝ Աստծուն տալով այն ողջ փառքը, որին նա արժանի է: Մարգարեական Ճաբաթը և դրանով մարգարեացված յոթերորդ հազարամյակը միավորվում են և կատարվում փրկարար ծրագրի ողջ կատարելության մեջ, որը մտահղացել է մեծ Արարիչ Աստծո կողմից: Նրա « *թանկագին մարգարիտոր* » Մատթ. 13:45–46-ում արտահայտում է այն ամբողջ շքեղությունը, որը նա ցանկանում էր տալ դրան:

Նոր Երուսաղեմի մեծ փոփոխությունները

Հոգին հստակեցնում է. « *Քաղաքի հրապարակը մաքուր ոսկուց էր, ինչպես թափանցիկ ապակի:* » Վկայակոչելով այս « *մաքուր ոսկու տեղը* » կամ մաքուր հավատքը, նա առաջարկում է համեմատություն Փարիզի հետ, որը կրում է մեղքի պատկերը՝ ստանալով « *Մոդոն և Եգիպտոս* » անունները Հայտն.11.8-ում:

Հատված 22. « *Քաղաքում տանար չտեսա. Որովհետև Ամենակարող Տեր Աստվածը նրա տանարն է, ինչպես Գառը:* »

Խորհրդանիշների ժամանակն անցել է, ընտրյալները մտել են աստվածային փրկարար ծրագրի իրական իրագործման մեջ: Ինչպես մենք դա հասկանում ենք այսօր երկրի վրա, հավաքվելու « *տանարն* » այլևս ոչ մի օգուտ չի ունենա: Մուտքը դեպի հավերժություն և իրականություն անօգուտ կդարձնի « *ստվերները* » , որոնք մարգարեացել էին ըստ Կող.2.16-17. *դա գալիք քանների ստվերն էր, քայց մարմինը Քրիստոսի մեջ է*: Ուշադրություն. Այս համարում « *շաբաթների* » բանաձևը վերաբերում է « *շաբաթների* », որոնք պայմանավորված են կրոնական տոներով և ոչ թե « *շաբաթական շաբաթ օրը*», որը հաստատվել և սրբացվել է Աստծո կողմից աշխարհի ստեղծման օրվանից ի վեր յոթերորդ օրը: Ինչպես Քրիստոսի առաջին գալուստը անօգուտ դարձրեց տոնական ծեսերը, որոնք մարգարեացել էին նրան հին ուխտի մեջ, հավերժության մուտքը հնացած կդարձնի երկրային խորհրդանիշները, և այն ընտրյալներին թույլ կտա տեսնել, լսել և հետևել «*Գառանը լինի, Հիսուս Քրիստոսը, իսկական սուրբ աստվածային « տանար »*, որը հավերժ կլինի արարիչ Հոգու տեսանելի արտահայտությունը:

Հատված 23. « *Քաղաքին ոչ արև է պետք, ոչ լուսին, որպեսզի այն լուսավորի. քանզի Աստծո փառքը լուսավորում է նրան, և Գառնուկը նրա ջահն է:* »

ցերեկվա և գիշերվա » փոփոխությամբ . « *Գիշեր կամ խավար* » արդարացված մեղքի պատճառով. Մեղքը լուծված և անհետացած, միայն տեղ է մնում « *լույսի* » համար, որը Աստված հայտարարել էր « *բարի* » Ծննդ.1.4-ում:

Աստծո Հոգին մնում է անտեսանելի, և Հիսուս Քրիստոսն այն կողմն է, որտեղ նրա արարածները կարող են տեսնել նրան: Այս պատճառով է, որ նա ներկայացվում է որպես անտեսանելի Աստծո « ջահր »:

Բայց հոգևոր մեկնաբանությունը մեծ փոփոխություն է բացահայտում: Մտնելով դրախտ՝ ընտրյալները ուղղակիորեն կուսուցանվեն Հիսուսի կողմից, այնուհետև նրանք այլևս կարիք չեն ունենա « *արևի* »՝ նոր դաշինքի խորհրդանիշին, ոչ էլ « *լուսինի* »՝ հին հրեական դաշինքի խորհրդանիշին. երկուսն էլ լինելով, ըստ Հայտն. 11.3-ի, Սուրբ Գրքում, աստվածաշնչյան « *երկու վկաներն* » են Աստծո, որոնք օգտակար են մարդկանց լուսավորելու համար նրա փրկարար ծրագրի բացահայտման և ըմբռնման մեջ: Ամփոփելով՝ ընտրյալներն այլևս Սուրբ Գրքի կարիք չեն ունենա:

- ըդ հատված. »

« *Ազգերը* » վերաբերում են այն « *ազգերին* », որոնք երկնային են կամ դարձել են սելեստիալ: « *Նոր երկիրը* », դառնալով նաև Աստծո նոր թագավորությունը, այնտեղ է, որ յուրաքանչյուր կենդանի արարած կարող է գտնել Արարիչ Աստծուն: « *Երկրի թագավորները* », որոնք կազմում են ընտրյալները, « *կրեթեն փառք* » իրենց հոգու մաքրության մեջ « *նոր երկրի* » վրա հաստատված այս հավերժական կյանքում: Այս « *երկրի թագավորներ* » արտահայտությունը, որն ամենից հաճախ ուղղված է նվաստացուցիչ կերպով, ապստամբ երկրային իշխանություններին, նուրբ ձևով նշանակում է ընտրյալներին Հայտն. 4:4 և 20:4-ում, որտեղ նրանք ներկայացված են « *նստած* » « *գահերի վրա* »: . Նմանապես, մենք կարողում ենք Հայտն.5.10-ում. « *Դու նրանց դարձրեցիր թագավորություն և քահանաներ մեր Աստծո համար, և նրանք կրթագավորեն երկրի վրա* »:

Հատված 25. « *Նրա դռները ցերեկը չեն փակվի, որովհետև այնտեղ գիշեր չի լինի:* »

Ուղերձում ընդգծվում է ներկայիս անապահովության անհետացումը: Խտադարությունն ու անվտանգությունը կատարյալ կլինեն անվերջ հավերժական օրվա լույսի ներքո: Կյանքի պատմության մեջ խավարի պատկերը ստեղծվել է միայն երկրի վրա՝ աստվածային « *լույսի* » և սատանայի ճամբարի « *խավարի* » ճակատամարտի պատճառով:

Հատված 26. « *Ազգերի փառքն ու պատիվը կրեթվեն այնտեղ.* »

6000 տարի տղամարդիկ իրենց կազմակերպել են ցեղերի, ժողովուրդների և ազգերի: Քրիստոնեական դարաշրջանում, Արևմուտքում, մարդիկ փոխում էին իրենց թագավորությունները ազգերի, և ընտրված քրիստոնյաները ընտրվում էին նրանցից « *փառքի և պատվի* » համար, որը նրանք տվել էին Աստծուն Հիսուսով:

ըդ հատված. *կնտնեն միայն նրանք, ովքեր գրված են Գառան կյանքի գրքում* »:

Աստված հաստատում է դա, փրկությունը նրա կողմից մեծ պահանջի առարկա է: Միայն կատարյալ մաքուր հոգիները, որոնք սեր են դրսևորում աստվածային ճշմարտության հանդեպ, կարող են ընտրվել հավերժական կյանքի համար: Մեկ անգամ ևս, Հոգին վերսկսում է իր մերժումը « *պղծվածների*» նկատմամբ, *ինչը նշանակում է ընկած բողոքական հավատքը* « *Մարդեսի* » հաղորդագրության մեջ Հայտն. . Որովհետև նրանք, ովքեր

Աստծուն չեն պատկանում, թույլ են տալիս իրենց մանիպուլյացիայի ենթարկել սատանան և նրա դևերը:

Եվս մեկ անգամ, Հոգին հիշեցնում է մեզ, որ անակնկալներ են վերապահված մարդկանց, որովհետև Աստված աշխարհի հիմնադրումից ի վեր գիտի իր ընտրյալների անունները, քանի որ դրանք « *գրված են իր կյանքի գրքում* »: Եվ նշելով « *գառի կյանքի գրքում* »՝ Աստված իր փրկության ծրագրից բացառում է ցանկացած ոչ քրիստոնեական կրոն : Իր Հայտնությունում բացահայտելով կեղծ քրիստոնեական կրոնների բացառումը, փրկության ճանապարհը հայտնվում է որպես « *նեղ և նեղ* », ինչպես Հիսուսը հայտարարեց այն Մատթ. 7:13-14-ում. « *Նեղ դռնով մտեք: Որովհետև լայն է դուռը, և լայն է այն ճանապարհը, որ տանում է դեպի կործանում, և շատ են, որ մտնում են դրանով: Բայց նեղ է դուռը, և նեղ է ճանապարհը, որը տանում է դեպի կյանք, և քչերն են այն գտնում* »:

Հայտնություն 22. Հավերժության անվերջ օրը

Աստվածային ընտրության երկրային ժամանակի կատարելությունն ավարտվեց Apo.21: 7 x 3: 22 թիվը պարադոքսալ կերպով նշում է պատմության սկիզբը, թեև այն այս գրքում կազմում է դրա վերջաբանը: Այս նորացումը, որը վերաբերում է « *ամեն ինչին* », ըստ Աստծո, կապված է « *նոր երկրի և նոր երկնքի* » հետ, որոնք երկուսն էլ հավերժական են:

Հատված 1. « Եվ նա ցույց տվեց ինձ կյանքի ջրի գետը, բյուրեղի պես մաքուր, որը բխում էր Աստծո և Գառան գահից. »

Թարմության այս վեհ, կազդուրիչ պատկերով Հոգին հիշեցնում է մեզ, որ ընտրյալների ժողովը, որը դարձել է հավերժական, պատկերված « կյանքի ջրի գետով », արարչագործություն է, Աստծո գործը հոգեպես վերստեղծված Քրիստոսով, որի ներկայությունը տեսանելի է. առաջարկվում է նրա « գահի » կողմից. և սա « գառան »՝ Հիսուս Քրիստոսի գոհաբերության միջոցով . հավերժությունը լինելով նոր ծննդյան պտուղը, որն այս գոհաբերությունը բերեց ընտրյալների մեջ:

« Գետը » քաղցրահամ ջրի մեծ հոսք է: Նա պատկերացնում է կյանքը, որն իր պես մշտական ակտիվության մեջ է: Քաղցրահամ ջուրը կազմում է մեր երկրային մարմնի 75%-ը. սա նշանակում է, որ քաղցրահամ ջուրը նրա համար էական է, և սա է պատճառը, որ Աստված իր խոսքը համեմատում է, նույնքան կարևոր հավիտենական կյանք ստանալու համար, « կյանքի ջրերի աղբյուրի » հետ՝ ըստ Apo.7:17, լինելով ինքն այս. « Կենդանի ջրի աղբյուր »՝ ըստ Երեմ.2:13: Նրա Հայտնության մեջ մենք տեսանք Հայտն. 17.15-ում, որ « ջրերը » խորհրդանշում են « ժողովուրդներին ». այստեղ « գետը » փրկագնված ընտրյալների հավերժացման խորհրդանիշն է:

Հատված 2. « Զաղաքի հրապարակի մեջտեղում և գետի երկու ափին մի կենսաց ծառ կար, որը տասներկու անգամ պտուղ էր տալիս, ամեն ամիս տալիս էր իր պտուղը, և որի տերևները ազգերի բժշկության համար էին: »

Այս երկրորդ պատկերում՝ Հիսուս Քրիստոսում, « կյանքի ծառը » գտնվում է իր ընտրյալների ժողովի « միջին »՝ հավաքված իր շուրջը՝ հավաքի « տեղում »: Նա գտնվում է նրանց « մեջտեղում », բայց նաև նրանց կողմերում՝ ներկայացված « գետի երկու ափերով »: Որովհետև Հիսուս Քրիստոսի աստվածային Հոգին ամենուր է. ներկա ամենուր և բոլորի մեջ: Այս « ծառի » պտուղը « կյանքն » է, որն անընդհատ նորոգվում է, քանի որ « նրա պտուղը » ստացվում է մեր երկրային տարվա « 12 ամսից » յուրաքանչյուրում : Սա հավերժական կյանքի ևս մեկ գեղեցիկ պատկեր է և հիշեցնում, որ այն հավերժ է պահվում Աստծո կամքով:

Հիսուսը հաճախ մարդուն համեմատում էր պտղատու « ծառերի » հետ, որոնց « մենք դատում ենք նրանց պտղից »: Ծննդոց 2:9-ում նա սկզբից վերագրեց իրեն « կենսաց ծառի » խորհրդանշական պատկերը: Բայց ծառերը որպես « հագուստ » ունեն իրենց « տերևների » զարդարանքը : Հիսուսի համար նրա « հագուստը » խորհրդանշում է իր արդար գործերը և հետևաբար նրա փրկագնումը իր ընտրյալների մեղքերից, ովքեր իրենց փրկությունը պարտական են իրեն: Այսպիսով, ինչպես « ծառերի» « տերևները » բուժում են հիվանդությունները, այնպես էլ Հիսուս Քրիստոսի կատարած արդար գործերը « բուժում են » սկզբնական մեղքի մահացու հիվանդությունը, որը ժառանգել են ընտրյալները Ադամից և Եվայից ի վեր, ովքեր օգտագործել էին ծառերի « տերևները »՝ իրենց ֆիզիկականը ծածկելու համար: և մեղքի փորձով հայտնաբերված հոգևոր մերկություն:

Հատված 3. « Այլևս նզովք չի լինի. Աստծո և Գառան գահը կլինի քաղաքում. նրա ծառաները կծառայեն նրան և կտեսնեն նրա երեսը »:

Այս համարից Հոգին արտահայտվում է ապագա ժամանակով՝ տալով իր ուղերձը քաջալերանքի իմաստը ընտրյալների համար, ովքեր դեռ պետք է

պայքարեն չարի և դրա հետևանքների դեմ մինչև Քրիստոսի վերադարձը և նրանց հեռացումը մեղքի երկրից:

Դա « *անայթեմա* » է՝ Եվայի և Ադամի գործած մեղքի անեծքը, որն Աստծուն անտեսանելի էր դարձրել մարդկանց աչքին: Հին ուխտի Իսրայելի ստեղծումը ոչինչ չէր փոխել, քանի որ մեղքը դեռ անտեսանելի էր դարձնում Աստծուն: Նա դեռ պետք է թաքնվեր ցերեկային ամպի տեսքի տակ, որը գիշերը շողշողում էր: Սրբավայրի ամենասուրբ վայրը բացառապես նրան էր վերապահված՝ հանցագործի համար մահապատժի ենթարկված: Բայց այս երկրային պայմաններն այլևս չկան: Նոր երկրի վրա Աստված տեսանելի է իր բոլոր ծառաներին, թե ինչպիսին կլինի նրանց ծառայությունը, դեռ առեղծված է մնում, բայց նրանք կապ կունենան նրա հետ, երբ առաքյալները շփվում էին Հիսուս Քրիստոսի հետ և գրուցում նրա հետ. դեմ առ դեմ.

Հատված 4. « *Եվ նրա անունը կլինի նրանց նակատներին.* »

Աստծո անունը կազմում է « *կենդանի Աստծո կնիքը* »: Ծաբաթի հանգիստը դրա միայն արտաքին «նշանն» է: Քանի որ Աստծո « *անունը* » *նշանակում է նրա բնավորությունը, որը նա խորհրդանշում է « չորս կենդանիների »* դեմքերով՝ « *առյուծ, հորթ, մարդ և արծիվ* », որոնք հիանալի կերպով ցույց են տալիս Աստծո բնավորության ներդաշնակ հակադրությունները: ՝ արքայական և ուժեղ, բայց զոհաբերության պատրաստ, մարդկային տեսք, բայց դրախտային բնություն: Հիսուսի խոսքերը կատարվել են. նրանք, ովքեր նման են, հավաքվում են միասին: Նաև նրանք, ովքեր կիսում են աստվածային արժեքները, Աստծո կողմից ընտրվել են հավերժական կյանքի համար և հավաքվել են նրա մոտ: « *Ճակատում* » է գտնվում տղամարդու ուղեղը, նրա մտքի շարժիչ կենտրոնը և նրա անհատականությունը: Եվ այս անհիմացիոն ուղեղը ուսումնասիրում, արտացոլում և հաստատում կամ մերժում է ճշմարտության չափանիշը, որն Աստված ներկայացնում է նրան փրկելու համար: Ընտրյալների ուղեղները սիրում էին Աստծո կողմից կազմակերպված սիրո դրսևորումը Հիսուս Քրիստոսում և պայքարում էին, ըստ սահմանված կանոնների, նրա օգնությամբ հաղթահարելու չարը, նրա հետ ապրելու իրավունք ստանալու համար:

Ի վերջո, բոլոր նրանք, ովքեր կիսում են Հիսուս Քրիստոսի կողմից բացահայտված Աստծո բնավորությունը, գտնում են, որ նրա հետ են՝ հավերժ ծառայելու նրան: *Նրանց նակատներին գրված* Աստծո « *անունի* » առկայությունը բացատրում է նրանց հաղթանակը. և սա, մասնավորապես, աղվենտիստական հավատքի վերջին փորձության ժամանակ, երբ տղամարդիկ ընտրության իրավունք ունեին գրելու « *իրենց նակատին* », « *Աստծո անունը* » կամ ապստամբ « *գազանի* » անունը:

Հատված 5. « *Այլևս գիշեր չի լինի. և նրանց ոչ լամպի կարիք չի լինի, ոչ էլ լույսի, որովհետև Տեղ Աստված նրանց լույս կտա: Եվ նրանք կթագավորեն հավիտյանս հավիտենից:* »

Համաձայն Ծննդ.1:5-ի՝ « *գիշեր* » բառի հետևում կանգնած է « *խավար* » բառը՝ մեղքի և չարի խորհրդանիշ: « *Ճրագը* » նշանակում է Աստվածաշունչը, Աստծո սուրբ գրավոր խոսքը, որը բացահայտում է « *իր լույսի* » չափանիշը՝ բարու և բարու: Այն այլևս օգտակար չի լինի, ընտրյալներին անմիջականորեն հասանելի կլինի իր աստվածային

ներշնչանքը, բայց ներկայումս մեղքի երկրի վրա պահպանում է իր էական « *յուսավորիչ* » դերը, որը միայն տանում է դեպի հավերժական կյանք:

Հատված 6. « *Եվ նա ասաց ինձ. և Տերը՝ մարգարեների ոգիների Աստվածը, ուղարկեց իր հրեշտակին, որպեսզի ցույց տա իր ծառաներին, թե ինչ պետք է լինի շուտով.* ».

Երկրորդ անգամ մենք գտնում ենք այս աստվածային հաստատումը. « *Այս խոսքերը հաստատ են և ճշմարիտ* »: Աստված ձգտում է համոզել ընթերցողին մարգարեության մեջ, քանի որ նրա հավերժական կյանքը վտանգված է իր ընտրության մեջ: Հանդիպելով իր աստվածային հաստատումներին՝ մարդը պայմանավորված է այն հինգ զգայարաններով, որոնք նրան տվել է Արարիչը: Գայթակցությունները բազմակի են և արդյունավետ՝ նրան հեռացնելու ոգեղենությունից: Ուստի Աստծո պնդումը լիովին արդարացված է: Հոգիների համար վտանգը իրական է և միշտ ներկա:

Տեղին է թարմացնել այս հատվածի մեր ընթերցումը, որը ներկայացնում է այս մարգարեության հազվագյուտ բառացի բնույթը: Այս համարում ոչ մի խորհրդանիշ չկա, այլ այն հաստատումը, որ Աստված մարգարեների ներշնչանքն է, ովքեր գրել են Աստվածաշնչի գրքերը, և որ որպես վերջնական հայտնություն, նա ուղարկեց «Գաբրիել» Հովհաննեսին, որպեսզի նա պատկերներով բացահայտի նրան, թե ինչ է. , 2020 թվականին տեղի կունենա « անմիջապես », կամ մեծ չափով արդեն իրականացվել է: Բայց 2020-ից 2030 թվականների ընթացքում պետք է հատել ամենասարսափելի դարաշրջանը. սարսափելի ժամանակներ, որոնք նշանավորվել են մահով, միջուկային ոչնչացմամբ և սարսափելի « *Աստծո բարկության յոթ վերջին պատուհասներով* ». մարդն ու բնությունը ահավոր կտուժեն, քանի դեռ չեն անհետանալ:

Հատված 7. « *Եվ ահա, ես շուտով գալիս եմ. Երջանիկ է նա, ով պահում է այս գրքի մարգարեության խոսքերը:* »

Հիսուսի վերադարձն ազդարարվում է 2030 թվականի գարնան համար: Երանությունը մեզ համար է այնքանով, որքանով մենք « *պահում ենք* », մինչև վերջ, « *այս գրքի*» «*Հայտնության*» *մարգարեության խոսքերը* :

Անմիջապես » մակդիրը սահմանում է Քրիստոսի հանկարծակի հայտնվելը նրա վերադարձի ժամին, քանի որ ժամանակն անցնում է կանոնավոր կերպով՝ առանց արագացման կամ դանդաղման: Դանիել 8:19-ից սկսած՝ Աստված հիշեցնում է մեզ. « *Վերջի համար նշանակված ժամանակ կա* »: « *Այնուհետև նա ինձ ասաց.* ». Այն կարող է միջամտել միայն Աստծո կողմից ծրագրված 6000 տարվա ավարտին իր ընտրյալների ընտրության համար, այսինքն՝ գարնան առաջին օրը, որը նախորդում է 2030 թվականի ապրիլի 3-ին:

Հատված 8. « *Ես Հովհաննեսն եմ, որ լսեցի և տեսա այս բաները. Եվ երբ լսեցի և տեսա, ընկա այն հրեշտակի ոտքերի մոտ, որը ցույց տվեց ինձ, որ երկրպագեմ նրան և խոնարհվեմ նրա առաջ:* »

Երկրորդ անգամ Հոգին գալիս է մեզ ուղարկելու իր նախազգուշացումը: Բնօրինակ հունարեն տեքստերում «proskuneo» բայը թարգմանվում է որպես «խոնարհվել առաջ»: «Երկրպագել» բայը լատիներեն տարբերակի ժառանգություն է, որը կոչվում է «Վուլգատ»: Ըստ երևույթին,

այս վատ թարգմանությունը ճանապարհ է նախապատրաստել հավատուրաց քրիստոնեության կրոնական պրակտիկայում ֆիզիկական խոնարհումը թողնելու համար մինչև «կանգնած» աղոթելը, Մարկոս 11:25-ում հունարեն «istemi» բայի մեկ այլ կեղծ թարգմանության պատճառով: Տեքստում նրա «stékété» ձևն ունի «մնալ ամուր կամ համառ» իմաստը, սակայն L.Segond տարբերակում օգտագործված Oltramare թարգմանությունը այն թարգմանել է «stasis», որը նշանակում է «կանգնել» բառացի իմաստով: Աստվածաշնչի կեղծ թարգմանությունն այսպիսով օրինականացնում է, խաբուսիկ կերպով, անարժան, ամբարտապան և գայրացուցիչ վերաբերմունքը մեծ Արարիչ Աստծո՝ Ամենակարողի հանդեպ, այն մարդկանց կողմից, ովքեր կորցնում են իսկապես սրբության զգացումը: Եվ սա միակը չէ... Ահա թե ինչու Աստվածաշնչի թարգմանությունների նկատմամբ մեր վերաբերմունքը պետք է կասկածելի և զգույշ լինի, հատկապես որ Հայտն.9:11-ում Աստված բացահայտում է գրված Աստվածաշնչի «կործանարար» օգտագործումը (*Աբադոն-Ապոլիոն*): « *Երբայերեն և հունարեն* »: Ճշմարտությունը կարելի է գտնել միայն բնագիր տեքստերում, որոնք պահպանվել են երբայերենով, սակայն անհետացել են և փոխարինվել նոր ուխտի հունարեն գրություններով: Եվ այնտեղ, պետք է գիտակցել, որ «կանգնած» աղոթքը հայտնվեց բողոքական հավատացյալների շրջանում՝ թիրախավորված «Աստվածային » խոսքերով. *5-րդ շեփոր* »: Որովհետև, պարադոքսալ կերպով, կաթոլիկների շրջանում ծնկաչոք աղոթքն ավելի երկար է շարունակվել, բայց մենք չպետք է զարմանանք, քանի որ հենց այս կաթոլիկ կրոնում է սատանան առաջնորդում իր հետևորդներին և իր գոհերին խոնարհվելու Աստծո տասը պատվիրաններից երկրորդով արգելված քանդակված պատկերների առաջ. պատվիրան, որը կաթոլիկները անտեսում են, քանի որ հռոմեական տարբերակում այն ջնջվում և փոխարինվում է:

Հատված 9. « *Բայց նա ինձ ասաց. Չգույշ եղիր, որ դա չանես: Ես քո ծառայակիցն եմ, քո եղբայրների՝ մարգարեների և նրանց, ովքեր պահում են այս գրքի խոսքերը: Երկրպագեք Աստծո առաջ, խոնարհվեք: »*

Հովհաննեսի կատարած մեղքը առաջարկվում է Աստծո կողմից որպես նախազգուշացում՝ ուղղված իր ընտրյալներին. որը կազմում է Հիսուս Քրիստոսում Աստծո կողմից մերժված քրիստոնեական կրոնների հիմնական մեղքը: Նա կազմակերպում է այս տեսարանը այնպես, ինչպես կազմակերպեց իր վերջին դասը՝ պատվիրելով իր առաքյալներին վերցնել զենքերը իր ձեռքակալության ժամի համար: Երբ ժամանակը եկավ, նա արգելեց նրանց օգտագործել այն: Դասը տրվեց, և նա ասաց. « *Չգույշ եղիր, որ դա չանես* »: Այս հատվածում Հովհաննեսը ստանում է բացատրությունը. « *Ես քո ծառայակիցն եմ* »: « *Հրեշտակները* », ներառյալ « *Գաբրիելը* », մարդկանց պես Արարիչ Աստծո արարածներն են, ով իր տասը պատվիրաններից երկրորդում արգելել է խոնարհվել իր արարածների, փորագրված պատկերների կամ ներկված պատկերների առաջ. բոլոր այն ձևերը, որոնք կարող է ունենալ կուռքը: Այսպիսով, մենք կարող ենք դասեր քաղել այս համարից՝ նշելով հրեշտակների հակառակ վարքագիծը: Այստեղ Գաբրիելը՝ Միքայելից հետո ամենաարժանավոր երկնային արարածը, արգելում է խոնարհվել իր առաջ: Մյուս կողմից, սատանան իր գայթակղիչ

երևույթներով՝ «Կույսի» կերպարանքով, խնդրում է, որ հուշարձաններ ու պաշտամունքային վայրեր կանգնեցվեն՝ իրեն երկրպագելու և ծառայելու համար... խավարի լուսավոր դիմակն ընկնում է:

Հրեշտակն այնուհետև նշում է « *և ձեր եղբայրների, մարգարեների և այս գրքի խոսքերը պահողների մասին* »: Այս նախադասության և Հայտն. 1:3-ի նախադասության միջև մենք նշում ենք տարբերությունը վերձանման ժամանակի սկզբի՝ 1980 թվականի և 2020 թվականի ընթացիկ տարբերակի միջև անցած ժամանակի պատճառով: Այս երկու ամսաթվերի միջև, « *ևս, ով կարդում է* » Աստծո մյուս գավակներին ստիպեց կիսվել վերձանված լույսով, և նրանք իրենց հերթին մտան « *մարգարեների* » աշխատանքի մեջ : Այս բազմապատկումը թույլ է տալիս նույնիսկ ավելի մեծ թվով այլ կոչված մարդկանց մուտք գործել ընտրություններ՝ լսելով բացահայտված ճշմարտությունը և կիրառելով այն կոնկրետ գործնականում:

Հատված 10. « *Եվ նա ասաց ինձ. «Մի կնքիր այս գրքի մարգարեության խոսքերը: Բանի որ ժամանակը մոտ է:»* »

Ուղերձը մոլորեցնող է, քանի որ այն ուղղված է Հովհաննեսին, ում Աստված տեղափոխել է մեր վերջին դարաշրջանը գրքի սկզբից՝ համաձայն Հայտն.1:10-ի: Նաև պետք է հասկանանք, որ գրքի բառերը չկնքելու հրամանն ուղղակիորեն ինձ է ուղղված այն պահին, երբ գիրքն ամբողջությամբ բացված է. այն հետո դառնում է Հայտն.10:5-ի « *փոքր բաց գիրքը* »: Իսկ երբ այն « *բացվում է* » Աստծո օգնությամբ և թույլտվությամբ, այն «կնքներով» փակելու հարց չկա: Եվ սա՝ « *որովհետև ժամանակը մոտ է* ». 2021 թվականի գարնանը մնացել է 9 տարի՝ մինչև Տեր Աստված Հիսուս Թրիստոսի փառավոր վերադարձը:

փոքր գրքի » առաջին բացումը սկսվեց Դան.8:14-ի հրամանագրից հետո, այսինքն՝ 1843-ից և 1844-ից հետո; քանի որ աղվենտիստների հավատքի վերջին փորձության թեմայի կարևոր ըմբռնումը պայմանավորված է հենց Հիսուս Թրիստոսի կամ նրա հրեշտակի կողմից մեր քրոջ՝ Էլեն.Գ.Ուայթին իր ծառայության ընթացքում տրված հայտնություններով:

- րդ հատված. *և արդարը թող դեռևս արդարություն գործի, և ով սուրբ է, դեռ իր անձը սրբագործի: »*

Առաջին ընթերցմամբ այս համարը հաստատում է Դան.8:14-ի հրամանագրի կիրառման մեջ մտնելը: 1843-1844 թվականներին Աստծո կողմից ընտրված աղվենտիստների բաժանումը հաստատում է « *Մարդիս* »-ի ուղերձը, որտեղ մենք գտնում ենք բողոքականներին « *կենդանի* », բայց « *մեռած* » և « *պղծված* » հոգեպես, իսկ աղվենտիստ ռահվիրաներին՝ « *սպիտակության արժանի* » կոչված այս հատվածում: *արդարություն և սրբացում* »: Բայց « *փոքր գրքի* » բացումը առաջադեմ է, ինչպես « *արդարների ճանապարհը, որն անում է օրվա լույսի պես՝ արշալույսից մինչև իր գազաթնակետը* »: Իսկ ռահվիրա աղվենտիստները տեղյակ չէին, որ հավատքի ^{փորձությունը} նրանց կմաղի 1991-ից 1994 թվականներին, ինչպես մեզ բացահայտեց « *5-րդ շեփորի* » *ուսումնասիրությունը*: Արդյունքում հնարավոր են դառնում այս հատվածի այլ ընթերցումներ:

Կնքման ժամանակը մոտենում է ավարտին, ինչպես կարդում ենք Հայտն.7.3-ում. « *Մի վնասիր երկրին, ոչ ծովին, ոչ ծառերին, մինչև չկնքենք մեր*

Աստծո ծառաների նակատները: «Որտե՞ղ պետք է տանենք հողին, ծովին և ծառերին վնասելու թույլտվությունը: Երկու հնարավորություն կա. Մինչև «*վեցերորդ փողը*», թե՛ «*յոթ վերջին պատուհասները*»: «*Վեցերորդ փողը*», որը հանդիսանում է Աստծո կողմից տրված վեցերորդ նախագրուշական պատիժը երկրային մեղավորներին, այս դեպքում ինձ տրամաբանական է թվում պահպանել երկրորդ հնարավորությունը: Որովհետև «*Աստծո բարկության յոթ վերջին պատուհասներն*» ունեն իրենց թիրախը բողոքական «*երկիրն*» ու կայծույն «*ծովը*»: Համարենք, որ «*վեցերորդ փողի*» կատարած ավերումները ոչ թե կանխում, այլ նպաստում են Հիսուս Քրիստոսի արյունով փրկագնված կանչված ընտրյալների դարձին:

Հետևաբար, «*վեցերորդ փողից*» հետո և «*յոթ վերջին պատուհասներից*» անմիջապես առաջ, և կնքման դադարեցման ժամանակ, որը նշանավորում է հավաքական և անհատական շնորհի ժամանակի ավարտը, մենք դեռ կարող ենք բառեր տեղադրել. «*Ով անարդար է, թող նորից անարդար լինի, ով պղծված է, նորից պղծվի. և արդար թող դեռևս արդարություն գործի, և ով սուրբ է, դեռ իր անձը սրբագործի:* Բոլորը կկարողանան այստեղ տեսնել, թե ինչպես է Հոգին հաստատում այս հատվածում այն լավ թարգմանությունը, որը ես ներկայացրի հիմնական «*Աղվենտիստական*» հատվածի համար, որը Դանիել 8.14-ն է. «... սրբությունը կարդարացվի»: «*Արդարություն և սուրբ*» բառերը մեծապես հաստատվում են և, հետևաբար, հաստատվում են Աստծո կողմից: Ուստի այս հաղորդագրությունը ակնկալում է արտոնյալ ժամանակաշրջանի ավարտի ժամանակը, սակայն մեկ այլ բացատրություն հետևյալն է. Հասնելով գրքի ավարտին, Հոգին թիրախավորում է այն ժամանակը, երբ ամբողջությամբ վերծանված գիրքը դառնում է «*փոքր բաց գիրքը*», և այս պահից դրա ընդունումը կամ մերժումը կտարբերակվի «*արդար մարդու և ինքն իրեն պղծողի միջև*»: Եվ մեր Տերը հրավիրում է «*սրբին ավելի սրբագործելու իրեն*»: Կրկին հիշում եմ, որ «*պղծությունը*» վերագրվում էր բողոքականությանը «*Սարդես*» ուղերձում: Հոգին իր խոսքերով թիրախավորում է այս բողոքականությունը և ինստիտուցիոնալ աղվենտիզմը, որը կիսում է իր անեծքը 1994 թվականից ի վեր, երբ միացավ դրան՝ մտնելով Էկումենիկ դաշինք: Այս գրքի վերծանված հաղորդագրության ընդունումը, հետևաբար, «*ևս մեկ անգամ*, բայց վերջինը կտարբերի Աստծուն ծառայողի և նրան չծառայողի միջև»՝ ըստ Մաղ.3:18-ի:

Այսպիսով, ես ամփոփում եմ այս հատվածի դասերը: Նախ, այն հաստատում է աղվենտիստական տարանջատումը բողոքականությունից 1843-ից 1844 թվականներին: Երկրորդ ընթերցմամբ այն վերաբերում է պաշտոնական աղվենտիզմին, որը վերադարձավ բողոքական և Էկումենիկ դաշինք 1994 թվականից հետո: Եվ ես առաջարկում եմ երրորդ ընթերցում, որը կկիրառվի ժամանակի վերջում: փորձաշրջան 2029 թվականին՝ նախքան Հիսուս Քրիստոսի վերադարձը, որը նախատեսված է գարնան սկզբի համար, որը գալիս է Պասեքի ապրիլի 3-ից առաջ 2030 թ.

Մեզ մնում է այս բացատրություններից հետո հասկանալ, որ ինստիտուցիոնալ աղվենտիզմի անկման պատճառը, որը հանգեցրել է նրան, որ Հիսուս Քրիստոսը «*փսխեց*» այն Լատդիկիային ուղղված իր ուղերձում, ավելի քիչ՝ 1994 թվականի իր վերադարձին հավատալուց հրաժարվելն է, որ.

հրաժարվելը հաշվի առնել լույսի ներդրումը, որը եկել է լուսավորելու Դանիել 8:14-ի իրական թարգմանությունը. լույս, որն անվիճելի կերպով դրսևորվում է երբայերեն աստվածաշնչյան բնագիր տեքստով: Այս մեղքը կարող էր դատապարտվել միայն արդարության Աստծո կողմից, ով մեղավորին անմեղ չի համարում:

12 - րդ հատված .

9 տարի հետո Հիսուսը կվերադառնա աստվածային աննկարագրելի փառքով: Հայտն. 16-ից 20-ում Աստված մեզ հայտնեց Իր հատուցման մասի բնույթը, որը վերապահված է անարդար և անհանդուրժող ապստամբ կաթոլիկ, բողոքական և ադվենտիստ մեղավորներին: Նա նաև մեզ ներկայացրեց այն բաժինը, որը վերապահված էր իր ընտրված ադվենտիստների համար, ովքեր հավատարիմ մնացին և հարգում են նրա մարգարեական խոսքը և նրա սուրբ յոթերորդ օրվա շաբաթ օրը Հայտն. 7, 14, 21 և 22: « *Հատուցումը* » կվերադառնա *յուրաքանչյուրին ըստ ո՞րն է նրա «գործը* », որը քիչ տեղ է թողնում մեղավորներին Քրիստոսի աչքում արդարանալու համար: Ինքնարդարացնող խոսքերը դառնում են անօգուտ, քանի որ այն ժամանակ շատ ուշ կլինի փոխել անցյալի ընտրության սխալները:

Հատված 13. « *Ես եմ ալֆան և օմեգան, առաջինն ու վերջինը, սկիզբն ու վերջը:* »

Այն, ինչ ունի սկիզբ, ունի նաև ավարտ: Այս սկզբունքը վերաբերում է այն երկրային ժամանակի երկարությանը, որը Աստված տրամադրել է իր ընտրյալներին ընտրելու համար: Ալֆայի և օմեգայի միջև կանցնի 6000 տարի: 30 թվականին՝ ապրիլի 3-ին, Հիսուս Քրիստոսի կամավոր քավիչ մահը կնշանակի նաև 2000 տարվա քրիստոնեական դաշինքի ալֆա ժամանակը. 2030 թվականի գարունը կնշանակի իր օմեգա ժամանակը ամբողջ ուժով:

Բայց ալֆան նաև 1844-ն է իր օմեգա 1994-ով: Եվ վերջապես, ալֆան ինձ և վերջին ընտրված պաշտոնյաների համար է, 1995-ն իր օմեգայով, 2030թ.

Հատված 14. « *Երանի նրանց, ովքեր պահում են նրա պատվիրանները* (և ոչ ~~իվանում են իրենց պատմութանը~~) , որպեսզի իրավունք ունենան կյանքի ծառին և դարպասներից քաղաք մտնել: »

Մեծ ներդրության » երկրորդ ձևը մեր առջև է՝ բազմաթիվ մահերի հետևանքով: Հետևաբար, հրատապ է դառնում Աստծուց պաշտպանություն և օգնություն ստանալ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Ինչպես պատկերն է հուշում, մեղավորը պետք է « *պահի իր պատվիրանները* » ; **Աստծո և Հիսուսի՝ « Աստծո Գառը », ինչը նշանակում է, որ նա պետք է հրաժարվի մեղքի բոլոր ձևերից:** Այս համարի քողարկված թարգմանությունը, որը պահպանվել է մեր ներկայիս Աստվածաշնչերում, պայմանավորված է Վատիկանից առաջնորդվող հռոմեական կաթոլիկությանը: Մյուս ձեռագրերը, ամենահինը և հետևաբար ավելի հավատարիմ, առաջարկում են. « *Երանի նրանց, ովքեր պահում են նրա պատվիրանները* »: Եվ քանի որ մեղքը օրենքի խախտում է, պատգամը խեղաթյուրվում է և անհրաժեշտ և կենսական հնազանդությունը փոխարինում է քրիստոնեական պատկանելության պարզ պահանջով: Ո՞ւմ է ձեռնառու հանցագործությունը.

Նրանց, ովքեր կկռվեն շաբաթ օրը մինչև Հիսուս Քրիստոսի փառավոր վերադարձը: Ճշմարիտ ուղերձն ամփոփված է հետևյալ կերպ. «Երանի նրան, ով հնազանդվում է իր Արարչին»: Այս ուղերձը միայն կրկնում է այն, ինչ նշված է Հայտնություն 12.17 և 14.12 հատվածներում, այն է՝ « *նրանք, ովքեր պահում են Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատքը* »: Սրանք Հիսուսի ուղարկված վերջին ուղերձի ստացողներն են: Ստացված արդյունքը դատողն ինքը Հիսուս Քրիստոսն է, և նրա պահանջը հավասար է իր նահատակության ընթացքում կրած տառապանքին: Ընտրվածների պարզևը շատ մեծ կլինի. նրանք կստանան անմահություն և կմտնեն հավերժական կյանք ադվենտիստական ճանապարհով, որը խորհրդանշում է խորհրդանշական « *նոր Երուսաղեմի* » « *տասներկու դարպասները* » :

15 հատված . »

Ովքե՛ր են նրանք, ում Հիսուսն այսպես է անվանում: Այս թաքնված մեղադրանքը վերաբերում է ողջ քրիստոնեական հավատքին, որը հավատուրաց է եղել. կաթոլիկ հավատքը, բազմաձև բողոքական հավատքը, ներառյալ ադվենտիստական հավատքը, որը իր դաշինքի մեջ է մտել 1994 թվականից. ադվենտիստական հավատքն այնքան առատորեն օրհնված էր նրա կողմից իր գոյության սկզբում, և առավել եւս՝ կապված այլախոհության պարտադրված իր վերջին ներկայացուցիչների հետ: « *Շները* » հեթանոսներն են, բայց և, ամենից առաջ, նրանք, ովքեր պնդում են, թե նրա եղբայրներն են **և դավաճանում են նրան** : « *Շներ* » այս տերմինը ժամանակակից արևմտյան մարդկանց համար պարադոքսալ է այն կենդանու տերմինը, որը համարվում է հավատարմության խորհրդանիշ, իսկ արևելցիների համար՝ հենց ինքնասպանության պատկերը: Եվ ահա Հիսուսը նույնիսկ մարտահրավեր է նետում նրանց մարդկային էությանը և նրանց համարում անվստահելի կենդանիներ: Մյուս տերմինները հաստատում են այս դատողությունը: Հիսուսը հաստատում է Հայտն.21.8-ում ասված խոսքերը և այստեղ « *շներ* » տերմինի ավելացումն արտահայտում է իր անձնական դատողությունը: Միրո վեհ դրսևորումից հետո, որը նա տվել է տղամարդկանց, ոչինչ ավելի սարսափելի չէ, քան դավաճանվելը նրանց կողմից, ովքեր պնդում են, որ պատկանում են իրեն և նրա գոհաբերությանը:

Այնուհետև Հիսուսը նրանց անվանում է « *մոզեր* »՝ չար հրեշտակների հետ նրանց առևտրի, սպիրիտիզմի պատճառով, որոնք առաջին հերթին գայթակղել են կաթոլիկ հավատքը «Կույս Մարիամի» երևույթներով, մի բան՝ աստվածաշնչյան անհնարին: Բայց դևերի կատարած հրաշքները նման են նրան, ինչ փարավոնի « *մոզերը* » կատարեցին Մովսեսի և Ահարոնի առաջ:

Նրանց անվանելով « *անմաքուր* »՝ Հիսուսը դատապարտում է բարոյականության ազատագրումը, բայց հատկապես անբնական կրոնական դաշինքները, որոնք կնքվում են բողոքական եկեղեցիների կողմից կաթոլիկ հավատքի հետ, որը դատապարտվել է Աստծո մարգարեների կողմից որպես սատանայի ծառա: Նրանք «դուստրերի պես» վերարտադրում են իրենց « *պոռնիկ մոր՝ Մեծ Բաբելոնի* » « *պոռնկությունը* », որը դատապարտվել է Հայտն. 17:5-ում:

Հուրացողները նաև « մարդասպաններ » են, ովքեր կպատրաստվեն սպանել Հիսուսի ընտրյալներին, եթե նա չմիջամտի նրանց կանխելու իր փառահեղ գալուստով:

Նրանք « կռուպաշտներ » են, քանի որ նա ավելի շատ հետաքրքրում է նյութական կյանքին, քան հոգևոր կյանքին: Նրանք մնում են անտարբեր, երբ Աստված նրանց առաջարկում է իր լույսը, որը նրանք լկտիաբար մերժում են՝ դիվացնելով իր իսկական առաքյալներին:

Եվ այս համարն ավարտելու համար նա նշում է . «Դրանով նա դատապարտում է նրանց, ում էությունը կապված է ստի հետ, այն աստիճան, որ նրանք բացարձակապես անզգամ են ճշմարտության հանդեպ: Համերի և գույների մասին ասվել է, որ դրանք քննարկման ենթակա չեն. դա նույնն է ճշմարտության կամ ստի սիրո դեպքում: Բայց իր հավերժության համար Աստված ընտրում է բացառապես իր արարածների մեջ, որոնց առաջ է բերում մարդկային վերարտադրությունը, նրանց, ովքեր ունեն այս սերը ճշմարտության հանդեպ:

Աստծո փրկության ծրագրի վերջնական արդյունքը սարսափելի է: Հերթականորեն դուրս են շարտվում նախաքայլը, կարծրացած չզոջացող մեղավորները, հնագույն անհավատ հրեական դաշինքը, զարշելի հռոմեական պապական կաթոլիկ հավատքը, կռապաշտ ուղղափառ հավատքը, կալվինիստական բողոքական հավատքը և, վերջապես, ինստիտուցիոնալ ադվենտիստական հավատքը, ոգու վերջին գոհր: ավանդույթ, որին նախորդները բոլորն էլ հավասարապես պաշտպանել են:

«Ադվենտիստների» ուղերձը ճակատագրական հետևանքներ ունեցավ, նախ՝ հրեաների համար, որոնք ընկան՝ հրաժարվելով հավատալ Մեսիայի **առաջին գալուստին** , որը հայտարարվել է Դան.9:24-27: Երկրորդ՝ Հիսուսի կողմից վտարված քրիստոնյաները, որոնք բոլորն էլ կիսում են. վերջին «Ադվենտիստ» ուղերձի նկատմամբ անհետաքրքրություն ցուցաբերելու մեղքը, որն ազդարարում է **նրա երկրորդ գալուստը** : Իր ճշմարտության հանդեպ նրանց սիրո բացակայությունը ճակատագրական է նրանց համար: 2020 թվականին այս հիմնական պաշտոնական կրոնները բոլորը կիսում են այս սարսափելի ուղերձը, որը Հիսուսը 1843 թվականին ուղղեց « Մարդիս » դարաշրջանի բողոքականությանը Հայտն. 3:1-ում. « Ասում են, որ դու կենդանի ես, և դու մեռած ես »:

- ըր հատված. *Ես Դավթի արմատն ու սերուն եմ՝ լուսապայծառ լուսաբաց աստղի:* »

Հիսուսն իր հրեշտակ Գաբրիելին ուղարկեց Հովհաննեսի մոտ, իսկ Հովհաննեսի միջոցով մեզ՝ վերջին օրերի իր հավատարիմ ծառաներին: Որովհետև միայն այսօր է, որ այս լիովին վերձանված ուղերձը մեզ թույլ է տալիս հասկանալ այն ուղերձները, որոնք նա ուղղում է յոթ դարաշրջանների կամ յոթ ժողովների իր ծառաներին և աշակերտներին: Հիսուսը վերացնում է Apo.5-ի իր խորհրդանշական ակնարկի վերաբերյալ կասկածը. « Դավթի արմատն ու սերունդը »: Նա ավելացնում է. « Առավոտյան պայծառ աստղ »: Այս աստղը արևն է, բայց նա իր հետ նույնանում է միայն որպես խորհրդանիշ: Որովհետև, անգիտակցաբար, անկեղծ էակները, ովքեր սիրում են Հիսուս Քրիստոսին իր գոհաբերության համար, հարգում են մեր արևը՝ հեթանոսների կողմից աստվածացված այս աստղը: Եթե շատերը

տեղյակ չեն այդ մասին, ապա ամբոխները, նույնիսկ այդ թեմայով լուսավորված, պատրաստ չեն և ունակ չեն հասկանալու այս հեթանոսական կռապաշտական գործողության լրջությունը: Մարդը պետք է մոռանա իրեն, իրեն դնի Աստծո տեղը, ով իրերը շատ այլ կերպ է զգում, քանի որ նրա միտքն արդեն հետևել է մարդկանց գործողություններին գրեթե 6000 տարի: Այն նույնականացում է յուրաքանչյուր գործողություն, թե ինչ է այն իրականում ներկայացնում. ինչը վերաբերում է ոչ թե այն մարդկանց, ում կարճ կյանքն առաջին հերթին զբաղված է իրենց ցանկությունների բավարարմամբ՝ հիմնականում մարմնական և երկրային, այլ նաև նրանց հետ, ովքեր հոգևոր են և շատ կրոնասեր, և ովքեր արգելափակված են մնում՝ ելնելով հայրերի ավանդույթներից:

Թյուստիրա պատգամի վերջում Հոգին ասաց « հաղթողին ». « *Եվ ես նրան կտամ առափոռյան աստղը* »: Այստեղ Հիսուսն իրեն ներկայացնում է որպես «*առափոռյան աստղ*»: Հետևաբար, հաղթողը կատանա Հիսուսին և նրա հետ կյանքի ողջ լույսը, որն իր աղբյուրն ունի նրա մեջ: Այս տերմինի հիշեցումը հուշում է ճշմարիտ վերջին «աղվենտիստների» ամբողջական ուշադրությունը 1 Պետրոսի այս հատվածների վրա. 2:19-20-21 . *ուշադրությո՛ւն, ինչպես մի նրագի, որը փայլում է մույթ տեղում, մինչև որ օրը բացվի և առափոռյան աստղը ծագի ձեր սրտերում. նախ դուք ինքներդ գիտեք, որ Սուրբ Գրքի ոչ մի մարգարեություն չի կարող անձնական մեկնաբանության առարկա լինել, որովհետև ոչ թե մարդու կամքով էր, որ երբևէ մարգարեություն է բերվել, այլ Սուրբ Հոգուց մղված է, որ մարդիկ Աստծուց են խոսել:* » Ավելի լավ չէինք կարող ասել: Այս խոսքերը լսելուց հետո ընտրյալը դրանք վերածում է Հիսուս Բրիստոսի նկատի առած գործերի:

Հատված 17. « *Եվ Հոգին և հարսը ասացին. Եվ նա, ով լսում է, թող ասի. Եվ նա, ով ծարավ է, թող գա. ով ուզում է, թող ձրի վերցնի կյանքի ջուրը* »:

Իր երկրային ծառայության սկզբից Հիսուսը սկսել է այս կոչը. « *Արի* »: Բայց վերցնելով « *ծարավ* » կերպարը՝ նա գիտի, որ նա, ով « *ծարավ* չէ », չի գա խմելու: Նրա կոչը կլսեն միայն նրանք, ովքեր « *ծարավ են* » այս հավերժական կյանքին, որը մեզ առաջարկում է նրա կատարյալ արդարությունը միայն իր շնորհով, որպես երկրորդ հնարավորություն: Միայն Հիսուսը վճարեց գինը. ուստի նա առաջարկում է այն « *անվճար* »: Ոչ մի կաթոլիկ կամ աստվածային «ինդուլգենցիա» թույլ չի տալիս այն ձեռք բերել փողի դիմաց: Այս համընդհանուր կոչը պատրաստում է ընտրված պաշտոնյաների հավաք բոլոր ազգերից և բոլոր ծագումներից: « *Արի* » կոչը դառնում է ընտրյալների այս խմբավորման բանալին, որը կստեղծի վերջին օրերի հավատքի փորձությունը: Բայց նրանք կզգան փորձությունը, որը սփռված է երկրի վրա և կմիանա միայն այն ժամանակ, երբ Հիսուս Բրիստոսը վերադառնա իր փառքով՝ հեռացնելու նրանց մեղքի երկրից:

Հատված 18. « *Ես հայտարարում եմ բոլոր նրանց, ովքեր լսում են այս գրքի մարգարեության խոսքերը.* »

Հայտնությունը սովորական աստվածաշնչյան գիրք չէ: Դա աստվածաշնչյան լեզվով աստվածաշնչյան կողավորված գրական աշխատանք է, որը կարող է ճանաչվել նրանց կողմից, ովքեր որոնում են ամբողջ Աստվածաշունչը սկզբից մինչև վերջ: Արտահայտությունները ծանոթ են դառնում կրկնվող ընթերցանության միջոցով: Իսկ «բիրիական

համընկնումները» հնարավորություն են տալիս գտնել նմանատիպ արտահայտություններ: Բայց հենց այն պատճառով, որ դրա ծածկագիրը շատ ճշգրիտ է, թարգմանիչներին և արտագրողներին զգուշացվում է. « *Եթե որևէ մեկը դրան որևէ բան ավելացնի, Աստված նրան կհարվածի այս գրքում նկարագրված պատուհասներով* »:

Հատված 19. « *Եվ եթե որևէ մեկը որևէ բան վերցնի այս մարգարեության գրքի խոսքերից, Աստված կվերացնի նրա բաժինը կյանքի ծառից և սուրբ քաղաքից, որը նկարագրված է այս գրքում:* »

Նույն պատճառներով Աստված սպառնում է յուրաքանչյուրին, ով « *այս մարգարեության գրքի խոսքերից որևէ բան կվերցնի* »: Ով գնում է այս ռիսկին, նաև զգուշացվում է. « *Աստված կկտրի իր մասը կյանքի ծառից և սուրբ քաղաքից, որը նկարագրված է այս գրքում* »: Նշված փոփոխությունները, հետևաբար, սարսափելի հետևանքներ կունենան դրանք կատարողների համար:

Ձեր ուշադրությունն են հրավիրում այս դասի վրա: Եթե այս անհասկանալի ծածկագրված գրքի փոփոխությունը պատժվի Հիսուս Քրիստոսի կողմից այս երկու խիստ ձևերով, ի՞նչ կլինի նրանց համար, ովքեր մերժում են դրա միանգամայն հասկանալի վերձանված ուղերձը:

Աստված հիմնավոր պատճառներ ունի այս նախազգուշացումը հստակ ներկայացնելու համար, քանի որ այս Հայտնությունը, որի խոսքերն ընտրել է նա, նույն արժեքն է, ինչ նրա «տառը պատվիրանների» տեքստը՝ «*փորագրված իր մատով քարե տախտակների վրա*»: Այժմ, Դան.7.25-ում նա մարգարեացավ, որ իր թագավորական « *օրենքը* » կփոխվի, ինչպես նաև « *ժամանակները* »: Գործողությունն իրականացվել է, ինչպես տեսանք, հռոմեական իշխանության կողմից, հաջորդաբար կայսերական 321-ին, ապա պապական, 538-ին: Այս արարքը, որը նա գնահատեց որպես « *ամբարտախան* », կպատժվի մահով, և Աստված հորդորում է մեզ չվերարտադրել. մարգարեության նկատմամբ, այս տեսակի մեղքը, որը նա վճռականորեն դատապարտում է:

Աստծո գործը մնում է իր գործը, անկախ այն ժամանակից, երբ այն իրականացվում է: Նրա մարգարեության վերձանումն անհնար է առանց նրա առաջնորդության: Սա նշանակում է, որ վերձանված աշխատանքը նույն արժեքն է, ինչ գաղտնագրվածը: Ուստի գիտակցեք, որ այս աշխատանքը, որտեղ հստակորեն բացահայտվում է Աստծո միտքը, շատ բարձր « *արքայություն* » է: Այն կազմում է « *Հիսուսի մասին* » վերջնական վկայությունը, որն Աստված ուղղում է իր վերջին այլախոհ Յոթերորդ օրվա աղվենտիստ ծառաներին. և մինևույն ժամանակ, ճշմարիտ շաբաթօրյա շաբաթի կիրառմամբ, դա 2021 թվականին է՝ վերջին « *արդարացված արքայությունը* », որը նախատեսված է 1843 թվականին Դան.8:14 հրամանագրի ուժի մեջ մտնելուց ի վեր:

Հատված 20. « *Նա, ով վկայում է այս բաները, ասում է. Այո՛, ես շուտով եմ գալիս*: Ամեն: Արի, Տեր Հիսուս! »

Քանի որ այն պարունակում է վերջին խոսքերը, որոնք Հիսուս Քրիստոսն ուղղեց իր աշակերտներին, Հայտնության այս գիրքը շատ բարձր սրբություն է: Նրա մեջ մենք գտնում ենք օրենքի աղյուսակների համարժեքը, որը փորագրված է Աստծո մատով և տրված Մովսեսին: Հիսուսը վկայում է.

ն՞վ կհամարձակվի վիճարկել այս աստվածային վկայությունը: Ամեն ինչ ասված է, ամեն ինչ բացահայտված է, նա այլ բան չունի ասելու, բացի « Այո, ես շուտ եմ գալիս »: Պարզ « Այո »-ն, որը ներառում է նրա ողջ աստվածային անձը, նշանակում է, որ նրա մոտ գալը հաստատ է, քանի որ նա նորացնում է իր խոստումը . ա « անմիջապես » թվագրված, որն ընդունում է իր ամբողջական իմաստը՝ 2030 թվականի գարնանը: Եվ նա հաստատում է իր հայտարարությունը « Ամեն » ասելով. ինչը նշանակում է «Ճշմարիտ»:

Ո՞վ է այնուհետև ասում. « Եկ, Տեր Հիսուս »: Համաձայն այս գլխի 17-րդ հատվածի, նրանք « Հոգին և հարսնացուն » են:

Հատված 21. « Տեր Հիսուսի շնորհը բոլոր սրբերի հետ լինի. »

Հայտնության այս վերջին հատվածը փակում է գիրքը՝ արթնացնելով « Տեր Հիսուսի շնորհը »: Մա մի թեմա է, որը հաճախ հակադրվում էր օրենքին Քրիստոնեական ժողովի սկզբում: Այդ ժամանակ շնորհը կիրառելի էր օրենքի դեմ նրանց կողմից, ովքեր մերժեցին Քրիստոսի առաջարկը: Հրեաների կողմից օրենքի ժառանգությունը նշանակում էր, որ նրանք աստվածային արդարությունը տեսնում էին միայն դրա միջոցով: Հիսուսը չցանկացավ նրանց հեռացնել օրենքին հնազանդվելուց, բայց եկավ « կատարելու » այն, ինչ մարգարեացել էին իրեն կենդանական զոհաբերությունները: Ահա թե ինչու նա ասաց Մատթ.5.17-ում. « Մի կարծեք, թե ես եկել եմ կործանելու օրենքը կամ մարգարեներին. Ես եկել եմ ոչ թե վերացնելու, այլ իրականացնելու » :

Ամենաապշեցուցիչը լսելն է, թե ինչպես են քրիստոնյաները հակադրվում օրենքին և շնորհին: Որովհետև, ինչպես Պողոս առաքյալն է բացատրում, շնորհը նպատակ ունի օգնելու մարդուն կատարել օրենքը մինչև այն աստիճան, որ Հիսուսը հայտարարում է Հովհաննես 15.5-ում. « Ես որթատունկն եմ, դուք՝ ճյուղերը: Ես, ով բնակվում է իմ մեջ, և ում մեջ ես ապրում եմ, շատ պտուղ է տալիս, որովհետև առանց ինձ ոչինչ չեք կարող անել »: Ի՞նչ «անելիքների» մասին է նա խոսում և ի՞նչ «պտուղ» է դա: Հարգանք այն օրենքի հանդեպ, որը նրա շնորհը հնարավոր է դարձնում Սուրբ Հոգով իր օգնության շնորհիվ:

Ցանկալի և օգտակար կլիներ, եթե « Տեր Հիսուսի շնորհը լիներ » և կարողանար գործել « ամեն ինչում ». բայց այս աղավաղված համարը միայն անիրագործելի ցանկություն է արտահայտում. Եկեք բոլորս արդեն հուսանք, որ դրանք շատ կլինեն. որքան հնարավոր է շատ; մեր հիացական Աստվածը, Արարիչը և Փրկիչը արժանի է դրան. նա գերազանցապես արժանի է դրան: Նշելով « բոլոր սրբերի հետ », բնօրինակ տեքստը վերացնում է ցանկացած երկիմաստություն. Տիրոջ շնորհը, որ կարող է օգուտ քաղել բացառապես նրանց՝ « ուր սրբացնում է իր ճշմարտությամբ » (Հովհաննես 17.17): Եվ նրանց, ովքեր մտածում են հավերժական կյանքի հասնելու մասին՝ բռնելով Հիսուս Քրիստոսի պահանջած ուղին, ես հիշեցնում եմ ձեզ, որ « ուղու » և « կյանքի » միջև կա էական « ճշմարտություն »՝ ըստ Հովհաննես 14.6-ի: Ոչ մի վիրավորանք ապստամբների համար, ովքեր պնդում են այս հատվածի օրհնությունը, քանի որ 1843 թվականից ի վեր Տիրոջ շնորհը օգուտ է բերել միայն նրանց, ում նա սրբացնում է շաբաթ օրը իր սուրբ շաբաթօրյա հանգստի վերականգնմամբ: Հենց այս գործողությունն է, որը կապված է իր « ճշմարտության » հանդեպ սիրո վկայության հետ, ընտրյալներին արժանի է

դարձնում այդ շնորհին: Ուստի շնորհը չի կարող նվիրվել «բոլորին»: Ուստի զգուշացեք Աստվածաշնչի վատ, մոլորեցնող թարգմանություններից, որոնք հանգեցնում են սարսափելի վերջնական հիասթափության նրանց, ովքեր իրենց դժբախտության համար ապավինում են դրանց:

Այս աշխատության մեջ ներկայացված աստվածային Հայտնությունը հաստատել է Ծննդոցի պատմության մեջ մարգարեացված դասերը, որոնց կենսական նշանակությունը մենք կարողացանք նշել: Այս աշխատանքի վերջում օգտակար է թվում հիշել այս հիմնական դասերը: Սա արդարացված է, և ես կցանկանայի նաև նշել, որ մեր ժամանակակից աշխարհում քրիստոնեական հավատքը զանգվածաբար ներկայացվում է աղավաղված՝ հռոմեական կաթոլիկության պաշտամունքային ժառանգության պատճառով: Աստծո պահանջած ճշմարտությունը մնացել է պարզ և տրամաբանական վիճակում, որը հասկացել են Հիսուս Քրիստոսի առաջին առաքյալները, սակայն հաճախ անտեսված այս պարզությունը, իր փոքրամասնության բնույթով, բարդ է դառնում անգիտակիցների համար: Իրոք, Հիսուս Քրիստոսի Վերջին Օրերի Սրբերին և Հայտնության հոգևոր կառուցվածքը բացահայտելու համար Դանիել 8.14-ի հրամանագիրն անփոխարինելի է: Բայց այս հրամանագիրը բացահայտելու համար անհրաժեշտ է նաև Դանիելի ամբողջ գրքի ուսումնասիրությունը և դրա մարգարեությունների վերծանումը: Այս բաները հասկանալով, Ապոկալիպսիսը բացահայտում է մեզ իր գաղտնիքները: Այս անհրաժեշտ ուսումնասիրությունները բացատրում են այն դժվարությունը, որին հանդիպում ենք, երբ մենք փորձում ենք համոզել մեր ժամանակի անհավատ մարդուն Արևմուտքում և հատկապես Ֆրանսիայում:

Հիսուսն ասաց, որ ոչ ոք չի կարող գալ իր մոտ, բացի Հորից, ով առաջնորդում է իրեն, և նա նաև ասաց իր ընտրյալների մասին, որ նրանք պետք է ծնվեն ջրից և Հոգուց: Այս երկու ուսմունքները փոխընդանուր նշանակում են, որ Աստված գիտի իր ընտրյալների հոգևոր էությունը իր բոլոր արարածների մեջ: Հետևաբար, նրանցից յուրաքանչյուրը կարճագանձի ըստ իր բնույթի. նաև նրանք, ովքեր ունեն բարենպաստ նախապաշարմունքներ Ծաբաթի վերաբերյալ, որոնք արդեն կիրառվում են հրեաների կողմից, առանց մեծ դժվարության կրնդունեն մարգարեական հայտնությունները, որոնք ցույց են տալիս, որ այն պահանջվում է Աստծո կողմից 1843 թվականից ի վեր: նա կգտնի հիմնավոր պատճառներ՝ արդարացնելու իր մերժումը: Այս սկզբունքը հասկանալը պաշտպանում է մեզ հիասթափվելուց նրանցից, ում մենք ներկայացնում ենք Քրիստոսի ճշմարտությունը: Բացահայտելով աստվածային մտքի ճշմարտությունը՝ մարգարեությունն իր ողջ զորությունը տալիս է «*հավիտենական Ավետարանին*», որը Հիսուսի աշակերտները պետք է «*սովորեցնեն ազգերին մինչև աշխարհի վերջը*»:

Ապոկալիպսիսի « զագանները ».

զագանների » կերպարով :

Առաջինը նշանակում է կայսերական Հռոմը, որը պատկերված է «*տասը եղջյուրներով և յոթ գլուխներով վիշապով, որոնք կրում են թմբուկներ*», Հայտն. 12:3; «*The Nicolaitans*» Հայտն.2:6; «*սատանան*» Հայտն.2:10-ում:

Երկրորդը վերաբերում է պապական կաթոլիկ Հռոմին, որը պատկերված է « գազանով, որը բարձրանում է ծովից՝ տասը եղջյուրներով, որոնք կրում են թմբուկներ և յոթ գլուխներ » Հայտ. 13:1; « Մատանայի գահը » Հայտն.2:13-ում; « Հեզաբեդ կինը » Հայտն.2:20-ում; « արյունով ներկված լուսինը » Հայտ.6:12; « չորրորդ փողի » « լուսնյակ երրորդը » Հայտ.8:12; « ծովը » Հայտն.10:2-ում; « եղեգր գավազանի պես » Հայտ.11:1; « Վիշապի » « պոչը » Հայտ.12:4-ում; « օձը » Հայտն.12:14-ում; և 13, 16 և 17 հատվածների « վիշապը ». « Մեծ Բաբելոն » Հայտ.14:8 և 17:5-ում:

Երրորդը ուղղված է ֆրանսիական հեղափոխական աթեիզմին, որը պատկերված է « անդունդից բարձրացող գազանի » կողմից Հայտ.11:7; « մեծ նեղությունը » Հայտն.2:22; « չորրորդ փողը » Հայտն.8:12-ում; « Գետը կուլ տվող բերանը », որը խորհրդանշում է կաթոլիկ ժողովրդին, Հայտ.12:16-ում: Սա վերաբերում է Հայտն.11:14-ում բերված « երկրորդ վայ » -ի առաջին ձևին : Դրա երկրորդ ձևը կիրականացվի Apo.9:13-ի « վեցերորդ շեփորով », ըստ Apo.8:13-ի՝ « երկրորդ վայ » վերնագրի ներքո , 2021 թվականի մարտի 7-ից մինչև 2029 թվականը, Աշխարհի իրական տեսանկյունից: III պատերազմ, որն ավարտվում է միջուկային պատերազմով. Մարդկային ցեղասպանությունը, որն ամայացնում է երկիրը (անդունդը) « չորրորդ և վեցերորդ շեփորի » միջև հաստատված կապն է : Այս պատերազմի զարգացման մանրամասները բացահայտված են Դան.11:40-ից 45-ում:

Չորրորդ « գազանը » նշանակում է բողոքական հավատքը և կաթոլիկ հավատքը՝ նրա դաշնակիցը երկրային պատմության մեջ հավատի վերջին փորձության ժամանակ: Նա « բարձրանում է երկրից », Հայտն. 13:11; ինչը նշանակում է, որ նա ինքն է, դուրս է գալիս « ծովով » խորհրդանշված կաթոլիկ հավատքից : Ռեֆորմացիայի դարաշրջանը ճնշող մեծամասնությամբ հաստատեց բողոքական կրոնը՝ բազմաթիվ ասպեկտներով, որոնք նշանավորվում էին հավատուրացությամբ, որոնք վկայում էին Չոն Կալվինի աշխատություններում ռազմատենչ, դաժան, դաժան և հալածող կերպարի մասին : Դան.8:14-ի հրամանագրի ուժի մեջ մտնելը 1843 թվականի գարնանից գլոբալ դատապարտում էր այն:

Ինստիտուցիոնալ ադվենտիստական հավատքը, որը կենդանի է դուրս եկել 1843-1844 թվականների հավատքի բողոքական փորձությունից, հետ է ընկել և վերադարձել բողոքական հավատքի կարգավիճակին և նրա աստվածային անեծքին 1994 թվականի աշնանից ի վեր. սա 1991 թվականից այս աշխատության մեջ բացահայտված աստվածային մարգարեական լույսի պաշտոնական մերժման պատճառով: Ինստիտուցիոնալ ձևի այս հոգևոր մահը մարգարեացված է Հայտն. 3.16-ում. « Ես քեզ կփսխեմ իմ բերանից »:

Մարգարեությունների վերջնական կատարումը մեր առջև է, և բոլորի հավատքը կփորձարկվի: Տեր Հիսուս Զրիստոսը բոլոր մարդկանց մեջ կճանաչի նրանց, ովքեր պատկանում են իրեն, նրանց, ովքեր կրնդունեն նրա կենսական հայտնությունները, աստվածային սիրո պտուղը, ուրախությամբ և երախտապարտ հավատարմությամբ:

Վերջին ընտրության ժամին ընտրյալները կտարբերվեն նրանով, որ նրանք կիմանան, թե ինչու է ընկած անկումը, աստվածային Հայտնությունը, այսպիսով, կտարբերի փրկվածների և կորածների միջև, որոնց առաքելական դարաշրջանից « Եփեսոս » էր, Ապոլյում: 2:5 Աստված ասաց. «

Ուրեմն հիշիր, թե որտեղից ես ընկել 》. իսկ 1843 թվականին « Մարդիս » դարաշրջանում նա նաև բողոքականներին ասաց Հայտն.3.3-ում. « Հիշեք, թե ինչպես ընդունեցիք և լսեցիք. և պահիր և սպաշխարիր 》; սա տարածվում է 1994 թվականից ի վեր ընկած աղվենտիստների վրա, ովքեր թեև շաբաթ օրը դիտորդներ են, բայց Հիսուսից ստանում են Հայտն. 3:19-ի այս ուղերձը. « Ես հանդիմանում և պատժում եմ բոլոր նրանց, ում սիրում եմ. ուստի նախանձախնդիր եղիր և սպաշխարիր 》:

Այս մարգարեական Հայտնությունը պատրաստելիս արարիչ Աստված, որին հանդիպեց ի դեմս Հիսուս Քրիստոսի, իրեն նպատակ դրեց թույլ տալ իր ընտրյալներին հստակորեն բացահայտել իրենց թշնամիներին. բանն արված է, և Աստծո նպատակը կատարվել է: Այդպիսով հոգեպես հարստացած՝ նրա ընտրյալը դառնում է « *Գառան հարսանեկան ընթրիքին պատրաստված հարսնացուն* »: Նա « *հագցրեց նրան նուրբ սպիտակ բեհեզ, որը սրբերի արդար գործերն են* » Հայտն.19.7-ում: Դուք, ովքեր կարդացել եք այս աշխատության բովանդակությունը, եթե հնարավորություն և օրհնություն ունեք նրանց մեջ լինելու, « *պատրաստվեք հանդիպելու ձեր Աստծուն* » (Ամոս 4.12), նրա ճշմարտության մեջ:

Թեև Դանիելի և Հայտնության առեղծվածային մարգարեությունների վերծանումն ավարտված է, և Քրիստոսի ճշմարիտ վերադարձի ժամանակը մեզ հայտնի է, Դուկաս 18.8-ում մեջբերված Հիսուս Քրիստոսի այս հարցը մի փոքր անհանգստացնող կասկած է թողնում . *արագ արդարություն բերեք նրանց: Բայց երբ Մարդու Որդին գա, հավատք կգտնի՞ երկրի վրա:* «. Որովհետև ճշմարտության ինտելեկտուալ գիտելիքների առատությունը չի կարող փոխհատուցել այս հավատքի որակի թուլությունը: Մարդկությունը, որը բախվելու է Հիսուս Քրիստոսի վերադարձին, զարգացել է այնպիսի մթնոլորտում, որը բարենպաստ է բոլոր ձևերի խիստ խրախուսվող եսասիրության համար: Անհատական հաջողությունը դարձել է նպատակ, որին պետք է հասնել ամեն գնով, նույնիսկ մերձավորին ջախջախելով, և դա ավելի քան 70 տարվա համաշխարհային խաղաղության երկար ժամանակաշրջանում: Երբ մենք գիտենք, որ Հիսուս Քրիստոսի առաջարկած դրախտի արժեքները բացարձակապես հակադրվում են մեր ժամանակների այս նորմերին, նրա հարցը ողբերգականորեն արդարացված է թվում, քանի որ այն կարող է վերաբերել այն մարդկանց, ովքեր իրենց համարում էին «ընտրված», բայց կմնա միայն մինչև նրանց «կանչվածների» դժբախտությունը. որովհետև Հիսուսը նրանց մեջ չի գտնի հավատքի այն որակը, որը պահանջվում է իր շնորհին արժանի լինելու համար:

Նամակը սպանում է, բայց Հոգին կյանք է տալիս

Այս վերջին գլուխն ավարտում է Ապոկալիպսիսի հայտնության վերժանումը: Իրոք, ես հենց նոր ներկայացրեցի աստվածաշնչյան ծածկագրերը, որոնք հնարավորություն են տալիս բացահայտել այն խորհրդանիշները, որոնք Աստված օգտագործում է իր մարգարեություններում, բայց թեև դրանց նպատակն է բացահայտել 1843-1844թթ.-ից սկսած Շաբաթի վերադարձի իր պահանջը, շաբաթ բառը չի հայտնվում: միայն մեկ անգամ Դանիելի կամ Հայտնության այս մարգարեական տեքստերում: Այն միշտ առաջարկվում է, բայց հստակ չի նշվում: Հստակ չանվանելու պատճառն այն է, որ շաբաթ օրը առաքելական քրիստոնեական հավատքի հիմնական օրինաչափությունն է, քանի որ բոլորը կարող են տեսնել, որ Շաբաթի թեման երբեք վիճարանության առարկա չի եղել հրեաների և առաջին առաքյալների, աշակերտների միջև: Հիսուս Քրիստոս. Մակայն աստանան չի դադարել հարձակվել նրա վրա՝ նախ հրեաներին դրդելով «պղծել» իրեն, ապա՝ քրիստոնյաներին՝ ստիպելով նրան ամբողջովին «անտեսել»: Այս արդյունքին հասնելու համար նա ներշնչեց իր մասին հիշատակող բնագիր տեքստերի կեղծ թարգմանությունները: Նաև աստվածային ճշմարտության այս ներկայացումը ամբողջական չէր լինի առանց այդ նողկալի արարքների դատապարտման, որոնց զոհերն են նախ Աստված Հիսուս Քրիստոսով, ապա նրանք, ում նրա քավիչ մահը կարող էր հավերժական կյանք նվիրել:

Ես հաստատում եմ Աստծո առջև, որ հին և նոր ուխտերի գրվածքներում, այսինքն՝ ամբողջ Աստվածաշնչում, **կյա ոչ** մի հատված, որը սովորեցնում է շաբաթ օրվա կարգավիճակի փոփոխություն նրա տասը պատվիրաններից չորրորդից. ավելին, սրբագործված Աստծո կողմից, մեր երկրային աշխարհի ստեղծման սկզբից:

Դանիել 8:14-ի հրամանագրի ուժի մեջ մտնելու պատճառով բողոքական ուրացությունից ի վեր, 1843 թվականի գարնանը մինչև այսօր, Աստվածաշունչ կարդալը սպանում է: Կցանկանայի նշել, որ Աստվածաշունչը չէ, որ դիտավորյալ սպանում է, այլ այն օգտագործվում է թարգմանական սխալների հիման վրա, որոնք հայտնվում են «*եբրայերեն և հունարեն*» բնօրինակ տեքստերի թարգմանված տարբերակներում . բայց ամենից առաջ դա նաև խնդիր է վատ մեկնաբանությունների պատճառով: Աստված ինքն է հաստատում այդ բանը, պատկերներով, Հայտն. 9:11-ում. *Նրանց վրա թագավոր ունեին անդունդի հրեշտակին, որի անունը եբրայերեն Աբադոն և հունարեն Ապոլլոն էր*: «. Այստեղ ես հիշում եմ այս հատվածի թաքնված ուղերձը. «*Աբադոն և Ապոլլոն*» նշանակում է «*եբրայերեն և հունարեն*» կործանիչ: «*Անդունդի*

հրեշտակը » ոչնչացնում է հավատքը՝ օգտագործելով Հայտն.11.3-ի աստվածաշնչյան « երկու վկաները »:

Նաև, 1843 թվականից ի վեր, կեղծ հավատացյալները երկու սխալ են թույլ տվել՝ կարդալով Աստվածաշնչի պատմական վկայությունը: Առաջինն այն է, որ ավելի մեծ նշանակություն է տվել Հիսուս Քրիստոսի ծնունդին, քան նրա մահվանը, և երկրորդն ամրապնդում է այս սխալը՝ ավելի շատ կարևորելով նրա հարությունը, քան նրա մահը: Այս կրկնակի սխալը վկայում է նրանց դեմ, քանի որ Աստծո սիրո դրսևորումը իր արարածների հանդեպ հիմնված է, ըստ էության, նրա կամավոր որոշման վրա՝ Քրիստոսով իր կյանքը տալու իր ընտրյալների փրկագնման համար: Հիսուսի հարությանը առաջնահերթություն տալը բաղկացած է Աստծո փրկարար ծրագրի խեղաթյուրումից, և դա մեղավորների համար բերում է նրանից կտրվելու և նրա սուրբ, արդար ու բարի դաշինքը խախտելու հետևանքը: Քրիստոսի հաղթանակը կախված է մահվան ընդունման վրա, նրա հարությունը միայն նրա աստվածային կատարելության երջանիկ և արդար հետևանքն է:

Կողոսացիս 2:16-17 « *Ուրեմն ոչ ոք թող չդատի ձեզ ուսելու կամ խմելու, տոնի, նորայուսնի կամ շաբաթ օրերի համար. սրանք գալիք բաների սովերն էին, բայց մարմինը Քրիստոսում է. »*

Շաբաթ » պրակտիկայի դադարեցումը : Այս ընտրությունը դատապարտում են երկու պատճառ. Առաջինն այն է, որ « *շաբաթներ* » արտահայտությունը նշանակում է « *շաբաթներ* », որոնք կապված են Ղևտական 23-ում Աստծո կողմից սահմանված ամենամյա կրոնական « *տոնակատարությունների* » հետ: Սրանք շարժական « *շաբաթներ* » են, որոնք դրվում են սկզբում և երբեմն վերջում կրոնական *տոների ժամանակ*: »: Նրանց արթնացնում է « *այդ օրը ոչ մի ստոր գործ չանես* » արտահայտությունը : Նրանք ոչ մի առնչություն չունեն *շաբաթաթերթի հետ* , բացի իրենց « *Sabbath* » անվանումից, որը նշանակում է «*դադարել, հանգստանալ*» և որն առաջին անգամ հայտնվում է Ծննդ. 2:2-ում. « *Աստված հանգստացավ* »: Հարկ է նաև նշել, որ չորրորդ պատվիրանի երբայերեն տեքստում մեջբերված « *շաբաթ* » բառը չի հանդիպում L.Segond թարգմանության մեջ, որը նշանակում է այն, միայն « *հանգստի օր* » կամ « *յոթերորդ օր* » անվան տակ: Այնուամենայնիվ, այն իր արմատը վերցրել է Ծննդ. 2:2-ում բերված « *հանգիստ* » կամ « *շաբաթ* » բայից , որը հստակորեն նշված է Աստվածաշնչի JNDarby տարբերակում:

Երկրորդ պատճառը սա է. Պողոսը « *տոների և շաբաթների* » մասին ասաց, որ դրանք « *գալիք բաների սովերներն են* », այսինքն՝ բաներ, որոնք մարգարեանում են մի իրականություն, որը եղել է կամ կլինի: Ենթադրելով, որ « *յոթերորդ օրվա շաբաթը* » վերաբերում է այս հատվածին, մնում է « *գալիք սովերը* » մինչև յոթերորդ հազարամյակի գալուստը, որը նա մարգարեանում է: Հիսուս Քրիստոսի մահը բացահայտեց « *յոթերորդ օրվա Շաբաթի* » իմաստը , որը մարգարեանում է մեղքի և մահվան դեմ Նրա հաղթանակի պատճառով, սելեստիալ « *հազար տարին* », որի ընթացքում Նրա ընտրյալները դատելու են ընկած երկրային և սելեստիալ մեռելներին:

Այս հատվածում « տոները, նորալուսինները » և դրանց « շաբաթները » կապված էին հին ուխտի Իսրայելի ազգային ձևի գոյության հետ: Իր մահվան միջոցով հաստատելով նոր ուխտը, Հիսուս Քրիստոսը անօգուտ դարձրեց այս մարգարեական բաները. նրանք ստիպված էին դադարեցնել և անհետանալ « սովերի » պես, որը մարում է նրա կատարած երկրային ծառայության իրականության առաջ: Մինչ «Շաբաթ» շաբաթաթերթը սպասում է յոթերորդ հազարամյակի գալուստին, որպեսզի հանդիպի իր մարգարեացված իրականությանը և կորցնի իր օգտակարությունը:

Պողոսը նաև նշում է « ուտել և խմել »: Որպես հավատարիմ ծառա՝ նա գիտի, որ Աստված այս բաների մասին խոսել է Ղևտացոց 11-ում և Երկրորդ Օրինաց 14-ում, որտեղ նա սահմանում է թույլատրված մաքուր և արգելված անմաքուր ուտելիքները: Պողոսի խոսքերը կոչված չեն վիճարկել այս աստվածային արարողությունները, այլ միայն մարդկային կարծիքները (*որոնք ոչ ոք...*) արտահայտել է այս թեմայի վերաբերյալ, որը նա կմշակի Հռոմեացիներ 14 և 1 Կորնթ. 8-ում, որտեղ նրա մտքերն ավելի պարզ են երևում: Թեման վերաբերում է կուռքերին ու կեղծ աստվածներին գոհաբերված ուտելիքներին: Նա հիշեցնում է ընտրյալներին , ովքեր կազմում են Աստծո հոգևոր Իսրայելը իր հանդեպ իրենց պարտականությունների մասին՝ ասելով Ա Կորնթ.10.31-ում. Արդյո՞ք Աստված փառավորվում է նրանց կողմից, ովքեր անտեսում և արհամարհում են նրա բացահայտված արարողությունները այս հարցերի վերաբերյալ:

, ով առաքյալների անունից խոսում է **թլփատության մասին Գործք** Առաքելոց 15.19-20-21-ում. *Աստված, բայց գրեղ նրանց, որ գերծ մնան կուռքերի կեղտից, պոռնկությունից, խեղդված բաներից և աղյունից. որովհետև Մովսեսը հին սերունդներից ի վեր ամեն քաղաքում ունի իրեն քարոզողներ, որոնք ամեն շաբաթ օր կարդացվում են ժողովարաններում »:*

Հանախ օգտագործված՝ արդարացնելու հեթանոս նորադարձների ազատությունը Շաբաթի նկատմամբ, այս հատվածները, ընդհակառակը, լավագույն ապացույցն են առաքյալների կողմից խրախուսված և ուսուցանված դրա պրակտիկայի: Իրոք, Ժակը համարում է, որ պիտանի չէ նրանց թլփատություն պարտադրելը, և նա ամփոփում է էական սկզբունքները, քանի որ խորը կրոնական ուսմունքը կներկայացվի նրանց, երբ նրանք « **ամեն շաբաթ օր** » գնան իրենց բնակավայրերի հրեական սինագոգները:

Մթերքների մաքուր և անմաքուր դասակարգման դադարեցումը արդարացնելու համար օգտագործվող մեկ այլ պատրվակ. Գործք Առաքելոց 10-ում Պետրոսին տրված տեսիլքը: Նրա բացատրությունը մշակված է Գործք Առաքելոց 11-ում, որտեղ նա նույնացնում է տեսիլքի «անմաքուր կենդանիներին» հեթանոս «տղամարդկանց» հետ: Եկավ աղոթելու նրան, որ գնա հռոմեացի հարյուրապետ «Կորնելիոսի» մոտ: Այս տեսիլքում Աստված պատկերում է հեթանոսների անմաքուր էությունը, ովքեր չեն ծառայում Իրեն և ծառայում են կեղծ աստվածներին: Այնուամենայնիվ, Հիսուս Քրիստոսի մահն ու հարությունը մեծ փոփոխություն է բերում նրանց համար, քանի որ շնորհի դուռը բացվում է նրանց առջև Հիսուս Քրիստոսի

քավող զոհաբերության հանդեպ հավատքի միջոցով: Այս տեսիլքի միջոցով է, որ Աստված Պետրոսին սովորեցնում է այս նոր բանը: Հետևաբար, Աստծո կողմից Ղևտացոց 11-ում հաստատված մարութ և անմարութ դասակարգումը մնում և շարունակվում է մինչև աշխարհի վերջը: Բացառությամբ այն բանի, որ 1843 թվականից ի վեր, Դան.8:14-ի հրամանագրով, մարդկանց սննդակարգը ընդունել է Ծննդ.1:29-ում հաստատված և պատվիրված սկզբնական « սրբացման » նորմը . « *Եվ Աստված ասաց. Ահա, ես. Ես տվել եմ ամեն սերմացու բույս, որ կա ամբողջ երկրի երեսին, և ամեն ծառ, որի մեջ ծառի պտուղ կա՝ սերմ տվող. սա ձեզ համար կերակուր կլինի* »:

Հիսուսն իր կյանքը տվեց Ֆիզիկական և հոգեկան տանջանքների մեջ՝ փրկելու իր ընտրյալներին: Մի՛ կասկածեք սրբության շատ բարձր մակարդակի վրա, որը պահանջում է այս կրքոտ մահը նրա փրկածից: Իսկապես!

Հիսուս Քրիստոսի երկրային ժամանակը

2021 թվականի մարտի 20-ի շաբաթ օրվա մարգարիտը

Ծառայությանս սկզբից ես համոզված էի և երգում էի այն, որ «Հիսուսը ծնվել է գարնանը»: 2021 թվականի մարտի 20-ի այս շաբաթ օրը գարնանային գիշերահավասարը տեղի ունեցավ առավոտյան ժամը 10:37-ին՝ հոգևոր հանդիպման սկզբում: Այնուհետև Հոգին ինձ առաջնորդեց փնտրելու ապացույցներ այն բանի, ինչը մինչ այդ միայն հավատքի պարզ համոզմունք էր: Հրեական օրացույցը մեզ թույլ էր տալիս նշել տարվա գարնանային գիշերահավասարի ժամանակը՝ 6-ը մեր Փրկչի ծննդյան մեր պաշտոնական քրիստոնեական թվագրությունից առաջ, մարտի 21-ի «շաբաթին»:

Ինչու՞ տարի - 6:

Որովհետև Հիսուս Քրիստոսի ծննդյան մեր պաշտոնական թվագրումը կառուցված է երկու սխալի վրա: Միայն մեր թվարկության 6-րդ դարում էր , որ կաթոլիկ վանական Դիոնիսիոս Փոքրը ձեռնամուխ եղավ օրացույցի հաստատմանը: Աստվածաշնչի կամ պատմական

մանրամասների բացակայության դեպքում նա այս ծնունդը դրեց Հերովդես թագավորի մահվան տարեթվի վրա, որը նա դրեց Հռոմի հիմնադրման 753 թվականին: Այդ ժամանակից ի վեր պատմաբանները հաստատել են նրա հաշվարկի 4 տարվա սխալը. որը Հերովդեսի մահը դնում է Հռոմի հիմնադրումից 749 թվականին: Բայց Հիսուսը ծնվել է Հերովդեսի մահից առաջ, և Մատթ. 2:16-ը մեզ տալիս է ճշգրտություն, որը Հիսուսի տարիքը դնում է « երկու տարեկան »՝ բարկացած Հերովդես թագավորի կողմից պատվիրված «անմեղների կոտորածի» ժամանակ, քանի որ նա տառապեց և զգաց, որ գալիս է մահը, որը կհեռացնի նրան իշխանության վայելքներից: Մանրամասները կարևոր են, քանի որ տեքստում նշվում է, որ « երկու տարի, ըստ ամսաթվի, որը նա ուշադիր հարցրեց իմաստուններին »: Նախորդ սխալի չորս տարիներին ավելացվել է Հռոմի հիմնադրման 6-րդ կամ 747 թվականը, հաստատվել է աստվածաշնչյան:

Տարվա գարնանային գիշերահավասարը – 6

Ընկնելով շաբաթ օրը՝ այս տարվա 6-ին, Աստվածաշունչը մեզ ասում է, որ հրեշտակը ներկայացավ « հովիվներին, ովքեր հսկում էին իրենց հոտերը »: Ծաբաթն արգելում է առևտուրը, բայց ոչ կենդանիներին պահելն ու խնամքը. Հիսուսը հաստատեց դա՝ ասելով. « Ձեզնից ո՞վ ունի մի ոչխար, որն ընկնում է փոսր և չի գալիս ու չի հանձնում այն նույնիսկ շաբաթ օրը: ? «. Այսպիսով, հրեշտակի կողմից « Բարի Հովիվ », մարդկային ոչխարների փրկչի և առաջնորդի ծնունդը ազդարարվեց նախ մարդկային հովիվներին, կենդանական ոչխարների պահապաններին և պաշտպաններին: Հրեշտակը պարզաբանեց. « ...որովհետև այսօր Դավթի քաղաքում ձեզ համար ծնվեց մի Փրկիչ, որը Զրիստոս Տերն է »: Հետևաբար, այս « այսօր » շաբաթ օրն էր, և հայտարարությունը արվում էր գիշերը, Հիսուսի ծնունդը տեղի ունեցավ երեկոյան ժամը 6-ին, շաբաթ օրվա սկզբին և հրեշտակի կողմից հովիվներին ավետելու գիշերային ժամին: Այժմ մենք պետք է հստակեցնենք այն ժամանակը, երբ Իսրայելի ժամանակացույցում կատարվել է տարվա գարնանային գիշերահավասարը՝ 6-ը: Բայց դա դեռ հնարավոր չէ, քանի որ այս ժամանակահատվածի մասին տեղեկություն չունենք:

Ծաբաթ օրը Հիսուսի ծնունդը պայծառ ու միանգամայն տրամաբանական է դարձնում Աստծո փրկության ծրագիրը: Հիսուսն իրեն հայտարարեց որպես « Մարդու Որդի » , « Ծաբաթի Վարդապետ »: Որովհետև Ծաբաթը ժամանակավոր է, և նրա օգտակարությունը շարունակվում է մինչև նրա երկրորդ գալստյան օրը, այս անգամ հզոր և փառավոր: Հիսուսը Ծաբաթին տալիս է իր ամբողջական իմաստը, քանի որ նա մարգարեանում է յոթերորդ հազարամյակի մնացած մասը, որը շահել է իր ընտրյալների համար միայն մեղքի և մահվան դեմ հաղթանակով:

«Տասներկու տարեկան» հասուն տարիքում իր մուտքը նշանավորելու համար Հիսուսը հոգևորապես միջամտում է այն կրոնավորներին, որոնց հարցնում է Սուրբ Գրություններում հայտարարված Մեսիայի մասին: Իրեն երեք օր փնտրող ծնողներից բաժանված՝ նա վկայեց իր աստվածային անկախության և երկրային մարդկանց օգտին իր առաքելության գիտակցության մասին:

Հետո գալիս է նրա ակտիվ և պաշտոնական երկրային ծառայության ժամանակը: Դանիել 9:27 - ի ուսմունքները ներկայացնում են այն « ուխտի »

տեսքով՝ *աշարայթ*», որը խորհրդանշում է յոթ տարի 26-ի և 33-ի աշնան միջև ընկած ժամանակահատվածում: Այս երկու աշունների միջև կենտրոնական դիրքում է գարունը և 30-րդ տարվա Պասեքի տոնը, որտեղ ժամը 15.00-ին «Չատկի շաբաթվա կեսին, չորեքշաբթի. Ապրիլի 3, 30, Հիսուս Քրիստոսը դադարեցրեց *երթայական ծեսի «գոհարերությունն ու ընծան»*՝ իր կյանքը նվիրելով իր մեղքերը քավելու համար: միայն ընտրված պաշտոնյաներ: Իր մահվան օրը Հիսուսը 35 տարեկան 13 օրական էր: Մահանալով մեղքի և մահվան նկատմամբ հաղթանակած՝ Հիսուսը կարող էր իր ոգին հանձնել Աստծուն՝ ասելով. «*Ավարտված է*»: Նրա հաղթանակը մահվան նկատմամբ հետագայում հաստատվեց նրա հարությանը: Այսպիսով, նա ուղեկցեց և խրատեց իր առաքյալներին և աշակերտներին, մինչև որ, երբ նրանք նայեցին, նա երկինք բարձրացավ Պենտեկոստեի տոնից առաջ, ըստ Գործք Առաքելոց 1.1-11-ում տրված վկայության: Բայց հրեշտակները այս առիթով պատրաստեցին նրա հայտարարությունը. Փառահեղ վերադարձ՝ ասելով. «*Գալիլեացիներ, ինչո՞ւ եք կանգնել այստեղ՝ նայելով դեպի երկինք: Այս Յիսուսը, որ ձեզմէ երկինք բարձրացաւ, պիտի գայ այնպէս, ինչպէս տեսաք զինք՝ երկինք երթալը:*». Պենտեկոստեին նա սկսեց իր «Սուրբ Հոգու» երկնային ծառայությունը, որը թույլ է տալիս նրան գործել մինչև աշխարհի վերջը, մինևույն ժամանակ, երկրի վրա ցրված իր ընտրյալներից յուրաքանչյուրի ոգով: Հենց այդ ժամանակ է, որ նրա անունը մարգարեացել է Ես.7:14, 8:8 և Սատթ.1:23, «*Էմնանուել*», որը նշանակում է «*Աստված մեզ հետ*», ավելին ստանում է իր իսկական նշանակությունը:

Այս փաստաթղթում ներկայացված մանրամասները պարզևներ են, որոնք Հիսուսը տալիս է իր ընտրյալներին՝ որպես երախտագիտության նշան նրանց հավատքի դրսևորման համար: Ահա թե ինչպես նրա մահվան ամսաթիվը թույլ է տալիս մեզ իմանալ և կիսվել նրա հետ իր վերջին փառավոր վերադարձի մասին, որը նա ծրագրել էր 2030 թվականի գարնան առաջին օրը. այսինքն՝ ապրիլի 30-ին նրա խաչելության գարունից 2000 տարի անց:

Սրբություն և սրբություն

Արքայությունն ու սրբացումը անբաժանելի են և Աստծո կողմից առաջարկված փրկության պայմանները Հիսուս Քրիստոսում: Պողոսը հիշում է սա Եբբ.12.14-ում. « *Հետամուտ եղեք բոլորի հետ խաղաղության և սրբության, առանց որի ոչ ոք չի տեսնի Տիրոջը* »:

Սրբացման » այս աստվածային հայեցակարգը պետք է կատարելապես հասկանալի լինի, քանի որ այն վերաբերում է «այն ամենին, ինչ պատկանում է Աստծուն», և ինչպես բոլոր սեփականատերերը, այն չի կարող անհետևանք լինել նրանց համար, ովքեր համարձակվում են դա անել: Այժմ կարիք չկա բացահայտելու և կազմելու իրեն պատկանող իրերի ցուցակը. Կյանքի ստեղծող և դրանում եղած ամեն ինչ, ամեն ինչ պատկանում է նրան: Ուստի նա կյանքի և մահվան իրավունք ունի իր բոլոր կենդանի արարածների վրա: Այնուամենայնիվ, յուրաքանչյուրին թողնելով նրա հետ ապրելու կամ առանց նրա մահանալու իրավունքը, նրա ընտրյալները միանում են նրան՝ հավիտյան իրեն պատկանելու ազատ և կամավոր ընտրությամբ: Նրա հետ այս հաշտությունը իր ընտրյալներին դարձնում է իր սեփականությունը: Նրանք, ում նա ողջունում և ճանաչում է, մտնում են **սրբացման** իր հայեցակարգի մեջ , որն արդեն վերաբերում էր բոլոր օրենքներին, որոնց ենթարկվում է կյանքը երկրի վրա: Ուստի սրբացումը բաղկացած է Աստծո կողմից հաստատված և, հետևաբար, հաստատված ֆիզիկական և բարոյական օրենքներին ենթարկվելու համաձայնությունից: Այս կրկնակի պատճառով է, որ շաբաթը և տասը պատվիրանները կոնկրետ արտահայտում են այս աստվածային սրբացումը, որի խախտման համար կպահանջվի Մեսիա Հիսուսի մահը:

Սրբացման այս հայեցակարգն այնքան հիմնարար է, որ Աստված նպատակահարմար գտավ այն սահմանել Աստվածաշնչի սկզբից Ծննդ.2.3-ում՝ սրբացնելով յոթերորդ օրը: Ուստի զարմանալի չէ, որ այս յոթ թիվը դառնում է նրա «արքայական կնիքը» ողջ Աստվածաշնչում և, մասնավորապես, **Հայտն.7.2** - ում . **կենդանի Աստծո մասին** ; *նա բարձր ձայնով աղաղակեց չորս հրեշտակներին, որոնց տրված էր վնասել երկրին ու ծովին, և նա սասց .* Նրանք, ովքեր ականջ ունեն լսելու Աստծո նուրբ Հոգու առաջարկը, նկատած կլինեն, որ այս « **կենդանի Աստծո կնիքը** » նշված է Հայտնության «7» գլխում:

2021 թվականի ապրիլի 3-ի այս Պատերի և շաբաթ օրը՝ մեր Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի մահվան տարելիցին, Աստծո Հոգին իմ մտքերն ուղղեց դեպի Մովսեսի եբրայական սրբավայրը և Սողոմոն թագավորի կողմից Երուսաղեմում կառուցված տաճարը: Ես այնտեղ մի մանրամասնություն նկատեցի, որը վճռականորեն հաստատում է այս սրբավայրի իմ տված մեկնաբանությունը . մասնավորապես, Աստծո կողմից փրկագնված ընտրյալների համար պատրաստված մեծ փրկարար ծրագրի մարգարեական դերը:

1948 թվականից ի վեր, դեռևս կրելով աստվածային անեծքը՝ Հիսուս Քրիստոսին որպես Աստծո կողմից ուղարկված «Մեսիա» ճանաչելուց հրաժարվելու պատճառով, հրեաները վերականգնեցին իրենց ազգային հողը: Այդ ժամանակից ի վեր նրանց տարել է մեկ գաղափար, մեկ միտք՝ վերակառուցել Երուսաղեմի տաճարը: Ավա՛ղ նրանց, այս բանը երբեք չի

լինի, քանի որ Աստված դա կանխելու լավ պատճառ ունի. նրա դերն ավարտվեց Հիսուս Քրիստոսի մահով և հարությանը: Տաճարի սրբությունն իր ամբողջ կատարումը գտավ «Մեսիայի» հոգում, նրա մարմնում և նրա հոգում, կատարյալ և առանց որևէ բիծի: Հիսուսը հայտնեց այս դասը, երբ ասաց Հովհաննես 2.14-ում, խոսելով իր մարմնի մասին .

Տաճարի օգտակարության ավարտը հաստատվեց Աստծո կողմից մի քանի առումներով: Նախ, նա կործանեց այն մ.թ. 70-ին Տիտոսի հռոմեական զորքերի կողմից, ինչպես մարգարեացել էր Դանիել 9:26-ում: Այնուհետև, վտարելով հրեաներին, նա տաճարի վայրը հանձնեց իսլամի կրոնին, որն այնտեղ երկու մզկիթ կառուցեց. ամենահին «Ալ-Աքսան» և Ժայռի գմբեթը: Հետևաբար, Իսրայելը Աստծուց ոչ հնարավորություն ունի, ոչ էլ թույլտվություն՝ վերակառուցելու իր տաճարը: Քանի որ այս վերակառուցումը կխեղաթյուրի նրա մարգարեացված փրկության ծրագիրը:

Երուսաղեմի տաճարի վավերականության ժամանակը փորագրվել է նրա կառուցման տեսքով: Բայց ավելի պարզ տեսնելու համար մենք արդեն պետք է ուսումնասիրենք սրբություն կրող այս կրոնական շինության բացահայտված մանրամասները: Նշենք, որ տաճարը պետք է կառուցեր Դավիթ թագավորը, ով ցանկություն հայտնեց և ընտրել էր Երուսաղեմը՝ այն ողջունելու համար. Աստված համաձայնեց. Դրա համար նա զարդարել և ամրացրել էր այս հնագույն քաղաքը, որը կոչվում էր «Հեբրուս»՝ սկսած Աբրահամի ժամանակներից: Այսպիսով, Դավթի և «Դավթի որդու» միջև «Մեսիան» անցավ «հազար տարի»: Բայց Աստված թույլ չտվեց նրան դա անել, և նա հայտնեց նրան պատճառը. նա արյունոտ մարդ էր դարձել՝ սպանելով իր հավատարիմ ծառային՝ «Զետացի Ուրիային», որպեսզի վերցնի իր կնոջը՝ «Բաթսաբեին», որը հետագայում դարձավ Սողոմոն թագավորի մայրը: Այսպիսով Դավիթը կրեց իր մեղքի գինը՝ պատժվելով Բերսաբայից ծնված իր առաջին որդու մահով, այնուհետև, առանց Աստծո հրամանի կատարելով իր ժողովրդի թիվը, նա պատժվեց և Աստված առաջարկեց նրան ընտրել իր պատիժը. երեք ընտրություն. Համաձայն 2 Սամ.24:15, նա ընտրեց մահացությունը համաճարակային ժանտախտից, որը երեք օրվա ընթացքում իլեց 70000 զոհ:

Ա Թագավորաց 6-ում մենք գտնում ենք Սողոմոնի կառուցած տաճարի նկարագրությունը: Նա տալիս է այն անունը՝ «YHWEH-ի տուն»: Այս «տուն» տերմինը հուշում է ընտանիքի վերամիավորման վայր: Կառուցված տունը մարգարեանում է փրկագնող արարիչ Աստծո ընտանիքը: Այն կազմված է երկու իրար հաջորդող տարրերից՝ սրբավայրից և տաճարից:

Երկրի վրա կրոնական ծեսեր են կատարվում, որոնք կիրառվում են մարդու համար լիազորված գոտում: Սողոմոնն այն անվանում է տաճար: Որպես ամենասուրբ վայրի ընդարձակում, որը նա կոչում է սրբավայր, և որից այն բաժանված է միայն վարագույրով, տաճարի սենյակը քառասուն կանգուն երկարություն ունի կամ երկու անգամ ավելի մեծ, քան սրբարանը: Այսպիսով, տաճարը ծածկում է ամբողջ տան 2/3-ը:

Թեև կառուցվել է ավելի ուշ՝ Մովսեսի օրոք, հրեական ուխտը ամբողջությամբ գտնվում է Աստծո և Աբրահամի միջև կնքված ուխտի հովանու ներքո՝ Ադամից հետո երրորդ հազարամյակի սկզբին: «Մեսիան

հրեա ժողովրդին կներկայանա հինգերորդ հազարամյակի սկզբին՝ 2000 տարի անց: Այնուամենայնիվ, Աստծո կողմից երկրին հատկացված ժամանակը ընտրյալների ընտրության համար 6000 տարի է: Այսպիսով, մենք գտնում ենք ժամանակի $2/3 + 1/3$ հարաբերակցությունը ՅԱՀՎԵՀ տան: Եվ այս համեմատության մեջ Աբրահամի ուխտի $2/3$ -ը համապատասխանում է ՅԱՀՎԵ-ի տան $2/3$ -ին, որն ավարտվում է բաժանարար վարագույրի վրա: Այս շղարշը գլխավոր դեր է խաղում, քանի որ այն նշում է անցումը երկրայինից դեպի երկնային. սա իմանալով, որ այս փոփոխությունը նշանավորում է երկրային տաճարի մարգարեական դերի ավարտը: Այս պատկերացումները բաժանող շղարշին տալիս են մեղքի իմաստը, որը բաժանում է կատարյալ երկնային Աստծուն Ադամից և Եվայից ի վեր անկատար և մեղավոր երկրային մարդուց: Բաժանող շղարշը երկակի բնույթ ունի, քանի որ այն պետք է համապատասխանի երկու միացված կտորների երկնային կատարելությանը և երկրային անկատարությանը: Հենց այդ ժամանակ է հայտնվում Մեսիայի դերը, քանի որ նա հիանալի կերպով մարմնավորում է այս հատկանիշը: Իր աստվածային կատարելության մեջ Հիսուս Քրիստոսը դարձավ մեղք՝ տանելով իր ընտրյալներին իրենց տեղում՝ քավելու նրանց համար և վճարելու մահկանացու գինը:

Այս վերլուծությունը թույլ է տալիս մեզ տեսնել սրբավայրում 2000 տարին մեկ նշվող մեծ հոգևոր փուլերի մարգարեական հաջորդականության պատկերը. Ադամի կողմից մատուցված 1-ին ^{գոհ} - Աբրահամի կողմից Մորիա լեռան վրա մատուցված գոհը, ապագա Գողգոթա - Քրիստոսի գոհաբերությունը ստորոտին: Գողգոթա լեռան գոհաբերություն – վերջին ընտրյալի գոհաբերությունը, որը կանխվեց Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի փառավոր վերադարձով Միքայելում:

Աստծո համար, ում համար ըստ 2 Պետրոս 3.8-ի՝ « *մեկ օրը նման է հազար տարվա և հազար տարին՝ մեկ օրվա* » (տես նաև Մադմոս 90.4), երկրային ծրագիրը կառուցված է Աստծո պատկերի վրա. շաբաթը մեկ հաջորդականությամբ՝ 2 օր + 2 օր + 2 օր: Եվ այս հաջորդականության հետևում բացվում է հավերժական « *յոթերորդ օրը* »:

Սուրբ տան երկու սենյակների բովանդակությունը չափազանց բացահայտող է.

Սրբավայրը կամ ամենասուրբ վայրը

Երկու քերովբեները՝ թելերը պարզաձև

Սրբավայրը, որը կոչվում է ամենասուրբ վայր, ունի 20 կանգուն երկարություն և 20 կանգուն լայնություն: Դա կատարյալ քառակուսի է: Նրա բարձրությունը նույնպես 20 կանգուն է. որն այն դարձնում է խորանարդ; կատարելության եռակի պատկերը ($= 3 : L = l = H$); սա որպես նկարագրություն « *նոր Երուսաղեմի, որն իջնում է երկնքից Աստծուց* » Հայտ.20-ում: Այս ամենասուրբ վայրը Աստծո կողմից արգելված է մարդկանց մահվան պատժի տակ: Պատճառը պարզ է և տրամաբանական. այս վայրը կարող է միայն ողջունել Աստծուն, քանի որ այն խորհրդանշում է դրախտը և պատկերում է Աստծո երկնային բնավորությունը: Նրա

մտքերում է նրա փրկության ծրագիրը, որտեղ իրենց դերն են խաղում բոլոր խորհրդանշական տարրերը, որոնք տեղադրված են այս սրբավայրում: Իրականությունը Աստծո մեջ է երկնային հարթությունում, և երկրի վրա նա տալիս է այս իրականության պատկերը խորհրդանիշների միջոցով: Այսպիսով, ես հասնում եմ 2021 թվականի Պասեքի այս կոնկրետ հայտնագործության թեմային: Ա Թագավորների 6:23–27 համարներում կարդում ենք . *Քերովբեներից մեկի երկու թևերից յուրաքանչյուրն ուներ հինգ կանգուն, որը տասը կանգուն էր նրա թևերից մեկի ծայրից մինչև մյուսի ծայրը: Երկրորդ քերովբեն էլ տասը կանգուն ուներ: Երկու քերովբեների չափն ու ձևը նույնն էին : Երկու քերովբեներից յուրաքանչյուրի բարձրությունը տասը կանգուն էր: Սողոմոնը քերովբեներին դրեց տան մեջտեղում՝ ներսում: Երանց թևերը բացված էին. առաջինի թևը դիպչում էր պատերից մեկին, իսկ երկրորդի թևը դիպչում էր մյուս պատին. և նրանց մյուս թևերը հանդիպեցին տան մեջտեղի ծայրին »:*

Այս քերովբեները գոյություն չունեին Մովսեսի խորանում, բայց դրանք դնելով Սողոմոնի տաճարում՝ Աստված լուսավորում է այս ամենասուրբ վայրի նշանակությունը: Իր լայնության ուղղությամբ կտորը հատում են երկու քերովբեների երկու գույգ թևերը՝ դրանով իսկ տալով երկնային չափանիշ՝ փաստորեն անհասանելի միայն երկրի վրա սպրոդ մարդու համար: Ես օգտվում եմ այս հնարավորությունից՝ դատապարտելու և վերահաստատելու այս քերովբեների վերաբերյալ մի ճշմարտություն, որոնց հեթանոսական միստիկական գառանցանքի մեջ «Միքելանջելոյի» նման հայտնի նկարիչները տվել են գործիքների վրա նվազող կամ իրենց ձեռքերով նետեր արձակող թևավոր մանուկների տեսք: Երկնքում երեխաներ չկան: Եվ Աստծո համար, ըստ Սաղմոս 51:5 կամ 7. « *Ահա ես ծնվեցի անօրենության մեջ, և մայրս հղիացավ ինձ մեղքի մեջ* », և Հռոմ. 3:23. « *Որովհետև բոլորը մեղանշեցին և գրկվեցին փառքից. Աստծուց* », անմեղ կամ մաքուր մանուկ հասկացություն չկա, քանի որ Ադամից ի վեր մարդը ժառանգաբար մեղավոր է ծնվել: Երկնային հրեշտակները բոլորը ստեղծվել են որպես երիտասարդներ, ինչպես Ադամն էր երկրի վրա: Նրանք չեն ծերանում և մնում են հավերժ նույնը: Ծերությունը եզակի երկրային հատկանիշ է, մեղքի և մահվան հետևանքը, դրա վերջնական վարձատրությունը, համաձայն Հռոմ. 6:23:

Սուրբ դաշինքի տապանակը

1 Թագավորներ 8:9 « *Տապանում կային միայն երկու քարե տախտակները* , որոնք Մովսեսը դրեց այնտեղ Քորեբում, երբ Եհովան ուխտ կապեց Իսրայելի որդիների հետ, երբ նրանք դուրս էին գալիս Եգիպտոսի երկրից »:

Ուստի սրբարանում կամ ամենասուրբ վայրում կան երկու վիթխարի քերովբեներ՝ մեկնաձ թևերով, որոնք գործող երկնային բնավորության խորհրդանիշներ են, բայց և, ամենից առաջ, **ուխտի տապանակը** , որը դրված է երկու մեծ քերովբեների միջև գտնվող սենյակի **կենտրոնում** : Որովհետև տունը կառուցված է նրան պատասպարելու համար: Այն հերթականությամբ, որով Աստված ներկայացնում է Մովսեսին այն կրոնական բաները, որոնք նա պետք է կատարի, առաջին հերթին

հայտնաբերվում է ուխտի տապանակը: Բայց այս տարան ավելի քիչ թանկ է, քան դրա պարունակությունը. երկու քարե սեղանները, որոնց վրա Աստված իր մատով փորագրել է տասը պատվիրանների իր գերսուրբ օրենքը: Դա նրա մտածողության, նորմայի, նրա անփոփոխ բնավորության արտացոլումն է: Առանձին ուսումնասիրության մեջ (2018-2030 թթ.՝ ադվենտիստների վերջնական ակնկալիքը), ես արդեն ցույց եմ տվել դրա մարգարեական բնույթը քրիստոնեական դարաշրջանի համար: Սրբավայրում կարդում ենք Աստծո գաղտնի մտքերը. Այնտեղ մենք գտնում ենք այն տարրերը, որոնք նպաստում և հնարավոր են դարձնում հաղորդակցությունը նրա հետ: Բավական է ասել, որ մեղավորը, ով մնում է իր տասը պատվիրանները կամայականորեն խախտող, ինքն իրեն խաբում է, եթե հավատում է, որ կարող է պահանջել իր փրկությունը: Հարաբերությունները հիմնված են բացառապես այս ամենասուրբ վայրում հայտնաբերված խորհրդանշական իրողությունների վրա դրված հավատքի վրա: Տասը պատվիրաններում Աստված ամփոփում է իր պատկերով ձևավորված մարդկանց համար սահմանված իր կյանքի չափանիշը. ինչը նշանակում է, որ Աստված ինքը պատվում և կատարում է իր պատվիրանները: Մարդուն տրված կյանքը հիմնված է այս պատվիրանների նկատմամբ հարգանքի վրա: Եվ նրանց օրինազանցությունը ծնում է մեղք, որը պատժվում է մեղավոր կողմի մահով: Եվ սկսած Ադամից և Եվայից, անհնազանդությունը ողջ մարդկությանը դրել է այս մահկանացու վիճակի տակ: Ուստի մահն ընկավ մարդկանց վրա, ինչպես մի հիվանդություն, որը բուժում չունի:

Ողորմության աթոռը

Սրբավայրում, ողորմության աթոռի վերևում, գոհասեղանի խորհրդանշական պատկերը, որի վրա պետք է հրկիզվի Աստծո Գառը, երկու այլ փոքր հրեշտակներ նայում են գոհասեղանին, և նրանց թելերը հանդիպում են մեջտեղում: Այս պատկերով Աստված ցույց է տալիս այն հետաքրքրությունը, որ հավատարիմ հրեշտակները տալիս են փրկության ծրագրին, որը հիմնված է Հիսուս Քրիստոսի քավող մահվան վրա: Որովհետև Հիսուսն իջավ երկնքից՝ մարդու երեխայի տեսք ընդունելու համար: Գողգոթայի խաչի վրա իր կյանքը տվողը նախ նրանց երկնային ընկեր «Միքայելն» էր, հրեշտակների գլխավորը և արարիչ Աստծո Հոգու տեսանելի երկնային արտահայտությունը, իսկ հրեշտակները իրավամբ իրենց համարում են նրա ընտրյալների «*ծառայակիցները*»:

Ամենասուրբ վայրում՝ ողորմության աթոռով ծածկված տապանը դրված է երկու մեծ և ամենափոքր քերովբեների թելերի տակ: *Այս պատկերում մենք* գտնում ենք Մադ.4:2-ի այս ***հատվածի օրհնակը***. *դուք դուրս կգաք և կցատկեք հողթերի պես ախոռում*»: Ողորմության աթոռը՝ խորհրդանիշը, որը նախապատկերում է խաչը, որի վրա խաչվեց Հիսուսը, իսկապես բժշկություն կրեի մեղքի մահացու հիվանդության դեմ: Հիսուսը մահացավ մեղքից ազատվելու համար և նորից հարություն առավ ազատելու իր ընտրյալներին չզոջացող և ապստամբ մեղավորների չար ձեռքերից: Տապանի մեջ պարունակվող օրենքի խախտումը մահ բերեց երկրի վրա գտնվող բոլոր մարդկային արարածներին: Եվ Քրիստոսով Աստծո կողմից ընտրված ընտրյալների համար, միայն նրանց համար,

խախտված օրենքը պարունակող տապանի վերևում դրված ողորմության աթոռը բերեց հավերժական կյանքի հաղթանակը, որտեղ նրանք կմտնեն առաջին հարության ժամին. այն սրբերին, որոնք փրկագնված են Հիսուս Քրիստոսի կողմից այս ողորմության աթոռի վրա թափված արյունով: Նրանց ապաքինումը մահից հետո ամբողջական կլինի: Ըստ Մաղ.4:2-ի՝ քերովբեները երկնային Հոգի Աստծո պատկերն են, որին Հայտն.4-ը նշանակում է « *չորս կենդանի արարածների* » խորհրդանիշով : Քանի որ ողորմության աթոռին կցված բժշկությունը լավ դրված է երկու մեծ քերովբեների երկու կենտրոնական թևերի տակ:

Ինչպես «քավության օրվա» ամենամյա երբայական ծեսում, այժի կենդանական արյունը ցողվում էր առջևի և ողորմության աթոռի վրա, դեպի արևելք, անհրաժեշտ էր, որ Հիսուս Քրիստոսի արյունը նույնպես հոսեր: այս նույն ողորմության աթոռին: Այդ նպատակով Աստված մարդ քահանայի ծառայության չի կանչել: Նա նախօրոք պլանավորել և կազմակերպել էր ամեն ինչ՝ տապանը և սուրբ բաները Երեմիա մարգարեի ժամանակներում գտնվող ամենասուրբ վայրից և սուրբ վայրից տեղափոխելով Գողգոթա լեռան ստորոտին, ժայռոտ հողի տակ գտնվող գետնի տակ գտնվող մի քարայր, վեց մետր խորությամբ, անմիջապես 50 սմ խորանարդ խոռոչի տակ, փորված ժայռի մակերեսին, որի մեջ հռոմեացի զինվորները կանգնեցրին խաչը, որի վրա խաչեցին Հիսուսին: Աստվածաշնչում հիշատակված երկրաշարժից առաջացած երկար ու խորը խզվածքի միջոցով նրա արյունը բառացիորեն հոսում էր ողորմության աթոռի ձախ կողմում, այսինքն՝ խաչված Քրիստոսի աջ կողմում: Այսպիսով, առանց պատճառի չէ, որ Մատթ.27.51-ը վկայում է այս բաների մասին. « *Եվ տեսա, տանարի վարսագույրը պատռվեց երկու մասի, վերևից վարս , երկիրը ճնջվեց, **ժայռերը պատռվեցին** ...* »: 1982 թ.-ին գիտական փորձաքննությունը պարզեց, որ Ռոն Ուայատի հավաքած չորացած արյունը աննորմալ կերպով բաղկացած էր 23 X քրոմոսոմից և մեկ Y քրոմոսոմից: Աստվածային Արարիչը ցանկանում էր թողնել իր ետևում, ինչը վկայում է իր աստվածային էության մասին, որն ավելացվում է նրա սուրբ պատանքին: որի դեմքի և մարմնի պատկերը բացասական է: Այսպիսով, տապանում պարունակվող օրինազանցված օրենքը ստացավ իր ամբողջական փոխհատուցումը՝ գոհասեղանի վրա ստանալով մեր Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի բոլոր մեղքերից իսկապես մաքուր արյունը: Որովհետև Ռոն Ուայատին այս բաները հայտնելով, Աստված չփորձեց բավարարել մարդկային հետաքրքրասիրությունը, այլ ցանկանում էր ամրապնդել Հիսուս Քրիստոսում իր աստվածության սրբացման վարդապետությունը: Քանի որ ուրիշ մարդկանցից տարբերվող արյուն ունենալով՝ նա հիմք է տալիս հավատալու իր կատարյալ և մաքուր էությանը, որը գերծ է բոլոր տեսակի մեղքերից: Նա այսպիսով հաստատում է, որ եկել է մարմնավորելու նոր կամ « *վերջին Ադամին* », ինչպես Պողոսն է ասում 1 Կորնթ.15.45-ում, քանի որ թեև տեսել, լսել և մահապատժի ենթարկել է մեր մարմնի նման մարմնով, նա առանց որևէ գեներտիկ կապի. մարդկային տեսակի հետ: Նրա փրկարար ծրագրի իրականացման ընթացքում մանրուքների հանդեպ ուշադրությունը բացահայտում է այն կարևորությունը, որ Աստված տալիս է իր ուսմունքի խորհրդանիշներին: Եվ մենք ավելի լավ հասկանում ենք, թե ինչու Մովսեսը

պատժվեց այն բանի համար, որ խեղաթյուրեց այս աստվածային փրկարար ծրագիրը՝ երկու անգամ հարվածելով Քորեթի ժայռին: Երկրորդ անգամ, Աստծո տված հրամանի համաձայն, միայն պետք է խոսեր նրա հետ ջուրը ստանալու համար:

Մովսեսի գավազանը, մանանան, Մովսեսի մագաղաթը

17:10 Եհովան ասաց Մովսեսին. « **Վկայության առաջ** հետքեր Ահարոնի գավազանը , որ պահվի որպես նշան ապստամբության երեխաների համար, որպեսզի վերջ դնես նրանց տրտունջին իմ առաջ, և նրանք ոչ թե մեռնելու կետ »:

Ելից 16:33-34 « Եվ Մովսեսն ասաց Ահարոնին. «Վերցրո՛ւ մի անոթ, մեջը մանանայով լի օմեր դրիր և դրի՛ր այն Եհովայի **առաջ** , որպեսզի այն պահպանվի քո սերունդների համար: Եհովայի կողմից Մովսեսին տրված հրամանի համաձայն՝ Ահարոնը այն դրեց **վկայության առաջ** , որպեսզի այն պահպանվի »:

Օրենք 31:26. « **Վերցրու օրենքի այս գիրքը և դրիր քո Եհովայի ուխտի տապանակի կողքին , և այն քո դեմ վկայություն կլինի** »:

Ելնելով այս համարներից՝ եկեք ներենք Պողոս առաքյալին իր սխալը, որը ստիպեց նրան տեղադրել այս տարրերը տապանում և ոչ թե դրա կողքին կամ առջևում, Եբր.9:3-4-ում. « Երկրորդ վարագույրի հետևում կար մի մասը խորանից, որը կոչվում է սրբերի սրբություն , պարունակում էր խունկի ոսկե գոհասեղաններ—և ուխտի տապանակը՝ ամբողջությամբ ոսկով ծածկված: Տապանակի ~~դիմաց~~—կար մի ոսկե անոթ, որը պարունակում էր մանանա, Ահարոնի գավազանը, որը բողբոջել էր, և ուխտի սեղանները : Նմանապես, խունկի գոհասեղանը ոչ թե սրբաբանում էր, այլ տանարի կողմում վարագույրի դիմաց: Բայց տապանի կողքին դրված տարրերը այնտեղ էին վկայելու այն հրաշքների մասին, որոնք Աստված իրագործեց իր եբրայեցի ժողովրդի համար, որը դարձել էր Իսրայել՝ ազատ և պատասխանատու ազգ:

Տապանի կողքին՝ Մովսեսի և Ահարոնի գավազանը, պահանջում է վստահություն Աստծո ճշմարիտ մարգարեների հանդեպ: Համաձայն Օրենք 8:3-ի՝ մանանան հիշեցնում է ընտրյալներին Հիսուսի առջև, որ « մարդը միայն հացով և ջրով չի ապրի, այլ ամեն խոսքով, որ դուրս է գալիս Եհովայի բերանից »: Եվ այս բառը այնտեղ ներկայացված է նաև Մովսեսի գրած մագաղաթի տեսքով ` Աստծո թելադրանքով: Տապանակի վերևում ողորմության պառոթի գոհասեղանը սովորեցնում է, որ առանց Հիսուս Քրիստոսի կյանքի պատրաստակամ զոհաբերության հավատքի, Աստծո հետ կապն անհնար է: Իրերի այս ամբողջությունը կազմում է Հիսուս Քրիստոսի կողմից թափված մարդկային արյան վրա հաստատված նոր ուխտի աստվածաբանական հիմքը: Եվ շատ տրամաբանական է, որ այն օրը, երբ նրա մեջ ձեռք բերվեց և իրականացավ Աստծո նախագիծը, խորհրդանիշների և «Յոմ Կիպուրի» կամ «քավության օրվա» տոնի դերը, որը մարգարեացավ, դարձավ հնացած և անօգուտ: Իրականության առջև սովերները մարում են: Ահա թե ինչու տանարը, որտեղ մարգարեական ծեսերն էին կիրառում, պետք է անհետանար և այլևս չհայտնվեր: Ինչպես Հիսուսն ուսուցանեց, Աստծո երկրպագուն պետք է երկրպագի նրան « *հոգով և ճշմարտությամբ* », ունենալով « *ազատ մուտք* » դեպի իր երկնային Հոգին

Հիսուս Քրիստոսի միջնորդությամբ: Եվ այս պաշտամունքը կապված չէ ոչ մի երկրային վայրի հետ՝ ո՛չ Սամարիայում, ո՛չ Երուսաղեմում, և առավել եւս՝ Հռոմում, Սանտյագո դե Կոմպոստելայում, Լուրդում կամ Մեքքայում:

Թեև կապված չէ երկրային վայրի հետ, հավատքը դրսևորվում է գործերով, որոնք Աստված նախապես պատրաստել է Իր ընտրյալների համար, քանի դեռ նրանք ապրում են երկրի վրա: Սրբավայրի սիմվոլիզմը դադարեց հինգերորդ հազարամյակի սկզբին՝ 4000 տարվա մեղքից հետո: Եվ եթե Աստծո նախագիծը կառուցված լիներ ավելի քան 4000 տարի, ապա ընտրյալները կմտնեին Աստծո հանգիստը, որը մարգարեացել էր շաբաթական շաբաթ օրը: Բայց դա այդպես չէր, քանի որ Չաբարիայից ի վեր Աստված մարգարեացել է երկու դաշինք: Նա մանրամասնում է երկրորդի մասին՝ ասելով Չեկ.2:11-ում. « *Այդ օրը շատ ազգեր կմիանան Եհովային և կդառնան իմ ժողովուրդը. Ես կբնակվեմ ձեր մեջ, և դուք կիմանաք, որ Չորքերի Տերն է ուղարկել ինձ ձեզ մոտ:* » Երկու դաշինքները պատկերված են « *երկու ձիթենիներով* » Չակ.4:11-14-ում. « *Ես պատասխանեցի և ասացի նրան. Ի՞նչ են նշանակում այս երկու ձիթենիները՝ աշտանակի աջ կողմում և ձախ կողմում: Ես երկրորդ անգամ խոսեցի և ասացի նրան. Ի՞նչ են նշանակում ձիթենու երկու նյութերը, որոնք գտնվում են երկու ոսկե խողովակների մոտ, որոնցից ոսկին հոսում է: Ես ինձ պատասխանեց. Չգիտե՞ս ինչ են նշանակում: Ես ասում եմ. **Ոչ, տեղ իմ**: «*Սրանք այն երկու օծյալներն են, որ կանգնած են ամբողջ երկրի Տիրոջ առաջ* »: Այս հատվածները կարդալը ստիպում է ինձ բացահայտել արարիչ Աստծո՝ Սուրբ Հոգու վեհ նրբությունը, որը ոգեշնչում է աստվածաշնչյան խոսքը: Չաբարիան ստիպված է լինում **կրկնակի** հարցնել, թե ինչ են նշանակում « *երկու ձիթենիները* », որ Աստված պատասխանի իրեն: Սա, քանի որ աստվածային դաշինքի նախագիծը **երկու հաջորդական փուլ է ունենալու**, բայց երկրորդ փուլը ուսուցանվում է առաջինի դասերով: Դրանք երկուսն են, բայց իրականում դրանք մեկն են, քանի որ երկրորդը միայն առաջինի գազաթնակետն է: Իսկապես, ի՞նչ արժե հին ուխտը առանց Մեսիայի Հիսուսի քավիչ մահվան: Ոչինչ, նույնիսկ տանձի պոչը, ինչպես կասեր վանական Մարտին Լյութերը: Եվ սա է այն ողբերգության պատճառը, որն այսօր էլ ազդում է ազգային հրեաների վրա: Այս հատվածներում Աստված նաև մարգարեանում է, որ նրանք մերժում են նոր ուխտը Չաբարիայի պատասխանով « *Չգիտե՞ք, թե դրանք ինչ են նշանակում*» հարցին: Ես ասում եմ. **Ոչ, տեղ իմ**: Քանի որ իրականում ազգային հրեաները անտեսելու են այս իմաստը մինչև Հիսուս Քրիստոսի վերադարձին նախորդող վերջին փորձության պահը, որտեղ նրանք կդարձնեն կամ կհաստատեն իրենց մերժումը իրենց գոյության գնով:*

Ակնհայտ է, որ հեթանոս ժողովուրդների քրիստոնեական դարձն ապացուցել է, որ աստվածային ծրագիրը իսկապես իրականացվել է ի դեմս Հիսուս Քրիստոսի, և սա միակ նշանն է, որ Աստված դեռ առաջարկում է ազգային հրեաներին մնալ իր սուրբ դաշինքում: Այսպիսով, հաստատված այս երկրորդ կամ նոր ուխտը պետք է տարածվեր երկրային մեղքի ժամանակի 6000 տարվա վերջին երրորդի վրա: Եվ միայն իր վերջին փառավոր վերադարձով է, որ Հիսուս Քրիստոսը կնշի երկրորդ ուխտի ավարտի ժամանակը. որովհետև մինչև այս վերադարձը, խորհրդանիշներով մարգարեացված ուսմունքը մնում է օգտակար Աստծո կողմից

պատրաստված գորբալ նախագիծը հասկանալու համար, քանի որ մենք պարտական ենք նրան իր փառավոր վերադարձի ժամանակի մասին գիտելիքը՝ 2030 թվականի գարնան սկիզբը: Այսպիսով, 1844 թ. Իր ընտրյալներին Աստված քաղում է երբայական սրբավայրի և Սողոմոնի տաճարի սիմվոլիզմի վրա գրված դասերը: Նա դատապարտում է 321 թվականի մարտի 7-ից Կոստանդին կայսրից ժառանգած կաթոլիկ կիրակիի մեղքը՝ առաջարկելով նոր «սրբավայրի մաքրման» անհրաժեշտությունը, որն իսկապես մեկընդմիջտ իրականացվել է խաչված և հարություն առած Հիսուս Զրիստոսում: Աստված իրականում սպասեց մինչև 1844 թվականը, որպեսզի ավելի հստակ դատապարտի «Հռոմեական կիրակի» իր դատապարտումը: Որովհետև դրա ընդունումը ի սկզբանե մաքուր քրիստոնեական հավատքը դրեց մեղքի անեծքի տակ, որը խախտում է Աստծո հետ հարաբերությունները Դան.8:12-ում տրված հայտարարության համաձայն:

Ուստի սրբացումը անպայմանորեն ենթադրում է հարգանք սուրբ Շաբաթի նկատմամբ, որն ինքը սրբագործված է Աստծո կողմից երկրային համակարգի ստեղծման առաջին շաբաթվա վերջից: Մանավանդ որ այն մարգարեանում է ընտրյալների մուտքը Հիսուսի հաղթանակով ձեռք բերված հանգստի մեջ, և այն առկա է Աստծո տասը պատվիրաններից չորրորդում, որոնք պարունակվում են ամենասուրբ վայրում գտնվող վկայության տապանում՝ սրբավայրում, խորհրդանիշը: Երկնային Աստծո Հոգին եռակի սուրբ, սուրբ իր երեք հաջորդական դերերի՝ Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու կատարելության մեջ: Այնտեղ հայտնաբերված բոլոր բաները թանկ են Աստծո սրտի համար և պետք է նույնքան թանկ լինեն նրա ընտրյալների, նրա երեխաների, իր «տան» մարդկանց մտքերում և սրտերում: Ընտրյալների իսկական սրբության ընտրությունն այսպիսով հաստատվում և բացահայտվում է:

Ի տարբերություն Մովսեսի օրենքի, որը հարմարեցվում է Աստծո ծրագրի առաջխաղացմանը, քարերի վրա փորագրվածը հավիտենական արժեք է ստանում մինչև աշխարհի վերջը: Եվ դա նրա տասը պատվիրանների դեպքում է, որոնցից ոչ մեկը չի կարող փոփոխվել և նույնիսկ ավելի քիչ հանվել, ինչպես պապական Հռոմը համարձակվեց անել այս տասը պատվիրաններից երկրորդի համար: Հավերժության թեկնածուներին խաբելու դիվային մտադրությունը հայտնվում է տասը թիվը պահելու համար պատվիրանի հավելման մեջ: Բայց արարածների, փորագրված պատկերների կամ պատկերների առաջ խոնարհվելու աստվածային արգելքն իսկապես հանվել է: Մենք կարող ենք ափսոսալ նման բաների համար, բայց դա, այնուամենայնիվ, թույլ է տալիս մեզ դիմակազերծել կեղծ հավատքը: Նա, ով չի ձգտում հասկանալ և մնում է մակերեսային, տրամաբանորեն կրում է իր վարքի հետևանքը. նա անտեսում է իր դատաստանի պայմանները մինչև Աստծո կողմից իր դատապարտումը:

Տաճարը կամ սուրբ տեղը

Եկեք թողնենք երկնքից երևացող կրոնական երկնային ասպեկտը, որպեսզի նայենք այն, ինչ կրոնական սրբությունը տալիս է երկրի վրա: Մենք

դա հայտնաբերում ենք «YHWÉH»-ի «տանար» մասում տեղադրված տարրերի մեջ: Մովսեսի ժամանակների խորանում այս սենյակը հանդիպման վրանն էր: Այս տարրերից երեքն են, և դրանք վերաբերում են հացի սեղանին, յոթ խողովակներով և յոթ ճրագներով մոմակալին և սենյակի մեջտեղում գտնվող վարագույրի հենց դիմաց դրված խնկի գոհասեղանին: Դրսից գալով՝ հացի սեղանը ձախ կողմում է, հյուսիսում, իսկ մոմակալը՝ աջ կողմում՝ հարավ: Այս խորհրդանիշներն են իրականության, որը ձևավորվում է ընտրյալների կյանքում, որոնք փրկագնված են Հիսուս Քրիստոսի թափած արյունով: Նրանք կատարելապես փոխարացնող են և անբաժանելի:

Ոսկե մոմակալը յոթ լամպերով

Ելից 26:35. « *Սեղանը վարագույրից դուրս, իսկ աշտանակը սեղանի դիմաց՝ խորանի հարաւային կողմում, դնես. և սեղանը դնես հյուսիսային կողմում* »:

Տանարում այն դրված է ձախ կողմում՝ հարավային կողմում: Խորհրդանիշները կարդացվում են ժամանակի ընթացքում՝ հարավից հյուսիս: Մոմակալը պատկերում է Աստծո Հոգին և լույսը հին ուխտի սկզբից: Մուրբ դաշինքն արդեն հիմնված է *Չասիկի «Աստծո գառան»* գոհաբերության վրա, որը խորհրդանշում և նախորդում է Ադամից ի վեր գոհաբերված գառները կամ երիտասարդ խոյերը: Հայտն.5.6-ում դրան կցված են մոմակալի խորհրդանիշները. « *յոթ աչք, որոնք Աստծո յոթ հոգիներն են, որոնք ուղարկվել են ամբողջ երկրով մեկ* » և « *յոթ եղջյուր* », որոնք դրան վերագրում են գործության սրբացումը:

Մոմակալը կա՛ բավարարելու ընտրյալների լույսի կարիքը: Նրանք ստանում են այն Հիսուս Քրիստոսի անունով, որի մեջ է աստվածային լույսի սրբացումը (= 7): Այս սրբացումը խորհրդանշվում է «յոթ» թվով, որն առկա է աստվածաշնչյան հայտնության մեջ ի սկզբանե յոթնօրյա շաբաթվա ստեղծումից ի վեր: Չաքարիայում Հոգին «*յոթ աչք*» է վերագրում գլխավոր քարին, որի վրա Չորաբաբելը կվերաշինի Բաբելոնացիների կողմից ավերված Մոդոնոնի տանարը: Եվ նա ասում է այս «*յոթ աչքերի*» մասին. « *Այս յոթը Եհովայի աչքերն են, որոնք պտտվում են ամբողջ երկրով մեկ*: Հայտն.5.6-ում այս ուղերձը վերագրվում է Հիսուս Քրիստոսին՝ « *Աստծո Գառին* ». որն այնտեղ էր, կարծես հրկիզված լիներ: **Նա ուներ յոթ եղջյուր և յոթ աչք, որոնք Աստծո յոթ հոգիներն են, որոնք ուղարկվել են ամբողջ երկրով մեկ** »: Այս համարը վճռականորեն հաստատում է Մեսիա Հիսուսի աստվածության սրբացումը: Մեծ Արարիչ Աստված իրեն ուղարկեց երկիր, որպեսզի կատարի իր կամավոր քավող գոհաբերությունը Հիսուսում: Այս աստվածային Հոգու գործողությանն է, որ ես պարտական եմ իմ ստեղծագործություններում ներկայացված բացատրություններին: Լույսը առաջադեմ է, և գիտելիքն աճում է ժամանակի հետ: Մենք նրան ենք պարտական իր մարգարեական խոսքերի մեր ողջ հասկացողությանը:

Օծանելիքների գոհասեղանը

Իր ֆիզիկական մարմինը մահապատժի ենթարկելով՝ իր ոգու և իր ողջ հոգու կատարյալ նորմով, Հիսուս Քրիստոսը Աստծո առաջ բերում է

հանելի հոտ, որը երբայական ծեսը խորհրդանշում է օժանելիքներով: Քրիստոսը ներկայացված է այս օժանելիքներում, բայց նաև մատուցողի դերում, ով առաջարկում է դրանք:

Հենց վարագույրի առջև և վկայության տապանակի և նրա ողորմության աթոռի դիմաց կա խունկի զոհասեղան, որը պատարագիչին՝ քահանայապետին, շնորհում է իր դերը՝ որպես բարեխոս՝ միայն իր ընտրյալների կատարած սխալների համար: Որովհետև Հիսուսն իր վրա չվերցրեց ամբողջ աշխարհի մեղքերը, այլ միայն իր ընտրյալների, որոնց երախտագիտության նշաններ տվեց: Երկրի վրա քահանայապետը միայն խորհրդանշական մարգարեական արժեք ունի, քանի որ բարեխոսության իրավունքը պատկանում է միայն Քրիստոս Փրկչին: Բարեխոսությունը նրա բացառիկ իրավունքն է, և այն ունի « *հավերժ* » բնույթ՝ ըստ Մելքիսեդեկի հրամանի, ինչպես դա ավելին է պարզաբանվում Դան.8:11-12-ում . *նրան և քանդեց նրա սրբարանի տեղը: Չօրքը մատնուեցաւ յախտենական գոհով, մեղքի պատճառով. եղջուրը գետնին գցեց ճշմարտությունը և հաջողության հասաւ իր ձեռնարկումներում* »: Եւ Եբր.7:23-ում: Եբրայերեն բնագրում նշված « *գոհաբերություն* » — բառերը չեն նշվում: Այս համարում Աստված դատապարտում է Հռոմի պապական իշխանության հետևանքները: Քրիստոնյայի անմիջական հարաբերությունները Հիսուսի հետ շեղվում են ի շահ պապական առաջնորդի. Աստված կորցնում է իր ծառաներին, ովքեր կորցնում են իրենց հոգիները: Իր աստվածային կատարելության մեջ միայն Աստված Քրիստոսով կարող է օրինականացնել իր բարեխոսությունը, քանի որ նա առաջարկում է որպես փրկագին նրանց համար, ում համար բարեխոսում է, իր կամավոր կարեկից զոհաբերությունը, որը հանելի հոտ է բերում Աստծո դատավորի համար՝ Սեր և Արդարություն, որոնց նա ներկայացնում է միևնույն ժամանակ: Ժամանակ. Նրա բարեխոսությունը ավտոմատ չէ, նա դա անում է, թե ոչ՝ կախված նրանից, թե աղաչողը դրան արժանի է, թե ոչ: Հիսուս Քրիստոսի բարեխոսությունը դրդված է իր ընտրյալների բնական մարմնական թուլությունների հանդեպ նրա կարեկցանքից, բայց ոչ ոք չի կարող խաբել նրան, նա դատում և պայքարում է արդարությամբ և արդարությամբ և ճանաչում է իր իսկական երկրպագուներին և ստրուկներին. որոնք են նրա իսկական աշակերտները: Ծիսակարգում օժանելիքները խորհրդանշում են Հիսուսի հանելի հոտը, ով, հետևաբար, կարող է Աստծուն հանելի իր անձնական օժանելիքով մատուցել իր հավատարիմ սրբերի աղոթքները: Սկզբունքը նման է ճաշատեսակի համեմմանը, որը պետք է ուտել: Հաղթական Քրիստոսի մարգարեական կերպարը, երկրային Քահանայապետը հնանում է և պետք է անհետանա տաճարի հետ միասին, որտեղ նա կատարում է իր կրոնական ծեսերը: Մրանից հետո մնում է բարեխոսության սկզբունքը, քանի որ սրբերի կողմից Աստծուն ուղղված աղոթքները ներկայացվում են Հիսուս Քրիստոսի երկնային բարեխոսի անունով և միևնույն ժամանակ Աստծո արժանիքներով:

Սեղան հացի

Տաճարում դրված է աջ կողմում՝ հյուսիսային կողմում: Ցուցահացը ներկայացնում է հոգևոր սնունդը, որը կազմում է Հիսուս Քրիստոսի կյանքը,

իսկական երկնային մանանան, որը տրվել է ընտրյալներին: Կան տասներկու հաց, ինչպես կան տասներկու ցեղեր աստվածային և մարդկային միության մեջ, որոնք իրականացվել են Հիսուս Քրիստոսով ամբողջությամբ Աստված (= 7) և լիովին Մարդ (= 5); Տասներկու թիվը լինելով Աստծո և մարդու միջև այս դաշինքի թիվը, Հիսուս Քրիստոսը կիրառումն է և կատարյալ մոդելը: Նրա վրա է, որ Աստված կառուցում է իր դաշինքները 12 նահապետների, Հիսուսի 12 առաքյալների, 12 ցեղերի վրա, որոնք կնքված են Rev.7-ում: «Տանարից» դեպի հյուսիս իր կողմնորոշման ընթերցման ժամանակ այս սեղանը գտնվում է նոր ուխտի կողմում և սրբարանում ձախ կողմում տեղադրված մեծ քերովբեի կողմում:

Հրապարակը

Չոհարերությունների գոհասեղան

Հայտնություն 11.2-ում Հոգին առանձնահատուկ ճակատագիր է վերագրում սրբավայրի « *գավիթին* ». « *Բայց տանարի արտաքին գավիթը թողեք դրսում և մի՛ չսահիր այն. որովհետև այն տրվել է ազգերին, և նրանք քառասուններկու ամիս ոտքի տակ կըշեն սուրբ քաղաքը* »: « *Դատարանը* » նշանակում է արտաքին բակը, որը գտնվում է սուրբ վայրի կամ ծածկված տանարի մուտքից առաջ: Այնտեղ մենք գտնում ենք կրոնական ծեսի տարրեր, որոնք վերաբերում են էակների ֆիզիկական կողմին: Նախ՝ գոհերի գոհասեղանն է, որի վրա այրվում են գոհաբերված կենդանիները: Հիսուս Քրիստոսի գալուստից ի վեր , ով եկավ կատարյալ գոհաբերություն կատարելու, այս ծեսը հնացավ և ավարտվեց Դան.9:27 մարգարեության համաձայն. **նա կդադարեցնի գոհաբերությունն ու ընծան** . *ավերողը կանի ամենազագրեղի բաները, մինչև կործանիչը և լուծվածը ընկնեն ավերողի վրա* »: Եբր.10.6-ից մինչև 9-ը հաստատված է . *Այնուհետև ասացի. Ահա, ես գալիս եմ (Գրքի մագաղաթում խտվում է իմ մասին) Բո կամքը կատարելու, ով Աստված: Նախապես ասելով. « **Չոհեր և ընծաներ, որոնք դու չուզեցիր կամ չընդունեցիր, ո՛չ ողջակեզներ, ո՛չ մեղքի ընծաներ** (որոնք մատուցվում են օրենքի համաձայն), սպաս ասաց. «Ահա ես գալիս եմ քո կամքը կատարելու: Նա այդպիսով վերացնում է առաջին բանը՝ երկրորդը հաստատելու համար: Այս կամքի շնորհիվ է, որ մենք սրբագործվում ենք Հիսուս Քրիստոսի մարմնի ընծայման միջոցով մեկրնդմիշտ* »: Կարծես թե Պողոսը՝ «երբայեցիներին» ուղղված այս թղթի ենթադրյալ հեղինակը, այն գրել է Հիսուս Քրիստոսի թելադրությամբ. որն արդարացնում է նրա հսկայական լույսն ու անգուգական ճշգրտությունը: Իրոք, **միայն** Հիսուս Քրիստոսն անձամբ կարող էր *ասել* նրան . Բայց Մաղմուս 40-ի տեքստի 8-րդ համարն ասում է. « *Ինձ համար գրված գրքի մագաղաթով* »: Հետևաբար, այս փոփոխությունը կարող է արդարացվել Քրիստոսի այս անձնական արարքով Պողոսի հետ, ով երեք տարի մեկուսացված մնաց Արաբիայում՝ նախապատրաստված և ուղղակիորեն Հոգուց հրահանգված: Եվ հիշեցնում են, որ դա արդեն եղել է Աստծո թելադրանքով գրած Մովսեսի մատյանում:

Ծովր, արլետի տանկ

Հրապարակի երկրորդ տարրը արլետի տանկն է, որը մկրտության ծեսի նախապատկերն է: Աստված նրան տալիս է «ծով» բառն իր անվան

համար: Մարդկային փորձով ծովը «մահվան» հոմանիշն է: Այն իր ջրհեղեղով կուլ տվեց նախաջրածիններին և խեղդեց փարավոնի ամբողջ հեծելագորը, որը հետապնդում էր Մովսեսին և նրա եբրայեցի ժողովրդին: Ենթադրվում է, որ մկրտության մեջ, պարտադիր ամբողջությամբ ընկղմվածության մեջ, ծեր մեղավոր մարդը պետք է մեռնի ջրից դուրս գալու համար որպես նոր արարած, որը փրկագնվել և վերածնվել է Հիսուս Քրիստոսի կողմից, որը նրան վերագրում է իր կատարյալ արդարությունը: Բայց սա միայն տեսական սկզբունք է, որի կիրառումը կախված կլինի իրեն ներկայացրած թեկնածուի բնույթից: Նա, ինչպես Հիսուսը, գալիս է մկրտության ժամանակ՝ կատարելու Աստծո կամքը: Պատասխանը անհատական է, և Հիսուսը վերագրում է կամ չի վերագրում իր արդարությունը՝ կախված դեպքից: Հաստատ է, որ ով կամենում է կատարել իր կամքը, ուրախությամբ և երախտագիտությամբ կհարգի աստվածային սուրբ օրենքը, որի խախտումը մեղք է: Եթե նա պետք է մեռնի մկրտության ջրի մեջ, սպա Քրիստոսի ծառայության մեջ նրա վերածնվելու մասին խոսք անգամ լինել չի կարող, բացառությամբ պատահաբար՝ մարդու մարմնական թուլության պատճառով:

Այսպիսով, մաքրվելով իր մեղքերից և հագնվելով Հիսուս Քրիստոսի վերագրված արդարությունը, ինչպես հին ուխտի քահանան, քրիստոնյա ընտրյալները կարող են մտնել սուրբ վայր կամ տաճար՝ ծառայելու Աստծուն Հիսուս Քրիստոսում: Ճշմարիտ աստվածային կրոնի ուղին, այսպիսով, բացահայտվում է այս պատկերավոր կառուցվածքով, քանի որ դրանք միայն խորհրդանիշներ են, իրականությունը կհայտնվի այն գործերում, որոնք արդարացված ընտրյալները կրեբեն մարդկանց, հրեշտակների և արարիչ Աստծո առաջ:

Աստծո ծրագիրը մարգարեագել է պատկերներով

Իր ծրագրում Աստված վերացրեց ընտրյալների մեղքը սրբավայրի կամ ամենասուրբ վայրի ողորմության աթոռին բերված Հիսուս Քրիստոսի արյան միջոցով: Մինչև 1982 թվականը Երուսաղեմի Գողգոթա լեռան տեղում բացառիկ պեղումների թույլտվություն տրված՝ ադվենտիստ բուժբույր հնագետ Ռոն Ուայթը պարզեց, որ Հիսուսի արյունն իրականում հոսել է ողորմության նստատեղի ձախ կողմում, որը գտնվում է ստորգետնյա քարանձավում՝ խաչից վեց մետր ցածր: Քրիստոսի խաչելության մասին; Գողգոթա լեռան ստորոտին տեղի ունեցած բանը. Քահանայական ծիսակարգում սուրբ վայրում դրված քահանան երես է նայում ողորմության աթոռին և ամենասուրբ վայրում՝ սրբավայրում տեղադրված երկնային իրերին: Հետևաբար, այն, ինչ գտնվում է մարդու ձախ կողմում, Աստծո աջ կողմում է: Նմանապես, եբրայերեն գրելը կատարվում է մարդու աջից դեպի ձախ՝ վերցնելով Հյուսիս-Հարավ ուղղությունը, հետևաբար՝ Աստծո ձախից աջ: Այսպիսով, երկու ուխտերի ծրագիրը գրված է այս ամենասուրբ վայրի ընթերցանության մեջ՝ մարդու աջից դեպի ձախ. կամ հակառակը Աստծո համար: Հին ուխտի հրեաները ծառայում էին Աստծուն իրենց աջ կողմում գտնվող սրբարանում գտնվող քերովբեի խորհրդանշական պատկերի ներքո: Նրանց դաշինքի ժամանակ «քավության օրը» սպանված այծի արյունը շաղ են տվել ճակատին և ողորմության աթոռին: Քահանայապետը յոթ անգամ

մատով ցողում էր դեպի արևելք: Ճիշտ է, հին դաշինքը նրա փրկարար ծրագրի արևելյան փուլն էր: Մեղավորները, որոնց պետք է ներել, իրենք էին Արևելքում Երուսաղեմում: Այն օրը, երբ Հիսուսը թափեց իր արյունը, այն ընկավ նույն ողորմության աթոռի վրա, և նրա արյան և նրա արդարության վրա հաստատված նոր ուխտը սկսվեց երկրորդ քերովբեի նշանի ներքո, որը գտնվում էր ձախ, հարավային կողմում: Այսպիսով, Աստծո կողմից տեսած այս առաջընթացը կատարվեց նրա ձախից դեպի **ընդ** « աջ » , իր օրհնության կողմը, ինչպես գրված է Սաղմոս 110.1-ում. « *Դավթի. Սաղմոս. Տիրոջ խօսքն իմ Տիրոջը. Նստի՛ր **ընդ աջ կողմում**, մինչեւ որ քո թշնամիներին քո ոտքերի պատուանդան դնեմ* : Եվ հաստատելով Եբր.7:17-ը, 4-ից 7-րդ համարները հստակեցնում են. « *Եհովան երդվել է, և նա չի սպաշխարի. Քո աջ կողմում գտնվող Տերը իր բարկության օրը թագավորներին է կոտորում: Նա արդարություն է իրականացնում ազգերի մեջ. ամեն ինչ լի է դիակներով. նա գլուխներ է ջարդում ամբողջ երկրում. Նա խմում է առվից, երբ քայլում է, դրա համար էլ գլուխը բարձրացնում է* »: Այսպիսով, հեզ, բայց արդար Հիսուս Քրիստոսը ստիպում է ծաղրողներին և ապստամբներին վճարել իրենց արհամարհանքի գինը իր փրկագնված ընտրյալների հանդեպ իր կարեկից սիրո վսեմ վկայության համար:

Որպեսզի գավիթը կամ տաճար մտնելիս երբայեցիները իրենց մեջքով ներկայացնեն «ծագող արևին», որը ժամանակի ընթացքում պաշտում էին հեթանոսները երկրի տարբեր վայրերում, Աստված ցանկանում էր, որ սրբավայրը կառուցվի իր երկարությանը Արևելքում, Արևմտյան առանցք. Իր լայնությանը ամենասուրբ վայրի աջ պատը գտնվում էր «Հյուսիսում», իսկ ձախը՝ «Հարավային» կողմում:

Մատթ.23:37-ում Հիսուսն իրեն տվել է «հավի կերպարը, որը պաշտպանում է իր ճուղիներին իր թևերի տակ ». *Հավաքե՛ք ձեր երեխաներին, ինչպես հավն է հավաքում իր ձագերին թևերի տակ, և դուք չուզեցիք*: «. Ահա թե ինչ են սովորեցնում երկու քերովբեների բացված թևերը երկու հաջորդական դաշինքներից յուրաքանչյուրի համար: Ըստ Ելք.19.4-ի՝ Աստված իրեն համեմատում է « *արծվի* » հետ. « *Դու տեսար, թե ինչ արեցի Եգիպտոսի հետ, և ինչպես քեզ արծվի թևերի վրա վերցրի և ինձ մոտ բերեցի* »: Հայտն.12.14-ում նա նշում է « *մեծ արծիվը* ». « *Եվ մեծ արծվի երկու թևերը տրվեցին կնոջը, որպեսզի նա թռչի անապատ՝ իր տեղը, որտեղ սնվում է որոշ ժամանակով, ժամանակով*»: և *կես անգամ՝ օձի դեմքից հեռու* »: Այս պատկերները ցույց են տալիս նույն իրականությունը. Աստված պաշտպանում է նրանց, ում սիրում է, որովհետև նրանք սիրում են իրեն, երկու իրար հաջորդող դաշինքներում՝ Հիսուս Քրիստոսից առաջ և հետո:

Վերջապես, խորհրդանշականորեն, երբայական տաճարը ներկայացնում էր Քրիստոսի մարմինը, ընտրյալների մարմինը և միասին՝ Քրիստոսի հարսին, նրա ընտրյալներին, ընտրյալների ժողովին: Այս բոլոր պատճառներով Աստված սահմանել է սանհիտարական սննդակարգի կանոններ, որպեսզի տաճարի այս տարբեր ձևերը սրբացվեն և հարգվեն. 1 Կորնթ.6:19. « *Չգիտե՛ք, որ ձեր մարմինը Սուրբ Հոգու տաճարն է, որը ձեր մեջ է, որը դուք Աստծուց եք, և որ ձերը չեք*: »

Ոսկի, ոչ այլ ինչ, քան ոսկի

Պետք է նշել նաև այս չափանիշի կարևորությունը. ամբողջ կահույքն ու սպասքը, քերովբեները և ներքին պատերը իրենք պատրաստված են ոսկուց կամ պատված են ծեծված ոսկով: Ոսկու հատկանիշը նրա անփոփոխ բնավորությունն է. սա միակ արժեքն է, որ Աստված տալիս է դրան: Չարմանալի չէ, որ նա ոսկին դարձրեց կատարյալ հավատքի խորհրդանիշ, որի եզակի և կատարյալ մոդելը Հիսուս Քրիստոսն էր: Տաճարի և սրբավայրի ներսի պատկերը Հիսուս Քրիստոսի ոգու ներքին կողմը, որը բնակեցված է սրբագործմամբ, Աստծո Սուրբ Հոգու մաքրությամբ. նրա բնավորությունն անփոփոխ էր, և դա էր մեղքի և մահվան դեմ նրա հաղթանակի պատճառը: Յիսուսի տուած օրինակը Աստուծոյ կողմէ կը ներկայացուի որպէս օրինակ, որպէսզի ընդօրինակուի իր բոլոր ընտրեալներուն. սա է նրա պահանջը, հավերժական սելեստիալ կյանքին անհատապես և հավաքականորեն համատեղելի դառնալու միակ պայմանը, հաղթողների վարձատրությունն ու վարձատրությունը: Նրա արժեքները պետք է դառնան մերը, մենք պետք է նմանվենք նրան, ինչպես կլոնները, ինչպես գրված է Ա Հովհաննես 2.6-ում. Ոսկու իմաստը մեզ տրված է Ա Պետրոս 1.7-ում. « *Որպեսզի ձեր հավատքի փորձությունը, որն ավելի թանկ է, քան կորչող ոսկուց (որը, սակայն, փորձվում է կրակով), կարող է հանգեցնել գովասանքի, փառքի և պատվի: , երբ հայտնվի Հիսուս Քրիստոսը . Աստված փորձարկում է իր ընտրյալների հավատքը: Չնայած անփոփոխ, ոսկին կարող է պարունակել անմաքուր նյութերի հետքեր, և այն հեռացնելու համար այն պետք է տաքացվի և հավի: Այնուհետև խարամը կամ կեղտը բարձրանում են իր մակերեսին և կարող են հեռացվել: Դա փրկագնված աշակերտների երկրային կյանքի փորձառության պատկերն է, որի ընթացքում Քրիստոսը արմատախիլ է անում չարը և մաքրում նրանց՝ ենթարկելով զանազան փորձությունների: Եվ միայն փորձության մեջ նրանց հաղթանակի պայմանով է, որ իրենց կյանքի վերջում նրանց հավիտենական ճակատագիրը որոշում է մեծ դատավոր Հիսուս Քրիստոսը: Այս հաղթանակը կարելի է ձեռք բերել միայն նրա աջակցությամբ և օգնությամբ, ինչպես նա հայտարարեց Հովհաննես 15:5-6-ում և 10-14-ում. « *Ես որթատունկն եմ, դուք՝ ճյուղերը: Նա, ով բնակվում է իմ մեջ, և ում մեջ ես ապրում եմ, շատ պտուղ է տալիս, որովհետև առանց ինձ ոչինչ չեք կարող անել: Եթե մէկը իմ մէջ չմնայ, ճիւղի պէս դուրս կը նետուի ու կը չորնայ. հետո մենք հավաքում ենք ճյուղերը, նետում ենք կրակի մեջ, և նրանք այրվում են »:* Պահանջվում է հնազանդվել աստվածային պատվիրաններին. « *Եթե պահեք իմ պատվիրանները, կմնաք իմ սիրո մեջ, ինչպես որ ես պահեցի իմ Հոր պատվիրանները և մնացի նրա սիրո մեջ: «. Ընկերների համար մեռնելը դառնում է իր վեհացված սիրո նորմայի կատարյալ գագաթնակետը. Չկա ավելի մեծ սեր, քան սեփական կյանքը տալ իր ընկերների համար »:* Բայց Հիսուսի կողմից այս ճանաչումը պայմանական է. « ***Դուք իմ ընկերներն եք, եթե անեք այն, ինչ ես պատվիրում եմ ձեզ*** »:*

Իր հերթին յոթ լամպերով մոմակալը պատրաստված էր ամուր ոսկուց: Այդ ժամանակ նա կարող էր միայն խորհրդանշել Հիսուս Քրիստոսի կատարելությունը: Հռոմեական կաթոլիկության եկեղեցիներում հետագայում հայտնաբերված ոսկին արտացոլում է նրա կեղծ հավատքի պնդումը: Ահա թե ինչու, ի տարբերություն, բողոքական տաճարները գերծ

Էին բոլոր զարդանախշերից՝ խոնարհ ու խստաշունչ: Սրբավայրի և տաճարի սիմվոլիկայի մեջ ոսկու առկայությունը վկայում է, որ սրբավայրը կարող է ներկայացնել միայն աստվածային Հիսուս Թրիստոսին: Բայց ընդարձակմամբ գրված է, որ նա է Գլուխը, Եկեղեցու գլուխը, որը նրա մարմինն է Եփես. 5:23-24. « *որովհետև ամուսինը կնոջ գլուխն է, ինչպես Քրիստոսը Եկեղեցու գլուխն է* » : , *որը նրա մարմինն է, և որի Փրկիչն է նա: Այժմ, ինչպես Եկեղեցին հնազանդվում է Քրիստոսին, այնպես էլ կանայք պետք է ամեն ինչում հնազանդվեն իրենց ամուսիններին:* Բայց հետո Հոգին հստակեցնում է. « *Ամուսիններ, սիրեք ձեր կանանց, ինչպես որ Քրիստոսը սիրեց Եկեղեցին և իրեն տվեց նրա համար, **որպեսզի սրբացնի նրան խոսքով*** , *ջրի մկրտությամբ մաքրելուց հետո, որպեսզի ստեղծի այս Եկեղեցին: հայտնվեք նրա առջև փառավոր, առանց բիծի, կնճիռի կամ որևէ նման բանի. բայց սուրբ և անարատ:* «. Ահա, ուրեմն, հստակ արտահայտված, թե ինչից է բաղկացած ճշմարիտ քրիստոնեական կրոնը: Նրա ստանդարտը միայն տեսական չէ, քանի որ այն իր ողջ իրականության մեջ իրականացվող պրակտիկա է: Պահանջվում է համաձայնություն նրա բացահայտված « **խոսքի** » չափանիշի հետ . որը ներառում է Աստծո պատվիրաններն ու արարողությունները պահելը և նրա աստվածաշնչյան մարգարեություններում բացահայտված խորհուրդների իմացությունը: Այս չափանիշը՝ ընտրյալների « *անպատճառելի* կամ *անմեղսունակ* », *հիշեցվում և հաստատվում է Հայտն. 14.5-ում, որտեղ այն վերագրվում է Քրիստոսի իրական վերջնական վերադարձի «ադվենտիստ» սրբերին: Դրանք նշանակված են « 144,000 » -ի խորհրդանիշով, որը կնքված է « **Աստծո կնիքով** » Հայտ.7-ում: Նրանց փորձն **ամբողջությամբ է սրբացում** . Այս ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս, որ խորանը, սրբավայրը, տաճարը և նրանց բոլոր խորհրդանիշները մարգարեացել են Աստծո մեծ փրկարար ծրագիրը: Նրանք գտան իրենց նպատակն ու իրականացումը Հիսուս Թրիստոսի երկրային ծառայության դրսևորման մեջ, որը հայտնվեց մարդկանց: Այսպիսով, այն հարաբերությունները, որոնք ընտրյալը պահպանում է իր հետ, մարգարեական բնույթ և բնույթ ունի. անգրագետ մարդն իրեն վստահում է արարիչ Աստծուն, ով գիտի ամեն ինչ. ով կերտում է իր ապագան և բացահայտում նրան:*

Սողոմոն թագավորի կողմից կառուցված տաճարի ուսումնասիրությունը հենց նոր ցույց տվեց մեզ, որ մենք չպետք է շփոթենք մարդկանց համար հասանելի «տաճարը» բացառապես երկնային Աստծուն վերապահված «սրբարանի» հետ: Սրա հետևանքով Դան.8:14-ում «սրբություն» բառի փոխարեն օգտագործված «սրբավայր» բառն այս անգամ կորցնում է ողջ լեգիտիմությունը , քանի որ խոսքը վերաբերում է մի դրախտային վայրի, որտեղ 1843թ.-ին ոչ մի մաքրություն անհրաժեշտ չէ: Եվ ընդհակառակը. «Սրբություն» բառը վերաբերում է այն սրբերին, ովքեր պետք է հրաժարվեն երկրի վրա մեղքի գործելակերպից, որպեսզի սրբագործվեն կամ ընտրվեն Աստծո կողմից:

Հիսուս Թրիստոսի մահից հետո «տաճարը» «սրբարանից» բաժանող վարագույրը պատռվեց Աստծո կողմից, բայց միայն սրբերի աղոթքները կարող էին հոգևոր մուտք ունենալ դեպի երկնային սրբավայր, որտեղ Հիսուսը կբարեխոսեր նրանց համար: Տաճարի մասը պետք է շարունակեր

իր դերը որպես երկրի վրա ընտրվածների հավաքատեղի: Այդպես էր 1843-ին, սկզբունքը նորացվեց. Սրբերի «տաճարը» մնում է երկրի վրա և «սրբավայրում», միայն երկնային, Քրիստոսի բարեխոսությունը պաշտոնապես վերսկսվում է միայն ընտրյալ աղվենտիստների օգտին: Հետևաբար, նոր դաշինքում այլևս չկա «սրբավայր» երկրի վրա, որտեղ անհետանում է նրա խորհրդանիշը: Մնում է միայն փրկագնված ընտրյալների հոգևոր «տաճարը»:

Միակ պղծությունը, որը պահանջում էր մաքրում, երկրի վրա գտնվող մարդկանց մեղքերն էին, քանի որ նրանց մեղքերից ոչ մեկը չեղավ պղծելու երկինքը: Միայն սատանայի և նրա ապստամբ դևերի ներկայությունը կարող էր դա անել, այդ իսկ պատճառով հաղթական Միքայելում Հիսուս Քրիստոսը վտարեց նրանց երկնքից և զցեց մեղքի երկրի վրա, որտեղ նրանք պետք է մնան մինչև իրենց մահը:

Սրբության սիմվոլիկան քննարկելուց հետո մի բան էլ պետք է հասկանալ. Որքան էլ սուրբ են այս խորհրդանիշները, դրանք միայն նյութական բաներ են: Իսկական սրբությունը կենդանիների մեջ է, այդ իսկ պատճառով Հիսուս Քրիստոսն ավելին էր, քան տաճարը, որն ինքնին գոյություն ունեւր բացառապես Աստծո օրենքը, նրա բնավորության կերպարը և երկրային մեղավորից վիրավորված նրա արդարությունը պաշտպանելու համար: Դա միայն իր ընտրյալների ուսմունքին աջակցելու համար է, որ Աստված այս բաներն իրագործեց Մովսեսի և նրա աշխատողների կողմից: Կռապաշտությունից խուսափելու համար է, որ Աստված լիազորեց մի մարդու՝ իր ծառա Ռոն Ուայթին, գտնել և դիպչել իր վկայության տապանակին 1982 թվականին: Որովհետև « *Հիսուսի վկայությունը* », որը « *մարգարեության ոգին է* », շատ ավելի բարձր է: նրան և ավելի օգտակար, քանի որ նա անձամբ եկավ բացահայտելու երկրի վրա ընտրված իր ընտրյալների համար պատրաստված փրկարար ծրագրի իմաստը: Ռոն Ուայթին թույլ են տվել նկարահանել տապը պատվիրանները, որոնք հրեշտակները հանել են տապանից, սակայն նա հրաժարվել է պահպանել ֆիլմը: Այս փաստերն ապացուցում են, որ Աստված նախապես գիտեր իր մերժումը, բայց այս ընտրությունը մեզ պաշտպանում է կռապաշտությունից, որ նման ձայնագրությունը կարող էր առաջացնել իր ավելի խոցելի ընտրյալներից ոմանց մոտ: Այս իրողությունը բացահայտվել է մեզ, որպեսզի մենք այն պահենք մեր սրտերի մտքերում՝ որպես մեր Միրո Աստծո կողմից տրված քաղցր արտոնություն:

Ծննդոցի բաժանումները

Թեև այս աշխատանքի ուսումնասիրությունը մեզ բացահայտել է Դանիելի և Հայտնության մարգարեությունների մեջ թաքնված գաղտնիքները, ես հիմա պետք է օգնեմ ձեզ բացահայտել մարգարեությունները, որոնք բացահայտվել են Ծննդոց գրքում, մի բառ, որը նշանակում է «սկիզբ»:

Ուշադրություն!!! Վկայությունը, որը մենք կնշենք Ծննդոց գրքի այս ուսումնասիրության մեջ, բխում էր անմիջապես Աստծո բերանից, ով այն թելադրեց իր ծառա Մովսեսին: Այս պատմությանը չհավատալը ամենամեծ վրդովմունքն է, որը կարելի է ուղղակիորեն անել Աստծուն, վրդովմունք, որը վերջնականապես փակում է դրախտի դուռը, որովհետև բացահայտում է « *հավատքի լիակատար բացակայությունը, առանց որի անհնար է հանելի լինել Աստծուն* »: Եբրայեցիս 11:6.

Իր Ապոկալիպսիսի նախաբանում Հիսուսը խստորեն պնդեց այս արտահայտությունը. « *Ես եմ ալֆան և օմեգան, սկիզբը և վերջը* », որը նա կրկին մեջբերում է իր Հայտնության վերջում Հայտն.22.13-ում: Մենք արդեն նշել ենք Ծննդոց գրքի մարգարեական բնույթը, հատկապես յոթնօրյա շաբաթվա վերաբերյալ, որը մարգարեանում է յոթ հազար տարի: Այստեղ Ծննդոց այս գրքին ես մոտենում եմ « **բաժանման** » թեմայի տեսանկյունից, որը հատկապես բնութագրում է այն, ինչպես կտեսնենք:

Ծննդոց 1

1-ին օրը

Ծննդոց 1:1. « *Սկզբում Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը* »

ցույց է տալիս « *սկիզբ* » բառը , « *Երկիրը* » իսկապես ստեղծվել է Աստծո կողմից՝ որպես նոր հարթության կենտրոն և հիմք՝ դրան նախորդող սելեստիալ կյանքի ձևերին զուգահեռ: Նկարչի կերպարն օգտագործելը նրա համար նոր նկարի ստեղծման ստեղծման և իրականացման մասին է: Բայց արդեն նկատենք, որ իրենց ծագումից « *երկինքն ու երկիրը* » **առանձնացված են** : « *Երկինքը* » նշանակում է դատարկ, մութ և անսահման միջաստղային տիեզերք. և « *Երկիրը* » այնուհետև հայտնվում է ջրով ծածկված գնդակի տեսքով: « *Երկիրը* » *նախապես գոյություն չունեի արարչության շաբաթվա համար, քանի որ այն ստեղծվել է* այս հատուկ երկրային հարթության ստեղծման սկզբում կամ « *սկիզբում* »: Այն դուրս է գալիս ոչնչից և ձևավորվում է Աստծո հրամանով, որպեսզի կատարի մի դեր, որն անհրաժեշտ դարձավ ազատության պատճառով, որը դրախտում կատարած մեղքի սկզբնավորումն է իր առաջին արարածի կողմից. Նա, ում Եսայիա 14:12-ը նշանակում է « *առավոտյան աստղ* » և « *արշալույսի որդի* » անուններով, դարձել է Սատանան՝ Աստծո իշխանությանը մարտահրավեր նետելուց հետո: Այդ ժամանակվանից նա եղել է գոյություն ունեցող երկնային ապստամբների ճամբարի և ապագա երկրային ճամբարի առաջնորդը:

Ծննդ. 1:2. «Երկիրն անձև ու դատարկ էր, անդունդի երեսին խավար կար, և Աստծո չոգին շրջում էր ջրերի վրա »:

Երբ նկարիչը սկսում է ֆոնի շերտը կտավի վրա կիրառելով, Աստված ներկայացնում է իրավիճակը, որը տիրում է արդեն ստեղծված երկնային կյանքում և երկրային կյանքում, որը նա կստեղծի: Այսպիսով, նա նշանակում է « խավար » բառով այն ամենը, ինչ իր հավանության մեջ չէ , որը նա կանվանի « լույս » բացարձակ հակադրությամբ: Նկատենք կապը, որը հաստատում է այս համարը « խավար » բառի միջև, որը միշտ հոգնակի է, քանի որ դրա կողմերը բազմաթիվ են, և « անդունդ » բառի միջև, որը նշանակում է, որ երկիրը կյանքի ձև չունի: Աստված այս խորհրդանիշն օգտագործեց իր թշնամիներին նշանակելու համար՝ «անաստված» հեղափոխականներին և ազատ մտածողներին Հայտ.11:7-ում և պապական կաթոլիկության ապստամբներին Հայտ.17:8-ում: Սակայն ապստամբ բողոքականները միացան նրանց 1843թ.-ին՝ հերթով անցնելով Սատանայի՝ Հայտն. 9:11-ի «անդունդի հրեշտակի » տիրապետության տակ: որոնց միացավ անհավատարիմ աղվենտիզմը 1995 թ.

Այս հատվածում ներկայացված պատկերում մենք տեսնում ենք, որ « խավարը » **բաժանում է** « Աստծո ոգին » « ջրերից », որոնք մարգարեանալու են խորհրդանիշով, Դանիելում և Հայտնությունում, « ժողովուրդների, ազգերի և լեզուների » զանգվածները՝ խորհրդանիշների տակ: « ծով » Դան.7:2-3 և Հայտ.13:1, իսկ « գետերի » տակ՝ Հայտն.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15: Ծուտով բաժանումը վերագրվելու է սկզբնական « **մեղքին** » , որը կգործեն Եվան և Ադամը: Ինչպես տրված պատկերում, Աստված շփվում է խավարի աշխարհի հետ՝ կապված ապստամբ հրեշտակների հետ, որոնք հետևում են Սատանային՝ վիճարկելու Աստծո իշխանությունը:

Ծն.1:3. « Աստված ասաց. Թող լույս լինի: Եվ լույսն էր

բարի » իր չափանիշը՝ համաձայն Իր սեփական և ինքնիշխան դատողության: « Լույս » բառի այս տարբերակը կապված է « լույս » բառի հետ, քանի որ տեսանելի է բոլորի և բոլորի համար, քանի որ բարին չի առաջացնում « ամոթ », որը տանում է մարդուն թաքնվելու՝ իր չարագործությունները կատարելու համար: Այս «ամոթը» Ադամը կզգա մեղքից հետո՝ համաձայն Ծննդ.3, համեմատած Ծն.2.25-ի հետ:

Ծն.1:4. « Աստված տեսավ, որ լույսը բարի է. և Աստված **բաժանեց** լույսը խավարից »:

Սա Աստծո արտահայտած **առաջին դատողությունն է. Նա բազահայտում է « լույս »** բառով առաջացած **բարու** իր ընտրությունը և « խավար » բառով նշանակված **չարի** դատապարտումը :

Աստված մեզ բացահայտում է իր երկրային արարման նպատակը և, հետևաբար, վերջնական արդյունքը, որին կհասնի իր ծրագիրը՝ իր « լույսը » սիրողների վերջնական **բաժանումը** նրանցից, ովքեր նախընտրում են « խավարը »: « Լույսն ու խավարը » երկու ընտրությունն են, որոնք հնարավոր են դարձել ազատության սկզբունքի շնորհիվ, որը Աստված ցանկանում էր տալ իր բոլոր երկնային և երկրային արարածներին: Այս երկու հակադիր ճամբարները, ի վերջո, ունեն երկու առաջնորդ. Հիսուս Քրիստոսը՝ « լույսի » և Սատանան՝ « խավարի » համար: Եվ այս երկու հակադիր ճամբարները, ինչպես երկրի երկու բևեռները, նույնպես կունենան երկու տարբեր

բացարձակ վերջեր. ընտրյալները հավերժ կապրեն Աստծո լույսի ներքո՝ համաձայն Հայտն.21:23; և կործանված Քրիստոսի վերադարձով, ապստամբները կհայտնվեն որպես «*փոշի*» ամայի երկրի վրա, որը ևս մեկ անգամ դառնում է Ծննդ.1:2-ի «*անդունդը*»: Դատաստանի համար հարություն առած՝ նրանք վերջնականապես կկործանվեն՝ սպառվելով «*երկրորդ մահվան*» «*կրակի լճում*»՝ համաձայն Հայտն.20.15:

Ծննդ. 1:5. «*Աստված լույսը կոչեց ցեղեկ, իսկ խավարը՝ գիշեր: Այսպիսով, երեկո եղավ, և եղավ առավոտ, դա առաջին օրն էր*»:

այս «*առաջին օրը*» նվիրված է երկու նամբարների վերջնական բաժանմանը, որոնք ձևավորվել են «*լույսի և խավարի*» ընտրությամբ, որոնք կբախվեն միմյանց երկրի վրա մինչև Հիսուս Քրիստոսի վերջնական հաղթանակը և արարչության նորացումը: Այսպիսով, «*առաջին օրը*» «*նշվում*» է այն լիազորությամբ, որ Աստված տալիս է ապստամբներին՝ կռվելու իր դեմ ամբողջ շաբաթվա ընթացքում մարգարեացված «յոթ հազար» տարիների ընթացքում: Այսպիսով, այն իդեալականորեն հարմար է դառնալու կեղծ աստվածային պաշտամունքի նշանը կամ «*նշանը*», որը գտնվել է վեց հազարամյակների ընթացքում անհավատարիմ հեթանոս կամ հրեա ժողովուրդների շրջանում, բայց հատկապես քրիստոնեական դարաշրջանում, քանի որ «*օրն*» է ընդունվել: Չնվանված արևը» որպես Կոստանդին I-ի կայսերական իշխանության կողմից պարտադրված շաբաթական հանգստի օր՝ մարտի 7, 321թ.: Ահա թե ինչպես այս օրվանից ի վեր ներկայիս «քրիստոնեական» կիրակին դարձավ «*բրենդ*». 538 թվականից պապական հռոմեական կաթոլիկ հավատքի կողմից իրեն տրված կրոնական աջակցությունից հետո: Ակնհայտ է, որ Ծննդոց «*ալֆան*» շատ բան ուներ *առաջարկելու* «*օմեգա*» ժամանակի Հիսուս Քրիստոսի հավատարիմ ծառաներին : Եվ դա դեռ չի ավարտվել:

- Ը օր

Ծննդ. 1:6 «*Աստված ասաց. «Թող մի տարածություն լինի ջրերի միջև, և թող այն բաժանի ջրերը ջրերից*»:

տարանջատման հարց է . «*ջուրը ջրից*»: Գործողությունը մարգարեանում է Աստծո արարածների **բաժանումը**, որը **խորհրդանշում է «*ջրերը*»**: Այս համարը հաստատում է երկնային կյանքի բնական **տարանջատումը** երկրային կյանքից և երկուսում էլ՝ «Աստծո որդիների» **բաժանումը** «աստանայի որդիներից», այնուամենայնիվ, կոչված է միասին ապրելու մինչև դատաստանը, որը նշանավորվում է Հիսուս Քրիստոսի մահով: ապստամբ չար հրեշտակներին և մինչև երկրացիների համար Հիսուս Քրիստոսի փառքի վերադարձը: Այս **տարանջատումը** կհիմնավորի այն փաստը, որ մարդը կստեղծվի մի փոքր ցածր երկնային հրեշտակներից, քանի որ սելեստիալ չափումը նրա համար անհասանելի կլինի: Երկրի պատմությունը լինելու է երկար տեսակավորում մինչև դրա վերջը: Մեղքը անկարգություն է հաստատում, և Աստված կազմակերպում է այս խանգարումը ընտրովի տեսակավորման միջոցով:

Ծննդ. 1:7. « Եվ Աստված ստեղծեց տարածությունը և **առանձնացրեց տարածության տակ գտնվող ջրերը տարածության վերևում գտնվող ջրերից: Եվ այդպես էլ եղավ »:**

Տրված պատկերը **բաժանում է « ջրերի տակ »** մարգարեացված երկրային կյանքը երկնային կյանքից, որը « տարածությունից վեր է »:

Ծն.1:8. « Աստված տարածությունը կոչեց երկինք: Այսպիսով, երեկո եղավ, և եղավ առավոտ, սա երկրորդ օրն էր »:

Այս երկինքը նշանակում է մթնոլորտային շերտ, որը ձևավորվել է ջուրը կազմող երկու գազերից (ջրածին և թթվածին), որը շրջապատում է երկրի ամբողջ մակերեսը և որը բնականաբար հասանելի չէ մարդուն: Աստված դա կապում է անտեսանելի երկնային կյանքի առկայության հետ, ինչը այդպես է, քանի որ սատանան ինքը կստանա «օդի գործության իշխան» անունը *Եփես.2:2* - ում. *այս աշխարհի ճանապարհը, ըստ օդի գործության իշխանի, ոգու, որն այժմ գործում է ապստամբության որդիների մեջ »:* վերաբերմունք, որ նա արդեն ուներ երկնային աշխարհում:

- ^ո օր

Ծննդ. 1:9 « Աստված ասաց. «Թող երկնքի տակ գտնվող ջրերը հավաքվեն մեկ տեղում, և թող ցամաք հայտնվի: Եվ այդպես էլ եղավ »:

Մինչև այս « ջրերը » ծածկում էին ամբողջ երկիրը, բայց դրանք դեռ չէին պարունակում ծովային կենդանիների որևէ ձև, որը կստեղծվի 5-րդ ^{օր}: Այս ճշգրտությունը կտա իր ողջ իսկությունը Ծննդոց 6-ի ջրհեղեղի գործողությանը, որը կկարողանա սուզված երկրի վրա տարածել կենդանական ծովային կյանքի ձևը. որն այնուհետև կհիմնավորի այնտեղ ծովային բրածոներ և պարկուճներ գտնելը:

Ծն.1:10. « Աստված ցամաքը կոչեց երկիր, իսկ ջրերի զանգվածը՝ ծովեր: Աստված տեսավ, որ դա լավ է »:

Այս նոր **տարանջատումը** գնահատվում է « լավ » Աստծո կողմից, քանի որ օվկիանոսներից և մայրցամաքներից դուրս նա այս երկու տերմիններին տալիս է « ծով և ցամաք » երկու խորհրդանիշների դեր, որոնք համապատասխանաբար կնշանակեն կաթոլիկ քրիստոնեական եկեղեցին և կաթոլիկ քրիստոնյա բողոքական եկեղեցին Բարեփոխված եկեղեցու անվան տակ: Դրանց **բաժանումը**, որն իրականացվել է 1170-ից 1843 թվականներին, հետևաբար Աստծո կողմից գնահատվում է « լավ »: Եվ նրա խրախուսանքը իր հավատարիմ ծառաներին Ռեֆորմացիայի ժամանակ բացահայտվեց Հայտն. 2:18-ից մինչև 29-ը: Այս հատվածներում մենք գտնում ենք 24 և 25 հատվածների այս կարևոր պարզաբանումը, որոնք վկայում են բացառիկ ժամանակավոր իրավիճակի մասին . *Թյուստիքում գտնվող բոլոր մյուսներին, ովքեր չեն ընդունում այս վարդապետությունը և չգիտեն Սատանայի խորքերը, ինչպես իրենք են անվանում, ասում են՝ ձեզ . **միայն պահիր այն, ինչ ունես, մինչև ես գամ** »:* Եվս մեկ անգամ, այս վերախմբավորման միջոցով, Աստված կարգի է բերում ապստամբ հրեշտակային և մարդկային հոգիների ստեղծած անկարգությունը: Եկեք նկատենք այս մյուս ուսմունքը. « *Երկիրը* » կտա իր անունը ամբողջ մոլորակին, քանի որ « *չորր* » պատրաստ է լինել բնական միջավայր մարդու

կյանքի համար, ում համար այս արարումը ստեղծված է Աստծո կողմից: Ծովային մակերեսը չորս անգամ ավելի մեծ լինելով չոր երկրի մակերևույթից՝ մոլորակը կարող էր ավելի արժանիորեն ընդունել « ծով » անվանումը, բայց ոչ արդարացված աստվածային նախագծում: Այս «ասույթի» բառերը. «Թռչունները հավաքվում են միասին, իսկ փետուրի թռչունները՝ միասին», հանդիպում են այս խմբերում: Այսպիսով, 1170-ից 1843 թվականներին հավատարիմ և խաղաղ բողոքականները փրկվեցին Զրիստոսի արդարադատությամբ, որը վերագրվեց նրանց բացառապես առանց հնազանդվելու իսկական յոթերորդ օրվա շաբաթօրյա հանգիստին՝ շաբաթ օրը: Եվ հենց այս հանգստի պահանջն է, որ « *Երկիրը* » դարձնում է 1843 թվականի կեղծ քրիստոնեական հավատքի խորհրդանիշը, համաձայն Դան.8:14: Այս աստվածային դատաստանի ապացույցը հայտնվում է Հայտն. 10.5-ում, քանի որ Հիսուսը « *իր ոտքերը* » դնում է « *ծովի և երկրի* » վրա, որպեսզի ջախջախի դրանք իր բարկությամբ:

Ծննդ. 1:11: « *Այնուհետև Աստված ասաց. «Թող երկիրը բուսնի կանաչի, խոտի սերմ տվող և պտղատու ծառեր, որոնք պտուղ են տալիս իրենց տեսակին համապատասխան և իրենց սերմերը երկրի վրա ունենան»:* Եվ այդպես էլ եղավ : »

Հաստատվում է ցամաքին Աստծո կողմից տրված առաջնահերթությունը. նախ՝ այն ուժ է ստանում « *արտադրելու* » « *կանաչ, խոտ սերմ բերող, իրենց տեսակի պտուղ տվող պտղատու ծառեր* ». ամեն ինչ առաջացել է առաջին հերթին մարդու կարիքների համար, իսկ երկրորդ հերթին՝ երկրային և երկնային կենդանիների համար, որոնք շրջապատում են նրան: Երկրի այս ստեղծագործությունները Աստված կօգտագործի որպես խորհրդանշական պատկերներ՝ իր ծառաներին իր դասերը բացահայտելու համար: Մարդը, ինչպես «*ծառը*», պտուղ կտա՝ լավ թե վատ:

Ծննդ. 1:12. « *Երկիրը կանաչապատում է, խոտ՝ իր տեսակի սերմերով, և պտուղ տվող ծառեր՝ իրենց տեսակի պես: Աստված տեսավ, որ լավ է:* »

Այս 3-րդ ^{օրը} ոչ մի մեղք չի խաթարում Աստծո ստեղծած գործը, բնությունը կատարյալ է, համարվում է « *լավ* »: Մթնոլորտային և երկրային կատարյալ մաքրության պայմաններում երկիրը բազմապատկում է իր արտադրությունները: Պտուղները նախատեսված են այն էակների համար, ովքեր ապրելու են երկրի վրա՝ տղամարդկանց և կենդանիների, ովքեր իրենց հերթին պտուղ կտան ըստ իրենց անձի:

Ծննդ. 1:13 « *Ուրեմն երեկո եղավ և առավոտ եղավ. երրորդ օրն էր* »:

4 -րդ օր

Ծննդ. 1:14. « *Աստված ասաց . թող լինեն նշաններ՝ նշելու ժամանակները, օրերն ու տարիները* »:

Նոր **տարանջատում**՝ « *օրից գիշեր* »: Մինչև այս չորրորդ օրը ցերեկային լույսը չէր ստացվում երկնային մարմնի կողմից: Օրվա և գիշերվա բաժանումն արդեն գոյություն ուներ Աստծո կողմից ստեղծված վիրտուալ ձևով: Որպեսզի իր ստեղծածն անկախ դառնա իր ներկայությունից,

Աստված չորրորդ օրը կատեղծի երկնային աստղեր, որոնք թույլ կտան մարդկանց օրացույցներ ստեղծել միջաստղային տիեզերքում այս աստղերի դիրքի հիման վրա: Այսպիսով, Կենդանակերպի նշանները կհայտնվեն, աստղագուշակությունը իր ժամանակից առաջ, բայց առանց ներկայիս գուշակության, որը կցված է դրան, այսինքն՝ աստղագիտությանը:

Ծննդ.1:15. « *Եվ թող լինեն լույսեր երկնքի տարածության մեջ՝ երկրի վրա լույս տալու համար. Եվ այդպես էլ եղավ* »:

« *Երկիրը* » պետք է լուսավորվի « *ցերեկով* », ինչպես նաև « *գիշերով* », բայց « *ցերեկային լույսը* » պետք է գերազանցի « *գիշերին* », քանի որ այն ճշմարտության Աստծո խորհրդանշական պատկերն է, ով ստեղծեց ամեն ինչ : որ ապրում է. Եվ « *գիշերային ցերեկային* » կարգի հաջորդականությունը մարգարեանում է նրա վերջնական հաղթանակը նրա բոլոր թշնամիների դեմ, որոնք նաև նրա սիրելի և օրհնված ընտրյալներն են: Այս դերը, որը բաղկացած է « *երկիրը լուսավորելուց* », այս աստղերին կտա կրոնական գործողության խորհրդանշական նշանակություն, որը սովորեցնում է ճշմարտություններ կամ սուտ, որոնք ներկայացված են Արարիչ Աստծո անունով:

Ծննդ. 1:16. « *Աստված ստեղծեց երկու մեծ լույսերը՝ մեծ լույսը, որ իշխի ցերեկային, և փոքր լույսը՝ գիշերվա վրա. նա նաև աստղեր է ստեղծել* »:

Ուշադիր ուշադրություն դարձրեք այս մանրամասնությանը. արթնացնելով « *արևը* » և « *լուսինը* », « *երկու մեծ լուսատուները* », *Աստված արևին նշանակում է « ամենամեծ »* արտահայտությունով, մինչդեռ խավարումները ապացուցում են դա, արևի և լուսնի երկու սկավառակները հայտնվում են մեզ: նույն չափի տակ՝ մեկը մյուսին փոխադարձաբար ծածկելով: Բայց Աստված, ով ստեղծել է այն, գիտի մարդու առջև, որ նրա փոքր տեսքը պայմանավորված է երկրից հեռավորության վրա, քանի որ արևը 400 անգամ ավելի մեծ է, բայց 400 անգամ ավելի հեռու, քան լուսինը: Այս ճշգրտությամբ նա հաստատում և հաստատում է արարիչ Աստծո իր գերազույն կոչումը: Ավելին, հոգևոր մակարդակում այն բացահայտում է իր անզուգական «*մեծությունը*» համեմատած լուսնի փոքրության , գիշերվա և խավարի խորհրդանշի հետ: Այս խորհրդանշական դերերի կիրառումը կվերաբերի Հիսուս Քրիստոսին, որը կոչվում է « *լույս* » Հովհաննես 1.9-ում. « *Այս լույսը ճշմարիտ լույսն էր, որը աշխարհ գալով՝ լուսավորում է յուրաքանչյուր մարդու* »: Նկատենք, որ մարմնավոր հրեա ժողովրդի հնագույն դաշինքը, որը կառուցված էր լուսնային օրացույցի վրա, դրվեց «մութ» դարաշրջանի նշանի տակ. սա մինչև Քրիստոսի առաջին և երկրորդ գալուստը: Ծիշտ այնպես, ինչպես «նորալուսնի տոների» տոնակատարությունը, մի ժամանակ, երբ անհետացող լուսինը դառնում է անտեսանելի, մարգարեացավ Քրիստոսի արևային դարաշրջանի գալուստը, որը Մայ.4:2-ը համեմատում է « *արդարության արևի* » հետ . *ձեզ համար, ով վախենում է իմ անունից, արդարության արևը կձագի , և բժշկություն կլինի նրա թևերի տակ. դուք դուրս կգաք, և հողթերի պես կթռնեք ախոռից ...*»: Հին հրեական դաշինքից հետո « *լուսինը* » դարձավ կեղծ քրիստոնեական հավատքի խորհրդանիշը, հաջորդաբար կաթոլիկ՝ 321-ից և 538-ից, ապա բողոքական՝ 1843-ից և... ինստիտուցիոնալ ադվենտիստական՝ 1994-ից:

Այս նաև հիշատակում է « *աստղերը* »: Նրանց լույսը թույլ է, բայց նրանք այնքան շատ են, որ, այնուամենայնիվ, լուսավորում են երկրային գիշերների երկինքը: « *Աստղը* » այսպիսով դառնում է կրոնական սուրհանդակների խորհրդանշը, ովքեր կանգնած են մնում կամ ընկնում են Հայտն.6:13-ի « *6-րդ կնիքի* » նշանի նման, որտեղ աստղերի անկումը մարգարեացել է 1833 թվականի նոյեմբերի 13-ին ընտրվածներին: Բողոքականության զանգվածային անկումը 1843 թվականին: Այս աշունը մինչև ժամանակ վերաբերում էր Քրիստոսի սուրհանդակներին՝ « *Մարդիկ* » ուղերձ ստացողներին, որոնց Հիսուսը հայտարարեց. « *Դուք կենդանի եք համարվում և դուք. ես մեռած եմ* »: Այս աշունը հիշվում է Հայտն. 9.1-ում. « *Հինգերորդ հրեշտակը հնչեցրեց իր փողը: Եվ ես տեսա մի աստղ, որն ընկել էր երկնքից երկիր: Անդունդի փոսի բանալին նրան տրվեց* »: Մինչ բողոքականների անկումը Հայտն. 8:10 և 11-ը վկայում է կաթոլիկության մասին, որը վերջնականապես դատապարտվել է Աստծո կողմից. « *Երրորդ հրեշտակը շեփոր հնչեցրեց: Եվ երկնքից ընկավ մի մեծ աստղ, որը վառվում էր ջահի պես. և այն ընկավ գետերի մեկ երրորդի և ջրերի աղբյուրների վրա:* » Հատված 11-ում տրվում է « *Որդին* » **անունը**. և ջրերի երրորդ մասը վերածվեց **որդանակի**, և շատ մարդիկ մեռան ջրերի մոտ, քանի որ դառնացել էին »: Բանը հաստատված է Հայտն. 12.4-ում. « **Նրա պոչը քաշեց երկնքի աստղերի մեկ երրորդը և նետեց գետին:** Վիշապը կանգնեց այն կնոջ առաջ, որը պատրաստվում էր ծննդաբերել, որպեսզի խժռի իր երեխային, երբ նա ծնեց: Այնուհետև կրոնական սուրհանդակները կդառնան Փրանսիացի հեղափոխականների մահապատիժների զոհերը Հայտն. 8:12-ում. « *Չորրորդ հրեշտակը շեփոր հնչեցրեց. Եվ արևի մեկ երրորդը հարվածեց, և լուսնի մեկ երրորդը և աստղերի մեկ երրորդը, այնպես որ մեկ երրորդը մթնեց, և ցերեկը կորցրեց իր լույսի մեկ երրորդը, և գիշերը նույնպես:* Կրոնի բոլոր ձևերի դեմ թշնամաբար տրամադրված ազատ մտածող հեղափոխականների թիրախները նույնպես, միշտ մասամբ (*երրորդը*), « *արևը* » և « *լուսինն* » են:

Ծննդ. 15.5-ում « *աստղերը* » խորհրդանշում են Աբրահամին խոստացված « *սերունդը* ». Եվ երբ նա դուրս հանեց նրան, ասաց. *Նայիր դեպի երկինք և հաշվեք աստղերը, եթե կարող ես դրանք համարել: Եվ նա ասաց նրան. «Մա կլինի քո սերունդը* »: Ուշադրություն. Ուղերձը ցույց է տալիս բազմաթիվ քանակություն, բայց ոչինչ չի ասում այս բազմության հավատքի որակի մասին, որում Աստված կգտնի « *շատ կանչված, բայց քչերին ընտրյալ* » ըստ Մատթ.22.14-ի: « *Աստղերը* » դարձյալ խորհրդանշում են ընտրյալներին Դան.12 :3. « *Նրանք, ովքեր խելացի են, կփախեն ինչպես երկնքի շքեղությունը, և նրանք, ովքեր արդարություն են սովորեցնում շատերին, աստղերի պես կփախեն հավիտյանս հավիտենից* »:

Ծննդ. 1:17 « *Աստված դրեց նրանց երկնքի տարածության մեջ, որպեսզի լույս տա երկրին* » .

Մենք այստեղ տեսնում ենք հոգևոր պատճառով Աստծո պնդումը աստղերի այս դերի վրա. « *լուսավորել երկիրը* »:

Ծննդ. 1:18. « *կառավարելու ցերեկն ու գիշերը և անջատելու լույսը խավարից: Աստված տեսավ, որ դա լավ է* »:

մի կողմից կապելով « *ցերեկն ու լույսը* », մյուս կողմից՝ « *գիշերն ու խավարը* »:

Ծննդ. 1:19 « *Այսպես երեկո եղավ, և եղավ առավոտ. չորրորդ օրն էր* »:

Երկիրն այժմ կարող է օգուտ քաղել լույսից և արևի ջերմությունից՝ ապահովելու իր պտղաբերությունը և բուսական մթերքների արտադրությունը: Բայց արևի դերը կարևոր կդառնա միայն այն մեղքից հետո, որը կգործեն Եվան և Ադամը: Կյանքը մինչև այս ողբերգական պահը հենվում է Աստծո արարչական գործության հրաշագործ գործության վրա: Երկրային կյանքը կազմակերպված է Աստծո կողմից այս ժամանակի համար, երբ մեղքը հարվածելու է երկրին իր ողջ անեծքով:

- 1^{րդ} օրը

Ծննդ. 1:20 « *Աստված ասաց. «Թող ջրերը առատորեն կենդանի արարածներ ծնեն, և թող թռչունները թռչեն երկրի վրա մինչև երկնքի տարածությունը* »:

Այս 5-րդ ^{օրը} Աստված « *ջրերին* » ուժ է տալիս « *առատորեն կենդանի կենդանիներ արտադրելու* » այնքան շատ և այնքան բազմազան, որ ժամանակակից գիտությունը դժվարանում է թվարկել բոլորը: Ամբողջական խավարի մեջ գտնվող անդունդի հատակին մենք հայտնաբերում ենք փոքրիկ յուսմինեսցենտ կենդանիների կյանքի անհայտ ձև, որոնք թարթում են, թարթում և փոխում լույսի ինտենսիվությունը և նույնիսկ գույնը: Նմանապես, երկնքի տարածությունը կատանա « *թռչունների* » թռիչքի անհմացիա : Այստեղ հայտնվում է « *թևերի* » խորհրդանիշը , որը թույլ է տալիս թեւավոր մարմնական կենդանիներին շարժվել օդով: Խորհրդանիշը կկցվի երկնային ոգիներին, ովքեր դրա կարիքը չունեն, քանի որ նրանք ենթակա չեն երկրային և երկնային ֆիզիկական օրենքներին: Իսկ երկրագնդի թեւավոր տեսակների մեջ Աստված իրեն վերագրելու է « *արծվի* » կերպարը, որն ամենաբարձրն է բարձրանում բոլոր թռչունների և թռչող կենդանիների մեջ: « *Արծիվը* » դառնում է նաև կայսրության խորհրդանիշը՝ Նաբուգոդոնոսոր թագավորի Դան.7:4-ում և Նապոլեոն 1-ին Հայտն .8 : 13 - ում՝ *բարձր ձայնով. Վա՛յ, վա՛յ, վա՛յ նրանց, ովքեր բնակվում են երկրի վրա, երեք հրեշտակների փողերի մյուս ձայների համար, որոնք պատրաստվում են հնչեցնել*: Այս կայսերական ռեժիմի ի հայտ գալը կանխագուշակեց երեք մեծ « *դժբախտությունները* », որոնք *կհարվածեն արևմտյան երկրների բնակիչներին* Ապոյի վերջին երեք « *շեփորների* » խորհրդանիշի ներքո : 9 և 11, 1843 թվականից, երբ ուժի մեջ մտավ Դան.8:14-ի հրամանագիրը:

Բացի « *արծվից* », մյուս « *երկնքի թռչունները* » կխորհրդանշեն երկնային հրեշտակներին՝ լավին ու վատին:

Ծննդ. 1:21. « *Աստված ստեղծեց մեծ ձկներ և շարժվող բոլոր կենդանի արարածներ, որոնք առատորեն ստացան ջրերը՝ ըստ իրենց տեսակի. նա նաև ստեղծեց յուրաքանչյուր թեւավոր թռչուն՝ ըստ իր տեսակի: Աստված տեսավ, որ դա լավ է* »:

Աստված ծովային կյանքը պատրաստում է մեղքի վիճակի համար, այն ժամանակ, երբ « *ամենամեծ ձկները* » ամենափոքրին կդարձնեն իրենց կերակուրը, սա է ծրագրավորված ճակատագիրը և նրանց առատության օգտակարությունը յուրաքանչյուր տեսակի մեջ: « *Թեւավոր թռչունները* » չեն խուսափելու այս սկզբունքից, քանի որ նրանք նույնպես կսպանեն միմյանց

ուտելու համար: Բայց մեղքից առաջ ոչ մի ծովային կենդանի կամ թռչուն չի վնասում ուրիշին, կյանքը կենդանացնում է նրանց բոլորին, և նրանք միասին ապրում են կատարյալ ներդաշնակության մեջ: Ահա թե ինչու Աստված իրավիճակը գնահատում է « լավ »: Ծովային « կենդանիներն » ու « թռչունները » մեղքից հետո խորհրդանշական դեր կխաղան: Տեսակների միջև մահկանացու կռիվներն այնուհետև « ծովին » կտան «մահվան» իմաստը, որը Աստված տալիս է եբրայեցի քահանաների լվացման ծիսակարգում: Այդ նպատակով օգտագործվող անոթը կստանա « ծով » անվանումը՝ ի հիշատակ «կարմիր ծովի» հատման, երկուսն էլ քրիստոնեական մկրտության նախապատկերն են: Այսպիսով, Հայտն. 13:1-ում նրան տալով « ծովից ծագող գազան » անունը՝ Աստված նույնացնում է հռոմեական կաթոլիկ կրոնը և միապետությունը, որն աջակցում է դրան, «մահացածների» ժողովով, որոնք սպանում և կլանում են իրենց հարևաններին ձկների պես: «ծովից » . Նմանապես արծիվները, բազեներն ու բազեները կհռչակեն աղավնիներին և աղավնիներին Եվայի և Ադամի և նրանց շատ այլ մարդկանց հետնորդների մեղքի պատճառով մինչև Քրիստոսի փառքով վերադարձը:

Ծն.1:22. « Աստված օրհնեց նրանց՝ ստելով. «Անեցե՛ք և շատացե՛ք և լցրե՛ք ծովերի ջրերը. և թող թռչունները շատանան երկրի վրա »:

Աստծո օրհնությունը նյութականացվում է այս համատեքստում ծովային կենդանիների և թռչունների, բայց շուտով նաև մարդկանց բազմապատկմամբ: Քրիստոսի եկեղեցին նույնպես կոչված է բազմապատկելու իր հետևորդների թիվը, բայց այնտեղ Աստծո օրհնությունը բավարար չէ, քանի որ Աստված կանչում է, բայց ոչ մեկին չի ստիպում արձագանքել իր փրկության առաջարկին:

Ծննդ. 1:23 « Ուրեմն երեկո եղավ և առավոտ եղավ. հինգերորդ օրն էր »:

Նկատի ունեցեք, որ ծովային կյանքը ստեղծվում է հինգերորդ օրը՝ այդպիսով **առանձնացված** ցամաքային կյանքի ստեղծումից՝ իր հոգևոր սիմվոլիզմի պատճառով, որը վերաբերում է անիծված և հավատուրաց քրիստոնեության առաջին ձևին. ինչ կներկայացնի Հռոմի կաթոլիկ կրոնը 321 թվականի մարտի 7-ից՝ կեղծ հեթանոսական հանգստի օրվա ընդունման օրը, առաջին օրը և «արևի օրը», որը հետագայում վերանվանվեց՝ կիրակի, Տիրոջ օր: Այս բացատրությունը հաստատվում է 5-րդ ^{հազարամյակում} հռոմեական կաթոլիկության և 6-րդ ^{հազարամյակի} ընթացքում հայտնված բողոքականության ի հայտ գալով :

6 -րդ օր

Ծննդ. 1:24. « Աստված թող ծնի կենդանի կենդանիներ՝ ըստ իրենց տեսակների, անասուններ, սողուններ և երկրի կենդանիներ՝ ըստ իրենց տեսակների: Եվ այդպես էլ եղավ »:

6-րդ ^{օրը} նշանավորվում է երկրային կյանքի ստեղծմամբ, որն իր հերթին ծովից հետո « կենդանի կենդանիներ է **ծնում** ». ըստ իրենց տեսակի, անասունների, սողունների և ցամաքի կենդանիների՝ ըստ իրենց տեսակի » : Աստված շարժման մեջ է դնում այս բոլոր կենդանի արարածների վերարտադրության գործընթացը : Նրանք կտարածվեն ցամաքի վրա:

Ծն.1:25. « Աստված ստեղծեց երկրի գազաններին՝ ըստ իրենց տեսակների, անասուններին՝ ըստ իրենց տեսակների, և երկրի վրա գտնվող բոլոր սողուններին՝ ըստ իրենց տեսակի: Աստված տեսավ, որ դա լավ է »:

Այս այսան հաստատում է նախորդում պատվիրված գործողությունը. Այս անգամ նկատենք, որ Աստված է ստեղծողն ու ղեկավարը երկրի վրա ստեղծված այս երկրային կենդանական կյանքին: Ինչպես ծովային կենդանիները, այնպես էլ ցամաքային կենդանիները ներդաշնակ կապրեն մինչև մարդկային մեղքի ժամանակը: Աստված գտնում է, որ այս կենդանական ստեղծագործությունը « լավ » է, որում ստեղծվում են խորհրդանշական դերեր, և նա դրանք կօգտագործի իր մարգարեական ուղերձներում մեղքի հաստատումից հետո: Սողունների մեջ « օձը » կխաղա հիմնական դերը՝ որպես սատանայի կողմից օգտագործվող մեղքի դրդող միջոց: Մեղքից հետո երկրագնդի կենդանիները կկործանեն միմյանց տեսակները տեսակների դեմ: Եվ այս ագրեսիվությունը Հայտն. 13:11-ում կարդարացնի « երկրից ծագող գազան » անունը, որը ցույց է տալիս բողոքական կրոնը Աստծո կողմից անիծված իր վերջին կարգավիճակում՝ աղվենտիստական հավատքի վերջնական փորձության համատեքստում, որն արդարացված է ճշմարիտ վերադարձով: Հիսուս Քրիստոսի համար նախատեսված է 2030 թվականի գարուն: Այնուամենայնիվ, նկատի ունեցեք, որ բողոքականությունը կրում է այս անեծքը, որն անտեսվում է 1843 թվականից ի վեր բազմության կողմից:

Ծննդ. 1:26: « Այնուհետև Աստված ասաց. «Եկեք մարդուն ստեղծենք մեր պատկերով և մեր նմանությամբ, և նա իշխի ծովի ձկների, երկնքի թռչունների, անասունների և անասունների վրա»: ամբողջ երկիրը և բոլոր սողունների վրա, որոնք սողում են երկրի վրա »:

Եկեք անենք » ասելով Աստված իր ստեղծագործ աշխատանքի հետ կապում է հավատարիմ հրեշտակային աշխարհը, որը ակնհայտ է լինում նրա արարքին և շրջապատում է նրան խանդավառությամբ: **Բաժանման** թեմայի ներքո նշեք այստեղ, խմբավորված 6-րդ ^{օրը}, երկրային կենդանիների արարումը և մարդու ստեղծագործությունը, որը նշված է այս հատվածում 26, Աստծո անվան համարը, համարը, որը ստացվել է չորս եբրայերեն «Յոդ» տառերի ավելացումով: = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26»; տատերը, որոնք կազմում են նրա անունը, տառադարձված են «YaHWéH»: Այս ընտրությունն առավել արդարացված է, քանի որ « Աստծո պատկերով արված », « մարդ » Ադամը գալիս է նրան խորհրդանշական կերպով ներկայացնելու երկրային ստեղծագործության մեջ՝ որպես Քրիստոսի պատկեր: Աստված նրան տալիս է իր ֆիզիկական և մտավոր կողմը, այսինքն՝ բարու և չարի միջև դատելու կարողություն, ինչը նրան պատասխանատու կդարձնի: Ստեղծվելով կենդանիների հետ նույն օրը՝ « մարդը » կստանա իր « նմանության » ընտրությունը՝ Աստված, թե կենդանի՝ « գազան »: Այնուամենայնիվ, հենց թույլ տալով, որ իրենց գայթակղվի «կենդանիով», « օձով », Եվան և Ադամը կկտրվեն Աստծուց և կկորցնեն իրենց « նմանությունը »: Մարդուն իշխանություն տալով « երկրի վրա սողացող սողունների » վրա՝ Աստված հրավիրում է մարդուն տիրապետել «օձի» վրա և, հետևաբար, թույլ չտալ, որ իրեն սովորեցնեն: Ցավոք մարդկության

համար, Եվան կմեկուսացվի և կբաժանվի Ադամից, երբ գայթակղվի և մեղավոր դառնա անհնազանդության մեղքի համար:

Աստված մարդուն է վստահում իր ողջ երկրային արարածներին այն կյանքով, որն այն պարունակում և ստեղծում է ծովերում, երկրի վրա և երկնքում:

Ծն.1:27 « Աստված ստեղծեց մարդուն իր պատկերով, Աստծո պատկերով ստեղծեց նրան, արու և էգ ստեղծեց »:

6-րդ ^{օր} տևում է մյուսների նման՝ 24 ժամ և թվում է, թե տղամարդու և կնոջ ստեղծագործությունները խմբավորված են այստեղ՝ իրենց ստեղծագործությունն ամփոփելու ուսումնական նպատակով: Իրոք, Ծննդ. 2-ն իր վրա է վերցնում մարդու այս արարումը՝ բացահայտելով բազմաթիվ գործողություններ, որոնք հավանաբար իրականացվել են մի քանի օրվա ընթացքում: Այս գլխի 1-ի պատմությունն այսպիսով ստանում է նորմատիվ բնույթ՝ բացահայտելով այն խորհրդանշական արժեքները, որոնք Աստված ցանկանում էր տալ շաբաթվա առաջին վեց օրերին:

Այս շաբաթն ավելի խորհրդանշական արժեք ունի, քանի որ պատկերում է Աստծո փրկարար ծրագիրը: «Տղամարդը» խորհրդանշում և մարգարեանում է Զրիստոսին և «կնոջը»՝ «Ընտրյալ Եկեղեցին», որը կբարձրանա նրանից: Ավելին, մեղքից առաջ իրական ժամանակը նշանակություն չունի, քանի որ կատարելության վիճակում ժամանակը չի հաշվվում, և «6000 տարվա» հետհաշվարկը կսկսվի առաջին գարնանը, որը նշանավորվում է մարդկային առաջին մեղքով: Կատարյալ կանոնավորությամբ, 12-ժամյա գիշերները և 12-ժամյա օրերը շարունակաբար հաջորդում են միմյանց: Այս այսպիսով Աստված ընդգծում է իր պատկերով ստեղծված մարդու նմանությունը: Ադամը թույլ չէ, նա լի է ուժով և ստեղծվել է ունակ դիմակայելու սատանայի գայթակղություններին:

Ծն.1:28. « Եվ Աստված օրհնեց նրանց, և Աստված ասաց նրանց. և իշխի՛ր ծովի ձկների, երկնքի թռչունների և երկրի վրա շարժվող բոլոր կենդանի արարածների վրա »:

Ուղերձը Աստծո կողմից ուղղված է ողջ մարդկությանը, որի սկզբնական օրհնակներն են Ադամն ու Եվան: Ինչպես կենդանիները, նրանք իրենց հերթին օրհնվում և խրախուսվում են բազմաձև մարդկանց բազմացնելու համար: Մարդը կենդանական արարածների նկատմամբ տիրապետություն է ստանում Աստծուց, ինչը նշանակում է, որ նա չպետք է թույլ տա, որ իրեն տիրի նրանց՝ սենտիմենտալությունից և սենտիմենտալ թուլությունից: Նա չպետք է վնասի նրանց, այլ պետք է ներդաշնակ ապրի նրանց հետ: Մա, այն համատեքստում, որը նախորդում է մեղքի անեծքին:

« Ահա ես ձեզ տալիս եմ սերմ տվող բոլոր խոտաբույսերը, որոնք կան ամբողջ երկրի երեսին, և ամեն ծառ, որ իր մեջ ծառի պտուղ ունի, սերմ է տալիս. կլինի ձեր կերակուրը »:

Իր բույսերի ստեղծման մեջ Աստված բացահայտում է իր ողջ բարությունն ու առատաձեռնությունը՝ բազմապատկելով բույսերի, պտղատու ծառերի, հացահատիկային, խոտաբույսերի և բանջարեղենի տեսակների սերմերի քանակը: Աստված մարդուն առաջարկում է կատարյալ սնուցման մոդել, որը նպաստում է լավ ֆիզիկական և մտավոր առողջությանը, որը բարենպաստ է ողջ օրգանիզմի և մարդու հոգու համար,

նույնիսկ այսօր, ինչպես Ադամի ժամանակներում: Այս թեման ներկայացվել է 1843 թվականից ի վեր Աստծո կողմից որպես իր ընտրյալների պահանջ, և այն ավելի մեծ կարևորություն է ստանում մեր վերջին օրերում, որտեղ սնունդը գոհ է դառնում քիմիայի, պարարտանյութերի, թունաքիմիկատների և այլոց, որոնք ոչնչացնում են կյանքը՝ խթանելու փոխարեն:

Ծննդ. 1:30. « *Եվ երկրի բոլոր գազաններին, երկնքի բոլոր թռչուններին և երկրի վրա շարժվող բոլոր բաներին, որոնք կենաց շունչ ունեն, կերակուր են տալիս ամեն կանաչ խոտ: Եվ այդպես էլ եղավ* »:

Այս համարը ներկայացնում է այն բանալին, որն արդարացնում է այս ներդաշնակ կյանքի հնարավորությունը: Բոլոր կենդանի արարածները վեգան են, ուստի իրենք իրենց վնասելու պատճառ չունեն: Մեղքից հետո կենդանիները ամենից հաճախ կհարձակվեն միմյանց վրա ուտելու համար, ապա մահը կհարվածի նրանց բոլորին այս կամ այն կերպ:

Ծննդ. 1:31. « *Աստված տեսավ այն ամենը, ինչ նա ստեղծել էր, և տեսա շատ թավ էր: Ուստի երեկո եղավ, և եղավ առավոտ, վեցերորդ օրն էր* »:

^{օրվա} վերջում Աստված գոհ է իր ստեղծագործությունից, որը մարդու ներկայությամբ այս անգամ գնահատվում է « **շատ թավ** », *մինչդեռ* « թավ » էր միայն 5^{-րդ} ^{օրվա} վերջում :

Ճաբաթվա առաջին 6 օրերը 7-ից **բաժանելու** Աստծո մտադրությունը ցույց է տալիս Ծննդոց 1-ին գլխում նրանց խմբավորումը: Այս կերպ նա պատրաստում է իր աստվածային օրենքի 4-րդ ^{աստվածային} կառուցվածքը , որը նա իրենց ժամանակին կներկայացնի Եգիպտոսի ստրկությունից ազատված եբրայեցիներին: Ադամից ի վեր մարդ արարածները շաբաթական 6 օր ունեն, ամեն շաբաթ, իրենց երկրային զբաղմունքով զբաղվելու համար: Ադամի համար ամեն ինչ լավ սկսվեց, բայց նրանից ստեղծվելուց հետո կինը՝ նրա աստվածատուր « *օգնականը* », մեղքը կրերի երկրային արարչագործության մեջ, ինչպես ցույց կտա Ծն.3-ը: Իր կնոջ հանդեպ սիրուց դրդված Ադամն իր հերթին կուտի արգելված պտուղը, և ամբողջ գույգը կհարվածի մեղքի անեծքին: Այս գործողության մեջ Ադամը մարգարեանում է Քրիստոսին, ով կգա կիսելու և իր փոխարեն վճարելու իր սիրելի Ընտրյալ Եկեղեցու մեղքը: Նրա մահը խաչի վրա՝ Գողգոթա լեռան ստորոտին, կքավի գործած մեղքը և կհաղթի մեղքին ու մահվանը, Հիսուս Քրիստոսը իրավունք կստանա իր ընտրյալներին օգուտ քաղելու իր կատարյալ արդարությունից: Այսպիսով, նա կարող է նրանց առաջարկել Ադամից և Եվայից ի վեր կորցրած հավիտենական կյանք: Ընտրյալները միասին կմտնեն այս հավերժական կյանք 7-րդ ^{հազարամյակի} սկզբին , հենց այդ ժամանակ կկատարվի Ճաբաթի մարգարեական դերը: Այսպիսով, դուք կարող եք հասկանալ, թե ինչու է 7-րդ ^{օրվա} հանգստի այս թեման ներկայացված Ծննդոց 2-րդ գլխում՝ **առանձնացված** 1-ին գլխում խմբավորված առաջին 6 օրերից:

Ծննդոց 2

Յոթերորդ օրը

Ծննդ. 2:1. « Այսպես ավարտվեցին երկինքն ու երկիրը և նրանց ամբողջ գործը »:

Առաջին վեց օրերը բաժանված են « **յոթերորդից** », քանի որ ավարտվում է երկրի և երկնքի Աստծո ստեղծագործական աշխատանքը: Մա ճշմարիտ էր, առաջին շաբաթվա ընթացքում ստեղծված կյանքի հիմքերը դնելու համար, բայց ավելին, 7000 տարիների ընթացքում, որոնք նույնպես մարգարեացել էին: Առաջին վեց օրերը հայտարարում են, որ Աստված աշխատելու է դժբախտության մեջ՝ դիմակայելով սատանայի ճամբարին և նրա կործանարար գործողություններին 6000 տարի շարունակ: Նրա աշխատանքը բաղկացած կլինի իր ընտրյալներին դեպի իրեն գրավելուց, որպեսզի ընտրի նրանց բոլոր մարդկանց միջից: Նա նրանց կտա իր սիրո տարբեր ապացույցներ և կպահի նրանց, ովքեր սիրում և հավանություն են տալիս իրեն իր բոլոր առումներով և բոլոր ոլորտներում: Որովհետև նրանք, ովքեր դա չեն անում, կմիանան սատանայի անիծված ճամբարին: Նշված « **Բանակը** » նշանակում է երկու ճամբարների կենդանի ուժերը, որոնք հակադրվելու և կռվելու են միմյանց « **երկրի** » և « **երկնքի** » վրա, որտեղ նրանց խորհրդանշում են « **երկնքի աստղերը** »: Իսկ ընտրության համար այս պայքարը կտևի 6000 տարի:

Ծննդ. 2:2 « **Յոթերորդ օրը Աստված ավարտեց իր գործը, որ արել էր, և յոթերորդ օրը հանգստացավ իր բոլոր գործերից, որ արել էր** »:

Երկրային պատմության առաջին շաբաթվա վերջում Աստծո հանգիստը տալիս է առաջին դասը. Ադամն ու Եվան դեռ չեն մեղանչել. որը բացատրում է Աստծո իրական հանգիստը փորձելու հնարավորությունը: Ուստի Աստծո հանգիստը պայմանավորված է նրա արարածների մեջ մեղքի բացակայությամբ:

յոթերորդ օրվա » մարգարեական առումով , որը Աստծո կողմից ծրագրված մեծ փրկարար ծրագրի « **յոթերորդ** » **հազարամյակի** պատկերն է :

Յոթերորդ » **հազարամյակի** մուտքը , որը կոչվում է « **հազար տարի** », Հայտն. 20:4-6-7-ում, կնշանակի ընտրյալների ընտրության ավարտը: Եվ քանի որ Աստված և նրա ընտրյալները ողջ են փրկվել կամ հարություն են առել, բայց բոլորը փառավորվել են, մնացածը ձեռք բերված կլինի Աստծո հաղթանակի հետևանքը Հիսուս Քրիստոսում իր բոլոր թշնամիների նկատմամբ: Երբայերեն տեքստում « **հանգիստ** » բայը «շավաթ» է նույն արմատից, ինչ « **շաբաթ** » բառը:

Ծննդ. 2:3: « **Աստված օրհնեց յոթերորդ օրը և արբեց այն, որովհետև այդ օրը նա հանգստացավ իր բոլոր գործերից, որոնք ստեղծել էր այն կատարելով** »:

Շաբաթ բառը չի հիշատակվում, բայց դրա պատկերն արդեն հանդիպում է « **յոթերորդ օրվա** » **սրբացման մեջ** : Ուստի լավ հասկացեք Աստծո կողմից այս **սրբացման** պատճառը : Նա մարգարեանում է այն պահը, երբ Հիսուս Քրիստոսում իր գոհաբերությունը կստանա իր վերջնական վարձը. երջանկությունը շրջապատված է իր բոլոր ընտրյալներով, ովքեր իրենց ժամանակին վկայում էին նահատակության, տառապանքի, գրկանքների իրենց հավատարմության մասին, ամենից հաճախ՝ մինչև մահ: Իսկ « **յոթերորդ** » **հազարամյակի** սկզբին նրանք բոլորը ողջ կլինեն և այլևս ստիպված չեն լինի վախենալ մահից: Աստծո և Նրա

հավատարիմ ճամբարի համար կարելի՞ է պատկերացնել սրանից ավելի մեծ « **հանգստի** » պատճառը : Աստված այլևս չի տեսնի, որ նրանք, ովքեր սիրում են իրեն, տառապում են, նա այլևս ստիպված չի լինի կիսել նրանց տառապանքը, հենց այս « **հանգիստն** » է, որ նա նշում է մեր հավերժական շաբաթների յուրաքանչյուր « **յոթերորդ շաբաթ** »: Նրա վերջնական հաղթանակի այս պտուղը ձեռք կբերվի մեղքի և մահվան դեմ Հիսուս Քրիստոսի հաղթանակով: Ինքն իր վրա, երկրի վրա և այլ մարդկանց մեջ, նա կատարեց հագիվ վստահելի աշխատանք. նա մահն իր վրա վերցրեց՝ ստեղծելու իր ընտրյալ ժողովրդին, և Շաբաթը Ադամից մարդկությանը հայտարարեց, որ նա կհաղթի մեղքին, որպեսզի իր արդարությունն ու հավերժական կյանքը նվիրի նրանց: ովքեր սիրում և ծառայում են նրան հավատարմորեն. մի բան , որը Հայտն.6.2-ը հռչակում և հաստատում է. *Նա, ով հեծնում էր այն, աղեղ ուներ. նրան թագ տրվեց, և նա հաղթական ճանապարհ ընկավ և նվաճեց* »:

Յոթերորդ հազարամյակի մուտքը նշանավորում է ընտրյալների մուտքն Աստծո հավերժություն, այդ իսկ պատճառով այս աստվածային պատմության մեջ յոթերորդ օրը չի փակվում « *Երեկո կար, կար առավոտ, եղավ*» *արտահայտությամբ: ...օր* »: Հովհաննեսին տրված իր Ապոկալիպսիսում Քրիստոսը կառաջարկի այս յոթերորդ հազարամյակը և կբացահայտի, որ այն նույնպես կազմված կլինի « *հազար տարուց* »՝ համաձայն Հայտն. 20.2-4-ի, ինչպես դրան նախորդած առաջին վեցը: Դա կլինի երկնային դատաստանի ժամանակ, որի ընթացքում ընտրյալները պետք է դատեն անիծված ճամբարի մահացածներին: Մեղքի հիշողությունը, հետևաբար, կպահպանվի ամեն շաբաթավերջին մարգարեացված մեծ Շաբաթի այս վերջին « *հազար տարում* »: Միայն վերջին դատաստանը վերջ կտա մեղքի մասին մտքին, երբ յոթերորդ հազարամյակի վերջում բոլոր ընկածները կկործանվեն «*երկրորդ մահվան կրակի լճում* »:

Աստված բացատրություններ է տալիս իր երկրային արարչագործության մասին

Չգուշացում. մոլորված մարդիկ կասկած են սերմանում՝ ներկայացնելով Ծննդոց 2-ի այս հատվածը որպես երկրորդ վկայություն, որը կհակասի Ծննդոց 1-ի պատմությանը: Այս մարդիկ չեն հասկացել Աստծո կողմից օգտագործված պատմողական մեթոդը: Նա Ծննդոց 1-ում ներկայացնում է իր ստեղծման առաջին վեց օրերի ամբողջությունը: Այնուհետև, Ծննդ.2:4-ից, նա վերադառնում է լրացուցիչ մանրամասներ որոշ թեմաների վերաբերյալ, որոնք բացատրված չեն Ծննդոց 1-ում:

Ծն.2:4. « *Մրանք են երկնքի և երկրի սկզբնաղբյուրը, երբ նրանք ստեղծվեցին* »:

Այս լրացուցիչ բացատրությունները բացարձակապես անհրաժեշտ են, քանի որ մեղքի թեման պետք է ստանա իր սեփական բացատրությունները: Եվ ինչպես տեսանք, մեղքի այս թեման ամենուր է այն ձևերով, որ Աստված տվել է իր երկրային և երկնային նվաճումներին: Յոթնօրյա շաբաթվա կառուցումն ինքնին կրում է բազմաթիվ խորհուրդներ, որոնք միայն ժամանակը կբացահայտի Քրիստոսի ընտրյալներին:

Ծննդ. 2:5. *Երբ Եհովա Աստված ստեղծեց երկիրն ու երկինքները, երկրի վրա դեռ ոչ մի թուփ չկար, ոչ էլ դաշտի խոտ դեռ բուսած, որովհետև Եհովա Աստված անձրև չէր ուղարկել երկրի վրա, և մարդ չկար, որ հող մշակեր :*

ՅահՎեհ » անվան տեսքին, որով Աստված իրեն անվանեց Մովսեսի խնդրանքով, համաձայն Ելից 3:14-15: Մովսեսը գրում է այս հայտնությունը Աստծո թելադրանքով, որին նա անվանում է « *ՅահՎեհ* »: Այստեղ աստվածային հայտնությունն իր պատմական անդրադարձն է վերցնում Եգիպտոսից արտագաղթից և Իսրայել ազգի ստեղծումից:

Այս ակնհայտորեն շատ տրամաբանական մանրամասների հետևում մարգարեացված գաղափարներ են թաքնված: Աստված արթնացնում է բույսերի անը՝ « *արտերի թփերն ու խոտերը* », որոնց ավելացնում է « *անձրևը* » և « *մարդու* » առկայությունը, ով « *կմշակի հողը* »: 1656 թվականին, Ադամի մեղքից *հետո*, Ծն. մեղքի ուժեղացում.

Ծն. 2:6. « *Բայց երկրից գոյորշի բարձրացավ և ջրեց երկրի ամբողջ երեսը* »:

Որևէ բան կործանելուց առաջ, մեղքից առաջ, Աստված ստիպում է « *երկիրն իր ամբողջ մակերեսով գոյորշիով ջրել* »: Գործողությունը մեղմ է և արդյունավետ և հարմար է անմեղ, փառահեղ և կատարելապես մաքուր կյանքին: Մեղքից հետո դրախտը կուղարկի կործանարար փոթորիկներ և տեղատարափ անձրևներ՝ ի նշան իր անեծքի:

Մարդու ձևավորումը

Ծննդ. 2:7 « *Եհովա Աստված մարդուն ստեղծեց երկրի հողից, և նրա քթանցքներին կյանքի շունչ փչեց, և մարդը կենդանի արարած դարձավ* »:

Մարդու արարումը հիմնված է նոր **տարանջատման վրա**՝ « *երկրի փոշու* » բաժանման վրա, որի մի մասը վերցված է Աստծո պատկերով ստեղծված կյանք ձևավորելու համար: Այս գործողության մեջ Աստված բացահայտում է իր ծրագիրը՝ ձեռք բերելու և ի վերջո ընտրելու երկրային ծագում ունեցող մարդկանց, որոնց նա հավերժ կդարձնի:

Երբ Աստված ստեղծում է նրան, մարդը դառնում է իր Արարչի հատուկ ուշադրության առարկան: Նկատի ունեցեք, որ նա « *ձևավորում է* » նրան « *երկրի փոշուց* », և այս միակ ծագումը մարգարեանում է նրա *մեղքը*, նրա *մահը* և *վերադարձը* « *փոշու* » վիճակին : Այս աստվածային գործողությունը համեմատելի է « *բրուտի* » գործի հետ, որը ձևավորում է « *կավե անոթ* ». պատկերը, որը Աստված կայնդի Եր.18.6-ում և Հռոմ.9.21-ում : Ավելին, « *մարդու* » կյանքը կախված կլինի նրա « *շունչից* », որը Աստված շնչում է նրա « **քթանցքներում** »: Հետևաբար, դա իսկապես թոքային « *շունչն* » է, և ոչ թե հոգևոր շունչը, որի մասին շատերը մտածում են: Այս բոլոր մանրամասները բացահայտվում են մեզ հիշեցնելու համար, թե որքան փխրուն է մարդկային կյանքը, որը երկարաձգվում է Աստծուց: Այն մնում է մշտական հրաշքի պտուղ, քանի որ կյանքը միայն Աստծո մեջ է և միայն նրա մեջ: Նրա աստվածային կամքով էր, որ « *մարդը դարձավ կենդանի էակ* »: Եթե բարի կամ չար մարդու կյանքը երկարացնում է, դա միայն այն պատճառով է, որ Աստված դա թույլ է տալիս: Եվ երբ մահը հարվածում է նրան, դեռևս նրա որոշումն է հարցականի տակ:

Մեղքից առաջ Ադամը ստեղծվեց կատարյալ և անմեղ, ուներ հզոր կենսունակություն և մտավ հավերժական կյանք՝ շրջապատված

հավիտենական բաներով: Միայն նրա ստեղծման ձևն է կանխագուշակում նրա սարսափելի ճակատագիրը:

Ծննդ. 2:8 « *Այնուհետև Եհովա Աստված Եղեմում, արևելյան կողմում, դրեց մի պարտեզ, և այնտեղ դրեց իր ստեղծած մարդուն* »:

Այգին այն մարդու համար իդեալական վայրի պատկերն է, ով այնտեղ հավաքված է գտնում իր բոլոր կախարդական սննդային և տեսողական տարրերը. հոյակապ ծաղիկներ, որոնք չեն խամրում և երբեք չեն կորցնում իրենց հաճելի բույրերի օժանելիքները՝ բազմապատկված մինչև անսահմանություն: Այգում առաջարկվող այս սնունդը չի կառուցում մարդու կյանքը, որը մեղքից առաջ կախված չէ սննդից: Ուստի սնունդը մարդն օգտագործում է իր հաճույքի համար: « *Աստված այգի տնկեց* » ճշգրտությունը վկայում է իր արարածի հանդեպ նրա սիրո մասին: Նա դառնում է այգեպան՝ մարդուն առաջարկելու ապրելու այս հրաշալի վայրը:

Եղեմ բառը նշանակում է «հաճույքների այգի» և Իսրայելը որպես կենտրոնական հղման կետ ընդունելով Աստված այս Եղեմը տեղավորում է Իսրայելի արևելքում: Իր «հաճույքների» համար մարդն այս համեղ պարտեզում տեղավորվում է Աստծո՝ իր Արարչի կողմից:

Ծն.2:9. « *Եսկե Աստված ստեղծեց ամեն տեսակի ծառեր, որպեսզի անեն գետնից՝ տեսողության համար հաճելի և ուտելիքի համար լավ, և կենսաց ծառը պարտեզի մեջտեղում և բարու և չարի գիտության ծառը* »:

Այգու բնավորությունը պտղատու ծառերի առկայությունն է, որոնք առաջարկում են «պատրաստի ուտելիքը», որը կազմում է իրենց պտուղները բազմաթիվ փափուկ և քաղցր համերով: Նրանք բոլորն այնտեղ են միայն Ադամի հաճույքի համար, դեռ միայնակ:

Այգում կան նաև երկու ծառեր՝ տրամագծորեն հակառակ կերպարներով՝ «*կենսաց ծառը*», որը զբաղեցնում է կենտրոնական տեղը՝ «*այգու մեջտեղում*»: Այս կերպ այգին և նրա փարթամ ընձաները ամբողջությամբ կցված են դրան: Նրա մոտ է «*բարու և չարի գիտության ծառը*»: Արդեն իր նշանակման մեջ «*չար*» բառը մարգարեանում է մեղքի հասանելիություն: Այնուհետև մենք կարող ենք հասկանալ, որ այս երկու ծառերը երկու ճամբարների պատկերներն են, որոնք միմյանց դեմ են կանգնելու մեղքի երկրի վրա. Հիսուս Քրիստոսի ճամբարը, որը պատկերված է «*կյանքի ծառի*» կողմից, ընդդեմ սատանայի ճամբարի, որը, ինչպես անունը. «*Ծառը*» ցույց է տալիս, իմացել կամ հաջորդաբար զգացել է «*բարին*» իր ստեղծման օրվանից մինչև այն օրը, երբ «*չարը*» ստիպեց նրան ապստամբել իր Արարչի դեմ. այն, ինչ Աստված անվանում է «մեղք նրա դեմ»: Հիշեցնում են ձեզ, որ «*բարու և չարի*» այս սկզբունքները երկու ընտրությունն են կամ երկու հնարավոր ծայրահեղ հակադիր պտուղները, որոնք տալիս է «*կենդանի էակի*» **լիակատար ազատությունը**: Եթե առաջին հրեշտակն այդպես չվարվեր, ապա մյուս հրեշտակները դեռ ապստամբության մեջ կլինեին, ինչպես այժմ արդեն ապացուցել է մարդկային վարքի երկրային փորձը:

Աստծո կողմից Ադամի համար պատրաստած պարտեզի բոլոր առատաձեռն ընձանների մեջ կա այս «*բարու և չարի գիտության*» ծառը, որն այնտեղ է՝ փորձելու մարդու հավատարմությունը: Այս «*գիտելիք*» տերմինը պետք է լավ հասկանալ, քանի որ Աստծո համար «*իմանալ*» բայը ստանում է

« *բարի կամ չարի* » փորձի ծայրահեղ իմաստ , որը հիմնված կլինի հնազանդության կամ անհնազանդության գործողությունների վրա: Այգու ծառը միայն նյութական հենարանն է հնազանդության փորձության համար, և նրա պտուղը միայն չարիք է փոխանցում, որովհետև Աստված նրան տվել է այդ դերը՝ այն ներկայացնելով որպես արգելք: Մեղքը պտղի մեջ չէ, այլ այն ուտելու մեջ է, իմանալով, որ Աստված արգելել է դա:

Ծննդ. 2:10. « *Եղեմից գետ դուրս եկալ՝ այգին ջրելու և այնտեղից բաժանվեց չորս ճյուղերի* »:

բաժանման նոր ուղերձ , ճիշտ այնպես, ինչպես Եղեմից դուրս եկող գետը բաժանվում է « *չորս բազուկների* », այս պատկերը մարգարեանում է մարդկության ծնունդը, որի հետևորդները համընդհանուր կտարածվեն կամ դեպի չորս կարդինալ կետեր, կամ երկնքից չորս քամիներ ամբողջ տարածքում: երկիրը: « *Գետը* » ժողովրդի խորհրդանիշն է, ջուրը մարդկային կյանքի խորհրդանիշն է: Այս բաժանումով « *չորս ձեռքերի* »՝ Եղեմից դուրս եկող գետը կտարածի իր կյանքի ջուրը ողջ երկրի վրա, և այս գաղափարը մարգարեացում է Աստծո ցանկությունը՝ տարածելու իր գիտելիքը իր ամբողջ մակերեսով: Նրա նախագիծը կիրականացվի ըստ Ծննդ. 10-ի՝ ջրհեղեղի ավարտից հետո Նոյի և նրա երեք որդիների բաժանմամբ: Ջրհեղեղի այս վկաները սերնդեսերունդ կփոխանցեն աստվածային ասարսփելի պատժի հիշողությունը:

Մենք չգիտենք այն տեսողական տեսքը, որն ուներ երկիրը մինչև ջրհեղեղը, բայց նախքան ժողովուրդների բաժանումը, բնակեցված երկիրը պետք է հայտնվեր որպես մեկ մայրցամաք, որը ոռոգվում էր միայն Եղեմի պարտեզից բխող ջրի այս աղբյուրից: Ներկայիս ներքին ծովերը գոյություն չեն ունեցել, և դրանք հետևանք են ջրհեղեղի, որը մեկ տարի ծածկել է ամբողջ երկիրը: Մինչև ջրհեղեղը ամբողջ մայրցամաքը ոռոգվում էր այս չորս գետերով, և նրանց վտակները քաղցրահամ ջուր էին բաշխում չոր երկրի ամբողջ մակերեսով: Ջրհեղեղի ժամանակ Ջիբբալթարի և Կարմիր ծովի նեղուցները փլուզվեցին՝ նախապատրաստելով Միջերկրական ծովի և Կարմիր ծովի ձևավորմանը՝ օվկիանոսների աղի ջրի ներխուժմամբ: Իմացեք, որ նոր երկրի վրա, որտեղ Աստված կհաստատի իր թագավորությունը, ծով չի լինի՝ համաձայն Հայտն.21.1, ինչպես որ այլևս մահ չի լինի: Բաժանումը մեղքի հետևանքն է, և դրա ամենաուժեղ ձևը կպատժվի ջրհեղեղի կործանարար ջրերով: Կարդալով այս ուղերձը, միայն դրա մարգարեական առումով, գետի « *չորս ձեռքերը* » *նշանակում են չորս ժողովուրդ, որոնք բնութագրում են մարդկությանը*:

Ծն.2:11. « *Առաջինի անունը Փիսոն է. դա այն է, որը շրջապատում է Հավիլա ամբողջ երկիրը, որտեղ ոսկին են գտնում* »:

Փիշոն կամ Փիսոն անունով առաջին գետի անունը նշանակում է ջրի առատություն: Այն տարածքը, որտեղ գտնվում էր Աստծո կողմից տնկված Եղեմը, պետք է լիներ այնտեղ, որտեղ ակունք ունեն ներկայիս Տիգրիսն ու Եփրատը. Եփրատի համար մինչև Արարատ լեռ և Տիգրիսի համար՝ Տավրոս: Թուրքիայի արևելքում և կեսին դեռևս կա Վանա լիճը, որը քաղցրահամ ջրի հսկայական պաշար է: Իր աստվածային օրհնությամբ առատ ջուրը նպաստեց Աստծո պարտեզի ծայրահեղ պտղաբերությանը: Հավիլա երկիրը, որը հայտնի է իր ոսկով, ումանց կարծիքով գտնվում էր

ներկայիս Թուրքիայի հյուսիս-արևելքում : Այն տարածվում էր մինչև ներկայիս Վրաստանի ափերը: Բայց այս մեկնաբանությունը խնդիր է դնում, քանի որ համաձայն Ծննդ. 10:7, « Հավիլան » ինքը « Բուշի որդին » է . « Բամի որդի » և նշանակում է Եթովպիա, որը գտնվում է Եգիպտոսի հարավում: Սա ինձ մղում է գտնելու այս «Հավիլա » երկիրը Եթովպիայում կամ Եմենում, որտեղ կային ոսկու հանքեր, որոնք Սաբայի թագուհին առաջարկել էր Սողոմոն թագավորին:

Ծն.2:12. « Այս երկրի ոսկին մաքուր է. Այնտեղ հանդիպում են նաև բդեղիում և օնիքս քարեր :

« Ոսկին » հավատքի խորհրդանիշն է, և Աստված մարգարեանում է Եթովպիայի համար՝ մաքուր հավատք: Սա արդեն կլինի աշխարհում միակ երկիրը, որը Սողոմոն թագավորի հետ մնալուց հետո պահպանել է Ծերայի թագուհու կրոնական ժառանգությունը: Ավելացնենք նաև, որ իր օգտին, դարերի ընթացքում պահպանված կրոնական խավարի ընթացքում, որը բնութագրում էր «քրիստոնեական» Արևմտյան Եվրոպայի ժողովուրդներին, եթովպացիները պահպանեցին քրիստոնեական հավատքը և կատարեցին Սողոմոնի հանդիպումից ստացած ճշմարիտ շաբաթ օրը: Փիլիպպոս Առաքյալը մկրտեց առաջին եթովպացի քրիստոնյային, ինչպես բացահայտված է Գործք 8.27-39-ում: Նա ներքինի սպասավոր էր Քենդաս թագուհու համար, և ամբողջ ժողովուրդը ստացավ նրա կրոնական ուսմունքը: Մեկ այլ մանրամասն վկայում է այս ժողովրդի օրհնության մասին, Աստված օգնեց նրանց պաշտպանել իրենց թշնամիներից հայտնի ծովագնաց Վասկո դա Գամայի կողմից կամովին ձեռնարկված և կամավոր որոշված ռազմատենչ գործողություններով:

Հաստատելով Եթովպիայի մաշկի սև գույնը, « օնիքս քարը » ունի «սև» գույն և կազմված է սիլիցիումի երկօքսիդից. լրացուցիչ հարստություն այս երկրի համար. քանի որ տրանզիտորների արտադրության համար դրա օգտագործումը հատկապես գնահատվում է այսօր:

Ծն.2:13. « Երկրորդ գետի անունը Գեհոն է. դա այն է, որը շրջապատում է Բուշի ամբողջ երկիրը »:

Մոռանանք «գետերը» ու նրանց տեղը դնենք նրանց խորհրդանշած մարդկանց: Այս երկրորդ ժողովուրդը « շրջապատում է Բուշի երկիրը », այսինքն՝ Եթովպիան: Մեմի սերունդները կգարգանան Արաբիայի երկրում և մինչև Պարսկաստան: Այն իրականում շրջապատում է Եթովպիայի տարածքը, ուստի այն կարելի է խորհրդանշել և անվանել « գետ » « Գիհոն » անունով : Մեր վերջին օրերում այս շրջապատը Արաբիայի և Պարսկաստանի «մահմեդական» կրոնն է: Այսպիսով, ստեղծման սկզբի կոնֆիգուրացիան վերարտադրվում է ժամանակի վերջում:

Ծն.2:14. « Երրորդի անունը Հիդդեկել է. դա այն է, որ հոսում է դեպի արևելք Ասորեստանից: Չորրորդ գետը Եփրատն է »:

« Հիդդեկել » նշանակում է «Վագրի գետը», և նշանակված մարդիկ կլինեն Հնդկաստանը, որը խորհրդանշում է «Բենգալյան վագրը». Ասիան և նրա արևելյան քաղաքակրթությունը կեղծորեն նշանակված են որպես «դեղին ռասա», հետևաբար, մարգարեացված և մտահոգված են, և այն իրականում գտնվում է « Ասորեստանի արևելքում »: Դան.12-ում Աստված օգտագործեց այս մարդակեր « գետի » «Վագրի» խորհրդանիշը՝ ցույց տալու

աղվենտիստների փորձությունը, որը տեղի ունեցավ 1828-ից 1873 թվականներին՝ դրա պատճառած բազմաթիվ հոգևոր մահերի պատճառով:

Եփրատ » անունը նշանակում է ծաղկուն, պտղաբեր: Ապոկալիպսիսի մարգարեության մեջ « *Եփրատը* » խորհրդանշում է Արևմտյան Եվրոպան և նրա առաջացումները՝ Ամերիկաները և Ավստրալիան, որոնք Աստված ներկայացնում է հռոմեական պապական կրոնական ռեժիմի գերակշռությամբ, որը նա անվանում է իր քաղաքով՝ « *Մեծ Բաբելոն* »: Նույն այս ժառանգը կլինի Յաֆեթի ժառանգը, որը տարածվում է դեպի արևմուտք՝ դեպի Հունաստան և Եվրոպա, և դեպի հյուսիս՝ դեպի Ռուսաստան: Եվրոպան այն հողն էր, որտեղ քրիստոնեական հավատքն ապրեց իր բոլոր լավ ու վատ զարգացումները Իսրայելի ազգային անկումից հետո. «*Ծաղկավոր, պտղաբեր*» անվաններն արդարացված են, և, ըստ նախանշանի, Լիայի՝ չսիրած կնոջ որդիներն ավելի շատ կլինեն, քան Ռաբելի՝ կնոջը, որին Հակոբը սիրում էր:

Լավ է այս հաղորդագրության մեջ գտնել հիշեցում, որ չնայած իրենց բոլոր վերջնական կրոնական բաժանումներին, այս չորս տեսակի երկրային քաղաքակրթություններն ունեին նույն արարիչ Աստծուն, ինչ Հայրը, արդարացնելու իրենց գոյությունը:

Ծննդ. 2:15. « *Եհովա Աստված վերցրեց մարդուն և դրեց Եդեմի պարտեզում, որ մշակի և պահի* »:

Աստված Ադամին առաջարկում է մի զբաղմունք, որը բաղկացած է պարտեզի « *մշակումից և խնամքից* »: Այս մշակության ձևը մեզ անհայտ է, բայց այն իրականացվել է առանց որևէ հոգնածության մինչև մեղքը: Նմանապես, առանց որևէ ձևի ագրեսիայի ամբողջ ստեղծագործության մեջ, նրա պահպանությունը ծայրահեղ պարզեցված էր: Սակայն պահակի այս դերը ենթադրում էր մի վտանգի առկայություն, որը շուտով իրական և ճշգրիտ երանգ է ստանալու՝ այս նույն այգում մարդկային մտքի դիվային գայթակղությունը:

Ծննդ. 2:16. « *Եհովա Աստված մարդկանց այս պատվիրանը տվեց. Դուք կարող եք ուտել պարտեզի բոլոր ծառերից. »*

Բազմաթիվ պտղատու ծառեր ազատորեն հասանելի են Ադամին: Աստված կատարում է նրան իր կարիքներից դուրս, որոնք բաղկացած են սննդի ցանկությունների բավարարումից՝ տարբեր համերի և բույրերի միջոցով: Աստծո առաջարկը հաճելի է, բայց դա « *պատվիրանի* » միայն առաջին մասն է, որը Նա տալիս է Ադամին: Այս « *պատվերի* » երկրորդ մասը հաջորդում է.

Ծննդ. 2:17 « *Բայց բարու և չարի գիտության ծառից մի կեր, քանի որ այն օրը, երբ ուտես դրանից, պիտի մեռնես* »:

Աստծո « *հրամանով* » այս հաստատված շատ լուրջ է, քանի որ ներկայացված սպառնալիքը անխնա կկիրառվի հենց անհնազանդությունը՝ մեղքի պտուղը, ավարտվի և կատարվի: Եվ մի մոռացեք, որ մեղքի համընդհանուր կարգավորման նախագիծն իրագործվի, Ադամը պետք է ընկնի: Ավելի լավ հասկանալու համար, թե ինչ է լինելու, եկեք հիշենք, որ Ադամը դեռ մենակ է, երբ Աստված զգուշացնում է նրան՝ ներկայացնելով իր « *պատվերը* »՝ չուտել « *բարու և չարի գիտության ծառից* » կամ չսնվել նրանով. սատանայի գաղափարները. Ավելին, հավիտենական կյանքի

համատեքստում Աստված պետք է բացատրեր նրան, թե ինչ է նշանակում «մեռնել»: Քանի որ սպառնալիքը կա, այս « *դու կմեռնես* »: Ամփոփելով, Աստված Ադամին առաջարկում է անտառ, բայց արգելում է նրան մեկ ծառ: Իսկ ոմանց համար միայն այս արգելքն անտանելի է, հենց այդ ժամանակ ծառը թաքցնում է անտառը, ինչպես սովորեցնում է ասացվածքը. Ուտել «*բայրու և չարի գիտության ծառից* » նշանակում է՝ սնվել սատանայի ուսմունքով, որն արդեն աշխուժացել է Աստծո և նրա արդարության դեմ ապստամբության ոգով: Որովհետև պարտեզում դրված *արգելված «ծառը* » *նրա անձի պատկերն է, ինչպես որ «կենաց ծառը* » Հիսուս Քրիստոսի կերպարն է:

Ծննդ. 2:18. « *Եհովա Աստված ասաց. «Լավ չէ, որ մարդը մեռնակ լինի. Ես կօգնեմ նրան, ինչպես նա* »:

Աստված ստեղծեց երկիրը և մարդուն, որպեսզի բացահայտի իր բարությունն ու սատանայի չարությունը: Նրա փրկարար ծրագիրը բացահայտվում է մեզ հաջորդող բաներում: Հասկանալու համար, իմացեք, որ մարդն անձամբ է խաղում Աստծո դերը, որը ստիպում է նրան մտածել, գործել և խոսել այնպես, ինչպես ինքն է մտածում, գործում և խոսում: Այս առաջին Ադամը Քրիստոսի մարգարեական պատկերն է, որին Պողոսը կներկայացնի որպես նոր Ադամ:

Սատանայի չարությունը և Աստծո բարությունը բացահայտելու համար անհրաժեշտ է, որ Ադամը մեղանչի, որպեսզի երկրի վրա գերիշխի սատանան, և նրա չար գործերը համընդհանուր բացահայտվեն: Չույգի հասկացությունը գոյություն ունի միայն մեղքի համար ստեղծված երկրի վրա, քանի որ այդպիսով ձևավորված դուետը հոգևոր պատճառով է, որը մարգարեանում է աստվածային Քրիստոսի հարաբերությունները իր ամուսնու հետ, ով նշանակում է իր ընտրյալին: Ընտրյալը պետք է իմանա, որ նա և՛ գոհն է, և՛ շահառուն Աստծո կողմից ծրագրված փրկարար ծրագրի. նա մեղքի գոհ է, որն անհրաժեշտ է Աստծուն, որպեսզի նա կարողանա ի վերջո դատապարտել սատանային, և շահառու է նրա փրկարար շնորհից, քանի որ գիտակցելով մեղքի գոյության համար իր պատասխանատվությունը, նա ինքն է վճարելու մեղքի գինը մեղք Հիսուս Քրիստոսում: Այսպիսով, Աստված սկզբում գտավ, որ մեռնությունը լավ չէ, և նրա սիրո կարիքն այնքան մեծ էր, որ նա պատրաստ էր թանկ վճարել այն ձեռք բերելու համար: Այս ընկերությունը, այս երես ամ երես, որը թույլ է տալիս կիսվել, Աստված անվանում է « *օգնություն* », և տղամարդը կօգտագործի այդ տերմինը, երբ ակնարկի իր կին գործընկերոջը: Օգնության առումով նա կստիպի նրան ընկնել և սիրուց դրդել մեղքի մեջ: Բայց Ադամի այս սերը Եվայի հանդեպ Քրիստոսի սիրո պատկերն է իր ընտրյալների՝ հավերժական մահվան արժանի մեղավորների հանդեպ:

Ծննդ. 2:19. « *Եհովա Աստված երկրից ստեղծեց դաշտի բոլոր գազաններին և երկնքի բոլոր թռչուններին և բերեց մարդկանց, որպեսզի տեսնի, թե ինչպես է կոչելու նրանց, և որ ամեն կենդանի արարած կրի այդ անունը. մարդը դա կոչա* »:

Վերադասն է, որ անուն է տալիս նրան, ինչ իրենից ցածր է: Աստված իրեն տվել է իր անունը և այս իրավունքը տալով Ադամին՝ հաստատում է մարդու գերիշխանությունը երկրի վրա սպորող ամեն ինչի վրա: Երկրային

արարչագործության այս առաջին ձևի մեջ դաշտի կենդանիների և երկնքի թռչունների տեսակները կրճատվում են, և Աստված նրանց բերում է Ադամի մոտ, ինչպես որ ջրհեղեղից առաջ գույգերով առաջնորդեց Նոյին:

Ծննդ. 2:20. « *Այդ մարդը բոլոր անասուններին, երկնքի թռչուններին ու դաշտի բոլոր զագաններին անուններ տվեց. բայց մարդու համար նա իր նման օգնություն չգտավ* »: Այսպես կոչված նախապատմական հրեշները ստեղծվել են մեղքից հետո, որպեսզի ուժեղացնեն աստվածային անեծքի հետևանքները, որոնք կհարվածեն ամբողջ երկրին, ներառյալ *ծովը* : *երկնքի* » և « *դաշտի կենդանիների* » ավելի անկախ. Բայց այս ներկայացման մեջ նա չի գտել մարդկային նմանակ, քանի որ նա դեռ գոյություն չունի:

Ծն.2:21. « *Այնուհետև Եհովա Աստված խոր քուն դրեց մարդու վրա, և նա քնեց. նա վերցրեց նրա կողոսկրից մեկը և միսը փակեց իր տեղում* »:

Այս վիրաբուժական վիրահատությանը տրված ձևն ավելի է բացահայտում փրկարար նախագիծը: Միքայելի մոտ Աստված ինքն իրեն վերացնում է երկնքից, հեռանում և բաժանվում է իր բարի հրեշտակներից, ինչը « *խորը քնի* » նորմն է, որի մեջ ընկղմված է Ադամը: Մարմնով ծնված Հիսուս Քրիստոսում վերցվում է աստվածային կողոսկրը և նրա մահից ու հարությունից հետո իր տասներկու առաքյալների վրա ստեղծում է իր « *օգնությունը* », որից վերցրել է մարմնական կողմն ու իր մեղքերը և ում տալիս է իր «Սուրբ. ոգի»: Այս « *օգնություն* » բառի հոգևոր նշանակությունը մեծ է, քանի որ այն տալիս է իր Եկեղեցուն, իր Ընտրյալներին, « *օգնության* » դերը նրա փրկության ծրագրի իրականացման և մեղքի համընդհանուր գործակ կարգավորման և մեղավորների ճակատագրի իրականացման գործում:

Ծննդ. 2:22. « *Եհովա Աստված տղամարդուց վերցրած կողոսկրից մի կին տեղծեց, և նրան բերեց տղամարդու մոտ* »:

Այսպիսով, կնոջ ձևավորումը մարգարեանում է Քրիստոսի ընտրյալների մասին: Որովհետև մարմնով գալով է, որ Աստված ձևավորում է իր հավատարիմ եկեղեցին՝ իր մարմնական էության գոհը: Ընտրյալներին մարմնից փրկելու համար Աստված պետք է մարմնով ձևավորվեր: Եվ նաև, ունենալով իր մեջ հավիտենական կյանքը, նա եկավ այն կիսելու իր ընտրյալների հետ:

Ծննդ. 2:23: « *Եվ տղամարդն ասաց. «Ահա այս անգամ նա, ով ոսկոր է իմ ոսկորներից և մարմին՝ իմ մարմնից: Նա կկոչվի կին, քանի որ նա վերցվել է տղամարդուց* »:

Աստված եկավ երկիր՝ ընդունելու երկրային նորմերը, որպեսզի կարողանա ասել իր Ընտրյալի մասին այն, ինչ ասում է Ադամն իր կին գործընկերոջ մասին, որին նա տալիս է « *կին* » անունը: Բանն ավելի ակնհայտ է երբայերենում, քանի որ արական սեռի տղամարդ բառն է, «իշ»-ը իգական սեռի կին բառի համար դառնում է «իշա»: Այս գործողությամբ նա հաստատում է իր գերիշխանությունը նրա վրա: Բայց նրանից խլված այս « *կինն* » անփոխարինելի կդառնա նրա համար, կարծես նրա մարմնից վերցված « *կողոսկրը* » ուզում է *վերադառնալ իր մոտ և զբաղեցնել իր տեղը*: Այս եզակի փորձառության ընթացքում Ադամն իր կնոջ հանդեպ կզգա այն զգացմունքները, որոնք մայրը կզգա երեխայի հանդեպ, որին նա ծնում է նրան իր արգանդում կրելուց հետո: Եվ այս փորձառությունն ապրում է նաև

Աստված, որովհետև կենդանի արարածները, որոնք նա ստեղծում է իր շուրջը, երեխաներ են, որոնք դուրս են գալիս նրանից. ինչը նրան դարձնում է նույնքան Մայր, որքան Հայր:

Ծննդ. 2:24: « *Ուրեմն մարդը կյօղնի իր հորն ու մորը և կհարի իր կնոջը, և նրանք մեկ մարմին կլինեն* »:

Այս հատվածում Աստված արտահայտում է իր ծրագիրը իր ընտրյալների համար, ովքեր հաճախ ստիպված կլինեն իզել մարմնական ընտանեկան հարաբերությունները՝ Աստծո կողմից օրհնված Ընտրյալների հետ կապվելու համար: Եվ մի մոռացեք, որ նախ՝ Հիսուս Քրիստոսում Միքայելը թողեց իր երկնային Հոր կարգավիճակը՝ գալու և շահելու իր ընտրյալ աշակերտների սերը երկրի վրա. սա այնքանով, որ նա հրաժարվեց օգտագործել իր աստվածային զորությունը մեղքի և սատանայի դեմ պայքարելու համար: Այստեղ մենք հասկանում ենք, որ **բաժանման և հաղորդության** թեմաներն անբաժանելի են: Երկրի վրա ընտրյալները պետք է մարմնապես **բաժանվեն** նրանցից, ում նա սիրում է, որպեսզի մտնի հոգևոր **հաղորդակցության մեջ և դառնա «մեկ» Քրիստոսի և նրա բոլոր ընտրյալների և նրա հավատարիմ բարի հրեշտակների հետ:**

Կողի »՝ իր սկզբնական տեղը վերադառնալու ցանկությունն իր իմաստն է գտնում մարդկանց սեռական զուգակցման մեջ՝ մարմնի և հոգու մի գործողություն, որտեղ տղամարդն ու կինը ֆիզիկապես կազմում են մեկ մարմին:

Ծննդ. 2:25. « *Այդ մարդն ու նրա կինը երկուսն էլ մերկ էին, և նրանք չէին ամուսնում* »:

Ֆիզիկական մերկությունը բոլորին չի անհանգստացնում: Կան նատուրիզմի սիրահարներ: Եվ մարդկության պատմության սկզբում ֆիզիկական մերկությունը « *ամոթ* » չէր առաջացնում: « *Ամոթի* » ի հայտ գալը կլինի մեղքի արդյունք, կարծես «*բարու և չարի գիտության ծառից* » ուտելը կարող է բացել մարդու միտքը մինչ այժմ անհայտ հետևանքների և անտեսվածների համար: Իրականում այս փոփոխության հեղինակը չի լինի արգելված ծառի պտուղը, այն կլինի միայն միջոցը, քանի որ իրերի արժեքներն ու խիղճը փոխողը Աստված է և միայն նա: Հենց նա էլ « *ամոթի* » զգացում կառաջացնի , որ մեղավոր զույգը մտքում կզգա իր ֆիզիկական մերկությունը, որը պատասխանատվություն չի կրի. որովհետև մեղքը բարոյական է լինելու և վերաբերելու է միայն Աստծո կողմից նշած անհնազանդությանը:

Ամփոփելով Ծննդոց 2-ի ուսմունքը՝ Աստված նախ մեզ ներկայացրեց յոթերորդ օրվա հանգստի կամ Ծաբաթի սրբացումը, որը մարգարեանում է մեծ հանգիստը, որը կտրվի յոթերորդ հազարամյակում և՛ Աստծուն, և՛ իր հավատարիմ ընտրյալներին: Բայց այս հանգիստը պետք է հաղթվեր երկրային կռվի միջոցով, որն Աստված կանցկացնի մեղքի և սատանայի դեմ՝ մարմնավորվելով Հիսուս Քրիստոսում: Ադամի երկրային փորձառությունը ցույց տվեց Աստծո կողմից մշակված այս փրկարար ծրագիրը: Քրիստոսում նա մարմին դարձավ, որպեսզի ստեղծի իր ընտրյալին, որը ի վերջո կստանա հրեշտակների մարմնին նման երկնային մարմին:

Ծննդոց 3

մեղքից բաժանում

Ծն. 3:1. « *Օձը դաշտի բոլոր գազաններից ամենախորամանկն էր, որ ստեղծել էր Տեր Աստված: Նա ասաց կնոջը. «Իսկապե՞ս Աստված ասաց. »* »

Խեղճ « *օձը* » դժբախտություն ունեցավ՝ որպես միջոց օգտագործելու Աստծո ստեղծած հրեշտակների *ամենախորամանկը* : Կենդանիներ, որոնց մասին սողունները, ինչպիսին է « *օձը* », չէին խոսում. լեզուն մարդուն տրված Աստծո կերպարի առանձնահատկությունն էր: Նշեք լավը, սատանան ստիպում է նրան խոսել կնոջ հետ այն պահին, երբ նա բաժանված է ամուսնուց: Այս մեկուսացումը ճակատագրական կլինի նրա համար, քանի որ Ադամի առկայության դեպքում սատանան ավելի դժվար կլիներ մարդկանց առաջնորդել Աստծո հրամանին չհնազանդվելու:

Հիսուս Քրիստոսը բացահայտեց սատանայի գոյությունը, որին նա նշանակում է՝ ասելով Հովհաննես 8.44-ում, որ նա « *ստի հայրն է և մարդասպանն ի սկզբանե* »: Նրա խոսքերի նպատակն է սասանել մարդկային վստահությունները, իսկ Աստծո պահանջած «*Այո-ին կամ Ոչ*»-ին նա ավելացնում է «*բայց*»-ը կամ «*գուցե*»-ն, որը հեռացնում է ճշմարտությանը իր ուժը տվող հավաստիությունները: Աստծո կողմից տրված հրամանը ստացավ Ադամը, ով այն փոխանցեց իր կնոջը, բայց նա չլսեց Աստծո ձայնը, ով պատվիրեց: Նաև նրա կասկածը կախված է ամուսնու վրա, օրինակ. «*Նա հասկացա՞վ, թե Աստված ինչ ասաց իրեն:* »

Ծննդոց 3:2 « *Կինը պատասխանեց օձին. «Մենք ուտում ենք պարտեզի ծառերի պտղից* »:

Ապացույցները կարծես հաստատում են սատանայի խոսքերը. նա պատճառաբանում և խոսում է խելացիորեն: « *Կինը* » իր առաջին սխալն է անում՝ պատասխանելով խոսող « *օձին* ». ինչը նորմալ չէ: Նախ, դա արդարացնում է Աստծո բարությունը, ով նրանց հնարավորություն է տվել ուտել բոլոր ծառերից, բացառությամբ այն ծառի, որն արգելված է:

Ծննդ. 3: 3 . « *Բայց ինչ վերաբերում է պարտեզի մեջտեղում գտնվող ծառի պտուղին, Աստված ասաց.*

Ադամի կողմից աստվածային պատվիրանի հաղորդագրության փոխանցումը հայտնվում է « *որ չմեռնես* » արտահայտության մեջ: Սրանք Աստծո կողմից ասված ճշգրիտ խոսքերը չեն, քանի որ նա ասաց Ադամին. « *Այն օրը, երբ դրանից ուտես, կմեռնես* »: Աստվածային խոսքերի թուլացումը կխրախուսի մեղքի սպառումը: Արդարացնելով Աստծուն հնազանդվելը « *վահի* » պատճառով՝ « *կինն* » առաջարկում է սատանային հաստատել այդ « *վահի* », որն ըստ նրա արդարացված չէ:

Ծն.3:4. « *Այն ժամանակ օձն ասաց կնոջը .* »

Եվ գլխավոր ստախոսը բացահայտվում է այս հայտարարության մեջ, որը հակասում է Աստծո խոսքերին. « *դու չես մեռնի* »:

Ծն. 3:5: « *Բայց Աստված գիտի, որ այն օրը, երբ դուք դրանից ուտեք, ձեր աչքերը կբացվեն, և դուք աստվածների պես կլինեք՝ իմանալով բարին և չարը* »:

Այժմ նա պետք է արդարացնի Աստծո կողմից տրված հրամանը, որին նա վերագրում է չար և եսասիրական միտք. Աստված ցանկանում է ձեզ պահել ստորության և ստորության մեջ: Նա եսասիրաբար ցանկանում է խանգարել ձեզ նմանվել իրեն: Նա բարու և չարի իմացությունը ներկայացնում է որպես առավելություն, որը Աստված ցանկանում է միայնակ պահել իր համար: Բայց եթե բարին ճանաչելու առավելություն կա, որտե՞ղ է չարը ճանաչելու առավելությունը: Բարին ու չարը բացարձակ հակադրություններ են, ինչպիսիք են ցերեկը և գիշերը, լույսը և խավարը, և Աստծո համար գիտելիքը բաղկացած է փորձից կամ գործողություն կատարելուց: Իրականում Աստված մարդուն արդեն տվել էր բարու և չարի **ինտելեկտուալ գիտելիքը՝ թույլատրելով** այգու ծառերը և **արգելելով** «բարին ու չարը» ներկայացնողին. որովհետև նա սատանայի խորհրդանշական կերպարն է, ով կոնկրետ հաջորդաբար փորձեց «բարին», ապա «չարը» ապստամբելով իր Արարչի դեմ:

Ծն.3:6. «*Կինը տեսավ, որ ծառը ուտելիքի համար լավ է և տեսանելի, և որ այն թանկ է միտքը բացելու համար. նա վերցրեց նրա պտղից և կերավ. նա էլ տվեց իր ամուսնուն, որ իր հետ էր, և նա կերավ դրանից*»:

Օձից եկող խոսքերն իրենց ազդեցությունն են ունենում, կասկածն անհետանում է, և կինը ավելի ու ավելի է համոզվում, որ օձն իրեն ասել է ճշմարտությունը: Պտուղը նրան թվում է լավ և տեսողականորեն հաճելի, բայց ամենից առաջ նա համարում է «*թանկ բանականությունը բացելու համար*»: Սատանան ստանում է ցանկալի արդյունքը, նա նոր է հավաքագրել իր ըմբոստ վերաբերմունքի հետևորդին: Եվ ուտելով արգելված պտուղը, նա ինքն է դառնում չարի իմացության ծառ: Սիրով լցված իր կնոջ հանդեպ, որից նա պատրաստ չէ ընդունել բաժանվելը, Ադամը նախընտրում է կիսվել իր աղետալի ճակատագրով, քանի որ գիտի, որ Աստված կկիրառի իր մահկանացու թույլտվությունը: Եվ հերթով ուտելով արգելված պտուղը՝ ամբողջ զույգն է, որ կտուժի սատանայի բռնակալ տիրապետությունից: Այնուամենայնիվ, պարադոքսալ կերպով, այս կրքոտ սերը պատկերում է այն, ինչ Քրիստոսը կզգա իր Ընտրյալի համար, նա նաև համաձայնում է մեռնել նրա համար: Նաև Աստված կարող է հասկանալ Ադամին:

Ծն.3:7 «*Երկուսի աչքերը բացվեցին, և նրանք իմացան, որ մերկ են, և թզենու տերևներ կարելով՝ իրենց համար գոտիներ շինեցին*»:

Այս պահին, երբ մեղքը սպառվեց մարդկային զույգի կողմից, սկսվեց Աստծո կողմից ծրագրված 6000 տարվա հետհաշվարկը: Նախ, նրանց գիտակցությունը փոխակերպվում է Աստծո կողմից: Աչքերը, որոնք պատասխանատու էին «*տեսողության համար հաճելի*» պտուղի ցանկության համար, իրերի նոր դատողության զոհ են դառնում: Իսկ ակնկալվող ու փնտրված առավելությունը վերածվում է թերության, քանի որ նրանք «ամոթ» են զգում իրենց մերկության համար, որը մինչ այդ ոչ մի խնդիր չէր ներկայացնում ո՛չ իրենց, ո՛չ Աստծո հանդեպ: Հայտնաբերված ֆիզիկական մերկությունը հոգևոր մերկության միայն մարմնական կողմն էր, որում հայտնվել էր անհնազանդ զույգը: Այս հոգևոր մերկությունը նրանց զրկեց աստվածային արդարությունից և նրանց մեջ մտավ մահվան արտոնությունը, այնպես որ նրանց մերկության բացահայտումը Աստծո

կողմից տրված մահվան առաջին հետևանքն էր: Այսպիսով, մահը չարիքի փորձված իմացության հետևանքն էր. ինչ է սովորեցնում Պողոսը՝ ասելով Հռոմ. 6.23-ում. « *որովհետև մեղքի վարձը մահ է* »: Իրենց մերկությունը ծածկելու համար ապստամբ ամուսինները դիմեցին մարդկային նախաձեռնության, որը բաղկացած էր « *թզենու տերևներ կարելուց* »՝ « *գոտիներ* » պատրաստելու համար : Այս գործողությունը հոգեպես պատկերում է մարդու ինքնաարդարացման փորձը: « *Գոտին* » *կղառնա « նշմարտության »* խորհրդանիշը Եփես.6.14-ում: Հետևաբար, Ադամի « *թզենու տերևներից* » պատրաստված « *գոտին* » հակադրվում է, որը խորհրդանիշն է ստի, **որի** հետևում մեղավորը պատասպարվում է իրեն հանգստացնելու համար:

Ծննդ. 3:8: « *Այնուհետև նրանք լսեցին Եհովա Աստծո ձայնը, որն անցնում էր պարտեզով դեպի երեկո, և տղամարդն ու նրա կինը թաքնվեցին Եհովա Աստծո առաջից՝ պարտեզի ծառերի մեջ* »:

Նա, ով որոնում է երիկամներն ու սրտերը, գիտի, թե ինչ է տեղի ունեցել, և որը համապատասխանում է իր փրկարար նախագծին: Մա միայն առաջին քայլն է, որը սատանային հնարավորություն կտա բացահայտելու իր մտքերն ու չար էությունը: Բայց նա պետք է հանդիպի տղամարդուն, քանի որ նա շատ բան ունի ասելու նրան: Այժմ մարդը չի շտապում հանդիպել Աստծուն, իր Հորը, իր Արարչին, որից այժմ միայն փախչում է, այնքան շատ է վախենում լսել նրա նախատինքները: Իսկ որտե՞ղ թաքնվել այս պարտեզում Աստծո հայացքից: Կրկին հավատարը, որ « *այգու ծառերը* » կարող են թաքցնել նրան իր դեմքից, վկայում է այն հոգեվիճակի մասին, որում ընկավ Ադամը, երբ նա մեղավոր դարձավ:

Ծննդ. 3:9: *Բայց Եհովա Աստված կանչեց այդ մարդուն և ասաց նրան. «Ո՞ր ես»:* »

Աստված շատ լավ գիտի, թե որտեղ է թաքնված Ադամը, բայց նա հարցնում է նրան. « *որտե՞ղ ես դու*»: » օգնության ձեռք մեկնել և նրան տանել դեպի իր մեղքի խոստովանությունը:

Ծննդոց 3:10 « *Եվ նա ասաց. «Ես լսեցի քո ձայնը պարտեզում և վախեցա, որովհետև մերկ էի և թաքնվեցի* »:

Ադամի տված պատասխանն ինքնին նրա անհնազանդության խոստովանությունն է, և Աստված կշահագործի նրա խոսքերը՝ ձեռք բերելու մեղքի փորձը ներկայացնելու իր ձևը:

Ծն.3:11. « *Եվ Եհովա Աստված ասաց. «Ո՞վ ասաց քեզ, որ դու մերկ ես»:* *Դու կերե՞ղ ես այն ծառից, որից ես քեզ արգելել եմ ուտել:* »

Աստված ցանկանում է Ադամից կորզել իր մեղքի խոստովանությունը: Նվազումից նվազեցում նա ավարտում է նրան հստակ հարց տալով նրան. « *Դու կերե՞ղ ես այն ծառից, որից ես քեզ արգելել էի ուտել*»: »

Ծննդ. 3:12 « *Մարդն ասաց. «Այն կինը, որին դու ինձ մոտ դրեցիր, ինձ տվեց ծառից, և ես կերա* »:

Թեև ճիշտ է, բայց Ադամի պատասխանը փառավոր չէ: Նա իր մեջ կրում է սատանայի նշանը և այլևս չգիտի, թե ինչպես պատասխանել այդ կամ ոչ, բայց Սատանայի նման նա պատասխանում է շրջանաձև կերպով, որպեսզի պարզապես չընդունի իր սեփական և հսկայական մեղքը: Նա

այնքան հեռու է գնում, որ հիշեցնում է Աստծուն փորձառության մեջ իր դերի մասին, քանի որ նա տվել է իր կնոջը, առաջին մեղավորին, նա մտածում է իր առաջ: Պատմության լավագույն մասն այն է, որ ամեն ինչ ճշմարիտ է, և Աստված անտեղյակ չէ այդ մասին, քանի որ մեղքն անհրաժեշտ էր իր նախագծում: Բայց որտեղ նա սխալվում է, այն է, որ կնոջ օրինակով նա ցույց է տվել իր նախապատվությունը նրա հանդեպ ի վնաս Աստծո, և դա նրա ամենամեծ մեղքն էր: Որովհետև ի սկզբանե Աստծո պահանջն էր սիրված լինել ամեն ինչից և բոլորից վեր:

Ծննդ. 3:13. *« Եվ Տեր Աստված ասաց կնոջը. Ինչո՞ւ արեցիր դա: Կինը պատասխանեց. «Օձը խաբեց ինձ, և ես կերա այն »:*

Այնուհետև մեծ դատավորը դիմում է տղամարդու կողմից մեղադրվող կնոջը, և այնտեղ կրկին կնոջ պատասխանը համապատասխանում է փաստերի իրականությանը. *« Օձը գայթակղեց ինձ, և ես կերա նրան »:* Այսպիսով, նա թույլ տվեց իրեն գայթակղել, և դա իր մահկանացու մեղքն է:

Ծննդոց 3:14. *« Եվ Եհովան ասաց օձին. «Քանի որ դու արեցիր դա, անհիծված կլինես քո կյանքի բոլոր անասուններից և բոլոր գազաններից »:*

օձին » չի հարցնում, թե ինչու նա դա արեց, քանի որ Աստված տեղյակ է, որ իրեն որպես միջոց է օգտագործել սատանան՝ սատանան: Այն ճակատագիրը, որ Աստված տալիս է « օձին », իրականում վերաբերում է հենց սատանային: « Օձի » համար դիմումն անմիջական էր, իսկ սատանայի համար դա միայն մարգարեություն էր, որը կկատարվեր մեղքի և մահվան դեմ Հիսուս Քրիստոսի հաղթանակից հետո: Համաձայն Հայտն.12.9, այս դիմումի առաջին ձևը նրա վտարումն էր երկնքի արքայությունից, ինչպես նաև չար հրեշտակներին իր ճամբարից: Նրանք նետվեցին երկրի վրա, որը նրանք երբեք չեն թողնի մինչև իրենց մահը և հազար տարի, մեկուսացված ամայի երկրի վրա, Սատանան կտողա փոշու մեջ, որը ողջունեց նրանց, ովքեր մահացան նրա պատճառով և այն ազատությունը, որով նա չարաշահեց այն: Աստծո կողմից անհիծված երկրի վրա նրանք կվարվեն օձերի պես՝ և՛ վախեցած, և՛ զգուշավոր, քանի որ պարտվել են Հիսուս Քրիստոսից և փախչել այն մարդուց, ով դարձել է իրենց թշնամին: Նրանք կվնասեն իրենց երկնային մարմինների անտեսանելիության մեջ թաքնված մարդկանց՝ նրանց միմյանց դեմ հանելով:

Ծննդոց 3:15 *« Ես թշնամություն կդնեմ քո և կնոջ միջև, քո սերնդի ու նրա սերնդի միջև, նա կխաայթի քո գլուխը, իսկ դու կխաայթես նրա գարշապարը »:*

Կիրառված «օձի» վրա՝ այս նախադասությունը հաստատում է ապրած և դիտարկված իրականությունը: Դրա կիրառումը սատանային ավելի նուրբ է: Նրա կողմի և մարդկության թշնամությունը հաստատված և ճանաչված է: *« Կնոջ սերմը, որը ջահջահսում է նրա գլուխը »*, կլինի Քրիստոսի և նրա հավատարիմ ընտրյալների սերունդը: Նա կվերջանա նրան, բայց մինչ այդ դեերը հավերժ հնարավորություն կունենան *« վիրավորելու գարշապարը » « կնոջը »*, Քրիստոսի ընտրյալին, նախ՝ այս *« գարշապարով »:* Որովհետև *« գարշապարը »* մարդու մարմնի հենակետն է ճիշտ այնպես, ինչպես *« անկյունաքարը »* այն քարն է, որի վրա կառուցված է Աստծո հոգևոր տաճարը:

Ծննդ. 3:16. « Նա սասաց կնոջը. «Ես կշատացնեմ քո ծննդաբերության ցավը, դու ցավով երեխաներ կծնես, և քո ցանկությունը կլինի քո ամուսնու հանդեպ, բայց նա կտիրի քեզ »:

Մինչև մահը ծնվելը, կինը ստիպված կլինի « տատապել հղիության ընթացքում ». նա « ցավով կծննդաբերի », ամեն ինչ բառացիորեն կատարված և նշվեց: Բայց այստեղ կրկին պետք է նշել պատկերի մարգարեական իմաստը. Հովհաննես 16.21-ում և Հայտն . 12.2-ում « ծննդաբերության ցավերի մեջ գտնվող կինը » խորհրդանշում է Քրիստոսի եկեղեցին հռոմեական կայսերական, ապա քրիստոնեական դարաշրջանի պապական հալածանքների ժամանակ:

Ծննդոց 3:17 « Եվ նա սասաց այդ մարդուն. «Քանի որ դու լսեցիր քո կնոջ ձայնը և կերար այն ծառից, որից ես քեզ պատվիրել էի, դրանից մի՛ կեր: Քո պատճառով հողը անիծված կլինի: Աշխատանքի շնորհիվ է, որ դուք դրանից կատանաք ձեր սնունդը ձեր կյանքի բոլոր օրերում » :

Վերադառնալով մարդուն՝ Աստված նրան ներկայացնում է իր իրավիճակի իրական նկարագրությունը, որը նա ամոթալի կերպով փորձում էր թաքցնել: Նրա մեղքն ավարտված է, և Ադամը նաև կբացահայտի, որ մինչ իրեն ազատելը, իր մահվանը կնախորդի մի շարք անեծքներ, որոնք ոմանց կհանգեցնեն նախընտրելու մահը կյանքից: Հողի անեծքը սարսափելի բան է, և Ադամը դա կտվորի դժվարին ճանապարհով:

Ծն.3:18 « Նա ձեզ համար փուշ ու փուշ կբերի, և դուք դաշտի խոտը կուտեք »:

Անհետացավ Եդեմի պարտեզի հեշտ մշակումը, այն փոխարինվեց անդադար կռվով երկրագնդի հողի վրա բազմացող խոտածածկի, « փշերի, փշերի » և մոլախոտերի դեմ: Առավել էւս, որ հողի այս անեծքը կարագացնի մարդկության մահը, որովհետև գիտական «առաջընթացով» մարդը վերջին օրերին կթունավորի իրեն՝ իր բերքի հողում քիմիական թույն դնելով, մոլախոտերն ու միջատների վնասատուները վերացնելու համար: Առատ և հեշտությամբ հասանելի ուտելիք այլևս հասանելի չի լինի այգուց դուրս, որտեղից նրան կհեռացնեն, ինչպես նաև Աստծո սիրելի կնոջը:

Ծն.3:19. « Դեմքիդ քրտինքով հաց կուտես, մինչև վերադառնաս այն երկիրը, որտեղից քեզ վերացրել են. որովհետև հող ես, և հող կվերադառնաս »:

Այս ճակատագիրը, որ բաժին է ընկնում մարդուն, արդարացնում է այն ձևը, որով Աստված բացահայտեց իր արարչագործությունն ու ձևավորումը հենց « երկրի փոշուց »: Ադամն իր և մեր հաշվին իմանում է, թե ինչից է բաղկացած Աստծո կողմից առաջացած մահը: Նկատենք, որ մահացած մարդը ոչ այլ ինչ է, քան « փոշի » և որ այս « փոշուց » դուրս չի մնում կենդանի ոգի, որը դուրս է գալիս այս մեռած մարմնից: Ժող.9 և այլ մեջբերումներ հաստատում են մահկանացու այս կարգավիճակը:

Ծն.3:20. « Ադամն իր կնոջ անունը դրեց Եվա, որովհետև նա բոլոր կենդանիների մայրն էր »:

Այստեղ կրկին Ադամը նշում է իր գերիշխանությունը « կնոջ » նկատմամբ՝ տալով նրան « Եվա » կամ «Կյանք» անունը . անուն, որը արդարացված է որպես մարդկության պատմության հիմնական իրողություն: Մենք բոլորս հեռավոր հետնորդներ ենք՝ ծնված Եվայից՝ Ադամի գայթակղված կնոջից, որի միջոցով փոխանցվել է մահվան անեծքը և

կլինի մինչև Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձը 2030 թվականի գարնան սկզբին:

Ծն.3:21. « Յահու Աստված Ադամի և նրա կնոջ համար կաշվից շորեր շինեց և նրանց հագրեց :

Աստված չի մոռանում, որ երկրային ամուսինների մեղքը եղել է իր փրկարար ծրագրի մի մասը, որն այժմ ցուցադրված ձև է ստանալու: Մեղքից հետո աստվածային ներումը հասանելի է դառնում Քրիստոսի անուևով, որը կգոհաբերվի և կխաչվի հռոմեացի զինվորների կողմից: Այս գործողության մեջ անմեղ էակը, որը զերծ է ամեն մեղքից, կհամաձայնի մեռնել՝ իրենց փոխարեն իր միակ հավատարիմ ընտրյալի մեղքերը քավելու համար: Սկզբից անմեղ կենդանիները սպանվում էին Աստծո կողմից, որպեսզի նրանց « *մաշկը* » ծածկի Ադամի և Եվայի մերկությունը: Այս գործողության մեջ նա փոխարինում է մարդու պատկերացրած « *արդարությունը* » *նրանով, որը նրան վերագրում է իր փրկության ծրագիրը հավատքի միջոցով: Մարդու պատկերացրած « արդարությունը* » միայն խաբուսիկ սուտ էր, և դրա փոխարեն Աստված նրանց վերագրում է « *հագուստ* », որը խորհրդանշում է « *իր իսկական արդարությունը*», « *նրա ճշմարտության գոտին* », որը հիմնված է Քրիստոսի կամավոր գոհաբերության և Քրիստոսի կամավոր գոհաբերության վրա: իր կյանքի գոհաբերությունը նրանց փրկագնման համար, ովքեր հավատարմորեն սիրում են իրեն:

Ծն. 3:22. « Յահու Աստված ասաց. Ահա, մարդը դարձավ մեզանից մեկի պես՝ բարու և չարի իմացության համար: Հիմա թույլ տանք նրան, որ նա մեկնի իր ձեռքը և վերցնի կենաց ծառից, ուտի և հավիտյան սպրի »:

Միքայելում Աստված դիմում է իր բարի հրեշտակներին, ովքեր ականատես են լինում երկրի վրա հենց նոր տեղի ունեցած դրաման: Նա ասաց նրանց . Իր մահից մեկ օր առաջ Հիսուս Քրիստոսը կօգտագործի նույն արտահայտությունը Հուդայի՝ դավաճանի մասին, որը պետք է հանձնել նրան կրոնավոր հրեաներին, այնուհետև հռոմեացիներին՝ խաչելու համար, սա Հովհաննես 6.70-ում. « *Յիսուս պատասխանեց նրանց. չէ՞ որ ես ձեզ ընտրեցի՞ տասներկուսին: Եվ ձեզնից մեկը դե է:* «. Այս հատվածում « *մենք* »-ը դառնում է « *դու* »՝ տարբեր համատեքստի պատճառով, բայց Աստծո մոտեցումը նույնն է: « *Մեզնից մեկը* » արտահայտությունը վերաբերում է Սատանային, ով դեռևս ազատ մուտք և տեղաշարժ ունի Աստծո երկնային արքայությունում երկրային արարչագործության սկզբում ստեղծված բոլոր հրեշտակների միջև:

« *կենաց ծառից* » ուտելուց արգելելու անհրաժեշտությունը ճշմարտության պահանջն էր, որի մասին Հիսուսը եկավ վկայելու հռոմեական պրեֆեկտ Պոնտացի Պիղատոսին ուղղված իր խոսքերում: « *Կենաց ծառը* » Քրիստոսի Քավիչի կերպարն էր, և այն ուտել նշանակում էր սնվել նրա ուսմունքով և իր ողջ հոգևոր անհատականությամբ, վերցնել նրան որպես փոխարինող և անձնական փրկիչ: Սա միակ պայմանն էր, որը կարող էր արդարացնել այս « *կենաց ծառի* » սպառումը : Կյանքի ուժը ոչ թե ծառի մեջ էր, այլ նրա խորհրդանշած ծառի՝ Քրիստոսի: Ավելին, այս ծառը պայմանավորեց հավերժական կյանքը, և սկզբնական մեղքից հետո այս հավերժական կյանքը հավերժ կորավ մինչև Աստծո վերջնական վերադարձը

Քրիստոսի և Միքայելի մեջ: « *Կենաց ծառը* » և մյուս ծառերը կարող են անհետանալ, ինչպես նաև Աստծո այգին:

Ծննդ. 3:23. « *Եվ Եհովա Աստված նրան դուրս հանեց Եդեմի պարտեզից, որպեսզի նա մշակի այն երկիրը, որտեղից իրեն վերացրել էին* »:

Արարչին մնում է միայն վտարել սքանչելի այգուց այն մարդկային գույզին, որը ձևավորվել է առաջին Ադամից (բառ, որը նշանակում է մարդկային տեսակը. կարմիր = սանգվինիկ), իրենց անհնազանդությամբ անարժան են դրսևորել: Իսկ այգուց դուրս նրա համար կսկսվի ցավոտ կյանք՝ ֆիզիկապես ու հոգեպես թուլացած մարմնում: Դժվար ու ըմբոստացած երկիր վերադարձը մարդկանց կհիշեցնի նրանց « *փոշու* » ծագման մասին:

Ծն.3:24. « *Այսպես նա դուրս հանեց Ադամին. և Եդեմի պարտեզի արևելքում դրեց քերովբեներին, որոնք բոցավառ սուր են թափահարում, որպեսզի պահպանեն կյանքի ծառի նանսպարիտը* »:

Այլևս Ադամը չէ, որ պահպանում է այգին, այլ հրեշտակներն են, որ խանգարում են նրան մտնել այգի: Այգին ի վերջո կվերանա ջրհեղեղից մի փոքր առաջ, որը տեղի ունեցավ 1656 թվականին Եվայի և Ադամի մեղքից հետո:

Այս հատվածում մենք օգտակար պարզաբանում ունենք Եդեմի պարտեզի գտնվելու վայրը գտնելու համար: Պահապան հրեշտակները տեղադրված են « *այգուց արևելք* », որն ինքն է, հետևաբար, այն վայրից արևմուտք, որտեղ Ադամն ու Եվան թոշակի են անցնում: Այս գլխի սկզբում ներկայացված ենթադրյալ տարածքը համապատասխանում է այս պարզաբանմանը. Ադամն ու Եվան նահանջում են Արարատ լեռից հարավ գտնվող երկիր, իսկ արգելված այգին գտնվում է Թուրքիայի «առատ ջրերի» տարածքում՝ Վանա լճի մոտ: իրենց դիրքից դեպի արևմուտք:

Ծննդոց 4

Բաժանում մահով

Այս 4-րդ գլուխը թույլ կտա մեզ ավելի լավ հասկանալ, թե ինչու էր անհրաժեշտ, որ Աստված Մատանային և նրա ապստամբ դուստրին առաջարկեր ցուցադրական լաբորատորիա, որը կբացահայտեր նրանց ամբարշտության չափը:

Երկնքում ամբարշտությունը սահմաններ ուներ, քանի որ սելեստիալ էակները միմյանց սպանելու գորություն չունեին. քանզի նրանք բոլորն էլ մի պահ անմահ էին: Հետևաբար, այս իրավիճակը թույլ չտվեց Աստծուն բացահայտել ամբարշտության և դաժանության բարձր մակարդակը, որին ունակ էին նրա թշնամիները: Հետևաբար, երկիրը ստեղծվել է նպատակ ունենալով թույլ տալ մահն իր ամենադաժան ձևերով, որը կարող է պատկերացնել Մատանայի նման էակի միտքը:

Այս 4-րդ գլուխը, որը դրված է այս թվի 4-ի խորհրդանշական իմաստի ներքո, որը համընդհանուրություն է, հետևաբար կառաջացնի երկրային մարդկության առաջին մահվան հանգամանքները. մահը նրա առանձնահատուկ և եզակի համընդհանուր բնույթն է Աստծո կողմից ստեղծված բոլոր ստեղծագործությունների մեջ: Ադամի և Եվայի մեղքից հետո երկրային կյանքը « *տեսարան էր աշխարհի և հրեշտակների համար* », ինչպես ասվում է 1 Կորնթ.4.9-ում, ներշնչված և հավատարիմ վկա Պողոսը, Տարսուսի նախկին Սողոսը, առաջին հանձնարարված հավածողը. Քրիստոսի եկեղեցի.

Ծն.4:1. « *Ադամը **ճանաչում էր** Եվային իր կնոջը. նա հղիացավ և ծնեց Կայենին և ասաց. «Ես մարդ եմ ստեղծել Եհովայի օգնությամբ* »:

Այս հատվածում Աստված մեզ բացահայտում է այն իմաստը, որը նա տալիս է «իմանալ» բային , *և այս կետը կենսական նշանակություն ունի հավատքով արդարացման սկզբունքի մեջ* , ինչպես գրված է Հովհաննես 17.3-ում. , *միակ ճշմարիտ Աստվածը, և նրան, ում ուղարկեցիր՝ Հիսուս Քրիստոսին* : Ծանաչել Աստծուն նշանակում է Նրա հետ սիրալից հարաբերություններ ունենալ, այս դեպքում՝ հոգևոր, իսկ Ադամի և Եվայի դեպքում՝ մարմնական: Կրկին հետևելով առաջին գույգի այս մոդելին՝ այս մարմնական սիրուց ծնվեց «երեխա». «երեխա» նույնպես պետք է վերածնվի Աստծո հետ մեր հոգևոր սիրառատ հարաբերություններում: Աստծո իրական « *ճանաչողության* » շնորհիվ այս նոր ծնունդը բացահայտվում է Հայտն. 12.2-5-ում *Նա ծնեց մի որդի, որը պետք է կառավարի բոլոր ազգերին երկայտե գալիս գալուով: Եվ նրա երեխան բռնվեց Աստծո և նրա գահի մոտ* »: Աստծուց ծնված երեխան պետք է վերարտադրի իր Հոր կերպարը, բայց դա այդպես չէր մարդկանցից ծնված առաջին որդու դեպքում:

Կայենն անունը նշանակում է ձեռքբերում: Այս անունը նրա համար կանխատեսում է մարմնական և երկրային ճակատագիր, այն հոգևոր մարդու հակառակը, որը կլինի նրա կրտսեր եղբայր Աբելը:

Նկատենք, որ մարդկության պատմության այս սկզբում մայրը, ով ծնում է, կապում է Աստծուն այս ծննդի հետ, քանի որ նա գիտակցում է, որ այս նոր կյանքի ստեղծումը մեծ Արարիչ Աստծո՝ ՅԱՀՎԵՀ-ի կատարած հրաշքի հետևանքն է: Մեր վերջին օրերում դա այլևս կամ հազվադեպ է այդպես:

Ծն.4:2. « *Նա նորից ծնեց նրա եղբայր Աբելին: Աբելը հովիվ էր, իսկ Կայենը՝ հերկուն* »:

Աբել նշանակում է շունչ: Կայենից ավելի, մանուկ Աբելը ներկայացվում է որպես Ադամի պատճեն, առաջինն է, ով Աստծուց ստացել է թոքերի շունչը: Իրականում, իր մահով, սպանված իր եղբոր կողմից, նա ներկայացնում է Հիսուս Քրիստոսի պատկերը, Աստծո ճշմարիտ Որդին, ընտրյալների փրկիչը, ում նա փրկագնելու է իր արյունով:

Երկու եղբայրների մասնագիտությունները հաստատում են նրանց հակադիր բնույթը: Ինչպես Քրիստոսը, « *Աբելը հովիվ էր* », և ինչպես երկրային մատերիալիստ անհավատը, « *Կայենը գուրթան էր* »: Մարդկության պատմության այս առաջին զավակները հայտարարում են Աստծո կողմից

մարգարեացված ճակատագրի մասին: Եվ նրանք գալիս են մանրամասներ հայտնելու նրա խնայողության ծրագրի մասին:

Ծն.4:3. « *Որոշ ժամանակ անց Կայենը ընծա մատուցեց Եհովային երկրի պտուղներից.* »

Կայենը գիտի, որ Աստված գոյություն ունի, և ցույց տալու համար, որ ցանկանում է պատվել իրեն, նրան դարձնում է « *երկրի պտուղների ընծան* », այսինքն՝ այն, ինչ տվել է իր գործը: Այս դերում նա վերցնում է հրեա, քրիստոնյա կամ մուսուլման կրոնավորների բազմության կերպարը, ովքեր ընդգծում են իրենց լավ գործերը՝ չանհանգստանալով իմանալու և հասկանալու, թե ինչ է Աստված սիրում և ակնկալում իրենցից: Նվերներն իմաստավոր են միայն այն դեպքում, եթե դրանք գնահատվում են ստացողի կողմից:

Ծն.4:4. « *Եվ Աբելն իր հերթին նրան դարձրեց իր հոտի առաջնեկներից և նրանց ճարպից: Եհովան բարեհաճ նայեց Աբելին և նրա ընծաներին.* »

Աբելը ընդօրինակում է իր եղբորը և հովիվ լինելու պատճառով Աստծուն ընծան է մատուցում « *իր հոտի առաջնեկից և նրանց ճարպից* »: Սա հաճելի է Աստծուն, որովհետև նա այս « **առաջնեկների** » զոհաբերության մեջ տեսնում է Հիսուս Քրիստոսում իր իսկ զոհաբերության սպասված և մարգարեացված պատկերը: Հայտն. 1.5-ում կարդում ենք. «... և Հիսուս Քրիստոսից՝ *հավատարիմ վկայից, մեռելների անդրանիկից և երկրի թագավորների իշխանից*»: Նրան, ով սիրում է մեզ, ով իր արյամբ մեզ ազատել է մեր մեղքերից ...»: Աստված տեսնում է իր փրկության ծրագիրը Աբելի առաջարկի մեջ և կարող է միայն հաճելի համարել այն:

Ծն.4:5. « *Բայց նա բարեհաճ չնայեց Կայենին և նրա ընծաներին: Կայենը շատ զայրացավ, և նրա դեմքը ընկավ:* »

Համեմատած Աբելի առաջարկի հետ, տրամաբանական է, որ Աստված քիչ հետաքրքրություն կտա Կայենի առաջարկին, որը նույնքան տրամաբանորեն կարող է միայն հիասթափվել և տխրել: « *Նրա դեմքը ընկած է* », բայց նկատենք, որ զայրույթը նրան ստիպում է « **շատ գրգռվել** », և դա նորմալ չէ, քանի որ այս արձագանքը հիասթափված հպարտության պտուղ է: Գրգռվածությունն ու հպարտությունը շուտով ավելի լուրջ պտուղներ կտան՝ իր եղբոր՝ Աբելի սպանությունը, նրա խանդի առարկան:

Ծննդ. 4:6 « *Եվ Եհովան ասաց Կայենին.* »

Միայն Աստված գիտի Աբելի առաջարկին իր նախընտրության պատճառը: Կայենը կարող է միայն անարդար համարել Աստծո արձագանքը, բայց բարկանալու փոխարեն, նա պետք է աղաչի Աստծուն, որ թույլ տա հասկանալ այս ակնհայտ անարդար ընտրության պատճառը: Աստված լիովին գիտի Կայենի էությունը, ով անգիտակցաբար նրա համար խաղում է Մատթեոսի չար ծառայի դերը: 24:48-49. « **Բայց եթե նա չար ծառա է, ով իր մեջ ասում է. նա սկսում է ծեծել իր ուղեկիցներին**, եթե նա ուտում և խմում է հարբեցողների հետ, ... »: Աստված նրան մի հարց է տալիս, որի պատասխանը նա հիանալի գիտի, բայց կրկին, դրանով նա Կայենին հնարավորություն է տալիս կիսվել նրա հետ իր տառապանքի պատճառներով: Այս հարցերը Կայենի կողմից կմնան անպատասխան, ուստի Աստված զգուշացնում է նրան չարիքի դեմ, որը կտիրի նրան:

Ծննդ. 4:7 « Իհարկե, եթե լավ անես, երեսդ կբարձրացնես, և եթե չարություն գործես, մեղքը դռան մոտ է, և նրա ցանկությունները քեզ համար են , բայց դու իշխում ես դրա վրա . »

Այն բանից հետո, երբ Եվան և Ադամը կերան և ստանձնեցին սատանայի կարգավիճակը՝ « ճանաչելով բարին և չարը », նա կրկին հայտնվում է Կայենին մղելու սպանելու իր եղբայր Աբելին: Երկու ընտրությունը՝ « բարին և չարը », նրա առջև են. « Լավը » կհանգեցնի նրան, որ նա հրաժարական կտա և կընդունի Աստծո ընտրությունը, նույնիսկ եթե նա դա չի հասկանում: Բայց « չարի » ընտրությունը նրան կստիպի մեղանչել Աստծո դեմ՝ ստիպելով նրան խախտել իր վեցերորդ պատվիրանը. « Մի՛ սպանիր ». և ոչ, « մի սպանիր », ինչպես թարգմանիչներն էին ներկայացնում: Աստծո պատվիրանը դատապարտում է հանցագործությունը, այլ ոչ թե մեղավոր հանցագործների սպանությունը, որը նա օրինական դարձրեց պատվիրելով, և այս դեպքում Հիսուս Քրիստոսի գալուստը ոչինչ չփոխեց Աստծո այս արդար դատաստանում:

Ուշադրություն դարձրեք այն ձևին, որով Աստված խոսում է « մեղքի » մասին , ասես նա խոսում է կնոջ մասին, ըստ որի նա ասել էր Եվային Ծննդ.3:16-ում. **դու** «. Աստծո համար « մեղքի » գայթակղությունը նման է մի կնոջ, ով ցանկանում է գայթակղել իր ամուսնուն, և նա չպետք է թույլ տա, որ իրեն « սիրի » իր կամ նրա կողմից: Այդպիսով Աստված պատվիրեց տղամարդուն՝ թույլ չտալ, որ իրեն գայթակղվի կնոջ կողմից ներկայացված « մեղքով »:

Ծննդ. 4:8. « Սակայն Կայենը խոսեց իր եղբոր՝ Աբելի հետ. բայց մինչ նրանք դաշտում էին, Կայենն ընկավ իր եղբոր՝ Աբելի վրա և սպանեց նրան: »

Զնայած այս աստվածային նախագգուշացմանը, Կայենի բնությունն իր պտուղը կտա: Աբելի հետ խոսքերի փոխանակումից հետո Կայենը, որն ի սկզբանե իր հոգով մարդասպան էր, ինչպես իր հոգևոր հայրը՝ սատանան, « իրեն նետվեց իր եղբոր՝ Աբելի վրա և սպանեց նրան »: Այս փորձառությունը մարգարեանում է մարդկության ճակատագիրը, որտեղ եղբայրը կսպանի եղբորը, հաճախ աշխարհիկ կամ կրոնական խանդի պատճառով մինչև աշխարհի վերջը:

Ծն. 4:9 « Եհովան ասաց Կայենին. Ո՞ր է քո եղբայր Աբելը: Նա պատասխանեց. Չգիտեմ. ես իմ եղբոր պահապա՞նն եմ: »

Ինչպես որ ըսած էր Ադամին, որ իրենմէ թաքնուած էր. « Ո՞ր ես. Աստված Կայենին ասաց. « Ո՞ր է քո եղբայր Աբելը. », միշտ հնարավորություն տալ նրան խոստովանել իր մեղքը: Բայց հիմարաբար , քանի որ նա չի կարող անտեսել, որ Աստված գիտի, որ սպանել է իրեն, նա լկտիաբար պատասխանում է « չգիտեմ », և անհավատալի ամբարտավանությամբ նա իր հերթին Աստծուն հարց է տալիս. « Ե՞ս եմ իմ եղբոր խնամակալը»: »

Ծն.4:10 « Եվ Աստված ասաց. «Ի՞նչ ես արել. Քո եղբոր արյան ձայնը երկրից աղաղակում է ինձ »

Աստված տալիս է նրան իր պատասխանը, որը նշանակում է՝ դու նրա պահապանը չես, որովհետև դու նրա մարդասպանն ես: Աստված լավ գիտի , թե ինչ է արել , և նկարով ներկայացնում է նրան. Այս պատկերավոր բանաձեւը, որը հեղված արյան ձայն է տալիս, որը աղաղակում է առ

Աստված, կօգտագործվի Apo.6-ում՝ «5-րդ ^{կնիքի}» մեջ արթնացնելու համար կաթոլիկ կրոնի հռոմեական պապական հալածանքների կողմից մահապատժի ենթարկված նահատակների աղաղակը. Ապո: 6:9-10: «*Երբ նա բացեց հինգերորդ կնիքը, ես գոհաստեղանի տակ տեսա նրանց հոգիները, ովքեր սպանվել էին Աստծո խոսքի և նրանց տված վկայության համար. **Նրանք բարձր ձայնով աղաղակեցին՝ ասելով. « Մինչև ե՞րբ, ով սուրբ և ճշմարիտ Վարդապետ, կուշանաս դասել և վրեժխնդիր լինել մեր արյան համար երկրի վրա բնակվողներից»:***». Այսպիսով, անարդարացիորեն թափված արյունը պահանջում է վրեժ լուծել մեղավորներից: Այս օրինական վրեժխնդրությունը կգա, բայց դա մի բան է, որ Աստված վերապահում է բացառապես Իր համար: Նա հայտարարում է Օրենք 32:35-ում. «*Վրեժխնդրությունն ու հատուցումն իմն է, երբ նրանց ոտքը սայթաքի: Որովհետև նրանց կործանման օրը մոտ է, և այն, ինչ սպասում է նրանց, չի ուշանա*»: Ես.61.2-ում «*Հնորիքի տարվա*» հետ մեկտեղ «*վրեժխնդրության օրը*» մեսիայի Հիսուս Բրիստոսի ծրագրում է. *Եհովա և մեր Աստուծո վրեժխնդրության օրը . միսիթարել բոլոր տառապալներին ; ...*»: Ոչ ոք չէր կարող հասկանալ, որ այս «*Հնորիքի տարվա*» «*հրատարակությունը*» պետք է 2000 տարի տարանջատվեր «*վրեժխնդրության օրից*»:

Այսպիսով, մահացածները կարող են միայն աղաղակել Աստծո հիշատակին, որի հիշատակը անսահմանափակ է:

Կայենի կատարած հանցագործությունն արժանի է արդար պատժի:

Ծն.4:11. «*Այժմ անիծված կլինեք այն երկրի կողմից, որը բացեց իր բերանը ձեր ձեռքից ձեր եղբոր արյունը ստանալու համար :*»

Կայենը անիծված կլինի երկրից և չի սպանվի: Այս աստվածային ներողամտությունը արդարացնելու համար պետք է խոստովանենք, որ այս առաջին հանցագործությունը նախադեպ չի ունեցել: Կայենը չգիտեր, թե ինչ է նշանակում սպանել, և զայրույթն էր, որ կուրացրեց բոլոր դատողությունները, որ նրան տարավ ճակատագրական դաժանության: Հիմա, երբ նրա եղբայրը մահացել է, մարդկությունն այլևս չի կարողանա ասել, որ չգիտեր, թե ինչ է մահը: Այնուհետև ուժի մեջ կմտնի Աստծո կողմից հաստատված օրենքը Ելից 21:12- ում .

Այս համարը ներկայացնում է նաև այս արտահայտությունը. «*Երկիրը, որ բացեց իր բերանը, որ քո ձեռքից վերցնի քո եղբոր արյունը*»: Աստված անձնավորում է երկիրը՝ տալով բերան, որը կլանում է իր վրա թափված արյունը: Հետո այս բերանը խոսում է նրա հետ և հիշեցնում նրան մահկանացու արարքի մասին, որը պղծել է նրան: Այս պատկերը կվերցվի Օրենք 26:10-ում. «*Երկիրը բացեց իր բերանը և կույ տվեց նրանց Կորխի հետ, երբ հավաքվածները մահացան, և կրակը լսվեց երկու հարյուր հիսուն մարդկանց. նրանք ծառայում էին նախագգուշացնող ժողովրդին*». Այնուհետև դա կլինի Հայտն.12:16-ում. «*Եվ երկիրը օգնեց կնոջը, և երկիրը բացեց իր բերանը և կույ տվեց գետը, որը վիշապը դուրս էր հանել իր բերանից*»: «*Գետը*» խորհրդանշում է Փրանսիական կաթոլիկ միապետական լիզաները, որոնց հատուկ ստեղծված «վիշապների» զինվորական կորպուսը հալածում էր հավատարիմ բողոքականներին և հետապնդում նրանց դեպի երկրի լեռները: Այս համարը կրկնակի նշանակություն ունի . բողոքականների զինված դիմադրություն, ապա արյունալի Փրանսիական հեղափոխություն:

Երկու դեպքում էլ « երկիրը բացեց իր բերանը » արտահայտությունը պատկերում է այն որպես ողջունելով բազմաթիվ մարդկանց արյունը:

Ծն.4:12. « Երբ հող մշակես, այն այլևս քեզ իր հարստությունը չի տա: Դու թափառական ու թափառական կլինես երկրի վրա: »

Կայենի պատիժը սահմանափակվում է երկրի վրա, որը նա առաջինն է պղծել՝ նրա վրա մարդկային արյուն թափելով. այն մարդուն, որն ի սկզբանե ստեղծվել է Աստծո պատկերով: Մեղքից ի վեր այն պահպանում է իր հատկությունները Աստծուց, բայց այլևս չունի իր կատարյալ մաքրությունը: Մարդու գործունեությունը հիմնականում բաղկացած էր հողը մշակելու միջոցով սնունդ արտադրելուց: Հետևաբար, Կայենը պետք է սնվելու այլ ուղիներ գտնի:

Ծննդ. 4:13. « Կայենն ասաց ՅԱՀՎԵ-ին .

Այսինքն՝ այս պայմաններում ավելի լավ է ինքնասպան լինեմ:

Ծննդ. 4:14. « Ահա դու ինձ այսօր զգում ես այս երկրից. Ես կծաքնվեմ քո երեսից, ես կլինեմ թափառական և թափառական երկրի վրա, և ով գտնի ինձ, կսպանի ինձ »:

Այստեղ նա այժմ շատ շատախոս է և իր վիճակը ամփոփում է որպես մահապատժի:

Ծննդ. 4:15. « Եհովան նրան ասաց. «Եթե որևէ մեկը սպաներ Կայենին, Կայենի վրեժը կլուծվի յոթ անգամ»: Եվ Եհովան նշան դրեց Կայենի վրա, որպեսզի ով գտնի նրան չսպանի նրան »:

Վճռելով Կայենի կյանքը խնայել արդեն տեսած պատճառներով Աստված ասաց նրան, որ նրա մահը կվճարվի, « վրեժխնդիր », « յոթ անգամ »: Հետո նա նշում է « նշան », որը կաշառպանի իրեն: Այս չափով Աստված մարգարեանում է «յոթ» թվի խորհրդանշական արժեքը, որը կնշանակի Շաբաթը և հանգստի սրբացումը, որը, մարգարեացվել է շաբաթների վերջում, իր ամբողջական կատարումը կգտնի իր փրկարար ծրագրի յոթերորդ հազարամյակում: Շաբաթը կլինի Արարիչ Աստծուն պատկանելու նշան Եզեկ.20:14-20: Իսկ Եզեկ.9-ում « նշան » է դրված նրանց վրա, ովքեր պատկանում են Աստծուն, որպեսզի նրանք չսպանվեն աստվածային պատժի ժամին: Ի վերջո, պաշտպանված **բաժանման** այս սկզբունքը հաստատելու համար Հայտն.7-ում « նշան », « կենդանի Աստծո կնիքը » գալիս է Աստծո ծառաների « ճակատը կնքելու », և այս « կնիք և նշան » է. իր եօթներորդ օրուան Շաբաթը:

Ծննդ. 4:16. « Այնուհետև Կայենը հեռացավ Եհովայի երեսից և բնակվեց Նոդի երկրում՝ Եդեմի արևելքում »:

Արդեն Եդեմի արևելքում էր, որ Ադամն ու Եվան հեռացել էին Աստծո պարտեզից վտարվելուց հետո: Այս հողն այստեղ ստանում է Նոդ անունը, որը նշանակում է տառապանք: Այսպիսով, Կայենի կյանքը կնշանավորվի մտավոր և ֆիզիկական տառապանքներով, քանի որ Աստծո երեսից հեռու մերժված լինելը հետքեր է թողնում նույնիսկ Կայենի կարծր սրտում, ով ասել էր 13 հատվածում՝ վախենալով նրանից . *դեմք* »:

Ծն.4:17. « Կայենը ճանաչում էր իր կնոջը. նա հղիացավ և ծնեց Ենոքին: Այնուհետև նա քաղաք կառուցեց և քաղաքն անվանեց իր որդու՝ Ենոքի անունով »:

Կայենը կդառնա մի քաղաքի բնակչության պատրիարքը, որին նա տալիս է իր առաջին որդու անունը՝ Ենոքը, որը նշանակում է նախաձեռնել , հրահանգել, վարժեցնել և սկսել ինչ-որ բան օգտագործել: Այս անունը ամփոփում է այն ամենը, ինչ ներկայացնում են այս բայերը, և դա տեղին է, քանի որ Կայենը և նրա հետնորդները բացում են հասարակության մի տեսակ առանց Աստծո, որը կշարունակվի մինչև աշխարհի վերջը:

Ծն.4:18. « *Ենովքը ծնեց Իրադին, Իրադը ծնեց Մահուայելին, Մահուայելը ծնեց Մետուշքայելին և Մետուքայելը ծնեց Ղամեքին :* »

Այս կարճ ծագումնաբանությունը միտումնավոր կանգ է առնում Լամեք անունով կերպարի վրա, որի ճշգրիտ իմաստը մնում է անհայտ, բայց այս արմատից բերված բառը վերաբերում է Ենովքի պես հրահանգներին, ինչպես նաև ուժի հասկացությանը:

Ծն.4:19. « *Ղամեքը երկու կին առավ. մեկի անունը Ադա էր, իսկ մյուսի անունը Սիդա :* »

Այս Ղամեքում մենք գտնում ենք Աստծո հետ խզման առաջին նշանը, ըստ որի՝ « *մարդը կթողնի իր հորն ու մորը, որ կառչեն կնոջից, և երկուսը կլինեն մեկ մարմին* » (տես Ծննդ. 2.24): Բայց Ղամեքում տղամարդը կապվում է երկու կնոջ հետ, և երեքը մեկ մարմին կլինեն: Ակնհայտ է, որ բաժանումը Աստծուց ամբողջական է:

Ծն.4:20 « *Ադան ծնեց Ջաբալին, նա վրաններում և ոչխարների մոտ բնակվողների հայրն էր* »:

Ջաբալը քոչվոր հովիվների պատրիարքն է, ինչպես արաբական որոշ ժողովուրդներ դեռևս այսօր:

Ծննդ. 4:21. « *Նրա եղբոր անունը Հոբալ էր. նա բոլոր տավրիղ և սրինգ նվագողների հայրն էր :* »

Ջուբալը բոլոր երաժիշտների հայրապետն էր, ովքեր կարևոր տեղ են զբաղեցնում քաղաքակրթություններում առանց Աստծո, նույնիսկ այսօր, որտեղ մշակույթը, գիտելիքը և արվեստագետը մեր ժամանակակից հասարակությունների հիմքերն են:

Ծն.4:22. « *Չիլան իր հերթին ծնեց Թուբալ Կայենին, որը կեղծում էր բոլոր փողային և երկաթե գործիքները: Թուբալ Կայենի քույրը Նաաման էր :* »

Այս համարը հակասում է պատմաբանների պաշտոնական ուսմունքներին, ովքեր ենթադրում են բրոնզի դար մինչև երկաթի դարը: Իրականում, ըստ Աստծո, առաջին մարդիկ գիտեին, թե ինչպես երկաթ կեղծել, և, հավանաբար, հենց Ադամից ի վեր, քանի որ տեքստում Տուբալ Կայենի մասին չի ասվում, որ նա երկաթ կեղծողների հայրն էր: Բայց այս բացահայտված մանրամասները տրվում են մեզ, որպեսզի հասկանանք, որ քաղաքակրթությունը գոյություն է ունեցել առաջին մարդկանցից սկսած: Նրանց անաստված մշակույթները ոչ պակաս գտված էին, քան մեր այսօրը:

Ծն.4:23. « *Ղամեքն ստաց իր կանանց. «Ադա և Չելլա, լսե՛ք իմ ձայնը»:* Լամեքի կանայք, լսե՛ք իմ խոսքը: Վերջիս համար մարդ եմ սպանել, կապտուկիս համար՝ երիտասարդ: »

Ղամեքը պարծենում է իր երկու կանանց մոտ, որ մարդ է սպանել, ինչը վիրավորում է նրան Աստծո դատաստանում: Բայց ամբարտավանությանը և ծաղրով նա ավելացնում է, որ սպանել է նաև մի

երիտասարդի, ինչը վատացնում է նրա գործը Աստծո դատաստանում և ինչը նրան դարձնում է իսկական «մարդասպան» և կրկնվող հանցագործ:

Ծն.4:24. « *Կայենի վրեժը կլուծվի յոթ անգամ, իսկ Ղամեքի՝ յոթանասուներորդ անգամ:* »

Այնուհետև նա ծաղրում է այն ներողամտությունը, որ Աստված ցույց տվեց Կայենի հանդեպ: Քանի որ մարդ սպանելուց հետո Կայենի մահը պետք է «յոթ անգամ» վրեժխնդիր լիներ, տղամարդուն ու երիտասարդին սպանելուց հետո Ղամեքը Աստծուց «յոթանասուներորդ անգամ» վրեժ կլուծի: Մենք չենք կարող պատկերացնել նման զգվելի արտահայտություններ: Եվ Աստված ուզում էր մարդկությանը բացահայտել, որ երկրորդ սերնդի իր առաջին ներկայացուցիչները՝ Կայենի մինչև յոթերորդը, Ղամեքի ներկայացուցիչները, հասել են անբարեխիղճության ամենաբարձր աստիճանին: Եվ սա նրա ցուցադրումն է իրենից բաժանվելու հետևանքների մասին:

Ծն.4:25. « *Աղամը դեռ ճանաչում էր իր կնոջը. և նա մի որդի ծնեց և նրա անունը դրեց Սեթ, քանի որ նա ասաց, որ Աստված ինձ այլ սերունդ տվեց Աբելի փոխարեն, որին Կայենը սպանեց:* »

Եբրայերեն «չեթ» արտասանված Սեթ անունը նշանակում է մարդու մարմնի հիմքը: Ոմանք այն թարգմանում են որպես «համարժեք կամ փոխհատուցում», բայց ես չեմ կարողացել եբրայերենում այս առաջարկի հիմնավորումը գտնել: Հետևաբար, ես պահպանում եմ «մարմնի հիմքը», քանի որ Սեթը կդառնա հավատարիմ տոհմի արմատը կամ հիմնական հիմքը, որը Ծննդ . *Կայենը, ով խաբում է նրանց, ընդդիմանալով « մարդկանց դուստրերի »* անվանումը :

Սեթում Աստված ցանում և անեցնում է նոր « սերմ », որտեղ յոթերորդ սերունդը՝ մեկ այլ Ենոքը, որպես օրինակ բերված է Ծննդ. 5:21-ից 24 հատվածներում: Նա արտոնություն ուներ դրախտ մտնել կենդանի՝ առանց մահվան անցնելուց հետո: 365 տարի երկրային կյանքն ապրեց հավատարմորեն արարիչ Աստծուն: Այս Ենոկը լավ կրեց իր անունը, քանի որ նրա «դաստիարակությունը» Աստծո փառքի համար էր, ի տարբերություն իր անվանակից՝ Կայենի տոհմից որդի Լամեքի որդու: Եվ երկուսն էլ՝ ապստամբ Ղամեքը և արդար Ենոկը իրենց տոհմի «յոթերորդ» ժառանգներն էին:

Ծն.4:26. « *Սեթն էլ որդի ունեցավ, և նրա անունը Ենոխս դրեց: Այդ ժամանակ էր, որ մարդիկ սկսեցին կանչել ՅԱՀՎԵՀ անունը:* »

Ենոչ նշանակում է՝ մարդ, մահկանացու, ամբարիշտ: Այս անունը կապված է այն պահի հետ, երբ մարդիկ սկսեցին կոչել ՅԱՀՎԵՀ անունը: Այն, ինչ Աստված ուզում է մեզ ասել՝ կապելով այս երկու բաները, այն է, որ հավատարիմ շառավիղից մարդը գիտակցել է իր էության չարությունը, որն առավել ևս մահկանացու է: Եվ այս գիտակցությունը ստիպեց նրան փնտրել իր Արարչին, որպեսզի պատվի իրեն և հավատարմորեն մատուցի իրեն հաճելի երկրպագություն:

Ծննդոց 5

Բաժանում սրբազման միջոցով

Այս 5-րդ գլխում Աստված ի մի բերեց այն տոհմը, որը հավատարիմ մնաց Իրեն: Ես ձեզ եմ ներկայացնում միայն առաջին տողերի մանրամասն ուսումնասիրությունը, որոնք թույլ են տալիս հասկանալ այս թվարկման պատճառը, որն ընդգրկում է Ադամի և հայտնի Նոյի միջև ընկած ժամանակահատվածը:

Ծն.5:1. « Սա Ադամի սերնդի գիրքն է. Երբ Աստված ստեղծեց մարդուն, նա ստեղծեց նրան Աստծո նմանությամբ »:

Այս համարը չափորոշիչ է սահմանում նշված տղամարդկանց անունների ցանկի համար: Ամեն ինչ հիմնված է այս հիշեցման վրա. « Երբ Աստված ստեղծեց մարդուն, նա ստեղծեց նրան Աստծո նմանությամբ »: Ուստի մենք պետք է հասկանանք, որ այս ցուցակը մտնելու համար մարդը պետք է պահպաներ իր « **Աստծո նմանությունը** »: Այսպիսով, մենք կարող ենք հասկանալ, թե ինչու Կայենի նման կարևոր անունները չեն մտնում այս ցանկում: Քանի որ խոսքը ոչ թե Ֆիզիկական նմանության, այլ բնավորության նմանության մասին է, և 4-րդ գլուխը հենց նոր ցույց տվեց մեզ Կայենի և նրա սերունդների մասին:

Ծննդ. 5:2. « Նա ստեղծեց տղամարդուն և կնոջը, օրհնեց նրանց և կոչեց նրանց մարդ անունով, երբ նրանք ստեղծվեցին »:

Այստեղ նույնպես Աստծո կողմից տղամարդու և կնոջ օրհնության մասին հիշեցումը նշանակում է, որ այն անունները, որոնք կրելվեն, օրհնված են Աստծո կողմից: Աստծո կողմից նրանց ստեղծման պնդումը ընդգծում է այն կարևորությունը, որ նա տալիս է ճանաչվելու որպես Արարիչ Աստված, ով առանձնացնում, սրբացնում է իր ծառաներին, շաբաթ օրվա նշանով, մնացածը, որոնք նկատվում են յոթերորդ օրվա ընթացքում բոլոր շաբաթներից: Շաբաթի սրբությամբ Աստծո օրհնության պահպանումը և Նրա բնավորության նմանությունը Աստծո կողմից պահանջվող պայմաններն են, որպեսզի մարդն արժանի մնա « *մարդ* » կոչվելու համար: Բացի այս պտուղներից, մարդն իր գնահատմամբ դառնում է ավելի զարգացած և կրթված «կենդանի», քան մյուս տեսակները:

Ծննդ. 5:3. « Ադամը, յինելով հարյուր երեսուն տարեկան, ծնեց իր նմանությամբ որդի՝ իր պատկերով, և նրա անունը դրեց Սեթ »:

Ակնհայտորեն Ադամի և Սեթի միջև բացակայում է երկու անուն՝ Կայենի (ով հավատարիմ տոհմից չէ) և Աբելի (ով մահացել է առանց ժառանգների): Այդպիսով ցուցադրվում է օրհնված ընտրության չափանիշը: Նույնը վերաբերվելու է նշված մնացած բոլոր անուններին:

Ծն.5:4. « Սեթի ծնունդից հետո Ադամի օրերը ութ հարյուր տարի էին. և նա ծնեց որդիներ և դուստրեր »:

Այն, ինչ մենք պետք է հասկանանք, այն է, որ Ադամը « *որդիներ և դուստրեր է ծնել* » « *Սեթի* » ծնվելուց առաջ և դրանից հետո, բայց դրանք չեն դրսևորել հոր կամ «Սեթի» հավատքը: Նրանք միացան «կենդանի մարդկանց», որոնք անհավատարիմ էին և անհարգալից էին կենդանի Աստծուն: Այսպիսով, Աբելի մահից հետո նրան ծնված բոլոր մարդկանցից «

Մեթոք » առաջինն էր, ով առանձնացավ իր հավատքով և իր հավատարմությամբ Աստծուն՝ ՅԱՀՎեհին, ով ստեղծեց և ձևավորեց իր երկրային հորը: Նրանից հետո մյուսները, մնալով անանուն, կարող էին հետևել նրա օրինակին, բայց նրանք մնում են անանուն, քանի որ Աստծո կողմից ընտրված ցուցակը կառուցված է ներկայացված յուրաքանչյուր ժառանգներից առաջին հավատարիմ տղամարդկանց հաջորդականության վրա: Այս բացատրությունը հասկանալի է դարձնում Ադամի առանց այն էլ բարձր տարիքը՝ «130 տարին», երբ ծնվեց նրա որդին՝ «Մեթոք»: Եվ այս սկզբունքը վերաբերում է երկար ցուցակում նշված ընտրյալներից յուրաքանչյուրին, որը կանգ է առնում Նոյի վրա, քանի որ նրա երեք որդիները՝ Մեմը, Բամը և Հաբեթը չեն ընտրվի, չլինելով նրա հոգևոր նմանությամբ:

Ծննդ. 5:5. « *Ադամի ապրած բոլոր օրերը ինր հարյուր երեսուն տարի էին. հետո նա մահացավ* »:

Ես անմիջապես գնում եմ յոթերորդ ընտրյալի մոտ, որի անունը Ենովք է. Ենովքը, որի բնավորությունը Կայենի որդի Ենովքի բացարձակ հակառակն է:

Ծննդ. 5:21. « *Ենովքը վաթսուներեց տարեկան ծնեց Մաթուսաղային* »:

Ծն.5:22. « *Ենոքը, Մաթուսաղայի ծնվելուց հետո, Աստծու հետ քայլեց երեք հարյուր տարի. և նա ծնեց որդիներ և դուստրեր* »:

Ծննդ. 5:23. « *Ենովքի բոլոր օրերը երեք հարյուր վաթսուներեց տարի էին* »:

Ծն.5:24. « *Ենովքը քայլեց Աստծո հետ. ապա նա այլևս չկար, որովհետև Աստված վերցրեց նրան* ».

Ենովքի դեպքի այս հատուկ արտահայտությամբ է, որ Աստված բացահայտում է մեզ. նախաբաղցկեղեցիները նույնպես իրենց «Եղիային» տեղափոխեցին դրախտ՝ առանց մահվան միջով անցնելու: Իսկապես, այս համարի բանաձևը տարբերվում է բոլոր մյուսներից, որոնք ավարտվում են Ադամի կյանքի համար՝ « *այնուհետև նա մահացավ* » բառերով :

Հաջորդը գալիս է Մեթուշելան՝ Երկրի վրա ամենաերկար ապրած մարդը՝ 969 տարի. ապա Աստծո կողմից օրհնված այս շառավիղից մեկ այլ Ղամեք:

Ծննդոց 5:28 « *Ղամեքը, լինելով հարյուր ութսուներկու տարեկան, որդի ծնեց* »

Ծննդոց 5:29 « *Նա իր անունը Նոյ դրեց՝ ասելով. «Մա մեզ մխիթարելու է մեր հոգնածությունից և մեր ձեռքերի ծանր աշխատանքից, որ գալիս է այս երկրից, որին Եհովան անիծել է* »:

Այս համարի իմաստը հասկանալու համար պետք է իմանաք, որ Նոյ անունը նշանակում է՝ հանգիստ: Ղամեքը, անշուշտ, չէր պատկերացնում, թե որքանով կկատարվեն իր խոսքերը, որովհետև նա տեսավ « *անիծված երկիրը* » միայն « *մեր հոգնածության և մեր ձեռքերի ցավալի աշխատանքի տեսանկյունից* », - ասաց նա: Բայց Նոյի ժամանակներում Աստված կկործանի այն մարդկանց չարության պատճառով, որը նա կրում է, ինչպես Ծննդոց 6-ը թույլ կտա մեզ հասկանալ: Այնուամենայնիվ, Ղամեքը՝ Նոյի հայրը, ընտրյալ էր, ով, ինչպես իր ժամանակի սակավաթիվ ընտրյալները,

պետք է զոջա՝ տեսնելով, թե ինչպես է աճում շրջապատող մարդկանց չարությունը:

5:30. « *Ղամեքր Նոյի ծնվելուց հետո սարեց հինգ հարյուր իննսունհինգ տարի. և նա ծնեց որդիներ և դուստրեր* »

5:31 « *Ղամեքի բոլոր օրերը յոթ հարյուր յոթանասունյոթ տարի էին. հետո նա մահացավ* »

Ծննդ. 5:32. « *Նոյը, հինգ հարյուր տարեկան, ծնեց Սեմին, Քամին և Հաբեթին* »:

Ծննդոց 6

Քաժանումը ձախողվում է

Ծննդ. 6:1. « *Երբ մարդիկ սկսեցին շատանալ երկրի երեսին, և նրանց դուստրեր ծնվեցին* » ,

Նախկինում սովորած դասերի համաձայն՝ մարդկային այս բազմությունը կենդանական նորմ է, որն արհամարհում է Աստծուն, որն այդպիսով լավ պատճառներ ունի նաև մերժելու նրանց: Ադամի գայթակղությունը իր կնոջ՝ Եվայի կողմից վերաբաղվում է ողջ մարդկության մեջ, և դա նորմալ է ըստ մարմնի. աղջիկները գայթակղում են տղամարդկանց և նրանք ստանում են նրանցից այն, ինչ ցանկանում են:

Ծննդ. 6: 2. « *Աստծո որդիները տեսան, որ մարդկանց դուստրերը գեղեցիկ են, և կին առան բոլոր նրանցից, ում ընտրեցին* »:

Այստեղ ամեն ինչ բարդանում է: Սրբացված և անհավատ անհավատների միջև **տարանջատումը ի վերջո վերանում է**: Այստեղ սրբացվածները, որոնք տրամաբանորեն կոչվում են « *Աստծո որդիներ* », *ընկնում են « մարդկանց դուստրերի »* կամ «կենդանական» մարդկային խմբի գայթակղության տակ : Այսպիսով, ամուսնության միջոցով դաշինքները դառնում են Աստծո կողմից ցանկալի և ձգտած **քաժանման** փլուզման պատճառ : Հենց այս անմոռանալի փորձն էր, որ հետագայում նրան ստիպեց արգելել Իսրայելի որդիներին օտար կանանց կին վերցնել: Ջրհեղեղը, որը կառաջանա, ցույց է տալիս, թե որքանով է պետք ենթարկվել այս արգելքին: Յուրաքանչյուր կանոնից կան բացառություններ, քանի որ որոշ կանայք Հռութի պես ճշմարիտ Աստծուն տարան հրեա ամուսնու հետ: Վտանգն այն չէ, որ կինը օտար է, այլ այն, որ նա տանում է « *Աստծո որդուն* » հեթանոսական ուրացության՝ ստիպելով նրան ընդունել իր ծագման ավանդական հեթանոսական կրոնը: Ավելին, արգելվում է նաև հակառակը, քանի որ «*Աստծո դուստրը*» կինն իրեն մահացու վտանգի ենթարկում է՝ ամուսնանալով «տղամարդկանց որդու» «կենդանիների» և կեղծ կրոնի հետ, որն էլ ավելի վտանգավոր է նրա համար: Որովհետև յուրաքանչյուր «կին» կամ «աղջիկ» «կին» է միայն երկրի վրա իր կյանքի ընթացքում, և նրանցից ընտրյալները տղամարդկանց նման կստանան Աստծո հրեշտակների նման անսեռ երկնային մարմին: Հավերժությունը միասեռ է և Հիսուս Քրիստոսի կերպարի կերպարը, կատարյալ աստվածային մոդելը:

Ամուսնության խնդիրը դեռ առկա է. Որովհետև նա, ով ամուսնանում է իր կրոնից չհանդիսացող մեկի հետ, վկայում է իր սեփական հավատքի դեմ, լինի դա ճիշտ, թե սխալ: Ավելին, այս արարքը ցույց է տալիս անտարբերություն կրոնի և, հետևաբար, հենց Աստծո նկատմամբ: Ընտրյալները պետք է ամեն ինչից առաջ սիրեն Աստծուն, որպեսզի արժանի լինեն ընտրվելու: Սակայն օտարի հետ դաշինքը տհաճ է նրան, ընտրյալը, ով դա պայմանավորվում է, դառնում է ընտրության անարժան, իսկ նրա հավատքը դառնում է ամբարտավան, պատրանք, որն ավարտվելու է սարսափելի հիասթափությամբ: Մնում է վերջնական հանում անել: Եթե ամուսնությունը դեռևս առաջ է բերում այս խնդիրը, դա այն պատճառով է, որ ժամանակակից մարդկային հասարակությունը հայտնվում է նույն անբարոյականության մեջ, ինչ Նոյի ժամանակներում: Այս ուղերձը, հետևաբար, մեր վերջին ժամանակի համար է, որտեղ սուտը տիրում է մարդկային մտքերին, որոնք ամբողջովին փակ են դառնում աստվածային «ճշմարտության» համար:

Մեր «վերջին ժամանակների» համար դրա կարևորության պատճառով Աստված ինձ առաջնորդեց զարգացնելու այս պատգամը, որը բացահայտված է Ծննդոց գրքում: Որովհետև նախաքայլ ընտրյալների փորձառությունն ամփոփվում է երջանիկ « *սկիզբով* » և ողբերգական « *վերջով* »՝ ուրացության և զարշելիության մեջ: Այնուամենայնիվ, այս փորձառությունն ամփոփում է նաև իր վերջին եկեղեցու՝ իր ինստիտուցիոնալ ձևով «Յոթերորդ օրվա աղվենտիստ», օրհնված պաշտոնապես և պատմականորեն 1863 թվականին, բայց հոգևորապես 1873 թվականին, «Ֆիլադելֆիայում», Հայտն. 3:7-ում, իր « *սկիզբի համար* »: , և Հիսուս Բրիստոսի կողմից « *փսիսված* » Հայտն. . Էկումենիկ թշնամին 1995թ.-ին: Բրիստոնեական կրոնական այս հաստատության համար Աստծո հավանության ժամանակը, այսպիսով, ամրագրված է «*սկիզբով և վերջով* » : Բայց ինչպես հրեական ուխտը շարունակվեց Հիսուսի կողմից ընտրված տասներկու առաքյալների կողմից, այնպես էլ աղվենտիստական աշխատանքը շարունակվում է իմ կողմից և բոլոր նրանց կողմից, ովքեր ստանում են այս մարգարեական վկայությունը և վերարտադրում են հավատքի գործերը, որոնք Աստված ի սկզբանե օրհնել է 1843 թվականի աղվենտիզմի ռահվիրաների մեջ և 1844. Ես նշում եմ, որ Աստված օրհնեց նրանց հավատքի դրդապատճառները և ոչ թե նրանց մարգարեական մեկնաբանությունների չափանիշը, որը հետագայում կասկածի տակ կդրվեր: Ծաբաթի պրակտիկան, որը, հավանաբար, դառնում է ֆորմալիստական և ավանդական, Աստծո դատաստանի մաղը այլևս չի օրհնում որևէ այլ բան, քան իր ընտրյալների մեջ նշված ճշմարտության սերը, « *սկզբից մինչև վերջ* » կամ մինչև Բրիստոսի իսկական փառավոր վերադարձը, որը նախատեսված է վերջին անգամ 2030 թվականի գարնանը:

Հայտն.1:8-ում իրեն ներկայացնելով որպես « *ալֆա և օմեգա* »՝ Հիսուս Բրիստոսը մեզ բացահայտում է այն կառուցվածքը և ասպեկտը հասկանալու բանալին, որով նա բացահայտում է մեզ Աստվածաշնչի ողջ ընթացքում, իր « *դատաստանը* », դա միշտ է: հիմնվելով կյանքի, դաշինքի կամ եկեղեցու « *սկզբի* » և « *վերջում* » երևացող իրավիճակի դիտարկման վրա : Այս սկզբունքը դրսևորվում է Դան. 5-ում, որտեղ Աստծո կողմից

պատին գրված բառերը՝ « *համարակարված, համարակարված* », որին հաջորդում է « *կշռված և բաժանված* » բառերը ներկայացնում են Բեյթասար թագավորի կյանքի « *սկիզբը* » և դրա « *վերջ* » -ի ժամանակը : Այս կերպ Աստված հաստատում է, որ իր դատաստանը հիմնված է դատվող առարկայի մշտական վերահսկողության վրա: Նա իր « *սկիզբից* » կամ « *ալֆայից* » մինչև իր « *վերջը* »՝ իր « *օմեգան* » գտնվում էր նրա հսկողության տակ :

յոթ եկեղեցիներին » ուղղված նամակների թեմայում նույն սկզբունքն ամրագրում է բոլոր շահագրգիռ « *եկեղեցիների* » « *սկիզբն ու վերջը* » : Նախ, մենք գտնում ենք առաքելական եկեղեցին, որի փառահեղ « *սկիզբը* » հիշեցվում է « *Եփեսոս* » հաղորդագրության մեջ , և որի « *վերջը* » նրան դնում է Աստծո Հոգին իր նախանձախնդրության բացակայության պատճառով հեռացնելու սպառնալիքի տակ: Բարեբախտաբար, մինչ 303 թվականը « *Չմյուռնիայում* » հնչեցրած ուղերձը վկայում է, որ Քրիստոսի ապաշխարության կոչը լսելի է լինելու Աստծո փառքի համար: Այնուհետև Հռոմի պապական կաթոլիկ եկեղեցին սկսվում է « *Պերգամոնում* » 538 թվականին և ավարտվում « *Թյատիրայում* », բողոքական ռեֆորմացիայի ժամանակ, բայց հատկապես պաշտոնապես Պիոս 6-րդ պապի մահվան ժամանակ, որը բանտարկված էր Վալենսիայում, իմ քաղաքում: , Փրանսիայում, 1799թ.-ին: Այնուհետև գալիս է բողոքական հավատքի դեպքը, որի հավանությունը Աստծո կողմից նույնպես ժամանակային առումով սահմանափակ է: Նրա « *սկիզբը* » հիշատակվում է « *Թյատիրայում* », իսկ « *վերջը* »՝ 1843 թվականի « *Սարդեսում* »՝ հռոմեական կրոնից ժառանգած կիրակի օրվա սովորության պատճառով: Հիսուսը չէր կարող ավելի պարզ լինել, նրա ուղերձը՝ « *դու մեռել ես* », շփոթության չի հանգեցնում: Եվ երրորդը « *Ֆիլադելֆիայի և Լատդիկիայի* » ներքո , ինստիտուցիոնալ ադվենտիզմի դեպքը, որը մենք տեսանք նախկինում, փակում է « *յոթ եկեղեցիներին* » ուղղված ուղերձների թեման և դրանք խորհրդանշող դարաշրջանների ժամանակներին:

Բացահայտելով մեզ այսօր, թե ինչպես է նա դատում արդեն կատարված բաները, և « *ի սկզբանե* », ինչպես Ծննդոցը, Աստված մեզ տալիս է բանալիները՝ հասկանալու, թե ինչպես է նա դատում փաստերն ու եկեղեցիները մեր ժամանակներում: Այսպիսով, « *դատաստանը* », որը բխում է մեր ուսումնասիրությունից, կրում է իր աստվածության Հոգու « *Կնիքը* »:

Ծննդ. 6:3. « *Այնուհետև Եհովան ասաց. «Իմ հոգին հավիտյան մարդու մեջ չի մնա, որովհետև մարդը մարմին է, և նրա օրերը կլինեն հարյուր քսանհինգ տարի» : »*

Քրիստոսի վերադարձից 10 տարի առաջ այս ուղերձն այսօր զարմանալի արդիականություն է ստանում: Աստծո կողմից տրված կյանքի ոգին « *հավիտյան չի մնա մարդու մեջ, որովհետև մարդը մարմին է, և նրա օրերը կլինեն հարյուր քսանհինգ տարի* » : Իրականում սա այն իմաստը չէր, որ Աստված տվեց իր խոսքերին: Հասկացեք ինձ և հասկացեք Նրան. Աստված չի հրաժարվում ընտրյալներին կանչելու և ընտրելու իր վեց հազարամյա ծրագրից: Նրա խնդիրը կայանում է նրանում, որ նա տվել է նախաքաղցկեղցիներին 930 տարեկանում մահացած Ադամի կյանքի հսկայական երկարությունը, իսկ նրանից հետո մեկ այլ Մեթուշելա կապրի

մինչև 969 տարեկան: Եթե դա 930 տարվա հավատարմություն է, ապա դա տանելի է և նույնիսկ հաճելի է Աստծուն, բայց եթե դա ամբարտապան և գարշելի Ղամեք է, Աստված գնահատում է, որ նրան դիմանալը միջինը 120 տարի ավելի քան բավարար կլինի: Այս մեկնաբանությունը հաստատում է պատմությունը, քանի որ ջրհեղեղի ավարտից ի վեր մեր ժամանակներում մարդկային կյանքի տևողությունը կրճատվել է մինչև միջինը 80 տարի:

Ծն.6:4. « *Այդ օրերին հսկաները երկրի վրա էին, և նաև այն բանից հետո, երբ Աստծո որդիները եկան մարդկանց դուստրերի մոտ, և նրանք նրանցից երեխաներ ծնեցին. սրանք այն հերոսներն են, ովքեր հայտնի էին հնում* »:

և նաև » ճշգրտությունը երբայերեն տեքստից, քանի որ հաղորդագրության իմաստը փոխակերպվում է: Աստված բացահայտում է մեզ, որ իր առաջին նախահողմային արարումը հսկայական չափանիշի էր, Ադամն ինքը պետք է չափված լիներ մոտավորապես 4 կամ 5 մետր բարձրությամբ: Երկրի մակերևույթի կառավարումը փոխվում և կրճատվում է: Այս « *հսկաների* » մեկ քայլն արժեր մեր հինգը, և նա պետք է հինգ անգամ ավելի շատ սնունդ ստանա երկրից, քան այսօր մարդը: Հետևաբար, սկզբնական հողը արագորեն բնակեցվեց և բնակեցվեց իր ամբողջ մակերեսով: « **Եվ նաև** » ճշգրտությունը մեզ սովորեցնում է, որ « *հսկաների* » այս չափանիշը չի փոփոխվել սրբացածների և մերժվածների, « *Աստծո որդիների* » և « *մարդկանց դուստրերի* » դաշինքների կողմից : Հետևաբար, Նոյն ինքը 4-5 մետրանոց հսկա էր, ինչպես նաև իր երեխաներն ու նրանց կանայք: Մովսեսի ժամանակ այս նախադեղման չափանիշները դեռևս հայտնաբերված էին Քանանի երկրում, և հենց այդ հսկաները՝ «*Անակիմները*», սարսափեցրել էին երկիր ուղարկված երբայական լրտեսներին:

Ծննդ. 6:5. « *Եհովան տեսավ, որ մարդկանց ամբարշտությունը մեծ է երկրի վրա, և որ նրանց սրտերի բոլոր մտքերը ամեն օր միայն չարության են ուղղված* »:

Նման դիտարկումը հասկանալի է դարձնում նրա որոշումը: Հիշեցնում են ձեզ, որ նա ստեղծել է երկիրը և մարդուն, որպեսզի բացահայտի իր երկնային և երկրային արարածների մտքերում թաքնված այս չարությունը: Հետևաբար, ստացվեց ցանկալի ցուցադրումը, քանի որ « *նրանց սրտի բոլոր մտքերը ամեն օր ուղղված էին միայն դեպի չարք* »:

Ծն. 6:6. « *Եհովան գղջաց, որ մարդուն ստեղծել է երկրի վրա, և նա տրտմեց իր սրտում* »:

Նախապես իմանալը, թե ինչ է լինելու, մի բան է, իսկ դրա կատարման մեջ զգալը՝ մեկ այլ բան: Եվ չարին տիրելու իրողության հետ առերեսվելով՝ ապաշխարության, ավելի ճիշտ՝ ավստասանքի միտքը կարող է մի պահ առաջանալ Աստծո մտքում, այնքան մեծ է նրա տառապանքը բարոյական այս աղետի դիմաց:

« *Եհովան սասց. «Ես կկործանեմ իմ ստեղծած մարդուն երկրի երեսից՝ մարդուց մինչև անասուն, սողուններից ու երկնքի թռչուններից. քանզի ես ապաշխարում եմ, որ դրանք արել են* »:

Ջրհեղեղից անմիջապես առաջ Աստված նշում է Մատանայի և նրա դեղերի հաղթանակը երկրի և նրա բնակիչների վրա: Նրա համար փորձությունը սարսափելի էր, բայց նա ստացավ այն ցուցադրությունը, որը

ցանկանում էր ստանալ: Մնում է միայն ոչնչացնել կյանքի այս առաջին ձևը, որտեղ տղամարդիկ չափազանց երկար են ապրում և չափազանց հզոր են հսկայական չափսերով: Մարդկանց մոտ գտնվող ցամաքային կենդանիները, ինչպիսիք են անասունները, սողունները և երկնքի թռչունները, ստիպված կլինեն ընդմիջտ անհետանալ նրանց հետ:

Ծննդ. 6:8. « *Բայց Նոյը շնորհ գտավ ՅԱՎԵ-ի աչքում* »:

Եվ ըստ Ezé.14-ի, նա միակն էր, ով շնորհ գտավ Աստծո առջև, նրա երեխաները և նրանց կանայք արժանի չէին փրկվելու:

Ծն.6:9. « *Մրանք Նոյի սերունդն են. Նոյն իր ժամանակներում արդար և շիտակ մարդ էր. Նոյը քայլեց Աստծո հետ* »:

Հորի պես՝ Նոյը Աստծու կողմից դատվում է « *արդար և ուղիղ* »: Եվ ինչպես արդար Ենովքն իր առջև, Աստված նրան վերագրում է « *քայլել* » իր հետ:

Ծննդ. 6:10. « *Նոյը ծնեց երեք որդի՝ Սեմին, Բամին և Հաբեթին* »:

Ծննդոց 5:22-ի համաձայն՝ 500 տարեկան հասակում « *Նոյը ծնեց երեք որդի՝ Սեմին, Բամին և Հաբեթին* »: Այս տղաները կմեծանան, տղամարդ կդառնան և կին կառնեն: Ուստի Նոյին օգնեն և կօգնեն իր որդիները, երբ նա պետք է կառուցի տապանը: Նրանց ծնունդների և ջրհեղեղի միջև կանցնի 100 տարի: Սա ապացուցում է, որ հատված 3-ի «120 տարին» չի վերաբերում այն ժամանակին, որը նրան տրվել է ավարտելու իր շինարարությունը:

Ծննդ. 6:11. « *Երկիրը ապականված էր Աստծո առաջ, երկիրը լի էր բռնությունք* »:

Կոռուպցիան պարտադիր չէ, որ դաժան լինի, բայց երբ բռնությունը նշանավորում և բնութագրում է այն, սիրող Աստծո տառապանքը դառնում է ուժեղ և անտանելի: Այս բռնությունը, որը հասավ իր գագաթնակետին, այնպիսին է, որով Ղամեքը պարծենում էր Ծննդ. 4:23-ում .

Ծն.6:12. « *Եվ Աստված նայեց երկրին, և ահա այն ապականված էր. քանզի ամեն մարմին ապականել էր իր ճանապարհը երկրի վրա* »:

10 տարուց էլ քիչ ժամանակ անց Աստված նորից կնայի երկրին և կգտնի այն նույն վիճակում, ինչ ջրհեղեղի ժամանակ, « *ամեն մարմին կփչացնեն իր ճանապարհը* »: Բայց դուք պետք է հասկանաք, թե ինչ է նշանակում Աստված, երբ խոսում է կոռուպցիայի մասին: Որովհետև եթե այս բառի հղումը մարդկային է, պատասխանները նույնքան են, որքան կարծիքները թեմայի վերաբերյալ: Արարիչ Աստծո հետ պատասխանը պարզ է և ճշգրիտ: Նա կոռուպցիա է անվանում տղամարդու և կնոջ կողմից իր հաստատած կարգի և կանոնների բերած բոլոր այլասերումները. Կոռուպցիայի մեջ տղամարդն այլևս չի ստանձնում իր տղամարդու դերը, ոչ էլ կինը՝ որպես իգական սեռի: Կայենի շառավիղ բիգամիստ Ղամեքի դեպքը օրինակ է, քանի որ աստվածային նորմը նրան ասում է . Նրանց մարմնի կառուցվածքի տեսքը բացահայտում է տղամարդկանց և կանանց դերերը: Բայց Ադամին որպես « *օգնություն* » տրվածի դերն ավելի լավ հասկանալու համար Քրիստոսի Եկեղեցու նրա խորհրդանշական պատկերը տալիս է մեզ պատասխանը: Ի՞նչ « *օգնություն* » կարող է տալ Եկեղեցին Քրիստոսին: Նրա դերը կայանում է նրանում, որ ավելացնում է փրկված ընտրվածների թիվը և համաձայնվում է տառապել իր համար: Նույնն է Ադամին տրված կնոջ

համար: Չուրկ Ադամի մկանային ուժից՝ նրա դերն է ծնել և մեծացնել իր երեխաներին, մինչև նրանք իրենց հերթին ընտանիք գտնեն, և այդպիսով երկիրը բնակեցվի՝ համաձայն Աստծո պատվիրած հրամանի Ծննդ.1:28-ում. « *Եվ Աստված օրհնեց նրանց : , և **Աստված** նրանց ասաց . և իշխի՛ր ծովի ձկների, երկնքի թռչունների և երկրի վրա շարժվող բոլոր կենդանի արարածների վրա* »: Իր այլասերվածության մեջ ժամանակակից կյանքը երես է թերել այս նորմայից: Կենտրոնացված քաղաքային կենցաղը և արդյունաբերական զբաղվածությունը միասին ստեղծեցին փողի անընդհատ աճող կարիք: Սա ստիպել է կանանց հրաժարվել մոր դերից՝ աշխատելով գործարաններում կամ խանութներում: Վատ դաստիարակված երեխաները դարձել են քմահաճ և պահանջկոտ և 2021 թվականին բռնության պտուղ են տալիս, և նրանք լիովին համապատասխանում են Պողոսի կողմից Տիմոթեոսին տրված նկարագրությանը 2 Տիմոթ.3:1-ից 9-ում: Ես կոչ եմ անում ձեզ ժամանակ հատկացնել կարդալու համար: , այն բոլոր ուշադրությամբ, որ նրանք արժանի են, ամբողջությամբ, երկու նամակները, որոնք նա ուղղում է Տիմոթեոսին, որպեսզի այս նամակներում գտնի Աստծո կողմից սահմանված չափանիշները, ի սկզբանե, իմանալով, որ նա չի փոխվում. և չի փոխվի մինչև իր փառքի վերադարձը 2030 թվականի գարնանը:

Ծն.6:13. « *Այնուհետև Աստված ասաց Նոյին. քանզի նրանք երկիրը լցրեցին բռնությամբ. ահա ես նրանց կկործանեմ երկրի հետ* »:

Անդառնալիորեն հաստատված չարիքով, երկրի բնակիչների ոչնչացումը մնում է միակ բանը, ինչ Աստված կարող է անել: Աստված իր միակ երկրային ընկերոջը հայտնի է դարձնում իր սարսափելի նախագիծը, քանի որ նրա որոշումը կայացված է և վերջնականապես որոշված: Մենք պետք է նշենք, թե կոնկրետ ինչ ճակատագիր է Աստված տալիս Ենոքին՝ միակին, ով հավերժություն է մտնում առանց մահվան միջով, և Նոյին՝ միակ մարդուն, որն արժանի է վերապրելու բնաջնջող ջրհեղեղը: Որովհետև Աստված իր խոսքերում ասում է « **նրանք ունեն ...**» և « *Ես կկործանեմ նրանց* »: Քանի որ նա հավատարիմ մնաց, Նոյի վրա չազդեց Աստծո որոշումը:

Ծն . *դու այս տապանը կդասավորես խցերի մեջ և այն կծածկես կուպրոմ ներսից ու դրսից* »:

Նոյը պետք է ողջ մնա և ոչ միայն ինքը, քանի որ Աստված ցանկանում է, որ իր ստեղծագործության կյանքը շարունակվի մինչև իր նախագծի ընտրության 6000 տարվա ավարտը: Ջրերի հեղեղման ժամանակ ընտրված կյանքը պահպանելու համար պետք է լողացող տապան կառուցել: Աստված իր հրահանգները տալիս է Նոյին. Այն կօգտագործի ջրակայուն փափուկ փայտանյութ, իսկ կամարը անջրանցիկ կդարձնեն սկիափղարի ծածկույթով, որը վերցված է սոճից կամ եղևնուց: Նա կկառուցի բջիջներ, որպեսզի յուրաքանչյուր տեսակ ապրի առանձին՝ նավի վրա գտնվող կենդանիների համար սթրեսային դիմակայություններից խուսափելու համար: Տապանում մնալը կտևի մի ամբողջ տարի, բայց գործն ուղղորդում է Աստված, որին անհնարին ոչինչ չկա:

Ծննդ. 6:15 « *Այսպես կպատրաստես այն. տապանակը կլինի երեք հարյուր կանգուն երկարություն, հիսուն կանգուն լայնություն և երեսուն կանգուն բարձրություն* »:

Եթե « կանուներ » լիներ հսկայի, ապա այն կարող էր հինգ անգամ գերազանցել եբրայեցիներինը, որը մոտավորապես 55 սմ էր: Աստված բացահայտեց այս չափերը Եբրայեցիների և Մովսեսի կողմից հայտնի չափանիշով, ովքեր այս պատմությունը ստացան Աստծուց: Հետևաբար, կառուցված կամարն ուներ 165 մ երկարություն, 27,5 մ լայնություն և 16,5 մ բարձրություն: Ուստի ուղղանկյուն տուփի ձևով կամարը տպավորիչ չափի էր, բայց այն կառուցվել էր տղամարդկանց կողմից, որոնց չափերը կապված էին դրա հետ: Որովհետև մենք գտնում ենք, իր բարձրությամբ, մոտավորապես հինգ մետրանոց երեք հարկ տղամարդկանց համար, ովքեր իրենք չափել են 4-ից 5 մ բարձրություն:

Ծն . տապանի կողքին դուռ պիտի հաստատես . և դուք կկառուցեք ավելի ցածր հարկ, երկրորդ և երրորդ : »

Ըստ այս նկարագրության՝ տապանի միակ « դուռը » դրվել է առաջին հարկի մակարդակում՝ « տապանի կողքին »: Տապանը ամբողջությամբ փակված էր, իսկ երրորդ մակարդակի տանիքից ներքև 55 սմ բարձրությամբ և լայնությամբ մեկ պատուհանը պետք է փակ մնար մինչև ջրհեղեղի ավարտը, համաձայն Ծննդ. 8:6: Տապանի բնակիչները ջրհեղեղի ընթացքում ապրել են մթության մեջ և նավթի լամպերի արհեստական լույսի ներքո:

Ծննդ. 6:17. « Եվ ես երկրի վրա ջրերի հեղեղ կբերեմ՝ ոչնչացնելու բոլոր մարմինները, որոնք կյանքի շունչ ունեն երկնքի տակ. ամեն ինչ երկրի վրա կկորչի »:

Աստված ցանկանում է այս կործանումով նախազգուշական ուղերձ թողնել մարդկանց, ովքեր կվերաբնակեցնեն երկիրը ջրհեղեղից հետո և մինչև Հիսուս Քրիստոսի փառքով վերադարձը աստվածային ծրագրի 6000 տարվա ավարտին: Ամբողջ կյանքը կվերանա իր նախաքաղցկեղային նորմայով: Որովհետև ջրհեղեղից հետո Աստված աստիճանաբար կնվազեցնի կենդանի էակների՝ մարդկանց և կենդանիների չափերը՝ հասնելով աֆրիկյան պիգմեյների:

Ծն . դու կմտնես տապան, դու և քո որդիները, քո կինը և քո որդիների կանայք քեզ հետ : »

Գալիք ջրհեղեղից փրկվածներից ութն են, բայց նրանցից յոթը բացառիկ օգուտներ են քաղում Նոյի հատուկ և անհատական օրհնությունից: Ապացույցը հայտնվում է Եզեկ. 14:19-20-ում, որտեղ Աստված ասում է. « Կամ եթե ես ժանտախտ ուղարկեմ այս երկիր և մահկանացու կյանքով նրա վրա թափեմ իմ ցասումը, որ նրանից ոչնչացնեմ մարդկանց ու անասուններին, և նրա մեջ կային **Նոյը . , Դանիել և Հոբ, ես սպրում եմ: ասում է Տեր Եհովան, նրանք չեն փրկի որդիներին կամ դուստրերին, այլ իրենց արդարությամբ կփրկեն իրենց հոգիները »:** Նրանք օգտակար կլինեն երկրի վերաբնակեցման համար, բայց չլինելով Նոյի հոգևոր մակարդակից՝ նրանք նոր աշխարհ են բերում իրենց անկատարությունը, որը երկար ժամանակ չի տևի իր վատ պտուղները տալու համար:

Ծննդ. 6:19. « Ամեն կենդանի էակից, ամեն մարմնից տապան բերեք երկուսը՝ ամեն տեսակից, որ ձեզ հետ կենդանի մնան. մեկ արու և մեկ էգ կլինի »:

Յուրաքանչյուր տեսակի մեկ զույգ « այն ամենից, ինչ ապրում է », պարզապես վերարտադրության համար անհրաժեշտ նորմ է, սրանք միակ կենդանի մնացածները կլինեն ցամաքային կենդանիների սեռից:

Ծննդ. 6:20. « *Թռչուններից՝ ըստ իրենց տեսակի, անասուններից՝ ըստ իրենց տեսակի, և երկրի բոլոր սողուններից՝ ըստ իրենց տեսակի, ամեն տեսակից երկուսը կգան ձեզ մոտ, որպեսզի պահպանեք. նրանց կյանքը* »:

Այս համարում, իր թվարկումներում, Աստված չի հիշատակում վայրի կենդանիների մասին, բայց դրանք կնշվեն որպես տապան վերցված Ծննդ.7:14-ում:

Ծննդ. 6:21 « *Եվ դուք, վերցրեք բոլոր կերած կերակուրից և կուտակեք այն ձեզ մոտ, որպեսզի այն լինի ձեզ և նրանց համար* »:

Մնունդը, որն անհրաժեշտ էր մեկ տարվա ընթացքում ութ մարդու կերակրելու համար, և նավի վրա վերցված բոլոր կենդանիները պետք է մեծ տեղ զբաղեցնեին տապանում:

Ծննդ. 6:22. « *Նոյն այսպես արեց. կատարեց այն ամենը, ինչ Աստված պատվիրել էր իրեն* »:

Հավատարմորեն և Աստծո աջակցությամբ՝ Նոյն ու նրա որդիները կատարեցին այն հանձնարարությունը, որ Աստված տվել էր իրեն: Եվ այստեղ, պետք է հիշել, որ երկիրը մեկ մայրցամաք է, որը ոռոգվում է միայն գետերով և գետերով: Արարատ լեռան տարածքում, որտեղ բնակվում են Նոյը և նրա որդիները, կա միայն մի հարթավայր և ոչ մի ծով, հետևաբար, Նոյը տեսնում է լողացող շինություն անծով մայրցամաքի մեջտեղում և վիրավորանքներ, որոնցով նրանք պետք է ողողեին Աստծո կողմից օրհնված փոքր խմբին: Բայց ծաղրողները շուտով կդադարեն ծաղրել ընտրյալին ու կխեղդվեն այն ջրհեղեղի մեջ, որին չէին ուզում հավատալ:

Ծննդոց 7

Ջրհեղեղի վերջնական տարանջատումը

Ծն.7:1. *Եհովան ասաց Նոյին. Մտի՛ր տապանը դու և քո ամբողջ ընտանիքը. Որովհետև ես քեզ տեսա իմ **առաջ** այս սերնդի մեջ :* »

Ճշմարտության պահը հասնում է, և արարման վերջնական **բաժանումը կատարվում է:** « *Մտնելով տապանը* », Նոյի և նրա ընտանիքի կյանքը կփրկվի: Կապ կա « *տապան* » բառի և « *արդարության* » միջև, որը Աստված վերագրում է Նոյին: Այս կապն անցնում է ապագա « *վկայության տապանի* » միջով, որը լինելու է Աստծո « *արդարությունը* » պարունակող սուրբ սնդուկը՝ արտահայտված երկու աղյուսակների տեսքով, որոնց վրա նրա մատը կփորագրի իր « **տասը պատվիրանները** »: Այս համեմատության մեջ Նոյը և նրա ուղեկիցները ցույց են տալիս հավասարապես այնքանով, որքանով նրանք բոլորն օգուտ են քաղում տապանը մտնելուց հետո, նույնիսկ եթե Նոյը միակն է, ով արժանի է նույնացվելու այս աստվածային օրենքի հետ, ինչպես ցույց է տրված աստվածային ճշգրտությամբ. « *Ես տեսա . ճիշտ **ես*** »: Հետևաբար, Նոյը կատարյալ համապատասխան էր

աստվածային օրենքին, որն արդեն ուսուցանվել էր իր նախադասական ծառաներին դրա սկզբունքներում:

Ծն . մի գույգ կենդանիներ, որոնք մաքուր չեն, արուն և էգր. »

Մենք գտնվում ենք անտիլովիյան համատեքստում, և Աստված առաջ է բերում տարբերությունը « մաքուր կամ անմաքուր » դասակարգված կենդանու միջև: Հետևաբար, այս չափանիշը նույնքան հին է, որքան երկրի ստեղծումը, և Ղևտացոց 11-ում Աստված միայն հիշել է այս չափանիշները, որոնք նա սահմանել է ի սկզբանե: Հետևաբար, Աստված, ինչպես « շաբաթ »-ը, ունի հիմնավոր պատճառներ՝ պահանջելու իր ընտրյալներից մեր օրերում հարգանք այն բաների նկատմամբ, որոնք փառաբանում են նրա հաստատված կարգը մարդու համար: Ընտրելով « յոթ մաքուր գույգ » մեկ « անմաքուր »-ի համար՝ Աստված ցույց է տալիս իր նախապատվությունը մաքրության նկատմամբ, որը նա նշում է իր «կնիքով» իր երկրային ծրագրի ժամանակի սրբացման «7» համարով:

Ծնդ. 7:3. « Եօթը գույգ երկնքի թռչուններից՝ արու և էգ, որ իրենց ցեղը կենդանի պահեն ամբողջ երկրի երեսին »:

Հրեշտակային երկնային կյանքի իրենց պատկերի շնորհիվ փրկվում են նաև « երկնքի թռչունների » « յոթ գույգր »:

Ծն.7:4. Եվս յոթ օր, և ես քառասուն օր և քառասուն գիշեր անձրև կուղարկեմ երկրի վրա և կվերացնեմ երկրի երեսից իմ ստեղծած բոլոր արարածներին »:

Յոթ » (7) թիվը դեռևս նշվում է, որը նշանակում է « յոթ օր », որը **բաժանում է** կենդանիների և մարդկանց տապան մտնելու պահը՝ ջրի առաջին անկումից: Աստված անդադար անձրև կրերի « 40 օր և 40 գիշեր »: Այս «40» թիվը թեստի թիվն է: Դա վերաբերում է եբրայեցի լուտեաների՝ Քանանի երկիր ուղարկելու « 40 օրվան » և անապատում կյանքի ու մահվան « 40 տարվա »՝ հսկաներով բնակեցված երկիր մտնելուց հրաժարվելու հետևանքով: Եվ մտնելով իր երկրային ծառայությունը, Հիսուսը կմատնվի սատանայի գայթակղությանը « 40 օր և 40 գիշեր » ծոմապահությունից հետո: Կլիմեն նաև « 40 օր » Քրիստոսի հարության և Սուրբ Հոգու հեղման միջև՝ Պենտեկոստեին:

Աստծո համար այս հորդառատ անձրևի նպատակն է ոչնչացնել « իր ստեղծած էակներին »: Նա այսպիսով հիշում է, որ որպես Արարիչ Աստված, իր բոլոր արարածների կյանքը պատկանում է իրեն՝ փրկելու կամ ոչնչացնելու համար: Նա ցանկանում է ապագա սերունդներին դառը դաս տալ, որը նրանք չպետք է մոռանան:

Ծն. 7:5. « Նոյը կատարեց այն ամենը, ինչ Եհովան պատվիրել էր իրեն »:

Հավատարիմ և հնազանդ Նոյը չհիասթափեցրեց Աստծուն և կատարեց այն ամենը, ինչ նրան պատվիրեց:

Ծն.7:6. « Նոյը վեց հարյուր տարեկան էր, երբ ջրերի հեղեղը եկավ երկրի վրա : »

Ժամանակի մասին այլ մանրամասներ կտրվեն, բայց արդեն այս համարը ջրհեղեղը դնում է Նոյի կյանքի 600-րդ տարում : Նրա 500- ամյա առաջին որդու ծնվելուց 100 տարի է անցել:

Ծն.7:7 « Եվ Նոյը մտավ տապան իր որդիների, իր կնոջ և իր որդիների կանանց հետ՝ ջրհեղեղի ջրերից փրկվելու համար »:

Ջրհեղեղից փրկվելու է ընդամենը ութ մարդ:

Ծն.7:8 « *Մաքուր գազանների և անմաքուր գազանների, թռչունների և երկրի վրա շարժվող ամեն ինչի միջև* »

Աստված հաստատող է. Մտե՛ք տապան՝ փրկվելու համար « *երկրի վրա շարժվող ամեն ինչից* » մի քանիսը: Բայց ո՞ր « *երկրի* » նախաքաղցրյա՞ն, թե՛ հետհեղեղումային: « *Շարժվում է* » բայի ներկա ժամանակը ենթադրում է Մովսեսի ժամանակաշրջանի հետհեղեղված երկիրը, որին Աստված դիմում է իր պատմության մեջ: Այս նրբությունը կարող է արդարացնել վերաբնակեցված երկրի վրա անցանկալի որոշ հրեշավոր տեսակների լքվածությունն ու լիակատար ոչնչացումը, եթե դրանք գոյություն ունենային մինչև ջրհեղեղը:

Ծն.7:9 « *Նա Նոյի հետ մտավ տապան երկու-երկու՝ արու և էգ, ինչպես Աստված պատվիրել էր Նոյին* »:

Սկզբունքը վերաբերում է կենդանիներին, բայց նաև մարդու երեք գույգերին, որոնք ձևավորվել են նրա երեք որդիների և նրանց կանանց կողմից, ինչպես նաև իր և իր կնոջ կողմից: Միայն գույգեր ընտրելու Աստծո ընտրությունը մեզ բացահայտում է այն դերը, որը Աստված կտա նրանց՝ բազմանալ և բազմանալ:

Ծննդ. 7:10. « *Յոթ օր անց ջրհեղեղի ջուրը երկրի վրա հայտնվեց* »:

Ըստ այս պարզաբանման՝ տապան մուտքը տեղի է ունեցել Նոյի կյանքի 600-րդ ^{տարվա երկրորդ ամսվա տասներորդ օրը, այսինքն՝ 17-ից 7 օր առաջ:} նշված է 11-րդ հատվածում, որը հետևում է. Այս տասներորդ օրն էր, որ Աստված ինքը փակեց տապանի « *դուռը* » նրա բոլոր բնակիչների վրա՝ *համաձայն այս 7-րդ գլխի 16-րդ հատվածում նշված նշգրտության:*

Ծննդ. 7:11. « *Նոյի կյանքի վեց հարյուրերորդ տարում, երկրորդ ամսին, ամսվա տասներորդ օրը, այդ օրը մեծ անդունդի բոլոր աղբյուրները պայթեցին, և երկնքի ջրհեղեղները թափվեցին. բացվել է* »

Աստված ընտրեց Նոյի ^{600-րդ տարվա} « *երկրորդ ամսվա տասներորդ օրը* »՝ « *բացելու երկնքի պատուհանները* »: **17** թիվը խորհրդանշում է **դատողությունը** Աստվածաշնչի իր թվային ծածկագրով և դրա մարգարեություններում:

Ծննդ. մեր սովորական օրացույցը 2030 թվականի գարնանը և Հիսուս Քրիստոսի քավիչ մահից 2345 տարի առաջ, որը տեղի ունեցավ մեր կեղծ և մոլորեցնող մարդկային օրացույցի ապրիլի 3-ին, 30-ին:

Հետևյալ բացատրությունը կթարմացվի Ծն.8.2-ում. Այս հատվածում « *խորքի աղբյուրների* » փոխլրացնող դերը արթնացնելով, Աստված մեզ բացահայտում է, որ ջրհեղեղը միայն երկնքից եկող անձրևի պատճառով չէ: Իմանալով, որ « *անդունդը* » նշանակում է, որ երկիրը ստեղծման առաջին օրվանից ամբողջովին ծածկված է ջրով, դրա « *աղբյուրները* » հուշում են, որ ջրի մակարդակի բարձրացում է առաջացել հենց ծովի պատճառով: Այս երևույթը ստացվում է օվկիանոսի հատակի մակարդակի փոփոխությամբ, որը, բարձրանալով, բարձրացնում է ջրի մակարդակը մինչև այն հասնում է այն մակարդակին, որն առաջին օրը ծածկում էր ամբողջ երկիրը: Օվկիանոսների անդունդների խորտակման միջոցով էր, որ չոր ցամաքը դուրս եկավ ջրից 3-րդ օրը ^u հակառակ գործողության միջոցով էր, որ չոր հողը ծածկվեց ջրհեղեղի ջրերով: « *Երկնքի ջրհեղեղներ* » կոչվող անձրևը

միայն օգտակար էր ցույց տալու համար, որ պատիժը եկել է երկնքից՝ երկնային Աստծուց: Հետագայում այս « երկնքի կողպեքը » կստանան օրհնությունների հակառակ դերը, որոնք գալիս են նույն երկնային Աստծուց:

Ծննդ. 7:12. « *Քառասուն օր ու քառասուն գիշեր անձրևը տեղաց երկրի վրա* »:

Այս երեւույթը պետք է զարմացներ անհավատ մեղավորներին: Հատկապես, որ մինչ այս ջրհեղեղը անձրև չկար: Հակաթափ հողը ոռոգվում և ոռոգվում էր իր առուններով ու գետերով. անձրևը, հետևաբար, անհրաժեշտ չէր, առավոտյան ցողը փոխարինեց նրան: Եվ սա բացատրում է, թե ինչու անհավատները դժվարությամբ էին հավատում Նոյի հայտարարած ջրհեղեղին, թե՛ խոսքով, թե՛ գործով, քանի որ նա տապանը կառուցել էր չոր հողի վրա:

40 օր և 40 գիշեր » ժամանակն ուղղված է փորձարկման ժամանակին: Իր հերթին, Եգիպտոսից դուրս եկած մարմնական Իսրայելը փորձության կենթարկվի Մովսեսի բացակայության ժամանակ, որին Աստված պահում էր իր մոտ այս ժամանակահատվածում: Արդյունքը կլինի «*ոսկե հորթը*»՝ հաված Ահարոնի՝ Մովսեսի մարմնական եղբոր համաձայնությամբ: Այնուհետև կլինեն Քանանի երկրի հետախուզման «*40 օր և 40 գիշեր*», որի արդյունքում *մարդիկ կհրաժարվեն այնտեղ մտնելուց՝ այնտեղ բնակվող հսկաների պատճառով*: Իր հերթին, Հիսուսը փորձության է ենթարկվելու «*40 օր և 40 գիշեր*», բայց այս անգամ, թեև այս երկար ծոմից թուլացած, նա կդիմադրի սատանային, որը կփորձի իրեն և կհեռանա նրանից՝ չհասցնելով իր հաղթանակը: Հիսուսի համար դա այն էր, ինչը հնարավոր և օրինական դարձրեց իր երկրային ծառայությունը:

Ծն.7:13. *Նույն օրը Նոյը, Մեմը, Զամը և Հաբեթը, Նոյի որդիները, մտան տապան, Նոյի կինը և նրա երեք որդիների կանայք նրանց հետ* .

Այս համարը կարևորում է մարդկային երկրային արարածների երկու սեռերի ընտրությունը: Յուրաքանչյուր տղամարդու ուղեկցում է «*իր օգնականը*», նրա էգը՝ «*կին*»: Այսպես յուրաքանչյուր զույգ ներկայանում է Քրիստոսի և նրա Եկեղեցու պատկերով, «*նրա օգնականը*», նրա Ընտրյալը, ում նա կփրկի: Որովհետև «*տապանի*» ապաստանը փրկության առաջին պատկերն է, որը նա կբացահայտի մարդկանց:

Ծննդ. 7:14. «*Նրանք և ամեն զազան՝ ըստ իր տեսակի, բոլոր անասուններն՝ ըստ իրենց տեսակի, ամեն սողուն, որ սողում են երկրի վրա՝ ըստ իրենց տեսակի, ամեն թռչուն՝ ըստ իր տեսակի, ամեն փոքր թռչուն, բոլոր թեւեր ունեցողները* .

Ընդգծելով «*տեսակ*» բառը, Աստված հիշեցնում է իր բնության օրենքները, որ մարդկությունը մեր վերջին ժամանակներում հաճույք է ստանում վիճարկելով, օրինազանցելով և կասկածի տակ դնելով կենդանիների և նույնիսկ մարդկության համար: Չի կարող լինել տեսակների մաքրության ավելի մեծ պաշտպան, քան նրան: Եվ նա պահանջում է իր ընտրյալներից, որ նրանք կիսեն իր աստվածային կարծիքը այդ թեմայի վերաբերյալ, քանի որ իր սկզբնական ստեղծագործության կատարելությունը այս մաքրության և տեսակների այս բացարձակ **բաժանման մեջ էր:**

Խստորեն ընդգծելով թելավոր տեսակները՝ Աստված առաջարկում է մեղքի երկիրն ու օղբ որպես Սատանային հպատակվող թագավորություն, որը Եփես. 2:2:

Ծննդ. 7:15. « *Նրանք երկու-երկու տապան մտան Նոյի մոտ, բոլոր մարմիններից, որոնք կյանքի շունչ ունեին* »:

Աստծո կողմից ընտրված յուրաքանչյուր գույգ **առանձնանում է** իր տեսակի մեջ, որպեսզի նրա կյանքը շարունակվի ջրհեղեղից հետո: Այս վերջնական **բաժանման** մեջ Աստված գործի է դնում երկու ուղիների սկզբունքը, որոնք նա դնում է մարդու ազատ ընտրության առջև.

Ծննդ.7:16. « *Եվ ներս մտան, արու և էգ, ամեն մարմնից, ինչպես Աստված պատվիրել էր Նոյին. Այնուհետև ՅԱՎԵՎ-ը փակեց դուռը նրա վրա :* »

Տեսակների » վերարտադրության նպատակն այստեղ հաստատվում է « *արու և էգ* » նշումով :

Ահա այն գործողությունը, որն այս փորձառությանը տալիս է իր ողջ կարևորությունը և աստվածային շնորհի ժամանակի վերջի մարգարեական բնույթը. « *Այնուհետև Եհովան փակեց դուռը նրա առաջ* »: Դա այն պահն է, երբ կյանքի և մահվան ճակատագիրը **բաժանվում է** առանց հնարավոր փոփոխության: Նույնը կլինի 2029 թվականին, երբ ժամանակի վերապրողները ընտրություն կկատարեն՝ պատվել Աստծուն և նրա յոթերորդ օրը, այն է՝ շաբաթ օրը, կամ հարգել Հռոմը և նրա առաջին կիրակին, ըստ ներկայացված վերջնագրի ապստամբ մարդկության հրամանագրի տեսքով: Այստեղ կրկին « *շնորհքի դուռը* » կփակվի Աստծո կողմից՝ « *բացողը և փակողը* »՝ ըստ Հայտն.3.7:

Ծն.7:17. « *Ջրհեղեղը քառասուն օր եղավ երկրի վրա. Ջրերը շատացան և բարձրացրին տապանը, և այն բարձրացավ երկրի վերևում* »:

Կամարը բարձրացված է:

Ծննդ. 7:18. « *Ջրերը շատացան և շատացան երկրի վրա, և տապանը լողաց ջրերի երեսին* »:

Տապանը լողում է:

Ծն .

Չոր հողը անհետանում է համընդհանուր ջրի տակ ընկղմվելով:

Ծննդ. 7:20. « *Ջրերը բարձրացան լեռներից տասնհինգ կանգուն և ծածկվեցին* »:

Ժամանակի ամենաբարձր լեռը ծածկված է մոտավորապես 8 մ ջրով:

Ծն .

Բոլոր կենդանիները, որոնք օղ են շնչում, խեղդվում են: Թռչունների հետ կապված ճշգրտությունն առավել հետաքրքիր է, քանի որ ջրհեղեղը վերջին դատաստանի մարգարեական պատկերն է, որի ժամանակ երկնային էակները, ինչպիսին Սատանան է, երկրային էակների հետ կկործանվեն:

Ծննդ. 7:22. « *Ամեն ինչ, որ շունչ ուներ, կյանքի շունչ իր քթանցքներում, և որ չոր հողի վրա էր, մեռավ* »:

Բոլոր կենդանի էակները, որոնք ստեղծված են մարդու նման, ում կյանքը կախված է նրա շնչից, մահանում են խեղդված: Սա ջրհեղեղի պատժի միակ ստվերն է, քանի որ մեղքը խիստ մարդու վրա է, և ինչ-որ տեղ անմեղ կենդանիների մահն անարդար է: Բայց ապստամբ մարդկությանը

լիովին խեղդելու համար Աստված ստիպված է նրանց հետ ոչնչացնել այն կենդանիներին, ովքեր իրենց նման են շնչում երկրային մթնոլորտի օդը: Ի վերջո, այս որոշումը հասկանալու համար հաշվի առեք, որ Աստված երկիրը ստեղծեց մարդու համար, որը ստեղծվել է իր պատկերով, և ոչ թե կենդանու համար, որ ստեղծված է նրան շրջապատելու, ուղեկցելու և, անասունների դեպքում, ծառայելու նրան:

7:23. « *Երկրի երեսին եղող բոլոր արարածները՝ մարդկանցից, անասուններից, սողուններից ու երկնքի թռչուններից, բնաջնջվեցին երկրից: Մնացին միայն Նոյը և **նրանք**, ովքեր նրա հետ էին տապանում* »:

Այս համարը հաստատում է այն տարբերությունը, որ Աստված անում է Նոյի և նրա մարդկային ուղեկիցների միջև, ովքեր հայտնվում են կենդանիների հետ խմբավորված՝ բոլորը գրգռված և մտահոգված « **թե հնչ էր նրա հետ**»: տապանում »:

Ծննդ. 7:24. « *Ջրերը մեծ էին երկրի վրա հարյուր հիսուն օր* »:

« *Հարյուր հիսուն օր* » սկսվեց 40 օր ու 40 գիշեր անդադար անձրևից հետո, որը ստեղծեց ջրհեղեղը: Հասնելով « 15 կանգուն » առավելագույն բարձրությանը կամ ժամանակի « բարձր լեռներից » մոտավորապես 8 մ բարձրության վրա՝ ջրի մակարդակը կայուն է մնացել « 150 օր »: Այնուհետև այն աստիճանաբար կնվազի մինչև Աստծո ցանկալի չորացումը:

Ծանոթագրություն . Աստված կյանքը ստեղծեց հսկայական չափանիշով, որը վերաբերում էր նախաքաղցկեղային մարդկանց և կենդանիներին: Բայց ջրհեղեղից հետո նրա նախագիծը նպատակ ունի համամասնորեն նվազեցնել իր բոլոր արարածների չափերը, այդպիսով կյանքեր կծնվեն հետդիյուլիան նորմայում: Մտնելով Քանան՝ եբրայեցի հետախույզները վկայում են, որ իրենք իրենց աչքերով տեսել են խաղողի ողկույզներ այնքան մեծ, որ նրանց մեծությամբ երկու մարդ է պահանջվել դրանք տանելու համար: Ուստի չափի կրճատումը անպայմանորեն վերաբերում է նաև ծառերին, մրգերին և բանջարեղենին: Այսպիսով, Արարիչը երբեք չի դադարում ստեղծագործել, քանի որ ժամանակի ընթացքում նա ձևափոխում և հարմարեցնում է իր երկրային ստեղծագործությունը առաջացող նոր կենսապայմաններին: Նա ստեղծել է մարդկանց մաշկի սև պիգմենտացիան, ովքեր ապրում են արևի ուժեղ ճառագայթման ազդեցության տակ երկրի արևադարձային և հասարակածային շրջաններում, որտեղ արևի ճառագայթները հարվածում են երկրին 90 աստիճանով: Մաշկի այլ գույները քիչ թե շատ սպիտակ կամ գունատ են և քիչ թե շատ պղնձագույն՝ կախված արևի լույսի քանակից: Բայց արյան պատճառով Ադամի հիմնական կարմիրը (Կարմիրը) առկա է բոլոր մարդկանց մեջ:

Աստվածաշունչը չի նշում կենդանի կենդանիների տեսակների մանրամասն անվանումները: Աստված այս թեման խորհրդավոր թողնելով, առանց որևէ առանձնահատուկ հայտնության, յուրաքանչյուրն ազատ է իրերը պատկերացնելու իր ձևով: Այնուամենայնիվ, ես առաջ քաշեցի այն վարկածը, որ ցանկանալով երկրային կյանքի այս առաջին ձևին կատարյալ բնավորություն տալ՝ Աստված այն ժամանակ չէր ստեղծել նախապատմական հրեշներին, որոնց ոսկորները այսօր գիտական

հետազոտողները գտնում են աշխարհի հողում: Երկիր. Նաև, ես առաջ քաշեցի այս հավանականությունը, որ դրանք ստեղծվել են Աստծո կողմից ջրհեղեղից հետո, որպեսզի սաստկացնեն երկրի անեծքը մարդկանց համար, ովքեր արագորեն նորից կհեռանան նրանից: Կտրվելով նրանից՝ նրանք կկորցնեն իրենց խելքն ու մեծ գիտելիքը, որ Աստված տվել էր Ադամից Նոյին: Սա այն աստիճանի, որ երկրագնդի որոշ վայրերում մարդը կհայտնվի «քարանձավային մարդու» դեգրադացված վիճակում, որի վրա հարձակվում և սպառնում են վայրագ կենդանիները, որոնք խմբերով նա, այնուամենայնիվ, կկարողանա ոչնչացնել բնական արժեքավոր օգնությամբ: վատ եղանակը և Աստծո կարեկից բարի կամքը:

Ծննդոց 8

Տապանի բնակիչների ակնթարթային բաժանումը

Ծն.8:1. « *Աստված հիշեց Նոյին, բոլոր անասուններին և բոլոր անասուններին, որ նրա հետ տապանում էին. և Աստված քամի առաջացրեց երկրի վրայով, և ջրերը հանդարտվեցին* »:

Վստահ եղեք, նա երբեք չի մոռացել դա, բայց ճշմարիտ է, որ լողացող տապանում պարփակված կյանքերի այս եզակի կուտակումը մարդկությանը և կենդանական տեսակներին տալիս է այնպիսի փոքրացած տեսք, որ թվում է, թե նրանք լքված են Աստծո կողմից: Իրականում, այս կյանքերը միանգամայն ապահով են, քանի որ Աստված հսկում է նրանց որպես գանձ: Դրանք ամենաթանկն են՝ առաջին պտուղները, որոնք վերաբնակեցրին երկիրը և տարածվեցին նրա մակերեսի վրա:

Ծն. 8:2. « *Խորքի աղբյուրները և երկնքի պատուհանները փակվեցին, և երկնքից անձրև չտեղավ* »

Աստված ստեղծում է ջրհեղեղի ջրերը՝ ըստ իր կարիքի: որտեղի՞ց են նրանք գալիս: Երկնքից, բայց ամենից առաջ Աստծո արարչական գործունեից: Կողպեք պահողի կերպարանքով նա բացել է խորհրդանշական դրախտային դռները, և գալիս է ժամանակը, երբ նորից փակում է դրանք:

խորքի աղբյուրների » փոխարացնող դերը արթնացնելով, Աստված մեզ բացահայտում է, որ ջրհեղեղը միայն երկնքից եկող անձրևի պատճառով չէ: Իմանալով, որ « *անդունդը* » նշանակում է, որ երկիրը ստեղծման առաջին օրվանից ամբողջովին ծածկված է ջրով, դրա « *աղբյուրները* » հուշում են, որ ջրի մակարդակի բարձրացում է առաջացել հենց ծովի պատճառով: Այս երևույթը ստացվում է օվկիանոսի հատակի մակարդակի փոփոխությամբ, որը բարձրանալով բարձրացնում է ջրի մակարդակը մինչև այն հասնում է այն մակարդակին, որն առաջին օրը ծածկում էր ամբողջ երկիրը: Օվկիանոսների անդունդների խորտակման միջոցով էր, որ չոր ցամաքը դուրս եկավ ջրից 3-րդ օրը¹⁵ հակառակ գործողության միջոցով էր, որ չոր հողը ծածկվեց ջրհեղեղի ջրերով: « *Երկնքի ջրհեղեղներ* » կոչվող անձրևը միայն օգտակար էր ցույց տալու համար, որ պատիժը եկել է երկնքից՝

երկնային Աստծուց: Հետագայում այս « երկնքի կողպեքը » կստանձնի օրհնությունների հակառակ դերը, որոնք գալիս են նույն երկնային Աստծուց:

Լինելով արարիչ՝ Աստված կարող էր ջրհեղեղը ստեղծել այք թարթելու մեջ՝ ըստ ցանկության: Նա, այնուամենայնիվ, նախընտրեց աստիճանաբար գործել արդեն իսկ ստեղծված իր ստեղծագործության վրա: Նա այսպիսով ցույց է տալիս մարդկությանը, որ բնությունն իր ձեռքում հզոր գեներ է, հզոր միջոց, որով նա մանկաույսացիայի է ենթարկում իր օրհնությունը կամ անեծքը՝ կախված նրանից, թե այն քայլում է բարու կամ չարի մեջ:

Ծննդ. 8:3. « *Ջրերը հեռանում էին երկրից և գնում ու գնում, և ջրերը պակասեցին հարյուր հիսուն օրվա վերջում* »:

40 օր և 40 գիշեր անդադար անձրևից հետո, որին հաջորդում է ջրի ամենաբարձր մակարդակի 150 օրվա կայունությունը, սկսվում է ռեցեսիան: Կամաց-կամաց ծովային անդունդի մակարդակը իջնում է, բայց այն չի իջնում այնքան խորը, որքան ջրհեղեղից առաջ:

Ծն. 8:4. « *Յոթերորդ ամսում՝ ամսի տասնյոթերորդ օրը, տապանը կանգնեց Արարատի լեռների վրա* »:

Հինգ ամսվա վերջում՝ « *յոթերորդ ամսվա տասնյոթերորդ օրը* », տապանը դադարում է լողալ. այն հենված է Արարատի ամենաբարձր լեռան վրա: Այս «տասնյոթ» թիվը հաստատում է աստվածային դատաստանի ակտի ավարտը: Այս պարզաբանումից երևում է, որ ջրհեղեղի ժամանակ տապանը չի հեռացել այն տարածքից, որտեղ այն կառուցել են Նոյը և նրա որդիները: Եվ Աստված ուզում էր, որ ջրհեղեղի այս ապացույցը տեսանելի մնար մինչև աշխարհի վերջը, Արարատի այս նույն գագաթին, ուր մուտքն արգելված էր և մնում էր ռուսական և թուրքական իշխանությունների կողմից: Բայց Իր ընտրած ժամանակին Աստված հավանություն տվեց օդային լուսանկարների նկարահանմանը, որոնք հաստատեցին տապանի մի կտորի առկայությունը սառույցի և ձյան մեջ բռնված: Այսօր արբանյակային դիտարկումը կարող է հզոր կերպով հաստատել այս ներկայությունը: Բայց երկրային իշխանությունները հենց այնպես չեն ձգտում փառաբանել Արարիչ Աստծուն. նրանք իրեն թշնամի են պահում նրա հանդեպ, և ամենայն արդարությամբ Աստված հատուցում է նրանց՝ հարվածելով նրանց համաճարակով և ահաբեկչական հարձակումներով:

Ծն. 8:5. « *Ջրերը շարունակեցին պակասել մինչև տասներորդ ամիսը: Տասներորդ ամսում՝ ամսվա առաջին օրը, հայտնվեցին լեռների գագաթները* »

Չրի կրճատումը սահմանափակ է, քանի որ ջրհեղեղից հետո ջրի մակարդակն ավելի բարձր կլինի, քան նախաթափվելը: Հին հովիտները կմնան ջրի տակ և կստանան ներկայիս ներքին ծովերի տեսքը, ինչպիսիք են Միջերկրական ծովը, Կասպիցը, Կարմիր ծովը, Սև ծովը և այլն:

Ծննդ. 8:6. « *Քառասուն օրվա վերջում Նոյը բացեց տապանի համար պատրաստած պատուհանը* »:

150 օր կայունությունից և 40 օր սպասելուց հետո Նոյն առաջին անգամ բացում է փոքրիկ պատուհանը: Դրա փոքր չափը՝ մեկ կանգուն կամ 55 սմ, արդարացված էր, քանի որ դրա միակ օգտագործումը թռչուններին բաց թողնելն էր, որոնք այդպիսով կարող էին փախչել կյանքի տապանից:

Ծն. 8:7. *Նա արձակեց ագռավին, և նա դուրս եկավ՝ գնալով և վերադառնալով, մինչև որ ջրերը ցամաքեցին երկրի վրա :*

Չոր երկրի հայտնաբերումն առաջանում է ըստ « *խավարի և լույսի* » կամ « *գիշեր ու ցերեկային* » կարգի՝ արարչագործության սկզբում: Նաև ուղարկված առաջին հայտնագործողը **անմաքուր** « *ագռավն* » է՝ « *գիշերի* » պես « **սև** » փետրով : Նա գործում է ազատորեն անկախ Նոյի՝ Աստծո ընտրյալի հանդեպ: Հետևաբար այն խորհրդանշում է մութ կրոնները, որոնք կակտիվանան առանց Աստծո հետ որևէ հարաբերությունների:

Ավելի ճշգրիտ ձևով այն խորհրդանշում է հին ուխտի մարմնական Իսրայելը, որին Աստված ուղարկեց իր մարգարեներին բազմաթիվ առիթներով, ինչպես ագռավի գալն ու գնալը, որպեսզի փորձեն փրկել իր ժողովրդին մեղքի գործերից: « *Ագռավի* » պես՝ Աստծո կողմից վերջնականապես մերժված այս Իսրայելը շարունակեց իր պատմությունը նրանից **բաժանված** :

Ծննդ. 8:8 « *Նա նաև արձակեց աղավնուն, որպեսզի տեսնի, թե արդյոք ջրերը պակասե՞ն են երկրի երեսից* »:

Նույն կարգով հետախուզության է ուղարկվում **մաքուր** « *աղավնին* »՝ ձյան նման « **սպիտակ** » **փետրով**: **Այն դրված է** « *օր ու լույս* » նշանի տակ : Որպես այդպիսին, նա մարգարեանում է նոր ուխտը, որը հիմնված է Հիսուս Քրիստոսի թափած արյան վրա:

Ծննդ. 8:9. « *Բայց աղավնին տեղ չգտավ իր ոտքի ներքանը դնելու, և վերադարձավ նրա մոտ տապան, որովհետև ամբողջ երկրի երեսին ջրեր կային: Նա մեկնեց իր ձեռքը, վերցրեց այն և իր հետ բերեց տապանը* »:

Ի տարբերություն անկախ սև « *ագռավի* », սպիտակ « *աղավնին* » սերտ հարաբերությունների մեջ է Նոյի հետ, ով առաջարկում է « *իր ձեռքը վերցնել նրան և բերել տապան* » իր հետ: Դա կապի պատկեր է, որը կապում է ընտրյալին երկնքի Աստծուն: « *Աղավնին* » մի օր վայրէջք կկատարի Հիսուս Քրիստոսի վրա, երբ նա կհայտնվի Հովհաննես Մկրտչի առջև՝ նրա կողմից մկրտվելու:

Առաջարկում են համեմատել աստվածաշնչյան այս երկու մեջբերումները. « *Բայց աղավնին տեղ չգտավ իր ոտքի ներքանը հանգստացնելու* » այս համարը Մատթ. 8:20-ից. « *Հիսուսը նրան պատասխանեց. բայց Մարդու Որդին գլուխը դնելու տեղ չունի . և Հովհաննես 1.5 և 11 հատվածները, որտեղ խոսելով կյանքի աստվածային « լույսի » մարմնավորման մասին Քրիստոսի մասին , նա ասում է. « Լույսը փայլում է խավարի մեջ, և խավարը չի ստացել այն ... իր ժողովուրդը, և իր ժողովուրդը չընդունեց նրան »: Ծիշտ այնպես, ինչպես « *աղավնին* » վերադարձավ Նոյի մոտ՝ թույլ տալով, որ իրեն բռնեն, « *իր ձեռքում* », հարություն առնեն, Զավիչ Հիսուս Քրիստոսը համբարձվեց դեպի երկինք դեպի իր աստվածությունը որպես երկնային Հայր՝ թողնելով իր հետևում պատգամը երկրի վրա: իր ընտրյալների փրկագնման մասին նրա բարի լուրը, որը կոչվում է « *Հավիտենական Ավետարան* » Հայտ.14.6-ում: Իսկ Հայտն.1.20-ում նա կպահի դրանք « *իր ձեռքում* » « *յոթ եկեղեցիների* » կողմից մարգարեացված « *յոթ դարաշրջաններում* » , որտեղ նա նրանց կդարձնի աստվածային սրբացմանը մասնակցելու իր « *լույսին* », որը պատկերված է « *յոթ մոմակալներով* »:*

Ծննդ. 8:10 « Եվ նա սպասեց ևս յոթ օր և նորից աղավնուն տապանից արձակեց »:

« Յոթ օրերի » այս կրկնակի հիշեցումը մեզ սովորեցնում է, որ Նոյի համար, ինչպես և մեզ համար այսօր, կյանքը հաստատվել և պատվիրվել է Աստծո կողմից « յոթ օրվա » միասնության , ինչպես նաև « յոթ հազար » տարիների խորհրդանշական միասնության վրա: Իր մեծ փրկարար ծրագրի մասին: Այս « յոթ » թվի հիշատակման այս պնդումը մեզ թույլ է տալիս հասկանալ, թե ինչ կարևորություն է տալիս Աստված. ինչը կարդարացնի նրա հարձակումը հատկապես սատանայի կողմից մինչև Քրիստոսի փառքով վերադարձը, որը վերջ կդնի նրա երկրային տիրապետությանը:

Ծն.8:11. « Աղավնին երեկոյան վերադարձավ նրա մոտ. և ահա ձիթենու պատառոտոված տերև կար նրա կտուցում: Այսպիսով, Նոյը գիտեր, որ ջրերը պակասել են երկրից :

Երեկոյան » բառով հայտարարված « խավարի » երկար ժամանակներից հետո փրկության հույսը և մեղքից ազատվելու ուրախությունը կգան « ձիթենու » հաջորդաբար հին, ապա նոր դաշինքի պատկերի տակ : Ինչպես Նոյը « ձիթենու տերևի » միջոցով գիտեր, որ ակնկալվող և սպասված երկիրը պատրաստ է ընդունելու իրեն, « Աստծո որդիները » կտվորեն և կհասկանան, որ երկնքի արքայությունը բացվել է իրենց առջև՝ **առաքյալի կողմից: դրախտ** Հիսուս Քրիստոս.

Այս « ձիթենու տերևը » վկայում էր Նոյին, որ ծառերի բողբոջումն ու աճը կրկին հնարավոր է դառնում:

Ծն.8:12. « Եվ նա սպասեց ևս յոթ օր. և նա արձակեց աղավնուն: Բայց նա երբեք չվերադարձավ նրա մոտ »:

Այս նշանը որոշիչ էր, քանի որ ապացուցում էր, որ « աղավնին » ընտրել է բնության գրկում մնալը, որը ևս մեկ անգամ նրան սնունդ է առաջարկել:

Ինչպես « աղավնին » անհետանում է իր հույսի պատգամը հայտնելուց հետո, իր կյանքը երկրի վրա տալուց հետո՝ փրկագնելու իր ընտրյալներին, Հիսուս Քրիստոսը՝ « Խաղաղության Իշխանը », կթողնի երկիրը և իր աշակերտներին՝ թողնելով նրանց ազատ և անկախ: վարել նրանց կյանքը մինչև իր վերջին փառավոր վերադարձը:

Ծն. 8:13. « Վեցհարյուրմեկ տարում՝ առաջին ամսին, ամսվա առաջին օրը ջրերը ցամաքեցին երկրի վրա: Նոյը հանեց ծածկը տապանից և նայեց, և ահա, երկրի երեսը չորացավ :

Երկրի չորացումը դեռևս մասնակի է, բայց խոստումնալից, ուստի Նոյը սկսում է բացել տապանի տանիքը՝ նայելու տապանի արտաքին տեսքին և իմանալով, որ այն խրվել է Արարատ լեռան գագաթին, նրա տեսականը տարածվել է շատ հեռու և շատ: լայնորեն հորիզոնում: Ջրհեղեղի փորձառության ժամանակ տապանը վերցնում է ձվի ելուստը: Երբ այն դուրս է գալիս, ճուտիկը ինքն է կտորում պատյանը, որի մեջ փակված է եղել: Նոյը նույնն է անում. նա « հեռացնում է տապանի ծածկը », որն այլևս օգտակար չի լինի այն պաշտպանելու տեղատարափ անձրևից: Նկատի ունեցեք, որ Աստված չի գալիս բացելու տապանի դուռը, որը ինքն էր փակել. սա նշանակում է, որ նա կասկածի տակ չի դնում կամ չի փոխում իր

դատողության չափանիշը երկրային ապստամբների նկատմամբ, որոնց համար փրկության և դրախտի դուռը միշտ փակ կլինի:

Ծննդ. 8:14. « *Երկրորդ ամսում՝ ամսվա քսանյոթերորդ օրը, երկիրը չորացավ* »:

Երկիրը դարձյալ բնակելի է դառնում տապանում 377 օր նավարկելու և Աստծո կողմից դուռը փակելու օրվանից հետո:

Ծննդ. 8:15. « *Այնուհետև Աստված խոսեց Նոյի հետ՝ ասելով* .

Ծննդ. 8:16 « *Դուրս եկեք տապանից, դուք և ձեր կինը, ձեր որդիներն ու ձեր որդիների կանայք ձեզ հետ* »:

« *Տապանի* » ելքի ազդանշանը դարձյալ Աստված է տալիս , ով ջրհեղեղից առաջ փակել էր միակ « դուռը » նրա բնակիչների վրա:

Ծննդ. 8:17. « *Դո՛ւրս հանեք ձեզ հետ բոլոր կենդանի արարածներին, թե՛ թռչուններին, թե՛ անասուններին, և՛ բոլոր սողուններին, որ սողում են երկրի վրա, պտղաբեր եղեք և շատացեք երկրի վրա* .

Տեսարանը նման է արարչության շաբաթվա հինգերորդ օրվան, բայց խոսքը նոր արարման մասին չէ, քանի որ ջրհեղեղից հետո երկրի վերաբնակեցումը երկրային պատմության առաջին 6000 տարվա համար կանխագուշակված նախագծի փուլն է: . Աստված ուզում էր, որ այս փուլը սարսափելի և համոզիչ լինի: Նա մարդկությանը տվեց մահացու ապացույց Իր աստվածային դատաստանի հետևանքների վերաբերյալ: Ապացույց, որը կհիշվի 2 Պետրոս 3:5-8-ում. « *Նրանք, ըստ էության, ուզում են անտեսել, որ երկինքները մի ժամանակ գոյություն են ունեցել Աստծո խոսքով, ինչպես երկիրը ջրից վերցված և ջրի միջոցով ստեղծվել է, և այս բաներով կործանվեց այն ժամանակվա աշխարհը, ընկղմվեց ջրով, մինչդեռ նույն խոսքով երկինքն ու երկիրը պահվում և պահվում են կրակի համար՝ դատաստանի և կործանման օրվա համար: անաստված տղամարդիկ. Բայց մի բան կա, սիրելիներ, որից մի՛ անտեսիր, որ Տիրոջ մոտ մեկ օրը հազար տարվա պես է, և հազար տարին՝ մեկ օրվա պես* »: Հրդեհի կանխատեսված հեղեղը կիրականացվի յոթերորդ հազարամյակի վերջին՝ վերջին դատաստանի առիթով, ստորգետնյա մագմայի բոցավառ աղբյուրների բացմամբ, որոնք ծածկելու են երկրի ողջ մակերեսը: Այս « *կրակի լիճը* », որը նշված է Հայտն. 20.14-15-ում, կլափի երկրի երեսն իր անհավատարիմ ապստամբ բնակիչներով, ինչպես նաև նրանց գործերով, որոնք նրանք ցանկանում էին արտոնություն տալ՝ արհամարհելով Աստծո դրսևորված սերը: Եվ այս յոթերորդ հազարամյակը մարգարեացվել է շաբաթվա յոթերորդ օրը, սա ըստ սահմանման՝ « *մեկ օրը նման է հազար տարվա և հազար տարին նման է մեկ օրվա* »:

Ծննդ. 8:18 « *Եվ Նոյը դուրս եկավ իր որդիների, իր կնոջ և իր որդիների կանանց հետ* »:

Կենդանիներին ազատ արձակելուց հետո նոր մարդկության ներկայացուցիչներն իրենց հերթին դուրս են գալիս տապանից: Նրանք գտնում են արևի լույսը և վիթխարի և գրեթե անսահմանափակ տարածությունը, որը նրանց առաջարկում է բնությունը՝ 377 օր ու գիշեր նեղ ու մութ փակ տարածքում մնալուց հետո:

Ծննդ. 8:19. « *Տապանից դուրս եկան բոլոր կենդանիները, բոլոր սողունները, բոլոր թռչունները, երկրի վրա շարժվող ամեն ինչ՝ ըստ իրենց տեսակների* »:

Տապանի ելքը մարգարեանում է ընտրյալների մուտքը երկնքի արքայություն, բայց կմտնեն միայն նրանք, ովքեր մաքուր են դատված Աստծո կողմից: Նոյի օրոք դա դեռ այդպես չէ, քանի որ մաքուր ու անմաքուր կապրեն միասին, նույն երկրի վրա՝ պայքարելով միմյանց դեմ մինչև աշխարհի վերջը:

Ծն. 8:20. « *Նոյը զոհասեղան շինեց Եհովայի համար. նա վերցրեց բոլոր մաքուր գազաններից և բոլոր մաքուր թռչուններից և ողջակեզներ մատուցեց զոհասեղանի վրա* »:

Ողջակեզը մի արարք է, որով ընտրյալ Նոյը ցույց է տալիս Աստծուն իր երախտագիտությունը: Անմեղ զոհի, այս դեպքում կենդանու մահը հիշեցնում է Արարիչ Աստծուն այն միջոցների մասին, որոնցով Հիսուս Քրիստոսով նա կգա փրկագնելու իր ընտրյալների հոգիները: Մաքուր կենդանիներն արժանի են պատկերելու Քրիստոսի զոհաբերությունը, որը կմարմնավորի կատարյալ մաքրությունը իր ողջ հոգում, մարմնում և հոգում:

. 8:21. « *Եվ Տերը հոտ առավ, և Եհովան ասաց իր սրտում. և ես այլևս չեմ հարվածի ամեն կենդանի արարածի, ինչպես արել եմ* »:

Նոյի մատուցած ողջակեզը հավատքի և հնազանդ հավատքի իսկական գործողություն է: Որովհետև, եթե նա Աստծուն զոհ է մատուցում, դա ի պատասխան զոհաբերության ծեսի է, որ նա պատվիրել է նրան, Եզրիպտոսից դուրս եկած եբրայեցիներին սովորեցնելուց շատ առաջ: « *Հանելի հոտ* » արտահայտությունը վերաբերում է ոչ թե աստվածային հոտառությանը, այլ նրա աստվածային Հոգուն, որը գնահատում է և՛ իր հավատարիմ ընտրյալների հնազանդությունը, և՛ մարգարեական տեսիլքը, որ այս ծեսը տալիս է իր ապագա կարեկից զոհաբերությանը Հիսուս Քրիստոսում:

Մինչև վերջին դատաստանն այլևս ավերիչ ջրհեղեղ չի լինի: Փորձը հենց նոր ցույց տվեց, որ մարդը բնականորեն և ժառանգաբար մարմնով «չար» է, ինչպես Հիսուսն ասաց իր առաքյալների մասին Մատթ.7.11 - *ում* . , որքան ավելի ձեր Հայրը, որ երկնքում է, բարի նվերներ կտա նրանց, ովքեր խնդրում են իրենից »: Հետևաբար, Աստված ստիպված կլինի ընտելացնել այս « *չար* » « *կենդանուն* », որը Պողոսը կիսում է 1 Կորնթ.2.14-ում, և Հիսուս Քրիստոսի մեջ ցույց տալով նրանց հանդեպ իր սիրո գորությունը՝ « *չար* » *կոչվածներից ոմանք* կդառնան: ընտրյալները , հավատարիմ և հնազանդ մարդիկ:

Ծն. 8:22. « *Քանի դեռ երկիրը գոյատևում է, ցանքն ու բերքահավաքը, ցուրտն ու շոգը, ամառն ու ձմեռը, ցերեկն ու գիշերը չեն դադարի* »:

Այս ութերորդ գլուխն ավարտվում է բացարձակ հակադրությունների փոփոխության հիշեցումով, որոնք կառավարում են երկրային կյանքի պայմանները արարչագործության առաջին օրվանից ի վեր, երբ Աստված իր « *գիշեր ու ցերեկ* » սահմանադրությամբ բացահայտեց երկրային կռիվը « *խավարի* » և « *խավարի*» միջև: *լույսը* », որն ի վերջո կհաղթի Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Այս հատվածում նա թվարկում է այս ծայրահեղ փոփոխությունները, որոնք պայմանավորված են հենց մեղքով, որ այս երկնային և երկրային արարածներին տրված ազատ ընտրության հետևանք է, որոնք, հետևաբար, ազատ են նրան սիրելու և ծառայելու կամ նրան ատելու աստիճանի մերժելու համար: Բայց այս ազատության հետևանքը

կլինի կյանքը բարու կողմնակիցների համար, իսկ մահը և ոչնչացումը չարի կողմնակիցների համար, ինչպես ցույց տվեց ջրհեղեղը:

Մեջբերված թեմաները բոլորն էլ կրում են հոգևոր ուղերձ.

« *Մերսն ու բերքահավաքը* ». առաջարկում են Ավետարանչության սկիզբը և աշխարհի վերջը. Հիսուս Քրիստոսի պատկերներն իր առակներում, հատկապես Մատթ. 13:37-ից 39-ում. *Նա պատասխանեց. Նա, ով բարի սերմ է ցանում, մարդու Որդին է. դաշտը աշխարհն է. բարի սերունդը թագավորության որդիներն են. որումները չարի որդիներն են. այն ցանողը սատանան է. բերքը աշխարհի վերջն է. հնձողները հրեշտակներն են »:*

« *Ցուրտ և ջերմություն* ». « *ջերմությունը* » նշված է Հայտն.7.16-ում . «. Բայց բացարձակ հակառակը՝ « *ցուրտը* » նաև մեղքի անեծքի հետևանք է:

« *Ամառ և ձմեռ* ». սրանք ծայրահեղությունների երկու եղանակներ են, երկուսն էլ նույնքան տհաճ, որքան մյուսները իրենց ավելցուկով:

« *Գիշեր և ցերեկ* ». Աստված դրանք մեջբերում է այն կարգով, որ մարդը տալիս է իրեն, քանի որ իր նախագծով Քրիստոսով գալիս է օրվա ժամանակը, նրա շնորհի մեջ մտնելու կանչը, բայց այս ժամանակից հետո գալիս է « *գիշերը, երբ ոչ ոք չի կարող աշխատել* », ըստ Հովհաննես 9.4-ի, այսինքն՝ փոխել իր ճակատագիրը, որովհետև այն վերջնականապես ամրագրված է կյանքի կամ մահվան համար՝ շնորհքի ժամանակի վերջից:

Ծննդոց 9

Կյանքի նորմայից բաժանում

Ծն.9:1. « *Եվ Աստված օրհնեց Նոյին և նրա որդիներին և սասց նրանց. «Աճեցե՛ք, շատացե՛ք և լցրե՛ք երկիրը: »*

Սա կլինի առաջին դերը, որ Աստված տալիս է մարդկանց կողմից կառուցված տապանի կողմից ընտրված և փրկված կենդանի էակներին՝ Նոյին և նրա երեք որդիներին:

Ծն. 9:2. « *Դուք ահ ու սարսափ կլինեք երկրի բոլոր գազանների, երկնքի բոլոր թռչունների, երկրի վրա շարժվող բոլոր արարածների և ծովի բոլոր ձկների համար. ձեր ձեռքերում »:*

Կենդանական կյանքը իր գոյատևման համար պարտական է մարդուն, այդ իսկ պատճառով, նույնիսկ ավելի շատ, քան ջրհեղեղից առաջ, մարդը կկարողանա տիրել կենդանիներին: Բացառությամբ այն դեպքերի, երբ կենդանին վախի կամ գրգռվածության պատճառով կորցնում է իր վերահսկողությունը, որպես ընդհանուր կանոն, բոլոր կենդանիները վախենում են մարդուց և փորձում են փախչել նրանից, երբ հանդիպում են նրան:

Ծննդ. 9:3. « *Այն ամենը, ինչ շարժվում է և կյանք ունի, ձեզ համար կերակուր կլինի . այս ամենը կանաչ խոտի պես կտամ ձեզ »:*

Դիետայի այս փոփոխությունը մի քանի հիմնավորում ունի. Չափազանց կարևորություն չտալով ներկայացված կարգին, նախ՝ ես նշում

եմ ջրհեղեղի ժամանակ սպառված բուսական սննդի անմիջական բացակայությունը, և աղաջրով ծածկված երկիրը մասամբ ստերիլ է միայն աստիճանաբար կվերականգնի իր լիարժեք և ամբողջական պտղաբերությունը և արտադրողականությունը: Ավելին, երբայական զոհաբերության ծեսերի հաստատումը իր ժամանակին կպահանջի Սուրբ Ընթրիքի մարգարեական տեսիլքում զոհաբերված զոհի մարմնի սպառումը, որտեղ հացը կուտվի որպես Հիսուս Քրիստոսի մարմնի խորհրդանիշ, և խմած խաղողի հյութը որպես նրա արյան խորհրդանիշ: Երրորդ պատճառն այն է, որ ավելի քիչ թույլատրելի է, բայց ոչ պակաս ճշմարիտ, այն է, որ Աստված ցանկանում է կրճատել մարդու կյանքի տևողությունը. իսկ մարմնի սպառումը, որն ինքն իրեն սպականում է և մարդու մարմնի մեջ բերում կյանքի կործանարար տարրեր, կլինի մարդու ցանկության և որոշման հաջողության հիմքը: Միայն բուսակերների կամ վեգան դիետայի փորձը տալիս է անձնական հաստատում: Այս միտքն ամրապնդելու համար նշեք, որ Աստված չի արգելում մարդուն օգտագործել **անմաքուր կենդանիներ**, թեև դրանք վնասակար են նրա առողջության համար:

Ծննդ. 9:4. « *Միտք իր հոգով և արյունով մի՛ կերերք* »:

Այս արգելքը ուժի մեջ կմնա հին ուխտի մեջ, համաձայն Դևտ.17:10-11. « *Եթե Իսրայելի տնից կամ նրանց մեջ պանդուխտ օտարներից որևէ մեկը արյուն ուտի, ես երեսու կշռեմ նրա դեմ, ով ուտում է արյուն, և ես կվերացնեմ նրան իր ժողովրդի միջից* : «Եվ նորություններում, ըստ Գործք Առաքելոց 15:19-21-ի . *պոռնկությունից, խեղդված քաններից և արյունից* : *Քանի որ շատ սերունդներ շարունակ Մովսեսը յուրաքանչյուր քաղաքում ուներ իրեն քարոզող մարդիկ, քանի որ ժողովարաններում այն կարդացվում է ամեն շաբաթ օր* »:

Աստված « *հոգի* » է անվանում ամբողջ արարածին, որը կազմված է մարմնի մարմնից և մարմնից ամբողջովին կախված ոգուց: Այս մարմնի շարժիչ օրգանը ուղեղն է, որը մատակարարվում է հենց արյունով, որը յուրաքանչյուր շնչառության ընթացքում մաքրվում է թոքերի կողմից ներծծվող թթվածնի միջոցով: Կենդանի վիճակում ուղեղը ստեղծում է էլեկտրական ազդանշաններ, որոնք առաջացնում են միտք և հիշողություն, և այն կառավարում է ֆիզիկական մարմինը կազմող բոլոր մարմնական օրգանների աշխատանքը: «Արյան» դերը, որն ավելին, գեղմով եզակի է յուրաքանչյուր կենդանի հոգու համար, չի կարելի օգտագործել առողջական նկատառումներից ելնելով, քանի որ այն կրում է թափոններ և կեղտեր, որոնք առաջանում են ամբողջ մարմնով և հոգևոր պատճառով: Աստված բացարձակ բացառիկ կերպով իր կրոնական ուսմունքի համար վերապահել է Քրիստոսի արյունը խմելու սկզբունքը, բայց միայն խաղողի հյութի խորհրդանշական տեսքով: Եթե կյանքը արյան մեջ է, նա, ով խմում է Քրիստոսի արյունը, վերակառուցվում է Նրա սուրբ և կատարյալ բնության մեջ՝ ըստ իրական սկզբունքի, որն ասում է, որ մարմինը կազմված է նրանից, ինչ սնուցում է:

Ծննդ. 9:5. « *Սա էլ իմացիր. ես կպահանջեմ ձեր հոգու արյունը, կպահանջեմ այն ամեն կենդանուց. և ես մարդու հոգին կպահանջեմ մարդուց, այն մարդուց, ով իր եղբայրն է* »:

Կյանքն ամենակարևորն է Արարիչ Աստծո համար, ով ստեղծել է այն: Մենք պետք է լսենք նրան, որպեսզի հասկանանք, թե ինչ վրդովմունք է հարուցում հանցագործությունը իր՝ խլված կյանքի իրական տիրոջ նկատմամբ: Որպես այդպիսին, նա միակն է, ով կարող է օրինականացնել կյանք խլելու հրամանը: Նախորդ այսյում Աստված լիագորել է մարդուն վերցնել կենդանական կյանք՝ այն իր կերակուր դարձնելու համար, բայց այստեղ խոսքը հանցագործության, սպանության մասին է, որը վերջնականապես վերջ է դնում մարդու կյանքին: Այս հեռացված կյանքն այլևս հնարավորություն չի ունենա ավելի մոտենալու Աստծուն, ոչ էլ վարքագծի փոփոխության ակնատես լինել, եթե մինչ այդ այն չհամապատասխանի նրա փրկության չափանիշներին: Այստեղ Աստված դնում է վրեժխնդրության օրենքի հիմքերը՝ «աչք աչքի դիմաց, ատամ ատամի դիմաց և կյանք՝ կյանքի դիմաց»: Կենդանին կվճարի մարդու սպանության համար իր մահով, իսկ Կայենի տիպի մարդը կսպանվի, եթե նա սպանի իր արյան « **եղբորը** »՝ **Արելի տիպի**:

Ծն. 9:6. « *Եթե մեկը մարդու արյուն է թափում, նրա արյունը մարդու միջոցով կթափվի. որովհետև Աստված մարդուն ստեղծեց իր պատկերով* »:

Աստված չի ձգտում ավելացնել մահերի թիվը, քանի որ, ընդհակառակը, մարդասպանին մահապատժի ենթարկելը թույլատրելով, նա հույսը դնում է կանխարգելիչ ազդեցության վրա, և որ ռիսկի պատճառով մարդկանց մեծ մասը սովորում է. վերահսկել նրանց ագրեսիվությունը, որպեսզի իր հերթին մահափորձ չդառնա:

Միայն նա, ով կենդանացած է իրական և իսկական հավատքով, կարող է գիտակցել, թե ինչ է նշանակում « *Աստված մարդուն ստեղծել է իր պատկերով* »: Հատկապես, երբ մարդկությունը դառնում է հրեշավոր և նողկալի, ինչպես դա արվում է այսօր արևմտյան աշխարհում և գիտական գիտելիքներով հրապուրված աշխարհի ամենուր:

Ծն.9:7 « *Եվ դուք, սնեցեք և շատացեք, տարածվեք երկրի վրա և շատացե՛ք նրա վրա* »:

Աստված իսկապես ցանկանում է այս բազմապատկումը, և լավ պատճառներով ընտրյալների թիվն այնքան փոքր է, նույնիսկ այն կանչվածների հետ, ովքեր ընկնում են ճանապարհին, որ որքան շատ լինի նրա արարածների թիվը , այնքան ավելի շատ նա կկարողանա: գտնել և ընտրել իր ընտրյալին. քանի որ համաձայն Դան.7:9-ում նշված ճշգրտության՝ տասը միլիարդի դիմաց ընտրված համամասնությունը մեկ միլիոն է, կամ 10000-ի դիմաց՝ 1:

Ծն. 9:8 « *Աստված նորից խոսեց Նոյի և նրա հետ նրա որդիների հետ՝ ասելով .*

Աստված դիմում է չորս տղամարդկանց, քանի որ գերակայություն տալով մարդկային տեսակի արական ներկայացուցչին, նրանք պատասխանատվություն կկրեն այն ամենի համար, ինչ թույլ են տվել անել իրենց իշխանության տակ դրված կանանց և երեխաների կողմից: Գերիշխանությունը վստահության նշան է, որն Աստծո կողմից առաջարկվում է մարդկանց, բայց դա նրանց լիովին պատասխանատու է դարձնում իր դեմքի և նրա դատաստանի առաջ:

9:9 « *Ահա ես իմ ուխտը հաստատում եմ քեզ հետև և քեզնից հետո քո սերունդների հետ. »*

Մեզ համար այսօր կարևոր է գիտակցել, որ մենք այն « *սերունդն* » ենք, ում հետ Աստված հաստատել է իր « *ուխտը* »: Ժամանակակից կյանքն ու նրա գրավիչ հայտնագործությունները ոչինչ չեն փոխում մեր մարդկային ծագման մասին: Մենք այն նոր սկզբի ժառանգներն ենք, որ Աստված տվել է մարդկությանը սարսափելի ջրհեղեղից հետո: Նոյի և նրա երեք որդիների հետ կնքված ուխտը հատուկ է: Այն պարտավորեցնում է Աստծուն այլևս չկործանել ողջ մարդկությանը ջրհեղեղի ջրերով: Դրանից հետո կգա դաշինքը, որը Աստված կհաստատի Աբրահամի հետ, որը կիրականանա իր երկու հաջորդական ասպեկտներով՝ բառացիորեն ժամանակի և հոգևորապես կենտրոնացած Հիսուս Բրիստոսի քավիչ ծառայության վրա: Այս դաշինքը սկզբունքորեն անհատական է լինելու, ինչպես փրկության կարգավիճակը, որը հարցականի տակ է: Իր առաջին գալուստին նախորդող 16 դարերի ընթացքում Աստված կբացահայտի իր փրկության ծրագիրը եբրայեցի ժողովրդին պատվիրված կրոնական ծեսերի միջոցով: Այնուհետև, Հիսուս Բրիստոսի կողմից իր ամբողջ լույսով բացահայտված այս ծրագրի կատարումից հետո, մոտ ևս 16 դար անհավատարմությունը կհաջորդի հավատարմությանը և 1260 տարի ամենամութ խավարը թագավորելու է Հռոմի պապի հովանու ներքո: 1170 թվականից ի վեր, երբ Պիտեր Վալդոն կարողացավ կրկին կիրառել մաքուր և հավատարիմ քրիստոնեական հավատքը, ներառյալ ճշմարիտ շաբաթ օրը, նրանից հետո ընտրվեցին ավելի քիչ լուսավորված ընտրված պաշտոնյաները, որոնք ներգրավված էին, բայց չավարտված: Բացի այդ, միայն 1843 թվականից էր, որ հավատքի կրկնակի փորձության միջոցով Աստված կարողացավ ադվենտիզմի ռահվիրաների մեջ գտնել հավատարիմ ընտրյալների: Բայց դեռ վաղ էր նրանց համար լիովին հասկանալու նրա մարգարեություններում բացահայտված առեղծվածները: Աստծո հետ դաշինքի նշանը բոլոր ժամանակներում նրա լույսը բերելն ու ստանալն է, այդ իսկ պատճառով այն աշխատանքը, որը ես գրում եմ նրա անունով՝ նրա ընտրյալներին լուսավորելու համար, հանդիսանում է որպես « *Հիսուսի վկայություն* », նրա վերջին ձևը. նշանը, որ նրա դաշինքը շատ իրական է և հաստատված:

Ծննդ. 9:10. « *Ձեզ հետ եղող բոլոր կենդանի արարածների հետ՝ թե՛ թռչունների, թե՛ անասունների և թե՛ երկրի բոլոր գազանների հետ, թե՛ տասպանից դուրս եկած բոլորի հետ, թե՛ երկրի բոլոր գազանների հետ* »:

Աստծո ներկայացրած դաշինքը վերաբերում է նաև կենդանիներին, այն ամենին, ինչ ապրում և բազմանալու է երկրի վրա:

Ծննդ. 9:11. « *Ես քեզ հետ իմ ուխտը հաստատում եմ. այլևս ոչ մի մարմին չի կործանվի ջրհեղեղի ջրերից, և այլևս ջրհեղեղ չի լինի, որ կործանի երկիրը* »:

Ջրհեղեղի տված դասը պետք է եզակի մնա: Աստված այժմ կմտնի սերտ պայքարի մեջ, քանի որ նրա նպատակն է նվաճել իր ընտրյալների սրտերը:

9:12 « *Եվ Աստված ասաց. «Սա է այն ուխտի նշանը, որը ես հաստատում եմ իմ և ձեր միջև և ձեր հետ եղող բոլոր կենդանի արարածների միջև՝ բոլոր սերունդների համար* » :

Այս նշանը, որ Աստված տալիս է, վերաբերում է այն ամենին, ինչ կենդանի է՝ մաքուր և անմաքուր: Դա դեռևս նրա անձին պատկանելու նշան չէ, որը կլինի յոթերորդ օրը շաբաթ օրը: Այս նշանը հիշեցնում է կենդանի էակներին այն պարտավորության մասին, որ նա այլևս երբեք չի կործանել նրանց ջրհեղեղի ջրերով. դա նրա սահմանն է:

Ծն.9:13. « *Ես իմ աղեղը դրեցի ամպերի մեջ, և դա կլինի իմ ու երկրի միջև ուխտի նշան* »:

Գիտությունը կրացատրի ծիածանի գոյության ֆիզիկական պատճառը: Դա արևի լույսի լույսի սպեկտրի քայքայումն է, որն ընկնում է ջրի բարակ շերտերի կամ բարձր խոնավության վրա: Բոլորը նկատել են, որ ծիածանը հայտնվում է, երբ անձրև է գալիս, իսկ արևը թափում է իր լույսի ճառագայթները: Փաստը մնում է փաստ, որ անձրևը ջրհեղեղ է հիշեցնում, իսկ արևի լույսը Աստծո գնահատելի, օգտակար և հանգստացնող լույսի պատկերն է:

Ծն.9:14. « *Երբ ես ամպեր հավաքեմ երկրի վերևում, աղեղը կհայտնվի ամպերի մեջ*. »

Այսպիսով, ամպերը հորինվել են Աստծո կողմից, որպեսզի անձրև ստեղծեն միայն ջրհեղեղից հետո և միևնույն ժամանակ ծիածանի սկզբունքի հետ: Այնուամենայնիվ, մեր գարշելի ժամանակներում ամբարիշտ տղամարդիկ և կանայք աղավաղել և պղծել են ծիածանի այս թեման՝ ընդունելով աստվածային դաշինքի այս խորհրդանիշը՝ այն դարձնելով սեռական այլասերվածների հավաքման հապավումը և խորհրդանիշը: Աստված դրա մեջ պետք է լավ պատճառ գտնի՝ հարվածելու այս նողկալի և անհարգալից մարդկությանը իր և մարդկային տեսակի նկատմամբ: Նրա բարկության վերջին նշանները շուտով կհայտնվեն՝ կրակի պես վառվող և մահվան պես կործանարար:

Ծննդ. 9:15 « *Եվ ես կհիշեմ իմ ու ձեր միջև կնքված իմ ուխտը, և բոլոր կենդանի արարածների միջև, և ջրերն այլևս ջրհեղեղ չեն դառնա՝ ոչնչացնելու բոլոր մարմինները* »:

Կարդալով Աստծո բերանից եկող այս բարի խոսքերը, ես չափում եմ պարադոքսը՝ մտածելով այն խոսքերի մասին, որոնք նա կարող է ասել այսօր մարդկային այլասերվածության պատճառով, որը հասել է նախաղեղվածների մակարդակին:

Աստված կպահի իր խոսքը, այլևս ջրհեղեղ չի լինի, բայց բոլոր ապստամբների համար կրակի հեղեղ է պահված դատաստանի օրվա համար. որի մասին Պետրոս առաքյալը հիշեցրեց մեզ Բ Պետրոս 3:7-ում: Բայց մինչ այս վերջին դատաստանը և մինչև Քրիստոսի վերադարձը, կգա Երրորդ համաշխարհային պատերազմի միջուկային կրակը կամ Հայտն. 9:13-ից մինչև 21-ի «6-րդ ^{շեփոքը}»՝ բազմաթիվ և չարաբաստիկ մահացու «սնկի» տեսքով: , իվեք անարդարության ապաստանները, որոնք դարձել են Երկիր մոլորակի մեծ քաղաքները, մայրաքաղաքներ կամ ոչ:

Ծն.9:16. « *Աղեղը կլինի ամպի մեջ. և ես կնայեմ դրան, որպեսզի հիշեմ հավիտենական ուխտը Աստծո և յուրաքանչյուր կենդանի արարածի միջև, նույնիսկ երկրի վրա գտնվող բոլոր մարմնից* »:

նախանձախնդիրների թույլ տված սխալներից խուսափելու մեծ հույսով : Բայց այսօր հույսն այլևս անթույլատրելի է, որովհետև մեր մեջ ամենուր հայտնվում է նախանձախնդիրների պտուղը :

Ծննդ. 9:17 « Եվ Աստված ասաց Նոյին. «Սա է այն ուխտի նշանը, որը ես հաստատում եմ իմ և երկրի վրա գտնվող բոլոր մարմնի միջև »:

Աստված ընդգծում է այս ուխտի բնույթը, որը հաստատվել է «ամեն մարմնի» հետ: Սա մի դաշինք է, որը միշտ կվերաբերի մարդկությանը հավաքական իմաստով:

Ծննդ. 9:18. « Նոյի որդիները, որոնք դուրս եկան տապանից՝ Սեմը, Բամբը և Հաբեթն էին: Բամբը Քանանի հայրն էր »:

Մեզ պարզաբանում է տրվում. « Բամբը Քանանի հայրն էր »: Հիշեք, որ Նոյն ու նրա որդիները բոլորը հսկաներ են, որոնք մնացել են նախածանցյալների չափը: Այսպիսով, հսկաները կշարունակեն բազմանալ, մասնավորապես «Քանանի» երկրում, որի վրա Եգիպտոսից հեռացող եբրայեցիները կբացահայտեն իրենց դժբախտությունը, քանի որ նրանց չափերի պատճառով առաջացած վախը նրանց կդատապարտի 40 տարի թափառելու անապատում: և այնտեղ մեռնիք:

Ծն. 9:19. « Մրանք Նոյի երեք որդիներն են, և նրանց սերունդները բնակեցրին ամբողջ երկիրը »:

Նկատի ունեցեք, որ ի սկզբանե նախաքաղցկեղեցիները բոլորն էլ ունեին իրենց ծագման մեկ մարդ՝ Ադամը: Հետդիյուսվիական նոր կյանքը կառուցված է երեք մարդկանց՝ Ծեմի, Չամի և Յաֆեթի վրա: Հետևաբար, նրանց ժառանգների ժողովուրդները կբաժանվեն **և կբաժանվեն** : Յուրաքանչյուր նոր ծնունդ կապվելու է իր հայրապետի՝ Սեմի, Բամբի կամ Հաբեթի հետ: Պառակտման ոգին կհիմնվի այս տարբեր ծագման վրա՝ իրենց նախնիների ավանդույթներին կցված տղամարդկանց միմյանց դեմ հանելու համար:

Ծննդ. 9:20. « Նոյը սկսեց հող մշակել և որթատունկ ցանեց »:

Այս գործունեությունը, ընդհանուր առմամբ, նորմալության սահմաններում, այնուամենայնիվ, կունենա լուրջ հետևանքներ: Քանի որ իր մշակության վերջում Նոյը քաղում է խաղողը և օքսիդացած քամած հյութը, նա ավրհոլ է խմում:

Ծն.9:21. « Ես գինի խմեց, հարբեց և բացահայտվեց իր վրանի մեջտեղում. »

Կորցնելով իր գործողությունների նկատմամբ վերահսկողությունը՝ Նոյը հավատում է, որ մենակ է, նա բացահայտում է իրեն և ամբողջովին մերկանում:

Ծն.9:22. « Բամբը՝ Քանանի հայրը, տեսավ իր հոր մերկությունը և դրսում նրան հայտնեց իր երկու եղբայրներին: »

Այդ ժամանակ մարդկային միտքը դեռ շատ զգայուն էր մեղավոր Ադամի հայտնաբերած այս մերկության նկատմամբ: Եվ Չամը, զվարճացած և, անշուշտ, մի փոքր ծաղրող, վատ գաղափար ունի իր տեսողական փորձը հայտնելու իր երկու եղբայրներին:

Ծննդ. 9:23. « Այնուհետև Սեմն ու Հաբեթը վերցրին թիկնոցը, դրեցին այն իրենց ուսերին և ետ գնացին և ծածկեցին իրենց հոր մերկությունը. քանի որ նրանց երեսները շուռ էին եկել, նրանք չտեսան իրենց հոր մերկությունը »:

Բոլոր անհրաժեշտ նախազգուշական միջոցներով երկու եղբայրները ծածկել են հոր մերկ մարմինը:

Ծն. 9:24. « *Երբ Նոյը արթնացավ իր գինուց, լսեց, թե ինչ է արել իր կրտսեր որդին իրեն* »:

Այսպիսով, երկու եղբայրները պետք է սովորեցնեին նրան: Եվ այս պախարակումը կհուզի Նոյին, ով զգում է, որ իր պատիվը որպես Հայր ոտնահարված է: Նա ինքնական չէր խմել ալկոհոլ և դարձել էր խաղողի հյութի բնական ռեակցիայի գոհը, որը ժամանակի ընթացքում օքսիդանում է, և որի շաքարը վերածվում է ալկոհոլի:

Ծննդ. 9:25 « *Եվ նա ասաց. «Անիծյալ լինի Քանանը»: Թող նա լինի իր եղբայրների ստրուկների ստրուկը:* »

Իրականում այս փորձառությունը միայն պատրվակ է ծառայում արարիչ Աստծուն՝ մարգարեանալու Նոյի որդիների սերունդների մասին: Քանի որ ինքը՝ Քանանը, ոչ մի կապ չունեի իր հոր՝ Քամի արարքի հետ. հետևաբար նա անմեղ էր իր մեղքի համար: Եվ Նոյը անիծեց նրան, ով ոչինչ չէր արել: Ստեղծված իրավիճակը սկսում է մեզ բացահայտել Աստծո դատաստանի սկզբունքը, որը երևում է նրա տասը պատվիրաններից երկրորդում, որը կարդացվում է Ելից 20:5-ում . *որովհետև ես՝ քո Եհովա Աստվածը, նախանձոտ Աստված եմ, որ այցելում եմ հայրերի անօրինությունը երեխաների վրա մինչև ինձ ատողների երրորդ և չորրորդ սերունդը* » : Այս ակնհայտ անարդարության մեջ է Աստծո ողջ իմաստությունը: Որովհետև, մտածեք դրա մասին, որդու և հոր միջև կապը բնական է, և որդին միշտ կրոնի իր հոր կողմը, երբ նրա վրա հարձակվեն. հազվադեպ բացառություններով: Եթե Աստված հարվածի հորը, ապա որդին կկատարի նրան և կպաշտպանի իր հորը: Հայիոյելով որդուն՝ Քանանին, Նոյը պատժում է Հեմին՝ իր ժառանգների հաջողությամբ մտահոգ հորը: Իսկ Քանանն իր հերթին իր հետ կրելու է Քամի որդի լինելու հետևանքները: Ուստի նա տեւական վրդովմունք կզգա Նոյի և իր օրհնած երկու որդիների՝ Մեմի և Հաբեթի դեմ: Մենք արդեն գիտենք, որ Քանանի հետնորդները կկործանվեն Աստծո կողմից՝ Իսրայելին, իր ժողովրդին եգիպտական ստրկությունից ազատված (Քամի մեկ այլ որդի՝ Միզրայիմ) առաջարկելու իրենց ազգային տարածքը:

Ծն. 9:26. « *Եվ նա նորից ասաց. Օրհնյալ լինի Եհովան՝ Մեմի Աստվածը, և թող Քանանը լինի նրանց ծառան:* »

Նոյը մարգարեանում է իր որդիների այն ծրագիրը, որը Աստված ունի նրանցից յուրաքանչյուրի համար: Այսպիսով, Քանանի սերունդները Մեմի սերունդների ստրուկները կլինեն: Չամը կընդլայնվի դեպի հարավ և կբնակեցնի Աֆրիկյան մայրցամաքը մինչև ներկայիս Իսրայելի երկիրը: Մեմը կընդլայնվի դեպի արևելք և հարավ-արևելք՝ բնակեցնելով ներկայիս արաբական մահմեդական երկրները: Քաղդեայից՝ ներկայիս Իրաքից, Աբրահամը դուրս կգա մաքուր սեմիտ: Պատմությունը դա հաստատում է, Քանանի Աֆրիկյան իսկապես Մեմից սերված արաբների ստրուկն էր:

Ծննդ. 9:27. « *Թող Աստված երկարացնի Հաբեթի ունեցվածքը, և թող նա բնակվի Մեմի վրաններում, և թող Քանանը լինի նրանց ստրուկը:* »

Յաֆեթը կընդլայնվի հյուսիս, արևելք և արևմուտք: Երկար ժամանակ հյուսիսը կգերիշխի հարավին: Հյուսիսի քրիստոնեացված

երկրները տեխնիկական և գիտական զարգացում կունենան, ինչը թույլ կտա նրանց շահագործել հարավի արաբական երկրները և ստրկացնել Աֆրիկայի ժողովուրդներին՝ Քանանի ժառանգներին:

Ծն. 9:28. « Նոյր ջրհեղեղից հետո սալոնգ երեք հարյուր հիսուն տարի »:

350 տարի Նոյը կարողացավ ջրհեղեղի մասին վկայություն տալ իր ժամանակակիցներին և նախազգուշացնել նրանց նախաքաղցկեղեցիների սխալների դեմ:

Ծն.9:29. « Նոյի բոլոր օրերը ինը հարյուր հիսուն տարի էին. հետո նա մահացավ »:

1656 թվականին՝ Ադամի ջրհեղեղի տարում, Նոյը 600 տարեկան էր, ուստի նա մահացավ 2006 թվականին՝ Ադամի մեղքից հետո՝ լինելով 950 տարեկան: Ըստ Ծննդ. 10:25-ի, « Փեղեզի » ծննդյան ժամանակ, 1757 թվականին, « Երկիրը բաժանվեց », Աստծո կողմից Ներքող թագավորի և նրա Բաբելոնի աշտարակի ապստամբ ապստամբության փորձի պատճառով: Բաժանումը կամ **տարանջատումը** հետևանքն էր այն տարբեր լեզուների, որոնք Աստված տվեց ժողովուրդներին, որպեսզի նրանք **բաժանվեն** և այլևս չկազմեն միասնական բոլի իր դեմքի և իր կամքի առաջ: Ուստի Նոյը տեսավ այդ իրադարձությունը, և նա այդ ժամանակ 757 տարեկան էր:

Երբ Նոյը մահացավ, Աբրամն արդեն ծնվել էր (1948 թ., 2052 տարի առաջ Հիսուս Քրիստոսի մահից, որը գտնվում էր մեր ընդհանուր կեղծ օրացույցի 30-րդ տարում), բայց նա գտնվում էր Ուրում՝ Քաղդեայում, հեռու Նոյից, որն ապրում էր դեպի հյուսիս՝ դեպի հյուսիս: Արարատ լեռ.

Ծնվել է 1948 թվականին, երբ նրա հայրը՝ Թերաքը 70 տարեկան էր, Աբրամը լքեց Խառանը՝ Աստծո հրամանին արձագանքելու համար, 2023 թվականին 75 տարեկանում, այսինքն՝ Նոյի մահից 17 տարի անց՝ 2006 թվականին: Դաշինքի հոգևոր փոխանցումն է. այսպիսով ապահովված և իրականացված:

100 տարեկանում 2048 թվականին Աբրամը դառնում է Իսահակի հայրը: Նա մահացել է 175 տարեկանում 2123 թվականին:

2108 թվականին 60 տարեկան հասակում Իսահակը ծնեց երկվորյակների Եսավին և Հակոբին, համաձայն Ծննդ. 25:26:

Ծննդոց 10

Ժողովուրդների բաժանումը

Այս գլուխը մեզ ներկայացնում է Նոյի երեք որդիների հետնորդներին: Այս հայտնությունը օգտակար կլինի, քանի որ իր մարգարեություններում Աստված միշտ հիշատակելու է տվյալ տարածքների բնօրինակ անվանումները: Այս անուններից մի քանիսը հեշտությամբ կարելի է ճանաչել որպես ներկայիս անուններ, քանի որ դրանք պահպանել են իրենց

հիմնական արմատները, օրինակ՝ « Մադայ »՝ Մեդեի, « Տուբայ »՝ Տորոսկի, « Մեշեխ »՝ Մոսկվայի համար:

Ծն.10:1. « Մրանք Նոյի որդիներին՝ Սեմի, Բամի և Հաբեթի սերունդներն են. Ջրհեղեղից հետո նրանց որդիներ են ծնվել: »

Յաբեթի որդիները

Ծն. 10:2. « Հաբեթի որդիներն են՝ Գոմերը, Մագոգը, Մադային, Յավանը, Թուբեղը, Միսեքը և Թիրասը : »

« Madai »-ն մեդիա է. « Չավան », Հունաստան; « Տուբայ », Տորոսկ, « Մեշեչ », Մոսկվա:

Ծննդ. 10:3. « Գոմերի որդիներն են՝ Աշկենագը, Ռիփատը և Թոգարմա: »

Ծննդ. 10:4. « Հավանի որդիները՝ Եդիսեն, Թարսիսը, Կետիմը և Դոդանիմը. »

« Թարսիշ » նշանակում է Տարսոն. « Kittim », Կիպրոս.

Ծննդ. 10:5. « Նրանցով բնակեցվեցին ազգերի կղզիները՝ ըստ իրենց հողերի, ըստ իրենց լեզվի, ըստ իրենց ընտանիքների, ըստ իրենց ազգերի: »

Ազգերի կղզիներ » արտահայտությունը վերաբերում է ներկայիս Եվրոպայի արևմտյան երկրներին և նրանց մեծ տարածություններին, ինչպիսիք են Ամերիկաները և Ավստրալիան:

Ըստ յուրաքանչյուր մարդու լեզվի » նշգրտությունը կգտնի իր բացատրությունը Բաբելոնի աշտարակի փորձառության մեջ, որը բացահայտվել է Ծննդ. 11-ում:

Քամի որդիները

Ծննդ. 10:6 *Քամի որդիներն են՝ Քուշը, Միսրայմը, Փույթը և Քանանը. »*

Քուշը նշանակում է Եթովպիա; « Mitzraim », Եգիպտոս; « Պուտ », Լիբիա; և « Քանան », ներկայիս Իսրայելը կամ Հին Պաղեստինը:

Ծննդ. 10:7 « Քուշի որդիներն են՝ Սաբա, Հավիլա, Սաբթա, Ռաեմա և Սաբթեկան. Ռամայի որդիները՝ Սեբա և Դեդան: »

Ծն.10:8. « Քուշը ծնեց Նեբրոպթին. հենց նա սկսեց հզոր լինել երկրի վրա: »

Այս թագավոր « Նեբրոպթը » կրինի « Բաբելոնի աշտարակի » կառուցումը , Աստծո կողմից լեզուների **բաժանման** պատճառը , որը մարդկանց **բաժանում** և մեկուսացնում է ժողովուրդների և ազգերի՝ համաձայն Ծննդ. 11:

Ծն.10:9. « Նա քաջարի որսորդ էր ՅԱՀՎԵ-ի առաջ. ուստի ասվում է Նեբրոպթի պես՝ քաջարի որսորդ՝ ՅԱՀՎԻ առջև: »

Ծննդ. 10:10. « Նա նախ թագավորեց Բաբելում, Երեքում, Աքադում և Կալնեում, Սենաարի երկրում: »

« Բաբելոն » նշանակում է հին Բաբելոն; « Ակադ », հին Աքքադիան և ներկայիս Բաղդադ քաղաքը; « Shinar », Իրաք.

Ծն.10:11. « Այդ երկրից դուրս եկավ Աշուրը. նա կառուցեց Նինվեն, Ռոհոբոթ-Հիրը, Բայան ,

Ասուրը վերաբերում է Ասորեստանին : « Նինվեն » դարձավ այժմյան Մոսուլը:

. 10:12. *նա մեծ քաղաքն է: »*

Այս երեք քաղաքները գտնվում էին ներկայիս Իրաքում՝ հյուսիսում և «Վագր» գետի երկայնքով:

Ծննդ. 10:13. « Միցրասիւնը ծնեց Լուդիւններին, Անամիներին, Լեհաքիւններին, Նեփթուհիւններին » :

Ծննդ. 10:14. « Պատրուսիւնները, Կասուլիւնները, որոնցից եկան փղշտացիները և կաստորիւնները. »

« Փղշտացիները » նշանակում են ներկայիս պաղեստինցիներին, որոնք դեռ պատերազմում են Իսրայելի դեմ, ինչպես հին դաշինքում: Նրանք Եգիպտոսի որդիներն են՝ Իսրայելի մեկ այլ պատմական թշնամի մինչև 1979 թվականը, երբ Եգիպտոսը դաշինք կնքեց Իսրայելի հետ:

Ծննդ. 10:15. « Բանանը ծնեց Սիդոնին՝ նրա առաջնեկին և Քեթին. »

Ծննդ. 10:16. « Եբրուսացիները, ամորհացիները և գիրգասացիները »

« Չերուս » նշանակում է Եբրուսադեմ; « ամորհացիները » Աստծո կողմից Իսրայելին տրված տարածքի առաջին բնակիչներն էին: Թեև նրանք մնացին հսկա նորմայի մեջ, Աստված նրանց մահապատժի ենթարկեց և թունավոր եղջուրներով ոչնչացրեց իր ժողովրդի աչքի առաջ՝ այդ վայրը ազատելու համար:

Ծննդ. 10:17. « Խևացիները, արքացիները, սինեցիները »,

« Մեդքը » վերաբերում է Չինաստանին:

Ծն.10:18. « Արվադացիները, Չեմարացիները, Համաթացիները. Այն ժամանակ քանանացիների ընտանիքները ցրվեցին: »

Ծննդ. 10:19. « Բանանացիների սահմանները Սիդոնից էին, Գերարից մինչև Գազա, Սոդոմի, Գոմորի, Ադմայի և Չերոյիսի կողմից մինչև Լեսա: »

Այս հնագույն անունները սահմանազատում են Իսրայելի երկիրը արևմտյան կողմից հյուսիսից, որտեղ Սիդոնն է հարավում, որտեղ այժմյան Գազան գտնվում է, և արևելյան կողմից հարավից, ըստ Սոդոմի և Գոմորի հաստատման տեղում: «մեռյալ ծովի» հյուսիսում, որտեղ գտնվում է Չերոյսը:

Ծննդ. 10:20 « Սրանք Բանի որդիներն են՝ ըստ իրենց տոհմերի, ըստ իրենց լեզուների, ըստ իրենց երկրների, ըստ իրենց ազգերի. »

Սեմի որդիները

Ծննդ. 10:21. « Քերերի բոլոր որդիների հայր Սեմը և ավագ Հաբեթի եղբայրը նույնպես որդիներ ծնվեցին: »

Ծն. 10:22. « Սեմի որդիներն են՝ Էլամը, Ասուրը, Արփասկասադը, Լուդը և Արամը: »

« Էլամ »-ը նշանակում է ներկայիս Իրանի հին պարսիկ ժողովրդին, ինչպես նաև հյուսիսային Հնդկաստանի արիներին. « Ասուր », ներկայիս Իրաքի հին Ասորեստան; « Լուդ », գուցե Լոդ Իսրայելում; « Արամ », Ասորիքի արամեացիները.

Ծննդ. 10:23. « Արամի որդիներն են՝ Ուգր, Հույր, Գեթերը և Մասը. »

Ծննդ. 10:24. « Արփաքսադը ծնեց Սեդաքին. և Սեդաքը ծնեց Քերերին: »

Ծննդ. 10:25. « Քերերից երկու որդի ծնվեցին. մեկի անունը Փադեկ էր, որովհետև նրա օրերում երկիրը բաժանվեց, իսկ նրա եղբոր անունը Հոկթան էր: »

Այս հաստատումն մենք գտնում ենք ճշգրտությունը. « *որովհետև նրա ժամանակ երկիրը բաժանվեց* »: Մենք նրան պարտական ենք Ադամի մեղքի 1757 թվականին Բաբելոնյան աշտարակի բարձրացման միջոցով ապստամբների միավորման փորձից բխող լեզուների **տարանջատման հնարավորության համար**: Ուստի Ներբովթ թագավորի թագավորության ժամանակն է:

Ծն. 10:26. « *Յոկթանը ծնեց Արնոդադին, Սելեֆին, Ագարոնավեթին, Յերային* » :

Ծն. 10:27. « *Հադորամ, Ուգայ, Դիքլա* »

Ծննդ. 10:28. « *Օբալ, Աբիմայել, Սաբա* »

Ծն.10:29. « *Օֆիր, Հավիլա և Հոբաբ. Սրանք բոլորը Յոկթանի որդիներն էին:* »

Ծննդ. 10:30. « *Նրանք բնակվում էին Մեսայից, Սեփարի կողմից, մինչև արևելյան լեռը:* »

Ծննդ. 10:31. « *Սրանք են Սեմի որդիներն ըստ իրենց տոհմերի, ըստ իրենց լեզուների, ըստ իրենց երկրների, ըստ իրենց ազգերի:* »

Ծն.10:32. « *Սրանք են Նոյի որդիների տոհմերը՝ ըստ իրենց սերունդների, ըստ իրենց ազգերի. Եվ նրանցից եկան այն ազգերը, որոնք ջրհեղեղից հետո տարածվեցին երկրի վրա :* »

Ծննդոց 11

Տարանջատում ըստ լեզուների

Ծննդ. 11:1. « *Ամբողջ երկիրն ուներ մեկ լեզու և նույն բառերը* » :

Աստված այստեղ հիշեցնում է այն փաստի տրամաբանական հետևանքը, որ ողջ մարդկությունը սերում է մեկ գույգից՝ Ադամից և Եվայից: Ուստի խոսակցական լեզուն փոխանցվել է բոլոր ժառանգներին:

Ծննդ. 11 :2. « *Երբ նրանք արևելքից գնացին, գտան մի հարթավայր Սեննարի երկրում և բնակվեցին այնտեղ* » :

Ներկայիս Իրաքի «Շինեար» երկրի «արևելքում» գտնվում էր ներկայիս Իրանը: Հեռանալով ավելի բարձր տարածքներից՝ տղամարդիկ հավաքվում են հարթավայրում, որը լավ ջրվում է երկու մեծ գետերով՝ «Եփրատ և Տիգրիս» (եբրայերեն՝ Phrat և Hiddekel) և բերրի: Իր ժամանակին Աբրահամի եղբորորդին՝ Ղովտն, նույնպես ընտրեց այս վայրը՝ այնտեղ բնակություն հաստատելու համար, երբ բաժանվեց հորեղբորից: Մեծ հարթավայրը նպաստելու է մեծ քաղաքի՝ « *Բաբելոնի* » կառուցմանը , որը հայտնի կմնա մինչև աշխարհի վերջը:

Ծննդ. 11:3. « *Նրանք իրար ասացին. Եկեք աղյուսներ պատրաստենք, թխենք կրակի մեջ: Եվ աղյուսը նրանց ծառայում էր որպես քար, իսկ բիտումը որպես ցեմենտ :*

Հավաքված տղամարդիկ այլևս չեն ապրում վրաններում, նրանք բացահայտում են թրծված աղյուսների արտադրությունը, որը հնարավորություն է տալիս մշտական բնակելի շենքեր կառուցել: Այս

հայտնագործությունը բոլոր քաղաքների սկզբնաղբյուրն է: Եգիպտոսում նրանց ստրկության ժամանակ այս աղյուսների արտադրությունը՝ փարավոնի համար Ռամզես կառուցելու համար, կդառնա երբայեցիների տառապանքի պատճառը: Տարբերությունն այն է, որ նրանց աղյուսները կրակի մեջ չեն թխվելու, այլ հողից ու ծղոտից են շինվելու, դրանք կչորանան Եգիպտոսի վառվող արևի տակ:

Ծննդ. 11:4. « *Եվ դարձյալ ասացին. Եկեք մեզ համար քաղաք և աշտարակ կառուցենք, որի գագաթը հասնում է մինչև երկինք* , և եկեք մեզ համար անուն ձեռք բերենք, որպեսզի չցրվենք ամբողջ երկրի երեսին » :

Նոյի և նրա սերունդների որդիներն ապրում էին ցրված ամբողջ երկրով մեկ՝ որպես քոչվորներ և միշտ վրաններում՝ հարմարեցված իրենց ճամփորդություններին: Աստված այս հայտնության մեջ թիրախ է դարձնում այն պահը, երբ մարդկության պատմության մեջ առաջին անգամ մարդիկ որոշում են բնակություն հաստատել մի վայրում և մշտական կացարաններում՝ այդպիսով կազմելով առաջին նստակյաց ժողովուրդը: Եվ այս առաջին հավաքը նրանց մղում է միավորվելու՝ փորձելով խուսափել **բաժանումից** , որը վեճերի, կռիվների և մահվան պատճառ է դառնում: Նրանք Նոյից սովորեցին նախանձախնդիրների չարությունն ու բռնությունը. այն աստիճան, որ Աստված ստիպված էր ոչնչացնել նրանց: Եվ որպեսզի ավելի լավ վերահսկեն նույն սխալները կրկին անելու ռիսկը, նրանք կարծում են, որ սերտորեն հավաքվելով մեկ տեղում՝ կհաջողվի խուսափել այս բռնությունից: Ասույթն ասում է՝ թվերի մեջ ուժ կա: Բաբելոնի ժամանակներից ի վեր բոլոր մեծ տիրակալները և մեծ տիրապետությունները իրենց ուժը հիմնել են միության և հավաքի վրա: Նախորդ գլխում բերված էր Նեբրոդ թագավորը, ով, ըստ երևույթին, իր ժամանակի մարդկության առաջին միավորող առաջնորդն էր՝ հենց կառուցելով Բաբելոնն ու նրա աշտարակը:

Տեքստում նշվում է. « *աշտարակ, որի գագաթը դիպչում է երկնքին* »: «Երկնքին դիպչելու» այս գաղափարը ցույց է տալիս երկնքում Աստծուն միանալու մտադրությունը՝ ցույց տալու նրան, որ մարդիկ կարող են անել առանց նրա, և որ նրանք գաղափարներ ունեն՝ խուսափելու և ինքնուրույն լուծելու իրենց խնդիրները: Դա ոչ ավել և ոչ պակաս մարտահրավեր է արարիչ Աստծուն:

Ծննդ. 11:5. « *Եհովան իջավ՝ տեսնելու այն քաղաքն ու աշտարակը, որ կառուցում էին մարդկանց որդիները* » :

Դա միայն պատկեր է, որը մեզ բացահայտում է, որ Աստված գիտի մարդկության նախագիծը, որը կրկին աշխուժացել է ապստամբ մտքերով:

Ծն . *հիմա նրանց ոչինչ չէր խանգարի անել այն ամենը, ինչ նրանք ծրագրել էին* » :

Բաբելոնի ժամանակ տիրող իրավիճակին նախանձում են ժամանակակից ունիվերսալիստները, ովքեր երագում են այս իդեալի մասին՝ ստեղծել մեկ ժողովուրդ և խոսել մեկ լեզվով: Եվ մեր ունիվերսալիստները, ինչպես Տիրբորդը հավաքել էր, թթած ունեն, թե Աստված ինչ է մտածում այս թեմայով: Սակայն 1747 թվականին Ադամի մեղքից հետո Աստված խոսեց և հայտնեց իր կարծիքը: Ինչպես ցույց է տալիս նրա խոսքերը, մարդկային նախագծի գաղափարը նրան չի գոհացնում և նյարդայնացնում: Սակայն

նրանց կրկին ոչնչացնելու մասին խոսք լինել չի կարող: Բայց նկատենք, որ Աստված չի վիճարկում ըմբոստ մարդկության մոտեցման արդյունավետությունը: Նա միայն մեկ թերություն ունի, և դա նրա համար է՝ որքան հավաքվում են, այնքան ավելի են մերժում նրան, այլևս չեն ծառայում նրան, կամ ավելի վատ՝ ծառայում են կեղծ աստվածներին նրա դեմքի առաջ:

Ծննդ. 11:7. « *Արի՛: Եկեք իջնենք, և այնտեղ շփոթենք նրանց լեզուն, որպեսզի նրանք այլևս չսեն միմյանց լեզուն* » :

Աստված ունի իր լուծումը. « *եկեք շփոթենք նրանց լեզուն, որպեսզի նրանք այլևս չսեն միմյանց լեզուն* »: Այս ակցիան նպատակ ունի իրականացնել աստվածային հրաշք: Տղամարդիկ մի ակնթարթում արտահայտվում են տարբեր լեզուներով և այլևս միմյանց չհասկանալով՝ ստիպված հեռանում են միմյանցից: Ցանկալի միավորը **կոտրված է** : **Տղամարդկանց բաժանումը** , այս ուսումնասիրության թեման, դեռ կա, լավ կատարված:

Ծննդ. 11:8. « *Եվ Եհովան նրանց այնտեղից ցրեց ամբողջ երկրի երեսին. և նրանք դադարեցրին քաղաքը կառուցել* » :

Նրանք, ովքեր խոսում են նույն լեզվով, հավաքվում են միասին և հեռանում ուրիշներից: Ուստի « *լեզուների* » այս փորձառությունից հետո է , որ մարդիկ կրնակվեն տարբեր վայրերում, որտեղ կգտնեն քարերից ու աղյուսներից պատրաստված քաղաքներ: Ազգեր կձևավորվեն, և նրանց մեղքերը պատժելու համար Աստված կկարողանա նրանց դեմ տալ միմյանց: Համընդհանուր խաղաղություն հաստատելու « *Բաբելոնի* » փորձը ձախողվեց:

Ծննդ. 11:9 « *Դրա համար նրանց անունը Բաբելոն կոչվեց, որովհետև Եհովան այնտեղ խառնեց ամբողջ երկրի լեզուն, և այնտեղից Եհովան ցրեց նրանց ամբողջ երկրի երեսին* » :

«Բաբելոն» անունը, որը նշանակում է «շփոթություն», արժանի է հայտնի լինելու, քանի որ այն վկայում է մարդկանց, թե ինչպես Աստված արձագանքեց համընդհանուր միության նրանց փորձին. « *լեզուների խառնաշփոթը* »: Դասը նպատակ ուներ նախագգուշացնել մարդկությանը մինչև աշխարհի վերջը, քանի որ Աստված ցանկանում էր բացահայտել այս փորձառությունը իր վկայության մեջ, որը թելադրել էր Մովսեսին, ով այսպիսով գրեց իր սուրբ Աստվածաշնչի առաջին գրքերը, որոնք մենք դեռ կարդում ենք այսօր: Այսպիսով, Աստված ստիպված չէր բռնություն գործադրել այն ժամանակվա ապստամբների դեմ: Բայց նույնը չի լինի, երբ աշխարհի վերջում, վերարտադրելով Աստծո կողմից դատապարտված այս համընդհանուր հավաքը, երրորդ համաշխարհային պատերազմից հետո վերապրած վերջին ապստամբները կկործանվեն Հիսուս Քրիստոսի փառահեղ վերադարձով: Այնուհետև նրանք ստիպված կլինեն գործ ունենալ «նրա բարկության» հետ՝ ի լրումն, որոշում կայացնելով սպանել իր վերջին ընտրյալներին, քանի որ նրանք հավատարիմ կմնան նրա սրբացված Շաբաթին իր աշխարհը ստեղծելուց ի վեր: Աստծո տված դասը երբեք չի դիտարկվել մարդկության կողմից և անընդհատ ամբողջ երկրով մեկ ձևավորվել են մեծ քաղաքներ, մինչև որ Աստված նրանց ոչնչացրեց այլ ժողովուրդների կամ լայնածավալ մահացու համաճարակների պատճառով:

Մեմի սերունդները

**Հավատացյալների և ներկայիս միաստվածական կրոնների հոր՝
Աբրահամի նկատմամբ**

Ծննդ. 11:10. « Մրանք են Մեմի սերունդը. Հարյուր տարեկան Մեմը ծնեց
Արիսակադին ջրհեղեղից երկու տարի անց :

Մեմի որդին՝ Արիսակադը ծնվել է 1658 թվականին (1656 + 2)

Ծննդ. 11:11. « Մեմը Արիսակադի ծնվելուց հետո սպրեց հինգ հարյուր
տարի. և նա ծնեց որդիներ և դուստրեր » :

Մեմը մահացել է 2158 թվականին 600 (100 + 500) տարեկան
հասակում:

Ծննդ. 11:12. « Արիսակադը, երեսունհինգ տարեկան, ծնեց Մեյաքին » :

Արիսակադի որդին՝ Շելախը ծնվել է 1693 թվականին (1658 + 35):

Ծն.11:13. « Արիսակադը Մեյաքի ծնվելուց հետո սպրեց չորս հարյուր
երեք տարի. և նա ծնեց տղաներ և դուստրեր » :

Արիսակադը մահացել է 2096 թվականին 438 տարեկանում (35 + 403)

Ծննդ. 11:14. « Մեյաք, երեսուն տարեկան, ծնեց Քերերին » :

Հերերը ծնվել է 1723 թվականին (1693 + 30)

Ծն.11:15. « Մեյաքը Քարերի ծնվելուց հետո սպրեց չորս հարյուր երեք
տարի. և նա ծնեց տղաներ և դուստրեր » :

Շելախը մահացել է 2126 թվականին (1723 + 403) 433 (30 + 403)
տարեկանում:

Ծննդ. 11:16. « Քերերը, երեսունչորս տարեկան, ծնեց Փելեգին » :

Պելեգը ծնվել է 1757 թվականին (1723 + 34): **Նրա ծննդյան
ժամանակ, ըստ Ծննդ.10:25-ի, « Երկիրը բաժանվեց » այն խոսակցական
լեզուներով, որոնք ստեղծվել էին Աստծո կողմից, որպեսզի բաժանեն և
բաժանեն Բաբելոնում հավաքված տղամարդկանց:**

Ծննդ. 11:17. « Փաղեկի ծնվելուց հետո Քերերն սպրեց չորս հարյուր
երեսուն տարի. և նա ծնեց տղաներ և դուստրեր » :

Հերերը մահացել է 2187 թվականին (1757 + 430) 464 (34 + 430)
տարեկանում:

Ծննդ. 11:18. « Փելեգը, երեսուն տարեկան, ծնեց Ռեուին » :

Ռեուին ծնվել է 1787 թվականին (1757 + 30)

Ծննդ. 11:19. « Փաղեկը Ռեուի ծնվելուց հետո սպրեց երկու հարյուր ինը
տարի. և նա ծնեց տղաներ և դուստրեր » :

Պելեգը մահացել է 1996 թվականին (1787 + 209) 239 (30 + 209)
տարեկան հասակում: Նշում է, որ կյանքի դաժան կրճատումը, հավանաբար,
պայմանավորված է իր ժամանակներում իրականացված Բաբելոնյան
աշտարակի ապստամբությամբ:

Ծննդ. 11:20. « Ռեուին, երեսուներկու տարեկան, ծնեց Սերուգին » :

Սերուգը ծնվել է 1819 թվականին (1787 + 32)

Ծն.11:21. « Ռեուին Սերուգի ծնվելուց հետո սպրեց երկու հարյուր յոթ
տարի. և նա ծնեց տղաներ և դուստրեր » :

Ռեուին մահացել է 2096 թվականին (1819 + 207) 239 (32 + 207)
տարեկանում:

Ծն. 11:22. « Սերուգ, երեսուն տարեկան, ծնեց Նաբորը » :

Նաչորը ծնվել է 1849 թվականին (1819 + 30)

Ծն.11:23. « Սերուզը Նաքորի ծնունդից հետո ապրեց երկու հարյուր տարի. և նա ծնեց տղաներ և դուստրեր » :

Սերուզը մահացել է 2049 թվականին (1849 + 200) 230 (30 + 200) տարեկանում:

Ծննդ. 11:24. « Նահորը, քսանհինգ տարեկան, ծնեց Թարանին » :

Տերախը ծնվել է 1878 թվականին (1849 + 29)

11:25. « Թարայի ծնվելուց հետո Նաքորն ապրեց հարյուր տասնհինգ տարի. և նա ծնեց տղաներ և դուստրեր » :

Նաչորը մահացել է 1968 թվականին (1849 + 119) 148 (29 + 119) տարեկանում:

Ծննդ. 11:26. « Թարան, յոթանասուն տարեկան, ծնեց Աբրամին, Նաքորին և Առանին » :

Աբրամը ծնվել է 1948 թվականին (1878 + 70)

Աբրամը կունենա իր առաջին օրինական որդուն՝ Իսահակին, երբ նա 100 տարեկան դառնա 2048 թվականին , համաձայն Ծննդ. 21:5. « Աբրահամը հարյուր տարեկան էր, երբ ծնվեց նրա որդի Իսահակը »:

Աբրամը կմահանա 2123 թվականին՝ 175 տարեկան հասակում , համաձայն Ծննդ. 25:7. *Սրանք են Աբրահամի կյանքի տարիների օրերը. նա ապրեց հարյուր յոթանասունհինգ տարի* » .

Ծն.11:27. « Սրանք Թարայի սերունդներն են. Թարան ծնեց Աբրամին, Նաքորին և Առանին: Խառանը ծնեց Ղովտին .

Նշենք, որ Աբրամը Թարայի երեք որդիներից ավագն է: Ուստի նա է, ով ծնվել է, երբ նրա հայր Թարան 70 տարեկան էր, ինչպես նշված է վերևում 26-րդ հատվածում:

Ծննդ. 11:28. « Եվ Խառանը մեռավ իր հոր՝ Թարայի առաջ, նրա ծննդատվայրում՝ Քաղղեացիների Ուրում » :

Այս մահը բացատրում է, թե ինչու Ղովտը հետագայում կուղեկցի Աբրամին իր ճանապարհորդությունների ժամանակ: Աբրամը նրան վերցրեց իր պաշտպանության տակ:

Հենց Քաղղեայի Ուր քաղաքում ծնվեց Աբրամը, և հենց Բաբելոնում, Քաղղեայում, ապստամբ Իսրայելը գերության կտարվեր Երեմիա մարգարեի և Դանիել մարգարեի ժամանակ:

Ծննդ. 11:29 « Աբրամն ու Նաքորը կանայք առան. Աբրամի կնոջ անունը Մարայի էր, իսկ Նաքորի կնոջ անունը՝ Մեղքա, Խառանի դուստրը, Մեղքայի հայրը և Հիսրայի հայրը » :

Այս ժամանակվա դաշինքները շատ հարազատ են. Նաքորն ամուսնացավ իր եղբոր՝ Խառանի դստեր՝ Միլքայի հետ: Դա նորմ էր և հնազանդություն մի պարտականություն, որը նպատակ ուներ պահպանել ժառանգների ցեղի մաքրությունը: Իր հերթին, Իսահակը կուղարկի իր ծառային, որպեսզի կին գտնի իր որդու՝ Իսահակի համար արամեացի Լարանի մտերիմ ընտանիքում:

Ծննդ. 11:30. « Մարան ամուլ էր. նա երեխաներ չունեց » :

Այս անպտղությունը թույլ կտա արարիչ Աստծուն բացահայտել իր ստեղծագործական ուժը. սա՛ նրան հնարավորություն տալով երեխա ունենալ, երբ նա իր ամուսնու՝ Աբրամի պես գրեթե հարյուր տարեկան կլինի:

Այս անպտղությունը անհրաժեշտ էր մարգարեական մակարդակում, քանի որ Իսահակը ներկայացվում է որպես նոր Ադամի տեսակ, որին Հիսուս Քրիստոսը մարմնավորելու է իր ժամանակներում. երկուսն էլ իրենց ժամանակներում «աստվածային խոստման *որդիներն*» էին: Ուստի միշտ «Աստծո որդի» իր մարգարեական դերի պատճառով է, որ նա ինքը չի ընտրի իր կնոջը, քանի որ Հիսուսի մարմնում Աստված է, որ ընտրում է իր առաքյալներին և իր աշակերտներին, այսինքն՝ Հայր Հոգին, ով նրա մեջ է: և ով է նրան կենդանացնում:

Ծննդ. 11:31. « Թարսն վերցրեց իր որդի Աբրահին, իր որդու որդի Խառանի որդի Դովտին և իր որդու Աբրահի կնոջը՝ իր հարսին: Նրանք միասին գնացին Քաղդեացիների Ուրից դեպի Քանանի երկիրը: Նրանք եկան Խառան և բնակվեցին այնտեղ :

Ամբողջ ընտանիքը, ներառյալ Աբրամը, բնակություն հաստատեցին երկրի հյուսիսում՝ Չարանում: Այս առաջին շարժումը նրանց մղում է ավելի մոտենալ մարդկության ծննդավայրին: Նրանք **առանձնանում են** մեծ քաղաքներից՝ արդեն շատ բնակեցված և արդեն շատ ըմբոստ, բերրի ու բարեկեցիկ հարթավայրից:

Ծն.11:32. « Թարայի օրերը երկու հարյուր հինգ տարի էին. Եւ Թարսն մեռաւ Խառանում :

Թերախը ծնվել է 1878 թվականին, մահացել է 205 տարեկանում՝ 2083 թվականին:

Այս գլխի ուսումնասիրության վերջում նկատենք, որ կյանքի տևողությունը մինչև 120 տարի կրճատելու նախագիծը հաջողության հասնելու ճանապարհին է: Մեմի «600 տարիների» և Նաբոքի «148 տարիների» կամ Աբրահամի «175 տարիների» միջև կյանքի կրճատումն ակնհայտ է: Մոտ 4 դար անց Մովսեսը կապրի ուղիղ 120 տարի: Աստծո կողմից նշված թիվը կատացվի որպես ավարտված մոդել:

Աբրահամի ապրած փորձառության մեջ Աստված ցույց է տալիս, թե ինքը ինչ է պատրաստ անել իր ընտրյալների կյանքը փրկագնելու համար, որոնց նա ընտրում է իր բոլոր մարդկային արարածների միջից՝ ըստ այն բանի, թե արդյոք նրանք պահպանում են իր կերպարը նրա մասին: Այս պատմական տեսարանում Աբրահամը Աստված է Հոր մեջ, Իսահակը, Աստված է Որդու մեջ, և կատարումը կկատարվի Հիսուս Քրիստոսով, և նրա կամավոր գոհաբերության վրա կծնվի նոր ուխտը:

Ծննդոց 12

Երկրային ընտանիքից բաժանում

Ծննդ. 12:1 Եհովան ասաց Աբրամին. « Գնա քո երկրից, քո հայրենիքից և քո հոր տնից այն երկիրը, որը ես քեզ ցույց կտամ »:

Աստծո հրամանով Աբրամը պատրաստվում է լքել իր երկրային ընտանիքը՝ իր հայրական տունը, և մենք այս կարգով պետք է տեսնենք այն

հոգևոր նշանակությունը, որը Աստված տվել է Ծննդ. 2:24-ում, իր խոսքերին, որոնք ասում էին . *թողնի իր հորն ու մորը և կկապվի իր կնոջ հետ, և նրանք մեկ մարմին կլինեն* »: Արքայադատը պետք է « *թողնի իր հորն ու մորը* »՝ մտնելու Քրիստոսի մարգարեական հոգևոր դերը, որի համար կարևոր է միայն «*Հարսնացուն* », նրա ընտրյալների ժողովը: Մարմնական կապերը հոգևոր առաջընթացի խոչընդոտներ են, որոնցից ընտրյալները պետք է խուսափեն, որպեսզի կարողանան խորհրդանշական պատկերով « *մեկ մարմին* » ստեղծել Հիսուս Քրիստոսի՝ արարիչ Աստծո՝ ՅԱՀՎԵՀ-ի հետ:

Ծն.12:2. « *Քեզ մեծ ազգ կդարձնեն և կօրհնեն քեզ. Ես քո անունը մեծ կդարձնեմ, և դու օրհնության աղբյուր կլինես* »:

Արքայադատը կդառնա Աստվածաշնչի պատրիարքներից առաջինը, ով միաստվածների կողմից կնանայվի որպես «*հավատացյալների հայր*»: Նա նաև Աստվածաշնչում է՝ Աստծո առաջին ծառան, ում կյանքի մանրամասները երկար կհետևեն և կբացահայտվեն:

Ծննդ. 12:3. « *Ես կօրհնեմ քեզ օրհնողներին, և քեզ անիծողներին կհայհոյեմ. և երկրի բոլոր ընտանիքները կօրհնվեն քո մեջ* »:

Արքայադատի ճամփորդություններն ու հանդիպումները կապահովեն դրա ապացույցը և արդեն Եգիպտոսում, երբ փարավոնը ցանկացավ քնել Մարայի հետ՝ հավատալով, որ նա իր քույրն է, համաձայն այն, ինչ Արքայադատն ասել է իր կյանքը պաշտպանելու համար: Տեսիլքում Աստված նրան տեղեկացրեց, որ Մառան մարգարեի կին էր, և նա գրեթե մահացավ:

Այս համարի երկրորդ մասը՝ « *երկրի բոլոր ընտանիքները կօրհնվեն ձեզանով* », իր կատարումը կգտնի Հիսուս Քրիստոսում՝ Հուդայի ցեղից Դավթի որդի, Իսրայելի որդի Իսահակի, Արքայադատի որդի: Արքայադատի վրա է, որ Աստված կկառուցի իր երկու հաջորդական դաշինքները, որոնք ներկայացնում են նրա փրկության չափանիշները: Քանի որ այս չափանիշները պետք է զարգանային՝ սիմվոլիկ տիպից իրական տիպի անցնելու համար. ըստ այնմ, թե մեղավոր մարդն ապրում է Քրիստոսից առաջ, թե նրանից հետո:

Ծննդ. 12:4. « *Արքայադատը զնաց, ինչպես որ Եհովան ասել էր նրան, և Ղովտը զնաց նրա հետ: Արքայադատը յոթանասունհինգ տարեկան էր, երբ դուրս եկավ Խառանից* »:

75 տարեկանում Արքայադատն արդեն կյանքի երկար փորձ ունի: Մենք պետք է ձեռք բերենք այս փորձը՝ Աստծուն լսելու և փնտրելու համար. որն արվում է նրանից բաժանված մարդկության անեծքները բացահայտելուց հետո: Եթե Աստված կանչեց նրան, դա այն պատճառով է, որ Արքայադատը փնտրում էր նրան, ուստի երբ Աստված բացահայտում է իրեն, նա շտապում է հնազանդվել նրան: Եվ այս օգտակար հնազանդությունը կհաստատվի և կհիշեցվի իր որդի Իսահակին Ծննդ. 26:5-ում բերված այս համարում. « ***որովհետև Արքայադատը հնազանդվեց իմ ձայնին և պահեց իմ հրամանները, իմ պատվիրանները, իմ կանոններն ու օրենքները*** »: Արքայադատը կարող էր պահել այս բաները միայն այն դեպքում, եթե Աստված դրանք ներկայացներ իրեն: Աստծո այս վկայությունը մեզ բացահայտում է, որ Աստվածաշնչում չնշված շատ բաներ իրագործվել են: Աստվածաշունչը մեզ միայն ներկայացնում է մարդկային կյանքի երկարատև գոյության ամփոփում: Իսկ տղամարդու 175 տարվա կյանքը, միայն Աստված կարող է ասել, թե ինչ է նա

ապրել բոպե առ բոպե, վայրկյան առ վայրկյան, բայց մեզ համար էականի ամփոփումը բավական է:

Այսպիսով, Աստծո օրհնությունը, որը տրվել է Աբրամին, հիմնված է նրա հնազանդության վրա, և Աստվածաշնչի և դրա մարգարեությունների մեր ամբողջ ուսումնասիրությունն ապարդյուն կլինել, եթե մենք չհասկանայինք այս հնազանդության կարևորությունը, քանի որ Հիսուս Քրիստոսը մեզ օրինակ տվեց Հովհաննես 8-ում ասելով. 29. « *Նա, ով ինձ ուղարկեց, ինձ հետ է. նա ինձ մենակ չի թողել, քանի որ ես միշտ անում եմ այն, ինչ նրան հաճելի է* »: Նույնը ցանկացածի հետ է. ցանկացած լավ հարաբերություն ձեռք է բերվում՝ անելով « *հաճելի* » նրան, ում ցանկանում եք հաճեցնել: Հետևաբար, հավատքը, ճշմարիտ կրոնը, բարդ բան չէ, այլ Աստծուն և իրեն հաճելի հարաբերությունների պարզ տեսակ:

Մեր վերջին ժամանակներում ի հայտ եկած նշանը երեխաների անհնազանդությունն է իրենց ծնողների և ազգային իշխանությունների հանդեպ: Աստված կազմակերպում է այս բաները, որպեսզի մեծահասակները, ովքեր ըմբոստ, անշնորհակալ կամ անտարբեր են իր հանդեպ, բացահայտեն, թե ինչ է նա զգում իրենց չարության պատճառով: Այսպիսով, Աստծո ստեղծած գործողությունները շատ ավելի բարձր են ճշում, քան բղավոցներն ու ելույթները՝ արտահայտելու նրա արդար վրդովմունքն ու արդարացի նախատինքը:

Ծննդ. 12:5. « *Աբրամը վերցրեց իր կնոջը Սարային և իր եղբոր որդուն՝ Դովտին, նրանց ողջ ունեցվածքով և Խառանում ձեռք բերած ծառաներով: Նրանք գնացին գնալու Քանանի երկիրը, և նրանք եկան Քանանի երկիրը* »:

Չարան գտնվում է Քանանից հյուսիս-արևելք: Ուստի Աբրամը Խառանից գնում է դեպի արևմուտք, այնուհետև հարավ, և նա մտնում է Քանան:

Ծննդ. 12:6. « *Աբրամը շրջեց երկրի միջով դեպի մի տեղ, որը կոչվում է Սյուբեմ, Մորեի կաղնիների մոտ: Քանանացիներն այն ժամանակ երկրում էին* »:

Պե՛տք է հիշենք դա: « *Քանանացիները* » հսկաներ են, իսկ հետո ի՞նչ կարելի է ասել հենց Աբրամի մասին: Որովհետև ջրհեղեղը դեռ շատ մոտ էր, և Աբրամը կարող էր հսկայի չափ լինել: Քանան մտնելով նա չի հայտնում այս հսկաների ներկայության մասին, ինչը տրամաբանական է, եթե նա ինքը դեռ այս նորմայի մեջ է: Իջնելով հարավ՝ Աբրամն անցնում է ներկայիս Գալիլեան և հասնում ներկայիս Սամարիա՝ Սյուբեմ: Սամարիայի այս երկիրը լինելու է ավետարանչական վայր, որը բարեհաճել է Հիսուս Քրիստոսին: Այնտեղ նա հավատ կգտնի «սամարացի կնոջ» և նրա ընտանիքի հանդեպ, ում առաջին անգամ, ի մեծ զարմանք, հրեային թույլատրվեց ներս մտնել:

Ծննդ. 12:7 « *Եհովան երևաց Աբրամին և ասաց. «Ըն սերունդներին այս երկիրը կտամ»: Եվ Աբրամը այնտեղ գոհասեղան շինեց Եհովային, որը երևացել էր նրան* »:

Աստված նախ ընտրեց ներկայիս Սամարիան, որպեսզի իրեն ցույց տա Աբրամին, ով կսրբագործի այս հանդիպումը՝ այնտեղ գոհասեղան կառուցելով Քրիստոսի տանջանքների խաչի մարգարեական խորհրդանիշը: Այս ընտրությունը ենթադրում է կապ Հիսուս Քրիստոսի և

նրա առաքյալների կողմից երկրի ապագա ավետարանչության հետ: Հենց այստեղից է Աստված հայտարարում նրան, որ այս երկիրը կտա իր սերունդներին: Բայց ո՞ր մեկը՝ հրեա՞ն, թե՞ քրիստոնյա: Չնայած հրեաների օգտին առկա պատմական փաստերին, այս խոստումը կարծես թե վերաբերում է Քրիստոսի ընտրյալներին նոր երկրում կատարման համար. քանի որ Քրիստոսի ընտրյալները նույնպես, հավատքով արդարացման սկզբունքի համաձայն, Աբրամին խոստացված սերունդն են:

Ծննդ. 12:8. « *Նա այնտեղից շարժվեց դեպի Բեթելի արևելյան լեռը և իր վրանները դրեց՝ Բեթելը արևմուտքում և Գայիը՝ արևելքում: Նա այնտեղ գոհաստեղան շինեց Եհովայի համար և կանչեց Եհովայի անունը »:*

Իջնելով հարավ՝ Աբրամը բանակեց Բեթելի և Գայի միջև գտնվող լեռներում: Աստված սահմանում է երկու քաղաքների կողմնորոշումը: Բեթել նշանակում է «Աստծո տուն», և Աբրամը այն դնում է արևմուտքում, այն կողմնորոշմամբ, որը կտրվի դեպի խորանը և Երուսաղեմի տաճարը, այնպես որ, երբ մտնում են դեպի Աստծո սրբությունը, նրա տունը, պատարագիչները մեջքով թեքում են. ծագող արևը, որը ծագում է արևելքից, արևելք. Արևելքում գտնվում է Աի քաղաքը, որի արմատը նշանակում է քարի կույտ, ավերակ կամ բլուր և հուշարձան: Աստված մեզ հայտնում է իր դատաստանը. ընտրյալների մուտքի դիմաց՝ Աստծո տուն, արևելքում միայն ավերակներ և քարակույտեր կան: Այս պատկերով Աբրամն իր առջև բաց ունեյր դեպի ազատություն տանող երկու ճանապարհ՝ դեպի արևմուտք՝ Բեթել և կյանք, կամ դեպի արևելք՝ Գայ և մահ: Բարեբախտաբար, նա արդեն ընտրել էր կյանքը YaHWÉH-ի հետ:

Ծննդ. 12:9. « *Աբրամը շարունակեց իր ճանապարհորդությունը՝ առաջ գնալով դեպի հարավ »:*

Նկատի ունեցեք, որ Քանանի այս առաջին հատման ժամանակ Աբրամը չի գնում դեպի «Հերուս»՝ Դավթի ապագա քաղաքի անունը՝ Երուսաղեմ, որն այսպիսով բացարձակապես անտեսվում է նրա կողմից:

Ծննդ. 12:10. « *Երկրում սով եղավ. և Աբրամն իջավ Եգիպտոս՝ այնտեղ պանդխտելու, որովհետև երկրում սովը մեծ էր »:*

Ինչպես կլիներ, այն ժամանակ, երբ Իսրայելի Հակոբի որդի Հովսեփը դարձավ Եգիպտոսի առաջին վեզիրը, սովն էր, որ Աբրամին բերեց Եգիպտոս: Այն փորձառությունները, որոնք նա ունեցել է այնտեղ, պատմվում են այս գլխի մնացած հատվածներում:

Աբրամը խաղաղ և նույնիսկ վախկոտ մարդ է: Վախենալով սպանվել, որպեսզի վերցնի իր կնոջը՝ Սառային, որը շատ գեղեցիկ էր, նա որոշեց նրան ներկայացնել որպես իր քրոջ՝ կիսաճշմարտություն : Այս նենգությամբ փարավոնը հանեցրեց նրան և ծածկեց նրան ապրանքներով, որոնք նրան հարստություն և իշխանություն կտան: Այս ձեռքով Աստված հարվածում է փարավոնին պատուհասներով, և նա իմանում է, որ Սառան իր կինն է: Այնուհետև նա հետապնդում է Աբրամին, ով թողնում է Եգիպտոսը հարուստ և հզոր: Այս փորձառությունը մարգարեանում է եբրայեցիների մնալը, ովքեր Եգիպտոսի ստրուկները լինելուց հետո կթողնեն այն՝ վերցնելով նրա ոսկին և հարստությունը: Եվ այս ուժը շուտով շատ օգտակար կլինի նրան:

Ծննդոց 13

Աբրահամի բաժանումը Ղովտից

Եգիպտոսից վերադառնալով՝ Աբրահամը, իր ընտանիքը և եղբոր որդին՝ Ղովտը, վերադարձան Բեթել՝ այնտեղ, որտեղ գոհաստեղան էր կանգնեցրել Աստծուն կանչելու համար: Մինչ նրանք բոլորն այս վայրում են՝ Բեթելի և Գայի միջև, «Աստծո տան» և «ավերակների» միջև: Նրանց ծառաների միջև վեճերից հետո Աբրահամը բաժանվում է Ղովտից, որին նա տալիս է ընտրելու այն ուղղությունը, որն ինքը ցանկանում է գնալ: Եվ Ղովտը, օգտվելով առիթից, ընտրեց հարթավայրն ու նրա բերրիությունը՝ խոստանալով բարեկեցություն: 10-րդ հասվածում ասվում է. «*Ղովտը բարձրացրեց իր աչքերը և տեսավ Հորդանանի ամբողջ դաշտը, որը ամբողջովին ջրված էր: Մինչ Եհովան կկործաներ Սոդոմն ու Գոմորը, այն մինչև Սոսր Տիրոջ պարտեզն էր, ինչպես Եգիպտոսի երկիրը*»: Դրանով նա ընտրում է «ավերակ» և կբացահայտի այն, երբ Աստված կրակով և ծծումբով հարվածի այս հովտի քաղաքներին, որոնք այսօր մասամբ ծածկված են «Մեռյալ ծովով»։ պատիժը, որից նա կփրկի իր երկու դուստրերի հետ՝ շնորհիվ Աստծո ողորմածության, որը երկու հրեշտակ կուղարկի նրան զգուշացնելու և ստիպելու նրան հեռանալ Սոդոմից, որտեղ նա ապրելու է: Մենք կարդում ենք հասված 13-ում. «*Սոդոմացիները չար էին և մեծ մեղավորներ Եհովայի դեմ*»:

Ուստի Աբրահամը մնում է Բեթելի մոտ՝ «Աստծո տունը» լեռան վրա:

Ծննդ. 13:14-18. «*Եհովան ասաց Աբրահամին, երբ Ղովտը բաժանվեց նրանից. «Բարձրացրո՛ւ քո աչքերը, և որտեղից ես, նայի՛ր դեպի հյուսիս և հարավ, դեպի արևելք և արևմուտք. որովհետև այն ամբողջ երկիրը, որ տեսնում ես, ես կտամ քեզ և քո սերունդներին հավիտյան: **Քո սերունդը երկրի հողի պես կդարձնեմ**, որ **եթե մեկը կարողանա համարել երկրի փոշին**, քո սերունդն էլ համարվի: Վեր կաց, ճամփորդի՛ր երկրի երկարությամբ և լայնությամբ. քանզի ես ձեզ կտամ այն: Աբրահամը խփեց իր վրանները և բնակվեց Մամբրեի կաղնիների մեջ, որոնք Քեբրոնի մոտ են: Եվ նա այնտեղ գոհաստեղան շինեց Եհովայի համար*»:

Ընտրությունը թողնելով Ղովտին՝ Աբրահամը ստանում է այն բաժինը, որը Աստված ցանկանում է տալ իրեն, և այնտեղ նորից նորոգում է իր օրհնություններն ու խոստումները: Նրա «*սերմի*» համեմատությունը «*երկրի փոշու*», մարդու հոգու, մարմնի և ոգու ծագման և վերջի հետ, ըստ Ծննդ. 2.7, կհաստատվի «*երկնքի աստղերի*» համեմատությամբ Ծննդ. . 15: 5.

Ծննդոց 14

Իշխանության միջոցով տարանջատում

Արևելքից չորս թագավորներ գալիս են պատերազմելու այն հովտի հինգ թագավորների դեմ, որտեղ գտնվում է Սողոմը, որտեղ ապրում է Ղովտը: Հինգ թագավորները ծեծի են ենթարկվում և գերի են ընկնում, ինչպես նաև Ղովտը: Նախագգուշացված Աբրամը գալիս է նրան օգնության և ազատում բոլոր գերի պատանդներին: Եկեք նկատենք հետևյալ հատվածի հետաքրքրությունը.

Ծննդ. 14:16. « *Նա հետ բերեց բոլոր հարստությունները. նա հետ բերեց նաև Ղովտին, նրա եղբորը, իր ապրանքներով, ինչպես նաև կանանց ու մարդկանց* »:

Իրականում միայն Ղովտի համար էր, որ Աբրամը միջամտեց: Բայց փաստերը պատմելով՝ Աստված քողարկում է այս իրականությունը՝ առաջ բերելու իր նախատինքը Ղովտի հանդեպ, ով չարիքի քաղաքում ապրելու վատ ընտրություն կատարեց:

Ծննդ. 14:17 « *Այն քանից հետո, երբ Աբրամը հաղթական վերադարձավ Քեդորլաոմներից և նրա հետ եղող թագավորներից, Սողոմի թագավորը դուրս եկավ նրան ընդառաջ Շավեի հովիտում, որը թագավորի ձորն է* »:

Հաղթողին պետք է շնորհակալություն հայտնել: «Shavéh» բառը նշանակում է՝ պարգ: հենց այն, ինչ գայթակղեց Ղովտին և ազդեց նրա ընտրության վրա:

Ծննդ. 14:18. « *Սաղեմի թագավոր Մելքիսեդեկը հաց և գինի բերեց, նա Բարձրյալ Աստծո քահանան էր* »:

Սաղեմի այս թագավորը « *Բարձրյալ Աստծո քահանան* » էր: Նրա անունը նշանակում է «Իմ թագավորը արդարությունն է»: Նրա ներկայությունը և նրա միջամտությունը ապացուցում են երկրի վրա ճշմարիտ Աստծուն երկրպագելու շարունակականությունը ջրհեղեղի ավարտից ի վեր, որը դեռևս առկա է Աբրամի ժամանակների մարդկանց մտքերում: Բայց ճշմարիտ Աստծո այս երկրպագուները ոչինչ չգիտեն փրկարար ծրագրի մասին, որը Աստված կհայտնի Աբրամի և նրա սերունդների ապրած մարգարեական փորձառությունների միջոցով:

Ծննդ. 14:19. « *Եվ նա օրհնեց Աբրամին և սասց. Օրհնյալ լինի Աբրամը Բարձրյալ Աստծուց, երկնքի և երկրի տերը:* »

Աստծո այս պաշտոնական ներկայացուցչի օրհնությունն ավելի է հաստատում այն օրհնությունը, որ Աստված տվել է անձամբ Աբրամին:

Ծննդ. 14:20. « *Օրհնյալ է Բարձրյալ Աստվածը, որ քո թշնամիներին քո ձեռքը մատնեց: Եվ Աբրամը նրան ամեն ինչից տասանորդ տվեց* »:

Մելքիսեդեկը օրհնում է Աբրամին, բայց զգույշ է, որ նրա հաղթանակը չվերագրի նրան. նա դա վերագրում է « *Բարձրյալ Աստծուն, ով իր թշնամիներին մատնեց իր ձեռքը* »: Եվ մենք ունենք Աստծո օրենքներին Աբրամի հնազանդության կոնկրետ օրինակ, քանի որ նա « *ամեն ինչի տասանորդը տվեց* » Մելքիսեդեկին, որի անունը նշանակում է. «Իմ Թագավորն արդարությունն է»: Ուստի տասանորդի այս օրենքն արդեն գոյություն ունի երկրի վրա ջրհեղեղի ավարտից ի վեր և հավանաբար նույնիսկ «ջրհեղեղից» առաջ:

Ծննդ. 14:21 « *Սողոմի թագավորն սասց Աբրամին. «Տո՛ւր ինձ մարդկանց և վերցրու հարստությունը* »:

Սողոմոնի թագավորը պարտական է Աբրամին, ով ազատեց իր ժողովրդին: Այսպիսով, նա ցանկանում է թագավորական վճարել իր ծառայության համար:

Ծննդ. 14:22. *Աբրամը պատասխանեց Սողոմոնի թագավորին.*

Աբրամն օգտվում է իրավիճակից՝ այլասերված թագավորին հիշեցնելու « Յահվեհ Ամենաբարձր Աստծո »՝ եզակի « երկնքի և երկրի տիրոջ » գոյության մասին. ինչը նրան դարձնում է ամբողջ հարստության միակ սեփականատերը, որը թագավորը ձեռք է բերում իր չարությամբ:

Ծննդ.14:23. « *Ես չեմ վերցնի քոնը ոչ մի թել, ոչ էլ կոշիկի պարան, որպեսզի չասես՝ ես Աբրամին հարստացրել եմ: Ինձ համար ոչինչ!* »

Այս կեցվածքով Աբրամը վկայում է Սողոմոնի թագավորին, որ նա եկել է այս պատերազմին միայն իր եղբորորդու՝ Ղովտին փրկելու համար: Աբրամը Աստծո նման դատապարտում է այս թագավորին, որն ապրում է չարության, այլասերվածության և բռնության մեջ: Եվ նա դա հասկացնում է նրան՝ հրաժարվելով իր անարժանաբար ձեռք բերած հարստությունից:

Ծննդ. 14:24. « *Միայն այն, ինչ կերան երիտասարդները, և այն մարդկանց բաժինը, որ քայլում էին ինձ հետ՝ Աներին, Եսբոլին և Մամբրեին, նրանք կվերցնեն իրենց բաժինը* »:

Բայց Աբրամի այս ընտրությունը վերաբերում է միայն նրան՝ Աստծո ծառային, և նրա ծառաները կարող են վերցնել իրենց բաժինը առաջարկվող հարստությունից:

Ծննդոց 15

Ուխտով բաժանում

Ծն.15:1. *Այս դեպքերից հետո Տիրոջ խոսքը տեսիլքում եղավ Աբրամին, և նա սասց. Աբրամ, մի՛ վախեցիր. Ես քո վահանն եմ, և քո վարձատրությունը շատ մեծ կլինի* »:

Աբրամը խաղաղ մարդ է, ով ապրում է դաժան աշխարհում, ինչպես նաև տեսիլքում՝ Աստված՝ նրա ընկեր ՅԱՀՎԵՀ-ը, գալիս է նրան հանգստացնելու. « *Ես քո վահանն եմ, և քո վարձատրությունը շատ մեծ կլինի* »:

Ծննդ. 15:2. *Աբրամը պատասխանեց. Ես գնում եմ առանց երեխաների; և իմ տան ժառանգորդը Դամասկոսի Եղիազարն է* »:

Աբրամը երկար ժամանակ տառապում էր, որ չի կարողացել հայր լինել իր օրինական կնոջ՝ Սարայի անպտղության պատճառով: Եվ նա գիտի, որ երբ մահանա, իր ունեցվածքը կժառանգի մերձավոր ազգականը՝ « *Դամասկոսի Եղիազարը* »: Միջանկյալ նկատենք, թե որքան հին է Սիրիայի « *Դամասկոս* » քաղաքը:

Ծննդ. 15:3 « *Եվ Աբրամն սասց. «Ահա դու ինձ սերունդ չուղեցիր, և նա, ով ծնվի իմ տանը, կլինի իմ ժառանգը* »:

Աբրամը չի հասկանում իր սերունդների համար տրված խոստումները, քանի որ չունի՝ անզավակ լինելով:

Ծննդ. 15:4 « Այնուհետև Եհովայի խոսքը եղավ նրան, որ նա չի լինի քո ժառանգը, այլ նա, ով գալիս է քո մարմնից, կլինի քո ժառանգը »:

Աստված ասում է նրան, որ նա իսկապես երեխայի հայր է դառնալու:

Ծննդ. 15:5 « Եվ նրան դուրս հանեց, ասաց. Նայիր դեպի երկինք և համարիր աստղերը, եթե կարող ես դրանք համարել: Եվ նա ասաց նրան. «Մա կլինի քո սերունդը »:

Աբրամին տրված այս տեսիլքի կապակցությամբ Աստված մեզ բացահայտում է խորհրդանշական բանալին այն իմաստի, որը նա հոգևորապես տալիս է « աստղ » բառին: Սկզբնապես հիշատակված Ծննդ.1.15-ում « աստղը » ունի « երկիրը լուսավորելու » դերը , և այս դերն արդեն Աբրամի դերն է, որին Աստված կանչեց և առանձնացրեց այդ նպատակով, բայց դա կլինի նաև բոլոր հավատացյալների դերը, ովքեր կպահանջի իր հավատքը և Աստծուն ծառայելը: Նկատի ունեցեք , **որ համաձայն Դան.12:3 - ի** , ընտրյալներին կտրվի « աստղերի » կարգավիճակ՝ նրանց հավերժություն մտնելուց հետո. *աստղերի պես կփայլեն հավիտյանս հավիտենից* »: «Աստղի» կերպարը պարզապես վերագրվում է նրանց Աստծո կողմից ընտրված լինելու պատճառով:

Ծննդ. 15:6. « **Աբրամն ապավինում էր Եհովային, որը նրան արդարություն համարեց** »:

Այս հատվածի դասընթացը կազմում է հավատքի սահմանման պաշտոնական տարրը և հավատքով արդարացման սկզբունքը: Որովհետև հավատքը ոչ այլ ինչ է, քան լուսավոր, արդարացված և արժանապատիվ վստահություն: Աստծուն վստահելը միայն օրինական է նրա կամքի և այն ամենի մասին, ինչը հաճելի է նրան, առանց որի այն դառնում է անօրինական: Աստծուն վստահելը նշանակում է հավատալ, որ Նա օրհնում է միայն նրանց, ովքեր հնազանդվում են Իրեն՝ հետևելով Աբրամի և Հիսուս Զրիստոսի կատարյալ օրինակին:

Աբրամի վերաբերյալ Աստծո այս դատավճիռը մարգարեանում է այն, որ նա կրերի բոլոր նրանց, ովքեր կվարվեն իր նման՝ իրենց ժամանակին առաջարկված և պահանջված աստվածային ճշմարտությանը նույն հնազանդությամբ:

Ծննդ. 15:7 « Եհովան նորից ասաց նրան. « **Ես Եհովան եմ, ով քեզ հանեցի Քաղդեացիների Ուրից, որ քեզ տամ այս երկիրը տիրելու** »:

Որպես Աբրամի հետ իր ուխտի ներկայացման նախաբան՝ Աստված հիշեցնում է Աբրամին, որ նա դուրս բերեց նրան Քաղդեացիների Ուր քաղաքից: Այս բանաձևը ստեղծվել է *Ելից 20:2-ում քերված* Աստծո «տասը պատվիրաններից» առաջինի ներկայացման հիման վրա .

Ծննդ. 15:8 *Աբրամը պատասխանեց . »*

Աբրամը ՅԱՀՎԵ-ից նշան է խնդրում:

Ծննդ. 15:9: « Եվ Եհովան նրան ասաց. *Վերցրու երեք տարեկան երինջ, երեք տարեկան այծ, երեք տարեկան խոյ, տատրակ և ձագ աղավնի* »:

Ծննդ. 15:10. « *Աբրամը վերցրեց այս բոլոր անասունները, կտրեց դրանք մեջտեղում և դրեց յուրաքանչյուր կտոր մեկը մյուսի դիմաց. բայց նա չէր կիսում յորջուկները* »:

Աստծո պատասխանը և Աբրամի արարքը բացատրություն են պահանջում: Այս զոհաբերության արարողությունը հիմնված է կիսվելու

գաղափարի վրա, որը վերաբերում է դաշինքի մեջ մտնող երկու կողմերին, այսինքն՝ եկեք միասին կիսվենք: Մեջտեղից կտրված կենդանիները խորհրդանշում են Քրիստոսի մարմինը, որը, լինելով մեկ, հոգևորապես կիսվելու է Աստծո և նրա ընտրյալների միջև: Ոչխարները մարդու և Քրիստոսի պատկերն են, բայց թռչունները չունեն այն մարդու կերպարը, որը կլինի Աստծո կողմից ուղարկված Քրիստոսը: Ահա թե ինչու, որպես երկնային խորհրդանիշ, նրանք հայտնվում են ուխտի մեջ, բայց չեն կտրվում: Մեղքի համար Հիսուսի քավությունը բարեհաճ կլինի միայն երկրային ընտրյալներին, ոչ թե երկնային հրեշտակներին:

Ծն 15:11. « *Գիշատիչ թռչուններն ընկան դիակների վրա. և Աբրամը նրանց դուրս հանեց* »:

Աստծո կողմից մարգարեացված նախագծում միայն ամբարիշտների և ապստամբների դիակները կմատուցվեն որպես կեր գիշատիչ թռչուններին Քրիստոսի Փրկչի փառքի վերադարձի ժամանակ: Ի վերջո, այս ճակատագիրը չի վերաբերվի նրանց, ովքեր ուխտ են կապում Աստծո հետ Քրիստոսով և նրա օրենքներով: Որովհետև այսպիսով մերկացած կենդանիների դիակները շատ մեծ սրբություն են Աստծո և Աբրամի համար: Աբրամի ժեստը արդարացված է, քանի որ փաստերը չպետք է հակասեն Քրիստոսի սրբության ապագան և վերջնական ճակատագրին վերաբերող մարգարեությանը:

Ծննդ. 15:12. « *Մայրամուտին խոր քուն ընկավ Աբրամի վրա. և, ահա, վախ և մեծ խավար եկավ նրա վրա* »:

Այս քունը նորմալ չէ: Դա « *խորը քուն* » է, ինչպես այն, որի մեջ Աստված ընկղմեց Ադամին, որպեսզի կին ձևավորի, նրա « *օգնությունը* » նրա կողերից մեկից: Որպես դաշինքի մի մաս, որը նա կնքում է Աբրամի հետ, Աստված կբացահայտի նրան մարգարեական նշանակությունը, որը տրված է այս « *օգնությանը* », որը կլինի Աստծո սիրո առարկան Քրիստոսում: Իրականում, միայն արտաքինապես է Աստված ստիպում նրան մահանալ, որպեսզի մտնի իր հավիտենական ներկայությունը՝ այդպիսով կանխատեսելով նրա մուտքը հավիտենական կյանք, այսինքն՝ ճշմարիտ կյանք՝ համաձայն այն սկզբունքի, որ ոչ մի մարդ չի կարող տեսնել Աստծուն և ապրել:

« *Մեծ խավարը* » նշանակում է, որ Աստված նրան կույր է դարձնում երկրային կյանքի համար՝ նրա մտքում մարգարեական բնույթի վիրտուալ պատկերներ կառուցելու համար, ներառյալ հենց Աստծո տեսքն ու ներկայությունը: Այսպիսով, խավարի մեջ ընկղմված Աբրամը օրինական « *վախ* » է զգում: Ավելին, այն ընդգծում է արարիչ Աստծո ահեղ բնավորությունը, ով խոսում է նրա հետ:

Ծննդ. 15:13. « *Եվ Եհովան ասաց Աբրամին. Իմացիր, որ քո սերունդները օտար կլինեն մի երկրում, որն իրենցը չի լինի. նրանք այնտեղ ստրկության մեջ կլինեն և չորս հարյուր տարի կճնշվեն* »:

Աստված Աբրամին հայտնում է ապագան՝ նրա սերունդներին վերապահված ճակատագիրը:

«... *ձեր սերունդները օտար կլինեն մի երկրում, որը նրանցը չի լինի* »: Սա Եգիպտոսն է:

«... նրանք այնտեղ ստորուկ կլինեն »: նոր փարավոնի փոխվելուց հետո, ով չէր ճանաչում Հովսեփին, երբայեցին, ով դարձավ իր նախորդի մեծ վեզիրը: Այս ստորկությունը կկատարվի Մովսեսի ժամանակ:

«... և նրանք կճնշվեն չորս հարյուր տարի »: Խոսքը ոչ միայն եգիպտական ճնշումների մասին է, այլ ավելի լայնորեն այն ճնշումների մասին, որոնք կազդեն Աբրամի հետնորդների վրա, մինչև նրանք ունեցվածք ունենան Քանանում, իրենց ազգային հողում, որը խոստացել է Աստծո կողմից:

Ծննդ. 15:14 « Բայց ես կդատեմ այն ազգին, որին նրանք ծառայում են, և այն ժամանակ նրանք դուրս կգան մեծ հարստությամբ »:

Թիրախային ազգն այս անգամ միայն Եգիպտոսն է, որից նրանք կհեռանան՝ փաստորեն իրենց հետ տանելով իր ողջ հարստությունը: Նկատի ունեցեք, որ այս այսպիսի Աստված Եգիպտոսին չի վերագրում նախորդ համարում նշված «ճնշումը»: Սա հաստատում է այն փաստը, որ նշված « չորս հարյուր տարիները » միայն Եգիպտոսին չեն վերաբերում:

Ծննդ. 15:15 « Դու խաղաղությամբ կգնաս քո հայրերի մոտ, կթաղվես երջանիկ ծերության մեջ »:

Ամեն ինչ կլինի այնպես, ինչպես Աստված ասաց նրան: Նրան կթաղեն Քերթոնում՝ Մաքիելայի քարայրում, այն հողի վրա, որը Աբրամը գնել էր իր կյանքի ընթացքում խեթերից:

Ծննդ. 15:16. « Չորրորդ սերնդում նրանք կվերադառնան այստեղ. քանզի ամորհացիների անօրենությունը դեռ իր զազաթնակետին չի հասել »:

Այս ամորհացիների մեջ խեթերը լավ հարաբերություններ ունեն Աբրամի հետ, որին համարում են մեծ Աստծո ներկայացուցիչ: Ուստի նրանք համաձայնվում են վաճառել նրան իր գերեզմանի հողը: Բայց « չորս սերունդ » կամ « չորս հարյուր տարի » իրավիճակն այլ կերպ կլինի, և քանանացի ժողովուրդները կհասնեն Աստծո կողմից չաջակցված ապստամբության շեմին, և նրանք բոլորը կկործանվեն՝ թողնելով իրենց երկիրը երբայեցիներին, ովքեր այն կանեն: իրենց ազգային հողը:

Քանանացիների համար այս աղետալի նախագիծը ավելի լավ հասկանալու համար մենք պետք է հիշենք, որ Նոյը անիծել էր Քանանին, որն իր որդու՝ Բամի առաջին որդին էր: Հետևաբար, խոստացված երկիրը բնակեցված էր Նոյի և Աստծո կողմից անիծված Համի այս ժառանգով: Նրանց կործանումը միայն ժամանակի հարց էր, որը նշանակվել էր Աստծո կողմից երկրի վրա Իր նպատակներն իրականացնելու համար:

Ծննդ. 15:17. « Երբ արևը մայր մտավ, խոր խավար եղավ. և ահա, դա ծխացող հնոց էր, և բոցերն անցնում էին բաժանված կենդանիների միջև »:

Այս արարողության ժամանակ մարդու կողմից վառվող կրակն արգելված է: Այս սկզբունքը խախտելու համարձակության համար Ահարոնի երկու որդիները մի օր կապառվեն Աստծո կողմից: Աբրամը Աստծուց նշան էր խնդրել, և այն եկավ երկնային կրակի տեսքով, որն անցավ երկու մասի կտրված կենդանիների միջև: Ահա թե ինչպես է Աստված վկայում իր ծառաների համար, ինչպիսին Եղիա մարգարեն է Բահաղի մարգարեների առաջ, որոնց աջակցում էր Աքաբ թագավորի օտար թագուհին և կինը՝ Հեզաբել անունով: Նրա գոհասեղանը խեղդված է ջրի մեջ, Աստծո կողմից

ուղարկված կրակը կիժռի գոհասեղանը և Եդիայի պատրաստած ջուրը, բայց կեղծ մարգարեների գոհասեղանը անտեսվելու է նրա կրակից:

Ծննդոց 15:18 « Այն օրը Եհովան ուխտ կապեց Աբրամի հետ և սասց .

Այս 15-րդ գլխի վերջում այս հատվածը հաստատում է, որ դրա հիմնական թեման իսկապես դաշինքն է, որը բաժանում է ընտրյալներին այլ մարդկանցից , որպեսզի նրանք կիսեն այս դաշինքը Աստծո հետ և ծառայեն նրան:

Եբրայեցիներին խոստացված երկրի սահմանները գերազանցում են այն սահմանները, որոնք ազգը կգբադեցնի Քանանը նվաճելուց հետո: Բայց Աստված իր առաջարկի մեջ ներառում է Սիրիայի և Արաբիայի հսկայական անապատները, որոնք միանում են «Եփրատին» դեպի արևելք, ինչպես նաև Շուր անապատը, որը բաժանում է « Եգիպտոսը » Իսրայելից: Այս անապատների արանքում խոստացված երկիրը Աստծո պարտեզի տեսք է ստանում:

Մարգարեական հոգևոր ընթերցման մեջ « գեւտերը » խորհրդանշում են ժողովուրդներին, ուստի Աստված կարող է մարգարեանալ Աբրամի սերունդների մասին, Քրիստոսի մասին, ով կգտնի իր երկրպագուներին և իր ընտրյալներին Իսրայելից և Եգիպտոսից այն կողմ, արևմուտքում՝ «Եվրոպայում», որը խորհրդանշված է Հայտնություն 9-ում. 14 « մեծ Եփրատ գետի » անվան տակ :

Ծննդ. 15:19. « Կենեցիների, կենեզագիների, կադմոնացիների երկիրը » .

Ծննդ. 15:20. « Քետացիներից, փերեզացիներից, ռաֆայմներից »

Ծննդ. 15:21. « Ամորհացիներից, քանանացիներից, Գիրգասացիներից և Հերուսացիներից »:

Աբրամի օրոք այս անունները նշանակում են այն ընտանիքները, որոնք հավաքվել են քաղաքներում, որոնք կազմում և բնակեցնում են Քանանի երկիրը: Նրանց թվում են ռաֆայմները, որոնք ավելի շատ կպահպանեն, քան մյուսները, նախադեղվածների հսկա նորմը, երբ Հեսուն գրավի տարածքը « չորս սերունդ » կամ « չորս հարյուր տարի » հետո:

Աբրամը Աստծո ծրագրի երկու ուխտերի հայրապետն է: Նրա ծագումը մարմնի միջոցով կառաջացնի բազմաթիվ ժառանգներ, որոնք կծնվեն Աստծո կողմից ընտրված, բայց ոչ նրա կողմից ընտրված ժողովրդի մեջ: Արդյունքում , մարմնի վրա հիմնված այս առաջին դաշինքը խեղաթյուրում է իր փրկարար նախագիծը և շփոթեցնում է նրա ըմբռնումը, քանի որ փրկությունը կախված կլինի միայն երկու դաշինքների հանդեպ հավատքի ակտի վրա: Մարմնի թլփատությունը չփրկեց եբրայեցուն, թեև դա պահանջվում էր Աստծո կողմից: Այն, ինչը հնարավորություն տվեց նրան փրկվել, նրա հնազանդ գործերն էին, որոնք բացահայտեցին և հաստատեցին նրա հավատքն ու վստահությունը առ Աստված: Եվ դա նույնն է, որ պայմանավորում է փրկությունը նոր ուխտի մեջ, որում հավատքն առ Քրիստոս կենդանի է դառնում պատվիրաններին, արարողություններին և աստվածային սկզբունքներին հնազանդվելու գործերով, որոնք բացահայտվել են Աստծո կողմից՝ ողջ Աստվածաշնչում: Աստծո հետ կատարյալ փոխհարաբերություններում տառի ուսուցումը լուսավորվում է ոգու բանականությամբ. ահա թե ինչու Հիսուսն ասաց. « Գիրք սպանում է, բայց Հոգին կյանք է տալիս »:

Ծննդոց 16

Բաժանումը օրինականությամբ

Ծննդ. 16:1. « Սարան՝ Աբրամի կինը, նրան երեխաներ չծնեց: Նա ուներ մի եգիպտացի ծառա, որի անունը Հագար էր :

16:2 « Սարան ասաց Աբրամին. արի՛ իմ ծառային. երևի նրա միջոցով երեխաներ ունենամ: Աբրամը լսեց Սարայի ձայնը »:

Ծննդ. 16:3: « Աբրամի կինը՝ Սարան, առավ եգիպտուհի Ագարին՝ իր աղախինին, և նրան կին տվեց իր ամուսնուն՝ Աբրամին, երբ Աբրամը տասը տարի ապրել էր Քանանի երկրում »:

Մեզ համար հեշտ է քննադատել այս դժբախտ ընտրությունը Սարայի նախաձեռնության պատճառով, բայց նայեք իրավիճակին, ինչպես այն ներկայացավ երանելի գույզին:

նրա արգանդից երեխա է ծնվելու : Բայց նա չպատմեց նրան իր կնոջ՝ Սարայի մասին, որը ամուլ էր: Ավելին, Աբրամը չդիմեց իր Արարչին՝ իր հայտարարությունների մանրամասները ստանալու համար: Նա սպասում էր, որ Աստված խոսի իր հետ իր գերիշխան կամքի համաձայն: Եվ այնտեղ, մենք պետք է հասկանանք, որ բացատրության այս բացակայությունը հենց նպատակ ուներ հրահրել մարդկային այս նախաձեռնությունը, որով Աստված ստեղծում է անօրինական նմանակ՝ օրինության խոստման առումով, բայց օգտակար՝ Իսահակի վրա կառուցված ապագա Իսրայելի առաջ դնելու համար. պատերազմական ու բողոքող մրցակցություն, հակառակորդ և նույնիսկ թշնամի: Աստված հասկացավ, որ մարդու ընտրության առաջ դրված երկու ճանապարհներից բացի, «գագարն ու փայտը» նույնքան անհրաժեշտ էին «էշին» առաջ տանելու համար: Իսմայիլի՝ նաև Աբրամի որդու ծնունդը կնպաստի արաբական կազմի ձևավորմանը մինչև դրա վերջին ձևը պատմության մեջ՝ կրոնական, իսլամական (հնագանդություն. բարձրություն այս բնական և ժառանգաբար ապստամբ ժողովրդի համար):

Ծն. 16:4. « Նա գնաց Հագարի մոտ, և նա հղիացավ: Երբ նա տեսավ իրեն հղի, նա արհամարհանքով նայեց իր սիրուհուն :

Եգիպտուհի Հագարի այս արհամարհական վերաբերմունքն իր տիրուհու նկատմամբ այսօր էլ բնորոշ է արաբ մահմեդական ժողովուրդներին: Եվ այդպես վարվելով, նրանք լիովին չեն սխալվում, քանի որ արևմտյան աշխարհը անտեսել է աստվածային Քրիստոս Հիսուսի անունով ավետարանվելու հսկայական արտոնությունը: Որպեսզի արաբական այս կեղծ կրոնը շարունակի հռչակել, որ Աստված մեծ է, երբ Արևմուտքը ջնջել է նրան իր մտքերի մատյանից:

Այս հատվածում տրված պատկերը պատկերում է մեր վերջին ժամանակի ճշգրիտ իրավիճակը, քանի որ արևմտյան քրիստոնեությունը, նույնիսկ աղավաղված, ինչպես Սարայի պես, այլևս որդիներ չի ծնում, և այն խորտակվում է խավարի հոգևոր ամլության մեջ: Եվ ասացվածքն ասում է. «Կույրերի երկրում միաչքը թագավոր է»:

Ծննդ. 16:5. « Սարան ասաց Աբրամին. Ես իմ ծառային դրեցի քո գրկում. և երբ տեսավ, որ հղի է, արհամարհանքով նայեց ինձ: Թող Եհովան դատավոր լինի իմ և քո միջև: »

16:6 Աբրամն ասաց Սարային. Այն առեն Սարային անարգեց անոր. և Հազարը փախավ նրանից »:

Աբրամը ստանձնում է իր պատասխանատվությունը և չի մեղադրում Սարային այս անօրինական ծննդյան ոգեշնչման համար: Այսպիսով, լեգիտիմությունը ի սկզբանե պարտադրում է իր օրենքը ոչ լեգիտիմության վրա և հետևելով այս դասին՝ այսուհետև ամուսնությունները կմիավորեն միայն միևնույն անմիջական ընտանիքից մինչև ապագա Իսրայելը և ստրկական Եգիպտոսից դուրս գալուց հետո ստացված նրա ազգային ձևը:

Ծննդ. 16:7. « Եհովայի հրեշտակը նրան գտավ անապատում գտնվող ջրի աղբյուրի մոտ, այն աղբյուրի մոտ, որը գտնվում է Շուր տանող ճանապարհին »:

Աստծո և Հազարի միջև այս ուղղակի փոխանակումը հնարավոր է դառնում միայն Աբրամի օրհնված կարգավիճակի շնորհիվ: Աստված գտնում է այն Շուր անապատում, որը կդառնա քոչվոր արարների տունը, ովքեր ապրում են վրաններում՝ մշտական սնունդ փնտրելով իրենց ոչխարների և ուղտերի համար: Ջրի աղբյուրը Հազարի գոյատևման միջոցն էր, և նա հանդիպում է «կյանքի ջրերի աղբյուրին», որը գալիս է խրախուսելու նրան ընդունելու իր ծառայի կարգավիճակը և իր բեղմնավոր ճակատագիրը:

Ծննդ. 16:8 « Ասաց. Հազար, Սարայի աղախին, որտեղի՞ց ես եկել և ո՞ւր ես գնում: Նա պատասխանեց. «Ես փախչում եմ Սարայից, իմ տիրուհին »:

Հազարը պատասխանում է երկու հարցին՝ ո՞ւր ես գնում: Պատասխան՝ ես փախչում եմ: որտեղի՞ց ես: Պատասխան՝ իմ սիրուհի Սարայից:

Ծննդ. 16:9. « Եհովայի հրեշտակն ասաց նրան. «Վերադարձիր քո տիրուհու մոտ և խոնարհվիր նրա ձեռքի տակ »:

Մեծ դատավորը նրան ոչ մի ընտրություն չի թողնում, նա հրամայում է վերադարձ և խոնարհություն, որովհետև իսկական խնդիրն իրոք առաջացել է իր տիրուհու հանդեպ ցուցաբերած արհամարհանքով, որը, բացի իր անպտղությունից, մնում է նրա օրինական սիրուհին և պետք է նրան ծառայեն ու հարգեն:

Ծննդ. 16:10. « Եհովայի հրեշտակն ասաց նրան. «Ես կշատացնեմ քո սերունդները, և նրանք այնքան շատ կլինեն, որ հնարավոր չի լինի համարել »:

YaHwÉH-ը քաջալերում է նրան՝ առաջարկելով նրան «զազար»: Նա խոստանում է նրան սերունդ « այնքան շատ, որ չենք կարող հաշվել »: Մի սխալվեք, այս բազմությունը կլինի մարմնական և ոչ թե հոգևոր: Որովհետև Աստծո պատգամները կկատարվեն մինչև նոր ուխտի հաստատումը, միայն երբայեցիների կողմից: Բայց, իհարկե, ցանկացած անկեղծ արար կարող է մտնել Աստծո ուխտի մեջ՝ ընդունելով Աստվածաշնչում երբայեցիների կողմից գրված Նրա չափանիշները: Եվ իր հայտնվելուց ի վեր մահմեդական Ղուրանը չի համապատասխանում այս չափանիշին: Նա մեղադրում, քննադատում և խեղաթյուրում է Հիսուս Քրիստոսի կողմից վավերացված աստվածաշնչյան ճշմարտությունները:

Օգտագործելով Իսմայիլի համար Աբրամի համար արդեն օգտագործված արտահայտությունը՝ « այնքան շատ, որ դրանք հնարավոր չէ

հաշվել», մենք հասկանում ենք, որ խոսքը միայն մարդկային բազմացման մասին է, այլ ոչ թե հավերժական կյանքի համար ընտրված ընտրյալների: Աստծո կողմից առաջարկված համեմատությունները միշտ ենթակա են պայմանների, որոնք պետք է պահպանվեն: Օրինակ՝ «*երկնքի աստղերը*» վերաբերում են ցանկացած կրոնական գործունեության, որը բաղկացած է «*երկիրը լուսավորելուց*»: Բայց ի՞նչ լույս: Միայն Աստծո կողմից օրինականացված ճշմարտության լույսը «*աստղին*» արժանի է դարձնում «*հավիտյան փայլելու*» երկնքում, համաձայն Դան.12.3, քանի որ նրանք **խկապես** «*խելացի*» կլինեն և **խկապես** «*արդարություն կսովորեցնեն*»՝ համաձայն Աստված:

Ծննդ. 16:11. «*Եհովայի հրեշտակն ասաց նրան. քանզի Եհովան լսեց քեզ քո նեղության մեջ*»:

Ծննդ. 16:12. «*Նա վայրի էջի պես կլինի. նրա ձեռքը բոլորի վրա կլինի, և բոլորի ձեռքը նրա վրա կլինի. և նա կբնակվի իր բոլոր եղբայրների դիմաց*»:

Աստված Իսմայելին և նրա արաբ սերունդներին համեմատում է «*վայրի էջի*» հետ, այն կենդանուն, որը հայտնի է իր անհնազանդ և համար բնավորությամբ. և ավելին, դաժան, քանի որ կոչվում է «*վայրենի*»: Հետևաբար, նա թույլ չի տալիս իրեն ընտելացնել, ընտելացնել կամ խաբել: Մի խոսքով, նա չի սիրում ու թույլ չի տալիս, որ իրեն սիրեն, իսկ գեների մեջ կրում է ագրեսիվ ժառանգականություն սեփական եղբայրների ու օտարների նկատմամբ: Աստծո կողմից հաստատված և բացահայտված այս դատողությունը մեծ նշանակություն ունի այս վերջին ժամանակներում՝ հասկանալու համար Աստծո համար իսլամի կրոնի պատժիչ դերը, որի դեմ պայքարում էր կեղծ քրիստոնեությունը այն ժամանակներում, երբ քրիստոնեական «*լույսը*» միայն «*խախար*»: Իր նախնիների հող վերադառնալուց ի վեր Իսրայելը կրկին դարձել է նրա թիրախը, ինչպես նաև քրիստոնեական Արևմուտքը պաշտպանված ամերիկյան ուժով, որին նրանք, առանց շատ սխալվելու, անվանում են «մեծ սատանան»: Ճիշտ է, փոքր «սատանան» կարող է ճանաչել «մեծին»:

Ծննդով Իսմայելին, անուն, որը նշանակում է «Աստված լսել է», վեճի զավակին, Աստված լրացուցիչ **բաժանում է ստեղծում** Աբրամի ընտանիքում: Այն ավելացնում է Բաբելոնի փորձառության մեջ ստեղծված լեզուների անեծքը: Բայց եթե նա պատժելու միջոցներ է պատրաստում, դա այն պատճառով է, որ նա նախապես գիտի մարդկանց ապստամբ վարքը իր երկու հաջորդական դաշինքներում մինչև աշխարհի վերջը:

Ծննդ. 16:13. «*Նա Ատտա Էլ Ռոյին անվանեց Եհովայի անունը, ով խոսել էր նրա հետ. «Մի՞թե ես այստեղ ինչ-որ բան տեսել եմ, երբ նա տեսավ ինձ»:*»

Atta El Roï անունը նշանակում է՝ Դու տեսնող Աստված ես: Բայց արդեն Աստծուն անուն տալու այս նախաձեռնությունը վրդովմունք է նրա գերազանցության դեմ: Ծատ տարբեր ձևերով թարգմանված այս հատվածի մնացած մասը հանգում է այս մտքին: Հազարը չի կարող հավատալ դրան: Նա՝ փոքրիկ ծառան, ճակատագիրը տեսնող ու բացահայտող մեծ արարիչ Աստծո ուշադրության առարկան էր: Այս փորձառությունից հետո նա ինչի՞ց կարող է վախենալ:

Gen 16:14 « Այդ ջրհորը կոչվեց Լաքայի թագավորի ջրհոր. այն գտնվում է Կադեսի և Բարեդի միջև »:

Երկրային վայրերը, որտեղ Աստված իրեն դրսևորել է, հեղինակավոր են, բայց այն պատիվները, որ մարդիկ տալիս են նրանց, հաճախ պայմանավորված են նրանց կռապաշտական ոգով, որը նրանց չի հաշտեցնում Իր հետ:

16:15 Հազարը Աբրամին որդի ծնեց. և Աբրամը Իսմայել անունը դրեց այն որդուն, որին ծնեց Հազարը »:

Իսմայելը իսկապես Աբրամի իսկական որդին է, և հատկապես նրա առաջնեկը, որին նա բնականաբար կապված կլինի: Բայց նա Աստծո կողմից նախկինում հայտարարված խոստման որդին չէ: Այնուամենայնիվ, Աստծո կողմից ընտրված « Իսմայել » անունը, որը տրվել է նրան կամ « Աստված լսել է », հիմնված է ամենից առաջ Հազարի տառապանքի վրա, որը զոհ է գնացել իր սիրուհու և իր տիրոջ որոշումների: Բայց երկրորդ իմաստով այն հիմնված է նաև Աբրամի և Սարայի սխալի վրա, որ մի պահ հավատացել են, որ այս որդին, որը հղիացել է եգիպտացուն Հազարի կողմից, Աստծո հայտարարության հաստատումն էր, «պատասխանը» և իրականացումը: Միայն արյունալի հետևանքներ կունենա մինչև աշխարհի վերջը:

Աստված մտել է մարդկային մտքի խաղի մեջ, և նրա համար կատարված է էականը՝ կենդանի է վեճի ու կոնֆլիկտային **բաժանման գավակը**:

Ծննդ. 16:16. « Աբրամը ութսունվեց տարեկան էր, երբ Հազարը ծնեց Աբրամ Իսմայելին »:

Այսպիսով, «Իսմայելը» ծնվել է 2034 թվականին (1948 + 86), երբ Աբրամը 86 տարեկան էր:

Ծննդոց 17

Բաժանումը թլփատությամբ՝ նշան մարմնում

Ծննդ. 17:1. Երբ Աբրամը իննսունինը տարեկան էր, Եհովան երևաց Աբրամին և ասաց նրան. Ես Ամենակարող Աստվածն եմ: Քայլե՛ք իմ երեսի առաջ և եղե՛ք անարատ »:

2047 թվականին, 99 տարեկան և Իսմայիլ 13 տարեկանում, Աբրամին հոգով այցելում է Աստված, որն առաջին անգամ իրեն ներկայացնում է որպես « Ամենակարող Աստված »: Աստված պատրաստում է մի գործողություն, որը կբացահայտի այս «ամենակարող» կերպարը: Աստծո տեսքը հիմնականում բանավոր և լսողական կարգի է, քանի որ նրա փառքը մնում է անտեսանելի, բայց նրա անձի նման պատկերը կարելի է տեսնել առանց մահանալու:

Ծննդ. 17:2. « Ես իմ ուխտը կհաստատեմ իմ և ձեր միջև և ձեզ անվերջ կշատացնեմ »:

Աստված թարմացնում է դրա բազմապատկման խոստումը, այս անգամ նշելով « մինչև անսահմանություն », լինի դա, ինչպես « երկրի փոշին » և « երկնքի աստղերը », որ « ոչ ոք չի կարող հաշվել »:

Ծննդ. 17:3. « Աբրամն ընկալ էրեսի վրա. և Աստված խոսեց նրա հետ՝ ասելով .

Հասկանալով, որ իր հետ խոսողը «Ամենակարող Աստված» է, Աբրամն ընկնում է դեմքի վրա, որպեսզի չնայի Աստծուն, բայց լսում է նրա խոսքերը, որոնք հիացնում են նրա ողջ հոգին:

Ծն.17:4. « Մա է իմ ուխտը, որ կապում եմ ձեզ հետ. Դուք կդառնաք բազմաթիվ ազգերի հայր : »

կնքված ուխտը ամրապնդվեց .

Ծննդ. 17:5. « Դու այլևս Աբրամ չես կոչվի. բայց քո անունը կլինի Աբրահամ, որովհետև ես քեզ շատ ազգերի հայր եմ դարձրել : »

Աբրամից Աբրահամի անվանափոխությունը վճռորոշ է և իր ժամանակին Հիսուսը նույնը կանի՝ փոխելով իր առաքյալների անունները:

Ծննդ. 17:6. « Քեզ առատորեն կբերեն, քեզնից ազգեր կստեղծեն. և քեզնից թագավորներ դուրս կգան : »

Աբրամը արաք ազգերի առաջին հայրն է Իսմայելում, Իսահակում, նա կլինի Եբրայեցիների՝ Իսրայելի որդիների հայրը. Մադիամում նա պիտի լինի Մադիամի սերունդների հայրը. որտեղ Մովսեսը կգտնի իր կինը՝ Սեպփորային՝ Հեթորի դուստրը:

Ծննդ. 17:7 « Ես իմ ուխտը կհաստատեմ իմ ու քո, և քեզնից հետո քո սերունդների միջև՝ իրենց սերունդների ընթացքում: Դա կլինի հավիտենական ուխտ, որ ես Աստված կլինեմ քեզ և քեզնից հետո քո սերունդների համար »:

Աստված նրբորեն ընտրում է իր ուխտի խոսքերը, որոնք կլինեն «հավերժական», բայց ոչ հավերժական: Մա նշանակում է, որ նրա մարմնական հետնորդների հետ կնքված դաշինքը սահմանափակ ժամկետ է ունենալու: Եվ այս սահմանը կհասնի այն ժամանակ, երբ իր առաջին գալստյան և իր մարդկային մարմնավորման ժամանակ աստվածային Քրիստոսն իր կամավոր քավիչ մահվան վրա կհաստատի նոր դաշինքի հիմքը, որը կունենա հավերժական հետևանքներ:

Այս պահին պետք է գիտակցել, որ ի սկզբանե թիրախավորված և անվանակոչված բոլոր առաջնեկները կորցնում են իրենց լեգիտիմությունը: Մա Ադամի առաջնեկ Կայենի, Աբրամի առաջնեկ, բայց անօրինական որդու՝ Իսմայիլի դեպքն էր, և նրանից հետո կլինի Իսահակի առաջնեկ Եսավի դեպքը: Առաջնեկի ձախողման այս սկզբունքը մարգարեանում է հրեական մարմնական դաշինքի ձախողումը: Երկրորդ ուխտը կլինի հոգևոր և օգուտ կրերի միայն իսկապես դարձի եկած հեթանոսներին, չնայած այն խաբուսիկ երևույթներին, որոնք առաջացել են մարդկային կեղծ հավակնությունների պատճառով:

Ծննդ. 17:8 « Ես քեզ և քեզնից հետո քո սերունդներին կտամ այն երկիրը, որտեղ դու ապրում ես որպես պանդուխտ, ամբողջ Քանանի երկիրը որպես **հավիտենական սեփականություն** , և ես նրանց Աստվածը կլինեմ:

Նմանապես, Քանանի երկիրը կտրվի « **հավիտենական տիրապետության տակ** », քանի դեռ Աստված կապված է իր ուխտին: Եվ Մեսիա Հիսուսի մերժումը կվերացնի այն, ինչպես նաև այս վրդովմունքից 40

տարի անց ազգը և նրա մայրաքաղաք Երուսաղեմը կկործանվեն հռոմեացի զինվորների կողմից, իսկ ողջ մնացած հրեաները կցրվեն աշխարհի տարբեր երկրներում: Որովհետև Աստված նշում է ուխտի մի պայման. « *Ես կլինեմ նրանց Աստվածը* »: Նաև, երբ Աստծու կողմից ուղարկված Հիսուսը պաշտոնապես մերժվի ազգի կողմից, Աստված կկարողանա խախտել իր դաշինքը լիակատար օրինականությամբ:

Ծննդ. 17:9. « *Աստված ասաց Աբրահամին. Դու և քեզնից հետո քո սերունդները կպահես իմ ուխտը* » :

Այս համարը շրջում է այս բոլոր կրոնական հավակնությունների վիզը, որոնք Աստծուն դարձնում են էկումենիկ դաշինքում հավաքված միաստվածական կրոնների Աստված՝ չնայած նրանց անհամատեղելի և հակադիր ուսմունքներին: Աստված միայն կապված է իր խոսքերով, որոնք սահմանում են իր ուխտի հիմքը, մի տեսակ պայմանագիր, որը կնքվել է նրանց հետ, ովքեր բացառապես հնազանդվում են իրեն: Եթե մարդը պահում է իր ուխտը, նա վավերացնում և երկարացնում է այն: Բայց մարդը պետք է հետևի Աստծուն երկու հաջորդական փուլերի վրա կառուցված իր նախագծում . առաջինը՝ մարմնական, երկրորդը՝ հոգևոր: Եվ այս հաստվածը առաջինից երկրորդը փորձարկում է մարդկանց անհատական հավատքը, և առաջին հերթին՝ հրեաների: Մերժելով Քրիստոսին, հրեա ազգը խախտում է Աստծո հետ իր ուխտը, ով դուռը բացում է հեթանոսների առաջ, և որոնց մեջ նրանք, ովքեր ընդունում են Քրիստոսը, որդեգրվում են նրա կողմից և վերագրվում են որպես Աբրահամի հոգևոր որդիներ: Այսպիսով, բոլոր նրանք, ովքեր պահում են նրա ուխտը, մարմնավոր կամ հոգեպես Աբրահամի որդիներն են կամ դուստրերը:

Այս համարում մենք տեսնում ենք, որ Իսրայելը՝ այդ անվան ապագա ազգը, իր աղբյուրն ունի Աբրահամից: Աստված որոշում է իր սերունդներին երկրային ցուցադրության համար «առանձնացված» ժողովուրդ դարձնել: Խոսքը ոչ թե փրկված ժողովրդի մասին է, այլ մարդկային հավաքի կազմավորմանը, որը ներկայացնում է ընտրյալների ընտրության երկրային թեկնածուներին՝ փրկված Աստծո ապագա շնորհով, որը ձեռք կբերվի Հիսուս Քրիստոսի կողմից:

Ծննդ. 17:10. « *Մա է իմ ուխտը, որը դուք պետք է պահեք իմ և ձեր և ձեզնից հետո ձեր սերունդների միջև. ձեզանից բոլոր արունները պետք է թղթատվեն* » :

Թվիատությունը Աստծո, Աբրահամի և նրա սերունդների, նրա մարմնական հետնորդների միջև կնքված ուխտի նշան է: Նրա թուլությունը նրա կոլեկտիվ ձևն է, որը վերաբերում է իր բոլոր ժառանգներին՝ կենդանացած լինելով հավատքով, թե ոչ, հնազանդ կամ ոչ: Մյուս կողմից, նոր դաշինքում փորձության ենթարկված հավատքով ընտրությունը կկատարվի անհատապես ընտրյալների կողմից, ովքեր այնուհետև կստանան հավերժական կյանքը, որը վտանգված է այս դաշինքում: Մենք պետք է ավելացնենք թվիատությանը, որը ցավալի հետևանք է. մահմեդականները նույնպես թղթատվել են իրենց պատրիարք Իսմայելից ի վեր, և նրանք այս թվիատությանը տալիս են հոգևոր արժեք, որը նրանց մղում է պահանջելու հավերժության իրավունք: Այնուամենայնիվ,

թվատությունն ունի միայն հավերժական, ոչ թե հավերժական մարմնական ազդեցություն:

Ծննդ. 17:11. « *Դուք ձեզ թրփատեք. և դա կլինի իմ և քո միջև դաշինքի նշան :*

Դա իսկապես Աստծո հետ դաշինքի նշան է, բայց դրա արդյունավետությունը միայն մարմնական է, և 7, 8 և հաջորդ հատված 13-ը հաստատում են դրա միակ « **հավերժական** » կիրառությունը:

Ծննդ. 17:12. « *Երբ ամեն արու ութ օրական լինի, ձեր սերունդների համաձայն, ձեր մեջ ամեն արու պիտի թրփատվի, լինի նա տանը ծնված, թե փողով գնված օտարի որդիից. առանց քո ռասային պատկանելու » :*

Ինչ-որ բան դեռ շատ զարմանալի է, բայց չնայած իր հավերժական բնույթին, այն, այնուամենայնիվ, հանդիսանում է մարգարեություն, որը բացահայտում է Աստծո նախագիծը 8-րդ ^{հազարամյակի համար} : Դրանով է պայմանավորված «ութ օրերի» ընտրությունը, քանի որ առաջին յոթ օրը խորհրդանշում է վեց հազար տարվա ընտրյալների ընտրության երկրային ժամանակը և յոթերորդ հազարամյակի դատաստանը: Երկրի վրա սերտ դաշինք կազմակերպելով հրեա ազգի և նրա սկզբնական սաղմի՝ Աբրամի հետ, Աստված բացահայտում է ընտրյալների ապագա հավերժության պատկերը՝ ազատված մարմնական սեռական թուլությունից՝ կենտրոնացած տղամարդկանցից կտրված նախաբազուկի վրա: Այնուհետև, ինչպես ընտրյալները կգան երկրի բոլոր ժողովուրդների ծագումից, բայց միայն Քրիստոսով, հին ուխտի մեջ, թվատությունը պետք է կիրառվի նույնիսկ օտարերկրացիների նկատմամբ, երբ նրանք ցանկանում են ապրել Աստծո կողմից ընտրված կողմի հետ:

Թվատության հիմնական գաղափարը ուսուցանելն է, որ Աստծո հավերժական արքայությունում մարդիկ այլևս չեն բազմանալու, և մարմնական ցանկություններն այլևս հնարավոր չեն լինի: Ավելին, Պողոս առաքյալը համեմատում է մարմնի թվատությունը հին ուխտի մեջ ընտրվածների սրտի թվատության հետ նորում: Այս տեսանկյունից այն ենթադրում է մարմնի և սրտի մաքրությունը, որն իրեն տալիս է Քրիստոսին:

Թվատել նշանակում է **կտրել** , և այս գաղափարը ցույց է տալիս, որ Աստված ցանկանում է յուրահատուկ հարաբերություններ հաստատել իր արարածի հետ: «Խանդոտ» Աստծո մեջ նա պահանջում է իր ընտրյալների սիրո բացառիկությունն ու առաջնահերթությունը, որոնք, անհրաժեշտության դեպքում, պետք է խզեն իրենց շրջապատի մարդկային հարաբերությունները, որոնք վնասակար են նրանց փրկության համար և խզեն կապերը այն իրերի և մարդկանց հետ, ովքեր վնասում են իրենց հարաբերությունները: նրան: Որպես մանկավարժական մարգարեական կերպար՝ այս սկզբունքը վերաբերում է առաջին հերթին իր մարմնական Իսրայելին և բոլոր ժամանակների նրա հոգևոր Իսրայելին, որը բացահայտվում է Հիսուս Քրիստոսում նրա կատարելության մեջ:

17:13. « *Տանը ծնվածը և փողով գնվածը պետք է թրփատվի. և իմ ուխտը ձեր մարմնի մեջ կլինի **հավիտենական ուխտ** » .*

ձեռք բերված փող վերցրեց » արտահայտության վերադարձով նշանավորվող պնդումը մարգարեանում է Հիսուսը: Քրիստոսը, որին ապստամբ կրոնավոր հրեաները կգնահատեն 30 դահեկան: Եվ այսպիսով,

30 դահեկանի դիմաց Աստված կառաչարկի իր մարդկային կյանքը փրկագնելով հրեա և հեթանոս ընտրյալներին՝ հանուն իր սուրբ դաշինքի: *Բայց* հիշվում է թլփատության նշանի « *հավերժական* » *բնույթը, և* « *մարմնիդ* » ճշգրտությունը հաստատում է նրա ակնթարթային բնույթը: Որովհետև այստեղ սկսվող այս ուխտը կավարտվի, երբ Մեսիան հայտնվի « *մեղքին վերջ տալու համար* », համաձայն Դան.7.24:

Ծննդ. 17:14 « *Անթրիստո տղամարդը, որը մարմնով թլփատված չէ, կվերանա իր ժողովրդի միջից. նա կխախտի իմ ուխտը* »:

Աստծո կողմից սահմանված կանոնների նկատմամբ հարգանքը շատ խիստ է և չի ընդունում բացառություններ, քանի որ դրանց օրինագանցությունները խեղաթյուրում են նրա մարգարեական ծրագիրը, և նա ցույց կտա՝ թույլ չտալով Մովսեսին մտնել Քանան, որ այս մեղքը շատ մեծ է: Մարմնով անթլփատներն ավելի օրինական չեն ապրել երկրային հրեա ժողովրդի մեջ, քան սրտով անթլփատները Աստծո ապագա հավերժական սելեստիալ արքայությունում:

Ծննդ. 17:15. « *Աստված ասաց Աբրահամին. բայց նրա անունը Սառա կլինի* »:

Աբրամ նշանակում է ժողովրդի հայր, իսկ Աբրահամ նշանակում է բազմության հայր: Նմանապես, Sarai նշանակում է ազնվական, բայց Sarah նշանակում է արքայադուստր:

Աբրամն արդեն Իսմայելի հայրն է, բայց նրա անվան փոփոխությունը՝ Աբրահամ, արդարացված է Իսահակ որդու մեջ նրա սերունդների բազմապատկմամբ, որը Աստված կհայտարարի նրան, ոչ թե Իսմայելի վրա: Նույն պատճառով ամուլ Սառան Իսահակի միջոցով բազմություն է ծնելու, և նրա անունը Սարա է դառնալու:

Ծննդ. 17:16. « *Ես կօրհնեմ նրան և նրանից քեզ որդի կտամ. Ես կօրհնեմ այն, և նա ազգեր կդառնա. նրանից ժողովուրդների թագավորներ կգան* »:

Աբրամը քայլում է Աստծո հետ, բայց նրա առօրյան երկրային է և հիմնված է երկրային բնական պայմանների վրա, ոչ թե աստվածային հրաշքների: Նա նաև իր մտքում Աստծո խոսքերին տալիս է օրհնության իմաստը, որով Սառան իր աղախնի Հագարի միջոցով որդի է ձեռք բերել:

17:17 « *Աբրահամն ընկավ երեսի վրա. նա ծիծաղեց և իր սրտում ասաց. իսկ իննսուն տարեկան Սառան կծննդի՞:* »

Հասկանալով, որ Աստված կարող է նկատի ունենալ, որ Սառան կարող է երեխաներ ունենալ, չնայած նա ամուլ է և արդեն 99 տարեկան, նա ծիծաղեց իր սրտում: Իրավիճակն այնքան աներևակայելի է մարդկային երկրային մակարդակում, որ նրա մտքի այս ռեֆլեքսը բնական է թվում: Եվ նա իմաստավորում է իր մտքերը:

Ծննդ. 17:18. « *Եվ Աբրահամն ասաց Աստծուն. թող Իսմայիլը սպրի քո երեսի առաջ:* »

Հասկանալի է, որ Աբրահամը մարմնավոր է տրամաբանում, և որ նա իր բազմապատկումն է հասկանում միայն Իսմայիլի միջոցով՝ արդեն ծնված և 13 տարեկան որդու միջոցով:

Ծննդ. 17:19. « *Աստված ասաց. և նրա անունը Իսահակ կդնես: Ես կհաստատեմ իմ ուխտը նրա հետ՝ որպես հավիտենական ուխտ՝ նրանից հետո նրա սերունդների համար* »:

Իմանալով Աբրահամի մտքերը, Աստված հանդիմանում է նրան և թարմացնում հայտարարությունը՝ չթողնելով մեկնաբանության սխալի չնչին հնարավորություն:

Իսահակի հրաշագործ ծննդյան վերաբերյալ Աբրահամի արտահայտած կասկածը մարգարեանում է այն կասկածն ու անհավատությունը, որ մարդկությունը դրսևորելու է Հիսուս Քրիստոսի հանդեպ: Եվ կասկածը կրնդունի Աբրահամի մարմնական սերունդների պաշտոնական մերժման ձևը:

Ծննդոց 17:20 *Ինչ վերաբերում է Իսմայելին, ես լսել եմ քեզ. Ահա ես կօրհնեմ նրան և կբարգավաճեմ նրան և չափազանց կշատացնեմ նրան. նա տասներկու իշխան կծնի, և ես նրան մեծ ազգ կդարձնեմ »:*

Իսմայել նշանակում է, որ Աստված լսել է, նաև այս միջամտության մեջ Աստված դեռ արդարացնում է իր տված անունը: Աստված կրերի այն, կբազմապատկվի և կձևավորի արաբական մեծ ազգը, որը կազմված է «տասներկու իշխաններից»: Այս 12 թիվը նման է իր սուրբ դաշինքի Հակոբի 12 որդիներին, որոնց կհաջորդեն Հիսուս Քրիստոսի 12 առաքյալները, բայց նմանը չի նշանակում նույնական, քանի որ այն հաստատում է աստվածային օգնությունը, բայց ոչ փրկարար դաշինք՝ կապված նրա հավերժական կյանքի նախագծի հետ: Ավելին, Իսմայելը և նրա սերունդները թշնամաբար կվերաբերվեն բոլոր նրանց, ովքեր կմտնեն Աստծո սուրբ դաշինքի մեջ՝ հաջորդաբար հրեաների և այնուհետև քրիստոնյաների նկատմամբ: Այս վնասակար դերը կնշանակի ապօրինի ծնունդը նույնքան անօրինական գործընթացներով, որոնք պատկերացնում են ստերիլ մայրը և չափազանց ինքնագոհ հայրը: Ահա թե ինչու Աբրահամի մարմնավոր որդիները կկրեն նույն անեծքը և ի վերջո կտուժեն նույն մերժումը Աստծո կողմից:

Ճանաչելով Աստծուն և նրա արժեքները՝ Իսմայելի հետնորդները կարող են ընտրել ապրել ըստ նրա կանոնների՝ մինչև հրեական դաշինք մտնելը, բայց այս ընտրությունը կմնա անհատական, ինչպես հավերժական փրկությունը, որը կառաջարկվի ընտրյալներին: Նմանապես, ինչպես բոլոր ծագում ունեցող այլ մարդկանց դեպքում, Քրիստոսով փրկությունը նրանց կառաջարկվի, և նրանց համար կբացվի հավերժության ճանապարհը, բայց միայն խաչված, մեռած և հարություն առած Քրիստոս Փրկչի հնազանդ չափանիշով:

Ծննդ. 17:21. « Ես իմ ուխտը կհաստատեմ Իսահակի հետ, որին Սառան հաջորդ տարի այս ժամանակ կրերի քեզ »:

Լինելով 13 տարեկան Իսմայելը այս տեսիլքի ժամանակ՝ համաձայն հատված 27-ի, նա, հետևաբար, կլինի 14 տարեկան, երբ Իսահակը ծնվի: Բայց Աստված պնդում է այս կետը. նրա ուխտը կհաստատվի Իսահակի հետ, ոչ թե Իսմայելի: Եվ նա ծնվելու է Սառայի կողմից:

Ծննդ. 17:22. « Երբ նա ավարտեց նրա հետ խոսելը, Աստված իրեն բարձրացրեց Աբրահամից »:

Աստծո երևույթները հազվադեպ են և բացառիկ, և դա բացատրում է, թե ինչու մարդիկ չեն վարժվում աստվածային հրաշքին, և ինչու, ինչպես Աբրահամը, նրանց դատողությունը մնում է երկրային կյանքի բնական օրենքներով պայմանավորված: Նրա ուղերձը փոխանցվեց, Աստված հետ է քաշվում:

Ծննդ. 17:23. « Աբրահամը վերցրեց իր որդի Իսմայելին, բոլոր նրանց, ովքեր ծնվել էին նրա տանը, և բոլոր նրանց, ում նա գնել էր փողով, Աբրահամի տան ժողովրդի բոլոր արուններին. և նա նույն օրը թրփատեց նրանց՝ ըստ այն պատվիրանի, որ Աստված տվել էր նրան »:

Աստծո կողմից տրված հրամանը անմիջապես կատարվում է. Նրա հնազանդությունն արդարացնում է Աստծո հետ ունեցած ուխտը: Հնության այս հզոր վարպետը ծառաներ էր գնել և ստրուկի կարգավիճակը գոյություն ուներ և չէր վիճարկվում: Փաստորեն, այն, ինչը կասկածելի կդարձնի թեման, դա բռնության կիրառումն է և ծառայողների նկատմամբ վատ վերաբերմունքը: **Ստրուկի կարգավիճակը նույնպես Հիսուս Քրիստոսի բոլոր փրկագնվածների կարգավիճակն է, նույնիսկ այսօր :**

Ծննդ. 17:24. « Աբրահամը իննսունհինգ տարեկան էր, երբ թրփատվեց »:

Այս պարզաբանումը մեզ հիշեցնում է, որ Աստծու կողմից հնազանդություն է պահանջվում մարդկանցից՝ անկախ նրանց տարիքից. ամենափոքրից մինչև մեծը.

Ծննդ. 17:25. « Նրա որդին՝ Իսմայելը, տասներեք տարեկան էր, երբ թրփատվեց »:

Հետևաբար, նա 14 տարով մեծ կլինի իր եղբայր Իսահակից, ինչը նրան հնարավորություն կտա իրական վնաս հասցնել իր կրտսեր եղբորը՝ օրինական կնոջ որդուն:

Ծննդ. 17:26. « Այդ օրը թրփատվեց Աբրահամը, ինչպես նաև նրա որդին՝ Իսմայելը » :

Աստված հիշում է Իսմայիլի օրինականությունը Աբրահամի նկատմամբ, ով նրա հայրն է: Նրանց ընդհանուր թրփատությունը նույնքան մոլորեցնող է, որքան իրենց ժառանգների պնդումները, ովքեր պնդում են, որ նույն Աստծուց են: Որովհետև Աստծուն պահանջելու համար բավական չէ ունենալ նույն նախնիների մարմնավոր հայրը: Եվ երբ անհավատ հրեաները պնդում են Աստծո հետ այս կապը իրենց հոր՝ Աբրահամի պատճառով, Հիսուսը կիրառարվի այս փաստարկից և նրանց կհամարի սատանային, Սատանային, ստի հայրն ու մարդասպանը սկզբից: Այն, ինչ Հիսուսն ասաց իր ժամանակի ապստամբ հրեաներին, նույնքան վերաբերում է մեր արարական և մահմեդական հավակնություններին:

Ծննդ. 17:27. « Նրա հետ թրփատվեցին նրա տան բոլոր մարդիկ՝ իր տանը ծնված, թե օտարներից ձեռք բերված փողով »:

Հնազանդության այս մոդելից հետո մենք կտեսնենք, որ Եգիպտոսը լքող եբրայեցիների դժբախտությունները միշտ զալիս են այս հնազանդության թերագնահատումից, որը Աստված պահանջում է բացարձակապես, բոլոր ժամանակներում և մինչև աշխարհի վերջը:

Ծննդոց 18

Թշնամի եղբայրների բաժանումը

Ծննդ. 18 :1 « Եհովան երևաց նրան Մամբրեի կաղնիների մեջ, երբ նա նստած էր իր վրանի դռան մոտ ցերեկվա շոգին »:

Ծննդ. 18:2 « Եվ նա բարձրացրեց իր աչքերը և նայեց, և տեսաւ երեք մարդ կանգնած էին նրա մոտ: Երբ նա տեսավ նրանց, վազեց նրանց ընդատաջ՝ իր վրանի մուտքից և խոնարհիվեց մինչև գետիկը »:

Աբրահամը հարյուր տարեկան է, գիտի, որ այժմ ծեր է, բայց լավ ֆիզիկական կազմվածք է պահպանում, քանի որ « վազում է հանդիպելու » իր այցելուներին: Արդյո՞ք նա ճանաչեց նրանց որպես երկնային սուրհանդակներ, մենք կարող ենք այդպես ենթադրել, քանի որ նա « խոնարհիվում է երկրի վրա »: Բայց այն, ինչ նա տեսնում է, «երեք մարդ» է, և մենք այնուհետև կարող ենք տեսնել նրա արձագանքում, նրա ինքնաբերական հյուրընկալության զգացումը, որը նրա բնական սիրառատ բնավորության պտուղն է:

Ծննդ. 18:3: « Եվ նա ասաց .

Այցելուին «տեր» անվանելը Աբրահամի մեծ խոնարհության արդյունքն էր, և դարձյալ չկա որևէ ապացույց, որ նա կարծում էր, որ դիմում է Աստծուն: Որովհետև Աստծո այս այցելությունը մարդկային ընդհանուր տեսքով բացառիկ է, քանի որ նույնիսկ Մովսեսն իրավասու չի լինի տեսնելու Աստծո դեմքի « փառքը »՝ *համաձայն Ելից 33:20-23*. « Յահվահն ասում է. տեսնել իմ դեմքը, քանի որ մարդը չի կարող տեսնել ինձ և ապրել: Եհովան ասաց. «Ահա մի տեղ ինձ մոտ. կկանգնես ժայռի վրա: Երբ իմ փառքն անցնի, ես քեզ կդնեմ ժայռի խոռոչի մեջ և կծածկեմ քեզ իմ ձեռքով, մինչև որ անցնեմ այն կողմը: Եվ երբ ես շրջեմ իմ ձեռքը, դուք կտեսնեք ինձ հետևում, բայց իմ դեմքը չի երևա »: Եթե Աստծո «փառքի» տեսիլքն արգելված է, նա իրեն չի արգելում մարդկային կերպարանք ընդունել իր արարածներին մոտենալու համար: Աստված դա անում է, որպեսզի այցելի Աբրահամին՝ իր ընկերոջը, և նա դա նորից կանի Հիսուս Զրիստոսի տեսքով՝ սկսած իր սաղմնային բեղմնավորումից մինչև նրա քավիչ մահը:

Ծննդ. 18:4. « Թող մեկը մի քիչ ջուր բերի, որ ձեր ոտքերը լուա. և հանգստացիր այս ծառի տակ »:

Հատված 1-ում պարզ դարձավ, որ տաք է, և ոտքերի քրտինքը ծածկված է հողային փոշով արդարացնում է այցելուների ոտքերը լվանալը. Դա հանելի առաջարկ է նրանց արված: Եվ այս ուշադրությունը Աբրահամի վաստակն է:

Ծննդ. 18:5. « Ես կզնամ և մի կտոր հաց կվերցնեմ, որ ձեր սիրտը գորացնեմ. որից հետո դուք կշարունակեք ձեր ճանապարհորդությունը. որովհետև դրա համար էլ անցնում ես քո ծառայի կողքով: Նրանք պատասխանեցին. «Արա այնպես, ինչպես ասացիր »:

Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ Աբրահամը չի ճանաչել այս այցելուներին որպես երկնային էակներ: Ուստի նրանց հանդեպ ցուցաբերած ուշադրությունը վկայում է նրա բնական մարդկային որակների մասին: Նա խոնարհ է, սիրող, մեղմ, առատաձեռն, օգտակար և հյուրընկալ. բաներ, որոնք սիրում են նրան Աստծուն: Մարդկային այս առումով Աստված հավանություն է տալիս և ընդունում նրա բոլոր առաջարկները:

. 18:6 « Աբրահամը շուտով մտավ իր վրանը՝ Սառայի մոտ և ասաց.

Մտունդն օգտակար է մարմնական մարմնին, և տեսնելով իր առջև երեք մարմնի մարմիններ՝ Աբրահամը կերակուր պատրաստեց՝ թարմացնելու իր այցելուների ֆիզիկական ուժը:

Ծննդոց 18:7 « Եվ Աբրահամը վազեց դեպի իր հոտը, վերցրեց մի նուրբ ու լավ հորթ և տվեց մի ծառայի, որը շտապեց պատրաստել այն »:

Քնքուշ հորթի ընտրությունն ավելի է ցույց տալիս նրա առատաձեռնությունն ու բնական բարեհաճությունը. իր հաճոյքը հարևանին հաճոյանալու համար: Այս արդյունքին հասնելու համար այն առաջարկում է լավագույնը իր այցելուներին:

Ծննդ. 18:8 « Եվ նա վերցրեց ևս մի սերուցք և կաթ հորթի հետ, որ պատրաստվել էր, և դրեց նրանց առաջ: Ինքը կանգնեց նրանց կողքին, ծառի տակ: Եվ նրանք կերան »:

Այս ախորժելի կերակուրները մատուցվում են անցնող անձանոթ մարդկանց, մարդկանց, ում նա չի ճանաչում, բայց ում նա վերաբերվում է որպես իր ընտանիքի անդամների: Այցելուների մարմնավորումը շատ իրական է, քանի որ նրանք ուտում են մարդու համար պատրաստված սնունդ:

Ծննդ. 18:9. « Այն ժամանակ նրան ասացին. «Ո՞ր է քո կինը Սառան»: Ես պատասխանեց. Ես այնտեղ է, վրանում »:

Հաղորդավարի փորձությունը հաջողությամբ ի պատիվ Աստծո և իր փառքի, այցելուները բացահայտում են իրենց իսկական էությունը՝ անվանելով նրա կնոջ անունը՝ «Սառա», որը Աստված շնորհել է նրան իր նախորդ տեսիլքում:

Ծննդ. 18:10. « Նրանցից մեկն ասաց. և ահա քո կինը Սառան որդի կունենա: Սառան լսում էր վրանի մուտքի մոտ, որը նրա հետևում էր »:

Նկատենք, որ երեք այցելուների երևալու մեջ ոչինչ չկա ճանաչելու Յահվեհին նրան ուղեկցող երկու հրեշտակներից: Այստեղ դրսևորվում է դրախտային կյանքը և բացահայտում է այնտեղ տիրող էգալիտար իմաստը:

Մինչ երեք այցելուներից մեկը հայտարարում է Սառայի մոտալուտ ծննդյան մասին, նա վրանի մուտքից լսում է այն, ինչ ասում են, և տեքստում նշվում է, թե ով է « նրա հետևում կանգնած ». ինչը նշանակում է, որ նա չի տեսել նրան և մարդկայնորեն չի կարող տեղյակ լինել նրա ներկայության մասին: Բայց նրանք տղամարդիկ չէին:

Ծննդ. 18:11. « Աբրահամն ու Սառան ձեր ու տարիքով մեծ էին, և Սառան այրև չէր կարող երեխա ունենալ »:

Այան սահմանում է մարդկային նորմալ պայմաններ, որոնք ընդհանուր են ողջ մարդկության համար:

Ծննդ. 18:12. « Եվ նա ծիծաղեց իր մեջ `ասելով. Իմ տերը նույնպես ձեր է »:

Կրկին ուշադրություն դարձրեք ճշգրտությանը. « Ես իր մեջ ծիծաղեց »; այնպես որ ոչ ոք չի լսել նրա ծիծաղը, բացի կենդանի Աստծուց, ով որոնում է մտքերն ու սրտերը:

Ծննդ. 18:13. « Եհովան ասաց Աբրահամին. Ինչո՞ւ Սառան ծիծաղեց՝ ասելով. »

Աստված օգտվում է առիթից՝ բացահայտելու իր աստվածային ինքնությունը, որն արդարացնում է ՅԱՀՎԵՀ-ի հիշատակումը, քանի որ հենց նա է խոսում Աբրահամի հետ մարդկային այս տեսքով: Միայն

Աստված կարող է իմանալ Սառայի թաքնված մտքերը, և այժմ Աբրահամը գիտի, որ Աստված խոսում է իր հետ:

Ծն. 18:14. « *Կա՛ որևէ զարմանալի բան ՅԱՀՎԵՀ-ի կողմից: Եշտանակված ժամին ես կվերադառնամ ձեզ մոտ, այս նույն ժամին. և Սառան որդի կունենա* »:

Աստված դառնում է ավտորիտար և հստակորեն թարմացնում է իր կանխատեսումը իր աստվածության ՅԱՀՎԵՀ անունով:

Ծննդ . 18:15 « *Սառան ստեց՝ ասելով. Որովհետև նա վախենում էր: Բայց նա ասաց. «Ընդհակառակը, դու ծիծաղեցիր* »:

« *Սառան ստեց* », - ասվում է տեքստում, որովհետև Աստված լսեց նրա գաղտնի միտքը, բայց նրա բերանից ծիծաղ չկար. այնպես որ դա ընդամենը մի փոքր սուտ էր Աստծուն, բայց ոչ մարդուն: Եվ եթե Աստված հանդիմանում է նրան, դա այն պատճառով է, որ նա չի ընդունում, որ Աստված կառավարում է իր մտքերը: Նա ապացույցներ է տալիս՝ գնալով այնքան հեռու, որ ստում է նրան: Ահա թե ինչու է նա պնդում՝ ասելով. « *Ընդհակառակը (սուտ է), դու ծիծաղեցիր* »: Չմոռանանք, որ Աստծո կողմից օրհնված մարդը Աբրահամն է և ոչ թե Սառան՝ նրա օրինական կինը, ով միայն օգուտ է քաղում իր ամուսնու օրհնությունից: Նրա գաղափարներն արդեն հանգեցրել են Իսրայելի ապագա ժառանգական թշնամու և մրցակցի՝ Իսմայիլի ծննդյան անեծքին. ճշմարիտ է աստվածային ծրագիր իրականացնելը:

Ծննդ. 18:16. « *Եվ այս մարդիկ վեր կացան գնալու և նայեցին դեպի Սոդոմի կողմը: Աբրահամը գնաց նրանց հետ ուղեկցելու նրանց* :

Հանգստացած, սնված և Աբրահամին ու Սառային վերականգնելով օրինական որդու՝ Իսահակի ապագա ծնունդը, երկնային այցելուները բացահայտում են Աբրահամին, որ իրենց այցը երկիր ևս մեկ այլ առաքելություն ունի՝ այն վերաբերում է Սոդոմին:

Ծննդ. 18:17. « *Այնուհետև Եհովան ասաց. Թաքցնե՛մ Աբրահամից այն, ինչ անելու եմ* »:

Այստեղ մենք ունենք Ամովս 3.7 հատվածի այս հատվածի ճշգրիտ կիրառությունը. « *Որովհետև Տերը՝ Եհովան, ոչինչ չի անում առանց իր գաղտնիքը հայտնելու իր ծառաներին՝ մարգարեներին* »:

Ծննդ. 18:18 « *Աբրահամը, անշուշտ, մեծ և հզոր ազգ կդառնա, և նրանով կօրհնվեն երկրի բոլոր ազգերը* »:

Անշուշտ » մակդիրի նկատմամբ կիրառվող իմաստի սովորական կորստի պատճառով ես հիշում եմ, որ դա նշանակում է՝ որոշակի և բացարձակ: Նախքան իր կործանարար ծրագիրը բացահայտելը, Աստված շտապում է վստահեցնել Աբրահամին իր սեփական կարգավիճակի մասին նրա առջև, և նա թարմացնում է այն օրհնությունները, որոնք նա կտա նրան: Աստված սկսում է Աբրահամի մասին խոսել երրորդ դեմքով, որպեսզի նրան բարձրացնի մարդկության պատմական մեծ կերպարի աստիճանին: Գործելով այսպես՝ նա իր մարմնական և հոգևոր հետնորդներին ցույց է տալիս այն մոդելը, որը նա օրհնում է, և որը նա հիշում և սահմանում է եկող հատվածում:

Ծննդ. 18:19. « *Որովհետև ես ընտրեցի նրան, որպեսզի նա հրամայի իր որդիներին և իր տանը պահել Տիրոջ ճանապարհը, արդարությամբ և արդարությամբ, որ նա տվել է Աբրահամի խոստումները .*

Այն, ինչ Աստված նկարագրում է այս հատվածում, մեծ տարբերություն է դնում Սողոմի հետ, որը Նա կկործանի: Մինչև աշխարհի վերջը նրա ընտրյալները կլինեն այս նկարագրության նման. ճշմարիտ արդարությունն ու ճշմարիտ արդարությունը, որ Աստված կկառուցի օրենքի տեքստերի վրա՝ իր ժողովրդին Իսրայելին սովորեցնելու համար: Այս բաների հանդեպ հարգանքը կլինի պայմանը, որ Աստված հարգի իր օրհնությունների խոստումները:

Ծննդ. 18:20: « *Եվ Եհովան ասաց. «Սողոմի և Գոմորի դեմ աղաղակը շատացել է, և նրանց մեղքը մեծ է»:*

Աստված այս դատաստանն է բերում Սողոմի և Գոմորի դեմ՝ թագավորների քաղաքների, որոնց Աբրահամը օգնության եկավ, երբ նրանց վրա հարձակվեցին: Բայց նաև Սողոմում էր, որ իր եղբորորդի Ղովտը ընտրեց բնակություն հաստատել իր ընտանիքի և իր ծառաների հետ: Իմանալով այն կապը, որ Աբրահամը կապում է իր եղբորորդու հետ, Աստված բազմապատկում է ուշադրությունը ծերունու նկատմամբ՝ նրան հայտնելու իր մտադրությունները: Եվ դա անելու համար նա ինքն իրեն իջեցնում է մարդու մակարդակի, որպեսզի հնարավորինս մարդկայնանա, որպեսզի իրեն դնի իր ծառա Աբրահամի մարդկային բնականության մակարդակին:

Ծննդ. 18:21. « *Ուրեմն ես իջնելու եմ և կտեսնեմ, թե արդյոք նրանք ամբողջությամբ վարվել են այն հաղորդման համաձայն, որ եկել է ինձ. և եթե դա չլինի, ես կիմանամ »:*

Այս խոսքերը հակադրվում են Սառայի մտքերի իմացությանը, քանի որ Աստված չի կարող անտեսել հարթավայրի այս երկու քաղաքներում հասած անբարոյականության աստիճանը և նրանց առատ բարգավաճումը: Այս արձագանքը ցույց է տալիս, թե ինչ հոգատարություն է նա ցուցաբերում, որպեսզի իր հավատարիմ ծառան ընդունի իր դատաստանի արդար դատավճիռը:

Ծննդ. 18:22. « *Եվ մարդիկ գնացին ու գնացին Սողոմ: Բայց Աբրահամը դեռ կանգնած էր ՅԱՀՎԵ-ի առջև »:*

Այստեղ այցելուների բաժանումը Աբրահամին թույլ է տալիս բացահայտել նրանց մեջ կենդանի Աստծուն՝ ՅԱՀՎԵ-ին, որը ներկա է իր հետ պարզ մարդկային տեսքով, որը խրախուսում է խոսքերի փոխանակումը: Աբրահամը կհամարձակվի Այն աստիճան, որ Աստծո հետ մի տեսակ սակարկության մեջ մտավ երկու քաղաքների փրկությունը ստանալու համար, որոնցից մեկում բնակվում է իր սիրելի եղբորորդի Ղովտը:

Ծննդ. 18:23. « *Աբրահամը մոտեցավ և ասաց. »*

Աբրահամի տված հարցը արդարացված է, քանի որ մարդկությունը արդարադատության իր կոլեկտիվ գործողություններում առաջացնում է անմեղ զոհերի մահ, որը կոչվում է կողմնակի վնաս: Բայց եթե մարդկությունը չի կարող տարբերել, Աստված կարող է: Եվ նա դրա

ապացույցը կտա Աբրահամին և մեզ, ովքեր կարդում ենք նրա
աստվածաշնչյան վկայությունը:

Ծննդ. 18:24. « *Գուցե քաղաքի մեջտեղում հիսուն արդարներ կան. մի՛ թե
դու կկործանես նրանց և չե՛ս ների քաղաքին այն հիսուն արդարների համար,
որոնք գտնվում են նրա մեջ:* »

Իր նուրբ և սիրառատ հոգու մեջ Աբրահամը լի է պատրանքներով և
պատկերացում է, որ այս երկու քաղաքներում հնարավոր է գտնել առնվազն
50 արդար մարդկանց, և նա կանչում է այդ 50 հնարավոր արդար մարդկանց՝
Աստծուց ստանալու երկու քաղաքների շնորհը: Ինչն է նրա կատարյալ
արդարության անունը, որը չի կարող անմեղին հարվածել մեղավորին:

Ծն.18:25. « *Արդարին ամբարիշտների հետ մեռցնելու համար, որ
արդարների հետ լինի այնպես, ինչպես ամբարիշտների հետ, հեռու լինի
քեզանից: Քեզանից հեռու! Մի՛ թե նա, ով դատում է ամբողջ երկիրը,
արդարություն չի գործադրի:* »

Այսպիսով, Աբրահամը մտածում է լուծել խնդիրը՝ հիշեցնելով
Աստծուն, թե ինչ չի կարող անել՝ առանց ժխտելու իր անհատականությունը,
որն այնքան կապված է կատարյալ արդարության զգացողության հետ:

Ծննդ. 18:26. « *Եվ Եհովան ասաց. «Եթե Սոդոմի մեջ քաղաքի
մեջտեղում հիսուն արդար մարդ գտնեմ, նրանց համար կներեմ ամբողջ
քաղաքին»:* »

Համբերատարությամբ և բարությանբ Եհովան թույլ տվեց
Աբրահամին խոսել և իր պատասխանում ապացուցեց, որ նա իրավացի է. 50
արդար մարդկանց համար քաղաքները չեն կործանվի:

Ծննդոց 18:27 « *Աբրահամը պատասխանեց և ասաց .*

Արդյո՞ք « *փոշու և մոխրի* » մասին է մտածում, որ հովտում գտնվող
երկու քաղաքների կործանումից հետո անաստված մարդիկ են մնալու:
Այնուամենայնիվ, Աբրահամը խոստովանում է, որ ինքը ոչ այլ ինչ է, քան «
հող ու մոխիր »:

Ծն. 18:28. « *Հիսուն արդարներից միգուցե հինգը պակասեն, որովհետև
հինգը կկործանե՞ք ամբողջ քաղաքը: Եհովան ասաց. «Ես չեմ կործանի այն, եթե
այնտեղ քառասունհինգ արդար մարդ գտնեմ»:* »

Աբրահամի համարձակությունը կստիպի նրան շարունակել իր
սակարկությունը՝ ամեն անգամ նվազեցնելով հնարավոր ընտրվածների
թիվը, և նա 32-րդ հատվածում կանգ կառնի տասը արդարների թվի վրա: Եվ
ամեն անգամ Աստված իր շնորհը կտա Աբրահամի առաջարկած թվի
պատճառով:

Ծննդ. 18:29. « *Աբրահամը շարունակեց խոսել նրա հետ և ասաց. «Գուցե
այնտեղ քառասուն արդար մարդ լինի: Եհովան ասաց. «Ես ոչինչ չեմ անի այս
քառասունի համար»:* » :

Ծննդ. 18:30. « *Աբրահամն ասաց. «Տերը թող չբարկանա, և ես կխոսեմ»:*
*Գուցե այնտեղ երեսուն արդար մարդ լինի: Եհովան ասաց. «Ես ոչինչ չեմ անի,
եթե այնտեղ երեսուն արդար մարդ գտնեմ»:* » :

Ծննդ. 18:31 « *Աբրահամն ասաց. «Մի ևս համարձակվեցի խոսել Տիրոջ
հետ. Թերևս այնտեղ քսան արդար մարդ կլինի: Եհովան ասաց. «Ես չեմ
կործանի այն հանուն այս քսանի»:* » :

Ծննդ. 18:32. « Աբրահամն ասաց. «Տերը թող չբարկանա, և ես այս անգամից ավելին չեմ խոսի»: Թերևս այնտեղ տասը արդար մարդ կլինի: Եհովան ասաց. «Ես չեմ կործանի այն հանուն այս տասը արդարների» :

Այստեղ ավարտվում է Աբրահամի սակարկությունը, ով հասկանում է, որ կա սահման, որը պետք է սահմանվի, որից այն կողմ նրա պնդումը անհիմն կլինի: Նա կանգ է առնում տասը արդար մարդկանց թվի վրա: Նա լավատեսորեն հավատում է, որ այս երկու կողմնապագված քաղաքներում պետք է գտնել այս թվով արդար մարդկանց, թեկուզ միայն Ղովտին և նրա հարազատներին հաշված:

Ծննդ. 18:33. « Եհովան գնաց, երբ վերջացրեց Աբրահամի հետ խոսելը: Եվ Աբրահամը վերադարձավ իր բնակավայրը »:

Ավարտվում է երկու ընկերների երկրային հանդիպումը, մեկը՝ երկնային և Ամենակարող Աստված, մյուսը՝ մարդ, հող հող, և յուրաքանչյուրը վերադառնում է իր զբաղմունքին: Աբրահամը դեպի իր բնակավայրը, և ՅԱՀՎԵ-ն՝ դեպի Սողոմ և Գոմոր, որոնց վրա կհայտնվի նրա կործանարար դատաստանը:

Աստծո հետ իր փոխանակման ժամանակ Աբրահամը բացահայտեց իր բնավորությունը, որն Աստծո պատկերով է՝ մտահոգված տեսնելով իրական արդարությունը՝ կյանքին տալով իր թանկարժեք թանկարժեք արժեքը: Ահա թե ինչու նրա ծառայի սակարկությունը կարող էր միայն ուրախացնել և ուրախացնել Աստծո սիրտը, ով լիովին կհսում է իր զգացմունքները:

Ծննդոց 19

Բաժանում արտակարգ իրավիճակում

Ծննդ. 19 :1. « Երկու հրեշտակները երեկոյան եկան Սողոմ. և Ղովտը նստեց Սողոմի դարպասի մոտ: Երբ Ղովտը տեսավ նրանց, վեր կացավ նրանց ընդառաջ և երեսնիվայր ընկավ գետնին »:

Այս վարքագծի մեջ մենք ճանաչում ենք Աբրահամի լավ ազդեցությունը իր եղբորորդի Ղովտի վրա, քանի որ նա նույն խոհեմությունն է ցուցաբերում անցորդ այցելուների նկատմամբ: Եվ նա դա անում է առավել ուշադրությամբ, քանի որ գիտի Սողոմ քաղաքի բնակիչների վատ բարքերը, որտեղ նա բնակություն է հաստատել:

« Ահա՛, տե՛ր իմ, մտե՛ք ձեր ծառայի տունը և այնտեղ գիշերե՛ք. լվանալ ձեր ոտքերը; դու վաղ առավոտից արթնանալու ես և կշարունակես քո ճանապարհը: Ոչ, նրանք պատասխանեցին, մենք գիշերելու ենք փողոցում »:

Ղովտն իր պարտքն է համարում ընդունել իր տան միջով անցնող մարդկանց՝ պաշտպանելու նրանց կողմնապագված բնակիչների անամոթ ու չարամիտ արարքներից: Մենք գտնում ենք նույն ողջույնի խոսքերը, որ Աբրամն ասել էր իր երեք այցելուների հասցեին: Ղովտն իսկապես արդար մարդ է, ով թույլ չտվեց, որ իրեն ապականվի այս քաղաքի այլասերված էակների հետ իր համատեղ կյանքի պատճառով: Երկու հրեշտակները եկել են քանդելու քաղաքը, բայց նախքան այն ավերելը, նրանք ցանկանում են

շփոթեցնել բնակիչների չարությունը՝ բռնելով նրանց արարքի մեջ՝ ի նշան իրենց չարության ակտիվ ցուցադրման: Եվ այս արդյունքը ստանալու համար բավական է նրանց գիշերել փողոցում՝ սողոմացիների հարձակման համար:

Ծննդ. 19:3. «Բայց Ղովտին այնքան հորդորեց նրանց, որ նրանք եկան նրա մոտ և մտան նրա տունը: Նա նրանց խնջույք տվեց և բաղարջ հաց թխեց: Եվ նրանք կերան »:

Ուստի Ղովտին հաջողվում է համոզել նրանց, և նրանք ընդունում են նրա հյուրընկալությունը. ինչը նրան դեռ հնարավորություն է տալիս ցույց տալու իր առատաձեռնությունը, ինչպես որ Աբրահամն արել էր իրենից առաջ: Փորձառությունը նրանց սովորեցնում է բացահայտել Ղովտի գեղեցիկ հոգին, արդար մարդուն անարդարների մեջ:

Ծն. 19:4. «Նրանք դեռ չէին պառկել քնելու, երբ քաղաքի մարդիկ՝ Սողոմի բնակիչները, շրջապատեցին տունը՝ երեխաներից մինչև ծերեր. ամբողջ բնակչությունը վազեց »:

Բնակիչների չարության դրսևորումը գերազանցում է երկու հրեշտակների ակնկալիքները, քանի որ նրանք գալիս են նրանց փնտրելու նույնիսկ այն տանը, որտեղ Ղովտը ընդունել է նրանց: Ուշադրություն դարձրեք այս չարության վարակման աստիճանին. «*երեխաներից մինչև տարեցներ*»: Հետևաբար, YaHWéH-ի դատողությունը լիովին արդարացված է:

19:5 «Եվ նրանք կանչեցին Ղովտին և ասացին նրան. «Ո՛ր ես այն մարդիկ, որ այս գիշեր քեզ մոտ եկան»: Դուրս բեր նրանց մեզ մոտ, որպեսզի մենք ճանաչենք նրանց »:

Միամիտ մարդկանց կարող են խաբել սողոմացիների մտադրությունները, քանի որ դա ոչ թե ծանոթության, այլ գիտելիքի խնդրանք է «Ադամը ճանաչում էր իր կնոջը և նա որդի ծնեց» օրինակի տերմինի աստվածաշնչյան իմաստով: Հետևաբար, այս մարդկանց այլասերվածությունը ամբողջական է և առանց բուժման:

Ծննդ. 19:6 «Ղովտը դուրս եկավ նրանց մոտ տան դռան մոտ և դուռը փակեց իր հետևից »:

Խիզախ Ղովտը, ով շտապում է ինքն իրեն գնալ՝ հանդիպելու զարշելի էակներին և հոգ է տանում իր հետևից փակել իր տան դուռը՝ իր այցելուներին պաշտպանելու համար:

«Եղբայրներս, աղաչում եմ ձեզ, չարիք մի՛ արեք. »

Բարի մարդը հորդորում է ամբարիշտներին չարություն չանել: Նա նրանց անվանում է «եղբայրներ», քանի որ նրանք իր նման տղամարդիկ են և իր մեջ պահպանել է նրանցից ոմանց այն մահից փրկելու հույսը, որին իրենց վարքագիծն է ուղղորդում:

Ծննդ. 19:8. «Ահա ես երկու դուստր ունեմ, որոնք երբեք տղամարդ չեն ճանաչել. Ես նրանց դուրս կբերեմ քեզ մոտ, և դու կարող ես նրանց հետ վարվել այն, ինչ ուզում ես: Միայն թե ոչինչ չանեք այս տղամարդկանց հետ, քանի որ նրանք եկել են իմ տանիքի ստվերին »:

Ղովտի համար սողոմացիների վարքագիծը հասել է այնպիսի բարձունքների, որոնք նախկինում չեն հասել այս փորձառության

ընթացքում: Եվ իր երկու այցելուներին պաշտպանելու համար նա գալիս է նրանց փոխարեն իր երկու դեռ կույս աղջիկներին առաջարկելու:

Ծննդ. 19:9: *Նրանք սասցին. Դարձյալ սասցին. «Մա եկել է որպես օտար, ուզում է դատավոր լինել»:* Դե, մենք ձեզ նրանցից վատ կանենք: Եվ սաստիկ սեղմելով Դովտին, նրանք առաջ եկան՝ կոտորելու դուռը »:

Դովտի խոսքերը չեն հանգստացնում հավաքված ոհմակին, և այս հրեշավոր էակները, ասում են, պատրաստվում են իրեն ավելի վատ անել, քան իրենց: Հետո նրանք փորձում են կոտրել դուռը:

Ծննդ. 19:10. *« Եվ մարդիկ երկարեցին իրենց ձեռքերը և Դովտին իրենց մոտ տուն բերեցին և դուռը փակեցին »:*

Քանի որ խիզախ Դովտը վտանգի մեջ է, հրեշտակները միջամտում են և Դովտին բերում տուն:

Ծննդ. 19:11. *« Եվ տան դռան մոտ եղողներին կուրացրին՝ փոքրից մինչև մեծ, այնպես որ իզուր տանջվեցին դուռը գտնելու համար »:*

Դրսում ամենամոտ հուզված մարդիկ կուրանում են. հետևաբար, տան բնակիչները պաշտպանված են:

Ծննդ. 19:12. *« Մարդիկ սասցին Դովտին. Փեսաներին, որդիներին և դուստրերին, և այն ամենը, ինչ ձեզ է պատկանում քաղաքում, **հանե՛ք նրանց այս տեղից** »:*

Դովտը շնորհ գտավ հրեշտակների և նրանց ուղարկող Աստծո աչքում: Որպեսզի նրա կյանքը փրկվի, նա պետք է « **դուրս գա** Բաղաթի և հարթավայրի հովտում, որովհետև հրեշտակները կկործանեն այս հովտի բնակիչներին, որը կդառնա ավերակների գոտի, ինչպես Աի քաղաքը: Հրեշտակների ընծան տարածվում է այն ամենի վրա, ինչ նրան է պատկանում կենդանի մարդկային արարածների մեջ:

բաժանման թեմայում « **դուրս գալ** » -ի աստվածային պատվիրանը մշտական է: Որովհետև նա հորդորում է իր արարածներին **բաժանվել** չարից՝ իր բոլոր ձևերով, ինչպիսիք են կեղծ քրիստոնեական եկեղեցիները: Հայտն. 18.4-ում նա պատվիրում է իր ընտրյալներին « **դուրս գալ** « *Մեծ Բաբելոն* »-ի, որը վերաբերում է առաջին հերթին կաթոլիկ կրոնին և երկրորդը՝ բազմաձև բողոքական կրոնին, որի ազդեցության տակ նրանք մնացել են մինչև այս պահը: Եվ ինչպես Դովտի դեպքում, նրանց կյանքը կփրկվի միայն Աստծո պատվիրանին անմիջապես հնազանդվելով: Որովհետև հենց հրապարակվի այն օրենքը, որը պարտադիր կդարձնի առաջին օրվա կիրակնօրյա հանգիստը, կավարտվի շնորհի ժամանակի ավարտը: Եվ այդ ժամանակ արդեն ուշ կլինի փոխել ձեր կարծիքն ու դիրքորոշումն այս խնդրի նկատմամբ:

Այստեղ ձեր ուշադրությունն են հրավիրում այն վտանգի վրա, որը ներկայացնում է անհրաժեշտ որոշումների կայացումը ավելի ուշ հետաձգելը: Մեր կյանքը փխրուն է, մենք կարող ենք մահանալ հիվանդության, դժբախտ պատահարի կամ հարձակման հետևանքով, բաներ, որոնք կարող են տեղի ունենալ, եթե Աստված չգնահատի մեր դանդաղ արձագանքը, և այս դեպքում հավաքական շնորհի ժամանակի ավարտը կորցնում է իր ողջ կարևորությունը: , քանի որ նա, ով մահանում է նրանից առաջ, մահանում է իր անարդարության և Աստծո կողմից իր դատապարտության մեջ: Գիտակցելով այս խնդիրը՝ Պողոսն ասում է

Եբր.3.7-8-ում. « Այսօր, եթե լսեք նրա ձայնը, մի կարծրացրեք ձեր սրտերը, ինչպես սպասամբության ժամանակ... »: Ուստի միշտ հրատապություն կա արձագանքելու Աստծո կողմից արված առաջարկին, և Պողոսն այս կարծիքին է ըստ Եբր. 4:1-ի. *կարծես թե շատ ուշ չի եկել* »:

Ծննդ. 19:13. « *Որովհետև մենք կկործանենք այս վայրը, որովհետև նրա բնակիչների դեմ աղադակը մեծ է Եհովայի առաջ: Եհովան մեզ ուղարկել է այն ոչնչացնելու* »:

Այս անգամ ժամանակը սպառվում է, հրեշտակները Ղովտին հայտնում են իր տանը իրենց ներկայության պատճառը: Քաղաքը պետք է արագ ավերվի YaHWéH-ի որոշմամբ:

19:14 « *Ղովտը դուրս եկավ և խոսեց իր փեսաների հետ, որոնք վերցրել էին իր աղջիկներին. որովհետև Եհովան կկործանի քաղաքը: Բայց, իր փեսաների աչքում, նա կարծես կատակում էր* »:

Ղովտի փեսաները, անշուշտ, մյուս սողոմագիների ամբարշտության մակարդակին չէին, բայց փրկության համար միայն հավատն է կարևոր: Եվ պարզ է, որ նրանք դա չեն ունեցել: Նրանց սկեսրայրի համոզմունքները նրանց չէին հետաքրքրում, և հանկարծակի միտքը, որ Աստված ՅԱՀՎԷՀ պատրաստ է ոչնչացնել քաղաքը, նրանց համար ուղղակի անհավանական էր:

Ծննդ. 19:15 « *Օրվա լուսաբացից հրեշտակները հորդորում էին Ղովտին և ասում. «Վե՛ր կաց, վերցրո՛ւ քո կնոջն ու քո երկու դուստրերին, որ այստեղ են, որ չկորչես քաղաքի ավերակում* »:

Սողոմի կործանումը առաջացնում է սրտանմիկ **բաժանումներ**, որոնք բացահայտում են հավատքը և հավատքի բացակայությունը: Ղովտի դուստրերը պետք է ընտրեն իրենց հորը կամ ամուսնուն հետևելու միջև:

Ծննդ. 19:16. « *Եվ երբ նա ուշանում էր, մարդիկ բռնեցին նրա, նրա կնոջ և նրա երկու դուստրերի ձեռքից, որովհետև Եհովան կհսնայեր նրան. Նրան տարան ու թողեցին քաղաքից դուրս* »:

Այս գործողության մեջ Աստված մեզ ցույց է տալիս « *կրակից վերցված սպրանքանիշ* »: Կրկին արդար Ղովտի համար է, որ Աստված իր հետ փրկում է իր երկու դուստրերին և կնոջը: Այսպիսով, պոկվելով քաղաքից, նրանք հայտնվում են դրսում, ազատ ու կենդանի:

Ծննդ. 19:17. *Երբ նա դուրս բերեց նրանց, նրանցից մեկն ասաց. մի՛ նայիր քո հետևից և մի՛ կանգ առիր ամբողջ հարթավայրում. փախիր տարը, որ չկորչես* »:

Փրկությունը կլինի սարում, ընտրությունը թողնվի Աբրահամին. Այսպիսով, Ղովտը կարող է հասկանալ և ափսոսալ իր սխալի համար՝ ընտրելով հարթավայրը և նրա բարգավաճումը: Նրա կյանքը վտանգված է, և նա պետք է շտապի, եթե ուզում է ապահով լինել, երբ Աստծո կրակը դիպչի ձորին: Նրան հրամայված է հետ չնայել: Պատվերը պետք է ընկալել բառացի և փոխաբերական իմաստով: Սողոմից փրկվածների առջևում է ապագան և կյանքը, քանի որ նրանց հետևում շուտով ոչինչ չի լինի, քան շիկացած ավերակներ, որոնք բոցավառվում են երկնքից նետված ծծմբի քարերից:

Ծննդ. 19:18. « *Ղովտն ասաց նրանց. ոչ, Տե՛ր!* »

Հրեշտակի հրամանը սարսափեցնում է Ղովտին:

Ծննդ. 19:19. « *Ահա ես շնորհ եմ գտել քո աչքի առաջ, և դու ցույց տվեցիր քո ողորմության մեծությունը իմ հանդեպ՝ պահպանելով իմ կյանքը. բայց ես չեմ կարող փախչել լեռը, նահաբան աղետը կհասնի ինձ, և ես կկորչեմ* »:

Լուր զիտի այս տարածաշրջանը, որտեղ նա ապրում է, և զիտի, որ լեռ հասնելու համար իրեն շատ ժամանակ կպահանջվի: Ահա թե ինչու նա աղաչում է հրեշտակին և առաջարկում նրան այլ լուծում:

Ծննդ. 19:20. « *Ահա այս քաղաքը այնքան մոտ է, որ ես սպաստան տամ, և այն փոքր է. Օ՛ր որ ես կարող եմ փախչել այնտեղ... փոքր չէ՞... և որ իմ հոգին սպրում է:* »

Հովտի վերջում Ծոար է, բառ, որը նշանակում է փոքր: Նա փրկվեց հովտի ողբերգությունից, որպեսզի ապաստան ծառայի Դովտի և նրա ընտանիքի համար:

Ծննդ. 19:21: « *Եվ նա ասաց նրան. «Ահա, ես նույնպես տալիս եմ քեզ այս շնորհը, և ես չեմ կործանի այն քաղաքը, որի մասին դու խոսում ես* »:

Այս քաղաքի ներկայությունը դեռ վկայում է այս դրամատիկ դրվագի մասին, որը ազդել է հարթավայրի հովտի քաղաքների վրա, որտեղ գտնվում էին երկու քաղաքները՝ Սողոմոն ու Գոմորը:

Ծննդ. 19:22. « *Շտապի՛ր և սպաստան արա այնտեղ, որովհետև ես ոչինչ չեմ կարող անել, մինչև դու չհասնես այնտեղ: Ահա թե ինչու այս քաղաքին տրվեց Չոար անունը* :

Հրեշտակն այժմ կախված է իր համաձայնությունից և կսպասի, մինչև Դովտը մտնի Չոար՝ հովիտը հարվածելու համար:

Ծննդ. 19:23. « *Արևը ծագում էր երկրի վրա, երբ Դովտը մտավ Սոփար* »:

Սողոմոնացիների համար մի նոր օր կարծես ազդարարվում էր գեղեցիկ արևածագի տակ. օր, ինչպես բոլորը...

Ծննդ. 19:24. « *Այնուհետև Եհովան երկնքից ձուլեց և կրակ թափեց Սողոմի և Գոմորի վրա՝ Եհովայի կողմից* »:

Այս հրաշք աստվածային գործողությունը հզոր վկայությունն ստացավ աղվենտիստ հնագետ Ռոն Ուայատի հայտնագործությունների միջոցով: Նա բացահայտեց Գոմոր քաղաքի վայրը, որի բնակատեղիները հենված էին միմյանց դեմ լեռան արևմտյան լանջին, որը սահմանակից է այս հովիտին: Այս վայրի հողը պատրաստված է ձմեռի քարերից, որոնք կրակի ենթարկվելով՝ այսօր էլ բոցավառվում են: Աստվածային հրաշքն այսպիսով լիովին հաստատված է և արժանի ընտրյալների հավատքին:

Հակառակ այն ամենի, ինչ հաճախ էին մտածում ու ասում, Աստված կոչ արեց ոչ թե միջուկային էներգիան քանդել այս հովիտը, այլ 90% մաքրությամբ գնահատված ձմեռի և մաքուր ձմեռի քարերի վրա, ինչը մասնագետների կարծիքով բացառիկ է: Երկինքը ձմեռի ամպեր չի կրում, ուստի կարող եմ ասել, որ այս կործանումը արարիչ Աստծո գործն է: Նա կարող է ստեղծել ցանկացած նյութ՝ ըստ իր կարիքների, քանի որ ստեղծել է երկիրը, երկինքը և այն ամենը, ինչ դրանք պարունակում են:

Ծննդ. 19:25. « *Նա կործանեց այդ քաղաքները, ամբողջ դաշտը, քաղաքների բոլոր բնակիչներին և երկրի բոյսերը* »:

Ի՞նչ կարող է գոյատևել բոցավառ ձմեռի քարերի անձրևի տակ գտնվող վայրում: Ոչինչ, բացի ժայռերից և ձմեռային քարերից, որոնք դեռևս առկա են:

Ծննդ. 19:26. « *Ղովտի կինը հետ նայեց, և նա դարձավ աղի սյուն* »:

Ղովտի կնոջ այս հայացքը բացահայտում է ափսոսանքն ու պահպանված հետաքրքրությունը այս անիծված վայրի հանդեպ: Այս հոգեվիճակը չի գոհացնում Աստծուն, և նա դա հայտնի է դարձնում՝ իր մարմինը վերածելով աղի սյունի՝ բացարձակ հոգևոր անպտղության պատկերի:

Ծննդ. 19:27. « *Աբրահամը առավոտ կանուխ վեր կացավ, որ գնա այն տեղը, որտեղ նա կանգնած էր Եհովայի ներկայությամբ* »:

Տեղյակ չլինելով տեղի ունեցած դրամայի մասին՝ Աբրահամը գալիս է Մամրեի կաղնին, որտեղ նա ողջունում է իր երեք այցելուներին:

Ծննդ. 19:28. « *Նա նայեց դեպի Սոդոմ և Գոմոր և դաշտի ամբողջ տարածքը. և, տես, նա տեսավ ծուխը, որը բարձրանում էր երկրից, ինչպես վառարանի ծուխը* »:

Լեռը հիանալի աստղադիտարան է: Իր բարձրությունից Աբրահամը տիրում է տարածաշրջանին և գիտի, թե որտեղ է գտնվում Սոդոմի և Գոմորի հովիտը: Եթե տեղի հողը դեռ շիկացած բրազիլ է, վերևում բարձրանում է սուր ծուխ, որը առաջանում է ծծմբի և քաղաքում հավաքված բոլոր նյութերի սպառման պատճառով: Վայրը մինչև աշխարհի վերջը դատապարտված է անպտղության: Այնտեղ մենք գտնում ենք միայն ժայռեր, քարեր, ծծմբի քարեր և աղ, շատ աղ, որը նպաստում է հողի ամլությանը:

Ծննդ. 19:29. « *Երբ Աստված ավերեց դաշտի քաղաքները, նա հիշեց Աբրահամին. և նա ստիպեց Ղովտին փախչել աղետի միջից, որով նա տասպալեց այն քաղաքները, որտեղ Ղովտը բնակություն էր հաստատել* »:

Այս պարզաբանումը կարևոր է, քանի որ այն բացահայտում է մեզ, որ Աստված փրկեց Ղովտին միայն Աբրահամին՝ իր հավատարիմ ծառային հաճոյանալու համար: Ուստի նա չդադարեց նախատել նրան բարգավաճ հովտի և նրա ապականված քաղաքների ընտրության համար: Եվ սա հաստատում է, որ նա իսկապես փրկվել է Սոդոմի կողմից հայտնի «կրակից պղկված բրենդ» կամ, չափազանց ճշգրիտ, ճակատագրից:

Ծննդ. 19:30. « *Ղովտը թողեց Սոսարը դեպի բարձունքները և բնակություն հաստատեց լեռան վրա իր երկու դուստրերի հետ, քանի որ վախենում էր մնալ Սոսարում: Նա ապրում էր քարայրում, նա և իր երկու դուստրերը* »:

բաժանման անհրաժեշտությունը : Եվ հենց նա է որոշում չմնա Չոարում, որը, թեև «փոքր» էր, նույնպես բնակեցված էր Աստծո առաջ կոռումպացված և մեղավոր մարդկանցով: Իր հերթին նա գնում է սար և, հեռու ցանկացած հարմարավետությունից, իր երկու դուստրերի հետ ապրում է քարայրում՝ Աստծո արարածների կողմից առաջարկված բնական ապահով ապաստանում:

Ծննդ. 19:31. « *Մեծն ասաց կրտսերին. Մեր հայրը ծեր է. և երկրում մարդ չկա, որ գա մեզ մոտ՝ բոլոր երկրների սովորության համաձայն* »:

Ղովտի երկու դուստրերի ձեռնարկած նախաձեռնությունների մեջ ոչ մի սկանդալային բան չկա: Նրանց մոտիվացիան արդարացված և հաստատված է Աստծո կողմից, որովհետև նրանք գործում են իրենց հորը սերունդ տալու նպատակով: Առանց այս դրդապատճառի նախաձեռնությունը ինցեստային կլիներ:

Ծննդ. 19:32 « Եկե՛ք, մեր հորը գինի խմեցնենք և պառկենք նրա հետ, որպեսզի պահպանենք մեր հոր ցեղը »:

Ծննդ. 19:33. « Այն գիշեր նրանք իրենց հորը գինի խմեցին. իսկ մեծը գնաց իր հոր հետ քնելու: Նա չնկատեց, թե երբ էր նա պառկել, ոչ էլ երբ վեր կացավ »:

19:34 « Հաջորդ օրը մեծն ասաց կրտսերին. եկեք նրան նորից գինի խմեցնենք այս գիշեր և գնանք նրա հետ քնենք, որպեսզի պահպանենք մեր հոր ցեղը »:

Ծննդ. 19:35. « Այդ գիշեր նորից գինի խմեցին իրենց հորը. իսկ կրտսերը գնաց նրա հետ քնելու: Նա չնկատեց, թե երբ նա պառկեց, ոչ էլ երբ վեր կացավ »:

Այս գործողության մեջ Լոտի լիակատար անգիտակից լինելը մոտեցմանը տալիս է արհեստական բեղմնավորման պատկերը, որը կիրառվել է մեր վերջին ժամանակներում կենդանիների և մարդկանց նկատմամբ: Հաճույքի նվազագույն որոնում չկա, և բանն ավելի ցնցող չէ, քան եղբայրների և քույրերի զուգավորումը մարդկության սկզբում:

Ծննդ. 19:36. « Ղովտի երկու դուստրերը հղիացան իրենց հորից »:

Մենք Ղովտի այս երկու դուստրերի մեջ նշում ենք անձնագոհության բացառիկ հատկություններ՝ ի շահ իրենց հոր պատվի: Որպես չամուսնացած մայրեր՝ նրանք իրենց երեխային կմեծացնեն միայնակ՝ պաշտոնապես առանց հոր, և այդպիսով հրաժարվում են ամուսին, կողակից, ուղեկից վերցնելուց:

Ծննդ. 19:37 « Առաջնեկը մի որդի ծնեց և նրա անունը դրեց Մովսար. նա մովսարացիների հայրն է մինչև այսօր »:

Ծննդ. 19:38. « Ամենափոքրը նույնպես մի որդի ծնեց, և նա նրա անունը դրեց Բեն Ամմի. նա ամմոնացիների հայրն է մինչև այսօր »:

Դանիել 11.41-ի մարգարեության մեջ մենք գտնում ենք, որ հիշատակվում է երկու որդիների սերունդների մասին. « Նա կմտնի ամենագեղեցիկ երկիրը, և շատերը կրնկնեն. բայց Եդոմը, Մովսարը և Ամմոնի որդիների իշխանները կազատվեն նրա ձեռքից »: Հետևաբար, մարմնական և հոգևոր կապը կմիավորի այս ժառանգներին Իսրայելի հետ, որը հիմնադրվել է Աբրահամի վրա, որը եբրայեցի ժողովրդի Հերերից հետո արմատն է: Բայց այս ընդհանուր արմատները վեճեր կառաջացնեն և այս սերունդներին Իսրայել ազգի դեմ կդնեն: Սովոնիա 2.8 և 9-ում Աստված աղետի մասին է մարգարեանում Մովսարի և Ամմոնի որդիների համար . *Ահա թե ինչու եմ ես ողջ: Ասում է Չորքերի Տեր Տերը՝ Իսրայելի Աստվածը, Մովսարը կլինի Սողոմի պես, և Ամմոնի որդիները՝ Գոմորի պես, փշերով ծածկված մի տեղ, աղի հանք, հավիտյան անասպատ. իմ մնացած ժողովուրդը կկողոպտի նրանց, իմ ազգի մնացած մասը կտիրի նրանց »:*

Սա ապացուցում է, որ Աստծո օրհնությունը միայն Աբրահամի վրա էր, և որ այն չէր կիսում նրա եղբայրները, որոնք ծնվել էին նույն հորից՝ Թարայից: Եթե Ղովտը կարողացավ օգուտ քաղել Աբրահամի օրինակից, ապա դա չի լինի նրա երկու դուստրերից ծնված նրա սերունդների դեպքում:

Ծննդոց 20

Առանձնացում Աստծո մարգարեի կարգավիճակով

Նորացնելով Ծննդոց 12-ում արձանագրված փարավոնի հետ ունեցած փորձառությունը՝ Աբրահամն իր կնոջը՝ Սառային, որպես իր քույր, ներկայացնում է Գերարի թագավոր Աբիմելեփին (ներկայիս Պաղեստինը՝ Գազայի մոտակայքում): Կրկին, Աստծո արձագանքը, ով պատժում է նրան, ստիպում է նրան բացահայտել, որ Սառայի ամուսինն իր մարգարեն է: Աբրահամի զորությունն ու վախն այսպիսով տարածվեցին ողջ տարածաշրջանում:

Ծննդոց 21

Իրավականի և ոչ լեգիտիմի տարանջատում

Բաժանում՝ մեր **սիրածի** զոհաբերության միջոցով

Ծննդ. 21:1. « *Եվ Եհովան այցելեց Սառային, ինչպես որ ասել էր, և Եհովան Սառային արեց այնպես, ինչպես ինքն էր ասել: »*

Այս այցելությանը Աստված վերջ է տալիս Սառայի երկարատև անպտուղությանը:

Ծննդ.21:2. « *Եվ Սառան հղիացավ և ծնեց Աբրահամին մի որդի իր ծերության ժամանակ, որի մասին Աստված խոսեց նրա հետ: »*

Ես.55:11-ը հաստատում է սա. « *Այսպես է իմ խոսքը դուրս գալիս իմ բերանից. այն դատարկ չի վերադառնում ինձ, առանց իմ կամքը կատարելու և իմ ծրագրերը չկատարելու: »* Աբրահամին տրված խոստումը պահվում է, ուստի համարն արդարացված է: Այս որդին աշխարհ է գալիս այն բանից հետո, երբ Աստված հայտնում է իր ծննդյան մասին: Աստվածաշունչը նրան ներկայացնում է որպես «խոստման որդի», ինչը Իսահակին դարձնում է մեսիական «Աստծո Որդու»՝ Հիսուսի մարգարեական տեսակը:

Ծննդ. 21:3. « *Եվ Աբրահամը իր որդու անունը, որին Սառան ծնել էր, դրեց Իսահակ: »*

Իսահակ անունը նշանակում է՝ նա ծիծաղում է: Ե՛վ Աբրահամը, և՛ Սառան ծիծաղեցին, երբ լսեցին, որ Աստված հայտարարեց իրենց ապագա որդու մասին: Եթե ուրախության ծիծաղը դրական է, ապա դա այդպես չէ ծաղրող ծիծաղի դեպքում: Փաստորեն, երկու ամուսիններն էլ նույն արձագանքն են ունեցել՝ լինելով մարդկային նախապաշարմունքների զոհ: Որովհետև նրանք ծիծաղում էին շրջապատողների մարդկային արձագանքների մասին: Ջրհեղեղից հետո կյանքի տևողությունը զգալիորեն կրճատվել է, իսկ մարդկանց համար 100 տարեկանը նշանավորում է խորացած ծերությունը. այն, որտեղ կյանքից քիչ ենք սպասում: Բայց տարիքը ոչինչ չի նշանակում Արարիչ Աստծո հետ հարաբերությունների համատեքստում, ով սահմանում է ամեն ինչի սահմանները: Ե՛վ Աբրահամը դա բացահայտում է իր փորձառության մեջ և Աստծու միջոցով ստանում է հարստություն, պատիվ և հայրություն, այս անգամ՝ օրինական:

Ծննդ. 21:4. « *Եվ Աբրահամը թափառեց իր որդի Իսահակին, երբ նա ութ օրական էր, ինչպես Աստված պատվիրել էր նրան:* »

Իր հերթին, օրինական որդին թափառվում է: Աստծո պատվիրանը կատարվում է.

Ծննդ. 21:5. « *Եվ Աբրահամը հարյուր տարեկան էր, երբ ծնվեց նրա որդին՝ Իսահակը:* »

Բանն ուշագրավ է, բայց ոչ նախադեղման չափանիշներով:

Ծննդ. 21:6. « *Եվ Սառան ասաց. Աստված ինձ ծիծաղելու առիթ է տվել. ով լսի, կծիծաղի ինձ հետ:* »

Սառան իրավիճակը ծիծաղելի է համարում, քանի որ նա մարդ է և մարդկային նախապաշարմունքների գոհ: Բայց ծիծաղելու այս ցանկությունն արտացոլում է նաև անսպասելի ուրախություն: Իր ամուսնու՝ Աբրահամի նման, նա ծննդաբերելու հնարավորություն է ստանում այն տարիքում, երբ դա այլևս անհնար է պատկերացնել մարդկային նորմալության տեսանկյունից:

Ծննդ. 21 :7 *Եվ նա ասաց. Որովհետև ես նրա ծերության ժամանակ մի որդի ծնեցի:* »

Բանն իսկապես բացառիկ է և ամբողջովին հրաշք: Նայելով Սառայի այս խոսքերին մարգարեական մակարդակով, մենք Իսահակի մեջ կարող ենք տեսնել այն որդուն, ով մարգարեանում է Քրիստոսի նոր ուխտը, մինչդեռ Իսմայելը մարգարեանում է առաջին ուխտի որդուն: Քրիստոս չհուսից իր մերժմամբ՝ մարմնի համաձայն ծնված այս բնական որդին թափառության նշանով կմերժվի Աստծո կողմից՝ հօգուտ հավատքի միջոցով ընտրված քրիստոնյա որդու: Իսահակի պես, նոր ուխտի հիմնադիր Քրիստոսը հրաշքով կծնվի՝ բացահայտելու և ներկայացնելու Աստծուն մարդկային տեսքով: Ի հակադրություն, Իսմայիլը բեղմնավորված է բացառապես մարմնական հիմքերի և խիստ մարդկային ըմբռնումների վրա:

Ծննդ. 21:8. « *Եվ երեխան մեծացավ և կաթից կտրվեց. Աբրահամը մեծ խնջույք արեց այն օրը, երբ Իսահակը կաթից կտրվեց:* »

Կրճրով կերակրվող երեխան կդառնա դեռահաս, և հայր Աբրահամի համար բացվում է խոստումներով և երջանկությամբ լի ապագա, որը նա ուրախությամբ նշում է:

Ծննդ. 21:9. « *Եվ Սառան տեսավ եզիպտացի Հագարի որդուն, որին նա ծնել էր Աբրահամի համար, ծիծաղում էր. և նա ասաց Աբրահամին .*

Երանելի գույգի կյանքում ծիծաղն ակնհայտորեն մեծ տեղ է գրավում: Իսմայիլի թշնամությունն ու խանդը օրինական որդու՝ Իսահակի նկատմամբ, ստիպում է նրան ծիծաղել՝ ծաղրելով նրան: Սառայի համար տանելիի սահմանը հասել է. մոր ծաղրից հետո գալիս է որդու ծաղրը. դա չափազանց շատ է:

Ծննդ. 21:10. « **Վտարե՛ք** այս աղախնին և նրա որդուն. քանզի այս աղախնի որդին ժառանգություն չի ունենա իմ որդու՝ Իսահակի հետ: »

Մենք կարող ենք հասկանալ Սառայի զայրույթը, բայց նայեք ինձ վերևում: Սառան մարգարեանում է առաջին դաշինքի անարժանությունը, որը ընտրվածների հետ չի ժառանգի նորը՝ հիմնված Քրիստոս չհուսի արդարության հանդեպ հավատքի վրա:

Ծննդ. 21:11. « Եվ դա շատ չար էր Աբրահամի աչքին իր որդու պատճառով. »

Աբրահամը չի արձագանքում Սառայի նման, քանի որ նրա զգացմունքները կիսում են իր երկու որդիները: Իսահակի ծնունդը չի վերացնում 14 տարվա ջերմությունը, որը կապում է նրան Իսմայելի հետ:

Ծննդ. 21:12. « Եվ Աստված ասաց Աբրահամին. «Թող քո աչքին չար չլինի երեխայի և քո աղախնի պատճառով»: Այն ամենը, ինչ Սառան ասաց քեզ, յսիր նրա ձայնը, որովհետև Իսահակի միջոցով սերունդ կկոչվես: »

Այս ուղերձում Աստված պատրաստում է Աբրահամին ընդունելու Իսմայելի՝ իր ավագ որդու օտարացումը: Այս **բաժանումը** Աստծո մարգարեական նախագծում է. քանի որ նա մարգարեանում է Մովսիսական հին ուխտի ձախողումը: Որպես միախառնություն, Իսահակի մեջ Նա կշատացնի իր սերունդներին: Եվ այս *աստվածային* խոսքի կատարումը կլինի նոր ուխտի հաստատման միջոցով, որտեղ « *ընտրյալները* » կկանչվեն Հիսուս Քրիստոսում Աստծո հավերժական Ավետարանի ուղերձով:

Այսպիսով, պարադոքսալ կերպով, Իսահակը կլինի հին ուխտի հայրապետը, և ամենից առաջ նրա որդու՝ Հակոբի մեջ է, որ ըստ մարմնի և թվատության նշանի՝ Աստծո Իսրայելը կհաստատվի նրա հիմքերի վրա: Բայց պարադոքսն այն է, որ նույն Իսահակը միայն դասեր է մարգարեանում Քրիստոսի նոր ուխտի վերաբերյալ:

Ծննդ. 21:13. « Եվ աղախնի որդուն էլ ազգ կդարձնես, որովհետև նա ձեր սերունդն է. »

Իսմայիլը Մերձավոր Արևելքի շատ ժողովուրդների պատրիարքն է: Մինչև Քրիստոսի հայտնվելը իր երկրային փրկարար ծառայության համար, հոգևոր օրինականությունը պատկանում էր բացառապես Աբրահամի այս երկու որդիների ժառանգներին: Արևմտյան աշխարհն ապրում էր հեթանոսության բազմաթիվ ձևերով՝ անտեսելով մեծ արարիչ Աստծո գոյությունը:

Ծննդ. 21:14 « Եվ Աբրահամն առավոտ կանուխ վեր կացավ, հաց ու մի կաշի ջուր առավ և տվեց Հազարին, դրեց նրա ուսին, և նա տվեց նրան երեխային և արձակեց նրան: Եվ նա գնաց ու թափառեց Բերսաբեի անապատում: »

Աստծո միջամտությունը հանգստացրեց Աբրահամին: Նա գիտի, որ Աստված ինքը կհսկի Հազարին և Իսմայելին և համաձայնում է **բաժանվել** նրանցից, քանի որ վստահում է, որ Աստված կպաշտպանի և առաջնորդի նրանց: Քանի որ նա ինքը մինչ այժմ պաշտպանված և առաջնորդվել է Նրա կողմից:

Ծննդ. 21:15. « Եվ երբ գինու տակի ջուրը սպառվեց, նա երեխային զցեց թփերից մեկի տակ » :

Բերսաբեի անապատում տարվող ջուրը արագ սպառվում է և առանց ջրի, Հազարը մահն է միայն տեսնում որպես իր դժբախտ իրավիճակի վերջնական արդյունք:

Ծննդ. 21:16. « Գնաց և նստեց դիմացը՝ աղեղի մոտ. «Թող չտեսնեն, որ երեխան մեռնի»: Եվ նա նստեց դիմացը, և նա բարձրացրեց իր ձայնը և լաց եղավ: »

Այս ծայրահեղ իրավիճակում Հազարը երկրորդ անգամ արցունքներ է թափում Աստծո երեսի առաջ:

Ծննդ. 21:17. « *Եվ Աստված լսեց երեխայի ձայնը, և Աստծո հրեշտակը երկնքից կանչեց Հազարին և ասաց նրան. Մի՛ վախեցիր, որովհետև Աստված լսել է երեխայի ձայնը, որտեղ նա է: »*

Եվ երկրորդ անգամ Աստված միջամտում է և խոսում նրա հետ՝ հանգստացնելու համար:

Ծննդ. 21:18. « *Վե՛ր կաց, վերցրո՛ւ երեխային և վերցրո՛ւ քո ձեռքը. քանզի ես նրան մեծ ազգ կդարձնեմ: »*

Հիշեցնում են, որ Իսմայիլը 15-ից 17 տարեկան դեռահաս է, բայց, այնուամենայնիվ, մայր Հազարին հպատակված երեխա է, և երկուսն էլ խմելու ջուր չունեն: Աստված ցանկանում է, որ նա աջակցի իր որդուն, քանի որ նրան հզոր ճակատագիր է սպասվում:

Ծն.21:19. « *Եվ Աստված բացեց նրա աչքերը, և նա տեսավ ջրի մի ջրհոր. և նա գնաց, մաշկը ջրով լցրեց և երեխային խմեցրեց: »*

Հրաշքի արդյունք, թե ոչ՝ ջրի այս ջրհորը հայտնվում է անհրաժեշտ պահին՝ Հազարին ու նրա որդուն կյանքի համը տալու համար: Եվ նրանք իրենց կյանքը պարտական են հզոր Արարչին, ով բացում կամ փակում է իրերի տեսլականն ու բանականությունը:

Ծն.21:20. « *Եվ Աստված երեխայի հետ էր, և նա մեծացավ, բնակվեց անապատում և դարձավ նետաձիգ: »*

Հետևաբար, անապատը դատարկ չէր, քանի որ Իսմայելը որս էր անում կենդանիների, որոնց նա սպանում էր իր աղեղով ուտելու համար:

Ծն.21:21. « *Եվ նա բնակվում էր Փառանի անապատում. և նրա մայրը Եգիպտոսի երկրից նրան կին առավ: »*

Հետևաբար, Իսմայելների և եգիպտացիների միջև կապը կամրապնդվի և ժամանակի ընթացքում Իսահակի հետ Իսմայիլի մրցակցությունը կմեծանա այն աստիճանի, որ նրանց մշտական բնական թշնամիներ դառնա:

21:22 « *Եվ եղավ այնպես, որ այն ժամանակ Աբիմելեքը և նրա զորքի հրամանատար Պիկոլը խոսեցին Աբրահամի հետ՝ ասելով. Աստված քեզ հետ է այն ամենում, ինչ անում ես: »*

Սառային որպես իր քրոջ ներկայացնելու հետ կապված փորձառությունները, որոնք վերաբերվում են Ծննդ. 20-ում, Աբիմելեքին ուսուցանեցին, որ Աբրահամը Աստծո մարգարեն էր: Նրան այժմ վախենում են և վախենում:

Ծննդ. 21:23. « *Եվ հիմա երդվի՛ր ինձ այստեղ Աստծով, որ սուտ չես վարվի ո՛չ ինձ, ո՛չ իմ երեխաների, ո՛չ իմ թոռների հետ, ինչպես որ ես ցույց տվեցի քեզ, դու կվարվես իմ հանդեպ. և դեպի այն երկիրը, որտեղ դուք մնացել եք: »*

Աբիմելեքն այլևս չի ցանկանում դառնալ Աբրահամի հնարքների զոհը և ցանկանում է նրանից ստանալ խաղաղ դաշինքի ամուր և վճռական պարտավորություններ:

Ծննդ. 21:24. « *Եվ Աբրահամն ասաց. »*

Աբրահամը Աբիմելեքի նկատմամբ վատ մտադրություն չունի, և նա կարող է այդպիսով համաձայնվել այս պայմանագրին:

Ծննդ. 21:25. « Եվ Աբրահամը սաստեց Աբիմելեքին ջրհորի պատճառով, որը Աբիմելեքի ծառաները բռնությամբ վերցրել էին: »

Ծննդ. 21:26. « Եվ Աբիմելեքն սասց. «Ես չգիտեմ, թե ով է արել այս բանը, և դու ինձ չես զգուշացրել դրա մասին, և ես միայն այսօր եմ լսել դրա մասին: »

Ծննդ. 21:27 « Եվ Աբրահամը ոչխարներ ու նախիրներ առավ և տվեց Աբիմելեքին, և նրանք երկուսն էլ ուխտ կապեցին. »

Ծննդ. 21:28. « Եվ Աբրահամը հոտից յոթ ձագ ոչխար առանձնացրեց. »

«Յոթ ոչխարներից» Աբրահամի ընտրությունը վկայում է նրա կապի մասին Աբարիչ Աստծո հետ, որին նա ցանկանում է կապել իր աշխատանքի հետ: Աբրահամը հաստատվել է օտար երկրում, բայց ցանկանում է, որ իր աշխատանքի պտուղը մնա իր սեփականությունը:

Ծննդ. 21:29. Աբիմելեքն սասց Աբրահամին. »

Ծննդ. 21:30. « Եվ նա սասց. «Դու իմ ձեռքից կհանես այս յոթ ձագ ոչխարները, որպես վկայություն ինձ, որ ես փորել եմ այս ջրհորը»: »

Ծն. 21:31. « Ուստի այդ վայրը կոչեցին Բերսաբեե, քանի որ երկուսն էլ այնտեղ երդվեցին. »

Վիճելի ջրհորն անվանվել է «շեբա» բառից, որը եբրայերենում «յոթ» թվի արմատն է, և որը մենք գտնում ենք «շաբաթ» բառում, որը նշանակում է յոթերորդ օրը՝ Աստծո կողմից շաբաթական հանգստի ժամանակ սրբացված մեր շաբաթ օրը: Իր երկրային արարման սկզբից: Այս դաշինքի հիշատակը պահպանելու համար ջրհորն այսպես կոչվեց «յոթի ջրհոր»:

Ծն.21:32. « Եվ Բերսաբեում ուխտ կապեցին. Աբիմելեքը և նրա զորքի հրամանատար Պիկորը վեր կացան, և նրանք վերադարձան Փղշտացիների երկիրը: »

Ծննդ. 21:33. « Եվ Աբրահամը Բերսաբեում տնկեց թամարի ծառ. և այնտեղ կանչեց Եհովայի՝ հավիտենական Աստծու անունը: »

Ծն.21:34. « Եվ Աբրահամը երկար ժամանակ պանդխտեց Փղշտացիների երկրում: »

Աստված իր ծառայի համար կազմակերպել էր խաղաղության և հանգստության պայմաններ:

Ծննդոց 22

Հոր և միակ որդու բաժանումը զոհաբերվեց

Այս 22-րդ գլուխը ներկայացնում է Քրիստոսի մարգարեական թեման, որը մատուցվել է որպես Աստծո կողմից որպես Հոր զոհաբերություն: Այն պատկերում է փրկության սկզբունքը, որը պատրաստվել է Աստծո կողմից գաղտնի կերպով իր դեմ ազատ, իսելացի և ինքնավար գործընկերներ ստեղծելու իր որոշման սկզբից: Այս զոհաբերությունը կլինի այն գինը, որը պետք է վճարվի նրա արարածներից սիրո վերադարձ ստանալու համար:

Ընտրյալները կլինեն նրանք, ովքեր արձագանքել են Աստծո ակնկալիքներին ընտրության լիակատար ազատությամբ:

Ծննդ. 22:1. « *Դրանից հետո Աստված փորձեց Աբրահամին և սասց նրան. Եվ նա պատասխանեց. »*

Աբրահամը շատ հնազանդ է Աստծուն, բայց որքան հեռու կարող է գնալ այս հնազանդությունը: Աստված արդեն գիտի պատասխանը, բայց Աբրահամը պետք է թողնի իր հետևում, որպես վկայություն բոլոր ընտրյալների համար, իր օրինակելի հնազանդության կոնկրետ ապացույցը, որը նրան այնքան արժանի է դարձնում իր Աստծո սիրուն, որը նրան դարձնում է նահապետ, որի սերունդները կբարձրացվեն Աստծո կողմից: Քրիստոս Հիսուսի ծնունդը:

Ծննդ. 22:2. « *Աստված սասց. «Վերցրու քո միակ որդուն, ում սիրում ես, Իսահակին. գնա՛ Մորիայի երկիրը և այնտեղ ողջակեզ մատուցիր նրան լեռներից մեկի վրա, որի մասին ես քեզ կպատմեմ: »*

Աստված միտումնավոր ճնշում է այն ամենին, ինչ ցավ է պատճառում, մինչև հարյուր տարվա այս ծերուկի համար տանելի լինելը: Աստված հրաշքով շնորհեց նրան որդի ունենալու ուրախությունը և Սառան՝ իր օրինական կինը: Նաև շրջապատողներից կթաքցնի Աստծո անհավանական խնդրանքը. « *Մատուղ մատուցիր քո միակ որդուն »*: Իսկ Աբրահամի դրական պատասխանը հավերժական հետևանքներ կունենա ողջ մարդկության համար: Քանի որ այն բանից հետո, երբ Աբրահամը համաձայնեց առաջարկել իր որդուն, Աստված ինքն այլևս չի կարողանա հրաժարվել իր փրկարար ծրագրից. եթե նա կարող էր մտածել դրանից հրաժարվելու մասին:

Նկատենք ճշգրտության հետաքրքրությունը. « *սարերից մեկի վրա, որ ես ձեզ կսսեմ »*: Այս ճշգրիտ վայրը ծրագրված է Քրիստոսի արյունը ստանալու համար:

Ծննդ. 22:3 « *Աբրահամը վաղ առավոտյան վեր կացավ, թամբեց իր էշը և իր հետ վերցրեց երկու ծառաների և իր որդի Իսահակին: Նա փայտ կտրեց ողջակեզի համար և ճանապարհ ընկավ գնալու այն տեղը, որ Աստված նրան սսել էր: »*

Աբրահամը որոշեց հնազանդվել այս ավելորդությանը և մահն իր հոգում կազմակերպեց Աստծո կողմից պատվիրված արյունալի արարողության նախապատրաստումը:

Ծննդ. 22:4. « *Երրորդ օրը Աբրահամը բարձրացրեց իր աչքերը և հեռվից տեսավ այդ տեղը. »*

Մորիջայի երկիրը նրա բնակության վայրից երեք օր քայլում է:

22:5 *Աբրահամն սասց իր ծառաներին. Ես ու երիտասարդը կգնանք այնքան հեռու՝ երկրպագելու, և մենք կվերադառնանք ձեզ մոտ: »*

Այն սարսափելի գործողությունը, որը նա պատրաստվում է կատարել, վկաների կարիք չունի: Նա ուստի **բաժանվում է** իր երկու ծառաներից, որոնք պետք է սպասեն նրա վերադարձին:

22 :6 « *Աբրահամը վերցրեց ողջակեզի փայտը, բարձեց իր որդի Իսահակի վրա, կրակն ու դանակը ձեռքին վերցրեց: Եվ նրանք երկուսն էլ միասին քայլեցին : »*

Այս մարգարեական տեսարանում, ճիշտ այնպես, ինչպես Քրիստոսը պետք է տանի ծանր «պատիբույումը», որին գամված կլինեն նրա դաստակները, Իսահակը բեռնված է փայտով, որը բռնկվելով՝ կսպառի նրա զոհաբերված մարմինը:

Ծննդ. 22:7 « *Այնուհետև Իսահակը խոսեց իր հոր՝ Աբրահամի հետ և ասաց. Նա պատասխանեց. «Ահա ես, որդի՛ս»: Իսահակը պատասխանեց. «Ահա կրակն ու փայտը. բայց որտե՞ղ է ողջակեզի գառը: »*

Իսահակը բազմաթիվ կրոնական զոհաբերությունների ականատես է եղել, և նա ճիշտ է, երբ զարմանում է այն կենդանու բացակայությամբ, որը պետք է զոհաբերվի:

22:8 « *Աբրահամն ասաց. Եվ նրանք երկուսն էլ միասին քայլեցին: »*

Աբրահամի այս պատասխանը ուղղակիորեն ներշնչված էր Աստծուց, քանի որ այն հոյակապորեն մարգարեանում է այն հսկայական զոհաբերությունը, որը Աստված կանի՝ խաչելությանն առաջարկելով իրեն մարդկային մարմնով, այդպիսով ապահովելով ընտրված մեղավորների կարիքը արդյունավետ և արդար Փրկչի աստվածային կատարելության մեջ: Բայց Աբրահամը չի տեսնում այս փրկարար ապագան, Քրիստոս Փրկչի այս դերը, որը մարգարեացել էր ՅԱՀՎԵՀ-ին՝ ամենակարող արարիչ Աստծուն զոհաբերված կենդանու կողմից: Նրա համար այս արձագանքը պարզապես թույլ է տալիս ժամանակ շահել, քանի որ սարսափով է նայում այն հանցագործությանը, որը ստիպված է լինելու կատարել:

Ծննդ. 22:9. « *Երբ նրանք եկան այն տեղը, որ Աստված ասել էր նրան, Աբրահամն այնտեղ զոհասեղան շինեց և փայտերը դասավորեց: Նա կտակեց իր որդի Իսահակին և դրեց զոհասեղանի վրա՝ փայտի վերևում: »*

Ի դժբախտություն Աբրահամի զոհասեղանի առաջ, այլևս չկա Իսահակից թաքցնելու որևէ միջոց, որ հենց նա է լինելու զոհաբերության ոչխարը: Եթե Հայր Աբրահամն իրեն վսեմ դրսևորեր այս արտասովոր ընդունելության մեջ, Իսահակի հնազանդ վարքագիծը արտացոլումն է այն բանի, թե ինչպիսին կլիներ Հիսուս Քրիստոսը իր ժամանակներում. վեհ իր հնազանդության և անձնագոհության մեջ:

Ծն.22:10. « *Այնուհետև Աբրահամը մեկնեց ձեռքը և վերցրեց դանակը, որպեսզի սպանի իր որդուն: »*

Նկատի ունեցեք, որ արձագանքելու համար Աստված սպասում է մինչև փորձության վերջին ավարտը, որպեսզի տա իր ընտրյալի իրական արժեքի և իսկականության մասին վկայությունը: « *Դանակը ձեռքին* »; մնում է մորթել Իսահակին արդեն իսկ զոհված բազմաթիվ ոչխարների պես:

Ծննդ. 22:11. « *Այնուհետև Եհովայի հրեշտակը երկնքից կանչեց նրան և ասաց. Աբրահամ! Եվ նա պատասխանեց. »*

Աբրահամի հնազանդ հավատքի դրսևորումը կատարվում և կատարյալ կերպով իրականացվում է: Աստված վերջ է տալիս ծերունու և իր որդու փորձությանը, որն այդքան արժանի է նրան ու իր սիրուն:

Ուշադրություն դարձրեք, երբ նրան կանչում է Աստված կամ իր որդին, Աբրահամը միշտ պատասխանում է՝ ասելով. « *Ահա ես* »: Նրանից բխող այս ինքնաբուխ արձագանքը վկայում է մերձավորի հանդեպ նրա առատաձեռն ու բաց բնավորության մասին: Ավելին, դա հակադրվում է մեղքի իրավիճակում հայտնված Ադամի վերաբերմունքին, որը թաքնվում էր

Աստծուց, այն աստիճան, որ Աստված պարտավոր էր նրան ասել. « *Որտե՞ղ ես դու:* ».

22:12 « *Եվ հրեշտակն ասաց. քանզի հիմա գիտեմ, որ դու վախենում ես Աստծուց և քո միակ որդուն ինձնից չես ինսպել:* »

Իր հավատարիմ և հնազանդ հավատքի դրսևորմամբ՝ Աբրահամը կարող է լինել բոլորի աչքում և մինչև աշխարհի վերջը ցույց տալ որպես ճշմարիտ հավատքի օրինակ՝ մինչև Քրիստոսի գալուստը, ով մարմնավորելու է նրան վերածվել աստվածային կատարելության: Անբասիր հնազանդության այս մոդելով է, որ Աբրահամը դառնում է Հիսուս Քրիստոսի թափված արյունով փրկված ճշմարիտ հավատացյալների հոգևոր հայրը: Այս փորձառության մեջ Աբրահամը հենց նոր խաղաց Հայր Աստծո դերը, որը որպես իրական և մահկանացու զոհաբերություն կմատուցի իր միակ որդուն՝ Հիսուս Նազովրեցի անունով:

Ծննդ. 22:13. « *Աբրահամը բարձրացրեց իր աչքերը և իր հետևում տեսավ մի խոյ, որը բռնված էր մորենու մեջ եղջուրներով. Աբրահամը գնաց, վերցրեց խոյը և ողջակեզ մատուցեց իր որդու փոխարեն:* »

Այս պահին Աբրահամը կարող է գիտակցել, որ իր պատասխանն Իսահակին. « *Որո՞յա՛կս, Աստված իր համար ողջակեզի գառը կապահովի* », ներշնչված էր Աստծուց, քանի որ «*գառը*», իրականում, «մատանի խոյը» : , իսկապես « *տրամադրված է* » Աստծո կողմից և առաջարկված նրա կողմից: Նկատի ունեցեք, որ YaHWéH-ին զոհաբերված կենդանիները միշտ արու են տղամարդուն՝ արու Ադամին տրված պատասխանատվության և գերիշխանության պատճառով: Քրիստոս Քավիչը նույնպես տղամարդ կլինի:

Ծննդ. 22:14. « *Աբրահամն այս վայրն անվանեց Յահու Ջիրեհ: Ահա թե ինչու է այսօր ասվում. «Եհովայի լեռան վրա նա կերելա»:* »

YHWéH Jireh » անունը նշանակում է. YaHWéH կերելա: Այս անվան ընդունումը ճշմարիտ մարգարեություն է, որը հայտարարում է, որ Մորիայի երկրում մեծ անտեսանելի Աստվածը, որը վախ և ակնածանք է ներշնչում, կերելա ոչ այնքան սարսափելի մարդկային տեսքով բերելու և ձեռք բերելու ընտրյալների փրկությունը: Եվ այս նշանակման ծագումը, Իսահակի որպես զոհ մատուցելը, հաստատում է « *Աստծո Գառան, ով վերցնում է աշխարհի մեղքերը* » երկրային ծառայությունը: Իմանալով Աստծո հետաքրքրությունը վերարտադրված և կրկնվող տիպերի և մոդելների հանդեպ իր հարգանքով, հավանական և գրեթե վստահ է, որ Աբրահամն իր զոհաբերությունն է մատուցել հենց այն վայրում, որտեղ 19 դար անց Հիսուսին պատրաստվում էր խաչել՝ Գողգոթա լեռան ստորոտին: , Երուսաղեմից դուրս՝ քաղաքից, միայն մի ժամանակ սուրբ:

Ծննդ. 22:15. « *Եհովայի հրեշտակը երկրորդ անգամ երկնքից կանչեց Աբրահամին* » .

Այս սարսափելի փորձությունը կլինի վերջինը, որին պետք է ենթարկվի Աբրահամը: Աստված նրա մեջ գտավ հնազանդ հավատքի արժանի օրինակելի հայրապետին, և նա դա հայտնի դարձրեց նրան:

Ծննդ. 22:16: « *Եվ ասաց. Որովհետև դու դա արեցիր և չես պահում քո որդուն՝ քո միակ որդուն* » :

Աստված շեշտում է այս խոսքերը՝ « քո միածին որդին », քանի որ դրանք մարգարեանում են Հիսուս Քրիստոսի ապագա գոհաբերությունը՝ ըստ Հովհաննես 3:16-ի. « Աստված այնքան սիրեց աշխարհը, որ տվեց իր միածին Որդուն, որպեսզի ամեն ոք, ով կարող է նրան հավատալ, չհավատա: կորչեն, բայց ունեցիր հավիտենական կյանք »:

Ծննդ. 22:17. « Ես կօրհնեմ քեզ և կշատացնեմ քո սերունդները, ինչպես երկնքի աստղերը և ինչպես ավազր, որ ծովի ափին է. և քո սերունդները կօրհնեն իրենց թշնամիների դարպասներին: »

Ուշադրություն. Աբրահամի օրհնությունը ժառանգական չէ, դա միայն նրա համար է, և նրա ժառանգներից յուրաքանչյուր տղամարդ կամ կին պետք է իր հերթին արժանանա Աստծո օրհնությանը: Որովհետև Աստված նրան խոստանում է բազմաթիվ սերունդներ, բայց այս սերունդներից միայն ընտրյալները, ովքեր կգործեն նույն հավատարմությամբ և նույն հնազանդությամբ, կօրհնվեն Աստծո կողմից: Այնուհետև դուք կարող եք չափել հրեաների ողջ հոգևոր տգիտությունը, ովքեր հպարտորեն պնդում էին, որ իրենք Աբրահամի որդիներն են, և հետևաբար՝ որդիներ, ովքեր արժանի էին նրա օրհնությունների ժառանգությանը: Հիսուսը հերքեց նրանց՝ ցույց տալով քարեր և ասել, որ այդ քարերից Աստված կարող է Աբրահամի հետնորդներ տալ: Եվ նա նրանց համարեց որպես իրենց հայր, ոչ թե Աբրահամ, այլ սատանան:

Քանանի երկիրը նվաճելու ժամանակ Հեսուն կտիրանա իր թշնամիների դարպասներին, որոնցից առաջինը ընկավ Երիքով քաղաքը: Վերջին, Աստծո հետ ընտրված սրբերը կունենան վերջին թշնամու դուռը՝ « Մեծ Բարեղոն »-ը, ըստ Հիսուս Քրիստոսի Ապոկալիպսիսի բացահայտված տարբեր ուսմունքների:

Ծննդ. 22:18. « Երկրի բոլոր ազգերը կօրհնվեն քո սերունդով, որովհետև դու հնազանդվեցիր իմ ձայնին: »

Դա իսկապես « երկրի բոլոր ազգերն են », քանի որ Քրիստոսով փրկության առաջարկը մատուցվում է բոլոր մարդկանց, բոլոր ծագումներից և բոլոր ժողովուրդներին: Բայց այս ազգերը նաև Աբրահամին են պարտական այն փաստը, որ կարողացել են բացահայտել Եգիպտոսի երկրից դուրս եկած եբրայեցի ժողովրդին հայտնված աստվածային պատգամները: Փրկությունը Քրիստոսում ձեռք է բերվում Աբրահամի և նրա սերունդների կրկնակի օրհնությամբ, որը ներկայացված է եբրայեցի ժողովրդի և Նազովրեցի Հիսուսի՝ Հիսուս Քրիստոսի կողմից:

Ցանկալի է հստակորեն նշել այս այսպում օրհնությունն ու դրա պատճառը՝ հնազանդություն Աստծո կողմից:

Ծննդ. 22:19. « Երբ Աբրահամը վերադարձավ իր ծառաների մոտ, նրանք վեր կացան և միասին գնացին Բերսաբեն. որովհետև Աբրահամը Բերսաբեում էր բնակում: »

Ծննդոց 22:20 « Այս բաներից հետո Աբրահամին հաղորդեցին.

Հետևյալ համարները նպատակ ունեն պատրաստելու կապը « Ռեբեկայի » հետ, որը կդառնա Աստծո կողմից ընտրված իդեալական կինը հավատարիմ և հնազանդ Իսահակի համար: Նրան կվերցնեն Աբրահամի մերձավոր ընտանիքից՝ նրա եղբոր Նաբորի սերունդներից:

Ծննդ. 22:21. « Նրա առաջնեկ Ուզր, նրա եղբայր Բուզր՝ Արամի հայրը՝
Կենուելը ».

Ծն.22:22. « Կեսել, Հազր, Պիլղաշ, Ջիղլաֆ և Բելթուել. »

Ծն.22:23. « Բայթուելը ծնեց **Ռեբեկային** . Սրանք այն ույթ որդիներն են,
որ Միլքան ծնեց Նաբոթին՝ Աբրահամի եղբորը : »

Ծննդ. 22:24. « Նրա հարճը, որի անունը Ռուամա էր, նույնպես ծնեց
Թերախին, Գահամին, Թահասին և Մասքային: «.

Աբրահամին տված խոստումների կատարումը

Ծննդոց 23-ը պատմում է իր կնոջ՝ Սառայի մահվան և թաղման մասին Քեբրոնում՝ Մաքվելայի քարայրում: Աբրահամը տիրեց մի թաղման վայր՝ Քանանի հողում, մինչ սպասում էր, որ Աստված ամբողջ երկիրը տա իր սերունդներին մոտ 400 տարի անց:

Այնուհետև, Ծննդ.24-ում, Աբրահամը դեռ պահպանում է Աստծո դերը: Տեղի հեթանոս ժողովուրդներից **անջատ** մնալու համար նա իր ծառային կուղարկի հեռավոր մի տեղ՝ իր անմիջական ընտանիք, որդու՝ Իսահակի համար կին գտնելու, և նրանք թույլ կտան Աստծուն ընտրել իրենց համար: Նույն կերպ Աստված կընտրի ընտրյալներին, ովքեր կկազմեն Քրիստոսի՝ Աստծո Որդու հարսնացուն: Այս ընտրության մեջ մարդը կապ չունի դրա հետ, քանի որ նախաձեռնությունն ու դատողությունը պատկանում են Աստծուն: Աստծո ընտրությունը կատարյալ է, անառարկելի և արդյունավետ, ինչպես Ռեբեկան՝ ընտրյալ կինը, սիրառատ, խելացի և գեղեցիկ արտաքինով, և ամենից առաջ՝ հոգևոր ու հավատարիմ. այն մարգարիտը, որը պետք է փնտրեն բոլոր հոգևոր տղամարդիկ, ովքեր ցանկանում են կին ունենալ:

Հակոբն ու Եսավը

Հետագայում, ըստ Ծննդ. 25-ի, Ռեբեկան ի սկզբանե ամուլ է, ինչպես Աբրամի կինը՝ Սարային, որից առաջ: Այս ընդհանուր անպտղությունը պայմանավորված է նրանով, որ երկու կանայք օրհնյալ սերունդ կրեին Զրիստոսին, որն ինքը կձևավորվի Աստծո կողմից Սարիամ կոչվող երիտասարդ կույս աղջկա արգանդում: Այս կերպ Աստծո փրկարար ծրագրի տոհմը նշանավորվում է նրա հրաշագործ գործողությամբ: Տառապելով այս բնական անպտղությունից՝ Ռեբեկան դիմում է ՅԱՀՎԵՀ-ին և նրանից երկու երկվորյակներ է ստանում, որոնք կոչվում են իր արգանդում: Անհանգստացած՝ նա հարցնում է Աստծուն այս բանի մասին. « *Եվ Եհովան ասաց նրան : Զո արգանդում երկու ազգ կա, և քո արգանդից երկու ժողովուրդ կբաժանվի. Այս մարդկանցից մեկն ավելի ուժեղ կլինի, քան մյուսը, իսկ մեծը կենթարկվի փոքրին :* » Նա ծնում է երկու երկվորյակ: Իր ինտենսիվ մազաթափության պատճառով, և նա ամբողջովին « *կարմիր* » էր, *հետևաբար՝ « Եղոմ »* անունը տրվել է իր սերունդներին, ավագը կոչվում է « *Եսավ* », անուն, որը նշանակում է «մազոտ»: Ամենափոքրը կոչվում է « *Յակոբ* », անունը, որը նշանակում է «խաբեբա»: Արդեն երկու անունները մարգարեանում են իրենց ճակատագրերը: «Վելուն» իր ծննդյան իրավունքը կվաճառի ամենափոքրին՝ « *ռու* » կամ կարմիր ոսպից պատրաստված հյութեղ ուտեստի դիմաց: Նա վաճառում է այս ծննդյան իրավունքը, քանի որ թերագնահատում է դրա իրական արժեքը: Ընդհակառակը, հոգևոր «խաբեբա»-ն տենչում է այս տիտղոսը, որը ոչ միայն պատվավոր է, քանի որ դրան կից է Աստծո օրհնությունը: «Խաբեբա»-ն այն կատաղի մարդկանց տեսակն է, ովքեր ցանկանում են ամեն գնով ստիպել երկնքի արքայությանը տիրանալ դրան, և հենց նրա մտքում Հիսուսը խոսեց այս թեմայով: Եվ տեսնելով այս եռացող եռանդը, Աստծո սիրտը մեծապես ուրախանում է: Նաև այնքան վատ «Մագոտի» և այնքան լավ «խաբեբաների» համար, որովհետև Աստծո որոշմամբ նա է դառնալու «Իսրայել»: Մի սխալվեք, Հակոբը սովորական խաբեբա չէ և նա ուշագրավ մարդ է, քանի որ Աստծո օրհնությունը ստանալու նրա վճռականության այլ աստվածաշնչային օրինակ չկա, և միայն այդ նպատակին հասնելու համար է նա «խաբում»: Այսպիսով, մենք բոլորս կարող ենք ընդօրինակել նրան, և հավատարիմ երկինքը ուրախ կլինի: Իր հերթին, Եսավը որպես իր ժառանգ կունենա « *Եղոմի* » ժողովուրդը, անուն, որը նշանակում է « *կարմիր* », նույն արմատով և նշանակությամբ, ինչ Ադամը, այս ժողովուրդը կլինի Իսրայելի հակառակորդը, ինչպես ասվում է աստվածային մարգարեության մեջ:

Ես նշում եմ, որ «կարմիր» գույնը նշանակում է մեղք, միայն Աստծո կողմից բացահայտված փրկարար ծրագրի մարգարեական պատկերներում, և այս չափանիշը վերաբերում է միայն նրա բեմադրության դերասաններին, ինչպիսին է «Եսավը»: Միջնադարի մութ ժամանակներում սպանում էին չար մազերով երեխաներին: Ահա թե ինչու, մատնանշում եմ, կարմիր գույնը սովորական մարդուն ավելի մեղավոր չի դարձնում, քան թխահերը կամ շիկահերը, քանի որ մեղավորը ճանաչվում է իր հավատքի վատ գործերով: Հետևաբար, միայն խորհրդանշական արժեքով է, որ «կարմիրը» մարդկային արյան գույնը, մեղքի խորհրդանիշն է, համաձայն Ես.1:18. « *Եկե՛ք աղաչենք:*

ասում է YaHWéH-ը: Եթե քո մեղքերը կարմիրի պես լինեն, ձյան պես սպիտակ կլինեն. եթե դրանք **կարմիր լինեն**, ինչպես մանուշակագույնը, կդառնան բուրդի պես: Նմանապես, Հիտուսն իր Ապոկալիպսիսում՝ իր Հայտնությունում, կարմիր գույնը կապում է մարդկային գործիքների հետ, որոնք անգիտակցաբար կամ ոչ ծառայում են սատանային՝ Սատանային՝ Աստծո կողմից ստեղծված կյանքի առաջին մեղավորին. Օրինակներ՝ Հայտն.6.4-ի «*կարմիր ձին*», Հայտն.12.3-ի «*կարմիր կամ կրակոտ կարմիր վիշապը*» և Հայտն.17.3-ի «*կարմիր գազանը*»:

Այժմ, երբ նա ունի այս անդրանիկ իրավունքը, Հակոբն իր հերթին կապրի կյանքի փորձառություններ, որոնք մարգարեանում են Աստծո ծրագրերը՝ որպես Աբրահամի իրավահաջորդ:

Նա թողեց իր ընտանիքը՝ վախենալով իր եղբոր՝ Եսավի բարկությունից, հիմնավոր պատճառաբանությամբ, համաձայն Ծննդ. 27:24, քանի որ նա որոշել էր սպանել նրան՝ հետևելով մահացող հոր օրինությունը շեղելուն՝ «խաբված» մի կողմից: հանիր նրա կնոջ՝ Ռեբեկայի մտքից: Այս առևանգման մեջ երկվորյակների երկու անունները բացահայտում են նրանց կարևորությունը: Որովհետև «Տեմպերը» մազոտ մաշկ օգտագործեց՝ կուրացած Իսահակին խաբելու համար՝ այդպիսով իրեն անցնելով որպես իր բնական «մազոտ» ավագ եղբայր: Հոգևոր մարդիկ աջակցում են միմյանց, և Ռեբեկան ավելի շատ նման էր Հակոբին, քան Եսավին: Այս գործողության մեջ Աստված հակասում է Իսահակի մարդկային և մարմնական ընտրությանը, ով նախընտրում էր Եսավը որսորդին, ով նրան խաղ էր բերել, որը նա գնահատում էր: Եվ Աստված տալիս է անդրանկության իրավունքը նրան, ով ամենաարժանին է դրան՝ Հակոբ Խաբեբաին:

Փամանելով Լաբանի՝ իր արամեացի հորեղբոր՝ Ռեբեկայի եղբոր մոտ, աշխատելու նրա մոտ, Հակոբը սիրահարվում է Ռաբելին՝ Լաբանի ամենաերիտասարդ, բայց ամենագեղեցիկ դուստրերին: Այն, ինչ նա չգիտի, այն է, որ իր իրական կյանքում Աստված ստիպում է նրան մարգարեական դեր խաղալ, որը պետք է մարգարեանա իր փրկարար ծրագիրը: Նաև, իր սիրելի Ռաբելին ձեռք բերելու համար «յոթ տարի» աշխատանքից հետո Լաբանը պարտադրում է նրան իր ավագ դստերը՝ «Լիայի» վրա և տալիս նրան որպես կին: Ռաբելին ձեռք բերելու և ամուսնանալու համար նա պետք է «ևս յոթ տարի» աշխատի իր հորեղբոր համար: Այս փորձառության մեջ «Յակոբը» մարգարեանում է, թե Աստված ինչ պետք է կրի իր փրկարար ծրագրում: Որովհետև նա նույնպես առաջին դաշինքը կկազմի ոչ իր սրտի ցանկությանը համապատասխան, քանի որ մարմնավոր և ազգային Իսրայելի փորձառությունը չի նշանավորվի այն հաջողությամբ և փառքով, որին արժանի է նրա բարությունը: «Դատավորների» և «արքաների» հաջորդականությունները միշտ վատ են ավարտվում, չնայած մի քանի հազվադեպ բացառությունների: Եվ ցանկալի կինը, որն արժանի է իր սիրուն, նա կստանա միայն երկրորդ դաշինքում, երբ ցույց կտա իր սերը և կբացահայտի իր փրկության ծրագիրը Հիտուս Քրիստոսի ծառայության մեջ. նրա ուսմունքը, նրա մահը և հարությունը: Նկատի ունեցեք, որ մարդկային և աստվածային նախասիրությունները լիովին հակադարձված են: Հակոբի սիրելին ամուլ Ռաբելն է, բայց Աստծունը՝ բեղմնավոր Լիան: Հակոբին նախ՝ Լիային որպես կին տալով, Աստված ստիպում է իր մարգարեին ապրել այն

հիապթափությունը, որը նրանք երկուսն էլ կզգան իրենց առաջին դաշինքում: Այս փորձառության մեջ Աստված հայտարարում է, որ իր առաջին դաշինքը սարսափելի ձախողում է լինելու: Եվ Մեսիա Հիսուսի մերժումը նրա սերունդների կողմից հաստատեց այս մարգարեական պատգամը: Լիան, որը փեսայի կողմից ընտրված սիրելին չէր, մի կերպար է, որը մարգարեանում է նոր դաշինքի ընտրյալներին, ովքեր հեթանոսական ծագումով երկար ժամանակ ապրել են անտեսելով եզակի արարիչ Աստծո գոյության մասին: Այնուամենայնիվ, Լիայի բեղմնավոր էությունը մարգարեացավ մի ուխտ, որը շատ պտուղներ կբերեր ի փառս Աստծո: Եվ Եսայիա 54:1-ը հաստատում է՝ ասելով . *Թող ձեր ուրախությունը և ձեր ուրախությունը պայթի, դուք, որ այլևս ցավ չունեք: Որովհետև լքվածի որդիներն ավելի շատ կլինեն, քան ամուսնացածի որդիները, ասում է Եհովան »:* Այստեղ լքվածները մարգարեանում են Լիայի միջոցով՝ նոր ուխտը, իսկ ամուսնացածը՝ Ռաբելի միջոցով՝ հին եբրայական ուխտը:

Հակոբը դառնում է Իսրայել

Թողնելով հարուստ և բարգավաճ Լաբանին՝ Հակոբը և նրան պատկանողները վերադառնում են իր եղբայր Եսավի մոտ, որի արդար և վրեժխնդիր զայրույթը նա վախենում է: Մի գիշեր Աստված հայտնվում է նրան և մինչև լուսաբաց կռվում են միմյանց դեմ: Աստված վերջապես խոցում է նրա ազդրից և ասում, որ այսուհետ նրան կկոչեն «Իսրայել», քանի որ նա հաղթանակած դուրս եկավ՝ պայքարելով Աստծո և մարդկանց դեմ: Այս փորձառության մեջ Աստված ցանկանում էր պատկերել Հակոբի մարտնչող հոգու կերպարը իր հավատքի պայքարում: Աստուծմէ Իսրայել կոչուած՝ ան կը ստանայ այն, ինչ որ հուսահատօրէն կը փափաքէր ու կը փնտռէր. Աստուծմէ իր օրհնութիւնը: Աբրահամի օրհնությունը Իսահակի մեջ, այսպիսով, ձևավորվեց մարմնական Իսրայելի սահմանադրության միջոցով, որը, կառուցված Հակոբի վրա, որը դարձավ Իսրայել, շուտով կդառնա սարսափելի ազգ Եգիպտոսի ստրկությունից դուրս գալուց հետո: Աստծո շնորհը պատրաստելով Եսավին, երկու եղբայրները հայտնվում են խաղաղության և ուրախության մեջ:

Իր երկու կանանց և նրանց երկու ծառաների հետ Հակոբը հայտնվեց 12 տղաների և միայն մեկ աղջկա հայր: Սկզբում Սառայի և Ռեբեկայի պես ստերջ, բայց կռապաշտ Ռաբելը Աստծուց երկու զավակ է ստանում՝ Հովսեփին ավագին և Բենիամինին՝ կրտսերին: Նա մահացել է ծննդաբերելով երկրորդ երեխային: Նա այսպիսով մարգարեանում է հին ուխտի ավարտը, որը կդադարի Հիսուս Քրիստոսի քավող արյան վրա հիմնված նորի հաստատմամբ: Բայց երկրորդ կիրառմամբ, այս մահկանացու հանգամանքները մարգարեանում են նրա ընտրյալի վերջնական ճակատագիրը, որը կփրկվի նրա երջանիկ միջամտությամբ, երբ նա վերադառնա իր փառահեղ աստվածային առումով Միքայել Հիսուս Քրիստոսում: Վերջին ընտրյալների իրավիճակի այս շրջադարձը մարգարեացվում է երեխայի անվան փոփոխությամբ , ով կոչել է « *Բեն-Օնի* » կամ «Իմ վշտի որդի» մահացող մոր կողմից, որը վերանվանվել է Հակոբի կողմից, հայրը. *Բենիամին* » կամ «աջ որդի» (աջ կողմ) կամ, օրհնված որդի: Որպես հաստատում, Մատթ.25.33-ում Հիսուս Քրիստոսը « *իր ոչխարներին*

կղնի իր աջ կողմում, իսկ այժերին՝ իր ձախ կողմում »: Այս « Բենիամին » անունը ընտրվել է Աստծո կողմից՝ բացառապես իր մարգարեական ծրագրի համար, հետևաբար մեզ համար, որովհետև Հակոբի համար այն քիչ նշանակություն ուներ. և Աստծո համար կռապաշտ Ռաբելը արժանի չէր « *ճիշտ* » որակավորմանը: Աշխարհի վերջի վերաբերյալ այս բաները մշակված են Հայտն. 7.8-ի բացատրություններում:

Հիացմունքի արժանի Չոզեֆը

Իսրայելի պատմության մեջ այն դերը, որ Աստված տալիս է Հովսեփին, կհանգեցնի նրան, որ տիրի իր եղբայրներին, որոնք, վրդովված նրա հոգևոր գերակայությունից, վաճառում են նրան արար վաճառականներին: Եգիպտոսում նրա ազնվությունն ու հավատարմությունը նրան գնահատում էին, բայց տիրոջ կինը ցանկանում էր բռնության ենթարկել նրան՝ դիմադրելով նրան՝ Չոզեֆը հայտնվեց բանտում: Այնտեղ, երազները բացատրելով, իրադարձությունները նրան կհասցնեն փարավոնից ցածր ամենաբարձր աստիճանին՝ առաջին վեզիրին: Այս բարձրացումը հիմնված է նրա մարգարեական պարզևի վրա, ինչպես Դանիելի համար՝ նրանից հետո: Այս նվերը նրան գնահատեց Եգիպտոսը իրեն վստահած փարավոնը: Սովի ժամանակ Հակոբի եղբայրները կգնան Եգիպտոս, և այնտեղ Հովսեփը կհաշտվի իր չար եղբայրների հետ: Հակոբն ու Բենիամինը կմիանան նրանց, և ահա թե ինչպես են երբայեցիները բնակություն հաստատում Եգիպտոսում՝ Գոշենի շրջանում:

Ելքը և հավատարիմ Մովսեսը

Ստրկացած՝ եբրայեցիները Մովսեսի մեջ կգտնեն եբրայեցի երեխային, որի անունը նշանակում է «փրկված Նեղոսի ջրերից», որը մեծացրել և որդեգրել է փարավոնի դուստրը՝ Աստծո կողմից պատրաստված ազատարարը:

Մինչ նրանց ստրկության պայմանները կարծրանում և ավելանում են, եբրայեցին պաշտպանելու համար Մովսեսը սպանում է մի եգիպտացու, և նա փախչում է Եգիպտոսից: Նրա ճանապարհորդությունը նրան տանում է Մադիան, Մաուրյան Արաբիա, որտեղ ապրում են Աբրահամի ժառանգները, իսկ Զեթուրան՝ նրա երկրորդ կինը, ամուսնացել է Մառայի մահից հետո: 40 տարի անց Մովսեսն ամուսնանալով իր աներոջ՝ Հեթորի ավագ դստեր՝ Սեպփորայի հետ, հանդիպեց Աստծուն, երբ հովվում էր իր հոտերը դեպի Զորեբ լեռը: Ստեղծողը նրան հայտնվում է շիկացած թփի տեսքով, որն այրվում է, բայց չի սպառվում: Նա բացահայտում է նրան Իսրայելի հետ կապված իր ծրագիրը և ուղարկում Եգիպտոս՝ առաջնորդելու իր ժողովրդի ելքը:

Տասը պատուհասներ կպահանջվեն, որպեսզի ստիպեն փարավոնին ազատ արձակել իր թանկագին ստրուկներին: Բայց դա տասներորդն է, որը մեծ մարգարեական նշանակություն կունենա: Որովհետև Աստված սպանեց Եգիպտոսի բոլոր առաջնեկներին՝ մարդկանց և անասուններին: Եվ նույն

օրը երբայեցիները տոնեցին իրենց պատմության մեջ առաջին Պասեքը: Պասեքը մարգարեացավ Մեսիայի Հիսուսի մահը, « *անդրանիկ* » և մաքուր և անբիծ « *Աստծո Գառը* », որը *գոհաբերվեց* Եգիպտոսից ելլի օրը մորթված « *գառնի* » *նման*: Իսահակի գոհաբերությունից հետո, որը Աստված խնդրեց Աբրահամից, Եգիպտոսից Ելլի Չատիկը Մեսիայի (Օծյալ) Հիսուսի կամ, հունարեն լեզվով ասած, Հիսուս Քրիստոսի մահվան երկրորդ մարգարեական հայտարարությունն է: Եգիպտոսից գաղթը կատարվել է տարվա առաջին ամսվա 14-ին, մոտավորապես մ.թ.ա 15-րդ ^{դարում} Եվայի և Ադամի մեղքից մոտ 2500 տարի անց: Այս թվերը հաստատում են « *չորս սերունդների* » «400 տարվա» ժամանակը, որը Աստված տվել է ամորհացիներին՝ Քանանի երկրի բնակիչներին:

Փարավոնի հպարտությունն ու ապստամբ ոգին իր բանակի հետ կվերանա «կարմիր ծովի» ջրերում, որն այսպիսով գտնում է իր իմաստը, քանի որ այն փակվում է նրանց վրա բացվելուց հետո, որպեսզի թույլ տա երբայեցիներին մտնել Սաուդյան Արաբիայի երկիր, Եգիպտական թերակղզու հարավային ծայրը: Խուսափելով Մադիանից՝ Աստված առաջնորդում է իր ժողովրդին անապատի միջով դեպի Սինա լեռ, որտեղ նա կներկայացնի նրանց «տասը պատվիրանների» իր օրենքը: Միակ ճշմարիտ Աստծո առաջ Իսրայելն այժմ գիտուն ազգ է, որը պետք է փորձության ենթարկվի: Այդ նպատակով Մովսեսին կանչում են նրա մոտ՝ Սինայի լեռան վրա, և Աստված նրան այնտեղ պահում է 40 օր ու գիշեր: Նա տալիս է նրան իր աստվածային մատով փորագրված օրենքի երկու աղյուսակները: Երբայեցի ժողովրդի ճամբարում Մովսեսի երկարատև բացակայությունը նպաստում է ապստամբ ոգիներին, որոնք ճնշում են Ահարոնին և վերջում ստիպում են նրան ընդունել « *նսկե հորթի* » ձուլումն ու ձևավորումը: Միայն այս փորձառությունն ամփոփում է Աստծո հանդեպ բոլոր ժամանակների ապստամբ մարդկանց պահվածքը: Իր իշխանությանը ենթարկվելուց հրաժարվելը ստիպում է նրանց նախընտրել կասկածել դրա գոյությանը: Եվ Աստծո բազմաթիվ պատիժները ոչինչ չեն փոխում: Այս 40 օր ու գիշեր փորձությունից հետո Քանանի հսկաների վախը կդատապարտի մարդկանց 40 տարի թափառելու անապատում, և միայն այս փորձված սերնդից Հեսուն և Քաղերը կկարողանան մտնել Աստծո կողմից առաջարկված խոստացված երկիրը: մոտ 2540-ին Ադամի մեղքից հետո:

«Ծննդոց» պատմության գլխավոր հերոսները ստեղծող Աստծո կողմից կազմակերպված բեմադրության դերասաններն են: Նրանցից յուրաքանչյուրը մարգարեական նպատակով, թե ոչ, դաս է փոխանցում, և տեսարանի այս գաղափարը հաստատեց Պողոս առաքյալը , ով Ա Կորնթ.4.9-ում ասաց. *Առաքյալները՝ մարդկանցից վերջինը, ինչ-որ կերպ մահվան դատապարտված, քանի որ մենք տեսարան ենք եղել աշխարհի, հրեշտակների և մարդկանց համար* : Այդ ժամանակից ի վեր Տիրոջ սուրհանդակ Էլեն Գ. Ուայթը գրել է իր հայտնի գիրքը «Դարերի ողբերգությունը» վերնագրով: « *Տեսարանի* » գաղափարը, հետևաբար, հաստատված է, բայց սուրբ գրքի «աստղերից, աստղերից» հետո մեզանից յուրաքանչյուրի հերթն է խաղալու մեր սեփական դերը՝ իմանալով, որ նրանց փորձառություններից հրահանգված՝ մենք նրանց բարի գործերը

ընդօրինակելու պարտավորություն է դրված՝ առանց նրանց սխալները վերարտադրելու: Մեզ համար, ինչպես Դանիելին (Իմ Դատավորը Աստվածն է), Աստված մնում է «մեր Դատավորը», կարեկից, իհարկե, բայց «Դատավորը», որը բացառություն չի անում որևէ մեկի համար:

Հրեական ազգային Իսրայելի փորձառությունը աղետալի է, բայց դա ոչ ավելին է, քան մեր դարաշրջանի քրիստոնեական հավատքի փորձը, որն ավարտվում է համատարած ուրացությամբ: Մենք չպետք է զարմանանք այս նմանությունից, քանի որ հին ուխտի Իսրայելը միայն մանր տիեզերք էր, օրինակ այն մարդկանցից, ովքեր բնակեցնում են ամբողջ երկիրը: Ահա թե ինչու ճշմարիտ հավատքն այնտեղ այնքան հազվադեպ էր, որքան Փրկչի և «*Հավատարիմ Վկա*» Հիսուս Քրիստոսի վրա կառուցված նոր ուխտի մեջ:

Աստվածաշնչից ընդհանրապես

Ամբողջ Աստվածաշունչը, որը թելադրվել և ապա ներշնչվել է Աստծո կողմից իր ծառաներին, մարգարեական դասեր է պարունակում. Ծննդոցից մինչև Հայտնություն: Աստծո կողմից ընտրված դերասանները մեզ ներկայացվում են այնպիսին, ինչպիսին նրանք իրականում կան իրենց իսկական բնույթով: Բայց այս հավերժական տեսարանում մարգարեական պատգամներ կառուցելու համար Արարիչ Աստված դառնում է իրադարձությունների կազմակերպիչը: Եգիպտոսից դուրս գալուց հետո Աստված Իսրայելին տալիս է իր սելեստիալ օրենքի ազատ կողմը 300 տարով, «դատավորների» ժամանակաշրջանը, որն ավարտվում է մոտ 2840 թվականին: Եվ այս ազատության մեջ՝ վերադարձը դեպի մեղքը, Աստծուն պարտավորեցնում է պատժել իր ժողովրդին «յոթ. ժամանակներ», որոնց նա վերջապես հանձնում է փղշտացիներին՝ նրանց ժառանգական թշնամիներին: Եվ «յոթ անգամ» նա բարձրացնում է «ազատարարների»: Աստվածաշունչն ասում է, որ այդ օրերին «*ամեն ոք անում էր այն, ինչ ուզում էր*»: Եվ այս լիակատար ազատության ժամանակը անհրաժեշտ էր, որպեսզի յուրաքանչյուր մարդու բերած պտուղը բացահայտվեր: Նույնն է մեր «*վերջին ժամանակներում*»: Ազատության այս երեք հարյուր տարիները, որոնք նշանավորվել են երբայեցիների՝ մեղքի մշտական վերադարձով, Աստված հրավիրում է մեզ համեմատել դրանք արդար Ենովքի կյանքի երեք հարյուր տարիների հետ, որին նա ներկայացնում է մեզ որպես իր ընտրյալի օրինակելի օրինակ՝ ասելով. «*Ենովքը քայլեց Աստծո հետ երեք հարյուր տարի, և նա այլևս չկար, որովհետև Աստված վերցրեց նրան*»: Նրա հետ՝ ստիպելով նրան մտնել նախ իր հավիտենականությունը, ինչպես իրենից հետո Մովսեսն ու Եղիան, և Հիսուսի մահից հետո հարություն առած սուրբերը, մյուս բոլոր ընտրյալների, այդ թվում՝ Հիսուս Քրիստոսի առաքյալների առաջ. նրանք բոլորը կվերածվեն կամ հարություն կառնեն վերջին օրը:

«Դատավորներից» հետո եկավ թագավորների ժամանակը, և այնտեղ նորից Աստված իր առաջին երկու դերակատարներին տալիս է մարգարեական դեր, որը հաստատում է **չարի առաջընթացի հաղորդագրությունը դեպի** վերջնական բարի, այսինքն՝ գիշերից կամ խավարից, դեպի լույս. Ահա թե ինչպես այս երկու մարդիկ՝ Սավուղն ու Դավիթը, մարգարեացան երկրային ընտրյալների համար պատրաստված

փրկության ծրագրի ընդհանուր նախագիծը, այսինքն՝ երկու փուլերը կամ երկու հաջորդական սուրբ դաշինքները: Վերցրու ինձ հետ, Դավիթը թագավոր է դառնում միայն Սավուղ թագավորի մահից հետո, ինչպես որ հին հավերժական ուխտի մահը թույլ է տալիս Քրիստոսին հաստատել իր նոր ուխտը, իր թագավորությունը և հավերժական տիրապետությունը:

Ես արդեն նշեցի այս թեման, բայց հիշեցնում եմ, որ երկրային միապետությունները չունեն աստվածային օրինականություն, քանի որ երբայեցիները Աստծուն խնդրում էին թագավոր ունենալ « *ինչպես մյուս երկրային ազգերը*», նրանք՝ «*հերթանոս*»: Ինչը նշանակում է, որ այս թագավորների մոդելը սատանայական արժեքների տիպի է և ոչ աստվածային: Որքան էլ, Աստծո համար, թագավորը հեզ է, սրտով խոնարհ, լի անձնագոհությամբ և կարեկցությամբ, իրեն բոլորի ծառան դարձնելով, այնքան էլ սատանան դաժան է, հպարտ, եսասեր և արհամարհական, և նա պահանջում է. սպասարկվել բոլորի կողմից: Իր ժողովրդի կողմից իր մերժումից անարդարացիորեն վիրավորված՝ Աստված կատարեց նրա խնդրանքը և իր դժբախտության համար նրան թագավոր տվեց՝ համաձայն սատանայի չափանիշների և նրա բոլոր անարդարությունների: Այդ ժամանակվանից իր ժողովրդի՝ Իսրայելի համար, **բայց միայն նրա համար**, թագավորական ընտանիքը ստացավ իր աստվածային օրինականությունը:

Բանավոր կամ գրավոր խոսքը երկու առանձին մարդկանց միջև փոխանակման միջոց է: Աստվածաշունչը Աստծո խոսքն է այն իմաստով, որ իր երկրային արարածներին իր դասերը փոխանցելու համար Աստված հավաքել է վկայություններ՝ թելադրված կամ ներշնչված իր ծառաներին. ժամանակի ընթացքում նրա կողմից դասավորված, ընտրված և խմբավորված վկայություններ: Մենք չպետք է զարմանանք, երբ նկատենք երկրի վրա հաստատված արդարության անկատարությունը, քանի որ Աստծուց կտրված մարդիկ կարող են իրենց արդարությունը հաստատել միայն օրենքի տառի վրա: Այժմ Աստված մեզ ասում է Հիսուսի միջոցով, որ « *գիրը սպանում է, բայց հոգին կյանք է տալիս* », այս նամակը: Հետևաբար, Աստվածաշնչի սուրբ գրքերը կարող են լինել միայն « *վկաներ* », ինչպես նշված է Հայտն. 11.3-ում, բայց ոչ մի դեպքում «*դատավորներ*»: Ընդունելով, որ օրենքի տառը ի վիճակի չէ արդար դատաստան տալու՝ Աստված բացահայտում է մի ճշմարտություն, որը հիմնված է բացառապես իր անձի աստվածային էության վրա: Միայն նա կարող է արդար դատողություն անել, քանի որ իր արարածների մտքերի գաղտնի մտքերը վերլուծելու նրա կարողությունը թույլ է տալիս նրան իմանալ նրանց դրդապատճառները, որոնք թաքնված և անտեսված են այլ արարածների կողմից: Հետևաբար, Աստվածաշունչը միայն հիմք է տալիս դատաստանի համար օգտագործվող վկայությունների համար: Երկնային դատաստանի « *հազար տարվա* » ընթացքում ընտրված սրբերը հասանելի կլինեն դատվող հոգիների շարժառիթներին: Հիսուս Քրիստոսի հետ նրանք, այսպիսով, կկարողանան կատարել կատարյալ դատողություն, որն անհրաժեշտ է, քանի որ վերջնական դատավճիռը սահմանում է երկրորդ մահվան ժամանակ կրած տառապանքների տևողությունը: Մեղավորի իրական դրդապատճառի մասին այս իմացությունը թույլ է տալիս ավելի լավ հասկանալ Աստծո ողորմությունը Կայենի՝ առաջին երկրային մարդասպանի հանդեպ:

Աստվածաշնչում գրավոր ներկայացված միակ վկայության համաձայն Կայենը մղվել է դեպի խանդի Աստծո ընտրությունը՝ օրհնելու Աբելի ընծան և արհամարհելու Կայենին, առանց վերջինս իմանալու այս տարբերության պատճառը, որը դեռևս անտեսվում էր: Ահա այսպես են, կյանքը կազմված է անթիվ պարամետրերից և պայմաններից, որոնք միայն Աստված կարող է բացահայտել և դատել՝ փաստերի լիարժեք իմացությամբ: Ասել է թե, Աստվածաշունչը մնում է մարդկանց համար, միակ գիրքը, որը տառերով ներկայացնում է օրենքի հիմքերը, որոնք դատում են նրանց գործողությունները, մինչ սպասում են, որ իրենց գաղտնի մտքերը բացահայտվեն երկնքում ընտրված սրբերին: Այնուամենայնիվ, նամակի դերը արարքը դատապարտելն է կամ դատելը: Ահա թե ինչու Հիսուսն իր Հայտնության մեջ հիշեցնում է մարդկանց իրենց « գործերի » կարևորության մասին և հազվադեպ է խոսում նրանց հավատքի մասին: Հակոբոս 2.17-ում Հակոբոս առաքյալը հիշեցրեց, որ « *առանց գործերի հավատք մեռած է* », *նաև հաստատելով այս կարծիքը, Հիսուսը խոսում է միայն հավատքով առաջացած լավ կամ վատ « գործերի » մասին*: Եվ որպեսզի ստեղծվեն հավատքով, այս գործերը բացառապես այն գործերն են, որոնք Աստվածաշունչն ուսուցանում է աստվածային օրենքներով: Կաթոլիկ եկեղեցու կողմից գնահատված բարի գործերը հաշվի չեն առնվում, քանի որ դրանք հումանիստական բնույթի և ոգեշնչման գործեր են:

Վերջի ժամանակներում Աստվածաշունչը լիովին արհամարհվում է, և մարդկային հասարակությունը ներկայացնում է գորբալացված առեղծվածային և ստախոս կողմ: Հենց այդ ժամանակ է, որ « *նշմարտություն* » բառը, որը բնութագրում է Մուրբ Գիրքը, կենդանի Աստծո խոսքը, և ավելի լայնորեն, նրա համաշխարհային համընդհանուր ծրագիրը, ստանում է իր ողջ կարևորությունը: Որովհետև այս յուրահատուկ « *նշմարտության* » հանդեպ արհամարհանքը ստիպում է մարդկությանը հիմնվել ստի վրա բոլոր հարաբերական, աշխարհիկ, կրոնական, քաղաքական կամ տնտեսական ոլորտներում:

Այս հոդվածը գրված է 2021 թվականի օգոստոսի 14-ի շաբաթ օրը, վաղը՝ օգոստոսի 15-ին, մեծ հավաքների ժամանակ կեղծ կրոնի կողմից խաբված զոհերը հարգանքի տուրք մատուցելու են նրա կարիերայի ամենահաջող սատանայական առեղծվածին, քանի որ « *օձը* » օգտագործել է որպես միջոց « *Եղևնում* »: Նրա հայտնվելը «Կույս Մարիամի» կերպարի տակ: Իսկականն այլևս կույս չէր, քանի որ Հիսուսից հետո նա տղաներ ու դուստրեր ունեցավ. Հիսուսի եղբայրներն ու քույրերը: Բայց սուտը մեռնում է և դիմադրում է նույնիսկ աստվածաշնչյան լավագույն փաստարկներին: Անկախ նրանից, այս օգոստոսի 15-ից հետո այս զայրույթին կմնա, առավելագույնը, ութ տոնակատարություն՝ Աստծուն բարկացնելու և նրա արդար զայրույթը արթնացնելու համար, որն ընկնելու է մեղավորների գլխին : Նկատի ունեցեք, որ այս երևույթում երեխաները ընտրվել են «կույսի» տեսիլքը վավերացնելու համար: Արդյո՞ք նրանք այնքան անմեղ են, որքան մարդիկ ասում և ձևացնում են: Ծնված մեղավորներ, անմեղությունը սխալ կերպով վերագրվում է նրանց, բայց մենք չենք կարող, հետևաբար, մեղադրել նրանց մեղսակցության մեջ: Տեսիլքը, որ ստացան այս երեխաները, շատ իրական էր, բայց սատանան նաև շատ իրական ապստամբ ոգի է, և Հիսուս

Քրիստոսն իր խոսքերից շատերը նվիրեց նրան՝ իր ծառաներին գգուշացնելու իր մասին: Պատմությունը վկայում է նրա խաբուսիկ գայթակղիչ ուժի մասին, որն իր գայթակղված ու խաբված գոհերին տանում է դեպի « *երկրորդ մահ* »: Սատանայի երկրպագությունը ողջ Պապական և հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցուն դատապարտված է Աստծո կողմից Հայտն. 13:4-ի այս հատվածում. « ***Եվ նրանք երկրպագեցին վիշապին, որովհետև նա իշխանություն էր տվել գազանին . նրանք երկրպագեցին գազանին և ասացին.*** «. Իրականում Հիսուս Քրիստոսի ճշմարիտ ընտրված սրբերի կաշկանդող և հալածող « *գազանի* » այս « *երկրպագության* » ավարտից հետո է , որ հանդուրժողականության ժամանակաշրջանում սկսվում է այս պաշտամունքը դիվային «կույսի» երևույթների գայթակղիչ միջոցներով. « *օձին* » փոխարինող « *կին* » այն բանից հետո, երբ « *օձը* » գայթակղեց ամուսնուն գայթակղած « *կին* »: Սկզբունքը մնում է նույնը, և այն դեռ նույնքան արդյունավետ է:

Վերջին ընտրության ժամանակը

Աստվածային հայտնությունների այս ուսումնասիրությունն ավարտվում է Ծննդոց գրքի վերլուծությամբ, որը մեզ բացահայտեց, թե ով է Աստված իր բնավորության բոլոր կողմերով: Մենք հենց նոր տեսանք, թե ինչպես է նա վճռականորեն պահանջում հնազանդություն իր արարածներից՝ Աբրամին հավատքի արտասովոր փորձության ենթարկելով, երբ նա գրեթե հարյուր տարեկան էր. այս աստվածային պահանջն այլևս կարիք չունի դրսևորելու:

1843 թվականի գարնանից ի վեր Աստծո կողմից առաջարկված վերջին ընտրության ժամանակ, իսկ ավելի ստույգ պահանջվում է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից, Ծաբաթի պահպանումը Աստծո կողմից պահանջվում է որպես իր իսկական ընտրված սրբերի կողմից իրեն ցուցաբերած սիրո ապացույց: Այսպիսով, համընդհանուր հոգևոր իրավիճակը ներկայացվում է մեկ հարցի տեսքով, որն ուղղված է բացառապես կրոնական, քրիստոնեական կազմակերպությունների բոլոր անդամներին:

Հարցը, որը սպանում կամ ստիպում է քեզ հավերժ ապրել

Արդյո՞ք կայսրը, թագավորը կամ Պապը լիազորված և լիազորված է փոխել Աստծո կողմից ասված և գրված խոսքերը կամ նրա թելադրանքով, ինչպես որ Մովսեսն արեց:

Նախատեսելով ամեն ինչ, նույնիսկ այս հարցը, Հիսուսը նախապես տվեց իր պատասխանը՝ Մատթ.5.17-18-ում ասելով. « *Մի կարծեք, թե ես եկել եմ վերացնելու օրենքը կամ մարգարեները. Ես եկել եմ ոչ թե վերացնելու, այլ իրականացնելու: Որովհետև ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, մինչև երկինքն ու երկիրը չանցնեն, օրենքից ոչ մի կետ կամ տառ չի անցնի, մինչև որ ամեն ինչ կատարվի* »: Նույն Հիսուսը նաև հայտարարեց, որ իր խոսքերը , որոնք նա ասաց, դատելու են մեզ, Հովհաննես 12:47-49-ում. *քանզի ես եկա ոչ թե դատելու աշխարհը, այլ փրկելու աշխարհը: Ես, ով մերժում է ինձ և չի ընդունում իմ խոսքերը, ունի իր դատավորը. այն խոսքը , որ ես ասացի , կդատի նրան*

վերջին օրը : *Որովհետև ես ինքս ինձանից չխոսեցի. բայց Հայրը, որ ինձ ուղարկեց, ինքն է ինձ պատվիրել, թե ինչ պետք է ասեմ և հռչակեմ:* »

Սա Աստծո պատկերացումն է իր օրենքի մասին: Բայց Դան.7:25-ը բացահայտեց, որ « **փոխելու** » **մտադրությունը** դա քրիստոնեական դարաշրջանում հայտնվելն էր՝ ասելով հոռմեական կաթոլիկ եկեղեցու մասին. « *Նա բառեր կիսուսի Բարձրյալի դեմ, կճնշի Բարձրյալի սրբերին*»: - *Բարձր, և նա հույս կունենա փոխել ժամանակներն ու օրերը* . և սրբերը պիտի մատնվեն նրա ձեռքը ժամանակով, ժամանակով և կես ժամանակով: Չայրույթ, որը կդադարի, և որը նա կիմանա, թե ինչպես արդարացիորեն պատժել, համաձայն 26-րդ հատվածի, որը հետևյալն է . Այս « *ժամանակները* » կամ մարգարեական տարիները հայտարարում են, որ նրա հավաճանքների թագավորությունը ավարտվել է 1260 տարի՝ 538-ից մինչև 1798 թվականը:

Այս « **դատաստանը** » կատարվում է մի քանի փուլով. Առաջին փուլը նախապատրաստական է. դա 1843 թվականի գարնանից Աստծո կողմից հաստատված «աղվենտիստական» հավատքի **տարանջատման և սրբացման** գործն է: Աղվենտիզմը **առանձնագլած է** կաթոլիկ և բողոքական կրոններից: Հայտնությունում այս փուլը վերաբերում է « *Մարդիս, Ֆիդադեյֆիս և Լատդիկիս* » դարաշրջաններին Հայտն.3:1-7-14-ում:

Երկրորդ փուլը կիրառելի է. « *մենք կվերցնենք նրա տիրապետությունը* »: Դա Հիսուս Քրիստոսի փառավոր վերադարձն է, որը սպասվում է 2030 թվականի գարնանը: Ընտրված աղվենտիստները մտնում են հավերժություն՝ **բաժանված** անարժան կաթոլիկ, բողոքական և աղվենտիստ ապստամբներից, ովքեր մահանում են երկրի վրա: Գործողությունը կատարվում է Հայտն.3:14-ի « *Լավողիկյան* » դարաշրջանի վերջում :

Երրորդ փուլն ընկած մահացածների դատաստանն է, որը գործի է դրվում ընտրյալների կողմից, ովքեր մտել են Աստծո սելեստիալ արքայություն: Տուժողները դարձել են դատավորներ և առանձին-առանձին **դատվում** է ապստամբներից յուրաքանչյուրի կյանքը և նրանց մեղավորությանը համաչափ վերջնական պատիժ: Այս նախադասությունները որոշում են « *տանջանքների* » տևողությունը , որը կառաջացնի նրանց « *երկրորդ մահվան* » գործողությունը : Հայտնությունում այս թեման Rev.4-ի թեման է. 11:18 և 20:4; սա սկսած Դան.7:9-10.

Չորրորդ՝ յոթերորդ հազարամյակի վերջում՝ Աստծո և նրա ընտրյալների Քրիստոսի մեծ Շաբաթը, գալիս է Քրիստոսի և նրա ընտրյալների կողմից տրված նախադասությունների կատարողական փուլը: Մեղքի երկրում, որտեղ նրանք հարություն են առել, դատապարտված ապստամբները ոչնչացվում են « *հավիտյան* », « *հրդեհի միջոցով*»: *երկրորդ մահը* . Հայտնությունում այս գործադիր դատավճիռը կամ «վերջին դատաստանը» Հայտն.20.11-15-ի թեման է:

Վերջին ընտրության պահին երկու անհաշտ կրոնական հասկացություններ վերջնականապես **բաժանվում են** , քանի որ դրանք ծայրահեղ հակադրվում են միմյանց: Քրիստոսի ընտրյալները լսում են նրա ձայնը և հարմարվում նրա պահանջներին այն ժամանակ, երբ նա խոսում է նրանց հետ և կանչում է նրանց: Մյուս դիրքում քրիստոնյաներն են, ովքեր

հետևում են դարավոր կրոնական ավանդույթներին, կարծես ճշմարտությունը ժամանակի խնդիր է, այլ ոչ թե բանականության, դատողության և վկայության: Այս մարդիկ չհասկացան, թե ինչ է ներկայացնում Երեմիա մարգարեի « *նոր ուխտ* » Երեմիա մարգարեի կողմից Երեմիա 31:31-34. « *Ահա օրեր են գալիս, ասում է Եհովան, երբ ես կանեն Իսրայելի տան և Հուդայի տան հետ: մի նոր ուխտ, ոչ այն ուխտի պես, որ ես կապեցի նրանց հայրերի հետ այն օրը, երբ նրանց ձեռքից բռնեցի, որ հանեն Եգիպտոսի երկրից, ուխտը, որը նրանք դրժեցին, թեև ես նրանցն էի. վարպետ, ասում է ԿաՄՎՊ-ը: Բայց սա այն ուխտն է, որ ես կապելու եմ Իսրայելի տան հետ այդ օրերից հետո, ասում է Եհովան. « **Իմ օրենքը նրանց մեջ կդնեմ, կգրեմ նրանց սրտերի վրա . և ես կլինեմ նրանց Աստվածը, և նրանք կլինեն իմ ժողովուրդը: Սա այլևս չի սովորեցնի իր մերձավորին, ոչ էլ եղբորը՝ ասելով. Որովհետև բոլորը կհանաչեն ինձ՝ փոքրից մինչև մեծ, ասում է Եհովան. **Որովհետև ես կներեմ նրանց անօրինությունը և այլևս չեմ հիշելու նրանց մեղքը** : «Ինչպե՞ս կարող է Աստծուն հաջողվել « **գրել սրտում** » Մարդու սերը իր սուրբ օրենքի հանդեպ, մի բան, որը չի հաջողվել ձեռք բերել հին ուխտի նորմը: Այս հարցի պատասխանը և երկու դաշինքների միջև միակ տարբերությունը գալիս է աստվածային սիրո դրսևորման տեսանկյունից, որն իրականացվել է փոխարինող Հիսուս Քրիստոսի քավող մահով, որում նա մարմնավորվել և հայտնվեց: Այնուամենայնիվ, Հիսուսի մահը չեղավ վերջ դնելու հնազանդությանը, այլ ընդհակառակը, այն ընտրյալներին պատճառներ տվեց ավելի հնազանդվելու Աստծո հանդեպ, որն ունակ է այդքան ուժեղ սիրել: Եվ երբ նա շահում է մարդու սիրտը, Աստծո որոնած նպատակը հասնում է. նա ձեռք է բերում ընտրված պիտանի և արժանի՝ կիսելու իր հավերժությունը:***

բաժանման թեման է : Սա այն կենսական կետն է, որը տարբերվում է ընտրվածից և կանչվածից: Իր բնականոն բնույթով մարդը չի սիրում, որ իրեն խանգարեն իր սովորություններն ու իրերի մասին պատկերացումները: Այնուամենայնիվ, այս անհանգստությունը անհրաժեշտ է, քանի որ ընտելացած ինելով հաստատված ստին, նրա ընտրյալը դառնալու համար մարդը պետք է արմատախիլ արվի և շեղվի՝ հարմարվելու այն ճշմարտությանը, որն Աստված ցույց է տալիս իրեն: Այդ ժամանակ է, որ **անհրաժեշտ է դառնում բաժանվել նրանցից, ում Աստված հավանություն չի տալիս** : Ընտրյալը պետք է ցույց տա իր գաղափարները, իր սովորությունները և իր մարմնական կապերը էակների հետ, որոնց ճակատագիրը երբեք հավիտենական կյանքը չի լինի, կոնկրետ վիճարկելու իր կարողությունը:

Ընտրված պաշտոնյաների համար կրոնական առաջնահերթությունը ուղղահայաց է. Նպատակը ստեղծող Աստծո հետ ամուր կապ ստեղծելն է, նույնիսկ եթե դա ի վնաս մարդկային հարաբերությունների: Ընկածների համար կրոնը հորիզոնական է. նրանք առաջնահերթություն են տալիս այլ մարդկանց հետ հաստատված կապին, նույնիսկ եթե դա ի վնաս Աստծո:

Յոթերորդ օրվա աղվենտիզմ. բաժանում, անուն, պատմություն

Քրիստոնեական հավատքի վերջին ընտրյալները հոգեպես հավաքվում են՝ ձևավորելու Հայտն. 7-ի « 12 ցեղերի » Իսրայելը: Նրանց ընտրությունը կատարվել է հավատի մի շարք փորձությունների միջոցով՝ հիմնված մարգարեական խոսքի հանդեպ ցուցաբերած հետաքրքրության վրա, որը Դան.8:14-ում հայտարարում է 1843 թվականը: 538 թվականից և 1170 թվականից սկսած Ռեֆորմացիայի ժամանակաշրջանից առաջացած բողոքական հավատքով: Դան.8:14-ի համարը մեկնաբանվեց որպես Քրիստոսի փառահեղ վերադարձի, նրա գալուստի մասին ավետող ինչն առաջացրել է նրա «սպասումը», լատիներեն «adventus», հետևաբար ադվենտիստական անունը, որը տրվել է փորձին և նրա հետևորդներին 1843-1844 թվականներին: Ըստ երևույթին, այս ուղերձը չի խոսում շաբաթ օրվա մասին, այլ միայն արտաքնապես, քանի որ վերադարձը Քրիստոսը կնշի յոթերորդ հազարամյակի մուտքը, այսինքն՝ մարգարեացված մեծ Շաբաթը, ամեն շաբաթ, մինչև յոթերորդ օրը՝ հրեաների շաբաթ օրը : Չգիտակցելով այս կապի մասին՝ վաղ ադվենտիստները չբացահայտեցին այն կարևորությունը, որ Աստված տալիս է շաբաթ օրը միայն այս փորձության ժամանակից հետո: Եվ երբ նրանք հասկացան դա, ռահվիրաները հաստատականորեն ուսուցանեցին շաբաթօրյա ճշմարտությունը, որը հիշվում է «յոթերորդ օրվա» ձևավորված եկեղեցու անունով: Սակայն ժամանակի ընթացքում ստեղծագործության ժառանգներն այլևս չտվեցին Շաբաթին այն կարևորությունը, որ Աստված տալիս է դրան՝ դրա համապատասխանությունը կցելով Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի ժամանակին՝ այն կցելով Դանիելի մարգարեության մեջ նշված 1843 թվականի ամսաթվին: Այսպիսի հիմնարար աստվածային պահանջի հետաձգումը մեղք էր, որի հետևանքը 1994-ին Աստծո կողմից կազմակերպության և նրա անդամների մերժումն էր, որոնց նա հանձնեց ապստամբների ճամբար, որն արդեն դատապարտված էր իր կողմից 1843 թվականից ի վեր: Այս տխուր փորձառությունը և վերջին պաշտոնյայի այս ձախողումը: Քրիստոնեական հավատքի ինստիտուտը վկայում է կեղծ քրիստոնեության այս անկարողության մասին՝ ընդունելու **մարդկային կապերի բաժանումը** : Աստվածային ճշմարտության և, հետևաբար, հենց Աստծո հանդեպ սիրո բացակայությունը խնդրո առարկա է, և սա քրիստոնեական հավատքի պատմության վերջնական դասն է, որը ես կարող եմ բացատրել ձեզ, ուսուցանել և զգուշացնել ձեզ Ամենակարող Աստծո անունով: , YaHWÉH-Michael-Jesus Christ.

Վերջապես, դեռևս նույն թեմայով, քանի որ դա ինձ համար արժեցել է ցավալի հոգևոր բաժանման գինը, ես հիշեցնում եմ ձեզ Մատթ. 10.37-ի այս համարը և, քանի որ դրան նախորդող հատվածները հստակորեն ամփոփում են ճշմարիտ քրիստոնեական հավատքի տարանջատող բնույթը. , ես բոլորին նշում եմ 34-րդ հատվածից մինչև 38-րդ հատվածը.

*« Մի կարծեք, թե ես եկել եմ երկրի վրա խաղաղություն բերելու. Ես չեմ եկել խաղաղություն բերելու, այլ՝ սուրբ: Որովհետև ես եկել եմ բաժանելու տղամարդու և նրա հոր միջև, դստեր և նրա մոր միջև, հարսի և սկեսուրի միջև. և մարդու թշնամիները կլինեն իր տան անդամները: **Ով իր հորը կամ մորն ինձնից ավելի է սիրում, ինձ արժանի չէ**, և ով իր որդուն կամ իր աղջկան ինձնից ավելի է սիրում, ինձ արժանի չէ . Ես, ով չի վերցնում իր խաչը և չի*

հետևում ինձ, արժանի չէ ինձ: » Այս հատվածը 37 արդարացնում է Աբրահամի օրհնությունը. նա վկայեց, որ ավելի շատ է սիրում Աստծուն, քան իր մարմնավոր որդուն: Եվ ադվենտիստ եղբորը հիշեցնելով իր պարտականությունը, մեջբերելով նրան այս համարը՝ մեր ճանապարհները բաժանվեցին, և ես Աստծուց հատուկ օրհնություն ստացա: Այդ ժամանակ ինձ այս «եղբայրը» կոչեց ֆանատիկ, և այս փորձից ի վեր նա գնաց ավանդական ադվենտիստական ճանապարհով: Նա, ով ինձ ծանոթացրեց ադվենտիզմին և բուսակերության օգուտներին, հետագայում մահացավ Ալսեյների հիվանդությամբ, մինչդեռ ես դեռ լավ առողջ եմ, ողջ և ակտիվ ծառայում եմ իմ Աստծուն, 77 տարեկանում, և չեմ դիմում ոչ բժիշկների, ոչ դեղերի: Ամբողջ փառքը հասնում է արարիչ Աստծուն և նրա թանկագին խորհրդին: Իսկապես!

Ադվենտիզմի պատմությունն ամփոփելու համար մենք պետք է հիշենք հետևյալ փաստերը. Այս «Ադվենտիստ» անվան տակ Աստված միավորում է իր վերջին սրբերին՝ կաթոլիկ հավատքի երկարատև գերակայությունից հետո, որը **կրոնական առումով օրինականացրեց** կիրակին, որը հաստատվել էր իր հեթանոսական «չհաղթահարված արևի օր» անունով Կոնստանտին I-ի կողմից 321 թվականի մարտի 7-ին: Վաղ ադվենտիստները բողոքականներ կամ կաթոլիկներ էին, ովքեր բարեխղճորեն հարգում էին ժառանգված քրիստոնեական կիրակին: Հետևաբար, նրանք ընտրվեցին Աստծո կողմից իրենց վարքագծով, որոնք ուրախացան Հիսուս Քրիստոսի վերադարձով, որը նրանց հաջորդաբար հայտարարվեց 1843 թվականի գարնանը և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Միայն այս ընտրությունից հետո էր, որ Շաբաթի լույսը նրանց տվեց: ներկայացված. Նաև Դանիելի և Հայտնության մարգարեությունների նրանց մեկնաբանությունները պարունակում էին հսկայական սխալներ, որոնք ես ուղղում եմ այս աշխատանքում: Առանց շաբաթ օրվա մասին իմացության, ռահվիրաները կառուցեցին այսպես կոչված «հետախուզական» դատողության տեսությունը, որը նրանք երբեք չկարողացան կասկածի տակ դնել. նույնիսկ այն բանից հետո, երբ լույս շաբաթ օրը տրվեց նրանց: Նրանց համար, ովքեր չգիտեն, ես հիշեցնում եմ ձեզ, որ այս տեսության համաձայն՝ 1843 թվականից, այնուհետև 1844 թվականից ի վեր, երկնքում Հիսուսը ուսումնասիրում է վկայությունների գրքերը՝ ընտրելու իր վերջին ընտրյալներին, ովքեր պետք է փրկվեն: Այնուամենայնիվ, կիրակնօրյա մեղքի հստակ նույնականացումը ճշգրիտ իմաստ տվեց Դան.8:14-ի ուղերձին, նույնիսկ նրա վատ թարգմանված « **արքավայրը մաքրելու** » ձևով: Եվ այս վատ թարգմանությունը ստեղծեց անլուծելի հակասություններ, քանի որ **այս արտահայտությունը հիմնականում վերաբերում էր Հիսուս Քրիստոսի քավող մահով կատարմանը**, ըստ Եբր.9:23. **մաքրվել այս ձևով, թե արդյոք սեղեստիալ իրերն իրենք են մաքրվել սրանք ավելի գերազանց զոհաբերություններով**: Որովհետև Քրիստոսը չի մտել ձեռքով ստեղծված **արքավայր**՝ ճշմարիտի նմանությամբ, այլ **հենց երկինք, որպեսզի այժմ հայտնվի Աստծո երեսի առաջ մեզ համար**»: Այսպիսով, այն ամենը, ինչ պետք է մաքրվեր երկնքում, մաքրվեց Հիսուս Քրիստոսի մահով. հետևաբար, հետաքննական դատողությունն այլևս չունի որևէ տրամաբանական իմաստ: Հիսուսի մահից և հարությունից հետո ոչ մի մեղք կամ մեղավոր

դրախտ չի մտնում այն նորից պղծելու համար, քանի որ Հիսուսը մաքրեց իր երկնային տարածքը՝ սատանային և նրա հրեշտակային հետևորդներին երկիր քշելով՝ համաձայն Հայտն. « *Եվ մեծ վիշապը դուրս գցվեց, հին օձը, որը կոչվում է սատանա և սատանա, որը խաբում է ամբողջ երկիրը, նա դուրս գցվեց երկրի վրա* , և նրա հրեշտակները վտարվեցին նրա հետ: »

Պաշտոնական աղվենտիզմի երկրորդ սխալը նույնպես առաջացել է շաբաթ օրվա դերի սկզբնական անտեղյակությունից և այն մեծ նշանակություն է ձեռք բերել շատ ավելի ուշ: Աղվենտիստները սխալ կերպով կենտրոնացրել են իրենց ուշադրությունը հավատի վերջին, վերջնական, փորձության վրա, որն իրականում կվերաբերի միայն նրանց, ովքեր դեռ կենդանի կլինեն Հիսուս Քրիստոսի իսկական վերադարձի ժամանակ: Մասնավորապես, նրանք սխալմամբ կարծում էին, որ կիրակին կդառնա « *գազանի նշանը* » միայն այս վերջին փորձության ժամանակ, և դա բացատրում է Աստծո կողմից անհիշված կիրակի կիրառողների հետ բարեկամության որոնումը, իրականում իր ծագումից: Ապացույցը, որը ես տալիս եմ, Հայտնություն 8-ի, 9-ի և 11-ի «յոթ փողերի» գոյությունն է, որոնցից առաջին վեցը նախագրուշացնում է 321 թվականից հետո, ողջ քրիստոնեական դարաշրջանի ընթացքում, մարդկանց՝ դատապարտված կիրակի օրը կատարված մեղքի մասին: Աստված. Ինչը Դան .8 : **12 արդեն հայտնել էք՝** ասելով . *եղջյուրը նշմարտությունը գետնին գցեց և հաշողության հասավ իր ձեռնարկումներում:* Այս « **մեղքը** » արդեն, կիրակի օրվա սովորույթը քաղաքակրթորեն ժառանգել է Կոնստանտին I-ից 321թ.¹⁹ և կրոնականորեն արդարացվել է պապական Հռոմի կողմից 538թ.-ից սկսած, « **գազանի նշանը** », նշված է Apo.13:15-ում; 14:9-11; 16:2. 1995-ին, երբ 1982-ից 1991 թվականներին ես առաջարկեցի մարգարեական լույսի մերժումը, պաշտոնական աղվենտիզմը թույլ տվեց լուրջ սխալ՝ դաշինք կնքելով Աստծո հայտարարված և բացահայտված թշնամիների հետ: Բազմաթիվ նախատինքների օրինակը, որ Աստված ուղղեց հին Իսրայելին Եգիպտոսի հետ իր դաշինքների համար, որը բնորոշ մեղքի խորհրդանշական պատկեր է, այս արարքում ամբողջությամբ անտեսվում է. ինչն էլ ավելի մեծ է դարձնում աղվենտիստների մեղքը:

Իրականում, իմանալով Շաբաթի դերը և այն կարևորությունը, որ այն տալիս է Արարիչ Աստծո կոչմանը, աղվենտիստ ժողովուրդը պետք է հստակ բացահայտեր իր կրոնական թշնամիներին և խուսափեր նրանց հետ եղբայրական որևէ դաշինքից: Որովհետև **շաբաթ շաբաթ օրը** լինելով Հայտն.7:2-ի « *կենդանի Աստծո կնիքը* », Արարիչ Աստծո թագավորական նշանը, նրա հակառակորդը՝ **կիրակին** , կարող էր լինել միայն Հայտն.13:15-ի « *գազանի նշանը* »: .

Այստեղ ես հիշում եմ, որ պաշտոնական ինստիտուցիոնալ աղվենտիզմի անկման պատճառները բազմաթիվ են, բայց հիմնական և ամենալուրջը վերաբերում է Դանիել 8:14-ի իրական թարգմանության վրա սփռված լույսի մերժմանը և Դանիել 12-ի բոլորովին նոր բացատրությանը ցուցաբերվող արհամարհանքին: , որի դասն է լուսաբանել 7-րդ ^{օրվա աղվենտիզմի} աստվածային օրինականությունը : Այնուհետև գալիս է 1994 թվականին հայտարարված Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի վրա իրենց հույսը չդնելու մեղքը. ինչպես գործի առաջամարտիկներն էին արել 1843 և 1844 թվականներին:

Աստծո հիմնական դատողությունները

Նրա՝ երկրի և երկնքի ստեղծումը ավարտվեց, վեցերորդ օրը Աստված մարդուն հաստատում է երկրի վրա: Եվ մարդկության անհնազանդ վարքագծի և հետևաբար մեղքի պատճառով է, որ Աստված նրան հաջորդաբար, իր յոթ հազար տարվա պատմության ընթացքում, կենթարկի իր բազմաթիվ դատաստաններին: Այս դատողություններից յուրաքանչյուրով փոփոխություններ են կատարվում ու ընկալվում կոնկրետ ու տեսանելի կերպով: Մարդկության հետևած ավելորդությունները պահանջում են աստվածային այս միջամտությունները, որոնց նպատակն է վերադարձնել նրան իր ինքնիշխան դատողությամբ հաստատված ճշմարտության ճանապարհին:

Հին ուխտի վճիռները .

1-ին դատաստան. Աստված դատում է Եվայի և Ադամի գործած մեղքը, ովքեր անիծված են և դուրս են մղվել «*Եդենի*^{պարտեզից}»:

2-րդ դատաստան. Աստված ոչնչացնում է ապստամբ մարդկությանը համաշխարհային «*ջրհեղեղի*» ջրերով :

3-րդ դատաստան. Աստված մարդկանց **բաժանում է տարբեր լեզուներով** «*Բաբելոնի աշտարակից*» բարձրանալուց հետո :

4-րդ դատաստան. Աստված ^{հաշիմբ է կնքում} Աբրահամի հետ, որն այնուհետև դառնում է Աբրահամ: Այս ժամանակ Աստված կործանում է **Սոդոմն** ու Գոմորը՝ քաղաքները, որտեղ ծայրահեղ մեղք է գործում. գարշելի և նողկալի «*գիտելիքը*»:

5-րդ դատաստան. Աստված ազատում է Իսրայելին Եգիպտոսի ստրկությունից, Իսրայելը դառնում է ազատ և անկախ ազգ, որին Աստված ներկայացնում է իր օրենքները:

6-րդ դատաստան. 300 տարի նրա ղեկավարությամբ և 7 ազատագրող դատավորների ^{գործողություններով} Աստված ազատում է Իսրայելին, որը ներխուժել է իր թշնամիները մեղքի պատճառով:

7-րդ դատաստան. Ժողովրդի խնդրանքով և նրանց անեծքի համար Աստծուն փոխարինում են ^{երկրային} թագավորները և նրանց երկարատև տոհմերը (Հուդայի թագավորները և Իսրայելի թագավորները):

8-րդ դատաստան. Իսրայելը արտաքսվում է Բաբելոն :

9-րդ դատաստան. Իսրայելը մերժում է ^{աստվածային} «Մեսիան» Հիսուսին՝ Հին ուխտի վերջը: Նոր ուխտը սկսվում է կատարյալ վարդապետական հիմքերի վրա:

10-րդ դատաստան. Իսրայելի ազգային ^{պետությունը} կործանվում է հռոմեացիների կողմից 70 թ.

Նոր ուխտի վճիռները .

Հայտնությունում դրանք հիշատակվում են «*յոթ փողերով*»:

1-ին դատավճիռ : 321-ից հետո բարբարոսների արշավանքները 395-ից 538 թվականներին:

2-րդ դատաստան՝ Պապական գերիշխող կրոնական վարչակարգի հաստատումը 538 թ :

3-րդ դատավճիռ. Կրոնների պատերազմներ. նրանք հակադրում են կաթոլիկներին Աստծո կողմից հավանություն չտալու բողոքական բարեփոխիչներին. Դան.11:34-ի « կեղծավորներին » :

4-րդ դատավճիռ. Ֆրանսիական հեղափոխական աթեիզմը տապալում է միապետությունը և վերջ է դնում հռոմեական կաթոլիկ դեսպոտիզմին :

5-րդ վճիռ՝ 1843-1844 և 1994 թ.

– Սկիզբը՝ ուժի մեջ է մտնում Դան.8:14-ի հրամանագիրը. այն պահանջում է ավարտին հասցնել Ռեֆորմացիայի նախաձեռնած աշխատանքը՝ սկսած Պիտեր Վալդոյից, կատարյալ օրինակ՝ սկսած 1170թ.-ից: Բողոքական հավատքն ընկնում է և հաղթականորեն ծնվում է ադվենտիզմը. Հռոմեական կիրակիի պրակտիկան դատապարտվում է, իսկ շաբաթ օրը՝ կիրակի օրը, արդարացված և պահանջվում է Աստծո կողմից Հիսուս Քրիստոսում 1843 թվականից ի վեր: Այսպիսով, բարեփոխման աշխատանքը ավարտված և ավարտված է:

– Ավարտ. « Փսիված » Հիսուսի կողմից, նա մահացավ ինստիտուցիոնալ 1994 թվականին՝ համաձայն « Լատդիկիային » ուղղված ուղերձի: Աստծո դատաստանը սկսվեց նրանից, որ Իր տունը ենթարկվեց մարգարեական հավատքի ճակատագրական փորձությանը: Հավանության չարժանանալով՝ նախկին ընտրված պաշտոնյան միացավ կաթոլիկ և բողոքական ապստամբների ճամբարին:

6-րդ դատաստան. « 6-րդ շեփորը » կատարվում է Երրորդ համաշխարհային պատերազմի ^{տևքով}, այս անգամ միջուկային, որը նկարագրված է Դան. 11:40-45-ում: Փրկվածները կազմակերպում են վերջնական համընդհանուր կառավարությունը և վերականգնում են առաջին պարտադիր օրվա մնացած մասը: հրամանագիր: Արդյունքում շաբաթ օրը՝ շաբաթ օրը, յոթերորդ օրը հանգիստն արգելվեց, սկզբում արգելվեց սոցիալական պատժամիջոցներով, այնուհետև, ի վերջո, մահապատժի ենթարկվեց նոր հրամանագրով:

7-րդ դատաստան. նախորդում է Հայտն. 16-ում նկարագրված յոթ վերջին պատուհասների ժամանակը՝ 2030 թվականի գարնանը, Քրիստոսի փառահեղ վերադարձը ^{վերջ է դնում} մարդկային երկրային քաղաքակրթության ներկայությանը: Մարդկությունը բնաջնջված է. Միայն Սատանան բանտարկյալ կմնա ամայի երկրի վրա՝ Հայտն. 20-ի «անդունդում», « հազար տարի »:

8-րդ դատաստան. Հիսուս Քրիստոսի կողմից երկինք վերցված՝ նրա ընտրյալները դատում են ամբարիշտ մահացածներին : Սա է Հայտն.11:18-ում մեջբերված դատողությունը:

9-րդ դատողություն. Վերջին դատաստանը : ամբարիշտ մեռելները հարություն են առնում, որպեսզի կրեն « երկրորդ մահվան » չափանիշը « կրակի լճի » շնորհիվ , որը ծածկում է երկիրը և իսկում նրանց հետ մեղքի պատճառով կատարվող գործերի բոլոր հետքերը:

10-րդ դասաստան. ^{Պոփլաժ} երկիրն ու երկինքը նորոգվում և փառավորվում են: Բարի գալուստ ընտրյալներին Աստծո նոր, հավիտենական թագավորությունում:

Աստվածային Ա-ից մինչև Չ, Ալեֆից Թ-ավ, ալֆայից օմեգա

Աստվածաշունչը ոչ մի ընդհանուր բան չունի մարդկանց կողմից գրված այլ գրքերի հետ, բացի իր մակերեսային տեսողական տեսքից: Որովհետև իրականում մենք տեսնում ենք միայն դրա մակերեսը, որը կարդում ենք երբայերեն և հունարեն լեզուներին հատուկ գրավոր կոնվենցիաների համաձայն, որոնցով մեզ փոխանցվել են բնօրինակ տեքստերը: Բայց Աստվածաշնչի իր գրության մեջ Մովսեսն օգտագործեց հնագույն եբրայերեն, որի այբուբենի տառերը տարբերվում էին ներկայիս տառերից, դրանք փոխարինվեցին տառով տառով Բաբելոնում արքայի ժամանակ՝ առանց խնդիրներ առաջացնելու: Բայց տառերը կաշում էին իրար՝ առանց բառերի միջև տարածության, ինչը հեշտ չէր դարձնում դրանք կարդալը: Բայց այս թերության հետևում թաքնված է տարբեր բառեր կազմելու առավելությունը՝ կախված դրա սկիզբը նշելու համար ընտրված տառի ընտրությունից: Մա հնարավոր է և ապացուցված է, ինչը ապացուցում է, որ Աստվածաշունչն իսկապես շատ վեր է մարդկային երևակայության և նվաճումների հնարավորություններից: Միայն անսահմանափակ արարիչ Աստծո միտքն ու հիշողությունը կարող էին հղանալ այդպիսի ստեղծագործություն: Քանի որ Աստվածաշնչի բազմաթիվ ընթերցումների այս դիտարկումը ցույց է տալիս, որ այնտեղ հայտնված յուրաքանչյուր բառ ընտրվել և ներշնչվել է Աստծո կողմից՝ ժամանակի ընթացքում իր գրքերի տարբեր գրողների համար, մինչև վերջինը՝ նրա Հայտնությունը կամ Ապոկալիպսիսը:

Մոտ 1890 թվականին ռուս մաթեմատիկոս Իվան Պանինը ցույց տվեց թվային թվերի գոյությունը աստվածաշնչյան տեքստերի կառուցման տարբեր ասպեկտներում: Որովհետև եբրայերենի և հունարենի միջև ընդհանուր է այն փաստը, որ նրանց այբուբենների տառերը օգտագործվում են նաև որպես թվեր և թվեր: Իվան Պանինի ցույցերը զգալիորեն խորացրել են այն մարդկանց մեղքը, ովքեր լուրջ չեն վերաբերվում Աստծո Աստվածաշնչին: Որովհետև, եթե այս բացահայտումները որևէ ազդեցություն չունեն մարդկանց Աստծուն սիրելու ընդունակ դարձնելու վրա, նրանք, այնուամենայնիվ, խլում են նրա գոյությանը չհավատալու որևէ օրինականություն: Իվան Պանինը ցույց տվեց, թե ինչպես է «յոթ» թիվը ամենուր առկա Աստվածաշնչի կառուցման ընթացքում, հատկապես դրա առաջին հատվածում՝ Ծննդ.1:1-ում: Ինքս ցույց տալով, որ յոթերորդ օրվա Շաբաթը Հայտն. 7:2-ի «*կենդանի Աստծո կնիքն է*», այս աշխատությունը միայն հաստատում է այս փայլուն մաթեմատիկոսի հայտնաբերած ապացույցները, ով իր և մեր ժամանակի պահանջկոտ գիտնականներին առաջարկեց անվիճելի գիտական ապացույցներ: .

Իվան Պանինից ի վեր ժամանակակից հաշվարկները վերլուծել են տառերի 304805 նշանները, որոնք կազմում են միակ հնագույն դաշինքի Մուրբ Գիրքը, և ծրագրաշարն առաջարկում է անհամար տարբեր ընթերցումներ՝ յուրաքանչյուր տառը դնելով հսկայական շաշկի վրա, որի

հավասարեցման հնարավորությունները սկսվում են մեկ հորիզոնական տողից: 304805 տառ մինչև վերջապես ստանալով այս 304805 տառերից մեկ ուղղահայաց գիծ; և այս երկու ծայրահեղ հավասարեցումների միջև բոլոր անհամար միջանկյալ համակցությունները: Մենք հայտնաբերում ենք հաղորդագրություններ երկրային աշխարհին, նրա միջազգային իրադարձություններին, հին ու ժամանակակից մարդկանց անուններին, և հնարավորությունները հսկայական են, քանի որ միակ հրամայականը ձևավորված բառերի յուրաքանչյուր տառի միջև նույնական տարածություն պահելն է (1-ից մինչև n...): Բացի հորիզոնական և ուղղահայաց հավասարեցումներից, կան բազմաթիվ թեք հավասարեցումներ՝ վերևից ներքև և ներքևից վերև, աջից ձախ և ձախից աջ:

Ուստի, վերցնելով օվկիանոսի պատկերը, ես հաստատում եմ, որ Աստվածաշնչի մեր գիտելիքները գտնվում են դրա մակերեսի մակարդակի վրա: Այն, ինչ թաքնված է, կբացահայտվի ընտրյալներին այն հավերժության ընթացքում, որտեղ նրանք կմտնեն: Եվ Աստված դեռ կգարմացնի իր սիրելիներին իր հսկայական, անսահմանափակ գործությամբ:

Այս ապշեցուցիչ ցույցերը, ցավոք, անկարող են փոխել մարդկանց սրտերը, որպեսզի նրանք սիրեն Աստծուն « *իրենց ամբողջ սրտով, ամբողջ հոգով, ամբողջ ուժով, ամբողջ մտքով* » (ԲՕրին. 6:5; Մատ. 22:37); իր արդար խնդրանքի համաձայն: Երկրային փորձը դա կապացուցի, նախատինքները, հանդիմանությունները և պատիժները չեն փոխում մարդկանց, այդ իսկ պատճառով Աստծո փրկարար ծրագիրը հիմնված է ազատ կյանքի սկզբից այս համարի վրա. « *կատարյալ սերը վանում է վախը* » (Ա Հովհաննես 4.18) :) Ընտրյալների ընտրությունը հիմնված է Աստծո՝ իրենց Երկնային Հոր հանդեպ կատարյալ սիրո դրսևորման վրա: Այս « *կատարյալ սիրո* » մեջ այլևս չկա օրենքի կամ պատվիրանների կարիք, և առաջինը դա հասկացավ ծերունի Ենովքը, ով ցույց տվեց Աստծուն իր սերը « *քայլելով* » *նրա հետ*՝ զգույշ լինելով, որ որևէ բան չանի նրան: Որովհետև հնազանդվելը նշանակում է սիրել, իսկ սիրելը նշանակում է հնազանդվել՝ սիրելիին հաճույք և ուրախություն պարգեւելու նպատակով: Իր աստվածային կատարելության մեջ Հիսուսն իր հերթին հաստատեց « *նշմարիտ* » սիրո այս դասը առաջին մարդկային օրինակներից՝ Աբրահամից, Մովսեսին, Եղիայից, Դանիելից, Հոբից և շատ ուրիշներից հետո, որոնց անունները միայն Աստված գիտի:

Ժամանակի պատճառով դեֆորմացիաներ

Երկրի վրա չկա մի լեզու, որը չի ենթարկվել մարդկության այլասերված ոգու պատճառած էվոյուցիաների և փոխակերպումների: Եվ այս հարցում եբրայերենը չի խուսափել մարդկային այս այլասերվածությունից, որպեսզի եբրայերեն տեքստը, որը մենք համարում ենք բնօրինակ, արդեն ոչ այլ ինչ է, քան մասամբ աղավաղված վիճակում գտնվող Մովսեսի գրվածքների բնօրինակը: Այս հայտնագործությունը ես պարտական եմ Իվան Պանինի աշխատանքին և այն փաստին, որ եբրայերեն տեքստի այն տարբերակում, որը նա օգտագործել է 1890 թվականին, Ծննդ. 1:1-ում, նա թվայնացրել է Աստված բառը եբրայերեն «*էլոհիմ*» տերմինով: Եբրայերենում «*էլոհիմ*»-ը

«eloha»-ի հոգնակի թիվն է, որը եզակիով նշանակում է աստված: Գոյություն ունի երրորդ ձևը՝ «El»: Այն օգտագործվում է Աստված բառը անունների հետ կապելու համար. Դանիել; Սամուել; Բեթել; և այլն... Ճշմարիտ Աստծուն նշանակող այս տերմինները մեծատառ են ստանում մեր թարգմանություններում՝ նշելու ճշմարիտ Աստծո և մարդկանց կեղծ հեթանոս աստվածների միջև տարբերությունը:

Աստվածաշունչը ճիշտ և համառորեն շեշտում է այն փաստը, որ Աստված «մեկ է», ինչը նրան դարձնում է «Էլոհա», միակ ճշմարիտ «Էլոհա»: Ահա թե ինչու, իրեն վերագրելով հոգնակի «Էլոհիմ» բառը Ծննդոց 1-ում և այլուր, Աստված մեզ ուղերձ է ուղարկում, որով նա իրավամբ պնդում է, որ արդեն Հայր է բազմաթիվ կյանքերի, որոնք մինչ այդ գոյություն ունեն մեր երկրային համակարգի ստեղծման ժամանակ: Կամ հարթություն, և այն բոլոր կյանքերը, որոնք կհայտնվեն երկրի վրա: Այս արդեն ստեղծված երկնային կյանքերն արդեն բաժանված էին մեղքի պատճառով, որը հայտնվեց նրա առաջին ազատ արարածի մեջ: Իրեն «Էլոհիմ» բառով նշանակելով Արարիչ Աստված հաստատում է իր իշխանությունը այն ամենի վրա, ինչ ապրում է և ծնվում է նրանից: Այս կարողությամբ է, որ նա հետագայում կկարողանա, Հիսուս Քրիստոսով, կրել իր ընտրյալների բազմության մեղքերը և փրկել միայն իր քավիչ մահվան միջոցով բազմաթիվ մարդկային կյանքեր: «Էլոհիմ» բառը, հոգնակի թիվով, նշանակում է Աստծուն իր ստեղծագործական գործության մեջ, որն ապրում է: Այս տերմինը նաև մարգարեանում է այն բազմաթիվ դերերը, որոնք նա կխաղա իր փրկության նախագծում, որտեղ նա արդեն հիմնականում և հաջորդաբար «*Հայր, Որդին և Սուրբ Հոգին*» է, ով կգործի մկրտությունից հետո՝ մաքրելու և սրբացնելու իր ընտրյալների կյանքը: Այս հոգնակի թիվը վերաբերում է նաև այն տարբեր անուններին, որոնք Աստված կկրի. Միքայելը իր հրեշտակների համար. Հիսուս Քրիստոսը իր արյունով գնված իր ընտրյալ մարդկանց համար:

Որպես մարդկային այլասերվածության հետևանքով առաջացած աղավաղումների օրինակ, ես տալիս եմ «օրհնել» բայը, որն արտահայտված է եբրայերեն «բրք» արմատով, և որի օգտագործված ձայնավորների ընտրությունը կթարգմանվի որպես «օրհնել» կամ «անիծել»: Այս այլասերված աղավաղումը խեղաթյուրում է Հորի վերաբերյալ հաղորդագրության իմաստը, որին իր կինն իրականում ասում է «*օրհնի Աստծուն և մեռի*», և ոչ թե «~~անիծի~~—Աստծուն և մեռի», ինչպես առաջարկում են թարգմանիչները: Ստոր այլասերված փոփոխության մեկ այլ օրինակ՝ ֆրանսերենում «անշուշտ» արտահայտությունը, որն ի սկզբանե նշանակում է որոշակի և բացարձակ, մարդկային մտածողության մեջ ստացել է «գուցե» բառի բոլորովին հակառակ իմաստը: Եվ այս վերջին օրինակն արժանի է բերման, քանի որ այն ձեռք կրերի կարևորություն և կունենա լուրջ հետևանքներ: «Petit Larousse» բառարանում փոփոխություն նկատեցի «կիրակի» բառի սահմանման հարցում: 1980 թվականի տարբերակում ներկայացվել է որպես շաբաթվա առաջին օր, հաջորդ տարվա տարբերակում դարձել է յոթերորդ օրը: Ճշմարտության Աստծո զավակները, հետևաբար, պետք է զգուշանան մարդկանց կողմից հաստատված էվոյուցիոն պայմանագրերից, քանի որ իր հերթին, ի

տարբերություն նրանց, մեծ Արարիչ Աստված չի փոխվում և նրա արժեքները չեն տարբերվում, ինչպես իրերի և իրերի կարգը: Ժամանակ, որը նա սահմանեց իր աշխարհի հիմնադրումից ի վեր:

Մարդկության այլասերված գործերը նշանավորել են նույնիսկ Աստվածաշնչի երբայերեն տեքստը, որտեղ ձայնավորները անարդարացիորեն նշանակվում են առանց փրկության հետևանքների, սակայն դրա պաշտոնական տարբերակը պաշտպանելու համար Աստված թվային մեթոդով պատրաստել է իրական տեքստը կեղծից նույնացնելու միջոցները: . Մա թույլ կտա մեզ ստուգել և նշել բազմաթիվ թվային թվերի առկայությունը, որոնք եզակիորեն բնութագրում են աստվածաշնչյան իսկական տարբերակը՝ երբայերեն և հունարեն, որոնց նշանները չեն փոփոխվել մ.թ.ա. 2-րդ դարից ի վեր :

Հոգին վերականգնում է ճշմարտությունը արդարացման մասին հավատքով (մեկ հավատքով)

Ես հենց նոր նշեցի աստվածաշնչյան տեքստի աղավաղումները. բաներ՝ շնորհիվ բնօրինակ գրվածքների բազմաթիվ թարգմանիչների: Իր վերջին ժամանակների ժողովրդին լուսավորելու համար ճշմարտության Հոգին վերականգնում է նրանց ճշմարտությունը՝ ուղղորդելով իր ընտրյալների մտքերը դեպի տեքստեր, որտեղ դեռևս պահպանվում են զգալի աղավաղումներ: Մա այն է, ինչ հենց նոր իրագործվեց 2021 թվականի սեպտեմբերի 4-ի այս շաբաթ օրը, այն աստիճան, որ ես նրան տվեցի «բյուրեղյա շաբաթ» անունը: Սովորելու թեմայի ընտրությունը ես թողեցի ռուսալեզու մի քրոջ, ում հետ մենք առցանց կիսում ենք մեր շաբաթ օրերի առաջընթացը: Նա առաջարկեց «արդարացում հավատքով»: Ուսումնասիրությունը մեզ բերեց մի քանի իրական կարևոր բացահայտումներ, որոնք շատ պարզ են դարձնում այս թեմայի մեր ըմբռնումը:

Աստվածաշնչում 1 Պետ.1.7-ում Հոգին խորհրդանշում է հավատքը մաքրված ոսկով . *Հիսուս Քրիստոսը հայտնվում է* »: Այս համեմատությունից մենք արդեն հասկանում ենք, որ հավատքը, իսկական հավատքը, չափազանց հազվադեպ բան է, ամենուր խճաքարեր ու քարեր են հանդիպում, ինչը չի կարելի ասել ոսկու մասին.

Այնուհետև համարից մինչև հաստված մենք նախ պահպանեցինք, որ « *առանց հավատքի անհնար է հանեցնել Աստծուն* », ըստ Եբր.11.6. « *Եվ առանց հավատքի անհնար է հանեցնել նրան. քանի որ նա, ով գալիս է Աստծուն, պետք է հավատա, որ Աստված կա, և որ նա վարձատրում է նրանց, ովքեր փնտրում են նրան*: Հավատքի հետ կապված են երկու ուսմունքներ՝ հավատք դրա գոյության նկատմամբ, բայց նաև վստահություն, որ այն օրհնում է « *այն փնտրողներին* », անկեղծորեն, կարևոր մանրուք, որի վրա նրան չի կարելի խաբել: Եվ քանի որ հավատքի նպատակը Նրան հաճելի լինելն է, ընտրյալը կպատասխանի Աստծո սիրուն՝ հնազանդվելով Նրա բոլոր արարողություններին և պատվիրաններին, որոնք Նա ներկայացնում է Իր արարածների հանդեպ Իր սիրո անվան տակ: Միտ այս կապի պտուղը, որը մագնիսի պես միավորում է նրանց, ովքեր սիրում են միմյանց և սիրում են

Աստծուն Քրիստոսով, ներկայացված է մեզ 1 Կորնթ. 13-ում բերված հայտնի ուսմունքում, որը նկարագրում է Աստծուն հանելի իրական սերը: Այս ընթերցումից հետո ես մտածեցի Հաբա Կուկ 2.4-ում տրված ոչ պակաս հայտնի ուղերձի մասին. «... *արդարը կասրի իր հավատքով*»: Բայց այս հատվածում Լուի Սեգոնդի առաջարկած թարգմանությունը մեզ ասում է . *բայց արդարը պիտի ասրի իր հավատքով*:» Երկար ժամանակ այս հատվածն ինձ համար խնդիր էր դնում, որը ես չէի փորձել լուծել: Ինչպե՞ս կարող է հպարտությամբ «*փքված*» մարդը Աստծո կողմից «*արդար*» գնահատվել: Նա, ով, ըստ Pro.3:34, James 4:6 և 1 Peter 5:5, «*հակառակում է հպարտներին, բայց շնորհ է տալիս խոնարհներին*»: Լուծումը հայտնվեց՝ գտնելով երբայերեն տեքստում «*անհավատ*» բառը Սեգոնդում մեջբերված «*ուռած*» բառի փոխարեն , և զարմանքով մենք գտանք «կաթոլիկ» Վիգուրու տարբերակում լավ և այնքան տրամաբանական թարգմանությունը, որը կատարելապես պարզ է դարձնում: ուղերձ Հոգուց. Որովհետև, փաստորեն, Հոգին Ամբակումին ներշնչում է մի պատգամ այն ոճով, որն արդեն ներշնչված է Սողոմոն թագավորի առածների տեսքով, որտեղ նա հակադրում է բացարձակ հակադրությունների պարամետրերը. այստեղ՝ Ամբակումում, «*անհավատություն*» և «*հավատք*»: Եվ ըստ Vigouroux-ի և նրա թարգմանության լատիներեն Vulgate- ի հիմքի՝ հատվածում ասվում է. *բայց արդարը պիտի ասրի իր հավատքով* :» Հատվածի երկու մասերը վերագրելով նույն թեմային՝ Լուի Սեգոնդը խեղաթյուրում է Հոգու պատգամը, և նրա ընթերցողներին խանգարում է հասկանալ Աստծո կողմից տրված ճշմարիտ ուղերձը: Վերանորոգված բանը այժմ կիմանանք, թե ինչպես է Ամբակումը ճշգրիտ նկարագրում 1843-1844 թվականների «աղվենտիստների» դատավարությունները, 1994 թ. որը ամրագրում է Քրիստոսի վերադարձը 2030 թվականին, թույլ է տալիս մեզ ավելի լավ հասկանալ և վավերացնել աղվենտիստների հաջորդական փորձառությունները, որոնք արդեն հաստատվել են, Հայտն.10:6-7 արտահայտությամբ. «*այլևս ուշացում չի լինի ... այլ Աստծո խորհուրդը կկատարվի*»: Այս ցուցադրության համար ես վերցնում եմ Ամբակում 2-ի տեքստը սկզբից՝ միախառնելով բացատրական մեկնաբանությունները:

L.Segond տարբերակը փոփոխված է իմ կողմից

Հատված 1. «*Ես կլինեմ իմ դիրքում և կկանգնեմ աշտարակի վրա. Ես կհետևեմ, որպեսզի տեսնեմ, թե ՅԱՀՎԵՀ-ն ինչ կասի ինձ, և ինչ կպատասխանեմ իմ վեճում:*»

Ուշադրություն դարձրեք մարգարեի «սպասելու» վերաբերմունքին, որը բնութագրելու է աղվենտիստների դատավարությունը, Հոգին ասում է մեզ Դան.12.12-ի ուղերձում. «*Երանի նրան, ով սպասում է մինչև 1335 օր*»: Հստակ հասկանալու համար այս «*փաստարկի*» իմաստը մեզ տրված է նախորդ գլխում , որտեղ Ամբակումի բարձրացրած խնդիրը ամբարիշտների բարգավաճման երկարաձգումն է երկրի վրա. *մի թե նա միշտ ազգեր է, առանց խնայելու:*» (Հաբ 1:17): Այս մտորումների և այս հարցադրման մեջ Ամբակումը պատկերում է բոլոր մարդկանց վարքը, ովքեր նույն դիտարկումն են անում մինչև աշխարհի վերջը: Նաև Աստված կներկայացնի իր պատասխանը՝ մարգարեաբար առաջարկելով Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի թեման, որը վերջնականապես վերջ կդնի ամբարիշտների,

արհամարհականների, անհավատների, անհավատարիմների և ապստամբների գերիշխանությանը:

Հատված 2. « *Եհովան խոսեց ինձ հետ և ասաց. «Գրի՛ր մարգարեությունը, փորագրի՛ր այն տախտակների վրա, որպեսզի այն սովորաբար ընթերցվի:»* »

1831-ից 1844 թվականներին Ուիլյամ Միլլերը ներկայացրել է աղյուսակներ, որոնք ամփոփում են իր հայտարարությունները, որոնք մարգարեացել են Հիսուս Քրիստոսի վերադարձը նախ 1843 թվականի գարնանը, ապա՝ 1844 թվականի աշնանը: Չորս սեղանների վրա՝ նոր մարգարեական լույսերի ամփոփումը, որը ներշնչված է Ճշմարտության Տիրոջ կողմից մեր « *վերջնական ժամանակի* » համար: Եթե 1994-ի այս փորձությանը կից իրական հետևանքները հասկացան միայն նշված ժամանակից հետո, ինչպես եղավ 1844-ին, ապա ամսաթիվը և դրա հաշվարկը մինչ օրս վավերացված են կենդանի Աստծո Հոգու կողմից:

Հատված 3. « *Որովհետև դա մի մարգարեություն է, որի ժամանակն արդեն նշանակված է* ».

Աստծո կողմից նշանակված այս ժամանակը բացահայտվել է 2018 թվականից: Նպատակ ունենալով Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի ամսաթիվը՝ այս նշանակված ժամանակը 2030 թվականի գարունն է:

« *Նա գնում է դեպի իր վերջը և չի ստի. »* »

Հաղթական Քրիստոսի վերադարձը կկատարվի իր ժամանակին, և մարգարեությունը, որն ազդարարում է դրա մասին, « *չի ստում* »: Հիսուս Քրիստոսը անպայման կվերադառնա 2030 թվականի գարնանը:

« *Եթե ուշանա, սպասեք, որովհետև կլինի, անպայման կլինի:* »

Եթե ամսաթիվը սահմանվել է Աստծո կողմից, ապա նրա համար Քրիստոսի իսկական վերադարձը կկատարվի այս նշանակված ժամանակին, որը միայն նա գիտեր մինչև 2018 թվականը: Առաջարկվող ուշացումը, « *եթե ուշանում է* », հետևաբար կարող է վերաբերել միայն մարդկանց, քանի որ Աստված վերապահում է. Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի մասին կեղծ հայտարարություններ օգտագործելու իրավունքը, որը թույլ կտա նրան հաջորդաբար զգալ 1843, 1844, 1994 թվականներին և մինչև մեր վերջին ժամանակը, քրիստոնյաների հավատքը, ովքեր հավակնում են նրա փրկությանը, ինչը թույլ է տալիս նրան ընտրել իր ընտրված պաշտոնյաներին: Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի այս կեղծ ակնկալվող հայտարարություններն օգտագործվում են Աստծո կողմից՝ մինչև աշխարհի վերջը **քաժանելու** « *գորենը հարդից, ոչխարը՝ այծերից* », հավատացյալներին անհավատներից, « *հավատացյալներին անհավատներից* »: », ընկածների ընտրյալը.

աղվենտիստական «սպասման» պարամետրը , որը մնում է 1844 թվականի աշնանից ի վեր՝ աղվենտիստների երկրորդ փորձության ավարտից հետո, առանձնացված և կնքված վերջին սրբերի նկարագրական տարրը: Այս հատվածում Հոգին ընդգծում է **վստահության** գաղափարը , որը բնութագրում է հաղթանակի, ազատագրողի և վրիժառուի Քրիստոսի վերադարձը:

Vigoureux տարբերակ

Հատված 4. « *Ահա նա, ով անհավատ է, իր մեջ ճիշտ հոգի չունի. բայց արդարք ախտի ապրի իր հավատքով :* »

Այս ուղերձը բացահայտում է այն դատավճիռը, որ Աստված կրում է մարդկանց վրա, որոնք ենթարկվում են աղվենտիստների չորս փորձություններին, որոնք կապված են 1843, 1844, 1994 և 2030 թվականների հետ: Աստծո վճիռը կտրուկ է յուրաքանչյուր դարաշրջանում: Մարգարեական հայտարարության միջոցով Աստված մերկացնում է « *կեղծավոր* » քրիստոնյաներին, ովքեր բացահայտում են իրենց « *անհավատ* » էությունը՝ արհամարհելով իր ընտրյալ առաքյալների կամ իր մարգարեների մարգարեական հայտարարությունները: Ի տարբերություն նրանց, ընտրյալները փառք են տալիս Աստծուն՝ ստանալով Նրա մարգարեական պատգամները և հնազանդվելով նրանց բացահայտած նոր ուղղություններին: Այս հնազանդությունը, որը Աստծո կողմից գնահատվում է որպես « *հսճելի* », միևնույն ժամանակ, արժանի է գնահատվում Հիսուս Քրիստոսի անվանը վերագրվող արդարությունը պահպանելու համար:

Միայն այս հնազանդ հավատքը «սիրուց» Աստծո հանդեպ արժանի է գնահատվում գալիք հավերժություն մտնելու: Միայն նա, ում Քրիստոսի արյունը մաքրում է իր մեղքերից, փրկվում է « *իր հավատքով* ». Քանի որ հավատքի արձագանքը անձնական է, ահա թե ինչու Հիսուսն իր պատգամներն ուղղում է առանձին, *իր ընտրյալներին*, օրինակ. Մատթ. 24:13. *փրկված* »: Հավատքը կարող է դառնալ հավաքական, եթե այն համապատասխանում է մեկ ստանդարտի: Բայց, զգույշ եղիր. Մարդկային պնդումները ապակողմնորոշիչ են, քանի որ Հիսուսը միայնակ է որոշում, թե ով պետք է փրկվի կամ կորչի՝ համաձայն հավատքի իր դատողությանը, որը դրսևորվել է դրախտ մտնել ցանկացող թեկնածուների կողմից:

Ամփոփելով, Ամբակումի այս հատվածներում Հոգին բացահայտում և հաստատում է « *հավատքի* » և « *գործերի* » սերտ և **անբաժան կապը, որը նա առաջացնում է**. մի բան, որն արդեն բարձրացրել է Հակոբոս առաքյալը (Հակ.2:17. « *Այսպես է հավատքը. եթե գործեր չունի, ինքնին մեռած է* »: ինչը ենթադրում է այն փաստը, որ ավետարանչության սկզբից հավատքի թեման սխալ է հասկացվել և սխալ մեկնաբանվել: Ոմանք, ինչպես այսօր, դրան միայն հավատքի կողմ էին կապում, անտեսելով այն գործերի վկայությունը, որոնք տալիս են նրան իր արժեքն ու կյանքը: Մարդկանց վարքագիծը, ում Աստված հայտնի է դարձնում Հիսուս Քրիստոսի վերադարձի մասին իր հայտարարությունները, բացահայտում է նրանց հավատքի իրական էությունը: Եվ այն ժամանակ, երբ Աստված իր մեծ լույսն է թափում իր վերջին ժառանգների վրա, այլևս արդարացում չկա որևէ մեկի համար, ով չի հասկանում Աստծո կողմից հաստատված նոր պահանջները 1843 թվականից ի վեր: Ծնորհքով փրկությունը շարունակվում է, բայց այս օրվանից միայն օգուտներ է բերում Հիսուս Քրիստոսի կողմից ընտրված ընտրյալներին՝ նրա հանդեպ ցուցաբերած սիրո իրական դրսևորումների վկայության միջոցով: Սկզբում շաբաթ օրը աստվածային այս օրհնության նշանն էր, բայց 1844 թվականից ի վեր այն երբեք չի եղել. ինքնին բավարար է, քանի որ նրա մարգարեական ճշմարտության հանդեպ սերը, որը բացահայտվել է 1843-ից մինչև 2030 թվականը, նույնպես միշտ պահանջվել է Աստծո կողմից: Փաստորեն, 2018 թվականից ստացված նոր լույսերը սերտ

կապ ունեն յոթերորդ օրվա Շաբաթի հետ, որը դարձել է յոթերորդ հազարամյակի մարգարեական պատկերը, որը կսկսվի Հիսուս Քրիստոսի վերադարձով 2030 թվականի գարնանը: 2018 թվականից «արդարացումն ըստ հավատքը » ի կատար է ածվում և օգուտ է բերում կանչվածներին, ովքեր դառնում են ընտրյալներ՝ դրսևորելով իրենց սերը Աստծո և նրա բոլոր հին ու նոր լույսերի հանդեպ, որոնք բացահայտվել են Հիսուս Քրիստոսի անունով, ինչպես Մատթ.13.52-ն ուսուցանում է. « *Եվ նա ասաց նրանց. «Ուրեմն, ամեն օրագիր, ով գիտություն ունի երկնքի արքայության մասին, նման է տան տիրոջը, ով իր գանձից հանում է նոր բաներ և հին բաներ »:* Յուրաքանչյուր ոք, ով սիրում է Աստծուն, կարող է միայն սիրել բացահայտել նրա ծրագրերն ու գաղտնիքները, որոնք երկար ժամանակ թաքնված և անտեսված են եղել մարդկանց կողմից:

Ամբակումը և Մեսիայի առաջին գալուստը

Այս մարգարեությունը կատարվեց նաև հրեա ազգային Իսրայելի համար, որին հայտարարեց Մեսիայի առաջին գալուստը: Այս գալստյան ժամանակը որոշվեց և հայտարարվեց Դան.9:25-ում: Իսկ դրա հաշվարկի բանալին գտնվել է Եզրաս գրքում՝ 7-րդ գլխում: Պարզվում է, որ հրեաները Դանիել գիրքը դասել են պատմական գրքերի շարքում, և այն նախորդել է Եզրաս գրքին: Բայց այսպիսով նրա մարգարեական դերը կրճատվեց և ավելի քիչ տեսանելի ընթերցողին: Հիսուսն առաջին մարգարեն էր, ով իր առաքյալների և աշակերտների ուշադրությունը հրավիրեց Դանիելի մարգարեությունների վրա:

Հայտարարված ուշացումը, « *եթե ուշանում է, սպասիր դրան* », նույնպես իր կատարումն ունեցավ, քանի որ հրեաները սպասում էին հռոմեացիներից վրիժառու և ազատագրող մեսիայի՝ հենվելով Եսայիա 61-ի վրա, որտեղ Հոգին ասում է Քրիստոսի մասին 1-ին հատվածում. « *Տիրոջ՝ Եհովայի հոգին ինձ վրա է, որովհետև Եհովան օձել է ինձ՝ աղքատներին բարի լուր բերելու համար. նա ուղարկել է ինձ՝ բժշկելու սրտով կոտրվածներին, գերիներին ազատություն հռչակելու և բանտարկյալներին՝ ազատում. «. 2 - րդ հատվածում Հոգին հատակեցնում է . Մխիթարելու բոլոր տառապյալներին. «. Հրեաները չգիտեին, որ « *Հնորիքի տարվա* » և « *վրեժխնդրության օրվա* » միջև դեռևս 2000 տարի պետք է անցներ՝ ժողովրդին առաջնորդելու Քրիստոսի հաղթանակի, ազատագրողի և վրիժառուի վերադարձին, համաձայն Եսայի 61:2-ի: Այս դասը հստակ երևում է Դուկասի 4.16-21-ում բերված վկայությունից . *Նա կանգնեց կարդալու, և նրան տրվեց Եսայիա մարգարեի գիրքը: Այն բացելով՝ գտավ այն տեղը, որտեղ գրված էր. «Տիրոջ Հոգին ինձ վրա է, որովհետև նա օձեց ինձ՝ աղքատներին բարի լուր քարոզելու համար. նա ուղարկեց ինձ՝ բժշկելու սրտով կոտրվածներին, գերիներին ազատագրում, կույրերին՝ տեսողություն, ճնշվածներին ազատելու, Տիրոջ բարեհաճության տարին հռչակելու: Հետո գիրքը փայթաթեց, տվեց ծառային ու նստեց: »* Այստեղ դադարեցնելով իր ընթերցանությունը, նա հաստատեց, որ իր առաջին գալուստը վերաբերում էր միայն Եսայիա մարգարեի կողմից հայտարարված այս « *Հնորիքի տարվան* »: 21-րդ համարը շարունակվում է՝ ասելով. « *Բոլոր նրանք, ովքեր ժողովարանում էին, նայեցին նրան. Այն ատեն սկսաւ անոնց ըսել. « Անտեսված և չընթերցված « *վրեժխնդրության օրը* » Աստված սահմանեց**

2030 թվականի գարնան համար, Իր երկրորդ գալուստի համար, այս անգամ՝ Իր ողջ աստվածային զորությամբ: Բայց մինչ այս վերադարձը, Ամբակումի մարգարեությունը պետք է կատարվեր « ուշացումով », «ադվենտիստների» փորձությունների միջոցով, 1843-1844 և 1994 թվականներին, ինչպես մենք հենց նոր տեսանք:

Վերջնական նվիրում

Ճշմարտության հետ առերեսվեք

2021 թվականի գարնանը՝ աստվածային տարվա սկզբին, հարուստ, բայց կեղծ քրիստոնյա արևմտյան մարդկությունը հենց նոր դրսևորեց ծերերի կյանքը պահպանելու իր ցանկությունը, թեկուզ ազգային տնտեսական կործանման գնով: Ահա թե ինչու Աստված այն կհանձնի Երրորդ համաշխարհային պատերազմին, որը կխլի բոլոր տարիքի մարդկանց բազմաթիվ կյանքեր՝ իմանալով, որ այս երկրորդ աստվածային պատժի համար չկա բուժում կամ պատվաստանյութ: Մեր առջև՝ 8 տարի հետո, կլինի երկրային արարչագործության 6000 թվականը, որի ավարտը կնշանավորվի Հիսուս Քրիստոսի վերադարձով: Հաղթական և հաղթական, նա կառաջնորդի իր փրկագնվածներին, իր կենդանի ընտրյալներին և նրանց, ում հարություն կտա, դեպի իր երկնքի թագավորությունը և կկործանի երկրի վրա գտնվող ողջ մարդկային կյանքը, որի վրա նա կթողնի մենակ, խավարի մեջ մեկուսացված, ի սկզբանե ապստամբ հրեշտակին: , Սատանան, սատանան.

Այս ծրագիրը ընդունելու համար էական է հավատը 6000 տարվա սկզբունքին: Աստվածաշնչում տրված թվերից ճշգրիտ հաշվարկները անհնարին դարձան Աբրահամի ծննդյան տարեթվի հետ կապված «անորոշության» պատճառով (Թարայի երեք որդիների մեկ ամսաթիվ. Ծննդ. 11:26): Բայց մարդկային սերունդների հաջորդականությունը Ադամից մինչև Քրիստոսի վերադարձը հաստատում է այս 6000 թվի մոտենալը: Մեր հավատքը տալով այս կյոք, ճշգրիտ թվին, մենք այս ընտրությունը վերագրում ենք «խելացի» էակին, այսինքն. Աբրահի Աստված, ամեն բանականության և կյանքի աղբյուր: Իր չորրորդ պատվիրանում նշված «շաբաթի» սկզբունքի համաձայն՝ Աստված մարդուն տվել է «վեց օր» և վեց հազար տարի՝ իր ամբողջ աշխատանքը կատարելու համար, սակայն յոթերորդ օրը և յոթերորդ հազարամյակը «սուրբ» ժամանակներ են (սահմանված առանձին) Աստծո և նրա ընտրյալների համար:

Այս աշխատության բովանդակությունը ցույց է տվել, որ Աստծուն հաճելի հավատքը կառուցված է Նրա ընտրյալների «*խելացի* կամ *իմաստուն*» վարքագծով, ովքեր օգուտ են քաղում այն ամենից, ինչ Աստված ասում է, մարգարեանում կամ մտածում (տես Դանիել 12.3. «*Եվ իմաստունները կփայլեն շքեղության պես: տարածության մեջ, և նրանք, ովքեր արդարություն են սովորեցրել բազմությանը, ինչպես աստղերը, հավիտյանս հավիտենից*», այդպես վարվելով, նրանք արդարացնում են Աստծո ընտրությունը՝ օգուտ քաղելու իր փրկարար արդարությունից, որը դրսևորվում է »: Հիսուս Քրիստոս.

Այս աշխատանքը փակելու համար, հենց գալիք դրաման առաջ, ես կցանկանայի իմ հերթին նվիրել Աստծո բոլոր ճշմարիտ զավակներին, ովքեր կկարդան այն և կընդունեն այն հավատքով և ուրախությամբ, այս հատվածը Հովհաննես 16.33-ից, որը. այն նվիրվել է երկու տարբեր աղբյուրների կողմից 1980 թվականի հունիսի 14-ին իմ մկրտության կապակցությամբ. մեկը՝ հիմնարկից ստացած իմ մկրտության վկայականի վրա, մյուսը՝ «Հիսուս Քրիստոս» գրքի առաջաբանի վրա, որն ինձ այս առիթով առաջարկել էր իմ այն ժամանակվա ծառայության ուղեկիցը, գրեթե

այն տարիքը, երբ Հիսուսը գոհաբերեց իր կյանքը: « Այս բաները ես ձեզ
ասացի, որ իմ մեջ խաղաղություն ունենաք. Դուք նեղություն կունենաք
աշխարհում. բայց համարձակվիր, ես նվաճել եմ աշխարհը »:

Սամուել՝ Հիսուս Բրիստոսի օրհնյալ ծառան, «Ճշմարիտ»:

Վերջին գանգը

Մինչ գրում եմ այս ուղերձը, 2021 թվականի վերջին աշխարհը դեռ վայելում է գնահատելի և գնահատված համընդհանուր կրոնական խաղաղությունը: Այնուամենայնիվ, հիմնվելով Աստծո կողմից պատրաստված վերծանված մարգարեական հայտնությունների մասին իմ գիտելիքների վրա, ես հաստատում եմ, առանց փոքր-ինչ կասկածի, որ սարսափելի համաշխարհային պատերազմ է պատրաստվում և ուղու վրա է, որը պետք է իրականացվի առաջիկա 3-ից 5 տարիների ընթացքում: Ներկայացնելով այն « *վեցերորդ շեփոր* » խորհրդանշական անվան տակ Հայտն. անմահ Աստծո պատիժները ընդգրկեցին մարդկության 1600 տարվա պատմությունը, որը կազմակերպվել էր աստվածային կրոնական ծրագրի հիման վրա: Նրա վեցերորդ պատիժը գալիս է նախագգուշացնելու, որ վերջին անգամ քրիստոնեությունը մեղավոր է իր հանդեպ անհավատարմության մեջ: Բացի Աստծուց և նրա փրկարար ծրագրից, մարդկային կյանքը իմաստ չունի: Ահա թե ինչու, Ղևտացոց 26-ում անալոգիայի միջոցով բացահայտված աստիճանական բնույթ ունեցող « *շեփորները* », « *վեցերորդ* » -ի սպանիչ ուժգնությունը կհասնի սարսափների բարձունքների, որոնցից մարդկությունը վաղուց վախենում և սարսափում էր: « *Վեցերորդ փողը* » վերաբերում է վերջնական համաշխարհային պատերազմին, որը կջնջի մարդկանց բազմությունը՝ « *մարդկանց մեկ երրորդը* »՝ ըստ Հայտն.9.15: Եվ այս համամասնությունը բառացիորեն կարելի է հասնել մի պատերազմում , որտեղ 200,000,000 զինված, պատրաստված և հագեցած պրոֆեսիոնալ մարտիկներ կբախվեն միմյանց, համաձայն Հայտ. 9:16-ում տրված ճշգրտության. *Ես լսել եմ նրանց թիփր* »: այսինքն՝ 2 x 10000 x 10000: Մինչև այս վերջին հակամարտությունը՝ 20-րդ դարի ընթացքում , 1914-1918 և 1939-1945 թվականների երկու համաշխարհային պատերազմները մեծ պատժի նախանշաններն էին, որը վերջ կդնի ազատ և անկախ ազգերի ժամանակներին: Աստված ապաստանի քաղաքներ չի ապահովել իր ընտրյալների համար, բայց նա մեզ բավական հստակ ցուցումներ է թողել, որպեսզի մենք փախչենք այն տարածքներից, որոնք առաջնահերթ թիրախ են դարձել իր աստվածային բարկության կողմից: Նա կուղղի այն հարվածները, որոնք պետք է հասցնեն այս գործի համար կոչված մարդ արարածը: Բայց նրանցից ոչ մեկը չի լինի նրա ընտրյալներից մեկը: Երկրով մեկ ցրված անհավատ ապաստանները կամ անհավատները կլինեն նրա աստվածային բարկության գործիքներն ու զոհերը: Երկրորդ համաշխարհային պատերազմը կովել է արևմտյան ժողովուրդների միջև, որոնց կրոնները քրիստոնեական էին և մրցակցում: Սակայն գալիք Երրորդում, բախումների շարժառիթը, ըստ էության, լինելու է կրոնական՝ միմյանց դեմ հակադրելով մրցակից կրոնները, որոնք երբեք վարդապետական առումով համատեղելի չեն եղել միմյանց հետ: Միայն խաղաղությունն ու առևտուրն են թույլ տվել, որ այս պատրանքն անի: Բայց Աստծո կողմից ընտրված ժամանակին, համաձայն Հայտն. 7:2-3, դիվային

համընդհանուրությունը, որին տիրապետում են Աստծո հրեշտակները, կազատվի՝ « *վնաս պատճառելու երկրին և ծովին* » կամ, ապակողավորված խորհրդանիշները, « *վնաս* » «բողոքականներն ու կաթոլիկները», ովքեր անհավատարիմ են Հիսուս Քրիստոսին: Շատ տրամաբանական է, որ անհավատարիմ քրիստոնեական հավատքը արդար դատավոր Հիսուս Քրիստոսի բարկության հիմնական թիրախն է. ճիշտ այնպես, ինչպես հին ուխտի մեջ, Իսրայելը պատժվեց իր մշտական անհավատարմությունների համար մինչև իր ազգային կործանումը 70 թվականին: Այս « *վեցերորդ փողի* » հետ զուգահեռ , Դան. 11:40-45-ի մարգարեությունը հաստատում է « *երեք թագավորների*» *կոչ անելով*. Միաստվածության երեք կրոնների՝ եվրոպական կաթոլիկության, արաբական և հյուսիսաֆրիկյան իսլամի և ռուսական ուղղափառության ենթատեքստը: Հակամարտությունն ավարտվեց իրավիճակի շրջամաք՝ ամերիկյան բողոքականության միջամտությամբ, որը չի նշվում որպես թագավոր, բայց առաջարկվում է որպես Ռուսաստանի ավանդական պոտենցիալ թշնամի: Մրցակցող ուժերի վերացումը բացում է մուտքը դեպի վերջին գերիշխանությունը՝ « *the զագան, որը բարձրանում է երկրից* », նկարագրված է Հայտն.13.11-ում: Հստակեցնենք, որ այս վերջին համատեքստում ամերիկյան բողոքական հավատքը դարձել է փոքրամասնություն, ընդ որում մեծամասնություն է կազմում հռոմեական կաթոլիկ հավատքը՝ իսպանախոսների հաջորդական ներգաղթների պատճառով: 2022 թվականին իռլանդական ծագմամբ նրա նախագահը ինքն է կաթոլիկ, ինչպես սպանված նախագահ Չոն Բենեդիկին:

Հայտն. 18.4-ում, Ամենակարող Աստծո մեջ, Հիսուս Քրիստոսը պատվիրում է բոլոր նրանց, ովքեր հավատում և հույս ունեն Իրեն, Իր ընտրյալներին, « *դուրս գան Մեծ Բաբելոնից* »: Պապական հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցու այս աշխատության ապացույցներով նույնականացված « *Բաբելոնը* » *դատվում և դատասպարտվում է « իր մեղքերի »* պատճառով : Ըստ « *իր մեղքերի* » պատմական ժառանգության՝ կաթոլիկության մեղքը տարածվում է բողոքականների և ուղղափառների վրա, ովքեր իրենց կրոնական պրակտիկայի միջոցով արդարացնում են Հռոմից ժառանգած կիրակնօրյա հանգիստը: Բաբելոնից ելքը ենթադրում է « *մեղքերի* » հրաժարում, որոնցից ամենագլխավորը, քանի որ Աստված այն դարձնում է նույնական « *նշան* ».

Այս ուղերձում, հաշվի առնելով ժամանակների հրատապությունը, ես կոչ եմ անում Աստծո որդիներին և դուստրերին լքել Ֆրանսիայի հյուսիսային գոտին՝ կենտրոնացած նրա մայրաքաղաք Փարիզում: Որովհետև այն շուտով կհարվածի Աստծո բարկությամբ՝ կրելով « *երկնքի կրակը* », *այս անգամ միջուկային, ինչպես « Սողոմ »* քաղաքը, որին նա համեմատում է այն իր Հայտնությունում, Հայտն. 11.8-ում: Նա նաև անվանում է այն « *Եգիպտոս* » անունով , որը « *մեղքի* » խորհրդանշական պատկերն է , քանի որ նրա անկրոն հանձնառության ապստամբ վերաբերմունքը հակադրվում է Աստծուն, ինչպես փարավոնը երբայեցի ժողովրդի ելքի պատմական պատմության մեջ: Պատերազմական իրավիճակում, երբ ճանապարհները կտրված և արգելված են, անհնար կլինի հեռանալ թիրախային տարածքից և փրկվել մահացու ողբերգությունից:

Մամուլի կենդանի Աստծո՝ Հիսուս Քրիստոսի ծառան

Նրանք, ովքեր ցանկանում են բացահայտել նախ այն, ինչ ներկայացված է այս աշխատության վերջում, դժվարությամբ կհասկանան, թե ինչու են ես այդքան համոզված Ֆրանսիայի և Եվրոպայի մոտալուտ կործանման անդառնալիության մեջ: Բայց նրանք, ովքեր կարդացել են այն, սկզբից մինչև վերջ, կարդալու ընթացքում կհավաքեն այն ապացույցները, որոնք անընդհատ կուտակվում են, այն աստիճան, որ թույլ կտա նրանց, ի վերջո, կիսել այն անսասան համոզմունքը, որ Աստծո Հոգին ունի: կառուցված իմ մեջ և բոլոր նրանց մեջ, ովքեր պատկանում են նրան. ճշմարտության մեջ. ՆՐԱՆԵՆ Է ամբողջ ՓԱՌՔԸ:

Վատ անակնկալներ կգան միայն նրանցից, ովքեր համառորեն հրաժարվում են ճանաչել նրա անգուգական ուժը, ամենաբազմաթիվը և ամեն ինչ իր պլանի համաձայն առաջնորդելու կարողությունը մինչև դրա կատարյալ իրականացումը:

Ես փակում եմ այս աշխատանքը այստեղ, բայց այն ոգեշնչումը, որը Հիսուսը շարունակում է տալ ինձ, նշվում և արձանագրվում է մշտապես հաղորդագրությունների տեսքով, որոնք ներկայացված են « **Վերջին ազվենտիստ քայլողների երկնային մանանա** » աշխատությունում: